CANAVARLAR BİLE
KÂBUS GÖRÜR.

MINDFUCK

SATIŞ REKORLARI KIRAN YAZAR

S.T. ABBY

Lana Myers, ondan çalınan hayatın intikamını almak için yıllarca beklemiştir. Yaptığı tüm planların ve hesapladığı tüm olasılıkların arasından sıyrılan tehlikeli bir aşk, oyununda nasıl bir rol oynayacaktır?

Lana, intikamı uğruna can alırken Logan, dünyayı daha iyi bir yer hâline getiriyordur. On yıl önce hayatını ondan çalıp Lana'yı ölüme terk edenler, onu öldürmedikleri için pişman olacaklardır ancak Lana Myers onlar için gelene kadar ölü bir kızdan kimse şüphelenmeyecektir.

O, yüzü olmayan bir kâbus. En azından hiç yaşanmamış gibi davrandıkları hikâyeyi onlara anlatana kadar.

Bu hikâyenin sonunda Logan, onları mı seçecek yoksa hepsinin yanışını Lana ile birlikte mi izleyecektir?

artemisyayinlari artemiskitap artemisyayinlari

ARTEMİS

9 786258 667035

Çeviren: Büşra Tekin

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

MINDF*CK SERİSİ
NO: 1
Lana Myers, ondan çalınan hayatın intikamını almak
Ninova

YAYIN NO: 2727

Risk
Mindfuck Serisinin Birinci Kitabı
S. T. Abby
Orijinal Adı: The Risk

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan
İngilizceden Çeviren: Büşra Tekin
Editör: Mihriban Onur
Son Okuma: Layla Tiryaki
Kapak Tasarımı: Aslıhan Kopuz / ArtSLI
Sayfa Tasarım: Rumeysa Sarı

1. Basım: Mart 2026
ISBN: 978-625-8667-03-5
Sertifika No: 43949

Risk
© 2026, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

The Risk
© 2016, S. T. Abby

Kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla ALFA Basım Yayım Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

S.T. ABBY

MINDFUCK

1 RİSK

Duzenleme
Ny.ozlem

Çeviren
Büşra Tekin

Ninova

Hassas okurlar için uygun değildir. Argo dil, cinsel içerik gibi tetikleyici unsurlar içerebilir.
Ahlaki pusulası ciddi ölçüde bozuk bir hikâyenin sayfalarını aralayacaksınız, bu riski göze alarak okuyun.

Bu kitap, sesini kaybedenler için.
Lana Myers olabilmeyi dileyenler için.
Hakkında hâlâ bir şeyler fısıldananlar için.
Unutmak adına her yeni günde savaşanlar için.
Yalnız değilsiniz.

~~Tim Hoover~~
~~Chuck Cosby~~
~~Nathan Malone~~
~~Jeremy Hoyt~~

Sırada daha çok isim vardı...
Einstein şöyle demiş: *Zayıf insanlar intikam alır. Güçlüler affeder. Zekiler ise görmezden gelir.* Siktir etsene, Einstein hep haklı olacak değil ya.
İntikam soğuk yenen bir yemektir... İşte ben buna katılıyordum. Bu, tam da onların peşinde olduğunuzu unutacakları ve sonunda beklenen an geldiğinde çığlıklarının kulağa çok daha güzel geleceği anlamına geliyordu.

Ninova

Birinci Bölüm

İnsanlığı seviyorum ama insanlardan nefret ediyorum.

-Albert Einstein

"Ekildin galiba," diyen bir adamın sesini duyunca başımı telefonumdan kaldırdım. Adam ne izlediğimi görmesin diye dikkatlice telefonumu kilitledim.

Onu süzerken tek kaşım havalandı. Yakışıklıydı, yirmilerinin ortalarındaydı, küstah bir gülümsemesi vardı ve duruşundan baskın biri gibi görünüyordu... Gerçi şu an kesinlikle yanlış kapıyı çalıyordu.

"Aslında yalnız yemeyi tercih ediyorum," dedim ona *siktir git* diyen tatlı gülümsememle.

Bunu anlamamış olacak ki gözlerini kararlılıkla kıstı. Alfalar meydan okumaları severdi. Böyle olacağını bilmeliydim.

"Ben Craig. Sen de..." Bakışlarını üzerimde gezdirirken cümlesini havada bıraktı ancak ben hiçbir şey söylemeden kahvemi yudumladım. "Eğer bana adını söylemezsen, sana Güzellik diye sesleneceğim."

Ne kadar da orijinal.

Flört girişimi alenen deneyimsiz ve kesinlikle gelişmemiş olduğunu gösteriyordu. Muhtemelen çok çaba sarf etmesine gerek kalmadan işini halletmeye alışmıştı, demek ki ödülünü ele geçirdikten sonra da hiç çaba sarf etmiyordu. Pahalı takım elbisesi ve dikkat çekici duruşuna bakınca şaşırtıcı gelmiyordu.

Bir sürü kadın onun bu küstahlığını görmezden geliyor, hatta bunu öz güvenle karıştırıyor olabilirdi. Muhtemelen etkileyici buluyorlardı.

Ama ben yanlış kadındım.

"Bana *İlgilenmiyormuş* demeye ne dersin? Çünkü şu an beni en iyi anlatan kelime bu olurdu," dedim kontrolü elimde tutmanın rahatlığıyla sandalyeme yaslanırken.

"İyi bakamadın sanırım," dedi masaya yaslanarak. Takındığı o poz, bana karşımdaki adamın küstah bir göt olduğundan fazlasını göstermiyordu.

"Gerekenden fazla baktım. Yine de ilgilenmiyorum."

İfadesi karanlık bir hâl alırken geri çekildi.

"Tamam. Sikerler. Aletim buz tutsun istemem zaten," dedikten sonra arkasını dönüp başka bir adamın oturduğu masaya yöneldi.

Bugün güneş parlamıyordu, gökyüzü bulutluydu. Kafenin kapalı alanını değil de verandasını tercih eden birkaç kişi vardık. Yağmur yağacak gibi görünüyordu. Birkaç masa ötede olmalarına rağmen asık suratlı, reddedilmiş Bay Küstah yerine otururken arkadaşının kahkaha atarak başını iki yana salladığını görebiliyordum.

Telefonumdaki kayda döndükten bir süre sonra birinin beni izlediğini hissettim. Başımı kaldırıp beni süzen adama baktım. Bay Küstah'ın arkadaşı bakışlarını kaçırmadı. Art niyetli bir şekilde

bakmıyordu, hatta ilgileniyor gibi bile sayılmazdı. Benim insanlara yaptığım gibi o da benim profilimi çıkarmaya çalışıyordu sanki.

Ayrıca yakışıklıydı ama takım elbisesi diğer herifinki kadar pahalı değildi. Yaptığım gözlem, ikisinin iş arkadaşı olabileceği sonucuna varmamı sağlasa da aynı işi yapıyorlarsa birinin giyimi neden daha iyiydi? Bu adam Bay Küstah için çalışıyor diyecek olsam, o kadar itaatkâr ya da mütevazı durmuyordu. Bu da eşit oldukları anlamına gelirdi, acaba maaşları mı eşit değildi? Belki de Bay Küstah aileden zengindi de bu adam değildi?

Kayıtsız kalarak tekrar telefonuma döndüm, adamın dikkatli bakışlarını fark etmemiş gibi davranıyordum. Kahvemi bitirip planımı takip ettiğim kaydı kapattıktan sonra garsondan hesabı istedim.

"Hesap ödendi," dedi kız tatlı bir gülümsemeyle. Gözleri parlıyordu. "Sizin adınıza bahşiş de bırakıldı," diye ekledi göz kırparak. "Güzel miktarda."

Kaşlarım havalanınca kız, verandadan çıkan Bay Küstah'ın arkadaşını başıyla işaret etti. Bay Küstah ortalıkta görünmüyordu.

"Eğlence için teşekkür ettiğini söylememi istedi," diyen garson kız, aklımdakini onayladığı sırada koyu renk arazi aracına doğru yürüyen adamı izliyor ve eliyle kendini yelliyordu.

"Teşekkürler," dedim. Ardından yerimden kalkıp çıkışa yöneldim.

Flört etmemişti, aç gözlerle beni yiyip bitirmemişti, yemek ısmarladığı için yanına gidip gitmeyeceğimi görmek adına beni beklememişti. İnsanların sebepsiz yere nazik davranmasından hoşlanmıyordum. Onu eğlendirdiğimi söylemesi yeterli değildi.

Bakışlarımla sessiz adamı takip ederken arazi aracına yönelmesini izledim. Aramızda çok mesafe olmamasına rağmen telefonla o kadar sessiz konuşuyordu ki onu duyamıyordum.

Kaldırımın kenarındaki dükkânın orada durmuş, güzel bir kızla sohbet eden Bay Küstah da gözüme çarptı. Kız, onunla benden çok daha ilgili görünüyordu.

Merakımı gidermeye karar vererek telefonunu kapatan sessiz adama yöneldim. Ona yaklaştığımı fark ettiğinde gözleri gözlerimi buldu, cebimden bir yirmilik çıkardığımda kaşları havalanmıştı bile.

"Tuhaf adamların bana yemek ısmarlamasına izin veremem. Annem bana öyle öğretti," dedim alması için yirmiliği sallayarak.

Dolgun dudaklarına yer eden gülümseme tüm yüzüne yayıldı. Kumral saçları, yataktan kalkmış gibi görünmeyecek kadar seksi bir dağınıklıktaydı. Güçlü, keskin hatlı çenesiyse yumuşak bakan masmavi gözlerine tezat oluşturuyordu. Aynı anda hem sert hem nazik göründüğü için aklımı daha da karıştırmıştı. Gerçekten de onunla ilgili varsayımda bulunamıyordum.

"Bu kadar ucuza daha eğlenceli bir şey izleyemezdim. İnan bana, küçük bir hesaptan çok daha fazlası ederdi," dedi omuz silkerek. Ellerini ve telefonu cebine atarken dile getirmese de paramı almayacağını duruşuyla belli etmişti.

Fakat ben söylediğim şeyde ısrarcıydım ve yirmiliği tekrar uzattım. "Yine de kurallarım var. Teşekkürler ama almayayım."

Adamın gülümsemesi büyüdü. "Hep böyle savunmacı mısındır?" diye sordu. "Sürekli diğer insanların niyetinden şüphe mi edersin? Yoksa kahvenle muffinini ödeyecek kadar basit bir harekette bulunan erkeklere sinir olacak türde bir feminist misin?"

Profilimi çıkarıyordu. Biliyordum.

Ucuz takım elbisesi ve koyu renk arazi aracı bir anda mantıklı gelmeye başlamıştı. "Sen FBI'dansın," dedim Quantico'nun* çok uzak olmadığını da anımsayarak.

---

* *Quantico*, ABD'nin Virginia eyaletinde bulunan ve FBI'ın eğitim akademisine ev sahipliği yapan bölgedir. FBI ajanlarının eğitim aldığı bölge. -ed.n.

Gülümsemesi genişledi. "Bu sonuca nereden vardın?"

"Profilimi çıkarıyorsun ki bu, seni o kefeye koyan en muhtemel özelliklerden biri. Ayrıca araban ve kıyafetin de öyle. Arkadaşın etkileyici görünmek için pahalı bir takım giymiş ama seninki o kadar dikkat çekici değil. Onun yanında duruşun ve samimiyetin aynı dönemden olduğunuzu bana düşündürtüyor ama maddi farklılıklarınız var. Bu yüzden onun zengin bir aileden geldiğini ve senin kendi kendine başardığını düşünüyorum. Arazi aracı da standart model değil. Karartılmış camlar yasal olarak uygun görünenlerden daha koyu ama güvenlik risklerinden ötürü FBI'a bazı ayrıcalıklar tanındığını biliyorum. Yani, haklı mıyım?"

Rahatsız olmuş gibi değil de ilgisini daha çok çekmişim gibi görünen gülümsemesi sinirlerimi bozmuştu. Rahatsız olsun istemiştim.

"Sen bir profil uzmanı değilsin, FBI'dan da değilsin ve askeri birliklerle de bağın yok," dedi aklımı karıştırarak. "Bohem kıyafetler tercih etmişsin. Bu, dışarıdan nasıl göründüğünü değil de rahatını önemsediğini gösteriyor. Kendi isteğinle yalnız oturuyordun ve sana yöneltilen her ilgiyi geri çeviriyordun. Başta gereğinden fazla feminist gibiydin. Tekrar düşününce yaklaşması zor birisin çünkü insanlara çok sık güvenmiyorsun. Bu insanların sana zarar vermesine engel olsa da hayatına birilerini almana da engel oluyor. Geceleri, gözlerini kapatıp hassas yanını serbest bıraktığındaysa... İşte yalnızca o zaman yanında birinin olmasının nasıl bir his olacağını merak etmeye cüret edebiliyorsun."

Boğazımdaki yumruyu bastırdım. Hatasızdı. Bu kadar kolay yorumlanabilir olmamam lazımdı. Yıllarca buna çalışmıştım.

"Üzerinde hiç hayvan tüyü olmadığına göre evcil hayvanın yok, tabii tüy dökmeyen cinsleri tercih ediyorsan başka. Gerçi

ondan daha uzun yaşayacağını varsayarak, bahsi geçen hayvanı bir gün kaybettiğinde üzüntüyle baş etmek zorunda kalacağını bildiğinden, bir hayvana bağlanmak için kendine müsaade edeceğini sanmıyorum. Hiçbir şeye bağlanmayacak kadar mesafelisin, muhtemelen acı dolu bir geçmiş seni bu yola itti. Belki birini kaybettin. Belki birden fazlasını. Belki de hayatta yalnız olmaya itildin ve orada kalmayı kendin seçtin?"

Kalbim göğsümde hızla çarparken geriye doğru sarsak bir adım attım ve böylece bakışları daha da yumuşadı.

"Üzgünüm. Çok ileri gittim. Özür dilerim," dedi profilci adam, Bay Küstah döndüğü sırada.

"Yeteneklerimi kaybetmemişim. Şu hatun var ya..."

Küstah olan, benim Bay Profilci'yle göz göze olduğumu fark edince sustu. Kendimi apaçık, kırılgan ve rahatsız hissediyordum. Buna alışık değildim. Çözülmesi imkânsız bir kale olmak adına feci çaba sarf etmiştim.

Bay Profilci'yse, bir ilmeği çeker gibi öz güvenimi çözüp ortada bırakmıştı.

"Birkaç şişe su al. Yolumuz uzun," dedi profilci, Bay Küstah'a. Bakışlarını benden ayırmıyordu.

Bay Küstah gitmiş miydi yoksa hâlâ orda mıydı, bilmiyordum çünkü gerçekten yaptığına pişman gibi görünen o nazik mavi gözlere bakmakla meşguldüm.

"Hayat berbat," dedi bir anda. "Sonra da ölüyorsun. Hâlâ hayattayken yaşamaya bak," diye ekledi. Az önce söylediklerine kıyasla çok daha anlayışlı konuşmuştu.

Bu söylediğiyle ortamın gerginliği dağılırken dudaklarıma beklenmedik bir gülümseme yayıldı. Öne doğru eğilip göz kırptı. "Yaşamını daha eğlenceli kılmaya karar verirsen de beni ara. Biraz canlılık bana da iyi gelir."

Geri çekildiği sırada elimde bir şey hissettim. Elime dokunduğunu bile fark etmemiştim. Arazi aracının diğer tarafına geçip binmesini kendimden geçmiş gibi dikkatle izliyordum.

Bay Küstah yolcu koltuğuna döndüğünde bakışlarım elimdeki kartvizite çevrildi.

Logan Bennett...

İsminin altında numarası yazıyordu ve elbette FBI'dandı. Bakışlarımı tekrar kaldırdığımda direksiyona yaslanmış beni izlediğini fark ettim. Bay Küstah camını indirmişti ve pek keyifli durmuyordu.

"Ara beni," dedi Logan sırıtarak. Ardından gaza basıp uzaklaştı.

Gerçeklik bir illüzyondur, hem de istikrarlı bir illüzyon. Albert Einstein'ın sözüydü bu. Biz anlamakta zorlandığımızda, babam hep hayatı açıklamak için Einstein'ın sözlerini alıntılardı. Hayatlarımız mahvolurken bu alıntıyı söylediğini hatırlıyordum. İnanılmaz bir acı içinde olsa da beni rahatlatmaya çalışmıştı.

Gerçi Einstein, nasıl bu kadar kolay okunabildiğimi anlamama pek yardımcı olmuyordu. Ya da kendimi şu an neden hassas ve çırılçıplak hissettiğimi de.

Elimdeki telefon titreyince bakışlarımı indirdim ve kurduğum alarma baktım.

Soğukkanlı olmalıydım. Soğukkanlı olmam *gerekiyordu.* Öyle olmazsam, çok uzun zamandır üzerine çalıştığım ve tıkır tıkır işleyen planımı hayata geçirebilmem için ihtiyaç duyduğum o kabuk çatlayabilirdi.

Üzerimdeki zayıflığı atarak güçlü bir nefes verdim ve arabama yöneldim. Yirmi beş kilometre kadar sürünce aradığım ev karşıma çıktı. Terk edilmiş bir ahıra park ederek eldivenlerimi, takım elbisemi ve ağır erkek botlarımı giydim. Taşlarla dolu sırt çantalarını da taktım... Birini arkama, birini önüme.

Gizlice eve yönelerek kapıyı açtım, sessizce çantaları çıkarıp dikkatle yere bıraktım.

İhtiyacım olan her şey yanımdan ayırmadığım küçük çantamdaydı. Ağır ayakkabıları çıkarıp sessizce sırt çantamın üstüne yerleştirdim.

Yukarıdan gelen sesler dikkatimi çekince yavaşça merdivene yöneldim. Ağır adımlar atmaya özen gösteriyordum. Parkeleri bir aydır inceliyordum ve gıcırdayan her bir nokta ezberimdeydi.

Yukarıdaki adamın rutinini de kendiminkinden daha iyi biliyordum. Tıpkı beş saniye içinde suyun açılacağını bildiğim gibi.

Tam olarak beklediğim gibi açıldı. Evin içinden geçen eski borular içlerini dolduran suyla tıngırdadılar. İşte o an yukarı yöneldim. Basamaklardan çıkan gıcırtılar umurumda değildi çünkü suyun gürültüsü arasında beni duyamazdı.

Odasına ulaştığımda bakışlarım yatağa çevrildi. Adamın bekâr olduğunu biliyordum ama plansız bir anda yanında bir kadınla çıkageleceğinden endişe ediyordum. Telefonumdan kameraları kontrol ettim, evde kadın falan görünmüyordu ama ihtimalleri aklımdan tamamen defetmeyecektim.

Gece kalacak bir misafir olmadığından emin olunca rahatladım. Sadece Ben ve dağınık eviyle karşı karşıyaydım.

Suyun sesi kesilirken çoktan pozisyon almıştım. Hazırdım, bekliyordum. Şok tabancası ya da sakinleştirici kullansam hayat benim için daha kolay olabilirdi. Kesinlikle.

Adam belinde bir havluyla içeri girerken bıçağımı sertçe aşil tendonuna indirdim. Çığlıkları kulaklarımı delip geçiyordu. O an, Bay Profilci'yle yaptığımız konuşmanın çığlıkların kulağa ne kadar güzel geldiği konusunda bir şeyi değiştirmediğini fark ettim.

Bunun için oldukça uzun zamandır, çok sıkı çalışmıştım. Tek bir adamın gelip içimdekileri değiştiremeyeceğini bilmem gerekirdi.

Ben, yere düştü. Acı içinde inlerken ayağına uzandı. Havlusu düştüğü an tüm bedeni çırılçıplak bir hâlde gözlerimin önüne serilmişti.

Midem bulandı.

Ancak gözlerindeki o korku var ya... Beni mest ediyordu.

"Ne oluyor lan? Ne istiyorsan al!" diye bağırdı hıçkırarak. İrileşen, korku dolu gözleriyle ona doğru yaklaşmamı izliyordu.

Korkusu bana heyecan veriyordu. Ağlamasını, hem de çok fazla ağlamasını istiyordum.

"İstediğim şey, adımı bilmen," dedim sessiz, ürkütücü bir tonla.

Gözleri daha da irileşti. Kanlı bıçağı kaldırıp parmağımı arka tarafında gezdirdiğim an rengi attı.

"Lütfen yapma," diye yalvardı. Kalkmayı denedi ancak başarısız oldu.

Eline fırsat geçse bana vuracağına şüphe yoktu. Henüz bana o kadar yaklaşmasına izin verecek kadar aptal değildim.

Arka cebimdeki kabloyu çıkarırken beni izleyen adama bakıyordum.

"Beni tanımadın mı, Ben?" diye sordum alayla başımı eğerek. On tane ameliyat geçirmeden önce görse beni ânında tanırdı.

"Hayır. Hayır," diye inledi. "Seni tanımıyorum. Yanlış kişiyi yakaladın!"

Eğildiğim an bakışlarının değiştiğini fark ettim. Bu pozisyonda durduğum için bana saldırmaya hazırlanıyordu. Kendimi savunmasız duruma soktuğumu düşünüyordu.

Hiçbir fikri yoktu...

"Beni son gördüğünde on altı yaşında küçük bir kızdım," dedim karanlık gülümsememle. "Artık büyüdüm. *Oynamak ister misin?*"

Beni tanımasını sağlayan asıl şey, son üç kelimem olmuştu. Göz bebeklerinin irileştiğini, burun deliklerinin genişlediğini ve ifadesine bir farkındalığın yayıldığını görebiliyordum.

"Sen," diye fısıldadı. "Hayır. Hayır. Ona hiç benzemiyorsun. O öldü," diye ekledi fısıldayarak.

"Hayatta kaldım," dedim. Tahmin ettiğim gibi adamın korkusunun yavaşça dinmeye başlamasını izledim.

Şu an, zamanında ne kadar korktuğumu, dehşete kapıldığımı, ağlayan küçük bir kız olduğumu hatırlıyordu. Bana nasıl kolay boyun eğdirdiğini. Aklı ona oyunlar oynuyor, ölümle burun buruna olduğu hâlde kontrolün hâlâ onda olduğunu hissetmesini sağlıyordu.

"Sıra sana üç kez gelmişti," diye devam ettim. Harekete geçmeye hazırdım ama aslında var olmayan bir zayıflığı göstererek zihninin on yıl önceki o geceye dönmesine sebep olmuştum.

"Bu da üç gün boyunca üç parçanı keseceğim anlamına geliyor," dedim.

Daha üzerime atılmadan önce bunu yapacağını biliyordum. Beni yere devirmeye çalışırken acıyla bağırdı. Dizlerimin üzerinde kayıp arkasına geçtiğim an bıçağım omzuna saplanınca tüyler ürperten acı dolu bir feryat yükseldi. Yüzüstü yere düşmüştü.

Elim hâlâ bıçaktaydı. Göz açıp kapayıncaya kadar bıçağı çekip çıkardıktan sonra neredeyse aynı anda kabloyu onun boynuna bağlayıp sıkmaya başladım. Onu boğdum. Çıkardığı acı dolu seslerden zevk alarak, uzuvları pelteleşmeye ve bilinci kapanmaya başlayana dek buna devam ettim. Ölümle yaşam arasındaki ince çizgide yürüyordu. Kan da kaybettiği için karşı koyamayacak kadar zayıf düşmüştü. Şu an onu öldürmem çok kolay olurdu.

Ancak ölüm, kapısını öyle kolay çalmayacaktı.

Merhamete inanmıyordum.
Bilinci açıkken üç parçası kopacaktı.
Yalvarıp yakaracaktı.
Bayılmak için dualar edecekti.
Ama her şeyi hissedecekti.
Tıpkı bizim hissettiğimiz gibi.

Ninova

İkinci Bölüm

İnsanoğluna, varoluşun karşısında kendi zekâsının ne kadar yetersiz olduğunu fark edecek kadar zekâ bahşedilmiştir.

-Albert Einstein.

Nahoş olay yeri fotoğraflarına bakarken kruvasanımı bitirdim.

Tıpkı bağlantılı olduğunu fark ettiğimiz diğer dört davada olduğu gibi, fırça kullanılarak duvarlara kan sürülmüştü. Tutarlı olan birkaç şeyden biri buydu. Fail, her zaman bir duvarı kurbanının kanıyla kırmızıya boyuyordu.

"Bunlara bakarken nasıl yemek yiyorsun?" diye sordu Elise, burnunu buruşturarak. Ardından masamın ucuna oturdu.

Sorusunu duymazdan geldim. "Ben Harris'le ilgili ne buldular?"

"Adli tıp, en az üç gün işkence gördüğünü tahmin ediyor. Diğerleri gibi bu adamın da kesilen parçaları var. Penisi de dâhil," dedi Elise iç çekerek.

Her erkek gibi, ben de bunu duyunca irkildim. Fotoğraflardan biri parçalanan penisi mi gösteriyordu yani?

"Parmaklarının hepsi kesilmiş," diye devam etti yerde duran on kesik parmağın olduğu fotoğrafı işaret ederek. "Göğsü yavaş yavaş yarılmış. Fail, barbarca bir yöntem kullanarak, yani yakarak kanamayı her seferinde durdurmuş. Özellikle üç gün kurbanının hayatta kalmasını istemiş. Kesilen son parça penis gibi görünüyor. Bağlanma izleri yine bulundu ve adam bodrum katının kirişine zincirle asılıydı. Failin profile uygun hareket edip kurbanını kendi evinde astığını düşünüyoruz. Şu âna kadarki adamların hepsi onları duyacak ya da bir şeyler görecek komşuları olmayan izole evlerde yaşıyorlardı."

Kontrolünü de yitirmemişti. Saldırıları kontrollü ve iyi planlanmıştı, anlayamıyor olsak da detaylar titizdi.

Craig ürpererek konuşmamıza dahil olurken, "Fail kadın olmalı," dedi. "Bir erkeğin aletini ancak bir kadın kesebilir."

"Elimizdeki verilere göre kadın seri katiller işkence etmiyor. Hatta çok daha becerikliler ve bu yüzden izlerini sürmek çok daha zor," dedi Elise umursamaz bir ses tonuyla.

"Eh, o zaman adam kesin iktidarsız. Çoğu seri katil öyle zaten," diye araya girdi Alan.

Craig ve Alan'ın profilci olmamalarının bir sebebi vardı.

"Bence daha çok bir cinsel sadist," diye araya girdi Elise. "İktidarsızlık bence de büyük ihtimalle işin bir parçası ama sadece buna dayanarak profil çıkarılamaz."

"Yani iktidarsız bir cinsel sadist mi?" diye sordu Craig, kafası karışmıştı.

"Cinsel sadistler, genellikle iktidarsız olur ve tatmini işkence yoluyla yaşarlar. Tecavüz belirtisine rastlanmadı ancak failin henüz evrimleşmediği ya da erkeklere tecavüz edecek öz güvene ulaşmadığı düşünülüyor."

"Yani eş cinsel bir cinsel sadist mi?" diye sordu Craig, hâlâ konuyu kavrayamamıştı.

"Aynen," dedi Elise onaylarcasına başını sallayarak.

"Tanıklara göre erkek kurbanların hepsi heteroymuş. Eş cinsel olsalar bu teori daha mantıklı gelebilirdi," diye ekledim. "Beş adam da aynı kasabadan ama kimsenin aklına beşini de öldürmek isteyebilecek biri gelmiyor. Nitekim ben, bir şeyleri atladığımızı düşünüyorum."

"Evin çevresindeki toprak zeminde bir erkeğe ait, kırk altı numara ayak izi bulundu," diye açıkladı Elise. "İz, topuktan parmak ucuna kadar tam basılmış. Saha uzmanımız, failin doksan beş, yüz kilo arası olduğunu söylüyor."

"Failin, bu adamları alt edebilmek için fiziksel olarak formda olması gerekiyor. Büyük ihtimalle oldukça yapılı biri. Kurbanlarını fiziksel güç kullanarak, düpedüz alt ediyor. Başta sadece alfa erkekleri öldürüyordu, bu da profili bir alfa seri katili yönüne çekmişti. Ama Ben, güçlü ve yapılı olmasına rağmen işinde oldukça itaatkâr biriymiş. Zaten başarılı olmasının nedeni de buymuş, ön planda olmayı değil arka planda kalmayı tercih ediyormuş.

"Son cinayetten sonra işin içinde cinsel sadizm olma olasılığı arttı. Muhtemelen cinsel bir tatminsizlik tetikleyici olmuş, bu da arama alanımızı daraltabilir. Profilde de bazı değişiklikler yapmamız gerekecek. Kurbanlarla ilgili başka ne biliyoruz?"

"Adamların hepsi üniversitede sınıflarının en iyileriymiş ama farklı yaşlardalar. Yirmi üçle yirmi sekiz arasında değişiyor. Mağdur profilinde yalnızca yaşadıkları kasaba ve izole evleri üzerinden bağlantı kurabiliyoruz. Aralarındaki iletişim çoktan kopmuş ama kasabada yaşarken birbirleriyle gayet samimiler-

miş. Failin tüm kasabadan nefret etmesi de mümkün tabii ama neden? Bir tür intikam mı acaba?"

"Olabilir," dedim. Cevabım Elise'e değil, daha çok kendimeydi.

Boston'da bir ceset. Denver'da bir ceset. Long Island'da bir ceset. Maine'de bir ceset. Hemen burnumuzun dibinde, Virginia'da bir ceset. Bu herif haritanın her bir yanına sıçramıştı, alışılagelmiş örüntülerin içine sıçmıştı resmen.

Hepsinin aynı kasabadan olmasıyla ilgili bir bağlantı bulmasak, her şey çok rastgele görünebilirdi. Ama aynı okula gitmemişlerdi. Üçü, iki kasaba ötedeki özel bir okula gitmişti. Yani okul zamanlarından kalma bir mevzu olmadığı açıktı, özellikle de kurbanların yaşlarını göz önüne alarak farklı sınıflara gittikleri düşünülünce.

"Kasabadan cinayet ihbarı gelmedi," diyerek inledim. "İki cinayet olsa tesadüf derdim. Ama daha önce o kasabada yaşamış beş kişi ölmesine rağmen, orada kimse öldürülmedi. Kasabayla ilgili ne biliyoruz?"

"Küçük. Çok küçük. Nüfusu beş yüz kişi. Geçtiğimiz üç yıl içinde ineğini otlatan bir adama kurt saldırması dışında ilginç hiçbir şey olmamış. Oldukça dindar bir kasaba."

"Küçük, dindar kasabalar eş cinsel erkeklere zorluk çıkarmalarıyla bilinir. Özellikle de küçük çiftlik kasabaları. Leonard'la ikiniz oraya gidip ne bulabileceğinize bir bakın. Bir seksen boylarında, yirmi ila otuz beş yaş arası, eş cinsel olan ya da erkeklere daha önce ilgi duymuş fiziksel olarak yapılı erkekleri soruşturun. Dindar bir yer olduğu için yönelimini açıklamamış olabilir. Çekici erkeklerle konuştuktan sonra özellikle gergin davranan ya da zorlanıyormuş gibi görünen birisinin olup olmadığını sorun. Öldürülen adamların hepsi yapılı, bekâr, çekici ve önüne

gelenle yatan tiplerdi. Failin bir noktada onlara karşı bazı hisler beslemiş olması muhtemel, karşılık alamadığı için intikam almış olabilir."

Kaçırdığımız noktanın ne olduğunu merak ediyordum, dudaklarımı birbirine bastırdım. Profil sağlamdı, kanıtlar da profili destekliyordu ama bir şeyler eksik gibi hissediyordum. Bağlantıyı daha hızlı kurmamız gerekirdi ama cinayetler tüm eyalete yayıldığından, bunu ancak iki hafta önce, yani dördüncü cinayet gerçekleştikten iki hafta sonra öğrenebilmiştik.

"Kasabanın polis merkezine teslim etmeden önce profile eklememiz gereken bir şey var mı?"

"Evet," dedim fotoğrafları incelerken. Oturduğum yerde doğruldum. "Evlere zorlama olmadan girilmiş. Ya kurbanlar faili tanıyor ve içeri alacak kadar ona güveniyorlardı ya da kapılarını kilitlemiyorlardı. Failin onlarla samimiyet kuracak kadar iletişime geçmiş olabileceğinden de bahset. Alınan ganimetin ne olduğunu bulabildik mi? Failin bu adamlarla kişisel bir bağı var ve her cinayetinde sadistçe bir fantezi kuruyor. Henüz tecavüz bu fantezinin bir parçası değil gibi. Şimdilik yalnızca işkenceden zevk alıyor ama cinayetler arasındaki zaman aralığına bakacak olursak, onu tutan bir şeyler var. Kesinlikle bir ganimet alıyordur."

Cinayetler arasında birer ay vardı. Zaman aralığı değişmiyordu ve fail de yakın zamanda hata yapacak gibi durmuyordu. Şu âna kadar bir çöküş yaşayıp hayati bir hata yapmasını ummuştum.

"Cesetleri inceledik. Tüm uzuvlar bırakılmış, saçlara da dokunulmamıştı. Ayrıca adamların hiçbirinin mücevherleri ya da kişisel eşyaları kaybolmamış ama hepsi yalnız yaşadığı ve kişisel eşyalarını doğrulayabilecek kimse olmadığı için bundan kesin emin olamıyoruz."

Kahretsin ki bir şeyleri kaçırıyorduk. Bu da beni deli ediyordu.

"Eve gidip biraz dinlen. Bütün gece buradaydın," dedi Elise elini omzuma uzatarak. "Biraz dinlenince kafan daha iyi çalışır."

"Kasabanın geçmişini biraz daha eşeleyin. Orada bilmediğimiz bir şey olmuş ve..."

"Dinlen artık," diyerek araya girdi Elise. "İşimi nasıl yapacağımı biliyorum. Uyumazsan işime yaramazsın."

Küfrederek yerimden kalktım ve dosyayı kapatıp eşyalarımı toplamaya başladım. Elise, Leonard'la birlikte kuzeye, Delaney Grove'a gitmek için yola koyulmuştu. Kasabanın ismi tuhaftı, aradığım cevapları bulmak için oraya kendim gitmem gerektiğini hissediyordum.

Kapıya varmıştım ki Craig peşimden geldi.

"Donuk kız seni aradı mı?" diye sordu, sıkılmış gibi bir ses tonuyla. Ancak kız onu başından atıp benim peşimden geldiği için hâlâ sinirliydi. Ayrıca olayları bambaşka değerlendirip gerçek seyrini kabul etmeyi reddediyordu.

Profil oluşturmada bu kadar kötü olmasının sebebi buydu işte ama halkla ilişkiler kısmında iyiydi ve ekibimize bu şekilde dâhil olmuştu.

Ona tam, *hayır* demek üzere ağzımı açmıştım ki telefonum çaldı. İstediği cevabı verirsem temize çıkacağımı, onun da keyifleneceğini biliyordum. Yabancı numarayı görünce kaşlarımı çatarak telefonu açtım.

"Ben Bennett," dedim telefonu açarken.

"Hattın diğer ucundaki kişi kim olduğunu bilmeyebilirmiş gibi, telefonu açarken soyadını kullanıyorsun. Çok gayrişahsi bir cevaplama ki bu da bağ kurma sorunu mu yaşıyorsun diye merak etmeme sebep oldu, Ajan Bennett," dedi tanıdık, feminen bir ses.

Yüzüme ânında bir gülümseme yayıldı. Acısına son vermem için merakla beni izleyen Craig'e göz kırptım.

"Beni aramak için gerçekten standart üç günü mü bekledin?"

"Teknik olarak standardın dışında, dört gün bekledim."

Doğru. Dün sabah son kurbanı bulduğumuzdan beri uyumamıştım. Kafein ve şekerle ayakta duruyordum.

"Özür dilerim. Gece hiç uyumadım. Uyumadan yeni bir güne başladığım için hâlâ üçüncü gündeyim. Aramalarının arasında hep dört gün bekleyecek miyim? Yoksa istediğim zaman bu numaradan seni arayabilir miyim?" diye sordum, Craig'in homurdanarak oflamasını sonra da dudak büküp yolumdan çekilmesini izlerken.

"Neden gece uyumadın?" diye sordu ona yönelttiğim sorudan kaçarak.

Bağlanma sorunları yaşayan birinin vereceği türden bir tepkiydi.

"İş. Çoğunlukla uykusuz kalmama sebep oluyor ve yolda çok zaman geçiriyorum. Bahsi geçen işim yüzünden iptal edip etmeyeceğimin belli olmadığı bir randevuya seni çıkarmadan önce bunu söylemem lazım sanırım."

Eteğimdeki tüm taşları bir anda dökmeye karar vermiştim. Zaten ürkekti ve güvenmekle ilgili sorunları vardı. Onun profilini çıkardığım an, soğuk bakışları göz açıp kapayıncaya dek ürkek bir hâl almıştı ve o ürkek yeşil gözleri çoktan hafızama kazınmıştı.

Yüz yüze konuştuğumuz sırada gardını indirdiğim an resmen kaybolmuştu, neredeyse sırf benimle konuşarak bile incinebilirmiş gibi endişelenmişti. İsterseniz buna kahraman kompleksi deyin ama o an karşımdaki kıza çekilmeye başlamıştım bile.

"Bunu duyduğum iyi oldu. Ben de bir sürü şeyi kaçırıyorum ve tuhaf saatlerde uyanık oluyorum."

Kendinden bahsettiği için gülümsemem genişledi.

"Sen ne iş yapıyorsun?" diye sordum.

Küçük bir kahkaha attı, güldüğünü duymak feci güzeldi. Gerçi bu kahkaha ona uymuyordu sanki. Rahat, hoş bir kahkaha olsa da birkaç gün önce konuştuğum kızla aynı kişi değildi.

"Çevrim içi bir al, sat, takas et mağazam var. Yapılan her satıştan ya da takastan pay alıyorum. Anlaşma gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa da incelemem gerekiyor. Mesela birileri, Florida'da milyon dolarlık bir yatı on bin dolarlık bir arabayla takas etmeye çalışıyorlarsa, gecenin bir yarısında yola çıkmam gerekebiliyor. Ürünleri gidip incelemeden ve evrakları görmeden takası onaylayamıyorum. Satışlar için de ürün transfer edilene kadar parayı tutmam gerekiyor. Tabii, takasları müşteriler hallediyor. Ben sadece ara sıra gözlem yapan üçüncü taraf oluyorum."

Bu kadar rahat konuşmasını dinlemek garipti. Onu incelerken tasvir ettiğim kişiyle kıyaslayınca biraz aklım karışmıştı... Mesafeli ve savunmacı birisi olarak profilini çıkarmıştım, tatlı dilli ve sakin değil. Belki de yorgun olduğum ve gerginken odaklanamadığım için biraz bocalamıştım.

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedim ezik gibi. Bunun suçu uykusuzluktu.

"Her zaman değil. Bir keresinde şu *gerçek* bebekleri incelemem gerekmişti. Biliyorsundur. Şişme bebek değil de gerçekçi yapılan seks bebeklerini hani. Normalde beş bin dolar değerindeler ama herifin teki çok ucuza satmaya karar vermişti... O meseleye hiç girmeyeyim."

Kendime engel olamayıp küçük bir kahkaha attığımda onun da gülümsediğini hissettim.

"İncelediğin en garip şey bu muydu?"

"Sentetik bir kadının *tüm* delikleri tam olan vajinasını incelemek kariyerimin en parlak anlarından biri değildi ama şaşırtıcıdır ki en garibi de değildi."

Yine kahkaha atarken dört gün içinde korumacı tavrını neden değiştirip böyle etkileyici bir tavra bürünmüştü merak ediyordum.

"En garibi neydi?" diye sordum.

"Her şey karşılıklı. Çalıştığın en garip dava neydi?"

Arabama binerken sorusunu düşündüm. Çalıştığım davaların çoğu ciddi, vahşi ve sadistçeydi. Ama ilk davalarımdan biri farklıydı...

"Üniversitede FBI için olduğunu bilmeden bir sınava girip göreve alındım. Onlar için çalışmama karar vermişlerdi ve karşı çıkmamı gerektirecek bir sebep yoktu. Neyse, ilk davam Indiana'da küçük bir olaydı. İç çamaşırı toplayan bir sapık vardı. Başta bu herif, önünde sonunda iç çamaşırı çalmaktan beterini yapacak bir sapık gibi görünüyordu. Kadınlar bu yüzden bizi arıyorlardı çünkü birinin evlerine girip iç çamaşırlarını çalmış olması onları dehşete düşürüyordu. Ancak olayı araştırdıkça, herifin aslında ergen bir çocuk olduğunu fark ettim. Cinsel fantezileri olduğunu düşünüyordum. Sonra fark ettim ki iç çamaşırlarını kendi için çalmıyormuş. Annesi için çalıyormuş çünkü kadın *ucuz çamaşırların kıçının arasına girmesinden* şikâyetçiymiş. Çocuğu bulduğumuzda annesinin ne kadar dehşete düştüğünü bilmek bile istemezsin. Çamaşırları daha annesine vermemişti. Yılbaşı'nda hediye etmek için bir kutuda biriktiriyordu."

Nefesi kesildi ve sonra kahkahalara boğuldu. Quantico'dan çıkıp evime yönelirken sürücü koltuğuna yayılmıştım.

"Çok tuhaf. Ama en azından çocuk sapık değilmiş." Sesinde tuhaf bir tını vardı. Ben esnerken boğazını temizledi. "Gerçekten çok yorgun gibisin. Seni rahat bırakayım."

"Eve gidiyorum. Otuz dakika boş vaktim var. Bana eşlik et."

"Hımm, seni eğlendirmeye devam etmemi istiyorsun galiba."

Gülümsemem genişledi. "Eğlenceli bir telefon görüşmesinden daha fazlasını isteyebilirdim ama eve döner dönmez uyumam lazım. Davalarımızdan birinde yeni bir gelişme oldu, bu da iş yükümüzün tekrar arttığı anlamına geliyor."

"Hımm, daha fazlasını isteyebilecek olsan ne isterdin?" diye sordu. Sesi şu an flört ediyor gibiydi ki bu da aynı şekilde birkaç gün önceki savunmacı tavrına tezattı.

"Yemeğe çıkmak isterdim. Yemek iyi geçerse ve ortamı bozacak bir yanlışın yoksa belki film izlerdik."

Nazikçe kıkırdadı. "Ne gibi bir yanlış? Meraklı olmak galiba?"

"Sıradan şeyler. Sümük yemen. Sidik içmen... Beni bağlayarak becermek istemen. Bunların hiçbirine yokum."

Bu sefer daha içten güldüğünde onu dinleyip duyduğum sesin tadını çıkardım. Onu güldürünce neden bir şey başarmışım gibi hissettiğimi bilmiyordum. Düşününce, belki de çok sık gülmüyormuş gibi geldiğindendi.

"Neyse ki hiç sümük yemek gibi bir huyum olmadı. Sidik içmek de bana göre değil. Sidiğe benzeyen bir şey içeceksem, o da keyfim yerindeyken içtiğim bir bira olur. Sen cinsellikte bir şeyler denemek isteyecek kadar rahat edene kadar da bağlama fantezimi senden gizleyeceğim."

"Cinsellikte rahat olmamla ilgili laf soktun demek? Güzel," dedim gülümseyerek bir kez daha kahkaha atmasını dinlerken.

"İnsanların profilini nasıl çıkarıyorsun?" diye sordum kahkahası dinince.

"Nasıl mı çıkarıyorum? Yoksa neden mi?"

"İkisi de."

"Pekâlâ, çoğunlukla kişinin vücut diline ve tabii ki mikro ifadelerine bakarak çıkarıyorum. Mesajlaşıyorsak kelime tercihlerine dikkat ediyorum. Telefondaysak ses tonunu ve kelimelerini dinliyorum. Bunu çevrim içi mağazam için yapıyorum çünkü düzgün kullanıcılarla zevzekleri ayırt etmek gerekiyor."

"Mağazayı tek başına mı yönetiyorsun?" diye sordum biraz daha kişisel konulara girerek.

"Bir ortağım var. O beyefendi teknolojik işleri hallediyor, potansiyel sahte hesapları saptayan bir program geliştiriyor. İşi bir hayli hafifletse de, bazı hesapları kişisel olarak elememiz gerekiyor."

"Peki, o beyefendi sadece arkadaşın mı?" diye sorarak özeline burnumu soktum.

Tereddütle bir an dursa da sesi keyifli geliyordu. "Eğer bekâr olup olmadığımı soruyorsan, cevap evet. Bir süredir bekârım. Hayatımda başka birisi olsa arayıp seninle flört etmezdim."

"Ben boş bir an bulana kadar beni beklemekten bıkabilirsin, seni bu akşam yemeğe çıkaramamam çok kötü oldu. Davayla ilgili yeni ipuçları ararken fazla mesai yapacağım. Ama kahve içmek istersen birkaç saat sonra ofise dönmeden önce aynı yerde buluşabiliriz. Saat beş gibi falan?"

"Kahveyi sabahları içmeyi tercih ederim ama bana muffin alabilirsin. Harika muffin yapıyorlar."

"Sabahları kahve," diye tekrarladım gülümsemem genişlerken. "Not alındı."

"Benimle flört mü ediyorsun sen, Ajan Bennett?"

"Belki biraz. Bana adını söylemeyi düşünüyor musun?"

"Ah, tabii ya. Adımı bilmiyorsun. Ama yabancılarla konuşman çok tehlikeli, değil mi?"

"Farkındayım. Geçimimi serilerin profilini çıkararak sağlıyorum."

Ürkek bakışları olan, ufak tefek bir kadın olmasına rağmen beni kendisi hakkında uyarıyordu. Güvende olduğunu garantileyen bir armam olduğunun farkındaydı ve resmî görevdeki herkesin iyi niyetli düzgün insanlar olduğunu düşünüyordu. Bu da hukuki anlamda başının hiç derde girmediğini ya da sorun yaşamadığını düşünmeme sebep oluyordu.

"Serilerin derken?" diye sordu sesinde bana az önce ne söylediğimi hatırlatan bir pürüz vardı.

"Seri suçlular. Seri iç çamaşırı hırsızlarından seri katillere terfi ettim. Umarım bu senin için sorun değildir. Sırf bu sebeple geçmişte ilişkilerimi sürdürmekte sorun yaşadım."

Boğazını temizledi. "Ah, sorun değil. Ama böyle şeyleri yabancılarla paylaşmaman gerekmiyor mu?"

"Gizli bilgi değil ki. Bir iki kez haberlere çıktım. Ayrıca seninle birer yabancı olmamak tercihimdir. Yani, adın ne?"

Hoşuma gitmeyecek kadar uzunca bir süre bekledi. Onu hem yanlış hem doğru anlamıştım ama hangisi daha önde bilmiyordum. Neden sustuğunu tahmin etmek dahi istemiyordum.

"Lana. Lana Myers. Beni araştırmakta serbestsin, Bay Profilci."

Sesindeki o uçarı ton geri dönmüştü. Evime çıkan son sokağa döndüm.

"Beni şaşırtmanı tercih ederim, Lana Myers. Suçlu ya da kaçak olmadığından emin olmak için yüzeysel bir araştırma yaparım. Çünkü işimi göz önüne alırsak, diğer türlüsü sorun olabilir," dedim gülerek.

O da güldükten sonra iç çekti. "Kahve içmeye ne dedin?" diye sordum.

"Muffin, unuttun mu?"

"Doğru. Özür dilerim. Uykusuzum."

"Sonra görüşürüz, Ajan Bennett."

"Kesinlikle," dedim esneyerek. Arabamı evimin önüne çektim. Telefonu kapattığı an Lana'nın ismini Hadley'ye gönderdim.

HADLEY: Ne arıyorum?

Sadece sabıka kaydı.

HADLEY: Araştırma tamam. Temiz.

Bu çok hızlı oldu.

HADLEY: Kız da aynısını demişti...

Gülerek telefonumu cebime attım ve eve girdim. Zihnim yorgun düşmüştü ama kafamda hâlâ davayla ilgili detayları evirip çeviriyor, neyi kaçırmış olabileceğimizi düşünüyordum.

Fail, kurbanlara günlerce işkence ediyordu ama hepsini aynı süre boyunca süründürmüyordu. Sonuncusu üç gün sürmüştü. İlk iki kurban ikişer gün. Üçüncü ve dördüncü kurbanlar dört gün. Tutarlılık olmamasının hiçbir anlamı yoktu, tıpkı bedenden kesilen parçaların tutarlı olmaması gibi. Kahrolası penisler hariç her şey farklıydı. Bazen tüm parmaklar kesilmiş oluyordu. Bazen de hiç kesilmiyordu.

Üzerinde çalıştığım davayı düşününce evim gözüme boş, sessiz ve her nasılsa ürkütücü geldi. Kurbanların hepsi benim bir yansımamdı. Bekâr. Yalnız. Yapılı. Kalabalıktan uzak bölgede yaşayan. İşkolik.

En yakın komşum neredeyse iki kilometre ötedeydi.

Kurbanların kaybolduğu günlerce fark edilmiyordu. Hepsi iş yerlerini arayıp haber veriyorlardı. Tahmin ettiğimiz kadarıyla bire bir aynı cümleleri kuran, banda kaydedilmiş bir erkek sesiydi. Şirketlerin hiçbiri aramaları kaydetmediği için telefonu açan kişinin sözüne güvenmemiz gerekiyordu.

Son ceset, iş arkadaşlarından biri dört gündür neden işe gitmediğini ve o zamana kadar onu aramadığını merak ederek evine gidince bulunmuştu.

İş arkadaşları dışında kimsenin onların kaybolduğunu fark etmemesi üzücüydü. Onların yerinde olsaydım benim için de durum aynı olurdu.

Alışkanlığım gereği tüm evi gözlerimle taradım ve yerinden oynatılmış bir şeyler olup olmadığını kontrol ettim. Her şeyin yerli yerinde olduğuna karar verince silahımı çıkardım, alarmımı kurdum ve kendimi yatağa bıraktım.

Gözlerimi kapatıp her zamanki gibi cesetlerin gözümün önünde belirmesini bekledim.

Ancak kısa süre sonra göreceğim tekinsiz bir çift yeşil gözde kaybolmuştum bile.

Üçüncü Bölüm

Güzel bir kızla birlikteyken bir saat, bir an gibi geçer. Kızgın közün üstünde oturursanız da bir saniye, ömre bedeldir. Görecelik tam olarak budur.

-Albert Einstein

Saat beşi geçtiği için sürekli saate bakıp duruyor ve bu sefer gerçekten ekilip ekilmediğimi merak ediyordum. Beni onu aramaya, onunla flört etmeye ve sonra buluşma teklifini kabul etmeye ne itmişti, bilmiyordum. Belki benim de artık buz gibi bir canavar olmak yerine kadın gibi hissetmeye ihtiyacım vardı.

Ben hayattaydım. Diğerleri ölmüştü.

Hayattaydım ama kendimi ölü gibi hissediyordum.

Belki de vaktimin kısıtlı olduğunu bildiğim için kendimi hayatta hissetmek istiyordum. Her ânın kıymetini bilmeliydim... Tabii uzun zamandır bekleyen borçlarımı tahsil etmekle uğraşmadığım zamanlarda. Bir adamı parçalara bölerken başka bir adamı hayal etmek pek de romantik değildi ama Logan, Ben'in borcunu tahsil ettiğim o üç gün boyunca kesinlikle aklımdaydı.

Beynimin intikama ayırdığım o karanlık yerinde değildi. Hayır. Logan, artık var olmadığını sandığım aydınlık taraflarımdaydı. Uzun süre önce parıltısını kaybeden bir ışığın tekrar canlanmasını sağlamıştı, demek ki içimdeki tüm iyilik tükenmemişti.

Her şey yolunda mı diye ona mesaj atmak üzereydim ki bir anda karşımdaki sandalyeye birisi yerleşti. Bakışlarım hızla karşımdaki yumuşacık mavi gözlerle buluştu. Gözlerine tüm gün bakabilirdim. Vücudunun geri kalanı da harika gözleri kadar etkileyiciydi.

İçini açıp bir bakmak istediğim, günah ve zevkle harmanlanmış bir paketti sanki.

"Çok özür dilerim," dedi inleyerek. Elini kaldırıp garsonu çağırdı. "Feci trafik vardı. Hatta yetkimi kötüye kullanıp aradan sıvışabilmek için sirenleri bile yaktım."

Beni her güldürüşünde hayrete düşüyordum. "Sorun değil. Sadece endişelenmiştim," diye yalan söyledim. Yani kısmen yalan sayılırdı. Onun için endişelenmiştim ve tabii ekilmiş olabileceğim için de.

Sinirlenmediğimi fark ettiğinde yüzüne aniden içten bir gülümseme yayıldı. İki aptalın birbirine sırıtıp durduğu bu anı yanımıza gelen garson böldü.

Gerçekten midemde en son ne zaman böyle kelebekler uçuştuğunu hatırlamıyordum. Hayatım mahvolduğunda ve dünyayı gördüğüm normallik illüzyonu ellerimden çekilip alındığında henüz çok gençtim.

Kendimi çok uzun zamandır bu kadar insan gibi hissetmemiştim. Ve karşımdaki adam, bunu yalnızca işe gitmeden önce kahve içmek için yanıma uğrayarak sağlamıştı.

Biz siparişimizi verirken garson kız hızlıca Logan'ı süzerek onaylarcasına bana başını salladı ve ardından yanımızdan ayrıldı. Onun onayına ihtiyacım yoktu gerçi.

"Peki, neden benimle buluşmayı kabul ettin?" diye sordu lafı hiç uzatmadan. Zamanımız kısıtlı olduğu için bu çok akıllıcaydı. Geçimini sağlamak için insanları sorguladığından bahsetmeme gerek yoktu bile. Onunla randevuya böyle başlamak da doğal olsa gerekti.

Dönüşmüş olduğum o canavardan çok, bir kadın gibi hissetmemi sağladığını ona söylememeye karar verdim. Söylesem muhtemelen beni parmaklıkların ardına tıkıp anahtarları da bir kenara fırlatırdı.

"Neden benimle buluşmayı teklif ettin?" diye sormaya karar verdim.

Gülümsemesi daha da genişledi. "Geçiştiriyorsun ama ses etmeyeceğim. Aklımdan çıkmadın. Sıra sende," dedi dirseklerini masaya yaslayarak.

"Sen de benim aklımdan çıkmadın."

"Böyle olmaz ki, hile yapıyorsun. Kendimi açık etmeyeceğim diye uğraşırken beni tekrar edip duramazsın. Mesafeli insanlar bu taktiği çok sık kullanır."

"Profilimi çıkarmayı bırakır mısın artık," dedim muzip bir gülümsemeyle. İçten içe gerçekten buna bir son vermesini istiyordum.

Ya beni çok iyi okursa ne olacaktı? Aklımdan ne haltlar geçiyordu ki? Muhtemelen çıkabileceğim en aptal randevuya çıkmıştım.

Sonunda görüşmek, hatta buluşmak isteyebileceğim bir adamla tanışmıştım ve hiç kimse yokmuş gibi, bu adamın benim profilimi çıkarabilecek bir FBI ajanı olması gerekiyordu tabii.

Beni dikkatle inceliyordu fakat ben gülümsemeye devam ederek gerildiğimi fark etmemesini umdum.

"Mesleki deformasyon. Elimde değil. Keşke elimde olsa ama değil."

Harika.

Benden bir tepki bekliyordu ve ben de nasıl normal bir tepki verebilirim diye düşünmeye çalışıyordum. Normal kadınlar nasıl bir tepki verirdi ki? Logan'ın rozetine ve yeteneklerine hayran kalıp yalakalık mı yaparlardı? Yoksa sürekli karşılarındaki kişi profillerini çıkarmaya çalışıyor diye gücenip hiç mahremi kalmamış gibi mi hissederlerdi? Hiçbir fikrim yoktu.

"Bu durum özel hayatının ne kadarını etkiliyor?" diye sordum hiç tepki vermeyip ifademi maskelemeye karar vererek.

Başını iki yana sallayıp arkasına yaslanırken inledi. "İtiraf etmek istemeyeceğim kadar çok. Kadınlar benim dikkatimi çekmeden önce kendileri ne hissettiklerini söylemek istiyorlar. Bunu yapmamayı çok kez denedim ama başaramadım. Tuhaf bir karakteristik özellik gibi düşün. Senden ümitliydim gerçi, sen de aynı şeyi yapıyordun."

Beni bulan bakışları gerçekten ümitli görünüyordu. Haklıydı. Ben de aynı şeyi yapıyordum. Ama tamamen farklı gerekçelerle.

O, elinden geldiğince adalete hizmet ediyordu.

Bense gerektiği kadar intikamı kendi ellerimle sağlıyordum.

"Senin özel hayatın nasıl gidiyor?" diye sordu tekrar sorguya başlayarak.

Bir sürü böceğin takılıp kaldığı bir örümcek ağı gibi... Bu cevap yine pek uygun olmazdı.

Garson siparişlerimizi getirdiğinde, verilebilecek en iyi cevabı düşünerek kızın gitmesini bekledim.

"Şu an biraz kesat diyelim."

"Eyvah," dedi ama sırıtıyordu.

"Tam şu an değil tabii," dedim. O aptal, kontrolsüz gülümseme yine yüzüme yayılıyordu.

"Bana kendinden bahsetsene," derken, bir eliyle fincanını kaldırıp diğer eliyle beni işaret etti.

"Yirmi altı yaşındayım. Buralarda yeniyim. Sürekli taşınıyorum. Çoraplara garip bir takıntım var. Peki ya sen?"

Sanki bir şeyler aklını karıştırmış gibi kaşları çatıldı.

"Çok mu taşınıyorsun?" diye sordu benim sorumu geçiştirerek.

Sanırım iletişimimiz böyle olacaktı. Sorulara cevap vermek yerine kendi sorularımızı soruyorduk.

"Evet. Neredeyse otuz eyalette yaşadım. Büyümek çok can sıkıcı. Eskiden bir kasabada yaşıyorduk. Küçüktü ve herkes birbirini tanırdı. Annemle babam vefat ettikten sonra işler sarpa sardı. Neyse, oradan taşınıp bana yuvamdaymışım gibi hissettiren bir yer bulmaya çalıştım."

"Burası nasıl peki?" diye sordu boğazını temizleyerek.

"İdare eder," dedim ve omzumu silktim.

Onu henüz pek tanımadığım için burada ilgimi en çok cezbeden şeyin o olduğunu söylemek biraz aşırıya kaçabilirdi.

"Peki, annenle baban..." Cümlesini tamamlamadı, belli ki öğrenmek istediği şeyi sormaya çekinmişti.

"Trafik kazası," diyerek kısmen yalan söylerken yüzümde gergin bir gülümseme vardı.

"Üzüldüm," dedi derin bir nefes vererek.

"Üzerinden yıllar geçti. Peki, sen?" diye sordum. Çaresizce konuyu değiştirmek istiyordum.

Gözlerine ulaşmayan bir gülümseme dudaklarına yayıldı. "Yirmi dokuz yaşındayım. Bölgenin sakin bir konumunda evim var. Üvey babamındı ama ölmeden önce bana bıraktı. Annem yeni kocasıyla Miami'de yaşıyor. Yani yalnızım."

"Peki ya öz baban?" Onun da beni sıkıştırıp derinlere inmesini istemediğim hâlde bu soruyu sormamam gerektiğini çok geç fark ettim.

Gerçi ikimizin de derinlere inmeye vakti olmadı.

Telefonuna bir bildirim gelince dikkati o tarafa kaydı. İç çekişi kısa ve keyifli sohbetimizin muhtemelen sona ereceğini hissettirecek cinstendi.

"Siktir," diye mırıldandığında dudaklarımın seğirmesine sebep oldu.

Bu yalnızca bir kelimeydi ama tam da fazla edepli olmasından endişelenmeye başlamışken duymuştum.

Bakışları benimle buluştu. "Bu kadar erken kalkmayı hiç istemezdim ama..."

"Sorun değil," diyerek sözünü böldüm. İçimdeki küçük hayal kırıklığını göz ardı ediyordum.

Masaya, muhtemelen en fazla on dolar gelecek olan hesabı bol bol karşılayacak bir yirmilik bıraktı.

"Gerçekten özür dilerim," dedi. Yerinden kalkarken kısık sesle küfrettiğini duydum.

Ben de yerimden kalkınca işler iyice tuhaf bir hâl aldı. Ona sarılmalı mıyım, dokunmalı mıyım yoksa aptal gibi el mi sallamalıyım, bilmiyordum.

Bir aptal gibi el salladım.

Salak.

Tek kaşını kaldırarak sırıttı. "Seni sonra arayabilir miyim?" diye sorarken sırıtışı içten bir gülümsemeye dönüşmüştü.

Kendimi ahmak gibi hissetmekle meşgul olduğum için, sadece başımı sallayarak onayladım. Hâlâ aptal gibi inanılmaz utanç verici bir tavırla el salladığımı düşünürsek, ağzımdan daha da aptalca bir şeyler çıkabileceğinden şüpheleniyordum. Sanki

elimle beynim arasındaki bağlantı kopmuştu da bu yüzden kahrolası elim hâlâ sallanıyordu.

Bu kez telefonu çalarken cevap vermeden önce arkasını dönüp uzaklaşmaya başlamıştı. Sandalyeme otururken vahşice bir cinayeti planlamak nasıl oluyor da randevuya çıkmaktan daha kolay oluyordu, merak ediyordum.

Dünya gerçekten ve tamamen berbattı.

Ninova

Dördüncü Bölüm

Güç daima ahlakı zayıf olanı çeker.

-Albert Einstein

LOGAN: Biftek. Seni biftek yemeye götüreceğim. Istakoz da olabilir. Kırmızı et mi seversin kabuklu deniz ürünlerini mi?

Logan'dan bir anda gelen mesajı görünce sırıttım. Dün tuhaf davranmıştım ama beni arayıp bu konularda ne kadar tecrübesiz olduğumu unutmamı sağlamıştı, bunu pek önemsemiyor gibiydi. Aksine, bu durum merakını daha çok cezbediyordu.

İkisi de olur. Şarap da severim. Bilgine.

LOGAN: Şarap, tamamdır. Bugün ne yapıyorsun? Yarın buralarda olur musun, belki kahve içeriz? Ya da daha doğrusu muffin yeriz?

Kapının girişini gören son kamerayı da gizlemiştim. Tyler ve karısı eve girip çıkarken kapıları hemen kilitledikleri için içeri gi-

rebilmem pek kolay olmayacaktı. Ama sonunda sıvışıp daha sonra girebilmek için bir pencereyi açık bırakmayı başarabilmiştim.

Güvenlik sistemleri yoktu. Hedeflerimden yalnızca birisi güvenlik sistemi kullanıyordu, onunla da Jake ilgilenecekti. Jake, gerçek bir en iyi arkadaştı. Yanına gidip intikam almak istediğinizden ve planınızdan bahsettiğinizde yakalanmayın diye size kaç kişi yardım etmeye başlardı ki?

Telefonumu alıp Logan'a cevap verdim. İş üstündeyken normal bir sohbet etmek garip ölçüde rahatlatıcıydı.

Belki de gerçekten psikopattım.

Bugün olmaz. Takas incelemem var. Yarına kadar dönmem.

Bu tamamen yalan değildi. Bir takas incelemesi yapmıştım... Sadece bunu yaparken kasabadan çıkmama gerek kalmamıştı.

Tyler'ın karısı bir iş konferansı için şehir dışına çıkıyordu ve bu da evi inceleyebilmem için bana yeterince zaman tanıyordu.

Parke zeminler diğer evlerde olduğu gibi yeniydi. Gıcırtı olmaması gerçekten harikaydı. Koridorlarda gezip sorun çıkarabilecek herhangi bir şey ararken cebimdeki telefonum titredi.

LOGAN: Yarın birkaç kasaba öteye gitmem lazım. Şu an ilgilendiğim davalar var. İnsanlar başka insanları öldürmeden duramıyor sanki.

Durumun ironisi hoşuma gitmişti.

Birbirimize o kadar zıttık ki bunu komik bulamıyordum bile.

Benim gördüğüm şeytanları o da görseydi, bazı insanların ölmeyi hak ettiklerini anlardı.

Hiç birini öldürmek zorunda kaldın mı?

Bir kez kafede buluştuğunuz adama sorabileceğiniz en iyi soru bu değildi muhtemelen. Tabii ona da buluşma dersek.

LOGAN: Birçok kez. Maalesef bütün davalar zanlının hapse atılmasıyla bitmiyor.

O da aynı şekilde, aynı mantıkla ve muhakemeyle sayısız insan öldürmüştü... Teknik olarak o da seri katil sayılırdı yani. Mantıken doğruydu. Onu hukuken haklı kılan rozeti dışında aynıydık. Tabii, ben önce kurbanlarıma işkence ediyordum ama bu kadar kurcalamaya gerek yoktu.

LOGAN: Rahatsız olur musun?

Kendime engel olamadan gülmeye başladım. Başımı iki yana sallayıp inledim, neyse ki etrafta beni duyacak kimsecikler yoktu. Bu hastalıklı mizahla muhtemelen ilişkiyi çok ilerletemeyecektim.

Hiç de bile. Mecbur kaldığına eminim, yoksa böyle bir şey yapmazdın.

Bazen insanlar adaleti sağlayamıyordu. Bazen kendi adaletlerini söke söke almaları gerekirdi.

"Oynamak ister misin, Victoria? Bence istiyorsun." Ben'in, alnıma değen nefesi tenimden aşağı asit dökülüyormuş gibi hissetmeme sebep olmuştu. Dizimi kaldırıp ona vurmayı başardım.

Küfrederek başını çevirdi.

"Tut şunu!" diye bağırdı Tyler'a. "Yoksa sana da birkaç kez tırnaklarını geçirmesine müsaade ederim."

Geceyi bir çığlık böldü ancak bu çığlık bana ait değildi. Çığlığımı duymalarına izin vermeyecektim.

Kyle'ın "Çok güzel bağırıyorsun," dediğini duydum. Arkamızda bir yerlerden gülüyordu ama ne onu ne de yaptıklarını görebiliyordum.

Görmek de istemiyordum.

Bana ne yaptıklarını bile görmek istemiyordum.

Bu anılar, eskiden bir kenara kıvrılıp saatlerce ağlamama sebep olurdu. Şimdiyse bana güç veriyordu. Misyonumu besliyordu. Beni ilerlemeye teşvik ediyordu.

Beni birazcık katliama itiyordu.

Başımı iki yana sallayarak evde daha hızlı hareket etmeye başladım. Son kamerayı Tyler'ın yatağındaki oyuncak ayıya gizledim. Belli ki karısı pelüş oyuncakları seviyordu. Daha doğrusu pelüş oyuncakları sevenin karısı olduğunu umuyordum. Oyuncak ayıyla uyuyan bir adam yüzünden daha önce korkudan titrediysem, bunu bilmek istemezdim gerçekten.

Son odaya girdiğimde tamamen müzisyenlerin kullandığı türden ses yalıtım süngerleriyle kaplı olduğunu fark ettim. Evde bodrum kat olmadığı için burası harika olacaktı. Hiç penceresi de yoktu.

Bu odaya kamera koymayacaktım.

Sıra sıra birkaç gitar dizilmişti, hepsi güzel ve parıl parıldı.

Tyler'ın tüm hayatı güzel ve parıl parıldı. Tıpkı diğerlerinin de olduğu gibi.

Burayı kızıla boyamak için sabırsızlanıyordum.

Beşinci Bölüm

Gerçekten kıymetli olan tek şey sezgidir.

-Albert Einstein

"Kız kim?" diye sordu Elise. Masamın ucuna otururken boğazını temizledi.

Telefonumu bırakırken sırıtıyor olsam da ifademi hızlıca maskeledim.

"Neyden bahsettiğini hiç anlamadım," diye yalan söylerken bütün mikro ifadelerim kontrolüm altındaydı.

"İstediğin kadar yalan söyle, telefonuna baktığın an kendini ele veriyorsun. Telefonuna öyle bakan bir erkeğin gülümsemesinin iki sebebi olabilir: Porno ya da bir kız."

Gülerek bakışlarımı kaçırdım ve dikkatimi *Öcü* davasındaki yeni kanıtlara çevirdim. Medyanın faillere isim takmasından nefret ediyordum. Bu durum, onların sanrılarını besleyip arzu ettikleri ilgiyi görmelerini sağlıyordu. Neyse ki parçalanmış, eziyet görmüş kurbanların olduğu davamızdan henüz haberdar değillerdi. O davaya da bir isim takacaklarını bilmek hiç hoşuma gitmiyordu.

"Boston'daki cinayetlere dair ipuçlarını takip etmeleri için oraya bir ekip gönderiyoruz. Konfor alanını belirledik ve şüpheli havuzunu daralttık. Sen gidebilecek misin? Ben şu parçalayıp öldürme davasını incelemek için kalacağım," dedim söylediği şeyi duymazdan gelerek.

Derin bir nefes verdi. "Tabii. Ben Boston'a giderim. Sen de o fotoğraflara bakma artık. Kâbuslarına girecek," dedi masama yayılan fotoğrafları işaret ederek. Her zaman panoya astığımız fotoğraflardan birer kopya da masamda durması için çıkarırdım. Farklı açılardan incelemek bazen gözden kaçabilecek şeyleri yakalamanızı sağlıyordu.

"Bu cinayetlerin ardındaki gerekçeyi bulmam lazım." En son bulduğumuz cesedi, hadım edilmiş olan kurbanı işaret ettim.

"Bazen bir gerekçe yoktur. Failin cinsel sebeplerle öfkelendiğini, muhtemelen eş cinsel olduğunu ve bunu kabullenmediğini düşünüyoruz. Bunun sonucunda da kimliğini kabullendiği an cinsel bir sadist olma yoluna giriyor. Bu adamlar tarafından reddedildiği, alaya maruz kaldığı çok büyük bir ihtimal. Yerel polis merkezi bize dönüş yapma konusunda oldukça yavaş davranıyor. Bence bu herifi olması gerektiği kadar ciddiye almıyorlar. Kasabadan birkaç kişiyle konuştum ama sanki orada eş cinsel kimse olamazmış gibi davrandılar. Bunu düşünmek bile onlara hakaret gibi geliyor olmalı. Şaşkınlıklarını had safhaya çıkarmak için erkek kardeşimle kocasının fotoğraflarını onlara göstermek istedim."

Dudaklarım seğirdi.

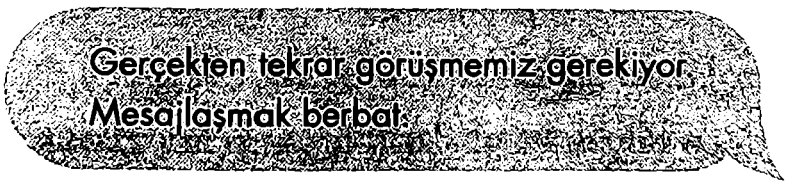
"Kasaba ne kadar küçükse, yabancılara karşı o kadar temkinli oluyorlar. Kasabalarını didiklememiz hoşlarına gitmiyor. İtibarlarına gölge düşürecek herhangi bir olayın üstünü eşelememizi asla istemiyorlardır. Ama önünde sonunda o bölgeye yer-

leşerek sürece devam edeceğiz. Fail son hamlesi için oraya geri *dönecektir*," dedim derin bir nefes vererek.

Yerinden kalkarken başını salladı. Masamdan anahtarlarını aldıktan sonra bakışlarını bana çevirdi.

"Arkadaşın olarak söylüyorum... Hepimiz işkoliğiz. Bu ekibi böyle kurduk. Televizyonda gösterildiğinin aksine, davaları tek tek alıp aralarda dinlenmiyoruz. Her zaman üç ya da daha fazla davaya aynı anda bakıyoruz. Biriyle çıkmak... Evet, kolay değil. Hepimizin bekâr, dul ya da ikisi birden olmamızın bir sebebi var. Eğer burada çalışan biriyle gizlice takılmıyorsan evde seni bekleyen o kişiyi yeterince göremezsin."

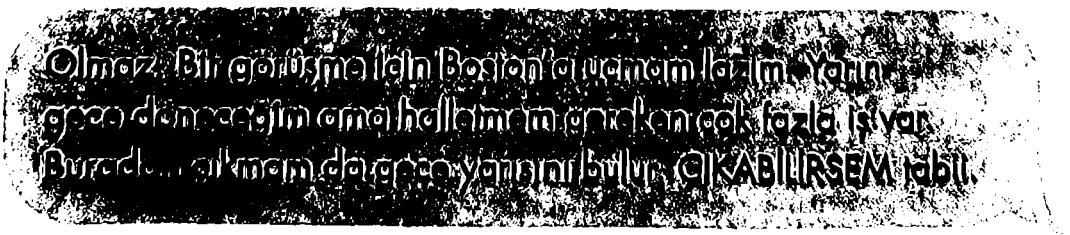
Arkasını dönüp gitmeden önce omzunun üzerinden bana son bir kez baktı. Omuzlarımı silktim. Biraz boş zamanımız vardı. Çok değildi ama yeterdi. Öyle olmasını umuyordum. Hayatımı psikopatların peşinde koşarak geçirip yalnız öleceğimi bilmekten nefret ediyordum.

LANA: Aynen. Parmaklarıma kramp giriyor.

LANA: İki gün sonra Batı Virginia'ya gideceğim.
Yarın nasıl olur?

LANA: Eh, mesajlaşmak eğlenceli yani, değil mi?

Tam kahkaha atıp odamda rahatlarken Craig ofisime girdi.

"Sıkıcı kasabanın bölge şerifi aradı. Az önce telefonu kapattım. Orada yaşıyormuş ve bölgedeki bütün karakolların ona bağlı olduğunu sanıyor. Neyse, kasabasında *hiç eş cinsel birinin olmadığını* söyledi. *O işler, nasıl adam ve kadın olunacağını unutan şehirlilere göre,* diye de belirtti." Craig gözlerini devirince küfrettim.

"Baskı, seri katiller için harika bir üreme alanı yaratır. Sırf kendi doğrularından farklı birilerinin de olabileceğini inkâr edip durduğu için yeniden saldırmadan önce faili bulmamıza hiç yardımı dokunmuyor."

"Ben de tam olarak aynı şeyi söyledim. Hiç etki etmedi. O *zavallı çocukların* öldürülmesinin tamamen tesadüf olduğunu düşünüyor. Suçu memleketlerinden uzaklaşmış olmalarına atıyor çünkü ona göre orası hariç dünyanın her yeri kötülük dolu. Adamın tarikat zihniyetli biri olduğuna da eminim, şerifi olduğu o küçük kasabaların hepsi kendi gibiyse şaşırmam."

"Birisi konuşmazsa bütün kasabanın profilini çıkarmamız gerekecek," diye homurdandım.

"Failin hâlâ orada yaşadığını mı düşünüyorsun?" diye sordu masamın önündeki sandalyeye yerleşirken.

"Bence olası değil ama bir yandan mümkün de. Daha spesifik bir profil çıkarabilecek bilgiye sahip değiliz."

Ellerini yüzüne kapattı, masamın üstüne odaklanan gözleri boş bakıyordu.

"Biz sağlam bir profil oluşturmadan bu bilgiler sızarsa, medya bir sürü teori uyduracak," dedi dalgınca.

"Farkındayım. En azından biz hazır olmadan şerifin olayları yaymayacağını biliyoruz."

Başını sallasa da hâlâ boş bakışlarla bakıyordu.

"Nasıl yaptığını anlayamıyorum," dedi bakışlarını fotoğrafların birinden kaldırırken. "Bu kadar hastalıklı ve sadist birinin zihnine nasıl girebiliyorsun?"

"Medyanın binbir sorusuyla nasıl başa çıkıyorsun?" diyerek omuz silktim. "Hepimizin kendimize has güçleri var. Ben onların zihnine girmiyorum. İç dünyalarına sızıyorum. Sanrılarla dolu zihinlerini anlamanın tek yolu bu, çünkü rasyonel bir insan gibi düşünemezsin. Karmaşık zihinler kendi gerçekliklerini yaratırlar. İşte bu yüzden cinayetlerle ilgili daha fazla detay öğrenmeliyim. Yapbozun parçalarını birleştirmeye yetecek kadar kanıt bırakmıyor."

Ninova

Altıncı Bölüm

Düşüncelerin bedeni etkilediğini kabul etmeliyim.

-Albert Einstein

Hayatım, telefonumdan gelen bildirimlerin etrafında dönmeye başlamıştı. Aslında son beş aydır böyleydi zaten ama o farklı bir telefondu. Genelde yerimden fırlayıp koşuşturmama sebep olan yedek telefonumun sesi olurdu. Gerçek telefonumun değil. Ta ki birkaç hafta önce Ajan Logan Bennett'la tanışana kadar.

LOGAN: Craig az önce eş cinsel olup olmadığını sordu.

Craig kim?

LOGAN: Bu cevabın beni ne kadar eğlendirdiğini tahmin edemezsin. Hatta güldüğüm için insanlar bana bakıyor.

Bunu neden bu kadar komik bulduğunu anlamamıştım.

Ciddiyim, Craig kim?

LOGAN: Gerçekten seni tekrar görmek istiyorum.

O zaman ikimiz de istifa edelim, sonunda bir randevuya çıkabiliriz belki.

LOGAN: Tüm davalarımda çıkmazlarla uğraştığım için, acaba kariyerimi değiştirmenin vakti geldi mi diye düşünmeye başlamıştım.

Eğer kendini daha iyi hissettirecekse, ben de kariyer değişikliği düşünüyorum. Dün, karısının bütün vibratörlerini basınçlı yıkama makinesiyle takas etmek isteyen bir adamla tanıştım. -.- Kadının "oyuncaklarını" incelemek için gittiğimde kendisi bayağı sinirlendi.

En azından bu doğruydu. Ona yalan söylemek zorunda kalmaktan nefret ediyordum.

LOGAN: Bütün kahvemi masaya püskürttüm.

Ne tesadüf. Kadın da tükürmeyi tercih ediyordu. Sanki bilmek istiyormuşum gibi kocası anlattı. #aşırıbilgipaylaşımı

LOGAN: Dur. Lütfen dur. O kadar güldüm ki buradaki herkes delirdiğimi düşünüyor.

En tuhaf görüşmelerimden değildi ama gururla hatırlayacaklarımın arasına da girmez.

LOGAN: Peki vibratörler basınçlı yıkama makinesiyle takas edildi mi?

Hayır. Ayrıca kadının onlara hiç olmadığı kadar ihtiyacı olacağını öğrendim çünkü kocası bu olaydan dolayı ona bir süre el süremeyecekmiş. Ben oradan ayrılırken adam hiç mutlu değildi. Belli ki bir saat erken gitmekle hata yapmışım çünkü zamanında gitsem karısı orada olmayacaktı.

LOGAN: Tamam. Sen kazandın. Bununla yarışamam.

#Başarı

LOGAN: Genelde tanıştığımız kafeye mi gidiyorsun?

Şey... Konuyu çok hızlı değiştirdin ama evet, oraya gidiyorum. Buraya taşınalı bir aydan biraz fazla oldu ve bulabildiğim en iyi kahve orada.

LOGAN: Keşke oraya daha önceden de gitseydim. İki hafta önce biraz boş vaktim vardı. Öyle olsa bu konuşmayı yüz yüze yapıyor olabilirdik.

Sen hep oraya gitmiyor musun?

LOGAN: İlk kez gitmiştim. Craig'le güvenlik tedbirlerini konuşmak üzere üst düzey yetkililerle görüşmeye gidiyorduk. Hep gittiğimiz mekân tadilatta olduğu için oraya uğramıştık.

Ah ŞU Craig!

LOGAN: Gerçekten adını hatırlamıyor muydun?

Sadece beğendiğim ya da öldürmek istediğim insanların adını aklımda tutarım.

Yazdığım mesajı tekrar okuyunca, FBI ajanına yapılacak türden bir şaka olmadığını fark ederek utandım. Gerçi tam olarak şaka sayılmazdı.

LOGAN: Umarım doğru listedeyimdir.

Derin bir nefes verdikten sonra utanç verici mesajıma gülüp geçtim, demek ki bu söylediğimi ciddiye almamıştı.

Öylesin. Şu an doğru listenin en tepesindesin. Seninle konuşurken gülümsediğim gibi gülümsemeyeli uzun zaman oluyor.

LOGAN: Seni öpmeliydim.

Mesajı tekrar okurken kalbim tekledi. Sonra tekrar okudum. Tekrar ve tekrar.

Her seferinde midemde kelebekler uçuşuyordu. Ona karşı verdiğim bu tuhaf tepkileri anlamaya çalışıyordum. Tekrar olabileceğimi hiç sanmadığım birisi gibi hissetmeme ve davranmama sebep oluyordu. Üstelik daha yeni tanışmıştık ve onu yalnızca iki kez görmüştüm.

Yine de konuşmadan bir günümüz geçmiyordu. Ve günümü o aydınlatıyordu.

Her gün.
Her zaman.
Her bir kelimesiyle.

Evet. Bence de öpmeliydin. Belki o zaman tuhaf biri gibi el sallamaya çalışmazdım.

LOGAN: Ama GERÇEKTEN tuhaf el sallaman sevimliydi.

Ha. Çok komiksin. Belli oluyor galiba. Flört işlerinden bir süredir uzağım.

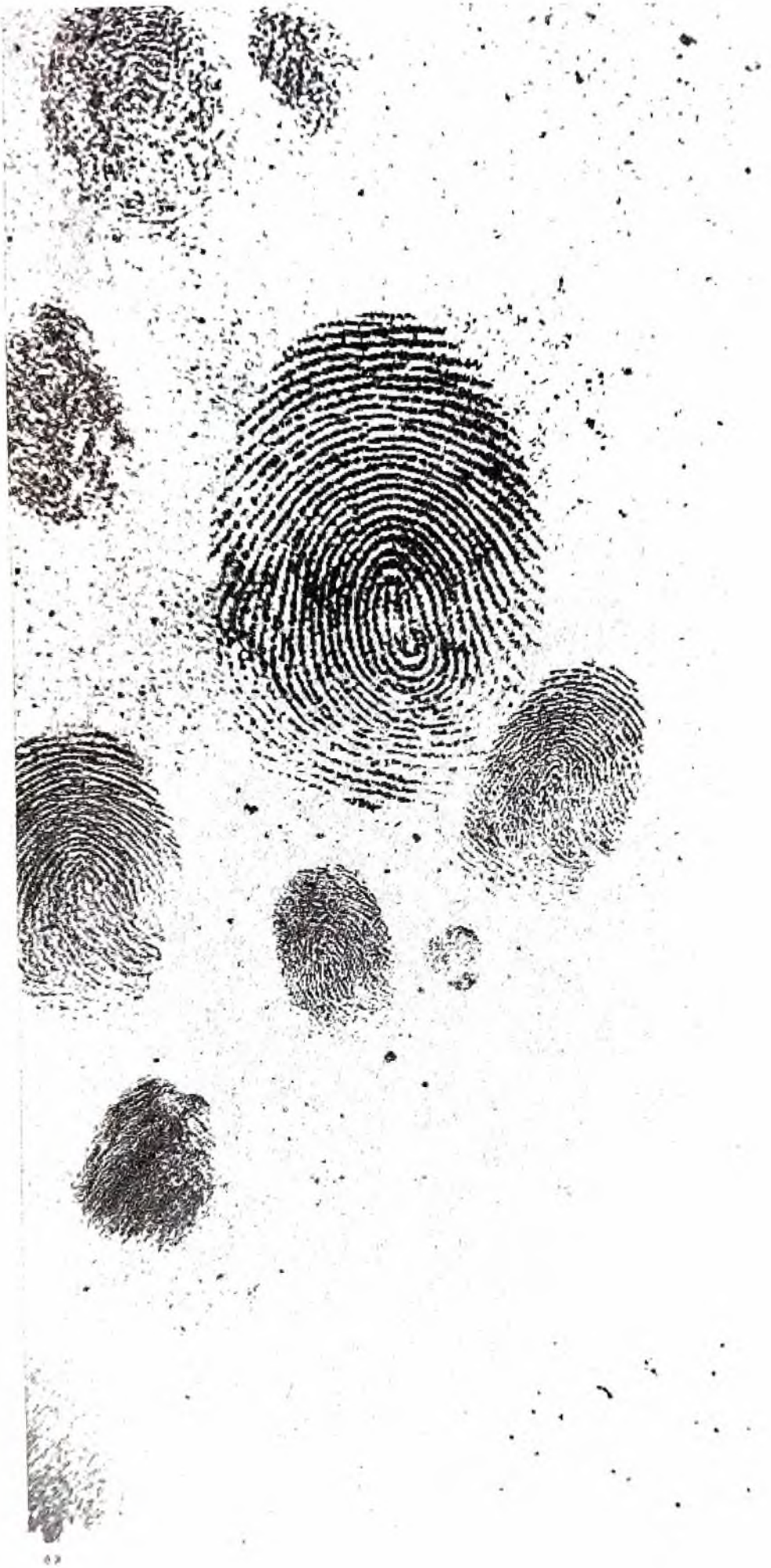
Aslında yedi ay olmuştu ama her zamanki gibi aradan bir ay geçince ilgimi kaybetmiştim çünkü hissetmeyi deli gibi arzuladığım o hislerin hiçbiri gün yüzüne çıkmamıştı. Logan'layken hissettiğim bu kıvılcımın ufacık bir zerresini bile hissetsem yeterdi, dahası için kendimi zorlardım. Öfke, nefret, kin veya kırgınlık dışında herhangi bir şey hissetmeyi çaresizce istiyordum.

Bu yetimi kaybettim sanıyordum. Bir şekilde benden alındı sanıyordum.

Öldürülecekler listemi hazırlamaya başlamadan çok önce aradığım o şey şimdi karşıma çıkmıştı. Ancak sorun şuydu ki, Logan benim tam zıddımdı ve bu hiç de iyi anlamda değildi. Yani, ben insanları öldürüyordum o katilleri yakalıyordu. Ve duramazdım. Keşke onunla listemin bu kadar başındayken tanışmasaydım.

Listemde hâlâ bir sürü isim vardı. Hâlâ düzeltmem gereken bir sürü yanlış vardı. Telefonum titreyince başımı eğdim ve kendime engel olamadan gülümsedim.

LOGAN: O zaman kesinlikle seni öpmeliydim.

Ninova

Yedinci Bölüm

Hayal gücü, bilgiden daha önemlidir. Bilgi sınırlıdır. Hayal gücüyse dünyayı kuşatır.

-Albert Einstein

"Önceki beş cinayetle birlikte, vücuttan parça kesmenin cinsel öfkeyle ve muhtemelen reddedilmekle bağlantılı temel gerekçeler olduğunu biliyoruz." Yine de bunun arkasında çok daha derin bir şeyin olduğunu düşünüyordum. "Belki fail kendini yetersiz hissediyordur, bunun sebebi reddedilme ya da geçmişte yaşanan daha büyük bir olay olabilir. Bir bağlantı bulmamız lazım ve her şey o kasabada bitiyor. Leonard ve Elise, Delaney Grove'a geri döndüler, konuşabilecek birini arıyorlar. Şimdilik biz burada, son cinayetin işlendiği yerde kalacağız. Elimizdeki en yeni suç mahalli burada," dedim ekibe.

Herkes dosyalarını ve notlarını toplayınca ofisime yöneldim. Doğru düzgün düşünemeyecek kadar yorgundum. Geçtiğimiz iki hafta boyunca ya ofiste uyuklamış ya da birkaç saat uyumak için eve gidip dönmüştüm.

Çoğu seri katilin aksine, bu seferkinin zaman ölçeği de risk faktörü de artmıyordu. Daha fevri davranmıyor olması zekâsını ortaya koyuyordu. Bu da bizim için berbattı çünkü hata yapmıyordu.

Elimizdeki izler değerini kaybediyordu. Bir hafta sonra başka bir cesedin başında dikilme ihtimalimiz artıyordu.

Telefonuma bildirim gelince mesaja baktım ve kimden geldiğini görünce gülümsedim. Neden benimle konuştuğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Kafede onu neredeyse ektiğim günden beri mesajlaşmak ve telefonda konuşmak dışında hiçbir şey yapmamıştık.

LANA: Biliyor musun, her zaman *Netflix aç ve rahatla* olayıyla dalga geçmiştim ama şimdi hak veriyorum.

Benim televizyonum bile yok.

LANA: Ne???? Nasıl yani????

Alacağım deyip duruyorum ama...

LANA: Ajan Bennett, özür dilerim. Artık her şey bitti.

En azından her şeyi bitirirken adımla seslenseydin.

LANA: Ajan Bennett kulağa daha seksi geliyor.

Bu sırıtmama sebep oldu.

Öyle mi? Kelepçe seni tahrik eder mi?

LANA: Bağlanmak kesinlikle olmaz. Bana göre değil. Ama senin üzerinde kullanmaya karşı değilim... Tabii o noktaya bir gün gelebilirsek.

Aletim pantolonumun içinde kasıldı. Kendi kendime, en son ne zaman seksi düşünmeye vakit bulabildiğimi hesaplamaya çalıştım. Beş ay öncesine kadar olan zamanı düşünüp hiçbir şey bulamayınca hesaplamayı bıraktım çünkü çok acınası hâldeydim. Lana ve utanç verici kendimle randevuya çıkmadan önce, elimle birkaç randevuya çıkmam gerekecekti.

Yarın akşam yemeği?

LANA: Yemeğe çıkabilecek misin?

Şu an davamda yeni bir ipucu yok ve biraz boş vaktim var. Çok uzun sürmez ama sürekli mesajlaşmaktan iyidir.

LANA: Bu durumda izleyeceğim protokol konusunda kararsızım.

Son mesajını okuyunca kaşlarım çatıldı.

Ne protokolü?

LANA: Son dakika davet edildiğim bir yemeğe çıkmayı kabul etmeli miyim? Yoksa bu kadar geç haber verilen bir yemeğe dünden razı görünmemek için geri mi çevirmeliyim? ;)

Son mesajı kendi kendime gülmeme sebep olurken arkama yaslanıp saate baktım. Dokuzu geçmişti ama şu an onu görmeyi gerçekten çok istiyordum.

Muhtemelen her zaman geç haber vereceğim, bu yüzden umarım dünden razı bir kadın olmayı seçersin... Sesli okuyunca kulağa kötü gelmemesini umuyorum.

LANA: Kulağa oldukça... Evet, neyse. Kulağa gerçekten kötü geliyor ama ne demek istediğini anladım. Yemeğe varım. :)
Bu sefer tuhaf el sallama olayından fazlasıyla ayrılmayı umuyorum.

Yumruğumu salladıktan sonra ofisimin açık kapısından bakan birkaç meraklı gözle karşılaştım. Kendimi on dört yaşındaki bir ahmak gibi hissederek ona cevap yazdım.

Bu sefer ben de el sallamayla yetinmeyeceğim. Bir daha seni ne zaman göreceğimi ya da boktan programıma ne kadar süre daha dayanacağını kim bilir?

LANA: Benim programım da oldukça boktan.

Bugün oralardan geçtiğimi ve evinin civarında birilerini gördüğümü bahane ederek, sinsice kapını çalabilmem için bana adresini vermeni istesem yanlış mı yapmış olurum?

LANA: Birkaç kuralı çiğneyip adresimi bulmanı ve bunu yapmanı ummam yanlış mı olur?

İnleyerek saate ve sonra bilgisayarımın ekranına baktım. Yetkilerimi kötüye kullanmaya karar vererek adresini araştırdım. Ama baktığım tek şey buydu. Telefonumu alıp GPS'imi açtım ve ofisteki *acil durum çantamı* kapıp hızla arabama yöneldim.

Çantamın yanımda olması, tamamen beklentiye girip hayallere dalmamdan ve biraz küstahlığımdandı belki ama çantayı arka koltuğa atarken, bunu fark edip de olması gerekenden fazlasını beklediğimi düşünmesini istemiyordum. Tabii ki benden gitmemi rica ettiği an gidecektim ama gitmemi istememesini umuyordum.

Çünkü Lana Myers, onunla tanıştığım günden beri aklımdan çıkmıyordu ve başıma bir şey gelse kaybolduğumu fark edecek birinin varlığı fena olmazdı.

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

Sekizinci Bölüm

Yaşamın sırlarını öğrenmek için önce
onların varlığının farkına varmamız gerekir.
-Albert Einstein

Son mesajıma ve altındaki boşluğa baktım. Çünkü mesajıma cevap yazmamıştı. Flört işinde gerçekten berbattım.

İnleyerek yerimden kalktıktan sonra bakışlarım duvardaki monitöre çevrildi. Tyler, üzerinde yalnızca boxerıyla kameranın önünden geçiyor, o sırada sırıtarak birisiyle mesajlaşıyordu. İkinci telefonuma ânında bir bildirim düştü. Başımı eğip Tyler'ın, Denise isimli bir kıza gönderdiği mesajı okudum.

TYLER: Üstünde ne var? Aklımdan çıkmıyorsun.

Gözlerimi devirdim ve içten içe Denise'in bu adama kendini becermesini söylemesini diledim. Ama öyle yapmadı.

Bir ay boyunca, günlük hayatlarını yaşarken onları izlemek çok zordu. Benden çaldıkları özgürlüğü nasıl sevdiklerini izliyordum. *Bizim* özgürlüğümüzü çalmışlardı.

İlk evlenen Tyler olmuştu, tabii şu an bir ilişkisi daha vardı. Onu sonlara saklamak istemiştim ama şu an *eve* dönüp hepsinin işini hızlıca bitiremezdim. Ve işlerini hızlı bitirmek, yapacağım eylemi tam olarak tanımlıyordu. Ancak şu an yaptığım gibi beklemeden oraya dönmeyi göze alırsam yakalanmam an meselesi olurdu ve acele etmeyi göze alamazdım.

Jake, federallerin kasabayı incelemeye başladığını söylemişti. Ölümlerin birbiriyle alakasını fark edip bağlantı kurmaları an meselesiydi. Onlar peşime düşmeden biraz daha vaktim olmasını umuyordum, bu yüzden önce kasabadan uzaktakileri öldürmeye başlamıştım.

Tabii ki ölümlerle benim aramda bağlantı kuracak hâlleri yoktu. O kasabada Lana Myers diye birisi yoktu. Hiç olmamıştı.

Victoria Evans on yıl önce ölmüştü. Ben artık ona hiç benzemiyordum. Buna onlar sebep olmuşlardı. Bakışlarım, arkamdaki küçük aynaya kaydı. Yüzümde hiç makyaj yokken birkaç soluk yara izi kendini belli ediyordu.

Mümkün olduğunca az yara izi kalsın diye bir sürü para harcamıştım. Victoria Evans, Delaney Grove'da yaşayan fakir bir kızdı ama Kennedy Carlyle, ölüm belgemin imzalandığı gece trafik kazasında ölen zengin bir varisti. Kız öyle tanınmaz bir hâldeydi ki Jake bilgisayarlardaki bilgileri değiştirdikten sonra hiç zorlanmamıştık.

O gece Kennedy ölmüş olsa da hiç tanışmadığımız hâlde benim hayatımı kurtarmıştı.

Hastaneye Victoria olarak girip Kennedy olarak çıkmıştım. Onun zengin, kimsesiz hayatını sahiplenmiş ve kızın geçmişindeki kimse beni bulamasın diye *resmîyette* ismimi Lana Myers olarak değiştirmiştim.

İşimize yarayacak kaynağı sağlayıp kimliğimi değiştirmenin en kolay yolu buydu. Jake, kimlik değiştirmenin yaratıcı yanları üzerine henüz son birkaç yıldır uzmanlaşmıştı.

Yüzümdeki yara izlerini o gecenin acımasız hatıraları değil de hayatta kalışımın izleri olarak görmem uzun vakit almıştı. Vücudumun diğer kısımlarındaki yara izleri o kadar temiz iyileşmemişti ama iyileşmesi en uzun sürecek olan yara, ruhumda açılandı.

Herkesin iyileşme sürecinin kendine has olduğu söylenirdi.

Benimkinin ilk yılı, ailem için yas tutarak ve yaşadığım onca travmanın acısını çekerek geçmişti. İçim çıkıncaya, gözlerimde akacak bir damla yaş kalmayıncaya dek ağlıyordum. Cenin pozisyonuna kıvrılıyor, günde üç kez yıkandığım hâlde kendimi asla temiz hissetmiyordum.

İkinci yılsa öfkelenerek, çıkış yolu arayarak geçmişti. Önce kick boks dersleri almaya başlamıştım. Üçüncü yılda, farklı türde dövüş sanatları eğitimi alıyordum. Şu an birkaç kara kuşağım bile vardı.

Bir daha asla kurban olmayacaktım.

Dördüncü yılı daha da güçlenerek, korkularımla başa çıkarak ve uykusuz kalmadan bir başıma kalmayı öğrenerek geçirmiştim.

Beşinci yıl, ilk kez fiziksel bir temasa dayanmayı başarmıştım. Büyümeyi öğrenmiştim. Birisi hafifçe bana dokunduğunda irkilmemeyi öğrenmiştim. Mümkün olduğunca normal olmayı öğrenmiştim.

Altıncı yıl, sonunda bana dokunan kişiyi öldürmek istemeden onunla yakınlaşabilmeyi başarmıştım. Artık bir kurban olmadığıma karar verdiğim yıldı. Hayatımın kontrolünü tekrar elime alıp tamamen mahvolmadan geleceğimi kucakladığım yıldı.

Yedinci yıl, intikam almaya karar vermiştim. Planlar başlamıştı.

Sekizinci yıl, hepsinin yerini saptamaya başlamıştım. Onlarla ilgili öğrenebileceğim her şeyi öğrenmiştim.

Dokuzuncu yılı, babamın dava dosyalarını *hack*lemeye, polisin elindeki her şeyi öğrenmeye ve yalanların ardındaki gerçeği araştırmaya çalışarak geçirmiştim.

Onuncu yıl... Onuncu yıl, her birini birer ay arayla öldürmeye karar vermiştim.

Jake, temkinli olmam konusunda beni ikna etmişti. İşimi bitirmeden yakalanmayı katiyen istemiyordum.

Hayatımı cinayetlerin arasında yaşayacaktım. İkisini birlikte yürütebilirdim. Zaten bu işten sağ çıkacağımı hiç sanmıyordum.

Denise, Tyler'a cevap yazmaya karar vererek hayallerimi yıktı. Dantelli geceliğinin fotoğrafım yollamıştı. İnanılmazdı. Eğer flört etmek böyle bir şeyse, bu gerçekten benim boyumu aşardı. Bir fotoğraf için yarım saat boyunca gecelik giymekle uğraşamazdım.

Tyler ve Denise birbirlerine müstehcen mesajlar atarken telefonum titriyordu. Gerekirse bu müstehcen mesajlar Tyler'ın karısına ulaşacaktı tabii. Sonuçta adamın peşine düştüğümde karısının evde olmaması gerekiyordu.

Gerçek telefonum çalınca dalgınca uzandım, diğer yandan hâlâ Tyler'ın hastalıklı mesajlarını okuyordum. Denise bu herifi nasıl seksi buluyordu acaba?

"Alo?"

"Selam, benim," dedi Jake. Arkadan klavye tuşlarının sesi geliyordu. Hep bilgisayar başındaydı, benim için işleri sıraya koymakla meşguldü. Sahip olabileceğim en iyi partnerdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum merakla.

"Olivia'ya çek yazdım, şimdi de internet sitemize bakıyorum."

"Mesajları okuyor musun?" diye sordum, Denise detaylıca nasıl sakso çekeceğini betimlerken. Burnumu buruşturdum.

"Maalesef. Bu akşam ne yapıyorsun? Yiyecek bir şeyler alıp birlikte herifleri gözetleriz diye düşündüm. Bunun giriş şifresini çözdüm bile. Kameraları kurdukça daha iyi açılar yakalamaya başladın."

Boş bakışlarımı monitöre kaldırdığımda Tyler boxerını indiriyordu. Yok, kalsın. Bunu görmesem de olurdu.

Gözlerimi kaçırdım. "Her seferinde daha çok şey öğreniyorum. Karısı sık sık iş seyahatine çıkıyor. Planladığımız cinayet gününden iki gün önce konferansı varmış. Hafta sonu kadın olmayacak. O zaman saldıracağım. İki seferde işi bitmiş olacak."

"Böbürlenip de aceleci davranma. Gardını indirdiğinde hata yaparsın, sonra da tutuklanırsın."

"Evet. Sonraki hafta bir konferansı daha var. Tarihi biraz esnetebilirim."

"Ertelemek, öne çekmekten daha iyi ama mümkün olduğunca elimizdeki programa uyarsan dikkatin çabuk dağılmaz."

Alayla gülerek gözlerimi devirdim. "Endişelenme. Benim dikkatim dağılmaz."

Artık geceleri onların alaylı sözleri beni rahatsız etmiyordu. Bunun yerine, acı dolu çığlıklarının sesi eşliğinde huzurlu rüyalara dalıyordum. Muhtemelen psikotik bir durumdu ama ben böyle doğmamıştım. Beni buna dönüştürmüşlerdi. Karma onları bulmuyordu. Adalet de öyle. Kader, belli ki onları aşk, barış ve mutluluk içinde bırakmaktan hoşnuttu.

Onların acı çekmesini isteyen yalnızca bir kişi vardı. Aslında iki. Jake de onların beni incittikleri karar incinmelerini istiyordu. Bizi incittikleri kadar...

"Öyle diyorsun ama her cinayette öfke kontrolünü biraz daha yitiriyorsun. Hatta bu günlerde biraz fazla... enerjik görüyorum seni. Birkaç haftadır seninle her konuştuğumuzda kıkırdıyorsun

ve kafan güzelmiş gibi davranıyorsun. Bu işlerden sıkılmaya mı başladın? Pes etmek için çok geç değil."

Olayın cinayetlerle hiçbir ilgisi yoktu. Tamamen Ajan Bennett'la alakalıydı. Bunu Jake'e anlatacak değildim. Hiç şüphesiz küplere binerdi, hele de hislerimi öğrenirse... Aslında dürüst olmam gerekirse, telefonuma ondan gelen her mesajda ahmak gibi gülümsememe rağmen Logan'la ne işim olduğundan ben de emin değildim.

Jake'e seri katillerle ve hatta muhtemelen benim davamla ilgilenen bir FBI ajanının ilgimi çektiğini söylesem kesin kafayı yerdi.

Çünkü bu aptalcaydı.

Buna bir son vermem gerekiyordu.

Ama yapamıyordum.

Çok uzun zamandır donuk ve yapayalnızken, bir anda yabancının teki çıkıp sonsuza dek kaybettiğinizi düşündüğünüz hisleri ateşe vererek harekete geçirdiğinde... Bu hisse bağımlı olmaktan kendinizi alamıyordunuz. Nasıl yaptığınızı unuttuğunuz gülümsemelerle ya da yıllardır kahkahası duyulmayan birinin dudaklarından dökülen kahkahalarla keyiflenmekten kendinizi alamıyordunuz.

Vay be. Ağırdan almam lazımdı. Herifin adını kıçıma kazıtmama bir fantezilik adım kalmıştı.

Geçmişim raydan çıkmış olmasaydı ve cehenneme girip çıkmama sebep olan kargaşalar yaşamasaydım, aramızdaki bu şey nasıl ilerlerdi diye merak ediyordum. Bence Logan, eski beni severdi. Akıllıydım, komiktim, zekiydim ve birazcık dramatiktim. Bir de yanlışlıkla böcek öldürdüğümde bile ağlardım.

Şimdiyse... Şimdi kimsenin hesaba katamayacağı, 1.63 boyunda bir intikamcıydım.

"İyi hissettiğim için enerjiğim. Belki adrenalinden falan böyle dolu hissediyorumdur," diye yalan söyledim.

"Gerçekten mi?" Sesinden aklının karıştığı belli oluyordu.

Jake'in yaptığım şeyleri desteklediğinin farkındaydım. Yanımdaydı. Tüm parçaları toplayıp mümkün olduğunca bir araya getirmeye çalışırken ve hatta hiç kimseye katlanamadığım anlarda bile bana yardım etmişti.

Ama rahatsız edici detayları bilmek istemiyordu, bu yüzden aptal aptal sırıtmama sebep olan şeyi ona söylersem kendini pek de iyi hissedeceğini sanmıyordum. Üstelik bunun sebebi cinayetler bile değildi. Yine de ona gerçekleri anlatamazdım. Çünkü... III. Dünya Savaşı çıkardı. Ben zaten defalarca denemişken, bir de onun benimle konuşup Logan'dan vazgeçirmeye çalışmasını istemiyordum.

"Gerçekten," diyerek tekrar yalan söyledim.

Logan'la doğru dürüst flört edebilmek isterdim. Onun yönlendirmesiyle ilerliyor gibiydik. Biz mesajlaşırken genelde birisi onu arıyordu ve cevap vermesi bazen saatler buluyordu. Kafaya fazla takmamaya çalışıyordum.

Bakışlarım Tyler'ın kendini temizlediği ekrana çevrildi. İşini tam da hatırladığım gibi hızlı bitirmişti.

Öleceği güne bir hafta daha vardı.

"Bu arada hâlâ hadım etme işini bırakman gerektiğini düşünüyorum. Kasabanın geçmişini kazmaya devam ederlerse her şeyi çok geçmeden açığa çıkarırlar," dedi Jake, bana telefonun açık olduğunu hatırlatarak.

"Ne yaptıklarını hatırlıyorsun, değil mi? Onların da hayal edilebilecek en korkunç acıları çekmesini istiyorum. Güçlerinin son zerrelerini söküp almak istiyorum... Şereflerinin o son kırıntısını."

Derin bir nefes vererek hattın diğer ucunda iyice sessizleşmesini dinledim.

Kendini tutmaya devam ediyordu, bu yüzden içini rahatlatmaya çalıştım.

"Bir hayaletin dirildiğini fark etseler bile kanıt bulmalarına karşı önlemler alıyorum. Federaller iri yarı, güçlü bir adamdan şüpheleniyorlar. Bu herifleri bilinçleri kapanana dek boğuyorum, normalde kadınların yapacağı gibi herhangi bir aletle falan vurmuyorum. Boyum dezavantaj olmasın diye bunu onlar yerde yatarken yapıyorum. Yıllarca kendimi eğittim. Artık endişe etme."

Sertçe iç çekti. "Bulmaları için cesetleri öylece bırakman hiç hoşuma gitmiyor. Cesetleri izole, kontrolümüz altında ve onların asla bulamayacağı bir yere bırakmanı tercih ederim."

"Bulunmalarını istiyorum. Bağlantı kursunlar istiyorum. Sadece bunun çok hızlı olmasına gerek yok. Listemdeki kişilerin sayısı azalırken korkmaya başlamalarını istiyorum. Sıra Kyle'a geldiğinde, korkudan ağlasın istiyorum. Onu en sona bırakmamın sebebi bu."

"Olayı çözüp de polislere giderse ne olacak? Bu durum önünde sonunda medyanın dikkatini çekecek biliyorsun, değil mi?"

Çoktan çekmemiş olmasına şaşırıyordum.

"Risklerin farkındayım. Ayrıca Kyle'ın gidip, on yıl önce işkence ettiği bir kızın hayaletinin hortladığını ve bu adamları öldürdüğünü federallere söylemesi o risklerin arasında yok. Öyle olsa kızın *neden* o adamları seçtiğini açıklamak zorunda kalır. Hiçbirinin böyle bir şey yapamayacağını biliyorsun."

Böylesi bir sır, insanı içten içe yiyip bitirirdi... Vicdanları olsaydı tabii. Gerçi onlar masum insanlara zarar verirken kendilerini haklı gören insanlardı.

Uğraşıp didinmiş, başarılı olmuş ve hiçbir şey yaşanmamış gibi hayatlarına devam etmişlerdi. Sanki bizi orada öylece ölüme terk etmemişler gibi.

Tam da bu sebeple o gece bir kişi ölmüştü.

Onlar iki kişinin öldüğünü sanıyorlardı.

Jake, evrendeki bütün *eğer şöyle olursa* ihtimallerini bana sıralamaya devam ediyordu. Dikkatimi anlattıklarından uzaklaştırmaya çalışıyordum. Logan sürekli zihnimde yer edip duruyordu.

Sonunda yarın onu görecektim.

Tyler, günü kapatarak yatağına uzandığında monitörü normal ekrana çevirdim. Şimdiye kadarki düzeninde saat on gibi uyuyordu. Hatta adamın tuvalet molaları dâhil her şeyi planlı gibiydi.

"Benden bu kadar, Jake."

"Tamam. Tamam. Sonra konuşuruz."

Telefonu kapatıp eşyalarımı kontrol etmeye başladım. Bıçaklarım, el yapımı kınlarının içinde sırayla dizilmişlerdi. Her zamanki gibi parmak izi kalmayacak şekilde temizlenmişlerdi.

Buzdolabını açıp kendime bir kadeh sek votka doldurdum. Gülümseyerek babamın bir zamanlar çok sevdiği eski plakçalardan şarkı açtım. O *mecazi* tren kazasıyla hayatımız raydan çıkmadan önce, annemle babam bu şarkıda sık sık dans ederlerdi.

Onlar gibi ben de müzikle salınmaya başladığımda az kalsın kapımdan gelen sert tıkırtıyı duymayacaktım.

Sesi fark ettiğim an bedenim kaskatı kesildi ve kalbim ağzımda atmaya başladı. Buraya kimse gelmezdi. Hiçbir zaman. Kenarındaki korkunç heykellerle daha da ürkütücü görünen bir hayli ürpertici bir garaj yolum vardı. Üstelik izinsiz girilmemesi gerektiğine dair birkaç uyarı asılıydı.

Postacı bile evimin garaj yolunun yarısından fazlasına adım atmaya cesaret edemediği için kargolarımı yolun uç kısmına bırakıyordu.

Pencereden dışarı baksam da görünürlerde araç yoktu. Kapı tıklanmaya devam edince plakçaları kapatıp bıçakları en yakındaki çekmeceye tıktım. Silahımı alıp sessizce kapıya yaklaştım.

Kapı deliğinden baktığım an gözlerim fal taşı gibi açıldı ve nefesim kesildi.

"Siktir!" dedim sessizce. Silahı zar zor kapının yanındaki masanın çekmecesine tıktım.

"Hadisene, güzellik. Seni bulmak için kuralları ve mahremiyet yasasını çiğnedim, bana evde yokum deme." Kapının diğer tarafından Logan'ın sesi yükseldi.

O aptal gülümseme yüzüme yayılırken midemde kelebekler kanat çırptı. Bir FBI ajanına gülümseyerek kapıyı açtım. Bakışları üzerimde gezinirken onun gülümsemesi daha da genişledi. Tek kaşını kaldırarak tekrar yüzüme baktı.

"Mükemmel. Karşılama."

Bir anlığına aklım karıştı. Sonra başımı eğip bakınca altımda kıyafet olmadığını fark ettim. Evde genelde üzerime pek bir şey giymezdim.

Başımı kaldırarak omuz silktim. Ensemden yükselen sıcaklığı görmezden gelmeyi tercih etmiştim. Utanmış mıydım yani? Sahiden mi? Bu âna kadar utanabileceğimden haberim dahi yoktu.

"Kimse seni görmeden içeri girebilir miyim? Kıskanç tarafımı bu kadar erken göstermek istemiyorum da," dedi alayla. Ardından göz kırptığında yavaşça kenara çekildim. Aptalca bir şey söylemek ya da yapmak istemiyordum.

Koşup altıma bir şey giymeli miydim? Yoksa pijamasını giymeyi unutan bir ahmak gibi mi takılmalıydım? Kendine güvenen kızlar tişört ve iç çamaşırıyla gezebilirdi, değil mi?

Neyse ne.

"Bu yol biraz ürkütücü, bir de uzun çalıları düşününce kimse beni göremez," diye saçmaladıktan sonra dudaklarımı sımsıkı kapattım.

Kapıyı kapatıp da bana döndüğü an bakışları değişti. Elle tutulur bir değişimdi bu. Gözlerindeki o keyifli parıltı sönmüş, yerini daha cezbedici bir ifade almıştı.

Kapıyı niye bir aptal gibi üzerimde iç çamaşırımla açtığımı açıklamak üzere konuşmaya başlamıştım ki bana yaslandı. Elleri saçlarımı bularak başımı sertçe geriye çektiğinde dudakları dudaklarıma çarptı.

Başta şaşırsam da çok geçmeden kendimi ona bıraktım. Dudaklarımı araladığım an, dili aradan sıvışıp akıl sağlığımın son zerrelerini de silip götürdü.

Bir eli vücudumda geziniyordu ve belimi beni kendine çekecek kadar sıkıca tuttuğunda ağzına doğru inledim. Eriyip gitmemek adına ellerimi omuzlarında gezdirip duruyordum.

Çok güzel bir histi. Tuhaf, yanlış ya da huzursuz bir his değildi. Çok *güzeldi.*

Öpüşmemiz açtı, sanki ikimizin de açlıktan ölmesine ramak kalmış gibiydi. Çok hızlı gittiğimizin farkında olsam da umurumda değildi. Beni kaldırıp kapının yanındaki masaya oturturken ve ardından bacaklarımın arasına yerleşip dudaklarımın tadına bakmayı sürdürürken bundan daha fazla umursamaz olamazdım.

Elleri belimden saçlarıma uzanıp ardından tekrar aşağılara iniyordu. Aynı anda her yerime dokunamayacak olsa da dokun-

mak istiyor gibi bir hâli vardı. Ama yarı çıplak sayılmama rağmen, her yerimi avuçlamak yerine güvenli bölgelere dokunmaya devam ediyordu.

Bu da onu daha çok istememe sebep oldu.

Gömleğini yakalayıp diğer elime de kravatını sardım ve onu mümkün olduğunca kendime çektim. Bacaklarımın arasına kendini iyice bastırıp beni daha da delirtmeden önce boğazından bir hırıltı yükseldi.

"Yavaşlamamız lazım," dedi dudaklarıma doğru.

"Bence de," diyerek ona katılsam da, hâlâ onu öpüp kendime daha çok çekmeye çalışıyordum.

"Odan nerede?" diye sordu, öpüşmemize ara vermeye çalışıp başarısız olurken.

"Koridorun sonunda sağda."

Beni kucağına alıp harekete geçtiğinde evin kesinlikle görmemesi gereken kısmına çıkan merdivenlerin yanından geçti. Bu durumun ne kadar tehlikeli olabileceğini düşünmemeye çalışarak bacaklarımı beline sardım.

Hiç beklemediğim bir anda, habersiz bir şekilde gelmeyeceğine güvenmiştim ve üst katta tam olarak keşfedilmeyi bekleyen bir cinayet odası vardı.

Yatak odamda neler bulabileceğine dair hızlıca zihnimden bir hesaplama yapınca eşyalarımın çoğunu zaten kaldırdığımı fark ettim. Oturma odamdaki monitörü bir şekilde açmayı başarmadığı müddetçe sorun olmazdı.

Sendelediği an sırtım duvara çarptı. Öpüşmemiz daha da agresifleşirken zihnimdeki tüm düşünceler uçup gitti. Bu tutkuyu hissetmeyi birçok kez denemiştim ama daha önce aramızda yanan bu ateşin ufacık bir kıvılcımını bile hissetmemiştim.

Parmaklarımı gömleğinin önünde gezdirerek yakasını sertçe açtığımda birkaç düğme koparak yere saçıldı. Özgürlüklerine doğru koşan düğmeler yerde yuvarlanıyorlardı. Sıkı göğsü parmaklarımla kavuştuğu an benim hissettiğim yangını o da hissediyormuş gibi titredi. Bunu fark ettiğim an dudaklarına doğru inledim.

Birlikte güzelce yanacaktık.

Dili, tüm dikkatimi kendine çekmeye niyetliydi ve onu daha önce hiç tatmadığım bir coşkuyla öpüyordum. Ellerim uzanıp saçlarına dolandı ve tadına doğru dürüst varabilmek için başını geriye yatırdım.

İnleyerek duvardan uzaklaştı ve tekrar hızlıca yürümeye başladı.

Jake'in buraya geldiğinde kaldığı soldaki misafir odasına yöneldiğinde onu durdurdum. "Diğer sağın."

Yönünü değiştirip hızla ilerledi. İçeri girdiğimizde odamdaki pervanenin vızıltısını duydum ve vücudum beklentiyle kasıldı, rahatlamak için sabırsızlanıyordum.

Beni şaşırtıcı bir telaşla yatağa bıraktı. Dirseklerimin üzerinde doğrulup düğmeleri kopan gömleğini tamamen çıkarmasını izledim. Sımsıkı kaslar, bronz ve pürüzsüz bir ten...

İçime ufacık bir korku düştü. Bedenimdeki yara izlerinin bazıları gizlenmemişti. Yüzümdeki izleri silmek diğerlerinden kolaydı.

"Çok mu hızlı oldu?" diye sordu. Soyunurken ona katılmama sebebimi yanlış yorumlamıştı.

"Hayır," dedim düşüncelerimi bir kenara atmaya çalışarak.

Geçmişim bana hükmetmeye devam edemezdi, yara izlerimi gördüklerinde insanların vereceği tepki yüzünden endişelenmemeliydim.

Gerçi Logan şu an tereddüt ediyor gibiydi.

"Lana, içeri dalıp vahşice sana saldırmış olabilirim. Ama..." Bakışları, genişçe açtığım bacaklarıma kaydı. İncecik iç çamaşırım dışında beni ondan gizleyen hiçbir şey yoktu. Tekrar gözlerime bakmadan önce gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Yavaştan alabiliriz. Gerçekten bunun için gelmedim."

Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. İyi adam olmaya çalışması harikaydı.

Dizlerimin üzerinde doğrularak ona doğru yaklaştığımda göz bebekleri genişledi. Tahrik olmuştu ve bunu fark etmek için profil çıkarma yeteneğimin olmasına gerek yoktu.

Yavaşça ona doğru ilerlememe rağmen hiç hareket etmiyordu. Yanına ulaştığım an öne eğildim ve dilimi, sıkı karın kaslarında gezdirdim. Dudaklarından sessiz bir inilti döküldü. Bu ses, kontrolümü bir anda yitirmeme sebep oldu.

Eli saçlarıma gitti ve sertçe çekiştirdi. Yüzünü eğip dudaklarımı bulmadan önce başımı geriye yatırmıştı. Sert ve aç bir öpücüktü. Arzuladığımı sandığım öpücüklerin hepsinden farklıydı.

Biriyle yakınlaşabileceğimi fark etiğimden beri, birlikte olduğumuz esnada kontrol hep benim elimde oluyordu. Şimdiyse ilk defa bir erkeğin beni yönlendirmesine izin verdiğim hâlde kendimi rahat hissediyordum.

"Bu zamana kadar hangi cehennemdeydin sen?" dedi dudaklarıma doğru. Beni yatırıp üstüme çıktığında gülümsedim.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama ses tonundaki hayranlığa bayılmıştım.

Yatağa bastırılmanın getirdiği o kaçınılmaz panikatağın bedenimde kol gezmesini beklerken gülümsemem soldu ama kendimi kötü hissetmiyordum. İçimde yeni hisler filizleniyordu ve aklımdaki tüm karmaşık soruları daha sonra çözmeye karar vererek bastırdım.

Şimdilik sadece iyi *hissetmek* istiyordum.

Hissediyordum da.

Pantolonunu indirdiğini hissediyordum.

Elini bacağımda gezdirirken üzerimde kımıldanışını hissediyordum. Duyularımın her birini uyardığı için o kadar dolu hissediyordum ki ürperdim.

Çok da erotik sayılmayacak yerlerime dokunması bile hoşuma gidiyordu. Mesela dizimin kıvrımı, baldırımın arkası, ayağımın üstü.

Her şeyi hissediyordum ve bu harikaydı.

Tişörtümü sıyırmaya başlarken ona engel olmamak için kendimi zorladım. Sütyen de giymediğimi fark edince nefesini tuttu. Rahatsız etmemek için dokunmaktan kaçındığından dolayı bu detayı gözden kaçırmıştı.

"Kahretsin," dedi kısık sesle. Gerçi bu kulağa daha çok iltifat gibi gelmişti.

Sanki manzarayı izlemek istiyormuş gibi geri çekildi. Bu da bana, onu hayranlıkla izleyecek süreyi tanımıştı. Sımsıkı bedeninin malum kısımlarını zar zor saran siyah *boxer*ı dışında çıplaktı.

Kendime güvenim tamdı, ta ki bakışları endişelendiğim o noktayı bulup odaklanana dek.

"Ne oldu?" diye sordu. Sesi aşırı endişeli ya da burnunu sokmaya çalışıyor gibi değildi, sadece merak etmişti.

Parmaklarını iki yara izinin üzerinde gezdirmeye başladığında bileğini yakalayarak onu durdurdum. Yaralarıma dokunulmasına katlanamıyordum.

Tekrar gözlerime baktığında bakışlarına endişe yayılmaya başlamıştı. Sezgileri fazla kuvvetliydi, ifadelerimi bu kadar apaçık sergilemem aptallıktı.

"Trafik kazası," dedim zayıf bir sesle.

Bu bir yalandı ama ben çok iyi yalan söylerdim.

"Aileni kaybettiğin kaza mı?" diye sordu.

Kazayı araştırıp çaldığım ismi bulursa, o zaman bu kızın ailesiyle aynı kazada ölmediğini görecekti.

"Hayır. Şu an bunu konuşmasak olmaz mı?" diye sordum. Göğsümdeki elini yukarı doğru çekerken onu tahrik etmeye çalışıyordum.

Gözlerindeki alevler tekrar harlanmaya başladı ve iyi olduğumu fark ettiği an endişesi silindi. Ağır hareketleriyle üzerime tekrar eğilerek dudaklarıma uzandı.

Şu an önemli olan başka hiçbir şey yoktu.

İkimiz de çaresizce birbirimize sürtünmeye başlayana dek öpüştük. Hazır olmak için yardıma ihtiyacım yoktu çünkü hayatımda daha çok tahrik olduğum bir an daha olmamıştı.

İnledikten sonra sonunda doğruldu.

"Durmamı söylersen dururum," dedi yavaşça. Dudaklarını dudaklarıma sürttü.

Bana bu kadar güven sunmaya çalışması bile çok büyük anlam ifade ediyordu çünkü dudaklarından dökülen her bir söze *inanıyordum.*

İnsanları gözünden bile tanıyabilen benim gibiler, kime güvenmesi ya da kime güvenmemesi gerektiğini bilirdi. Karşınızdaki insanın niyetini hemen anlardınız.

"Durmak istemiyorum," dedim sessizce. Aramızdaki büyüyü bozmak istemiyordum.

Uzanıp kenara attığı pantolonunu aldı. O tanıdık paket sesini duyunca sırıttım.

"Bil diye söylüyorum, bu şey uzun bir süredir cüzdanımda bekliyor. Buraya bir beklentiyle gelmedim, tamam ***umudum*** vardı ama beklentim yoktu," dedi. Gülümsediğimi görünce sırıttı.

Haylazca tek kaşımı kaldırdığımda beni tekrar öptü. Üzerime yerleşip kalçalarını kaldırdı ve elini aramıza uzattı. Başımı eğip izlememek için kendimi zor tutuyordum.

Kulağa üzücü gelse de, onun prezervatif takışını izlemek muhtemelen erkenden orgazm olmama sebep olurdu. Gerçeküstü bir histi. Bu hisse bayılmıştım. Bu hissi şişeye koyup kötü günler için saklamak istiyordum.

Doğrulduğunda onu izlemek zorunda kaldım. O sızı daha belirgin, daha ısrarcı bir hâle gelirken kıvrandım. Bu sızıya arzu dışında bir şey demem mümkün değildi.

Aleti kesinlikle küçük değildi ama göz korkutacak kadar heybetli de değildi. Harikaydı.

Külotumu indirmeye çalıştığı sırada dudaklarımı yaladım, kendime engel olamıyordum. Tamamen çıplak kaldığımda bakışları tenimde gezindi ve hafifçe eğildi.

Nefesini tenimde hissettiğim an kalçalarım havalandı, saçlarını sıkıca tutarak onu kendime çektim.

"Bunu yaparsan mahvolurum. O yüzden durmaman lazım," dedim dudaklarım tekrar dudaklarını bulurken.

Buna devam ettiğimiz müddetçe onu gerçekten bütün gün öpebilirdim.

Yalvarmama gerek kalmadan tek bir hızlı hareketle kendini içime itti. Nefes alma arzusuyla dudaklarım aralandı. Kalçalarını hareket ettirmeye başladığı an düşündüğümden daha büyük olduğunun farkına vardım çünkü kendini derinlere ittikçe içimi daha çok dolduruyordu.

Bakışlarını gözlerime çevirdi. Bana baktığı süre boyunca şehvet ve özlem resmen gözlerinden süzülüyordu. Kalçalarını tekrar hareket ettirip içimde ölüp gittiğini düşündüğüm o noktayı bulduğu an, hissettiklerimi kelimelere dökemezdim.

Duyusal yüklenme böyle bir şeydi.

Her yanım kaskatı kesilmiş, patlamayı bekliyordu. O üzerimde gidip geldikçe daha da geriliyordum. Her bir hareketiyle beni ilmek ilmek çözerken yüzüme yansıyan sayısız ifadeyi izliyordu. Tırnaklarımı omuzlarına geçirdim.

Sonra zirveye ulaştım. Çok dik bir yamaçtı.

Beni geren o bağların hepsi koptu ve karnımın içinde patlayan bir bomba varmış gibi zevk bedenimi ele geçirdi. Her yanımı sararak ayak parmaklarımın kıvrılmasına, farkında olmadan kapattığım göz kapaklarımın ardında ışıkların patlamasına sebep oldu. Sanki sımsıcak alevler tenimi yalıyordu.

Altında delirmiş gibi inleyip kıvrandığım sırada ritmi değişti, daha aceleci davranmaya başladı. Yaşadığım zevki, mümkün olduğundan dahi bihaber olduğum bir şekilde uzatıyordu. Ardından inledi, kendine has cennetini bulurken kalçalarını bana doğru bastırdı. Yani, en azından onun da benim kadar iyi hissettiğini umuyordum.

Üzerime yığılıp boynumu öpmeye başladığı an pelteleşen kollarım omuzlarından düştü. Kesinlikle çok hızlı gidiyorduk ama umurumda değildi. Zaten kaderimize mahkûmduk.

Canavar hiçbir zaman prensi elde edemezdi. Kazanan her zaman o tatlı, masum prenses olurdu.

Ellerimi uzatıp saçlarını parmaklarıma doladım. Fırsatım varken bu hissin tadını çıkarıyordum.

"Aklımda ikinci raunt var ama Süpermen de değilim. Bana birkaç dakika müsaade edersen, senin de istemeni sağlayabilirim," dedi boynumu öpüp hafifçe dişlemeye devam ederek.

Dudaklarım kıvrılırken altında keyifle iç çektim.

"Bunu yapmaya her zaman istekli olacağımdan emin olabilirsin."

Üzerimde gülerken kendimi ona sarılırken buldum ancak ne zaman kollarımı bedenine doladığımı bilmiyordum. Beni sıkıca sararak karşılık verdi.

"Güzel," dedi. "Çünkü bu... mükemmel ötesiydi."

Gerçekten de mükemmeldi. İşte tam da bu yüzden, şu andan itibaren oturma odamdaki ekranı ortadan kaldırmam, cinayet odama kilit takmam ve tüm silahlarımı bir yere saklamam gerekiyordu.

Ninova

Dokuzuncu Bölüm

Keşiflerimin hiçbirine rasyonel düşüncelerle varmadım.

-Albert Einstein

"Birisiyle yatmışsın," dedi Craig içeri girdiğim an. Kahvem elimde zar zor yetişmiştim.

Bir kıza kaptırıp gitmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Dün gece ve bu sabah olduğu kadar kendimi daha önce hiç kaptırmadığımın da farkındaydım. Lana, hayatımın en beklenmedik sürpriziydi.

Bir kusur bulmayı beklesem de hiç bulamayacakmışım gibiydi. Kimse bu kadar harika olamazdı. Nazar değdirmekten korkuyordum ama işin sonunda Lana'nın evli olduğunu falan öğrenmek de istemezdim. Akla hayale sığmaz bir şeyler yapmaya çok yakındım çünkü hiçbir şekilde aklımdan çıkmıyordu.

"Olabilir," dedim ve Craig inlediği an sırıttım.

"Buzdan Prenses benim yerime seni mi seçti?" diye sordu, sandalyeme çöküp ihtiyacım olan verileri açtığım sırada.

"Senin *büyüne* kapılmadığı için deliriyorsun," diye mırıldandım.

"Bu polis merkezinin yüzü olmamın bir sebebi var ve bunun sebebi buradaki en yakışıklı kişi olmam değil, ki öyle olduğunu biliyoruz. Asıl mesele kızların bana bayılması. Kadınlar, anneler, kızları, kardeşleri, yeğenleri... İşler kötü gittiğinde büyüleyici gülümsemem ve *aman olur arada öyle* tiradımla araya girip üstüne karşı tarafı pişman ediyorum. Yüzünde doğru bir ifade varsa her şey affedilir. Gerçek bu. İnsanlar sığdır. Hepimiz öyleyiz. Kızın benimle hiç ilgilenmeyip sonra dönüp seninle yatması beni biraz şüphelendirdiği için kusura bakmayacaksın artık."

"Bence Logan senden daha çekici," diyerek Hadley araya girdi. Craig ona ters ters bakarken yanıma yerleşmişti. "Senin düşündüğünün aksine, bütün kadınlar sığ değildir. Çoğumuz doğru nitelikleri olan kişileri çekici buluyoruz."

"Saçmalık," dedi Craig alayla. "Bu konuyu bayağı araştırdım. Kıçımdan uydurmuyorum."

Onlar didişirken gözlerimi devirerek araştırma yapmaya başladım. Evlilik belgesi yoktu. Boşanmamıştı. Çocuğu yoktu, gerçi olsa da sorun etmezdim ama bilmek isterdim. Yaşayan hiçbir akrabası da... yoktu. Siktir.

Hiç kimse yoktu. Yapayalnız mıydı? Sosyal medya kullanmadığını zaten biliyordum. Sadece işletme profilleri vardı ve o profillerde de partnerinden bahsedilmiyordu.

Daha fazla kurcalamaya devam etmedim. Zaten mahremiyetini yeterince ihlal etmişim gibi hissediyordum. Yaralandığı o trafik kazası gibi diğer şeyleri kendisi hazır olduğunda bana anlatırdı.

Sol kalçasından başlayıp sağ göğsüne kadar uzanan yara izini düşününce, korkunç bir kaza olmalıydı. Sağ tarafında da pürüz-

lü ve büyük bir iz vardı. Oldukça eskilerdi. Bakarak bile bunu anlamak mümkündü.

Ona kendi yara izlerimi göstermeliydim ama gecenin kalanında onun bedenini keşfetmekle o kadar meşguldüm ki, ona beni keşfetmesi için zaman tanımamıştım. Her yeltendiğindeyse kontrolümü kaybetmiştim, ellerini tenimde hissetmek beni tekrar o azgın ergene dönüştürüyordu sanki.

"Ciddi güven problemin var," dedi Hadley beni düşüncelerimden sıyırarak.

Craig'in yanımızdan ayrıldığını fark ettim ancak Hadley, omzumun üzerinden araştırmamı inceliyordu. Sekmeyi kapatıp omuz silktim.

"Sabıkasına bakmamı istemiştin, şimdi de detayları mı inceliyorsun?" Tek kaşını kaldırmıştı.

"Hiç gerçek olamayacak kadar harika biriyle tanıştın mı? Ondan uzaklaşamadığım için az kalsın bu sabah işe gecikiyordum. Kızın resmen hiç kusuru yok. Güzel, akıllı, zarif, meraklı ve yoğun programımı sorun etmiyor. Normalde olsa bütün kızlar arıza çıkarırdı. Fakat Lana, planları iptal etmemi bile hiç sorun etmedi. Evine habersiz gittim ve hayal edebileceğimden de şahaneydi. Yani evet... Endişelenmeden edemiyorum çünkü bütün erkekler böyle bir kıza ânında kapılır."

Gözlerini devirip öğürür gibi yaptı. Tepkisine karşı orta parmağımı göstererek son dava dosyalarını çıkardım.

"Herkesin kusuru vardır. Şu an cicim aylarındasınız. Önünde sonunda planları iptal ettiğin ya da müsait olmadığın için sinirlenmeye başlar. Sen de çok geçmeden onda seni rahatsız eden şeyleri fark edersin. Şu an herkesin *bayıldığı* o ışıltılı ve mutlu dönemdesiniz. İnsanlar tam da bu yüzden birbirlerini doğru

düzgün tanımadan evleniveriyorlar. Birbirlerini tanıdıklarında da tam olarak bu yüzden boşanıyorlar."

Hadley kahkaha atarken arkama yaslanıp söylediklerini düşündüm. Geçmiş ilişkilerimdeki "cicim ayları" aşamasının bu kadar iyi geçtiğini hiç hatırlamıyordum.

"Fazla kafa yoruyorum," dedim iç çekerek.

"Doğanda var. Seni işinde iyi yapan şey de tam olarak bu. Ama sana şöyle söyleyebilirim, şu an kız zehirli atık salıyor olsa bile maskeni takıp bunu sevimli bulursun. Bu böyle bir dönem."

Gülerek omzuma vurup gitti. Telefonuma gelen mesaj bildirimiyle başımı eğdim.

LANA: Boxerın rahatmış.

Giydin mi? Unuttuğumu fark etmedim bile.

LANA: Bilerek bıraktığını düşünmüştüm.
Geri gelmek için sebebin olsun diye.

Geri dönmek için zaten bir sebebim var.

LANA: Şimdi iki oldu...

Son mesaja bir de fotoğraf eklemişti. Belinden aşağısı görünüyordu ve benim boxerımı giydiği ortadaydı. Elimi saçlarımdan geçirdim. İlk defa işte olmak istemediğim için kendime kızıyordum. İşimi hep çok sevmiştim ama daha yeni tanıdığım bir kız kalkmış beni ilk kez mazeret izni kullanmaya itiyordu.

Üstünde kalsın. Bu akşam geri geleceğim, kendim görmek istiyorum.

LANA: Başka bir planım olmadığı için şanslısın. Sen geldiğinde sadece bunu giyiyor olacağım.

Hayal kırıklığıyla inleyerek telefonumu kenara bıraktım ve aceleyle zayıf ama yeni bulunan ipuçlarını incelemeye başladım. İhbar hattına her gün daha saçma aramalar geliyordu. Öcü davası da, diğer cinayet/hadım davam gibi şüpheli bir hâl almaya başlamıştı.

Gündemde yeni cinayet olmadığı için ikinci derece önem arz eden birkaç farklı dava vardı. Yılda bir iki cinayet işleyenleri bulmak iki kat daha zordu. Gündemimizdeki dikkat çeken tek dava, seri cinayet/soygun davasıydı.

İpuçlarını karıştırmaya başlayarak işe koyuldum, her zamanki gibi aynı fotoğrafları inceleyip durdum. İki saatin sonunda, cinayet panosunun önünde hâlâ bu kadınları hedef hâline getiren parçaların ne olabileceğini bir araya getirmeye çalışıyordum.

Kadınların hiçbiri alenen zengin sayılmazdı. Hepsinin aile geçmişleri farklıydı. Etnik kökenleri farklıydı. Saç renkleri farklıydı.

Gerçi hepsi çok çekicilerdi ama katilin motivasyonu tecavüz değildi. Profil çıkaracak olsak, belki iktidarsızlık mevzu bahis olabilirdi ama... Bu herifi çeken başka bir şeyler vardı sanki. Belirli kadınları seçmesinin ve peşinde olmasının bir sebebi vardı.

Kadınların gözlerine baktım, sonra burunlarına ve dudaklarına... O an kafamda bir şeyler otururken kalp atışlarım hızlanmaya başladı.

Tam o sırada yanımdan geçen Hadley'yi bileğinden yakalayıp durdurdum. Bakışlarım bir türlü çözemediğimiz o kanıta odaklanmıştı.

"Laboratuvar, dairede bulunan kili analiz etti mi?" diye sordum dalgınca.

Onaylarcasına başını salladı. "Evet. Özel bir şey değilmiş. Güzel sanatlar malzemeleri satan her yerde varmış. Dairede ne aradığını da kimse bilmiyor. Başka bir odada ya da kurbanın üzerinde değilmiş. Failin ayakkabılarından ya da kıyafetlerinden bulaşmış olabileceğini düşünüyorlar."

"Kadınların yüzleri güzelce temizlenmiş ve ağartılmış. Saçlar da kazınmış ve kafa temizlenerek ağartılmış," dedim kafamdaki matematiği oturturken.

"Evet... Niye ki?"

Bakışlarımı ondan ayırarak Donny'ye döndüm.

"Donny, soygun/cinayet bölgesindeki sanat galerilerini araştır."

Donny şaşırsa da klavyesini tuşlamaya başladı.

"Hadley, mümkün olduğunca fazla sanat sitesini araştırıp birisi bronz yüz heykeli satıyor mu diye araştırmanı istiyorum. Son dört ayda, cinayetler başladığı zamandan bu yana satmaya başlayanlara odaklanalım," diye devam ettim Danny'nin masasına yönelirken.

Dönüp baktığımda Hadley'yi hâlâ olduğu yerde beklerken buldum, kafası karışmıştı.

"Hemen!" dedim hızla. Masasına koştu.

Ben arkasından ona doğru yaklaşırken Donny hızla bir şeyler yazıyordu. "Bölgede dört tane var. Hiçbiri bronz yüz heykeli satmıyor," dedi kaşlarını çatarak. "Yoksa Hadley'ninkinden farklı bir şeyi mi araştıracaktım?"

"Hepsini arayıp birisi onlara bronz heykel satmaya çalışmış mı öğren. Sadece yüz heykeli."

Donny telefonu alıp isteğimi yerine getirdiği sırada, ben de bilgisayarımın başına geçip işime yarayacak programı açtım.

Kurbanların fotoğraflarını boşluklara yerleştirdim, birkaç tuşa bastığımda şüphem doğrulanmıştı.

"Simetri," dedim derin bir nefes vererek.

"Ne?" dedi Craig, omzumun üzerinden yaklaşarak.

"Kadınları yüzlerindeki simetri yüzünden seçiyor. Kusursuz simetrileri var ki bu imkânsız olmasa da çok nadirdir. Kadınları bu sebeple seçiyor ve yüzlerini kalıp çıkarmak için kullanıyor. Muhtemelen kalıpları satmaya çalışıyor ve simetrik yüzü olanlara odaklanıyor. Özellikle kadınlara. Da Vinci takıntısı olabilir."

Bakışlarım ofiste gezinirken Lisa'nın tırnaklarını kestiğini fark ettim.

"Lisa, bölgede birden fazla Leonardo da Vinci posteri ya da kitabı alan birisi var mı, araştır. Özellikle Vitruvius Adamı'na odaklanan eserlere bakalım. Fail o esere takıntılı olabilir."

"Bu kanıya nereden vardın?" diye sordu Craig. Aklı karışmıştı.

"İçgüdü diyebilirsin. Bir sürü davayı benim içgüdülerimle çözdük."

"Evet, bu yüzden terfi alıp duruyorsun. Ama nasıl oldu da Leonardo da Vinci'yi kil, soygun ve kazınıp ağartılan kafalarla bağdaştırdın?"

"Çamaşır suyu, adli incelemeye karşı bir önlem, saçları tıraş edip kafayı çamaşır suyuyla ağartmak da öyle. Vücuttan kilin bütün izlerini temizliyor. Muhtemelen saçları da heykel için saklıyordur. Sanatçıların hepsi iyi birer çizer olmayabiliyorlar."

"Hiç anlamıyorum," dedi Craig.

"Da Vinci sadece zekâsıyla ya da çizimleriyle ünlenmemişti. Tarihçilerin konuşup durduğu büyük heykeller de yapmıştı. Başta çiziyordu, sonra artık hikâyenin hangi versiyonunu dinlediysen kil ya da balmumuyla şekil veriyordu. Ardından

bir şaheser daha yaratmak adına heykeli bronzla kaplıyordu. Ona ve simetriye takıntılı ancak resim çizemeyen ya da sıfırdan sanat üretemeyen bir adam olsaydı peki? Aradığımız kişi böyle biri."

"Bir şey çıkmadı," dedi Hadley hayal kırıklığıyla. "Farklı materyallerden yapılma heykeller var ama hiçbiri bronz değil. Bronz olmak zorunda mı?" diye sordu.

"Evet," dedim, aradığım ipucunun bu olduğuna ikna olmuş bir hâlde. "Soygunları da açıklar. Gereken bronzu alabilmek için çaldığı kıymetli eşyaları satıyor. Bronz ucuz değil."

"Böyle bir şeyler satan var mı diye rehin dükkânları ve internet sitelerine de bakalım," diyerek araya girdi Donny.

"İşin içinde kötü niyetli bir rehinci varsa sorsak da umurunda olmaz, kârını kaptırmamak için yalan söyler. Adamımız adli incelemelere karşı önlem aldıysa dersini iyi çalışıp nerede satacağına da karar vermiştir."

Donny tekrar telefon görüşmelerine dönerken ben de muhtemelen faydası dokunmayacak bir şey yapmaya çalıştım. Lana'nın işlettiği al, sat, takas et sitesini açtım. İnsanlar sorup durmasın diye ürünler satıldığında üzerlerine SATILDI etiketi koyarak bir ay daha listelemeye devam ettiğinden bahsetmişti.

En çok çalınan şeylerden olan mücevher sekmesine geldim. Ancak hiçbir şey yoktu. Belki de Lana'yla konuşmak için bahane arıyordum. Çünkü acınası olsa da onunla konuşmayı feci hâlde istiyordum.

"Bir şey buldum!" dedi Donny hepimizin dikkatini çektikten sonra telefona dönerek. "Evet. Ona ulaşabileceğimiz bir numara ya da adres bıraktı mı?"

Biz yerimizden kalkarken kâğıda bir şeyler karaladı. Ceketimi giyip silahımı kılıfına yerleştirdim. Acil durum çantam yine

bana lazım olacak gibiydi. Neyse ki içine birkaç farklı kıyafet yerleştirmiştim.

Donny telefonu kapatıp kâğıdı havaya kaldırdı.

"Dört işletmeden ikisine gidip onlara *artan* bronz kafa koleksiyonunu satmaya çalışan bir adam varmış."

"Galiba New York'a gidiyoruz," dedi Craig. Sanki kafamda boynuz çıkmış gibi tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu. "Polis merkezinin jeti görevde olduğu için galiba yine o lanet helikopterle gideceğiz. Neden filmlerdeki gibi bir özel jetimiz yok ki bizim?"

Hadley alayla güldükten sonra aralarında konuşmaya başladılar ancak benim pek de hoş olmayan bir arama yapmam gerekiyordu.

"Evet, hâlâ boxerın üstümde. Ve dondurma yiyorum," dedi Lana. Sesi ışıl ışıldı ve kahretsin ki başımı döndürüyordu.

Berbat bir zamanlamaydı. Genelde böyle bir davada harekete geçeceğim için aşırı heyecanlanırdım.

"Keşke yanına gelip görebilsem," dedim derin bir nefes alarak. Bir yandan da yeleğimi ve diğer eşyalarımı toplayıp çantama tıkmakla meşguldüm.

"İptal ediyorsun," dedi öylece. Sesinden anlayabileceğim herhangi bir his kulağa çarpmıyordu.

"Özür dilerim." Eğer yeterince uzun bir süre benimle takılmaya karar verirse, bu iki kelimeyi ona sık sık söylemeye alışacakmış gibi hissediyordum. "Bugün vakada bir gelişme oldu. Yani en azından ben öyle umuyorum. Şehir dışına çıkmam gerekiyor."

"Özür dilemene gerek yok, Logan. Mesleğin bu ve önemli bir işin var. Sana ve yaptığın işe hayranım. Canavarları hapse atıyorsun ve öz geçmişine yeni bir başarı eklemekten ziyade doğru adamın peşine düşeceğinden şüphem yok."

Söylediği şey tuhaftı.

"Kesinlikle doğru adamın peşindeyim. Bunu söyleyerek ne demek istedin?"

"Ben sadece... Üniversitedeyken bir sürü eski davayı araştırmıştım. Kriminoloji dersleri alıyordum. Sırf dava kapansın diye aceleyle birileri tutuklanıyor, sonra polislerin kusursuz şöhretlerine bir yıldız daha ekleniyor gibiydi. Cinayetler sona erdiyse insanlar katillerin tutuklandığına inanıyordu. Yeniden başlarsa da parmaklıkların ardına yanlış kişinin atıldığından şüphe etmekten ziyade bir taklitçinin ortaya çıktığı söyleniyordu."

Hangi davaları araştırdığına emin değildim. Öyle derslerde FBI'ın şöhretini lekeleyeceklerine pek ihtimal vermiyordum. Aksine bize övgüler yağdırdıklarına emindim.

"Demek kriminoloji dersi aldın? Ama emniyet teşkilatına katılmadın?"

"Midemin kaldıramayacağına karar verdim," dedi ilgisizce. "Kan falan midemi bulandırıyor."

Midesi her şeyi kaldırmıyorsa, gördüklerimle başa çıkabileceğini hayal edemezdim zaten.

"Gittikten sonra bana yazman ya da araman mümkün olur mu?" diye sordu umutla.

"Kesinlikle. Muhtemelen helikoptere binince sana tekrar bir özür mesajı atarım."

"Ciddiyim, özür dileme. Asla. Sen orada bir şeyleri değiştiriyorsun. Birinin kurtarılmaya ihtiyacı varken benim yanımda olmanı bekliyorsam, bencil sürtüğün teki olurum. Gidip harikalar yarat ve fırsatın olunca bana yaz."

Durup merdivenin duvarına yaslanırken kendi kendime gülümsüyordum.

"Sana harika birisi olduğunu söylemiş miydim?"

Nefesi kesilene dek güldü. "Harikalığın tam olarak zıt yönünde olduğuma inanman lazım."

"Öyle mi? Bir gün şu kusurları görebilir miyim acaba?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki hattın kesilmediğini kontrol etmek için ekranıma bakmam gerekti. Sonunda, "O günün gelmemesi için dua ediyorum," diye sessizce cevap verdi.

"Artık git de kötü adamı yakala. Haberleri takip edebilmem için acaba bana nereye gideceğini söylemen sorun olur mu? Bazen haberlere çıktığını söylemiştin. Ama yasalara falan aykırıysa söyleme çünkü senden asla böyle bir şey..."

"New York'ta olacağım. Olay çözülürse büyük kanallara çıkar. Bu kadar büyük bir ipucunu nadiren yakalıyoruz ama yanlış da çıkabilir. Az önce oluşturduğum bir profilin peşinden gidiyoruz. Bil diye söylüyorum, bunu kimseyle paylaşmamam gerekiyor."

"O zaman bana niye söyledin?" diyerek beni azarladı.

"Çünkü bir gün senin *birisi* olmanı istiyorum."

Yasaları çiğneyen suçlunun teki olmadığından emin olmak için onu detaylıca araştırdığımı söylemedim. Aramızdaki güven meselesine şu andan itibaren başlamak daha iyiydi.

"Pekâlâ, umarım bir gün o *birisi* olurum. Ama o zamana dek söylememen gereken şeyleri bana söyleme."

"Neden?" diye sordum. Bu kadar sinirlenmesi hoşuma gitmişti.

"Çünkü sana saygı duyuyorum. Gerekenden fazlası için beklentiye girecek birisi olduğumu düşünmeni asla istemem. Bu konu bizimle ilgili. İşinle ilgili değil. Lütfen. Söylememen gereken şeyleri bana söylemeyeceğine dair söz ver."

İşte... Kahretsin ki size onun harika birisi olduğunu söylemiştim.

"Anlaştık, güzellik. Boxerımı sıcak tut. Sonra sana yazarım ya da belki ararım."

"Logan?"

"Evet?"

"Ne yapman gerekiyorsa yap ve bana tek parça hâlinde dön. Senden beklediğim tek şey bu. Hayatta kal."

Dudaklarımın kenarı küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İşte buna söz verebilirim."

Onuncu Bölüm

Güveni asıl sınayan şey deneyimdir.

-Albert Einstein

"Kahrolası bir FBI ajanıyla mı çıkıyorsun?" diye bağırdı Jake hattın diğer ucundan. İnleyerek telefonu kulağımdan uzaklaştırdığım sırada Tyler'ın olduğu restoranın karşısına arabamı park ediyordum.

Açlıktan ölmek üzereydim. Tyler'ın ofisinin içini bir türlü göremediğimiz için onu ancak burada takip edebiliyordum çünkü buraya rezervasyon yaptırmıştı.

Kafama taktığım sarı peruk deli gibi kaşındırıyor, dudaklarıma sürdüğüm kırmızı ruj onu çıkarmam için bana yalvarıyordu. Bir de bunlara ek koyu renk güneş gözlüğü takıp bedenimi saran bir elbise giymiştim. Lana Myers'la uzaktan yakından alakam yoktu.

"Nasıl yakınlaştığımızı zaten sana açıkladım," dedim Jake'e. Keşke hiç itiraf etmeseydim.

"Şu an New York'tasın ve ne tesadüf ki *o* da orada."

"Tyler burada, bu yüzden geldim. Plansız bir seyahate çıktığı için diğerlerinden birini görmeye gelmiş olmasından endişe

ettim. Sonraki hedefim Lawrence ve o da bu şehirde. İki kişilik rezervasyon yaptırmış, Jake."

Derin bir nefes verdi. "New York, Batı Virginia'dan çok uzak. Orada ne işi var ki?"

"Bilmiyorum. Lawrence'ın çalıştığı ofise gitti."

"Medya hikâyeyi henüz keşfetmedi."

"Evet ama bu, son zamanlarda birkaç arkadaşlarının öldüğünü duymayacakları anlamına gelmiyor."

Hattın diğer ucu sessizleşince restorana baktım. Tyler burada yemek için iki kişilik rezervasyon yaptırmıştı. Sızdığım telefonundan sadece bu kadarını öğrenebilmiştim. Ama Lawrence'la mesajlaşmamıştı. Kiminle mesajlaştığından da emin değildim.

"Jake? Orada mısın?"

"Hayır," dedi. Sesi boğuk geliyordu. "Arkandayım."

Camdan dışarı bakınca top sakallı, güneş gözlüklü ve elinde baston tutan bir adamla karşılaştım. Bu bastonun tam adı ne bilmiyordum ama görme engellilerin yolunu bulabilmek için kullandığı bastonlara benziyordu. Saçlarını da sarıya boyamıştı.

Demek ki ikimiz de kılık değiştirmiştik.

Arabadan inip tek kaşımı kaldırarak ona baktım. "Cowabunga?"*

Alayla gülse de hemen dudaklarını birbirine bastırdı.

"Demek bana haber vermeden New York'a gelmeye karar verdin?" diye sordum kollarımı göğsümde kavuşturarak.

Umursamazca omuz silkti. "Tıpkı senin her zaman yaptığın gibi. Aynı telefondan bende de var, unuttun mu? Yola çıkacağını biliyordum."

Parmağını bana doğru salladı.

---

* *Cowabunga*, Ninja Kaplumbağalar çizgi filmi ile özdeşleşmiş, coşku ve atılma anını ifade eden bir kullanımdır. -ed.n.

"Şu FBI sevgili olayından paçayı yırttığını sanma sakın. O konuşmaya ara verdik, bitmedi."

İnlediğimde sırıtarak kolunu bana doğru uzattı.

Takım elbisesiyle gayet şık görünüyordu. Benim kıyafetime bakılacak olursa, ondan sağlam para koparmış bir fahişe gibi görünüyor olmalıydım.

"Bu arada güzel olmuşsun," diye fısıldadı beni kaldırımda yönlendirirken.

"Kör olması gereken birine göre kıymetli bir övgü," dedim sevimli gülümsememle.

İçeri girdiğimiz sırada gülümsemesini bastırdı. "Demarco adına rezervasyonumuz var," dedim hostese. "Bugün dışarısı güzel olduğu için terastan bir masa istemiştik."

Tam da Tyler'ın istediği gibi.

Kız, gülümseyerek bana bakarken Jake'in yanında bir fahişe edasıyla durmuyormuşum gibi davranmaya çalışıyordu. "Tabii. Bu taraftan," dedi yanımdaki *adamın* soyadı olabileceği için bana Bayan Demarco dememeye özen göstererek.

Galiba bu tarz durumlara alışıklardı.

"Yanında fahişe gibi duruyorum," dedim kısık sesle.

Jake öksürür gibi yaparak kahkahasını gizledi. Stilettomun topuğunu ayağına geçirmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Tamamen kendi eserin sonuçta. Göze çarpmaya mı çalıştın?"

"Kendimin tam zıddı gibi görünmeye çalıştım," diye fısıldadım.

"Aferin sana."

"Ha ha," diye homurdandım hostes bize yerimizi gösterirken.

Görevli kız, bembeyaz dişleriyle gördüğüm en içten gülümsemelerden birini sergiliyordu. Belki de birazcık arsız ama dost canlısı tiplerdendi.

"Garsonunuz hemen gelecek. Şimdiden afiyet olsun," dedi yine bize bir soyadı kullanmadan hitap ederek.

Yanımızdan gidince dikkatimi Jake'e verdim. Gözlüğü karartmalı olduğundan gözlerini tamamen gizliyor, insanlar nereye baktığını fark edemediği için istediği her yerde bakışlarını gezdirebiliyordu.

"Zekice," dedim güneyli aksanıyla. Alay edercesine söylediğim için sırıttı.

"Beğeneceğini biliyordum," dedi vurgulamak istercesine gözlüğünü düzelterek.

Masamız, bize kimsenin kulak misafiri olmayacağı bir noktada olsa da sesimizi kaydedebilecek kameralar var mı diye etrafa bakındım.

"Üstümüzde iki tane var," dedi Jake. Neden etrafa bakındığımı sorgulamasına gerek yoktu. "O kuşların sesini sanki alarm sesiymiş gibi duyabiliyorum."

Bu da ya şifreli konuş ya da mesaj yaz demekti. Anlamıştım.

Bana dikkatli olmamı ima ediyorsa kameralar ses kaydı alıyor olmalıydı.

"Haklısın. Üstümüzde iki kuş uçuyor. Bunu nasıl yaptığına asla anlam veremiyorum," dedim yanlışlıkla yaptığım güneyli aksanını sürdürerek.

"Aksanın hâlâ çok hoşuma gidiyor," dedi sırıtarak.

Şerefsiz.

Başımı kaldırmamla Tyler'ın içeri girmesi bir oldu. Yanında Lawrence'ı görünce midem bulandı. Bizden iki masa öteye oturdukları an Jake, alttan elime bir şey uzattı. Uzattığı şeyi elime alır almaz ne olduğunu anladım.

Çaktırmadan küpem açılmış gibi yaptım ve düzeltmek için elimi uzattım. Parmaklarım, uzun sarı peruğun altındaki kulağı-

mı ustalıkla buldu. Ancak küpeye uzanmak yerine Jake'in verdiği küçük cihazı kulağıma yerleştirdim.

Küçük, sevimli fahişesi olarak Jake'in elini okşarken tüm dikkatim onun üzerindeymiş gibi davranıyordum. "Gününün nasıl geçtiğini bana yemekten sonra anlatacaksın herhâlde?" dedi şifreli konuşmamızı bozmayarak.

"Her zamanki gibi, hayatım." Güneyli aksanını taklit etmeye devam ederek cevaplamıştım.

Gülmemek için kendini tutuyordu ancak Tyler ve Lawrence'ın sessiz sessiz konuşmaya başladıklarını duyduğum an gülümsemem soldu.

Cihaz, kulağımı nereye çevirirsem o yöndeki sesleri daha net duymamı sağladığından, sanki şefkatle onu izliyormuşum gibi başımı Jake'e çevirdim.

"Dev olması lazım, adamım. O gece yaşananlar yüzünden bize zarar vermek isteyen başka kimse olamaz," dedi Tyler.

Demek ki *benim* yüzümden buluşmuşlardı. Her şey ortaya çıkmıştı.

"Mümkün değil," diye alayla güldü Lawrence.

"İki gün sonra herif kriz geçirdi ve çok ileri gittiğimizi söyledi. Ağladı diyorum sana, dostum. Pısırık gibi ağladı. Onlara yaptıklarımız yüzünden hasta olduğumuzu söyledi. O olmalı. Şerefsiz sonunda aklını kaçırdı ve şimdi de peşimizde. O gece sikini kirletmediği için masum olduğuna inanıyor ve tek tek bizi avlıyor."

Gözümün ucuyla Lawrence'ın başını iki yana salladığını fark ettim. Elimi Jake'in kolunda gezdirirken bir yandan menüyü ona okuyor ve düşünüyormuş gibi yapıyordum ama aslında dikkatim diğer taraftaki sohbetteydi.

"Hayır. O değil. Kardeşiyle konuştum, son iki aydır kilise işi için Meksika'da olduğunu söyledi."

Dürüst olmak gerekirse, ne yapacağımı bilmediğim tek kişi Dev'di. Pişman olan bir tek o vardı. Diğerleri o gece gelmesi için onu zorlamışlardı. Bu onu kurbanlardan biri yapmazdı tabii ki. Konuşabilirdi, karşı çıkabilirdi...

Şu an öldürülecekler listemde değildi. Ama on parmağını kesebilirdim.

Jake, konuşmaları duyamadığı için sıkılmış olacak ki dikkatlice elini kaldırarak kulaklığın diğerini kulağına yerleştirdi. Birisi doğrudan kulağına bakmadığı sürece fark edilmeyecek kadar küçük bir cihazdı. Ayrıca baksalar bile dinleme cihazı olmasından ziyade işitme cihazı olduğu düşünebilirlerdi.

"Sana o değil diyorum. Bana güven. Bu konuyla ilgili bir şeyler duyduğundan bile şüpheliyim. Melissa bana abisinin kilisede görevdeyken fotoğraflarını yolladı. Kardeşine her gün yazıp neler yaptığını anlatıyormuş," diyen Lawrence, Tyler'a karşı çıktı.

"Melissa onu koruyor olamaz mı? Herifin kahrolası kardeşi sonuçta."

"Kız, çocukluğumuzdan beri bana âşık. Güven bana, yaptıklarımıza dair ufacık bir fikri bile olsa aşkı hemen son bulurdu. Tabii öyle şeylerden hoşlanmıyorsa. Öyle bir durum olsa kardeşini ele verirdi. Ne olursa olsun kız abisini korumuyor."

"Bence o. Başka kimse olamaz."

Lawrence etrafına bakındı. Bakışları kısa bir anlığına bizim masamızda da gezindikten sonra diğer tarafa çevrilip terasta oturan insanları süzdü. Ardından dikkatini tekrar Tyler'a verdi.

"O değil. O gece kafayı sıyırdı evet ama sence onu kim kendine getirdi?"

Tyler'ın kafası karışmış gibiydi.

Garsonumuz masaya ekmek bırakırken Jake, ikimizin adına sipariş verdi. Aynı anda konuşan bu kadar çok insan varken diğer

masayı duymak zordu. Gerildim, hiç iştahım olmasa da ekmeği çiğnerken hiçbir şey kaçırmamak için kendimi kasıyordum.

"Ne yaptın sen?" diye sordu Tyler.

"Ona, tek kelime ederse Victoria'nın başına gelenleri Melissa'nın da tadacağını söyledim. Sonra kasabadan taşındılar, o da kendini Hristiyanlığa vermeye başladı. Günahlarının bedelinin bu olduğuna inanıyor. Yani Tanrı aşkına, Dev, etrafta gezip birilerini falan öldürmüyor," dedi Lawrence sertçe.

Az önce Dev'in on parmağını kurtarmış olabilirdi.

Bir de dilini. Ama kendi dilinden olmuştu. Bir ayrıcalık tanıyarak dilini de kesecektim.

"Başka kim vardı ki?"

"Bence gayet açık, değil mi?"

"Değil."

Lawrence çileden çıkmış gibi Tyler'ın kafasına vurdu. Terasta öğle yemeği yiyip normal vakit geçiriyorlarmış gibi davranıyorlardı. Bana kalırsa terası çok kalabalık olmayan bir mekân seçmelerinin sebebi buydu.

Lawrence'ın bir ev arkadaşı vardı, Tyler'ınsa karısı. Bu konuyu evlerinde tartışmamalarının sebebini anlıyordum ama neden telefonda konuşmamışlardı?

"Babalarının yaptığı şey yüzünden bütün kasaba onlardan nefret ediyordu. Onlardan hiç nefret etmeyen kim vardı bir düşün. İpucu vereyim: O herifin babası, o ikisinin babasının avukatıydı."

Tyler ânında başını iki yana salladı.

"Hayır. Jacob'ı iki sene önce gördüm. Şirketle ilgili bir işte karşılaştık ve benimle yumruk tokuşturdu. Hatta bir ara takılmak için aramamı söyledi. Bunu biliyor olsa yumruğu yüzüme atardı. Bence o gerçeği öğrenemeden diğerleri öldü ve Jacob da sonra kasabayı terk etti, yani dedikodulardan haberi yok."

Lawrence arkasına yaslanırken aklı iyice karışmış gibi görünüyordu. Jake elimi biraz sertçe sıktı.

O karşılaşmayı hatırlıyordum. Jake, uzaktan bir bilgisayar işi yapıyordu ve Tyler o zamanlar Jake'in yaşadığı yere çok yakın bir yerde çalışıyordu. Jake onu öldürmeyi deli gibi istese de bir planımız olduğunu ve bu intikamı benim hak ettiğimi biliyordu. Kendine has bir rolü olduğunun ve beyin takımında yer aldığının farkındaydı. Benim rolümse onların en korkunç kâbusu olmaktı.

"Ayrıca," diye devam etti Tyler. "Artık tekerlekli sandalyede. Birkaç yıl önce motosiklet kazası geçirmiş."

Ayağıyla beni dürten Jake'in dudaklarında bilmiş bir gülümseme vardı. Her şeyi düşünmüştük.

"O zaman bir tecavüzcünün orospu kızı ve ibne oğlu adına öfkelenebilecek kimse aklıma gelmiyor," dedi soğukkanlılıkla.

Abimden böyle bahsettiklerini duyunca midem bulandı. Benim güzel kalpli, dürüst, güçlü, sevgi dolu, inanılmaz abim öyle bir sonu hak etmemişti... Ama asla hak etmediği çok fazla şey yaşamıştı.

Onlar yüzünden ben kimsesiz kalmıştım. Onlar yüzünden, bu dünyaya ayak basan en harika adam gülümsemesiyle fark yaratamadan ölmüştü.

Bu adamlar da sırf o eş cinsel diye kendilerini haklı görüyorlardı. O geceye kadar hayatımda yalnızca iki adamla birlikte oldum diye, bana yaptıkları konusunda kendilerini haklı görüyorlardı.

Babamızı sevdiğimiz için bizi cezalandırmayı kendilerine hak görüyorlardı...

Jake boğazını temizleyince elini çok sıkı tuttuğumu fark ettim. Tırnaklarım tenine saplanmıştı.

Parmaklarımı hafifçe gevşeterek dinlemeye devam ettim. Şu an ikisinin de gırtlağını kesmeden ne kadar daha dinleyebilirim merak ediyordum.

Lawrence planladığımdan daha erken ölebilirdi. Tyler'la ikisini bağlayıp ben onları parçalara ayırırken ağlaşmalarına izin verebilirdim.

"Belki bağlantılı değildir," dedi Lawrence omuz silkerek. "Bir süre evine kimseyi alma, karma da öyle yapmasını söyle. Ben daireme bir güvenlik sistemi kurduracağım. Sen de yapsan iyi edersin. Ne olur ne olmaz. Babama kalırsa, eve zorla girme izi olmadığı için biri o kişiyi doğrudan içeri almış."

"Siktir," dedi Tyler sertçe. "Tamam. Ben de bir şeyler yapacağım."

Anahtarsız giriş sistemi en sevdiklerimdi. Kameradan girilen şifreyi takip etmek çok kolaydı. Ayrıca geleneksel kilitleri kullanıyorlarsa, anahtarların birer kopyasını çıkarmak da kolaydı. Böylece sanki beni içeri davet etmişler gibi görünüyorlardı.

Ölü bir kızın peşine düşmemeleri için bir önlem daha.

Jake, ekmeğinden bir lokma alırken ben de sarhoş gibi ekmeğime uzandım. İlk kez bu konunun af dilemek dışında açıldığını duyuyordum. Genelde ben boyunlarına bıçağımı dayamışken konuyu açıyorlardı.

Onları merhamet etmem için ağlatırken, af dileyerek yalvartırken ve hayatta kalmak için yakarmalarına sebep olurken yüzüme böyle şeyler söyleyecek kadar taşaklı olamıyorlardı. İşin eğlenceli kısmına gelmeyi hiç bu kadar istememiştim.

En iyi güvenlik sistemlerini tartışmaya başladıklarında restoranın ortasında ikisinin de boğazlarını ve aletlerini kesmemek için kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Bence yeni evimize iki kuş almayı bir düşünmemiz lazım. Ne dersin?" diye sordu Jake. Belli ki aynı şeyi düşünüyorduk.

"Bu kadar kısa sürede halledebilir miyiz?" diye sordum. İntikamın tadı dilimin ucundayken tatlı tatlı gülümsedim.

"Bence hallederiz. En fazla bir hafta daha bekleriz. Onlara da güzel bir yer ayarlamış oluruz hem, güvende olurlar."

Tyler'ın eski evinin arkasında hâlâ satılık olan bir fırtına sığınağı vardı. İkisini de oraya kapatabilirdim. Ben iki kuşla aynı anda meşgulken Jake de emlakçıları oradan uzak tutmak için elinden geleni yapabilirdi.

"Canım, ben o kadar da aç değilmişim," dedi Jake, garson yemek tabaklarımızı bırakırken.

"Ben de," dedim. Çatalımı bifteğe gereğinden fazla sertçe batırmıştım.

Tyler ve Lawrence artık duymamız gereken bir şeylerden bahsetmiyorlardı. Aksine, etrafımızdaki birkaç kişinin gerçekten Jake'in fahişesi olup olmayabileceğimi tartıştıklarını duyuyordum.

Tyler kalkmaya hazırlanırken Lawrence onu durdurdu.

"Kendine benim gibi bir kullan-at telefon al. Bir şey olursa beni o telefondan ara. Kişisel aramalar yapmayalım. Tamam mı?"

Kullan-at telefonu vardı demek? Bunu nasıl kaçırmıştım?

Tyler başını onaylarcasına salladığında Jake'le birbirimize baktık.

"Eğer bunu yapanın kim olduğunu bulursak, işi kendi yöntemlerimizle çözerken kimsenin bizi fark etmemesi lazım. Anlıyor musun?" diye sordu Lawrence.

"Denediklerini görmeyi çok isterdim," diye fısıldadı Jake.

Dudaklarım seğirdi. Birini öldürmek için hiç bu kadar heyecanlanmamıştım.

Kalkmadan önce Tyler'ın biraz uzaklaşmasını bekledik. Lawrence'ın masasının yanından geçtiğimiz sırada elini uzatıp bileğimi yakaladı. Tam o anda, orada boğazını parçalamamak için tüm içgüdülerimle savaşmak zorunda kaldım, kalbim göğsüme hızla çarpıyor ve midem bulanıyordu.

Başımı eğerek ters ters ona baktım.

Şerefsiz bana göz kırptı ve bir kart uzattı. Sırf ondan uzaklaşabilmek için kartı elinden aldım.

"Müsait olunca ara, tatlım. Senin gibi bir kıza, tüm manzaralarına hayran kalacak biri lazım."

Ona göz kamaştıran bir gülümsemeyle göz kırptım ve tekrar yürümeye başladığımda elini yavaşça bıraktım. Eh, ona çok güzel bir manzara sunacaktım. Duvarları onun ve Tyler'ın kanıyla boyamamı izlerken kan kaybından ölmelerine izin verecektim.

Çok güzel olacaktı.

Kaldırıma adım attığım an kenara çeken kamyoneti hayretle izledim ve ayağım takıldı. Derin bir nefes verirken Jake'e yanaştım, Logan'ın arabadan inişini izlerken resmen arkadaşıma yapışmıştım.

New York, böyle bir şeyin yaşanamayacağı kadar büyük bir yer olmalıydı.

Kaldırımda bir yemek kamyonu vardı ve Bay Küstah'la o tarafa doğru yürürken sanki harika bir gün geçiriyorlarmış gibi gülümsüyorlardı. Günlük kıyafetler giymişlerdi, üzerlerinde kot pantolon ve tişört vardı. Her zamanki gibi takımları çekmemişlerdi. Bir şey mi kaçırıyordum acaba?

"Ne oldu?" diye fısıldadı Jake önce onlara sonra bana bakarak.

"Sevgilim," diye fısıldadım.

Derin bir nefes vererek küfrettikten sonra beni onlara fazla yakın olan arabama sürükledi. Araba benim adıma kayıtlı falan değildi tabii. Sınırlı sayıda kullanımlık gizli arabalarımdan biriydi.

Evren, bana karmaşık sinyaller gönderiyordu. Önce Dev'in parmaklarını ve dilini kurtarmıştı. Sonra bir öğle yemeğinde böyle bir sonuca varacağımı hiç düşünmediğim hâlde iki adamı daha korkunç bir ölüme mahkûm etmişti. Şimdi de beni hayallerimdeki adamın karşısına mı çıkarıyordu?

"Bir gün FBI'ın başına geçeceksin. Şahaneydi," dedi Bay Küstah. Logan'la konuşurken sesinde saf bir hayranlık vardı.

"Öyle bir niyetim yok. Sadece kahrolası itirafı aldığımız için mutluyum. Eve daha hızlı dönebileceğiz."

Bay Küstah homurdanırken Jake beni arabaya sürüklemeye devam ediyordu. Kulaklık hâlâ kulağımda olduğu için sokaktaki gürültüye rağmen onları kolaylıkla duyabiliyordum. Başım yana eğik yürümeme sebep olsa da, kulağım onlara dönük olduğu müddetçe konuşmalarını duyabiliyordum.

"Buzdan Kraliçe'ye mi dönüyorsun?" diye sordu adam iğneleyici bir tavırla.

Adı kesin Carter'dı. Yoksa Chris miydi? Craig? Hatırlayamıyordum.

Logan'ın gülümsemesi enfesti. "Evet. Kıskanma."

İsmi C ile başlayan herif gözlerini devirdi. Stilettolarımla kaldırımda sürüklenirken heyecandan bayılmak üzereydim. Birkaç dakika önce kalbim patlayacak gibiydi ama şimdi Logan'ı görmek içimde yanan alevleri söndürmüştü.

"Ne zaman döneceksin?" diye sordu ismi C ile başlayan herif.

"Kanıtların usule uygun işlendiğinden ve güvenle mühürlendiğinden emin olur olmaz. Bu herifin aradan sıvışmasını istemiyorum."

"Kahrolası da Vinci. Kafanda onca şey olması korkunç."

Ne dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Kafamdakilerin yarısını bile görmedin, Craig. Benim kızı aramam lazım, sen bana hamburger söyle."

Siktir!

Telefonumu sessize aldım. Jake arabamın kapısını açarken, arama sesli mesaja yönlendirileceği için hiç mutlu değildim. Arabaya binip kulaklığı çıkardım ve Logan beni ararken kalbimin sızlamasına müsaade ettim. Ardından telefonumu kenara bırakıp bana ters ters bakan Jake'e döndüm.

"Bunu sonra konuşacağız. Sen evime gelir gelmez, en kısa zamanda."

Başımı sallayarak kapımı kapatmasını bekledim, ardından arabamı çalıştırdım. Planlamam gereken iki cinayetim, görüşmem gereken bir sevgilim, gazını almam gereken bir dostum vardı. Ve bu sırayla hareket etmek zorunda değildim.

Sıradan Amerikalı bir kadındım işte.

Yoksa sıradan bir Amerikan Sapığı'mıydım?* olacak

* Amerikan Sapığı (American Psycho), 2000 yılı, ABD yapımı korku-gerilim filmidir. -ed.n.

Ninova

On Birinci Bölüm

Zamanın tek olayı, her şeyin aynı anda gerçekleşmemesini sağlamaktır.

-Albert Einstein

"Demek senin kız bayağı zenginmiş," dedi Hadley yanıma otururken.

"Maddi durumunu mu araştırdın?" diye sordum hayretle. "Bu mahremiyet ihlali!"

"Yok ya, şöyle bir göz attım. Kız şüpheli falan olmadığı için kuralları çiğnemiş olmuyorum."

"Tabii canım sadece yasayı," dedim duygusuzca.

Sırıttı. "İnanılmaz bilgisayar becerilerim ve olmaması gereken internet sitelerini kapatma yeteneğim için işe alındım. Adli tıp uzmanlığım sayesinde buraya gönderildim. Yani sırf tertemiz bir ahlaki pusulam olduğu için burada değilim. Ayrıca biraz bakıverdim işte. Gerçekten. Hem ciddi olalım, kız inanılmaz zengin. Evi nasıldı?"

İnleyerek başımı iki yana salladım. Hadley kesinlikle dürüstlük abidesi olduğu için FBI olmamıştı. Ya hapse girecekti ya da bizimle çalışacaktı ve böylece FBI olmuştu.

"Böyle bir şey yaptığını kimseye söyleme," diye mırıldandım. Savcıya hazırladığım dosyanın son düzenlemelerini de yapmıştım.

"Tabii canım," dedi sırıtarak. "Eee, evi nasıldı? Gerçekten merak ediyorum."

"Gösterişli değildi. Güzel görünen iki katlı beyaz bir ev. Orada uzun zamandır yaşamıyor, duvarlarda resim falan yoktu. Döşeme tamamen parkeydi ama eğer asıl sorduğun buysa, etrafta mermerden heykeller ya da altın korkuluklar falan yoktu. Garaj yolu da kaldırımın dibindeki o tatlı evin aksine, *Hayalet Süvari*'den fırlamış gibiydi."

Hayal kırıklığına uğramış gibi kaşları çatıldı. "Kocaman bir malikâne ve kuğuların yüzdüğü bir göl beklemiştim. Kahretsin. Güzel bir evin olmayacaksa o kadar parayı ne yapacaksın ki?"

"Bazı insanlar mütevazıdır, Hadley. Onun zengin olduğunu bilmiyordum bile."

Lana'dan bahsedince yine aklıma düşmüştü. Ona karşı bir takıntı geliştirmekten endişe ediyordum. Ve bunun hoşuma gidip gitmediğinden emin değildim.

Tüm gün boyunca aramalarıma da mesajlarıma da dönmemişti. Bu yüzden sonunda beklediğim cevap gelince çok şaşırdım.

LANA: ÖZÜR DİLERİM!!! Bu sefer benim işim çıktı. İnanılmaz meşguldüm ve yanıma sadece iş telefonumu almışım. Birkaç dakika önce döndüm.

İş telefonu olduğunu da iş toplantısına gittiğini de bilmiyordum. Ama beni başından atmadığı için rahatlamıştım.

"O mu?" diye sordu Hadley hâlâ yanımda olduğunu hatırlatarak.

"Git başımdan, Hadley. Kuğuların yüzdüğü bir gölü yok işte."

Paranın yanlış ellerde olduğuyla ilgili söylenerek yanımdan ayrıldı.

Tam Lana'ya mesaj yazarken sesini duymanın daha iyi olacağına karar verdim ve arabama yöneldiğim sırada onu aradım.

"Selam!" diyerek telefonu açtı. Nefes nefeseydi. "Özür dilerim. Gerçekten çok meşguldüm, dediğim gibi telefonumu almamışım sonra da..."

"Özür dileme. Sadece seni tekrar ne zaman görebileceğimi merak ediyordum. Ben döndüm. Dava kapandı, ödül olarak birkaç günüm var yani. Neden böyle nefes nefesesin?"

"Küçük bir egzersiz yaptım da. Bu arada benim de iki gün boşluğum var. Bu ay biraz fazla meşgul olacağımızdan ortağım işleri rayına koymak için plan yapıyor."

İşinden hiç bahsetmezdi ama Hadley kafamı karıştırmıştı bir kere. Madem bu kadar zengindi, o zaman ayak işlerini niye kendi yapıyordu? Neden birilerini tutmuyordu?

"Yani birlikte iki günümüz mü var?" diye mırıldandım, çözülmemiş bazı dosyaları çantama atarken.

"Evet. Ve boxerın hâlâ bende. Hatta duş alır almaz tekrar giyeceğim."

"Benim de gelmeme ne dersin?"

"Zaten seni davet etmiştim aslında," dedi. "Bu ince mesajlar konusunda berbatım, değil mi?"

Sırıtarak arabama binip otoparktan çıkmaya hazırlandım. Biraz rahatlamaya hazırdım. Evimden birkaç temiz kıyafet almam lazımdı fakat bu da fazla uzun sürerdi.

"Ne diyeceğim! Aklıma bir şey geldi. Neden ben sana gelmiyorum? Sen benim evimi gördün. Sıra bende."

Bu, sorunu çözerdi.

"Pek bir özelliği yok ama seni yatak odamda görmek isterim."

Küçük bir kahkaha attı. "Tekrar gelmeye bahane olsun diye külotumu da bırakırım."

"Ama ben onu giyip dondurma yiyemem," dedim. Onu güldürmekten inanılmaz keyif alıyordum.

"Bildiğim iyi oldu. Adresi atarsan, duş alır almaz oraya gelirim. Şu an evde misin?"

"Şimdi ofisten çıktım."

"Tamam. O zaman acele edip hazırlanayım. Bana adresini yaz, Ajan Bennett."

"Ajan Bennett mı oldum yine?"

"İlerleyen saatlerde Logan'a döneceğim," diyerek bana takıldı. Bunu öyle bir ses tonuyla söylemişti ki, malum uzantımın tepkisini gören otuzuma değil de on sekizime yaklaştığımı sanabilirdi.

"Görüşürüz."

Telefonu kapatıp ona adresimi gönderdim. Benim de duş almam gerekiyordu, en azından buna vakit vardı. Ayrıca dışarı çıkmamıza gerek kalmasın diye bir yerde durup yiyecek bir şeyler almaya karar verdim. İki günümüz vardı ve yapmak istediğim tek şey, bu takıntımı kontrol altına almaktı.

Hızla markete uğrayıp bagajımı doldurdum ve evin yolunu tuttum. Kapıdan içeri adım attığım an telefonum çalmaya başladı. Craig'in adını görünce inledim.

"Hemen işe dönmemiz gerektiğini söyleme lütfen."

"Sana da merhaba, Kıdemli Özel Ajan Logan Bennett. Çalışkan arı işinin başına dönmek istemediğine göre, birinin vajinası altından olsa gerek."

"Craig, kameraların karşısında yakışıklı görünmeye devam etmek istiyorsan, Lana'nın vajinasından bahsetmeye bir son vermeni öneririm."

"Tamam. Anlaşıldı. Neyse, yeni bir ipucu bulursak haber vermemi söylemiştin. Hadley sonunda Öcü davasında kullanılan bıçağın türünü çözmüş. Sana bir fotoğrafını atıyorum."

"Teşekkürler," diye homurdandım. Normalde olmam gerektiği kadar minnettar sayılmazdım.

"Rica ederim, Logan. Kimse bugün ya da yarın işe dönmeni beklemiyor. Büyük bir davayı çözdün ve tam zamanında bir kızın hayatını kurtardın. Üstelik bugün neredeyse her şeyi tek başına yaptın. Başka hiç kimse kili fark ederek Leonardo da Vinci saplantısının parçalarını bir araya getiremezdi."

"Başka etkenler de vardı," dedim.

"Evet. Simetri," dedi kesin bir dille.

"Ve diğer şeyler."

"Seni iki günlük huzurunla baş başa bırakıyorum."

Telefonu tam kapattığımızda Lana'dan mesaj geldi.

LANA: Navigasyonuma bakarsak otuz dakikaya oradayım. Birkaç dakika daha hızlandırabilir miyim diye bakacağım.

Cevap yazarken yüzümde bir gülümseme vardı.

Araba sürerken mesajlaşmak yok.

LANA: Tutuklamakla mı tehdit ediyorsun?

Gülerek telefonu kenara bıraktım. Lana, başta sandığım gibi mesafeli bir kız değildi. Evet, belki yalnızdı. Ama mesafeli değildi. Tıpkı benim gibi olduğunu fark etmiştim. Yalnız yaşasa da ihtimallere kendini kapatmamıştı.

Marketten aldıklarımı yerleştirdikten sonra tişörtümü üzerimden çıkarmak için uzandım. Helikopterin egzoz kokusunun üzerime sindiğini fark edince yüzümü buruşturdum. Bu kadar kötü koktuğumu nasıl fark etmemiştim?

Tam duşa girerken telefonuma bir mesaj daha geldi. Craig, söylediği gibi fotoğrafı bana atmıştı ve bıçağın herhangi bir özelliği yoktu. En azından vakti gelirse, araştırabileceğimiz modeli öğrenmiştik.

Vakti gelirse değil. *Geldiğinde.* Bu şerefsizi yakalayacaktım.

Muhtemel cinayet silahının olduğu fotoğrafı gördükten sonra davayı gözden geçirmek için o kadar vakit harcamıştım ki, kapımın tıklatıldığını duyana dek zamanın nasıl geçtiğini anlayamamıştım bile.

Kahretsin.

Otuz dakika olmuştu ve ben duş alıp üstümdeki kokuyu atmak yerine davayı inceleyerek vakit kaybetmiştim.

Kapıya koşarken içten içe kendime küfrediyordum. Kapıyı açtığım an Lana üzerime atılmadan önce koyu renk saçlarını görür gibi oldum. Dudakları dudaklarıma yapıştı.

Tadına varırken ona karşı koyacak değildim, üstelik bu kadar güzel kokuyorken... Ah kahretsin.

İstemeden de olsa geri çekildiğimde o da durup bana sırıttı. Özgürce gülümsemesine bayılıyordum.

"Bok gibi kokuyorum."

Kahkaha atarak başını iki yana salladı. "Bu koku şeye benziyor... Dürüst olmak gerekirse ne koktuğunu bilmiyorum."

"Helikopter. Hemen duş alayım sonra kaldığımız yerden devam edelim. Rahatına bak. İşim uzun sürmez."

"Kokuyu sorun etmem," dedi. Alt dudağını ısırışı, aletimin hijyen ihtiyacıma karşı çıkmasına sebep oldu.

"Beş dakika. Sadece o kadar."

Uzun kirpiklerinin altından bana bakarken yüzüne bir gülümseme yayıldı. Ardından bakışlarını evimde gezdirmeye başladı. Silahım oturma odasındaki masanın üzerindeydi. Lana, sanki silah onu huzursuz ediyormuş gibi o taraftan uzak durmaya özen gösteriyordu.

"Güvenlik kilidi açık," dedim ve hızla ona göz kırptıktan sonra banyoya koşup aceleyle duş aldım.

Kurulanma işini halledince altıma bir boxer giyip içeri koştum. Lana, mutfak tezgâhına yaslanmış Öcü davasına bakıyordu.

"Bu çok korkunç," dedi kaşlarını çatarak başını kaldırdığı sırada. "Yakaladığınız adam bu muydu?"

"Benim hatam. Dosyayı ortada bırakmamalıydım. Bunları görmemen gerekiyordu."

Kaşları daha da çatıldı.

"Kapanan davalar gizli sayılmıyor. Yani en azından ben öyle biliyorum."

"Eski davalar gizli değil. Ama yeni olanlar öyle. Ayrıca bu kapanan bir dava da değil. Sorumsuzca ortada bırakmak yerine dikkatli bir şekilde ilgilenmem gereken aktif bir soruşturma."

Büyük bir adımla tezgâhtan uzaklaşırken dudakları gerildi.

"Özür dilerim. Bilmiyordum. Sadece görünce... Okumamalıydım. Üzgünüm."

Omzumu silktim ve onu belinden yakalayıp kendime çektim. Lana'ya dokunmaya ihtiyacım vardı. Onu görene kadar dokunmaya ne kadar ihtiyaç duyduğumdan bihaberdim.

"Dedim ya, benim hatam. *Ama* artık okuduğuna göre, benimle fikrini paylaşmaya ne dersin?"

Kaşları havalandı.

"*Fikrimi mi?* Bana göre, bu herif hastanın teki. Kadınlara tecavüz edip birkaç bıçak darbesiyle yavaşça kan kaybından ölsünler diye onları bırakıyor ve bu çok korkunç... Neyse. Fikrim bu."

"Aradığımız şüphelinin nasıl birisi olabileceğiyle ilgili fikrini kastetmiştim."

Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Dikkatlice okumadım ki."

Onu dosyaya yaklaştırıp kâğıtları tezgâha yaydım, telefonuma gelen yeni fotoğrafı da gösterdim.

"Adamın onları bıçaklayarak öldürdüğünü değil, kan kaybından ölmek üzere bıraktığını söyledin. Bu profil çıkarırken önemli bir detay. Şimdi bana fikrini söyle bakalım."

"Başının belaya girmesini istemiyorum, Logan. Bana göstermemen gereken şeyleri gösterme, anlatmaman gereken şeyleri de anlatma."

Bakışları bana çevrilirken hafifçe kaşları çatıldı.

"Şu an detayları sevgilimle paylaştığımı bilseler bile pek bir şey yapamazlar. Bulaşılacak bir tip değilimdir. Okuyup benimle düşüncelerini paylaşsana."

Dudaklarına anlamadığım sebeple bir gülümseme yayılsa da saçlarını kulağının arkasına itip başını dosyaya eğdi.

"Bu seni heyecanlandırdı mı?" diye sordum keyifle. Böyle konuların midesini bulandırdığından bahsettiğini anımsıyordum.

"Benden *sevgilim* diye bahsettin," dedi sessizce.

Eğilirken yüzüme bir gülümseme yayıldı. Üzerinde ince askılı bir bluz olduğu için açıkta kalan omzuna küçük bir öpücük kondurdum.

"Bana kalırsa öylesin."

O öksürürken, ben de geri çekilip kızarmasını izlemenin tadını çıkardım.

Dosyayı incelerken yüzüne ciddi bir ifade yayılmıştı, detayları inceliyor ve yazan her şeyi inanılmaz bir hızla okuyordu.

"İlk bakışta yaralanmalara bakınca aşırı güç kullanılmış gibi duruyor. Ama yaralar ölümcül değil, aksine çok yüzeysel. Kadınlara tecavüz ederken yapıyor olabilir, kanlarını akıtacak kadar bıçağın ucunu saplıyor olabilir. Adam tecavüze devam ederken yaralar derinleşiyor çünkü ancak böyle zirveye ulaşıyor olabilir. Tecavüz genelde güç takıntısıyla ilgilidir."

"Konu hep güç takıntısıdır," diye düzelttim. "Popüler inanışın aksine, cinsel arzularla alakalı çok az cinsel saldırı davası vardır."

Dalgınca başını sallasa da gözlerindeki o soğuk ifadeyi yakalamıştım. "Adam sadist. Durumu düşününce, karşısındakinin hayatını tehdit eden bir acıya sebep olmadığı müddetçe boşalamıyor olabilir. Psikotik krizin sebebi muhtemelen iktidarsızlık. Belki kazara bu hissin tadına vardı ve şimdi bunun için kadınları öldürüyor. Güçle tahrik olup acıyla boşalıyor."

Elleri titrerken kesik bir nefes verdiği an özür dilemeye başladım. Gerçekten bu tür şeyleri görmeye katlanamıyordu. Cesetleri ve acımasız saldırıları görmeye katlanamayacak bir sivili bunlara maruz bırakmam aptallıktı.

Ama tam ben ağzımı açtığım an konuşmaya başladı. "Dünyada fark edilmeyen birisi olabilir. Belki dışarıdan kimsenin dikkatini çekmeyen mavi yakalı bir işçidir. İktidarsızlık sorununu göz önünde bulundurursak, asosyal olabilir. Kendini eksik, hatta erkeklikten uzak hissettiği için geri çekilmiş olabilir. Şimdi de gölgelere saklanmayı seviyor çünkü böylelikle fark edilmeden avlanabiliyor."

Kahretsin ki çok iyi gidiyordu.

Diğer sayfayı açtı. "Başta çok büyük bir öfkeyle yaklaşmış, bunun temelinde yine iktidarsızlık olabilir. Şimdi psikoz daha

kontrollü seyrediyor. Kendini neredeyse dokunulmaz hissettiği bir ölümsüzlük kompleksi geliştirmiş. Yirmi beş ila kırk yaşları arasında beyaz bir adam olduğunu söylerdim. Sağ elini kullanıyor ve dikkat çekmeden insanların arasına karışabiliyor. Muhtemelen temizlik işinde."

Kaşlarım çatıldı.

"Temizlik işine kadar gayet iyiydin. Biz emniyet teşkilatından ya da güvenlik görevlisi olabileceğinden şüphelenmiştik. Çünkü hiç zorlanmadan evlere girebiliyor ve her seferinde apartmanlardaki kameralar kapalı oluyor."

Başını iki yana salladı. "Güvenlik sistemini iyi biliyor olabilir ama aynı zamanda temizlik işçisi de olması mümkün. Geç saatlerde gelip gece vardiyasındaki güvenliklerle sohbet eder ya da kimsenin ilgisini çekmeyen arka plandaki işlere karışırlar."

Gözlerimi kısarak yüzünü incelemeye başladığımdan bakışları beni buldu.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Sırıtarak bir sayfayı önüme itti. "Sonrasında ortalığı nasıl temizlediğine baksana. Cinayet mahallerini pırıl pırıl yapmış."

"Adli tıpa karşı önlem alıyor," dedim. "Tecrübeli katillerin çoğu işleri bitince ortalığı temizler."

Onaylarcasına başını salladı. "Ama benim dediğim, *nasıl* temizlemiş olduğu. Öylesine bir temizlik değil. Odada hiç toz zerresi yok, her yer işinin ehli bir temizlikçi tarafından temizlenmiş."

Rapordaki bir cümleyi işaret etti. "Camlar cam temizleyicisiyle silinmiş. Hiç iz yok ama diğer camların kirli olduğu not alınmış." Başka bir cümleyi işaret etti. "Parke zemin parke temizleyiciyle temizlenmiş. İz yok." Başka bir cümleyi işaret etti. "Masalar ahşaba özel temizleyicilerle silinmiş. İz yok..."

Hâlihazırda dikkatimi çekmiş olması gereken detayların üzerinden geçtiği sırada onu dinliyordum.

"Babamın... şey... Ben küçükken temizlik görevlisi bir arkadaşı vardı. Bu bir alışkanlık, hatta daha çok dürtü gibi. Hangi temizlik malzemesini kullanacağını öğrendikten sonra aradan yıllar geçse de malzemeleri seçerken dikkat ediyordu. Senin yerinde olsam, bölgedeki temizlik hizmetlerini araştırıp bu apartmanların temizlik şirketleriyle anlaşması var mı diye bakardım."

Kâğıdı önüme çekip tüm detayların üstünden geçtim. "Bütün çalışanları sorguya çektik ve geçmişlerini araştırdık," dedim dalgınca. "Temizlik olayının OKB kaynaklı olabileceğini düşündük ama bıçak darbelerinin farklı sayılarda olması ve cinayet mahallinde başka hiçbir şeyin temizlenmemesi yüzünden bu ihtimali eledik."

"Temizlik hizmetlerinin çoğunda el altından ödeme yapılır çünkü çalışanları tutmak zordur. Çoğunda *yüz göz olma ne yaparsan yap* prensibi vardır çünkü işe ihtiyacı olan kimi bulurlarsa işe alırlar. Paranın çoğu şirkete kalır. Kıyaslayınca çalışanlara kırıntılar kalır. Yani el altından verilen paralar vergisiz olduğundan, daha çok işçi çalıştırabiliyor ve çalışanlarına herhangi bir güvence sağlamıyorlar. Size bunu anlatmak istemedikleri için bahsetmemiş olabilirler yani."

"Sen inanılmazsın, resmen dâhisin," diye inledim.

Yüzünü ellerimin arasına alarak onu sertçe öptüm. Şu an resmen Lana'yı içime sokmak istiyordum.

"Ama şimdi bir arama yapmam lazım," diye homurdanırken dudaklarımın altında gülümsediğini hissettim.

"Aramanı yap. Kötü adamı yakala. Belki ipucu doğru çıkar da tekrar cinayet işlemeden o adamı yakalarsın."

İstemeden de olsa telefonumu çıkarıp Hadley'yi aradım. Bu kız benim sonum olacaktı.

On İkinci Bölüm

Elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız. İnsan olarak en kutsal sorumluluğumuz budur.

-Albert Einstein

Logan'ın, o kadınlara tecavüz edip öldüren sapığı bulmasını umduğumu söylemem ikiyüzlü bir yalancı olduğumu göstermezdi. Asıl ikiyüzlülük olan şey, bir sürü adama işkence edip onları öldürdüğüm için beni asla yakalayamamasını ummamdı.

Gerçi bakınca, bu harika ipucunu birileriyle heyecanla paylaşmasını dinlemek güzeldi. Bu ipucunda ona ilham verenin ben olduğumu Hadley'ye söylediği an hem endişelenmiş hem de şaşırmıştım. *Sevgilisinin,* asla görmemesi gereken bir dosyayla ilgili ona fikir verdiğini kimseye söylememeliydi.

Belki de midemdeki kelebeklerin harekete geçmesine sebep olan asıl şey, benden *sevgilisi* olarak bahsetmesiydi. Bu kesinlikle bambaşka bir histi. Ayrıca benimle gurur duyuyormuş gibi konuşması da bana... *iyi* hissettirmişti. Yine o kelime.

O başka biriyle konuşurken telefonum çaldı ve dışarı çıkarak arayanın kim olduğuna baktığımda Jake olduğunu gör-

düm. Bakışlarımı camdan ayırmayıp Logan'ı takip etmeye devam ettim.

"Selam. Hiç şansımız var mı?"

"Fazlasıyla şansımız var. Aceleye getirecek olmamız hiç hoşuma gitmiyor ama sana yardım edeceğim."

Kaşlarım hayretle havalandı.

"Sen mi? Fiziksel olarak mı?"

"Bir seferlik ve sadece emniyet için."

"Hayır. Yapamazsın. Sana detayları anlattığımda kusmuştun, Jake."

"Hiç tereddüt etmeden öldürme yetinin bende olmasını ne kadar isterdim, tahmin edemezsin," dedi sessizce. Ses tonundan gerginliği anlaşılıyordu.

"Ama sonuçta öyle biri değilsin," diye hatırlattım. Logan'ın beni duymadığından emin olmak için gözüm hâlâ üzerindeydi.

"Fark etmez. Böyle bir yükü tek başına sırtlanırken seni riske atamam."

"Şu an bu konuyu konuşamam," dedim Logan'ın telefonunu kapatıp elini saçlarından gezdirmesini izlerken. Fısıldayarak konuşuyordum.

"Siktir. O adamla mısın? Bu konuyu konuşmamız lazım."

"Cinayet odamı senin yıllar önce yaptığın gizli odaya taşıdım."

"Yani bu, profil çıkaran bir adamın, senin sırayla yavaş yavaş insanları öldürdüğünü fark etmesine engel olacak, öyle mi?" dedi duygusuzca.

Logan'ı camdan izlemeye devam ederken derin bir nefes verdim. Etrafa bakınıp bir bardağa uzandı.

"Yaptığım şey benim için ne kadar kolay, bilmiyor musun?"

"Çünkü ikinize korkunç şeyler yaptılar," dedi fısıltıdan farksız bir sesle.

"Hayır, Jake. Beni tekrar bulacaklar korkusuyla bir köşeye kıvrılmaktan vazgeçtiğim andan beri, beni yöneten tek his içimdeki öfke olduğu için. Beni başka bir hissin yönetebileceği aklımın ucundan geçmedi. Tüm bunlar bittikten sonrasını düşündüm... Hepsini öldürdükten sonra yapmayı iple çektiğim hiçbir şey yok. Şimdiyse... Şimdiyse bir umut var. Bu adam sanki evren yanlış bir zamanda bana hediye vermiş gibi karşıma çıkana dek, umudun ne kadar güçlü olabileceğinden habersizdim."

Sertçe bir nefes verdiğinde yalpaladım.

"Umudunun olmasına sevindim, Lana. Gerçekten. Çok sevindim. Sadece... Seni hapse atmayacak birine karşı umutlanamaz mıydın?"

Ses tonu şakayla karışık olsa da durumun ciddiyetini hatırlatmaktan da geri durmuyordu.

"Mecbur kalırsak o köprüden de geçeriz. Dikkatli olacağıma güven."

"Tuhaf bir durum hissedersen... Sana *sorular* sormaya başlarsa... Sadece soruları dinle. Ne anlam arayacağını zaten biliyorsun. Böyle bir şey yaşanırsa, oradan hemen uzaklaşacağına söz ver."

"Söz," dedim sırıtarak.

"Sana endişelenmekten kel kalacağım," dedi inleyerek. Tekrar eve doğru yürümeye başladım.

"Sonra konuşuruz."

Telefonu kapatıp Logan'ın yanına yaklaşırken üzerindeki boxerla özenle bir içecek hazırlamaya çalıştığını gördüm. Tezgâha yaslanarak manzaranın tadını çıkardım.

Arkasını dönüp onu süzdüğümü fark edince kaşlarını oynattı.

"Gitmen gerekiyor mu?" diye sordum. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunun sesime yansımamasını umuyordum.

"Bu akşam değil. Muhtemelen yarın gerekecek ama bu akşam değil."

İfadem hayal kırıklığımın bir kısmını maskelese de gülümsedim. En az iki günümüz olsun istiyordum ama elimdekiyle yetinecektim. Bu zalim hayatın bana bu kadarını sunmasını da beklemiyordum sonuçta.

"İnanılmaz olduğunu biliyor musun?" diye sordu bana yaklaşarak.

Yanıma geldiğinde blender aklından çıkmış gibiydi. Yüzüme doğru eğilirken başımı kaldırarak beni uzun uzun, sertçe, ve arzuyla öpmesine izin verdim. Her bir öpücükle, ruhumu kavramaya ne kadar yaklaştığını tasvir edebilmeme yetecek kadar kelime yoktu.

Neredeyse ruhumdaki karanlığın bir kısmını silebilecekmiş, hatta etrafı biraz aydınlatabilecekmiş gibi hissediyordum.

Kollarını bana sararak kendine çekti ve eğilmeme gerek kalmadan dudaklarımın tadını çıkaracak şekilde beni kucağına aldı.

Logan çok uzun, bense çok kısaydım.

Bacaklarım beline dolanırken dudaklarına doğru gülümsedim. Öpüşmemizi bölmemin tek sebebi, bu durumun ne kadar normal olduğunu idrak ederek her bir saniyesinin tadını çıkarmak istememdi.

"Karşımda boxerınla dolaştığın seviyeye geldik mi yani?"

Beni tezgâha oturturken göz kırptı. Geri çekildiği için bacaklarımı belinden ayırıp kaşlarımı çattım. Ardından sırtını bana döndüğünde, geçen sefer çıplakken fark edemediğim yara izleri dikkatimi çekti.

"Bunlar da ne böyle?" diye sordum kendime engel olamadan.

Parmaklarım hızla omzunun kenarındaki yarım daire şeklindeki yara izine uzandı. Yüzümü buruşturdum. İnsanların yara izlerime dokunmasından nefret etmiyormuşum gibi kalkmış aynı şeyi ona yapıyordum.

Parmaklarım pürüzlü yüzeyde gezinirken benim aksime o irkilmedi.

"İki yıl önce bir kurşun yüzünden oldu. Lanet yeleği ucu ucuna ıskaladı. Bir santim daha kenara gelse kurşunu çıkarmalarına gerek kalmayacaktı, sadece biraz moraracaktı. Olay yerini bir çaylak incelemişti ve dolaba saklanan silahlı bir adamı fark etmemiş. Adam kapağın arkasından ateş edince vurulan ben oldum."

Diğer taraftaki kürek kemiğinden omurgasına uzanan yara izi ise pürüzlü ve uzundu. Parmaklarım yara izinde gezinirken bana doğru yaslandı. Keşke ben de aynısını yaparken ona izin verebilseydim. Belki de yaralı dokuların içine gömülen acı dolu anıları çekip alabilirdi.

"O, bıçak yarası." Söylediği şeyle boğazıma acı dolu bir yumru oturdu. Yutkundum. "Henüz çaylak olduğum dönemde bir adamı tutukluyordum. Birdenbire arkadaşı çıkageldi ve beni hazırlıksız yakaladı."

"Seni ancak onları görmediğin zaman hazırlıksız yakalayabilirler," dedim sessizce. İçimde bir gurur kabarmıştı. "Çünkü onlara kıyasla çok güçlüsün."

Bana doğru dönerken gülüyordu. Kalçalarımdan tutup beni kendine çektiğinde nefesim kesildi. Tüm güzelliğiyle karşımda, bacaklarımın arasında dikiliyordu.

"Böyle düşünmen hoşuma gitti," dedi sırıtarak şortumun kenarıyla oynarken.

Ellerimi kollarındaki kaslarda gezdirdim. Bilerek kollarını sıktığında gözlerimi haylazca devirip ona baktım. "Güçlüsün. Göz korkutucusun. İnsanlar senin zayıf olmadığını anladıklarında en hassas ânında saldırıyorlar."

"Kapağın arkasından sıkan adam körlemesine sıkıyordu," diye belirtti.

"Demek ki iri yarı ve güçlü değilmişsin," derken kahkaha attım. Beni kucağına alarak yürümeye başladı.

"Seninle başa çıkabilecek kadar güçlüyüm." Bir yandan espri yaparak gülerken diğer yandan bir eliyle kıçıma şaplak attı.

"Seni yenebileceğime iddiaya bile girerim," dedim alayla ama gerçekten yenebilir miydim, merak ediyordum.

"Daha sonra dövüşme becerilerini göstermene izin verebilirim," dedi beni tekrar öpüp bir odaya götürürken.

Onu yenip yenemeyeceğimi bilmek istemediğime karar verdim. Sadece bir geceliğine, normal bir adamla normal bir ilişkisi olan normal bir kız gibi davranmak istiyordum.

Güneş tepede yükseliyordu ve ben o kadar çok gülmüştüm ki karnım ağrıyordu. İkimiz de uyumamıştık. Bir şeyler yemiş, bolca sevişmiştik; o gün hayatımda hiç gülmediğim kadar çok gülmüştüm ama yapılacaklar listemizde uyku pek öncelikli bir madde sayılmazdı.

Bence ikimiz de gözlerimizi kapatırsak bu harika ânın son bulacağından korkuyorduk.

Karanlık anılarla dolu olmayan, fazlasıyla mutlu çocukluğunu bana anlattığı sırada koltuğa yayılmış onu dinliyordum.

Gözlerim odada gezinirken, sadece geçmiş zaman kipiyle bahsettiği bu ailenin fotoğraflarına bakıyordum.

"Peki ne oldu? Yoksa beni hiç ilgilendirmez mi?" diye sordum başımı kaldırıp ona bakarak.

Gülümsemesi yavaşça solduğu için bunu sorduğuma pişman oldum.

"Boş versene. Sormamam gerekirdi..."

"Sorun değil, Lana. Beni tanımaya çalıştığın için özür dileme," dedi tekrar gülümseyerek. Saçımı yüzümden iterek elini omzuma yerleştirdi. "Prezervatif tercihimi öğrenmekten ziyade beni tanımaya çalışman hoşuma gidiyor."

Kahkaha attım. Burnumdan *ses* çıkararak. Birisi beni hemen öldürse şahane olurdu.

Gülme şeklim yüzünden Logan benden de çok güldü.

Başımı sallayarak omuz silktim. "Sana geçmişimden çok bahsedemediğim için senin geçmişini sormam hiç adil değil," dedim hüzünle iç çekerek. O ânın heyecanını yine söndürmüştüm.

İfadesi ciddileşti. Başımı göğsüne yasladığım an sırtımı okşamaya başladı.

"Hazır olunca anlatırsın," dedi sonunda başımın üstüne bir öpücük kondurarak. "Herkesin geçmişinin benimki kadar kolay olmayabileceğinin farkındayım. Aileme gelince... Annem, otuzlarının ortasına gelince biraz kontrolden çıktı, çılgın bir seks hayatı ve zengin adamların peşine düşme hayaliyle iyi bir adamdan boşandı. İşler o noktaya kadar iyi gidiyordu. Gerçek babamla hiç tanışmadım ama orduda görevli olduğunu biliyorum. Yüzünü görmek isterim diye bana fotoğrafının olduğu birkaç mektup göndermişti. Benim için üvey babam hep gerçek babamdı. Ben iki yaşındayken hayatımıza girdi ve beni kendi çocuğu gibi yetiştirdi."

Parmaklarımı göğsünde gezdirdim.

"Endişelenmem gereken bir eski sevgilin var mı?"

Nefesi kesilircesine güldü. "Hayır. Hem de hiç yok. Bütün ilişkilerim kötü bitti. İşimle evli olduğum için sevgililik olayında berbatımdır."

Elini saçlarımda gezdirirken inledi. Başımı kaldırıp ona baktım.

"Bunu da batırmama izin verme çünkü senden gerçekten hoşlanıyorum," dedi sırıtarak.

Aaah. Ne söylerse söylesin, aptal gibi sırıtmak dışında bir şey yapamıyordum. "Ben de senden gerçekten hoşlanıyorum."

Alt dudağımı okşadıktan sonra beni daha rahat bir şekilde kucağına yerleştirdi. Vücudu sımsıkı olsa da şaşırtıcı derecede rahattı.

"Peki ya senin? Endişelenmem gereken eski sevgilin var mı?" diye sordu yüzümü süzerken.

Bütün ifadelerimi inceliyordu. Neyse ki buna karşı kendimi eğitmiştim. Ayrıca bu soruya dürüstlükle cevap vermem mümkündü.

"Bu zamana kadar sadece bir ciddi ilişkim oldu ve bir daha onunla konuşmaktansa onu cayır cayır yakmayı tercih ederim. Üstünden on yıldan fazla zaman geçti ve o zamandan beri de hiç ciddi bir ilişkim olmadı. Kalanına şey diyebilir miyiz... deney?"

Tamam, daha fazla konuşmadan çenemi kapatmam lazımdı.

"Deney mi?" diye sordu, hangi noktada durmayı bilmem gerektiğini hatırlatarak.

"Şey, yanlış kelime seçimi. Daha çok... Aramızda bir kıvılcım olmadığını fark edene dek umutsuz ve amaçsız denemeler diyelim."

Güzel kurtardın, Lana.

"Aramızda bir kıvılcım var," dedi ellerini çıplak sırtımda gezdirmeye devam ederken.

Gülümseyerek başımı salladım. "Kesinlikle bir kıvılcım var."

Beni öne çekerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Tam öpücüğümüzü derinleştirmeye niyetlenmiştim ki telefonu çaldı.

Küfrederek telefonunu yerden aldı. Tüm gece biz neredeysek telefon da peşimizdeydi.

"Bennett."

Telefonunun sesi o kadar yüksekti ki hattın diğer ucundaki kadını duyabiliyordum.

"Selam, incelenecek uzun bir liste hazırladık ama birkaç adam öne çıktı. Tüm apartmanlarla çalışan bir temizlik hizmeti var. Hepsini inceleyerek bir eleme yaptık. Adamı arayıp *tüm* çalışanların listeye eklenmesini istedim ve kayıt dışı işlerin de eklenmemesi hâlinde federal bir soruşturmayı engelliyor sayılacaklarının bilgisini verdim. Liste feci uzadı. Soruşturmamızı gerektiren öncelikli iki isimde karar kıldık."

Yani haklı olabilir miydim?

"İki saate buluşup Boston'a gidiyoruz. Listede ismi geçen herkesin dosyasını getir, uçakta gözden geçiririz."

Demek bu kadar vaktimiz vardı.

Logan'ın bu durumdan ne kadar rahatsız olduğunu bakışlarından anlayabiliyordum.

Telefonun diğer ucundaki kız, Logan'a işinde bu kadar iyi olduğu için küfrederken Logan eliyle telefonun hoparlörünü kapattı.

"Eğer onu yakalarsam biraz daha birlikte vakit geçirebileceğiz," dedi yüzümü incelerken. Kaşları çatılmıştı.

Belli ki yüzümde bir hayal kırıklığı vardı. İfademi gizleyerek ona doğru kıvrıldım ve çenesine bir öpücük kondurdum.

"Git de kötü adamları yakala."

Hattın diğer ucundaki kız sustu.

Logan dudaklarını alnıma bastırırken gitmeden önce son bir kez kokusunu içime çektim. Geçen seferki yolculuğu kısa sürmüştü. Şanslıysam belki işler yine aynı şekilde ilerlerdi.

"İpucunu bulmana yardım eden şu profilci sevgilinle misin?" diye sordu kız.

Bu kızın gizliden gizliye Logan'a âşık olmamasını umuyordum çünkü ses tonunda abartıyor olabileceğim bir gerginlik hissetmiştim.

"Evet. Sizinle bir iki saate buluşuruz. Unutma, aramızda kalacak."

"Tabii ki, patron. Umarım bu ipucu, başka bir kadın daha zarar görmeden bu piçi yakalamamıza yardımcı olur."

Rahat bir nefes verdim, şüphem silinmişti. Belli ki fazla abartmıştım.

Logan telefonu kapatınca o bayıldığım şahane kucaklaşmalardan birini vermek üzere kollarını bedenime sardı.

"*Döner dönmez* sana çok uzun zaman önce söz verdiğim o kahrolası randevuya çıkacağımıza yemin ederim. Sevişme maratonlarımız arasında yaktığım yemeklerden çok daha iyisini hak ediyorsun."

Pizzayı yakmıştı. Ama en başında yemek hazırlamaya çalışması bile tatlıydı. Pizzayı fırına attığını unutup beni yatak odasına götürmeseydi, işler farklı bitebilirdi tabii.

"Tamamen benim olacaksan, her gün yaktığın yemekleri yerim. Dışarı çıkıp tüm mahremiyetimizi yitirmekle vakit kaybetmemeyi yeğlerim."

O gülse de ben şaka yapmıyordum.

Açgözlüydüm. Tamamen bana kalsın istiyordum.

Aceleyle hazırlandı ve çıkmadan önce gerekenden daha uzun bir süre onu öptüm.

Logan gittiğine göre, benim de işe koyulup molamı tek güne düşürmem en doğrusu olacaktı.

Arabama atlayıp telefonumu çıkardım ve Jake'i aradım.

"Hâlâ onunla mısın?"

"Gidip Lawrence'ı alacağım. Tyler'la sen ilgilenebilirsin."

Telefonu kapattığım sırada küfrediyordu. New York'a doğru uzun bir yolculuğa çıkarken gülümsedim. Bu adamı günlük hayatında henüz hiç takip etmemiştim. Ama sikerler. Ben zaten hepsinden güçlüydüm.

On Üçüncü Bölüm

Her birimiz insanoğluyken, insanlığa karşı umudumuzu yitiremeyiz.

-Albert Einstein

New York'a vardığımda şehir bana hazır değildi. Sonunda pusuma hazırlandığım sırada hava kararmıştı. Kapüşonlumu giymiş, başımı örtmüş ve bir ara sokağın köşesine yaslanmıştım.

Karanlık ara sokaklar tehlikeli oluyordu ama içlerinden birini onu bayıltacak kuvvetle tuğla duvara çarptığımdan dolayı, beklediğim süre boyunca serseriler bir daha bana bulaşmıyordu.

Çürümüş dişleriyle bana gülümseyen bir serseri, elinde bıçakla bana yaklaşırken, "Selam, tatlım," dedi.

Hiçbir şey söylemedim.

Bir süre önce yaptıklarımı görmemişti galiba. Ne büyük talihsizlikti.

Bir adım daha yaklaştığında sırıtarak ona baktım. Kısa bir anlığına aklı karışmış gibiydi. Elimi hızla uzatıp onu boğazından yakaladım. Acı dolu bir inilti dudaklarından firar ederken bıçağını salladı.

Bileğini havada yakalayıp kolunun altına kıvırdım. Bana zevk veren bir haykırış geceye karışırken çıkan sesleri zevkle dinledim. Bıçak yere düştü ve ayağımı adamın omurgasına geçirdim. Kolunu öyle sıkı tutuyordum ki resmen kemiklerinin çıtırtısını elimin altında hissedebiliyordum.

İçime bir zevk dalgası yayıldı. Adamın çığlıklarını ve yakarışlarını dinledim. Ölmesini istediğim adamlardan aldığım zevki vermiyordu ama zayıfların, daha doğrusu zayıf olduğunu düşündüklerinin peşine düşen birini cezalandırmak hâlâ iyi hissettiriyordu.

Sertçe yere doğru ittiğimde bıçak sırtını deldi ve çığlık sesleri yükseldi. Yanımızdan geçip giden insanlar, ara sokaklarda normalde olduğu gibi hiçbir şey yokmuşçasına yollarına bakıyorlardı.

Adamın ağzından kan geldiğinde eldivenli elimle daha derine ittiğim bıçağı çektim ve adamın sert bir *pat* sesiyle yere düşmesine müsaade ettim. Çöp konteynırının yanına düşmüştü, sokağın başından bakılınca sadece ayaklar görünüyordu. Şehir, kaldırımdan geçip gidenlerin onu duyamayacağı kadar gürültülüydü.

Duysalar bile geçip giderlerdi. İnsanlar böyle yapardı. Kendilerine bir gün onların da öleceklerini hatırlatır ve ayaklarının ucunda ölen birinden daha değerli olduklarını söylerlerdi.

Özetle siklemezlerdi.

Adam bana hayretle karışık bir korkuyla baktığı sırada dudaklarıma karanlık bir gülümseme yerleşti.

Bu ara sokağa avcı olarak girmişti.

Av olarak ölecekti.

Kapüşonlumu başımdan çekip çıkarırken titizlikle yerleştirdiğim sarı peruğu oynatmamaya dikkat ettim. Kapüşonlumu çöpe attıktan sonra altıma giydiğim eşofmanı da çıkardım ve gizlediğim elbise açığa çıktı. Topukluları ayağıma geçirdim.

Buraya geliş sebebim için harekete geçmenin, insanların kaçmaya çalıştığı kahrolası karanlıktan çıkmamın vakti gelmişti. Buradaki canavarlar, benim dönüştüğüm canavarla kıyaslanamazdı bile.

Birkaç bakış bana çevrilse de yanlarından geçip giderken hiçbiri umurumda olmadı.

Hiçbiri azcık bile çaba sarf etmeden bir adamı rahatça öldüren sarışın fahişeden bahsetmeyecekti. Hiçbir şey görmemiş gibi davranacaklardı.

Erkekler bile adımlarını hızlandırarak aceleyle uzaklaşıyorlardı. Üstelik çoğunun belinde bir silah vardı. Ancak beni, az önce kendi bıçağıyla bir adamı öldürürken görmüşlerdi. Aynı şeyin başlarına gelmeyeceğine inanacak kadar öz güvenli olmadıklarına emindim.

İşin aslı şuydu: Çoğu insan, silahtan ziyade bıçak gördüklerinde daha çok korkuyorlardı. Bu psikolojik bir şeydi ama şu an işime geliyordu.

Köşeyi dönüp uzun ara sokaktan kalabalık kaldırıma adım attım. O karmaşada kimse kanlı eldivenleri çantama atarken bana bakmadı, hatta beni fark etmediler bile.

Karanlık da yardımcı oluyordu.

Lawrence'ın binadan çıkıp karşı kaldırıma geçtiğini görünce sırıttım. Bana yetişmesi için adımlarımı yavaşlattım.

Lawrence öngörülebilirdi.

Aynı zamanda sapığın tekiydi.

Öngördüğüm şey gerçekleştiğinde içime kötü bir his yayıldı ve midem bulandı. Sıcak bir eli kalçamda hissettiğim an başımı çevirip şaşırmış gibi görünmeye çalıştım.

"Sensin," dedi sırıtarak. "Sen olduğunu biliyordum. Bu akşam bir *kör* randevuya çıkmadın mı?" Şakası çok komikmiş gibi sırıtmaya devam ediyordu.

Ben kirpiklerimin altından ona bakarken kravatını çözmeye başladı. Midem tiksintiden patlamak üzereydi.

"Bu akşam randevum yok. Sen mi çıkaracaksın yoksa, yakışıklı?" diye sordum, en son böyle giyindiğimde taklit ettiğim güneyli aksanıyla konuşarak.

"Bence seni randevuya çıkarmamı istemişsindir. New York, şans eseri ikinci kez karşılaşamayacağımız kadar büyük," dedi kendini beğenmişçesine. Sırıtarak beni süzüyordu.

"Belki de kaderdir."

Sırıtışı art niyetli bir hâl aldı.

"Sana mı gidiyoruz, bana mı?"

"Eh, bu çok basit." Tek kaşımı kaldırarak kravatını tuttum ve onu otoparka doğru çekmeye başladım.

"Nereye gidiyoruz?"

"Arabam biraz ileride," dedim tatlı tatlı.

Kamerası olmayan bir otoparktaydı. Bu bilgiyi özellikle es geçmiştim.

"Bir erkeğe, tanımadığı birinin arabasına binmek gibi tehlikeli bir şeyi yaptırabilecek türden bir kızsın," dedi. Sesinde alay vardı, sanki onun için herhangi bir tehlike teşkil edemeyecek kadar zayıf olduğumu düşünüyor gibiydi.

"Vazgeçebilirsin," dedim sağa dönerek. Kravatını bıraksam da hızla peşimden geldi. Hâlâ otoparka doğru beni takip ediyordu.

"Endişelenmedim. Bence seninle başa çıkabilirim."

Alayla gülmemek için kendimi tuttum.

"Bebeğim, benim gibi bir kızın karşısında hiç şansın olmadığına emin olabilirsin."

On Dördüncü Bölüm

Bireyin ahlaksızlığına inanmıyorum. Etik, benim için arkasında hiçbir doğaüstülük olmayan yalnızca insani bir konu.

-Albert Einstein

Uyu yavrum yine sabah oluyor. Uyurken o güzel yüzün gülüyor. Babacığın gelmiş bize bakıyor. Uyu yavrum yine sabah oluyor.

Bodrum kattaki kilerde bu ninni dönüp duruyordu. Lawrence'ın bilinci yavaşça açılırken ona yaklaştım. Gölgelerin arasından, yüzüne yayılan karmaşık duyguları mest olmuş gibi inceledim.

Aklı karışıktı. Şaşırmıştı. Farkına varmıştı. Ve en sevdiğim... Paniklemişti.

Ellerini bağlayan ve kollarını genişçe açık tutan zincirleri çekiştirdi. Zincirler onu sıkıca sarmış, havada tutuyordu. Ölmek için şahane bir pozisyondu. Ayrıca böyle kolları açık ve hareketsiz durduğunda insan kendini hem zayıf hem de çaresiz hissederdi.

Bunu biliyordum.

Ninni değişti ve ürkütücü bir çocuk sesiyle, *Kutu Kutu Pense* çalmaya başladı. Akıllarını oynatmalarına sebep olmak şahaneydi.

"Kimsin lan sen?" diye bağırdı. Ben karanlık köşede beklerken zincirlerden kurtulmaya çalışıyordu. Yukarıdan süzülen ışık dairesel bir açıyla onu aydınlatıyordu. İkinci tutsağımın da gelmesini beklerken Lawrence'ın önündeki zincirlerin sallanmasını izliyordum.

Arabamın yanına yaklaştığı an, kafasını kapıya iki kez vurup daha kıçını koltuğa yerleştiremeden bayılmasını sağlamıştım. Bir hayli kaslıydı, bu kadar ağır olabileceğini hiç tahmin etmemiştim.

Tüm çabaya değmişti.

Gözlerinin çevresi ve alnı morarmıştı bile. Beyin sarsıntısı geçirdiği için normal bir bayılmaya kıyasla daha uzun bir süre bilinci kapalı kalmıştı.

"Neredesin? Nereye getirdin lan beni?" diye bağırdı. Boşuna mücadele ediyordu. Amansız bir uyarı misali, boş yere zincirlerin şıngırdamasına sebep oluyordu.

Başını bir o yana bir bu yana çevirirken yukarıdan dökülen ışık harici bir şeyler görme çabası içindeydi. Büyük sayılabilecek kare kilerin dört tarafı taş duvarlarla çevriliydi. Kâbuslardan çıkma bir yere benziyordu.

Onları öldürmek için ürkütücü yerler aramaya daha önceden başlamalıydım çünkü sadece etraflarına baktıkları an vücutlarının korkuyla kasıldığını görmek bile harikaydı.

Tamamen siyahlara bürünmüştüm. Kırmızı ruju silmiş, sarı peruğu çıkarıp atmıştım. Topukluların yerini botlar almıştı. Her yerine eşit ağırlık yayılacak şekilde ayarlanmış olan bu özel botları Jake benim için tasarlamıştı. Böylece geride bıraktığım kanıtlar, topuktan parmak ucuna kadar tam bir kuvvetle basmışım izlenimi veriyordu.

Sırt çantamı takmamıştım, etrafta çamur olmadığından şu an gerekli değildi. Ayaklarımın altındaki taş zemin kısa bir süre

sonra kızılın iki tonuyla boyanacaktı. Sonra dört duvarı da boyayacaktım.

"Birisi bana kahrolası bir cevap versin! İmdat!" diye bağırdı ancak karşılığında aldığı tek cevap sessizlikti. Tyler'ın eski evi hiçliğin ortasındaydı. Bu iki cinayet kolay olacaktı. Lawrence'ın ev arkadaşı olduğu için onu dairesinde öldürmek zor olabilirdi.

Tyler'ın karısı, yakalamasına gizlice yardım ettiğim mesajları gördükten sonra kavga ettikleri için şu an kasabada değildi. Tyler, Denise'in kıskanıp onu sabote ettiğini sanıyordu. Karısıysa tam olarak onun "şerefsiz bir piç" olduğunu söyleyip öfkeyle Tyler'ı terk etmişti.

Tyler'ın telefonunu kopyaladığım elimdeki telefonla şu an karısını takip ediyordum.

Otobüsün Tekerleği çalmaya başladığı sırada Lawrence, bağırıp çağırmaya devam ediyordu. Yakarışları pek anlaşılır değildi.

Sonunda tutamayıp altına işediğinde, aradan birkaç saat geçmişti ve sesi artık daha kısık çıkıyordu. Aşağılanmanın ilk basamağı buydu. Onurlarını söküp almanın ilk basamağıydı. Hep altlarına işeyip sıçarlardı.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Gözünden ilk damla yaş düştüğünde küfretti. Eli kolu bağlı olduğu için gözyaşını silemiyordu. Akacak tüm gözyaşlarına tanıklık etmek istiyordum. Tüm ızdırabına ve korkusuna da.

Geriye öfke ve küçük düşürülmüşlük dışında hiçbir hissinin kalmayacağı noktaya gelmesini istiyordum. Sonra çığlıklarını duymak istiyordum.

Bir saat kadar sonra kendini kaybederek tekrar altına işedi, deli gibi hıçkırarak ağlıyordu. Kot pantolonu ıslaklıkla kararmıştı, koku bana kadar geliyordu. Bu, intikamın kokusuydu. Tabii ki aslında idrar kokusuydu ama anladınız işte.

Nihova

Gömleğini çıkarmıştım, bu yüzden soğuktan teninin ürperdiğini görebiliyordum. Kiler soğudukça aldığı darbelerle acısı daha da katlanacaktı.

"Sürtük ağlıyor," dedi Morgan. Tek bir gözyaşı yanağımdan süzülürken kısık sesle güldü.

Ellerim bağlıydı, gözyaşımı silemiyordum. Zihnimi kapatıp çektiğim acıları hissetmemeye çalışıyordum.

"Gözyaşların seni kurtarmayacak, orospu," dedi Lawrence kulağıma eğilerek. "Durmam için yalvar."

"Lütfen... Lütfen dur." Yalvaran ses abime aitti.

"Biri yalvarıyor!" diyen Tyler'ın sesini duydum. Bir sırtlan misali gülüyordu.

Kollarım Tyler'dan kurtulduğu an, çığlık atarak yumruğumu Lawrence'ın suratına indirdim.

"Seni küçük sürtük!"

Üzerime oturarak ellerimi tekrar yere yapıştırdı.

"Bu siktiğimin orospusunu güzel tutmazsan, sıra sana geldiğinde gözlerini oymasına izin veririm!" Tyler küfrederek ellerimi tekrar zemine bastırdı. Ellerimle zemini yoklarken kanımın aktığını hissettiğimde acıyla inledim. Lawrence'ın bedenime yaptıklarına değil, ellerimdeki bu acıya odaklanmaya çalıştım.

"Gözyaşların seni kurtarmayacak, orospu," dedim. Lawrence sesimi duyunca gözlerini kısarak beni bulma umuduyla hızla karanlığa odaklandı.

"Kimsin lan sen?"

Üç adım attım. Aklı karışmış bir hâlde kaşları çatılmıştı çünkü yavaşça ışığın üstüme dökülmesine izin vermiştim. Yüzüne öfke yayılsa da zincirler onu sabit tutuyordu.

"Ne sikim istiyorsun benden, sürtük?"

"Durmam için yalvar."

Konuşmaya başlamıştı ki yukarıdaki kapı açıldı ve Tyler merdivenlerden yuvarlanmaya başladı. Jake basamakları tek tek inerken, Tyler acıyla inliyordu. Arkadaşımın hareketlerinde zarafet vardı. Yemekte şahit olduğumuz konuşmadan sonra, sonunda bu orospu çocuklarını bulduğumuz için intikamdan zevk alıyordu.

Tyler, hâlihazırda dayaktan ölmek üzereymiş gibi görünüyordu. Jake'in de benim aldığım tüm o derslere katıldığından bahsetmiş miydim? Karışık dövüş sanatları listemiz, kara kuşaklarımızın sayısıyla orantılı bir şekilde artıyordu.

Elbette derslere başka bir şehirde, başka isimlerle katılmıştık ama şu an bunun bir önemi yoktu.

"Sen!" diye bağırdı Lawrence, öfkeyle Jake'e bakarken.

Jake kendi bacaklarına hafifçe vurdu. "Bu arada gayet sağlıklıyım."

Tyler iki seksen yerde yatmaya devam ediyordu. "Bana da bir şeyler bıraktın mı?" diye sordum Jake, Tyler'ın bileğini tutup onu zincirlere sürüklerken.

"Kimsiniz lan siz?" diye bağırdı Lawrence tekrar. Sanki kontrol ondaymış gibi.

"Daha bir sürü şey var. Sen borcunun karşılığını alırken canı daha fazla yanacak sadece."

Lawrence, acınası hâlde olmasına rağmen hâlâ bize bağırdığı için sırıttım. Ardından Jake'in Tyler'ı bağlamasına yardım ettim. Onu da Lawrence gibi zincirlerle astık. Birbirleriyle karşı karşıya olacak şekilde asılı duruyorlardı.

"Kim olduğumu mu bilmek istiyorsun?" diye sordum Lawrence'a. Tyler korkuyla irkildi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve tüm vücudu titriyordu.

Tyler'ın gözlerinden akan yaşları fark edince, hızla ne durumda olduğuna baktım.

Bacakları kesin kırılmıştı. Jake saldırı kısmını tam anlamıyla halletmişti. Aferin ona. Sinirini atması gerekiyordu.

"Sen manyak bir sürtüğün tekisin!" diye bağırdı Lawrence.

Sırıtarak ona döndüm.

"Hayır. Çok sinirlendirilmiş manyak bir sürtüğüm. Aslında küçüklüğümü biliyorsun. Abimi de tanıyordun."

Gözlerine yepyeni bir ifade yayılırken dudaklarım kıvrıldı. "Gözyaşların seni kurtarmayacak, orospu," diye tekrarladım. Ancak şimdi, bu kelimeleri neden kullandığımı anlamaya başlamıştı. "Durmam için yalvar."

Kim olduğumu fark ettiği an rengi attı. Tyler parçaları birleştirmeye çalışırken ona döndüm.

"Uslu dur, Victoria. Uslu durursan canın daha az acır."

Ağlama, Victoria. Seni incittiklerini görmelerine izin verme.

Ama incinmiştim. Hem de feci bir şekilde. Arkamdan abimin tekrar, tekrar ve tekrar yakardığını işitirken incinmiştim... Onlarsa yalnızca gülüyorlardı.

Sanki bu sesler onların kulağına müzik gibi geliyordu.

O kulaklarının kanamasını istiyordum.

"Uslu dur, Tyler. Uslu durursan canın daha az acır," dedim alayla. Kim olduğumu anlarken yüzüne yayılan ifadeyi izledim.

Gözleri, yuvalarından fırlayacak kadar irileşti. Tüm bu ânı izleyen Jake sırıtıyordu. Normalde bu kısmı hep kaçırırdı. Kalanına da dayanabilirse, belki partnerliğimiz yeni bir seviyeye çıkardı. Bunların bir parçası olmasını çok isterdim. Bu benim olduğu kadar onun da intikamıydı. İkimiz de Marcus'u seviyorduk.

Ve bu adamlar onu bizden almıştı.

Lawrence'ın karşısına geçtiğimde Jake, en sevdiğim bıçağımı uzattı. Kör bir bıçaktı. Muhteşemdi. Sonunda derilerini kestiğimde feci can yakıyordu.

"Sen öldün," dedi şerefsiz, hırıltılı bir nefes vererek. "Ölmüş olman gerekiyordu."

Bakışlarımı ondan ayırmadan bıçağı bacağına yaklaştırdığımda titrediğini hissettim.

"Beni daha iyi öldürmeniz gerekiyordu," dedim bıçak etine saplanırken.

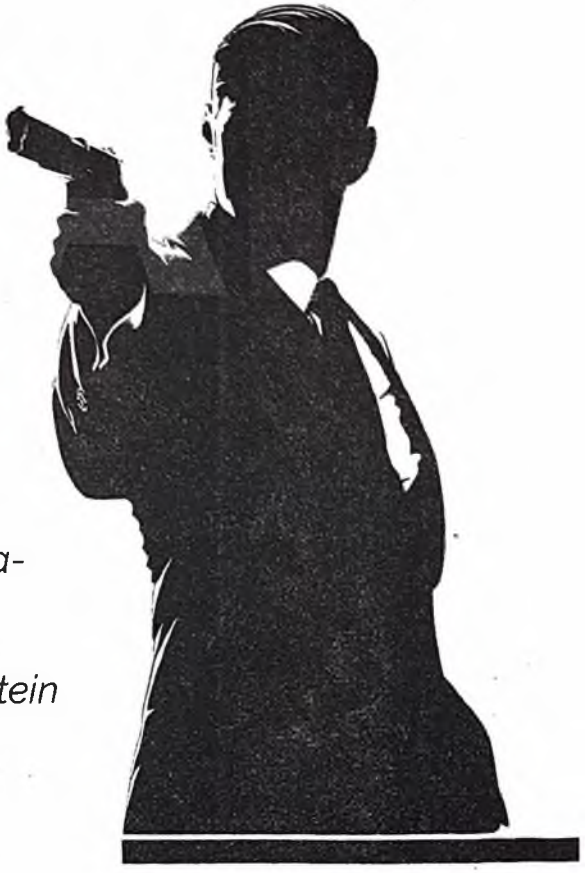
Kesiğin acısıyla bağırdığında bu ânın tadını çıkardım. "Kulakları için keskin bir şeye ihtiyacım olacak," dedim Jake'e. Lawrence'ın çığlıklarını duyan Tyler kusmaya başlamıştı.

Sonra kaldığım yerden devam edip Tyler'a geçtim. Birbirlerinin yavaş yavaş ölmelerini izlemelerine izin veriyordum.

"Beyler, umarım uykunuz yoktur. Hesaplaşma günümüzle ilgili fikirlerimi değiştirdim. Bizim için uzun bir hafta olacak."

On Beşinci Bölüm

Hem savaşa hazırlanıp hem de ondan kaçamazsınız.

-Albert Einstein

Telefonumu açıp Lana'dan gelen son mesajı okudum.

LANA: Müsaitsen bu akşam seni arayacağım. Önceki aramana cevap veremediğim için özür dilerim. Birkaç gündür feci yoğundum. <3

"Oo, kalp emojisi! İşler ciddileşiyor demek," dedi Craig arkamdan. Dirseğimi karnına geçirdim.

İnleyip öksürdüğü sırada gözlerimi devirerek Lana'ya cevap yazdım.

Kimse ipuçlarıyla ilgili bize dönmediği sürece bu akşam müsait olabilirim. Katilin kim olduğunu biliyoruz ve fotoğrafını haber kanallarına verdik. Haklıymışsın. El altından ödeme yapılan temizlik işçilerinden biriymiş. Gerçi kaçmayı başardı, şehir genelinde organize bir arama başlattık.

LANA: Dikkatli ol. Adam hep göz ardı edilmiş, şimdi dikkatler üzerinde olduğu için bu kötü şöhretten muhtemelen keyif alacaktır. Hatta bu heyecanın etkisi hızlı geçer de daha çok ilgi çekmek isterse senin peşine düşebilir. Aranmasına sebep olan FBI ajanını öldürmek, dikkatleri daha fazla üzerine çekecektir.

Bir profilciyle sevgili olmayı hiçbir zaman istememiştim çünkü deneyimlerimi göz önüne alarak, iş ve seksin birlikte iyi gitmediğinin farkındaydım. Mesela Lisa, yıllar önce aramızdaki ilişki bittiğinden beri başıma bela olmuştu, şimdiyse emrim altında çalışıyordu.

Tuhaf bir durumdu. Sinir bozucuydu. Eline geçen her fırsatta geçmişimizi bana karşı kullanıyordu.

Diğer yandan Lana'ysa harika bir kadındı. Ben harekete geçerken yanımda olmasa bile tam olarak ne yaptığımı anlayan biriydi. İki taraftan da şahaneydi.

Bu yüzden gerçek olamayacak kadar iyi olması beni hâlâ endişelendiriyordu.

Benim peşime düşmesi çok düşük bir ihtimal. Düşerse de onu arama derdinden kurtulmuş olurum.

LANA: Ben ciddiyim, Logan. Onun gibi adamlar senin gibilere kafayı takabilir.

Herif tecavüzcü. Seri tecavüzcü. Arzularını hayata geçirmek için bir kadına ihtiyacı var. Bir seri katilden daha fazlası, yani peşime düşme ihtimali çok düşük.

LANA: Hayatını hep gölgelerde geçirmiş birisi aniden aydınlığa çıkınca mutlaka bir haz yaşar. Özellikle de o adam gibi birisi. Cinsel sadistler güçle beslenir. Onları bu tatmin eder. Senin üzerinden güç elde etmesi, kadın kurbanlarından güç elde etmesine kıyasla daha kolay bir alternatif olacaktır.

Bu kadar önemsemen çok hoş.

LANA: Orgazm olmayı önemsiyorum.
Ve bunun devam etmesini istiyorum.

Mesajı kahkahalara boğulmama sebep olunca, Craig yanıma gelmeden önce telefonumu kaldırdım. Son gelişmelerden beni haberdar etmek üzere yanıma yaklaştı.

Bunun kolay bir baskın olması gerekiyordu fakat birisi adama haber uçurmuştu. Yani uçurmuş olmalıydı. Aksi takdirde karakola adam sokmuş olması gerekirdi. Adımlarımızdan haberdar gibiydi.

Artık onu bulmak iyice zorlaşmıştı. Ödemesini hep nakit almıştı ve banka bilgisi paylaşmamıştı. Yaşadığı yer, haftalık tutulan türden bir daireydi. Hayatının hiçbir detayı belgelere dayalı değildi, onu takip edebileceğimiz bir elektronik eşya ya da ipucu yoktu. Elektrik faturası bile kirasına ekleniyordu. Hiçbir iz bırakmayacak şekilde her şeyi ayarlamıştı.

Telefonunu geride bırakmıştı.

Kıyafetlerini almıştı.

Rüzgâr gibi esip geçmişti ve eğer onu şimdi bulamazsak tekrar ortaya çıkması aylar sürebilirdi.

Dört günün ardından hâlâ bir ipucu bulamamıştık. Eve döneceğimizi ekibime haber vermeden önce homurdandım. Gerald Plemmons. Öcü'nün asıl adı buydu. Katilin yüzünü göstermek şehirdeki bir kısım insanın korkularının yatışmasını sağlamıştı ama adam hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi.

Bir gün tekrar cinayet işleyecekti. Ne yazık ki o âna kadar onu bulamayabilirdik.

Jetten iner inmez arabama atlayıp hızla Lana'nın evine sürdüm. Beni beklemiyordu ve telefonuna da ulaşamamıştım. Hat sürekli sesli mesaja düşüyordu, bir anda çıkagelerek onu kızdırmamayı umuyordum.

Evine varmam sanki saatler sürmüş gibi olsa da vardığım an hızla kapısını çaldım.

Acele adımların sesini duyunca rahatladım. Mustang'ini buralarda görememiştim, bu yüzden kapıya yaklaşırken konuştuğunu duymak beni mutlu etmişti. Gerçi ne söylediğini duyduğuma pek mutlu olmamıştım.

"Anahtarın var ya! Keşke kullansan, Jake! Evde beni oradan buraya yürütüyorsun..."

Kapıyı açtığında cümlesi yarıda kesildi.

Havluya sarılıydı.

Hâlâ ıslak sayılırdı.

"Logan!" dedi, hayretle irileşmiş gözleriyle bana bakarak.

Onu öpmeden önce düşünecek vakit tanımadım. Kapıyı ayağımla arkamızdan kapattım. Elleri saçlarıma karıştığında onu kucağıma aldım. Çıplak kalçalarını avuçlarımda hissettiğim an inledim.

Havlu gevşeyip ikimizin arasında sıkışırken onu öpmeye devam ediyor, bir yandan da odasına taşıyordum. Beni şehvetle öpmesine bakarsak, habersiz gelmemden hiç de rahatsız olmamış gibi görünüyordu.

Aradan bir hafta geçmişti. Onu en son görmemin üzerinden tam bir hafta geçmişti.

Elim kalçasının kıvrımında gezinerek aşağılara indi ve tam da istediğim noktayı buldu. Parmaklarımı kaygan vajinasında gezdirince benim için ne kadar ıslak ve hazır olduğunu fark ettim. Ön sevişmeye bayılsam da bu akşamlık o faslı atlayabilirdim. Belki bu bağımlılığımı birazcık yatıştırırsam, aramızdaki coşkuyu da ağırdan alıp bedenine gerçekten hak ettiği ilgiyi gösterebilirdim.

"Beni özledin diye yorumladım," dedi dudaklarıma doğru. Sonunda odasına vardığımda belimdeki bacaklarını iyice sıktı.

"Hem de nasıl."

Ona düşünme fırsatı tanımadan hızla yatağa bıraktım ve soyunmaya başladım. Beni izlerken havlusunu kenara atıp çıplak bedeniyle yatakta yukarı doğru kaydı.

Alt dudağını ısırdığı an tamamen soyunmuştum. Onu ayak bileklerinden yakalayıp aşağı çekince hayretle küçük bir çığlık attı. Prezervatifi hızla taktım ve yatağına çıkarak bacaklarının arasına yerleştim.

Pozisyonumu ayarlar ayarlamaz içine girdiğimde, bu ani müdahaleyle duvarlarının etrafımda kasıldığını hissettim. İnleyerek yay gibi gerildiği an tüm hayallerimin gerçeğe dönüşmüş hâliydi.

Kalçalarını tutup sert bir ritimle onu kendinden geçirerek becermeye başladım. İniltilerinin ve nefes alışlarının beni gazlayıp yönlendirmesine izin verdim. Etrafımı saran vajinası kasılmaya başladığında omurgama bir sıcaklık yayıldı. Zevk dalgası gibi gelen bir elektrik akımı sanki bedenimde kol geziyordu.

Altındaki çarşaflara sıkıca tutunurken dudakları aralandı, dağınık yatağın üstündeki yumuşak kumaşı sıkarak ellerini yumruk yapmıştı.

Hareketlerim yavaşça tembelleşti ve kalçalarım hareket etmeyi tamamen bıraktı. Aşağıdan sırıtarak bana bakan Lana nefes nefeseydi.

"Selam," dedi küçük bir kahkaha atarak.

Kendimi üstüne bırakmadan önce güldüm.

"Selam."

Üstünden çekilerek prezervatifi yatağın yanındaki çöp kutusuna attım ve tekrar ona dönüp yanağını okşadım.

Daha rahat uzanmak için beni yatağa ittikten sonra o da yanıma uzandı.

"Jake kim? Ve neden onda anahtarın var?"

Sanki söylediğimden keyif almış gibi yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Çok mu kıskandın?"

Gözlerimi kıstığımda kıkırdayarak bacağını üstüme doğru attı ve başını koluma yasladı.

"İş ortağım. Birkaç dakika önce çıkmıştı ve ben de bir şey unuttu sandım. Anahtarını kullanmak yerine evde beni koşturmaya bayılıyor. Evime girse onu hırsız falan sanıp kazara bıçaklayacağımdan korkuyor sanki."

Lana'nın evinin anahtarının Jake'de olması hiç hoşuma gitmemişti, özellikle de onu tanımadığım için.

"Soyadı ne?" diye sordum. Bu herifin geçmişini araştırmaya hazırdım. Bir de nasıl göründüğüne bakmaya.

Gerçekten kıskanmıştım.

Siktir.

"Sessiz biridir, ayrıca soyadını kimseyle paylaşmamam gerektiği sözleşmemizde yazıyor. Üzgünüm ama işler böyle. Son işimiz beklediğimizden daha fazla vaktimizi aldı ama eksiksiz halledelim istedik. Ayrıca birbirimizi yıllardır tanırız. Abim gi-

bidir. Endişelenme. Aramızda cinsel bir şeyler olamayacağını garantileyebilirim."

"Gey mi?" diye sordum umutla.

Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Biseksüel ama kadınlardan ziyade erkeklerle ilgileniyor."

"Gey olsa daha iyi olurdu."

Kahkaha attı. Bu çok sevimli ve kaygısız bir sesti. Onu her gördüğümde daha rahat, daha mutlu olduğuna yemin edebilirdim.

Başından çektiğim parmaklarımdaki kırmızılığı fark edince kaşlarımı çattım.

"Bir yerin mi kanıyor?" diye sordum. Saçlarına bakmaya çalışırken endişem artmıştı. Ne kadar sert davranmıştım ki?

Parmaklarıma bakınca gözleri irileşti. "Ah... Hayır. Jake'le resim yapıyorduk ondandır. Biraz bulaştırmışım."

Parmaklarımın arasındaki kırmızılığı inceledim. Bu kesinlikle kandı.

"Bana yalan söyleme," dedim başına bakmaya çalışırken ama geri çekilerek yataktan kalktı.

"Tamam. Evet, kan," diye inledi. "Jake'in kanı. Benim değil. Parmağını kesti ve galiba üstüme bulaştırdı. Duş alırken temizledim sanmıştım."

Banyoya yöneldiğinde peşine takıldım ve yavaşça saçını yıkamasını izledim.

Biraz kırmızılık aktı ama sonra akan su berraklaşınca içim rahatladı. Demek ki bir yeri kanamıyordu.

"Neden böyle söylemedin?"

Omuz silkerken bana bakmıyordu. "Jake konusunda zaten gerildin. Yine ondan bahsetmemem daha iyi olur sandım."

Derin bir nefes verdiğimde bakışları aynadan benimle buluştu.

"Özür dilerim. Kıskanç pisliğin teki gibi davranmak istememiştim."

Bana gergince gülümsedi.

"Sana yalan söyleyip kendini suçlu hissetmene sebep olmam doğru değildi. Özür dilerim," dedi bakışlarını yere çevirirken iç çekerek.

Yüzüne uzanıp kendime çevirdikten sonra dudaklarına küçük bir öpücük bıraktım.

"Hâlâ bu işleri nasıl yürüteceğimizi anlamaya çalışıyoruz sanki. Deneyimleyerek öğreniyoruz," dedim. İnleyip başını göğsüme yasladığında gülümsedim.

"Sen fazla iyisin," dedi sessizce. "Senin en güzel yanlarını mahvetmekten korkuyorum."

"Mümkün değil. Sen de fazla iyisin, Lana."

Belime sarılmış olan kollarının gerildiğini hissedince endişelendim. Son beş dakika içinde ne oldu bilmesem de anlaması imkânsız birine dönüşmüştü.

Onu soru yağmuruna tutmak yerine, sonunda göğsümde iç çekene kadar yalnızca ona sarıldım.

"Ben de seni özledim," dedi uzun bir sessizliğin ardından.

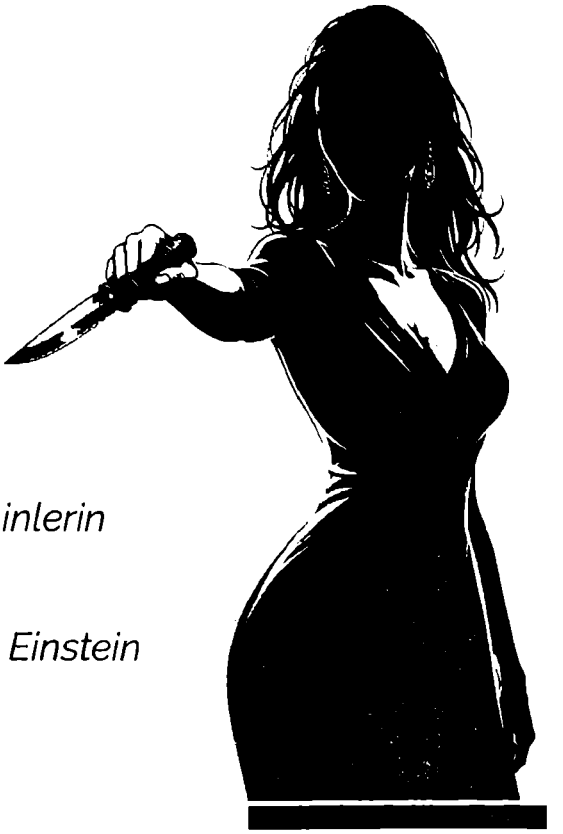
"O zaman seni şu randevuya çıkarmama izin ver."

Başını geriye atıp tek kaşını kaldırdı. "Istakoz ve şarap mı?"

Onaylarcasına başımı salladım.

Sırıttı. "Sonra da bir sürü orgazm."

Sekerek banyodan çıktığı sırada güldüm. Keyifli ruh hâli geri dönmüştü. Lana bir gizemdi ve çekiciliğinin bir kısmı da sanırım buradan geliyordu.

On Altıncı Bölüm

Büyük ruhlar, her zaman sıradan zihinlerin şiddetli muhalefetiyle karşılaşmıştır.

-Albert Einstein

Yemek? Harikaydı. Istakoz? Bayılmıştım. Şarap? Şahaneydi. Logan? Bana fazlaydı.

Ona yalan söylemiştim. Sonra saçımda son iki kurbanımın kanı olduğunu söyleyemeyeceğim için bir yalan daha söylemiştim. Yüzündeki suçluluk duygusunu görünce kendimden nefret etmiştim.

Özür dilemişti.

Tam olarak o an, tüm bunların ne kadar yanlış olduğunun farkına varmıştım.

Logan inanılmazdı. Asla hayal dahi edemeyeceğim her şeydi çünkü bu kadar iyi birisi var olamazdı.

Ama işte karşımdaydı.

Şu an karşımda değildi tabii. Evine gitmiş, kendine kıyafet almakla meşguldü. Davalarda ilerleme kaydetmedikleri için birkaç gün izin almıştı. Bu da son cinayetlerimin cesetlerini henüz

bulmadıkları anlamına geliyordu. Ya da belki Logan o davaya bakmıyordu...

Dün kıl payı kurtulmuştum. On dakika erken gelmiş olsaydı beni kan revan içinde, tüm kıyafetlerimi evin arkasındaki ateş çukuruna atarken bulacaktı. Logan gider gitmez kıyafetleri yakmıştım. Evimin zemini koyu renk olduğu için kan damlalarını fark etmemişti. Gerçi fark etse bile yalan söyleyerek kurtulabilirdim ama cinayet ayakkabılarım ya da cinayet çantamla ilgili bir yalan uyduramazdım.

Neyse ki onlar üst kattaydı.

Telefonumun şarjının bitmesine bir daha fırsat bırakmayacaktım. Beni defalarca kez aramıştı ama Tyler ve Lawrence'la oyunumun sonuna geldiğimden, durup telefonumu şarja takacak vaktim olmamıştı.

Yapabileceğim en akıllıca şey telefonu eve gelir gelmez şarja takmak olmalıydı ama telefon cinayet çantamdaydı. Onu da dolaba tıkmıştım ve sonradan hatırlayana kadar bulamamıştım.

Jake, işin kan donduran kısmı geldiğinde arabada kusmakla meşguldü. Kilerde kusup mükemmel DNA'sını orada bırakma riskini göze alacak değildi.

Canavar olmayı midesi kaldıramamıştı.

Sıradaki kurbanıma ait dosyayı karıştırırken hayatına dair notlara göz gezdiriyordum. Telefonum çaldı. Jake'in adını görür görmez açtım.

"Adamı buldun mu?"

"Adı Gerald Plemmons, en azından haber kanalları öyle söylüyor. Arama çalışmaları hâlâ devam ediyor. Bir de yani... Öcü mü? Gerçekten mi?"

Kahkaha attım.

"Umarım sana daha zekice bir isim bulurlar."

Bana takabilecekleri lakapları düşünürken irkildim. Logan gerçeği öğrenirse, beni yalnızca o lakapla hatırlayacaktı.

İçinde gizlenen canavarı artık gördüğü için o önemsediği kadından nefret edecekti.

"Adamı buldun mu peki? Adını ben de biliyordum," diye devam ettim. Aklımdaki konulara girmeye henüz hazır değildim.

"Washington DC'de."

Kalbim göğsüme sertçe çarptı.

"Emin misin?"

"Birkaç dakika önce bir ceset bulunmuş," diye cevap verdi. "Kayıtlara bakılırsa hiç iz bırakmamış. Ancak şu an nerede olduğunu apaçık beyan etmiş diyebiliriz. Bu sefer ceset bir apartman dairesinde bulunmamış, kadını herkes görsün diye pencereden dışarı asmış. Bu sefer düşük profilli bir kız seçmek yerine bir yargıcın karısını seçmiş. Kadına vahşice tecavüz etmiş ve aşırı şiddet uygulamış."

"Normalde aşırı şiddet öfkeyi temsil eder," dedim sessizce. Olanları idrak etmeye çalışıyordum.

"Bence aşırı şiddet, öfkeden ziyade bir beyan. FBI'a *siktirin gidin* demek istemiş gibi. Adamın ilgiden keyif aldığını söylerken haklıymışsın. Teşhircinin tekine dönüştüğü için daha fazlasını isteyecek."

"Ve Logan'ın peşine düşecek."

"Hem evet hem hayır."

"Anlamadım?" Araba sesi duyar gibi olunca pencereden bakmak için mutfağa yöneldim.

"Dahası var. Pencereden astığı ceset çıplakmış. Kadının göğsüne Öcü yazmış. Bir isim daha kazımış... Logan Bennett."

Göğsüm kasılırken sandalyeye çöktüm. Böyle bir şey yapacağını biliyordum. Logan'ı hedef alacağını biliyordum.

"O olduğuna eminler mi? Taklitçi değil mi?"

"Onaylanan bazı kanıtlar halkla paylaşılmamış. Bu sefer adam o olduklarından emin olunsun diye DNA'sını bırakmış. Yani yaptıklarında hak iddia ediyor."

"Ve şimdi Logan'ı hedef alıyor. O Logan'ı bulamadan onu bulmalıyız."

"Varmak istediğim nokta da bu. Evet, ajanının peşine düşecek ama araya birini koyarak bunu yapacak. Logan'la alay edip ona işkence etmek istiyor. Büyük gösterisinden önce ardında birkaç ceset daha bırakacak. Bir adamın gerçekten canını yakmak isteyen bir cinsel sadist, sence kimin peşine düşer?"

Jake'in aklından geçenleri anlamam biraz vaktimi aldı ama anladığım an dudaklarıma karanlık bir gülümseme yayıldı.

"Adamın sevgilisinin."

"Aynen öyle. Böyle bir adamla başa çıkabileceğinden emin misin? Peşine düştüğün adamlara benzemez, Lana. Bu adam merhametsizliğin vücut bulmuş hâli. Eğer..."

"Öldürdüğüm adamlar da melek değillerdi, *değiller de,* Jake. Bunu biliyorsun. Hâlâ hayatta olduğumu bilseler ya da peşlerine düştüğümde ellerine fırsat geçse beni öldürürler. Ve evet. Öcü'yle başa çıkabilirim. Canavarlar bile kâbus görür. Ben onun kâbusu olacağım."

Derin bir nefes verdi. İçinde bulunduğumuz durumun ciddiyetini tartıyordu.

"Adamın suç işleme yöntemi evlere zorla girmek. Hâkimiyet kurmak için kadınlara amansız bir güçle saldırıyor. Onlara vurup bayılacak raddeye gelene kadar boğazlıyor."

"Farkındayım," dedim.

"Onları gafil avlıyor, Lana. Gardını hiç indirmemen gerekiyor."

"Bir iki yumruk savurmasına izin veririm," dedim meyve sıkacağına birkaç meyve atarken. "İnandırıcı olsun."

"Aşırı riskli. Evini gözetleyecek bir sistem kurmam gerekecek galiba."

"Hayır. Sakın ha. Birisi sisteme sızarsa..."

"Doğru. Sikeyim! Seninle kalmama izin verir misin?"

"Yine habersiz gelirse Logan'a nasıl açıklayacağım? Sonra ne olacağını biliyorsun, değil mi? Üç yıldır evine girip çıkarken, kasabada gezerken tekerlekli sandalye kullanmanın bir sebebi var."

İnlediğinde meyve sıkacağını çalıştırıp tekrar pencereden baktım. Logan, sanki ondan bahsettiğimi duymuş gibi Jake'le konuştuğumuz sırada bir mesaj atmıştı.

"Tamam. O zaman başka bir yol bulurum."

LOGAN: Öcü sorunu var. Sonra arayacağım.

Tamam. Lütfen dikkat et.

LOGAN: Ben hep dikkatliyim, güzellik.

"Telefonda benimle konuşurken mesaj mı yazıyorsun?" diye sordu Jake rahatsız olarak.

"Belki biraz."

Pencereden tekrar bakınca bu sefer gözüme bir araba çarptı ve daha kimin geldiğini göremeden kızıl biri hızla geçti.

"Kapatmam lazım," diye fısıldadım Jake'e ve bir şey diyemeden yüzüne kapattım.

Telefonu hızla tezgâha attıktan sonra silahlarımdan birini alıp güvenliğini kapattım. Yavaşça kapıya yöneldim.

Birisi kapıyı tıklattığı an derin bir nefes verdim. Öcü'nün, boğazımı kesmeden önce nazikçe kapıyı tıklatacağını sanmıyordum.

Delikten bakıp kapıda kızıl saçlı güzel bir kız görünce şaşırdım. Koltuğun kenarından aldığım kot pantolonu giyip aynadan kendime baktım. Ardından silahı pantolonumun arkasına sıkıştırıp kapıyı açtım. Kızın içeri girme hayallerinin önüne geçmek için kenara yaslandım.

"Kiliseden geliyorsan, işin bir hayli zor. Bir şeyler satmaya geldiysen hiç durma. İnternetten alışveriş yapıyorum. Ya da buraya..."

"Ben Hadley Grace," dedi sözümü bölerek. İsmi kısmen tanıdık geliyordu ama nereden olduğunu çıkaramıyordum.

"Tamam." Omuz silkerek isminin hiçbir önem arz etmediğini gösterdim.

"Logan Bennett benim patronum."

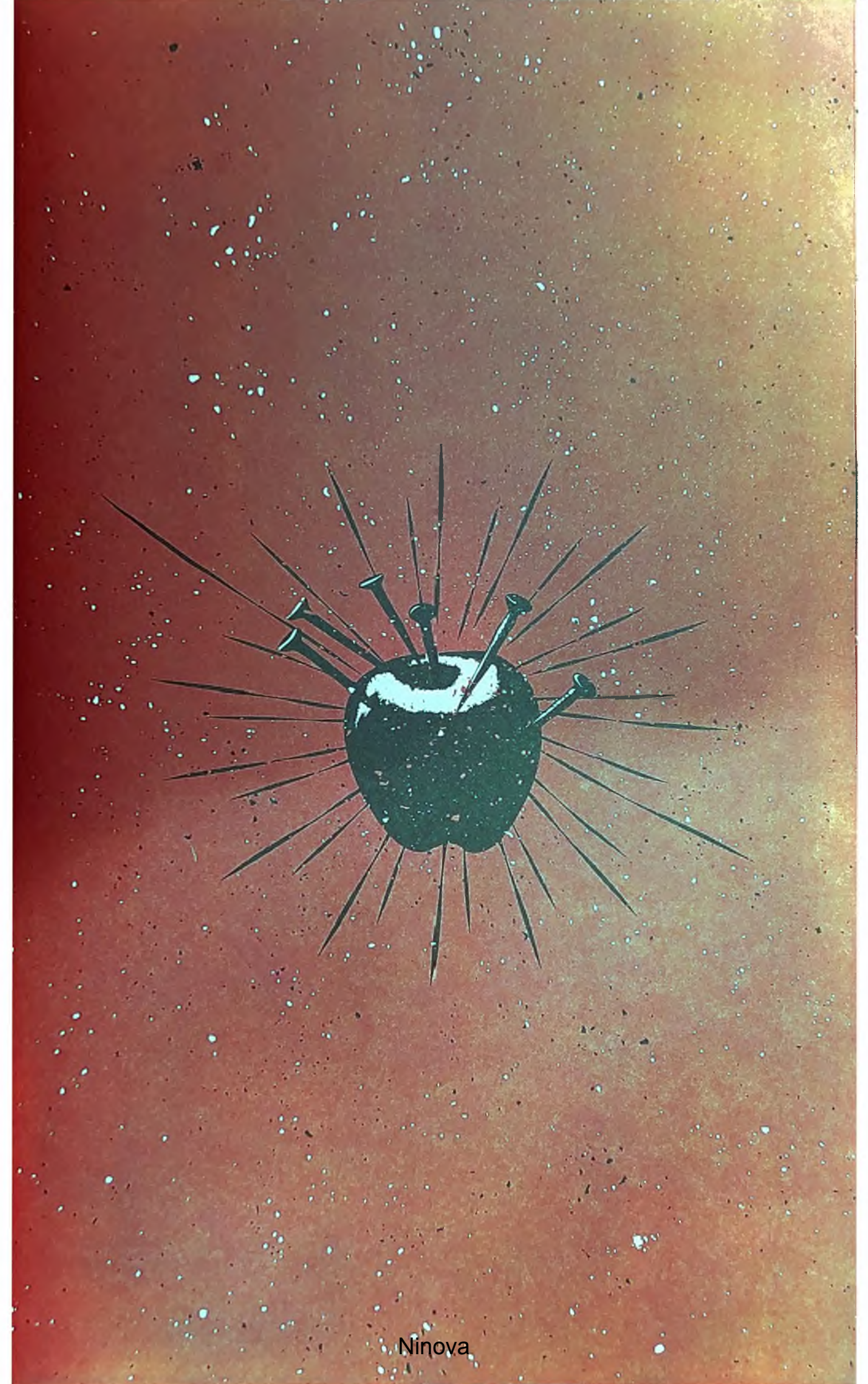
İşte bu... şaşırtıcıydı. "DC'de olman gerekmiyor mu? Öcü'nün yeni bir ceset bıraktığını duydum."

Gözleri şaşkınlıkla parladı. Cebinden telefonunu çıkarıp mesajlarını okuduğu an küfretti.

"Direkt konuya gireceğim," dedi elime bir dosya uzatarak.

Sertçe uzattığı dosyanın kapağını kaldırıp en büyük korkularımla yüzleştiğim an, kalbim damarlarıma hızla kan pompalamaya başladı.

"Aslında sen direkt konuya girsen daha iyi olur," dedi duygusuzca. "Ne bok yemeye ölen bir kızın kimliğini çaldığını anlat."

Ninova

Ninova

ONLAR, BİR CANAVAR ARIYORLARDI.
ON YIL ÖNCE ÖLEN BİR KIZI DEĞİL.

MINDF CK

2

SEKTE

SATIŞ REKORLARI KIRAN YAZAR

S.T. ABBY

Logan, işinden başka hiçbir şey düşünmeyen, hayatını mesleğine adamış iyi bir FBI ajanıdır. Ta ki Lana hayatına girene kadar.

Bir profilci olarak insanları hızlıca çözebilen Logan, Lana'nın gizemli, beklenmedik ve uçarı yanı sayesinde hızla ona âşık olmuştur.

Âşık olduğu, masum ve tatlı kadının güvenliğini nasıl sağlayacaktır?

Logan, Lana'nın güçlü de olsa kırılgan biri olduğunu biliyordur. Peki ya şimdi Lana'nın peşinde bir seri katil varken de aynı şekilde mi düşünecektir.

artemisyayinlari artemiskitap artemisyayinlari

ARTEMİS

9*786258*667196*

Çeviren: Büşra Tekin

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

LANA MYERS

ARTEMİS YAYINLARI

Ninova

YAYIN NO: 2743

Sekte
Mindfuck Serisinin İkinci Kitabı
S. T. Abby
Orijinal Adı: Sidetracked

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan
İngilizceden Çeviren: Büşra Tekin
Editör: Mihriban Onur
Son Okuma: Layla Tiryaki
Kapak Tasarımı: Aslıhan Kopuz / ArtSU
Sayfa Tasarım: Rumeysa Sarı

1. Basım: Nisan 2026
ISBN: 978-625-8667-19-6
Sertifika No: 43949

Sekte
© 2026, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Sidetracked
© 2016, S. T. Abby

Kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla ALFA Basım Yayım Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

S.T. ABBY

MINDFUCK

2

SEKTE

Çeviren
Büşra Tekin

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

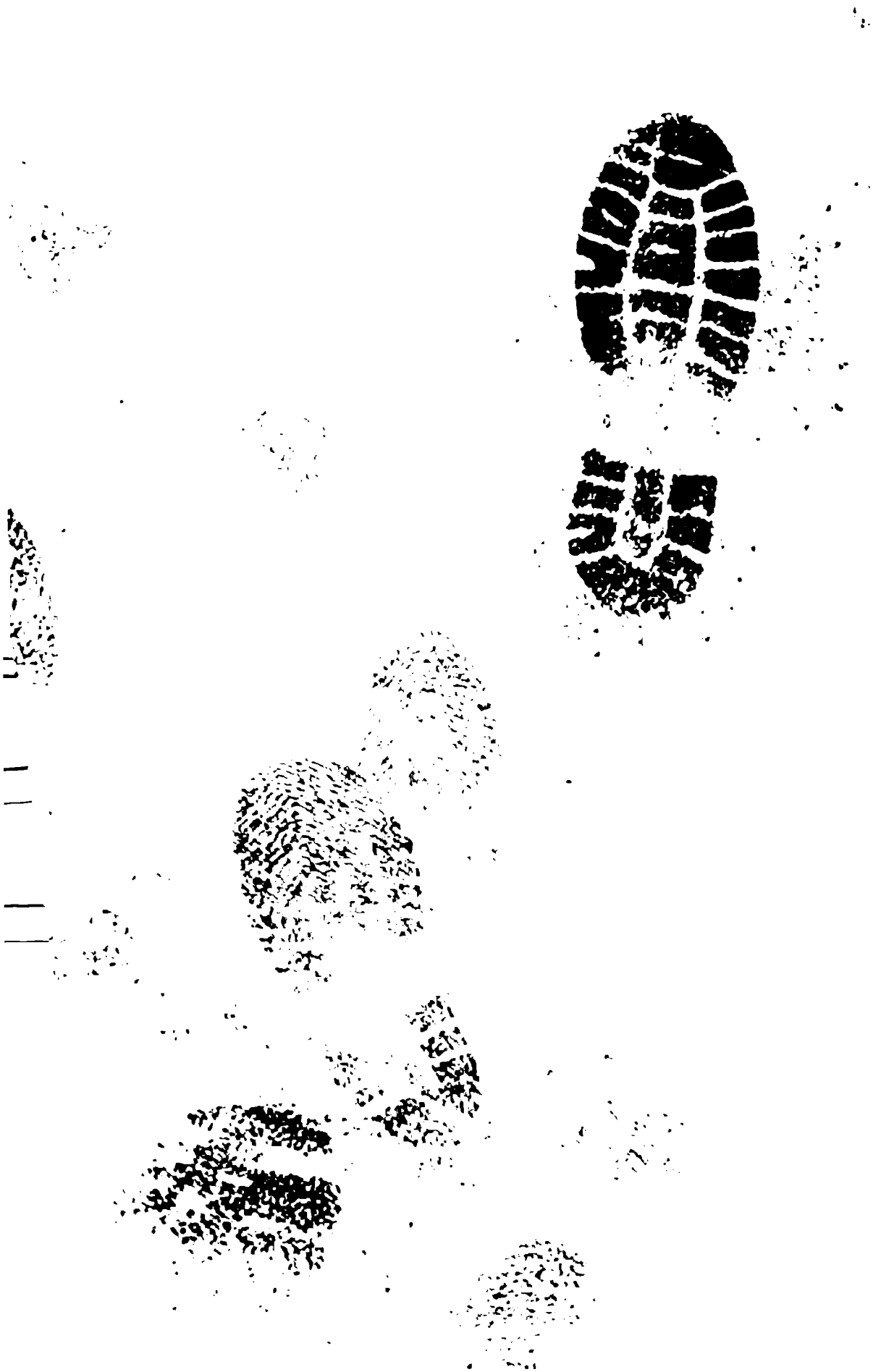
Hassas okurlar için uygun değildir. Argo dil, cinsel içerik gibi tetikleyici unsurlar içerebilir. Ahlaki pusulası ciddi ölçüde bozuk bir hikâyenin sayfalarını aralayacaksınız, bu riski göze alarak okuyun.

Bu kitap, sesini kaybedenler için.
Lana Myers olabilmeyi dileyenler için.
Hakkında hâlâ bir şeyler fısıldananlar için.
Unutmak adına her yeni günde savaşanlar için.
Yalnız değilsiniz.

~~Tim Hoover~~
~~Chuck Cosby~~
~~Nathan Malone~~
~~Jeremy Hoyt~~
~~Ben Harris~~
~~Tyler Shane~~
~~Lawrence Martin~~
~~Ara sokaktaki adam~~

Sona yaklaşıyorum...

Ninova

Birinci Bölüm

Gerçek bilgi, insanın kendi cehaletinin sınırlarını bilmesidir.

-Konfüçyüs

Annem, motivasyon cümlelerine ihtiyaç duyduğunda Konfüçyüs'ten alıntılar yapan bir kadındı. Babamsa her şey üstüne yıkıldığı anlarda bile Einstein'a sığınırdı.

Şu an bu iki ölü bilge adamın da bana yardımı dokunamazdı. Anne babamın ve bilge sözlerinin de öyle.

Dürüst olmak gerekirse başka bir kızın kimliğini çaldığımı, mirasına konduğumu ve bu durumu, beni hayatım boyunca taşıyacağım yaralarla baş başa bırakan adamlardan huzursuz edecek türde bir intikam almak için kullandığımı bilseydiler, muhtemelen beni hiç affetmezlerdi.

Beş dakika önce hayatım gayet yolunda ilerliyordu. Yani, en azından benim için her şey yolundaydı.

Sonra Hadley gelip kapımı çalmıştı. Kapıyı hiç açmamam gerekirdi.

"Ben Hadley Grace."

İsmi kısmen tanıdık geliyordu ama nereden olduğunu çıkaramıyordum.

"Tamam." Omuz silkerek isminin hiçbir önem arz etmediğini gösterdim.

"Logan Bennett benim patronum."

İşte bu... Şaşırtıcıydı. "DC'de olman gerekmiyor mu? Öcü'nün yeni bir ceset bıraktığını duydum."

Gözleri şaşkınlıkla parladı. Cebinden telefonunu çıkarıp mesajlarını okuduğu an küfretti.

"Direkt konuya gireceğim," dedi elime bir dosya uzatarak.

Sertçe uzattığı dosyanın kapağını kaldırıp en büyük korkularımla yüzleştiğim an, kalbim damarlarıma hızla kan pompalamaya başladı.

"Aslında sen direkt konuya girsen daha iyi olur," dedi duygusuzca. "Ne bok yemeye ölen bir kızın kimliğini çaldığını anlat."

Kafamda binlerce senaryo dönüyordu. Ne kadarını bildiğini merak ediyordum. İçimdeki telaşın dışa yansımadığından son derece emindim. Soğukkanlılığın vücut bulmuş hâliydim. Buna kendimi hazırlamıştım. Gerçi bu kadar detaylı bir dosyayla, Logan'a yakın birisi tarafından böyle bir duruma düşeceğimi tahmin etmemiştim.

"Arkadaşlarının sevgililerini hep böyle kuralları ihlal ederek inceler misin, yoksa bu bana mı özel?" diye sordum karşımdaki kıza. Ses tonumun sakin ve mesafeli kalmasına özen gösteriyordum.

"Gerçekten rol mu keseceksin? Pekâlâ. Logan'ı arıyorum. Ona yalancı bir sürtüğün onu parmağında oynattığını söyleyeceğim."

"Onu arayabilirsin. Ölen bir kızın kimliğini çalma konusunda yanlış bir suçlama yapıyorsun. Ama elbette durma, ara onu ve kendini delirmiş kıskanç bir kız olarak afişe et."

Kapıyı kapatmaya hazırlanmıştım ki ayağını aralık kısma koyarak bana engel oldu.

Onu yakalamıştım.

Yavaşça kapıyı tekrar açarken tek kaşımı kaldırdım.

"On yıl önce Kennedy Carlyle, kafası iyi olduğu için trafik kazası geçirdi. Ölümcül yaralar almasına rağmen mucize eseri hayata tutundu. Bunu nasıl başardı sence?"

Bilinçli olarak Kennedy'den farklı bir insanmış gibi bahsediyordu. Ağzımdan bir şeyler kaçırmam için çabalıyordu.

"On yıl önce *ben* farklı bir insandım. İsmimi hukuken değiştirdim, tedavi olup kendime geldim ve hayatımla ilgili sağlam kararlar verdim. O zamanlar on altı yaşında bir çocuktum, sebepsiz öfkelerim vardı. Yeni bir isim, yeni bir hayat, yeni hayat tercihleri ve daha sağlam bir ruh sağlığı. Hayatta kalmam *gerçekten* mucizeydi ve ben de bunun kıymetini bilmek için elimden geleni yaptım."

Prova edip durduğum saçmalıklar bundan ibaretti işte. Birinin beni açığa çıkaracağı güne hazırlanmıştım.

Alayla güldü. "O kıza benzemiyorsun bile. Yüz tanıma sisteminden de baktım, oranlar hiç yakın değildi."

Tamam, bunları prova ederken FBI'dan biriyle karşı karşıya kalmayı planlamamıştım.

"Özelime girip yasaları çiğnediğin sırada tıbbi dosyalarımı da gözden geçirdin mi?"

"Tıbbi dosyalarını izinsiz görüntülemek de dâhil olmak üzere hiçbir yasayı çiğnemedim."

"Ama trafik kazasında aldığım yaraların beni öldürebilecek kadar ağır olduğunu biliyorsun." Durumu tersine çevirerek bu sefer ben yalanlarını yüzüne vurmaya başladım.

Gözlerini kısarak bana baktığı sırada tişörtümü sıyırıp onu şaşırttım.

Bakışları hemen pürüzlü yara izlerime çevrildi. Sırtımdakileri görmemişti bile. Logan göğsümdeki uzun ve berbat iki yara izini gördüğünde donup kaldığım için bu konuyu o da hiç açmamıştı.

"Haklısın. Zar zor hayatta kaldım." Kennedy'nin tıpkı benim gibi kesilip biçilmiş hâlde olması işime yaramıştı. "Kanıtım var. Makyajımı silip yüzümdeki soluk yara izlerini de sana hemen gösterebilirim. Gerçi şanslıydım. Şahane bir plastik cerrah, yüzüme on tane yeniden yapılandırma ameliyatı yaparak bu iki izin aksine, korkunç görünmemi önlemiş oldu."

Hafifçe geri çekilirken dudaklarını birbirine bastırdı. Yüz tanıma sisteminde gözler yalan söylemezdi. Tabii yüzünüzün yüzde doksanı metal plakalarla desteklenecek kadar zarar görmediyse. Yüz tanıma sistemi eşleşiyor olmalıydı. Jake bunu uzun zaman önce düzeltmişti, yani karşımdaki kız blöf yapıyor olmalıydı.

"En ağır yaralanma yüzümdeydi. Tıbbi dosyalarımda görürsün. O kadar darbe almıştı ki resmen yeniden yaptılar. Yani evet, hayatta kalmam mucizeydi. Dosyamdan plastik cerrahıma da bakabilirsin. Adı Dr. Calvin Morose. İşin bittiğinde Logan'dan özür de dileyeceğine eminim."

Kapıyı tekrar kapatmaya hazırlanmıştım ki ayağıyla yine bana engel oldu. Bu sefer kapıyı açtığımda ona ters ters bakarak midemin bulandığını göstermekten ziyade, rahatsız olmuşum gibi davranmaya çalışıyordum.

"Kennedy Carlyle notları zayıf bir öğrenciydi. Gel gör ki kazadan sonra bir anda hayatındaki her şey değişti ve okulu harika bir ortalamayla bitirip üniversite eğitimini de tamamladı, öyle mi? Bir de artık eğitimli bir FBI profilcisi gibi seri katillerin profilini çıkarıyor..."

Anlaşıldı, demek bunların hepsi kahrolası Öcü yüzündendi. O şerefsizi gerçekten öldürmek istiyordum.

"Sadece adamın bir temizlik görevlisi gibi titizlikle arkasını temizlediğini söyledim. Buna profil çıkarmak denmez. Zengin çocukları, anne babalarından çok hizmetçilerle vakit geçiriyor."

"Logan'a babanın temizlik görevlisi bir arkadaşı olduğunu söylemişsin," dedi bir yalanımı daha yakaladığı için sırıtarak.

Logan'la ne kadar yakınlardı acaba? Yalanlarımı ortaya çıkarmak konusunda neden bu denli kararlıydı?

Bu kızı öldürmem gerekecek miydi?

Hayır. Hayır. Onu öldüremezdim. Tecavüzcünün teki olmadığı müddetçe yapamazdım.

Tecavüzcü olma ihtimali var mıydı ki?

Kızın zayıf vücuduna, çelimsizliğine ve şaşırtıcı güzelliğine bakarak düşündüm. Kendimi de göz önünde bulundurunca, dış görünüş yanıltıcı olabiliyordu. Bu kızda da aynı durum söz konusuydu belki.

Resmen aklımı kaçırıyordum.

"Babamın temizlik görevlisi olan bir sürü arkadaşı vardı. Onlara kahya diyordu hatta. Neredeyse ölecek duruma düşmeden önce kötü şeyleri önemseyen, ayrıcalıklı bir aileden gelme şımarık, zengin bir kız olduğumu söylemek istemediğim için kusura bakma artık. Artık daha farklıyım. Bunları Logan'dan gizlememe gelince... Daha yeni çıkmaya başladık. Tüm geçmişini kusmak, ilişkiye başlamak için doğru bir yol değil. Psikopata bağlayıp saldırgan bir tavırla sevgilisinin geçmişini ortaya sermen de onu ayartmanı sağlamayacak. Şimdi rica ediyorum, siktir git."

"Bunları Logan'a gösterirsem peki?" diyerek beni tehdit etti.

"O zaman galiba benim de bütün ameliyat dosyalarımı ve yapılan işlemleri ona göstermem gerekecek. Senin gibi saldır-

gan bir tavırla bana yaklaşırsa da aramızdaki her şeyi sonlandıracağım."

Kapıyı yüzüne çarpıp ahşap yüzeyine yaslanırken titreyen elimi görmezden gelmeye çalıştım. Sikerler böyle işi.

Geçmişim sağlamdı. Jake bundan emin olmuştu. Kennedy Carlyle'ın dosyaları bana uyum sağlayacak şekilde düzenlenmişti. Kızın yara izleri. Aldığı hasar. Kan grubu. Kahrolası DNA'sı. Jake bütün ipuçlarının üstünü kapatmıştı.

Ben Kennedy Carlyle'dım.

Aslında Lana Myers'tım.

Victoria Evans da Kennedy de ölmüşlerdi ve Lana doğmuştu.

Nasıl oluyordu da kimlik bunalımı yaşamıyordum, hayret ediyordum doğrusu.

Telefonumu alır almaz tekrar Jake'i aradım.

"Ne oluyor?" dedi sinirle. "Neden yüzüme kapatıp sonra da telefonunu tamamen kapattın?!"

"Hadley Grace isimli kızla ilgili bütün karanlık detayları öğrenmek istiyorum."

"Ne? Neden?"

Derin bir nefes aldım ve kendimi Jake'in kaçınılmaz azarına hazırladım. "Çünkü kız artık bizim için bir sorun."

Duzenleme
Ny.ozlem

İkinci Bölüm

Erdemli insan doğruluğa odaklanır,
sıradan insansa çıkarına.

-Konfüçyüs

"Hadley hangi cehennemde acaba? Adli tıp soruşturmasını yönetiyor olması lazımdı," diye sertçe sordum Elise'e bakarak.

"Birkaç kez aradım. Yolda olduğuna dair bir mesaj atmış."

Zavallı kadının bedenini sonunda içeri aldıklarında bitap hâlde elimi saçlarımdan geçirdim.

O şerefsiz buradaydı.

Benimle alay ediyordu.

Bana meydan okuyordu.

Sanki burada olmasının benim kabahatim olduğunu belirtmek istiyormuş gibi, ismimi ölü bir kadının bedenine kazımıştı.

"Beş sokaklık alandaki bütün kamera kayıtlarını istiyorum. Adamın nereden geldiğini ve nereye gittiğini bilmek istiyorum!" diye bağırdım Elise'e. Emrimi yerine getirmek üzere koşarak yanımdan ayrılmadan önce başını onaylarcasına salladı.

Daha önce hiç bu kadar öfkelenmemiştim. FBI'la çalıştığım bu yedi yıl boyunca kimse bana meydan okumamıştı. Bir kadı-

nın göğsüne kişisel bir uyarı kazıyacak kadar ileri giden bir seri katille karşılaşmamıştım.

İnsan kalabalığını bakışlarımla süzerken midem bulanıyordu. Onu bulacaktım.

Lana haklıydı. Bu adam ilgi istiyordu. Saplantısı, artık bu cinayetlerle bana işkence etmek hâline gelmişti.

Bu iş bitene kadar Lana'dan uzak durmam gerekiyordu. Şerefsiz herif parmaklıkların ardına kapatılana kadar Lana güvende olmayacaktı. Cinsel bir sadist doğrudan benim peşime düşmezdi, önemsediğim kadının peşine düşerdi. Bunu Lana'ya söylememiştim tabii. Gerçi doğrusunu söylemek gerekirse, bu herifin ilgiyi böyle üstüne çekmek isteyeceğini de düşünmemiştim.

Lana bunu benden önce fark etmişti. Şu âna kadar katil, ilgiyi arzuladığına dair bir belirti göstermemişti.

Adamın adını ve yüzünü haberlerde yayınlatmıştım ve artık saklanmak yerine burnumun dibindeki bir kadını öldürmüştü.

Donny de bana doğru gelirken bir o kadar öfkeli görünüyordu. Bu işin yükü artık bizim omuzlarımızdaydı ve insanlar suçlayacak birini bulamayınca, sanki bu canavarı biz yaratmışız gibi parmaklarını bize doğrultacaktı.

"Cinsel sadist karakteriyle çelişen, narsistik bir kişilik özelliği geliştirmeye başladı..."

"Bir iz bulduk," dedi Lisa, Donny'nin sözünü bölerek. "Gerald Plemmons yarım saat önce şehir merkezinde görülmüş."

Çoktan arabama yönelmiştim. Lisa ve Donny de peşimden arabaya atlayınca yeni izin peşine düştük.

"Müdür aradı. Artık öldürmek için ateş etme yetkimiz var," dedim ikisine.

Bu emirden ilk kez rahatsız olmamıştım.

"Öyle mi?" dedi Lisa yan koltuktan. "Bu herif çok ileriye gidip işleri kişiselleştirdi. Cinsel bir sadistti, şimdi narsistik eğilim gösteriyor ve ben de senin eski sevgilinim. Bence bir süre birinin yanında kalsam iyi olacak."

"Sana odaklanmaz," dedi Donny arka koltuktan. "Daha çok Lana'ya odaklanacaktır."

Donny içimden geçen endişeleri dile getirdiğinde direksiyonu sıkıca kavradım.

"Lana da kim?" diye sordu Lisa. Aklı karışmıştı.

"Bu iş son bulana kadar kapısına iki devriye arabası göndereceğim. Yine de o herif kafayı sadece bana takmış gibi düşünmeyelim. Tüm ekiple kafayı bozmuş da olabilir."

"Birkaç yıldır elim dışında ilişki yaşadığım kimse yok," dedi Donny.

"Lana da kim?" diye sordu Lisa tekrardan.

"Elise, Lisa ve Hadley ekipte ilgisini çekebilecek kadınlar. Onların evinde de devriye durmalı," dedim. Öfkeyle derin bir nefes veren Lisa'yı hâlâ duymazdan geliyordum.

Bulduğumuz izin peşinden giderken destek ekibe haber vermeyi ihmal etmedim. Muhtemelen bunun pek bir etkisi olmayacaktı. O herif aynı yerde uzun süre durmayacak kadar akıllıydı.

Peşinde olduğumu biliyordu.

Ninova

Üçüncü Bölüm

Hayat esasında basittir, onu karmaşık kılmak adına biz ısrar ederiz.

-Konfüçyüs

Evimin önünde beni gözleyen ve Öcü'den koruyan iki polis vardı. Evet, kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkındaydım.

Sıradaki kurbanlarımla ilgili tonlarca bilgi ve gizli çekilen fotoğrafların olduğu gizli bir odam vardı. Şu an o gizli odadaydım ve dışarıdaki ekip arabasında kabak gibi duran iki polis fazla dikkat çekiyordu.

Dikkat çekmemenin tam olarak ne olduğundan haberleri var mıydı?

Camları da açıktı. Gerçekten hiç korku filmi izlememişler miydi? Camların açık olması, boğazlarının kesilmesi için en uygun durumdu.

Cinayet odamda pencere olmadığı için güvenlik kamerasından onları izliyordum. Sadece dışarıda kamera vardı ve polislerden gözümü ayırmamak için kameraları bugün ben yerleştirmiştim.

Logan beni dinlemediği için ona çok sinirlenmiştim. Burada polis falan istemiyordum. Polisler planıma engel oluyordu. Tabii bunu ona söyleyecek değildim. Beni korumayı kafasına koymuştu. Ben de dışarıdaki üniformalılardan korkup korkmayacağı belli olmayan seri katili delik deşik etmeyi aklıma koymuştum.

Bir yandan da diğer monitörden Anthony'yi izliyordum. Sıradaki kurbanım oydu. Şu âna kadar yalnızca iki kamera kurabilmiştim. Onun için kasabama daha da yaklaşıyordum. Harekete geçmeme az kalmıştı. O hastalıklı, çarpık kasabaya ulaştığım andan itibaren işkencelerim konusunda daha yaratıcı olmam gerekecekti. Sonuçta her yanım FBI'la çevrili olacaktı.

Üstüne bir de sevgilim evime polisleri dikmişti. Kullanmam gereken bütün cinayet malzemelerimin olduğu evime. Süt almaya markete giderken bile polisler beni takip ediyordu. Cinayet mahallime gelip günlerce insanlara işkence yaptığım sırada beni takip edip koruyacak hâlleri yoktu tabii.

Aptal Öcü.

Keşke onu da hadım edebilseydim. Keşke canını yaktığı o kadınların hak ettiği adaleti sağlayabilseydim. Ama şans eseri kendimi korumuşum gibi yapmam gerekiyordu.

İç çekerek gizli odamdan çıkıp kapısını gizlemek için kullandığım boş kitaplığı ittim. Ardından asıl odayı gizlemek için paravan odamın kapısını kilitledim.

Artık her şey gizli kapaklı ilerleyecekti. Seri katillerin peşine düşen profilci bir FBI'la sevgili olan seri katilin tekiyseniz, işler böyle yürüyordu.

Nasıl olduysa, basit hayatım bir anda karmaşıklaşmıştı.

Yaklaşık otuz dakika kadar sonra tanıdık bir arabanın kenara çektiğini gördüm. Logan'ın arabasından inip evin yakınında bekleyen polislerle konuşmasını izlerken sırıttım. Ancak yanında

bir adam ve genç bir kadın olması hoşuma gitmemişti. Çünkü bu, kalmayacağı anlamına geliyordu.

Evimin kapısından dışarı adım atıp tanımadığım iki kişiyi süzdüm. Adam, bana içtenlikle gülümseyerek benim bir zamanlar Logan'a el salladığımdan daha makul görünen bir tavırla bana el salladı.

Diğer yandan genç kadınsa gördükleri karşısında pek mutlu değil gibiydi. En azından altımda pantolon vardı. Öcü başımdan gidene kadar pantolon giymemin iyi bir fikir olduğuna karar vermiştim.

Belli ki ekipteki kızların benimle bir sorunu vardı. Özellikle de şu an karşımda ekipten ikinci bir kız dururken ve suratını asıp beni süzerken bunu söylemek mümkündü. Yoksa bu kızlar, oldukça eğitimli bir katili kızdırmanın tehlikeli olabileceğini bilmiyorlar mıydı?

Bakışlarımı genç kadından ayırarak bana doğru yaklaşan Logan'a odaklandım. Yüzünde tatsız bir ifade vardı. Görevdeyken giydiği standart siyah takım elbise yüzünden, saçları normale göre daha sarı görünüyordu.

Yanıma geldiği an dudaklarını dudaklarıma bastırarak beni şaşırttı. Öpücüğüne karşılık verirken bahçemdeki seyircileri unutmuştum. Elini sırtıma uzatıp beni kendine çektiği an ona yaslandım.

Gürültülü bir ıslık sesi duyana dek beni öpmeyi sürdürdü. Yanında getirdiği adam güldükten sonra başıyla bizi işaret ederek tekrar ıslık çalınca Logan iç çekti.

"İçeri gelebilir miyiz?" diye sordu Logan.

Onaylarcasına başımı salladığım an elimi tuttu. Ardından ıslık çalan adam ve bana ters ters bakan genç kadın evime girdikten sonra kapıyı arkamızdan kapattı. Kadın, çok süslü olma-

yan evimden kim olduğumu anlamaya çalışıyormuş gibi etrafa bakınmaya başladı.

"Tüm bunlar için çok özür dilerim," dedi Logan, küçük bir öpücük kondurduğu alnıma doğru fısıldayarak.

"Sorun olacağını sanmıyorum, Logan. Polisler biraz abartı oldu ve çok rahatsız ediciler. Direkt göz önüne park etmişler, pek işe yarayacaklarını da sanmıyorum."

"O herif polisler varken uzak duracaktır," diyerek tanımadığım adam araya girdi. "Şu an bizimle alay etmeye devam edebilmesi için özgür kalması lazım. Yakalanma riskine giremez. İçeride başka bir polis olup olmadığını bilmiyor."

"Tam olarak bu yüzden buradayım," diye ekledi Logan. Yüzünü buruşturarak bana bakıyordu.

"Hayır," dedim inatla. "Evimde kimseyi istemiyorum. Tabii sen gönüllü olmayacaksan."

"Biraz minnettar mı olsan," diye araya girdi genç kadın. Karşılığındaysa Logan'ın ters bakışlarıyla karşılaştı. "O polisler seni korumak için buradalar. Evde birinin kalması daha güvenli olur ve seni güvende tutmak için fedakârlık yapıyorlar."

Bu kadından sahiden hiç hoşlanmamıştım. Onu kesmem mümkün müydü? Birazcık?

"Lisa, çeneni kapatamayacaksan gidip arabada bekle," dedi Logan. Sesinde hiç şahit olmadığım ters bir ton vardı.

Genç kadın ona sertçe bakarken parçaları yavaş yavaş birleştirdim. Kırgındı. Bakışlarında feci bir kırgınlık vardı.

Canı yanan bir kadını fark etmemek zordu.

Logan, onunla normal bir iş arkadaşıyla değil de bıktığı bir eski sevgilisiyle konuşur gibi konuşuyordu.

Bu durum sahiden hiç hoşuma gitmemişti.

Ve kadını gerçekten kesebilirdim. Birazdan da fazla.

Genç kadın gitmek yerine sandalyelerden birine oturunca ciddi bir hayal kırıklığı yaşadım. Logan'sa elimi tutup beni yatak odama açılan koridora çekiştirdi. Odama girip arkamızdan kapıyı kapattığı an ona döndüm, manyak kıskanç bir kadın gibi davranmamaya çalışıyordum.

"Ekibinden biriyle çıktığını söylememiştin," dedim sakince. Psikopatın teki gibi değil de tamamen mantıklı ve aklı başında bir kadın gibi konuşuyordum.

"Bir yıl önceydi ve hiçbir önemi yoktu."

"Kıskanıyor."

Gözleri keyifle parladı.

"Sen de kıskanıyorsun. Bu ilişkide aklını kaçıran tek kişi olmadığıma sevindim."

Dudakları kıvrılırken karşılığında kıvrılmaya hazırlanan dudaklarımı birbirine bastırdım. Öfkemi hiç çaba sarf etmeden dağıtmayı başarabiliyordu.

Daha önce bunu başarabilen kimse olmamıştı.

Kollarımı boynuna doladığımda belime sarıldı.

"Evde birinin kalmasına izin ver. Her açıdan korunduğunu bilirsem içim rahat eder. Ben fırsat oldukça en fazla birkaç saat ofisimde uyurum gibi görünüyor. Departmanım için bu dava şu an her şeyden önemli ama *benim* önceliğim sensin."

"Olmaz," dedim rahatlıkla. Evime meraklı bir polisi alma riskine giremezdim. "Evimde yabancı biri kalırken rahat edemem. Rozeti olması o kişiyi ayrıcalıklı kılmaz."

Gülümsemesi solarken aklı karışmış gibi başını eğdi.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Yok bir şey. Sadece... Daha önce, sırf rozetim olduğu için bana güvendiğini düşünmüştüm. Polis teşkilatıyla bir sorunun

olmadığına, yani polislerle kötü bir deneyim yaşamadığına yönelik bir profil çıkarmıştım."

"Ne yani, şu an seni şaşırttım mı?" derken gülümsedim. Ardından yanlışlıkla görmesini istemeyeceğim hislerimi maskelemeye çalıştım. "Bir gün sana kendimle ilgili her şeyi anlatacağım. Ama hayır, sırf rozeti var diye bir erkeğe güvenmem. Benim büyüdüğüm yerde rozetler, insanların yaptıklarının yanlarına kâr kalmasını sağlıyordu. Hastalıklı bir kasabaydı."

Yanağımı okşadığında yüzümü eline yasladım. Lana ya da Kennedy yerine, Victoria olarak yaşadığım hayattan bu kadar bahsettiğim için kendime sinir olmuştum.

"Üzgünüm. Bir iki saat de olsa, seninle uyumaya gelmek için vakit bulmaya çalışacağım. Belki geçmişte yaşadıklarından bana bahsetmeye karar verirsin."

Başımı iki yana sallayarak bileklerini tuttum. "İşini yap. Ben yetişkin bir kadınım. Beş yaşından beri öcülerden korkmuyorum," dedim korkunç esprimi hafifletmek için gülümseyerek. Ancak onun suratı asıldı.

"Bu ciddi bir konu, Lana. Eğer sana elini sürerse..."

"Kendini savunma dersleri almıştım. İki silahım var. Ayrıca üst kata kaçmak yerine arka kapıdan çıkma planı yapabilirim. Sorun yok. Halledebilirim."

"Seni yakalarsa yapacak hiçbir şeyin kalmaz."

Böyle bir şeyin yaşandığını düşünmek bile midesini bulandırıyormuş gibi görünüyordu. Ah bir bilse...

"Tamam," dedim onu rahatlatmak için. "Birisi burada kalabilir. Güvendiğin birisi. Buradaki polis merkezinde arkadaşların olduğuna eminim."

Yaşanabilecek milyonlarca kötü olayın ihtimali, yüzündeki o rahatlama ifadesine değerdi. Beni gerçekten önemsiyordu. Şu an *benim için* korkuyordu çünkü acımasız bir katil peşimdeydi.

İroni gözümden kaçmıyordu elbette.

"Arkadaşım yok ama son derece güvenilir birkaç düzgün adam bulabilirim," dedi kısık sesle. "Güvenmediğim birinin burada kalmasına asla izin vermem."

Eğer bir şey yapmaya kalkarlarsa onları hadım edip aletlerini duvara çivileyeceğimi söylemedim. Aksine, zayıfmışım ve korunmaya ihtiyacım varmış gibi düşünmesine izin verdim. Çünkü şu an böyle hissetmeye ihtiyacı vardı.

Asıl gerçek, üstesinden gelemeyeceği kadar ağırdı.

Ve bu gerçekler bir gün açığa çıkarsa, ne olacağını merak ediyordum.

Beni kendine çekerek öptüğünde zihnimde beliren tüm endişeler kayboldu. Şu anda bu, her şeye değerdi. İntikamımın ellerimden kayıp gitmesine bile.

Ancak intikam yalnızca bana ait değildi. Mezarlarının başında bekleyen ruhlar da hesaplaşmak istiyordu. O ruhların huzura ermesi gerekiyordu.

Logan hemencecik geri çekilince hayal kırıklığıyla inledim. "Dikkat et. Mümkün olduğunca gelip gideceğim. Gerçekten güvende olduğuna ikna olmak için seni kendi gözlerimle görmem lazım."

"Seni görmek fena olmaz ama işlerine odaklan. Bana odaklanıp da o adamın başka birine daha zarar vermesine izin verme. Onun istediği bu."

Baş parmağını dudağımda gezdirirken bir anlığına beni süzdü. "Bugün sana ne kadar harika olduğunu söylemiş miydim?"

Gülümsesem de söylediği şey ağırdı. Demek harikaydım. Harika olduğumu düşünüyordu. Gerçeklikten çok uzak bir tabirdi ve bunu ona zaten söylemiştim.

"İçerdeki kadın peki?" diye sordum o gitmeden cevap almayı umarak.

Gülümsemesi genişledi. "Birkaç ay çıktık. Ciddi bir ilişki istiyordu. Bense işimle evliydim. Benim departmanıma transfer olunca ondan ayrıldım çünkü aynı departmandaki kişilerin sevgili olması kurallara aykırı."

Söylediklerini dinlerken gerildim. Bak sen. Ne zaman böyle bir kıza dönüşmüştüm?

"Transfer olmasa hâlâ birlikte olabilirdiniz yani?"

Kulağa ne kadar acınası ve yapışkan geldiğimin farkındaydım.

Ancak şerefsiz Logan'ın gülümsemesi daha da genişledi. "Hayır. Ayrılmamızın en kolay çözümü buydu sadece. İşten kaytarmak istememe sebep olan tek kadın sensin, Lana. Bana önceliklerimi ve gerçekten yaptıklarımın buna değip değmeyeceğini sorgulatıyorsun."

Midemde kelebekler uçuştu.

"Yaptıklarının her şeye değeceğini biliyorsun. Sen katilleri durduruyorsun. Bir kahramansın."

Gülümsemesi solarken boğazını temizledi. "Onları hep zamanında durduramayabiliyorum. Bir tanesini kontrol altına aldığımızda, yerine iki tane geliyor sanki. Şimdi de başımıza böyle bir olay çıktı. İşim yüzünden seni tehlikeye atıyorum. Senin canına kıyaslanınca, kesinlikle buna değmiyor."

Onu kendime çekip tekrar öptüğümde bana sıkıca sarılarak iyice bedenine yasladı. İki eliyle kalçamdan tutup beni kaldırdı. Ardından şifonyerime oturttu ve bacaklarımın arasına yerleşti. Hâlâ dudaklarımın tadını çıkarıyordu.

İniltimi dudaklarıyla yutsa da birisi sertçe kapıya vurdu.

"Profildeki değişiklikleri konuşmak için Elise ve Leonard'la buluşacaksak harekete geçmemiz gerekiyor!" diye seslendi içerden kadın.

Onu keseceğim netleşmişti.

Logan öpüşmemizi bölmedi. Aksine sanki o kızın benim kadar önemli olmadığını göstermek istercesine beni daha sert öpmeye başladı. Sanki benden daha önemli hiçbir şey yokmuş gibi.

Sonunda öpüşmemizi bölen taraf ben oldum. Derin nefesler alırken alınlarımızı birbirine yaslamıştık.

"Dikkatli ol," dedim yavaşça. "Benim için endişelenme. Gidip farkını ortaya koy."

Dudaklarını tekrar dudaklarıma sürtmeden önce inledi. Ardından beni şifonyerden indirdi ve el ele tutuştuk. Profilci eski sevgili oturma odamda bizi bekliyordu.

"Şef Harris'i arayıp listemdeki adamlardan birini göndermesini söyle," dedi Logan diğer adama. Gerçekten önce benden izin almayı beklemişti.

Kadın bakışlarını bizden ayırarak arkasını döndü ve dışarı çıktı. Logan son bir kez yanağımı okşadıktan sonra hızlıca beni öptü ve arkadaşlarının peşine takıldı.

Kız, arka koltuğa geçerken adam Logan'ın yanına, yolcu koltuğuna yerleşmişti. Arabayı Logan'ın sürmesine şaşırmamıştım. Biraz kontrol manyağı olduğu gözümden kaçmamıştı. Tabii bunu sorun edecek değildim.

Garaj yolundan çıkarken kornaya iki kez bastığında yüzüme aptal bir gülümseme yayıldı. Eskiden komşumun da, karısına son bir kez veda etmek istercesine arabasını çıkarırken kornaya bastığını hatırlıyordum.

Veeee bu adamın adını kıçıma dövme yaptırmama gerçekten ramak kalmıştı.

Kapıyı kapattıktan sonra Hadley'yle ilişkileriyle ilgili hiçbir şey sormadığımı hatırlayarak inledim. Lanet olası kadınlar. Kaç kadınla daha ilgilenmem gerekecekti?

Üst kata koşup gizli odama girdim, parmaklarım masamdaki elmayı buldu. Balmumundan bir elmaydı, kıpkırmızıydı ve üstüne batırılan yedi çivi vardı. Daha çok çivi eklenecekti.

Etrafıma bakarken içeriye polis alacağım bir evde cinayet odamın kalmasının ne kadar aptalca olacağını sorguladım. Logan mahremime saygı duyup etrafı karıştırmıyordu. Ama gelecek olan bu polis? Burada kimin kalacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

Tüm kapalı olan kapıların kapalı kalmasını umuyordum. Eğer kapılardan biri bile kapalı kalmazsa da şifreli kilitle korunan metal kapının, meraklı bir polisi uzak tutmaya yetmesini umuyordum.

Duzenleme
Ny.ozlem

Dördüncü Bölüm

Saygı duygusu yoksa, geriye insanı hayvandan ayıran ne kalır?

-Konfüçyüs

"İki gündür sessiz," dedi Elise. Adli tıp raporlarını incelemekle meşguldü.

"Temkinli hareket ediyor. İlgi çekmek istiyor ama kazanmamı istemiyor, hele de son vurgununu yapmadan."

"Son vurgunu neymiş?"

"Lana," dedim kalemimi sıkarak.

"Bunu bilemeyiz," diye karşı çıktı Lisa.

Onu duymazdan geldim. Bir senedir hiç böyle davranmamıştı. Ancak şimdi, kıskanç bir eski sevgili gibi davranıyordu. Bu takıntısı bir anda nereden çıktı, bilmiyordum ama önemsiz ve manasız bir tavır sergiliyordu. Hem de böyle bir zamanda.

"Bir sorunumuz var," dedi Donny hızlı adımlarla masama yaklaşırken.

"Her yerimiz sorun olmuş zaten," diyerek çözülmemiş davaların asılı olduğu tahtayı işaret ettim.

"Delaney Grove'dan iki adam kayıp."

Ürpererek doğruldum. "Tesadüf olabilir mi? Fail cinayetleri kurbanların evinde işliyordu."

"Ayrıca kendi hâlinde tek başına yaşayan bekâr erkekleri hedef alıyordu. Lawrence Martin'in ev arkadaşı var, yirmi dokuz yaşında ve New York'ta reklam yöneticisi. On ya da on bir gün önce kaybolmuş."

"Siktir," dedi Elise. "Kurbanların hepsi dört gün geçmeden bulunmuştu. Tesadüftür muhtemelen, ayrıca bilgiler mağdur profilimize de uymuyor."

"Fazla tesadüfi," diye mırıldandım. Ardından dikkatimi Donny'ye verdim. "Ev arkadaşı neden kaybolduğunu daha erken bildirmemiş?"

"Lawrence bir kızla mı takılıyor, yoksa ofiste mi emin olamamış. Ayrıca çok umurunda değilmiş gibi bir izlenime kapıldım. Kira vakti yaklaşıyormuş ve bu sıralarda Lawrence'ın kendi payını ona hep elden verdiğini söyledi. Dün eve gelmemiş, işe de gitmemiş ve bir süredir onu gören de olmamış."

"Peki diğeri?" diye sordu Elise.

"Tyler Shane," diyerek cevapladı Donny. "Batı Virginia'da yaşayan, yirmi yedi yaşında bir teknoloji analisti. Liseden mezun olur olmaz oraya taşınmış. Kaybolduğunu bugün sevgilisi bildirmiş."

"Yani bir sevgilisi var?" diye sordum. Aklım karışmıştı. "Fail, yalnızca bekâr erkekleri hedef alıyordu."

"Adamın karısı da var," dedi Donny kaşlarını kaldırarak. "Anladığım kadarıyla tanımadığı birisi Tyler'ın karısına, sevgilisi Denise Watkins'le Tyler'ın fotoğraflarını ve mesajlaşmalarının ekran görüntüsünü ulaştırmış. Kadın o gün evi terk edip bir daha dönmemiş. Adamın kaybolduğundan haberi bile yoktu, bence umursamıyor da."

"Adamın kayboluşuyla karısının ilgisi olabilir mi?" diye sordu Lisa. Ters ters bana bakıyordu. "Ne de olsa seri katilden ziyade, şehvet suçu işlenmiş olma ihtimali var."

Herkes aklında bir sürü soru varmış gibi bize baksa da, Lisa'nın derdinin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

"Kadın evden ayrıldığından beri Los Angeles'taymış," dedi Donny. Konuya dönmeden önce boğazını temizledi. "Kadın işi gereği sık seyahat ediyormuş ve bu sefer gittiği yerde kalıp kendine birkaç gün ayırmaya karar vermiş. Ülkenin diğer ucunda olmak güzel bir mazeret."

"Kadını araştır," dedim. "Doğruyu söylediğinden emin ol. Lawrence Martin'in banka hesaplarını da kontrol et. Yüklü miktarda para çekmiş mi görelim. Tyler Shane için de aynı şekilde. Şu ev arkadaşıyla sevgiliye de bir bakalım. Bizim adamımız kurbanlarını evlerinden kaçırmıyor ve sadece bekâr, yalnız adamları hedef alıyor."

"Ya bunu yapan bizim adamımızsa?" diye soran Leonard konuya dâhil oldu.

"O zaman profili gözden geçirmemiz ve sonunda hikâyeyi medyaya vermemiz gerekecek. Başlangıçta belirtiler cinsel sadisti gösteriyordu. Fakat bu iki cinayet de bizim herifle bağlantılıysa, o zaman o bir cinsel sadist olamaz. Herif sadece sadisttir. Hayvanlara eziyet etmiş olabilecek herkesi araştırın."

Defterimi açıp birkaç not aldım. "Hiç tereddüt etmiyor," dedim ilk kurbanın fotoğraflarını incelerken. "Bu adamın ölümle de öldürmekle de arası iyi. Öfkeye dair bir iz de yok. Sadece kasabadan ayrılan insanları hedef alıyor."

"Yani daha önce birini ya da bir şeyi öldürmüş olabilir," diye ekledi Lisa.

"Hayvanlara eziyet etmiş olabileceğine de bu şekilde varıyoruz," dedim masamdaki fotoğrafları karıştırırken. "Kasabadan ayrılıp hayatlarında başarılı oldukları için bu insanlara içerlemiş olabilir. Cesetleri bulursak profili medyayla paylaşırız."

Hepsi onaylarcasına başını sallayınca telefonumu alıp Lana'yı aradım. Ânında cevap verdi.

"Selam, araştırma nasıl gidiyor?" diye sordu. Sesi nefes nefese ama mutlu geliyordu.

"Şu anlık sakin. Hadley, o herifin önüne geçip geçemeyeceğimize bakmak için bir adli tıp araştırması yürütüyor. Neden nefes nefesesin?"

"Telefondayım. Hemen geliyorum," diye seslendi birine. "Pardon," dedi dikkatini bana verirken. "Duke'la antrenman yapıyorduk. Bana birkaç hareket gösteriyor."

Yerimden kalkarken kaşlarım havalandı.

"Duke?"

"Dedektif John Duke. Benimle kalmak için bugün geldi. Herkesin ona Duke dediğini söyledi. Evime gönderdiğin adam hani, unuttun mu?"

Hayır. Hayır, unutmamıştım. Sadece giden kişinin Marley St. James ya da terfi etmek üzere olan daha yaşlı bir adam olması gerekiyordu. Marley ben ayrıldığımdan beri oradaydı. *Neden bu görevden onu almışlardı ki?*

John Duke... Adını hiç duymamıştım.

"Marley'ye ne oldu?" diye sordum dikkatim dağılırken.

"Bir şeyler çıkmış galiba. Detayları sormadım. Pek konuşmadık da aslında. Geldiğinden beri kendi başına takılıyor."

Ayakta dikilirken bilgisayarıma doğru eğildim. Bir yandan Lana'yı dinlerken diğer yandan duyduğum yeni ismi tuşluyor-

dum. John Duke'un fotoğrafları ekranımda belirdiği an neredeyse telefonumu elimden düşürecektim.

Şerefsiz evladı.

Yirmi sekiz yaşındaydı. Fitti. Bekârdı. Hırslıydı. Herkesin heves ettiği cinayet masasına yeni terfi almıştı. Asla çirkin değildi, bunu kabullendiğime bile inanamıyordum.

Ve bu herif benim *sevgilimin* evindeydi. Orada yatıp kalkacaktı. Ben buradayken onlar yalnız kalacaktı. Birlikte.

Aklımdaki planı mahvettiği için birilerini öldürebilirdim.

"Logan?" diye seslenen Lana düşüncelerimi böldü. Sesi endişeli geliyordu. "İyi misin?"

"Nasıl oldu da bir cinayet dedektifi bebek bakıcılığı yapmaya geldi, merak ediyorum," dedim, yerden çantamı alıp kapıya yönelirken. Birkaç saat uyuyacaktım ve nerede uyuyacağımı gayet iyi biliyordum.

"Şey... Buraya gelmesini patronu söylemiş. Departman bu tehdidi çok ciddiye alıyormuş. Plemmons olur da buraya gelirse, onu en iyi Duke'la şaşırtabilirlermiş."

Sinir krizi geçirmek gibi bir niyetim yoktu. Yerel polis merkezi o herifi tutuklamak istiyordu ve Lana'yı korumamız gerektiğiyle ilgili detayları paylaştığımız için bize üstünlük sağlamak için böyle bir yol denemişlerdi. Üstelik bu detayları onlarla *ben* paylaşmıştım.

Duke'la oraya gidince ilgilenirdim.

"O adamı tanımıyorum, Lana. Belli ki tutuklama olursa diye, kendilerine pay çıkarabilecekleri birini yollamışlar."

"Az çok tahmin etmiştim," dedi sessizce. Ancak sesinde hafif bir alay vardı.

"Nasıl yani?" diye sordum aracıma binerken.

"*Bu* adamı sen burada değilken evime kalmaya göndermenin imkânı yok."

Alayla güldüm. Kahkaha attığım duyduğumdaysa rahatlamıştım.

"Endişelenme, Ajan Bennett. Genelde rozet takan erkeklerle takılmam. Sen istisnasın."

İşte yine bu konu. Hâlâ aklımı karıştırıyordu. Sabıka kaydı olmaması polisle karşı karşıya kalmadığı anlamına geliyordu. Tabii, raflara kaldırılmış bir çocukluk sabıkası yoksa. Yine de Hadley adım sistemde araştırdığında hiçbir şey çıkmamıştı.

"Araba kullanırken beni uyanık tutman lazım," dedim söylediklerine yorum yapmaktan kaçınarak.

"Bu sabah vibratörümü nasıl kırdığımı anlatmamı ister misin?"

Direksiyonu kırdığımda diğer sürücüler küfredercesine kornalara abandı.

"Logan? İyi misin?" diye sorarken sesi gerçekten endişeliydi.

"Evet," diye homurdandım. "İyiyim. Vibratörünü nasıl kırdın?"

Bu kız var ya... Beni şaşırtmaktan zevk aldığına yemin edebilirdim. Onu çözdüğümü sandığım her an, beni tekrar şaşırtıyordu.

Küçük bir kahkaha attı. "Evet şey, çekmecemi açtım, yatağıma yerleşip külotumu indirdim ve vibratörü aşağılara doğru kaydırarak titreşimiyle heyecanı artırırken... Bir anda elimden kayıp yatağın kenarına çarptı ve oradan sekip yere düştü. Eğlenceli kısmı kırılmış oldu yani."

Kendime engel olamadan güldüğümde hattın diğer ucunda onun da gülümsediğini hissedebiliyordum.

"Ya sana vibratörünü bu gecelik emekli edebilirsin desem?"

"*Hadi oradan* derdim. Çünkü zaten artık işe yaramıyor."

"Demek istediğim, oraya geliyorum," dedim, hâlâ kısık sesle gülmeye devam ediyordum.

"Gerçekten mi? Kaçabiliyor musun?" Ses tonundaki heyecanı duyunca gaza biraz daha yüklendim.

"Şu an yoldayım," dedim. Rahatlarcasına iç çekişini duyduğum an gülümsedim.

"Tamam, güzel, o zaman gelince..."

Gelen çağrıyla telefonum biplediğinde inleyerek istemeden Lana'nın sözünü böldüm.

"Kapatman lazım, değil mi?" diye sordu.

"Evet. Maalesef. Ama yirmi dakikaya görüşürüz."

"Dikkat et."

Telefonu kapatıp arayanın kim olduğuna bakmadan diğer çağrıyı cevapladım.

"Bennett."

"İpucu olabilecek birkaç şey buldum. Neredesin?" diye sordu Hadley.

"Birkaç dakika önce çıktım. Bulduklarını Donny'yle paylaş. Birkaç saatliğine yokum, gerçek bir yatakta uyuyacağım."

"Kendi yatağın mı?" diye sordu gergin bir sesle.

"Hayır. Ayrıca bu seni ilgilendirmez."

"Logan, konuşmamız gereken bir şey var," dedi tereddüt edercesine.

"Neymiş?"

Birkaç saniye bekledikten sonra gürültülü, derin bir nefes verdi. "Yok bir şey. En azından şimdilik. Bir şey bulursam haber veririm."

Tuhaftı.

"Tamam. Bulduklarını Donny'ye göster ve..."

"Bunları gerçekten kendin incelemek istemiyor musun?" diyerek sözümü böldü.

"Davayı çözüme kavuşturacak mı? Bizi o herife götürecek mi?"

"Şey, hayır ama..."

"O zaman Donny'ye götür. Uyumam lazım, Hadley. Gözlerim kendi kendine kapanmayı bıraktığı an geleceğim."

Tam o anda, söylediğim şeyi desteklercesine yüksek sesle esnedim. Hadley iç çekti.

"Tamam. Görüşürüz."

Telefonu kapatıp davayı aklımda döndürüp durmaya başladım. Evinde bekâr bir adamla baş başa olan Lana'yı aramamak için kendimi zor tutuyordum. *Antrenman* yaptıkları için Lana'ya dokunma ihtimali olan bekâr bir adam üstelik. Lana'yla alenen bağ kurmaya çalışan bekâr bir adam.

Direksiyonu sıkıca tuttum.

Bu kıskançlık olayını çözmem gerekiyordu.

Ninova

Beşinci Bölüm

Kötüyü görmek ve ona kulak vermek,
kötülüğün ilk adımıdır.

-Konfüçyüs

Duke'un yavaşça salladığı yumruktan kaçarken beni ne kadar hafife aldığını düşünüp sırıttım. İşler kontrolden çıkarsa, kendi kendimi idare edebilmemi istiyordu. Yanıma gelip dövüş antrenmanı yapmamız gerektiğini, böylelikle hangi noktaya çalışacağımı daha rahat idrak edebileceğini söylemişti.

Sol tarafı zayıftı, kendini sürekli saldırıya açık pozisyona sokuyordu. Pek formunda değildi, en fazla amatör boks geçmişi olabilirdi. Muhtemelen ona birkaç eski ve tarihi geçmiş teknik öğreten bir babayla büyümüştü.

Gerçekten dövüşüyor olsak iki dakika içinde onu yere serip yalvartırdım.

Ancak normal bir kız olmam gerekiyordu. Bedenim biraz yumuşak olsun diye her gün gereğinden fazla kalori tüketiyordum, becerilerimi kadınsılığımın ardına saklıyor ve fazla fit görünmeyerek maskemin düşmemesi için çabalıyordum.

Sol tarafına zayıf, acınası bir yumruk indirdiğimde Duke sırıttı. Yumruğumu kolaylıkla karşıladığını görünce sırıtışımı bastırdım. Küçük sırlara bayılıyordum.

Kuduz bir köpek olmanıza rağmen, dünyayı masum bir kuzuymuşsunuz gibi kandırdığınızda, her şey inanılmaz keyif veriyordu.

"Tamam. Duvarda çalışalım. Plemmons, kadınları bayıltmak için hep boğazlarını sıkıyor. Böyle bir temastan nasıl kaçınacağını sana göstereceğim, sen de tekrar edeceksin."

Başımı sallayarak peşine takıldım. Kaşından damlayan teri sildi. Profil çıkarma konusunda Logan kadar becerikli olmaması iyi bir şeydi. Logan olsa terlemediğimi, yani ondan daha iyi kondisyonda olduğumu fark ederdi. Rol icabı terleyemezdiniz sonuçta.

Duvarın karşısına geçip beni yanına çağırdı.

"Ellerini boğazıma sar."

Söyleneni yaparak ellerimi onu boğacak şekilde hizaladım, başparmaklarım üst üsteydi. Birini böyle boğmak çok zahmetliydi. Birazcık tel kullansak iş hızlanırdı tabii.

Boğazına daha sıkı sarıldığımda sırıttı. Kollarını kollarımın altından hızla kaldırarak göz açıp kapayıncaya kadar ellerimi kaldırdı. Beni döndürmesine izin verirken onu duvara yapıştırmaya hazırlanan reflekslerimi zor bastırıyordum. Elleri boynuma dolanıp beni kızdırmaya yetecek kadar hafifçe sıktığında kaşlarım havalandı.

"Az önce yaptığımı yap. Tamam mı?" diye sordu biraz daha sıkarak.

Yalandan onu taklit ederek az önce yaptıklarını tekrarlarken zorlamıyormuşum gibi davranmaya çalışıyordum. Tam o sırada kapının kapandığını ve bir şeyin düştüğünü duydum.

"Ne oluyor burada?" Logan'ın sesiyle gülümsesem de hareket etmeye yeltendiğimde Duke kıpırdamadı, aksine boğazımı daha sıkı sardı.

"Hazır olması gerekiyor," dedi Duke biraz daha sıkarak.

Nefes almak zorlaşmaya başladığında reflekslerimi bastıran o şalter attı ve aramızda bıraktığı o saçma boşluktan ellerimi hızla kaldırdım.

Elimin ayası boğazındaki yumuşak dokuya çarptığı an acıyla bağırdı ve geriye düştü. Derin nefesler alırken ancak kendime gelebilmiştim.

Ah, siktir.

Logan sırıtsa da hemen kendini topladı. Duke zar zor nefes almaya çalışıyordu ve ifadesi oldukça ciddiydi. Nefes borusuna zarar verecek kadar sert vurduğumu sanmıyordum.

Öyle umuyordum en azından.

"Özür dilerim," dedim zoraki bir pişmanlıkla. "Paniğe kapıldım."

Duke öksürdükten sonra derin bir nefes alış sesi kulaklarıma doldu. Yavaşça yerinden kalktı. Şükürler olsun ki nefes alıyordu.

Boğazını ovuştururken yanakları kızarmıştı.

"İçgüdülerin sağlammış," dedi zorlukla yutkunarak. "O herif senin için gelirse bunu yap."

Plemmons ikimizin arasında o kadar geniş bir boşluk bırakmazdı. O, boğma işinde ustaydı. Dedektif Duke'sa değildi. Karşılıklı durduğunuz birini boğacaksanız, aranızda hiç mesafe bırakmazdınız.

Ancak elbette bunu dile getirmedim. İyi, aklı başında, yaralama eğilimi olmayan kızlar dile getirmezdi.

Logan'a yönelirken bir şeyden şüphelendi mi diye merak ediyordum. Ancak beni kendine çekip korumacı bir tavırla kolunu belime dolarken keyfi bir hayli yerindeydi.

"Sen Kıdemli Özel Ajan Bennett olmalısın," dediğini duydum Duke'un arkamdan. Ancak Logan beni kendine yasladığı için arkamı dönmedim.

Logan kolunu belimden ayırmadan boştaki elini ona uzattı. Omzumun üzerinden Duke'un, Logan'ın elini sıktığını gördüm.

Logan'ın indirdiği eli, taytımın üzerinden kalçama inip orada duraksadığında bir şeyler ispatlamaya çalışır gibi bir hâli vardı. Kıskanınca çok sevimli oluyordu.

"Cinayet büroda sevgilimi korumaya yardım edecek müsait birisi olabileceğini düşünmemiştim," dedi Logan. Sesinde gizlemeye çalıştığı gerginliği fark edebiliyordum.

Duke'un dudakları yavaş, hesaplı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Olası tehdidi çok dikkate alıyoruz, Kıdemli Özel Ajan Bennett."

"Bu kadar sansasyonel birini yakalamak sizin için hayallerin gerçekleşmesi gibi bir şey olurdu değil mi? Hele de dâhil olduğu andan itibaren hep FBI tarafından gölgede kalınan bir alanda."

Logan alay ediyordu. Duke küstahtı. Bense oturma odamda kılıçların kuşanmasından endişe ediyordum. Gerçek kılıçlardan bahsetmiyordum.

"DC'ye getirdiğiniz bir adamı tutuklamamızdan mı bahsediyorsun? *FBI* onu elinden kaçırdığı ve ismini dahi bildiği hâlde yakalayamadığı için yüksek sınıftan birilerini öldüren adamı?"

Logan'ın çenesi seğiriyordu, içten içe Dedektif Dangalak'a küfrettim.

"Logan, eminim çok yorulmuşsundur. Sidik yarışı yapacaksın diye azıcık vaktimizi harcamamayı tercih ederim."

Duke alayla gülünce dönüp ters ters ona baktım. "Sen de kes sesini."

Dedektif sırıtarak koridora döndü ve misafir odasına girdi.

"Bu adamı evimden gönder, böylece sorunun da çözülmüş olur," dedim Logan'a. Ancak başını iki yana sallayarak ellerini saçlarında gezdirdi.

"Donny'ye bu herifi incelettim ama temiz çıktı ve dosyasına göre becerikli de. Bu da seni güvende tutmak için en iyi seçenek olduğu anlamına geliyor."

Kendimi güvende tutmak için en iyi seçenek bendim. "Çok yorgun görünüyorsun. Benim için endişelenmeyi bırakıp biraz uyu."

Göz kapakları ağırlaşıyor gibi görünüyordu, yorgun olduğunu anlamak kolaydı. Güneş birkaç saat önce batmıştı ama o muhtemelen yirmi dört saatten fazla bir süredir uyumuyordu.

Hiç tartışmadan peşime düştü. Kıyafetleriyle yatağa uzandığı an uyuya kalmak üzere olduğunun farkındaydım. Sırıtarak kravatını çözdüğümde o da sırıttı.

"Aklına bir şey gelmesin," dedim siyah kumaşı çekip yere atarken. "Önce uyu. Dahası sonra."

"Sen de benimle uyursan olur."

Ceketini, ayakkabılarını, gömleğini, çoraplarını ve pantolonunu çıkarmasına yardım ettim. *Boxer*'yla kaldı. Dudaklarımı kaslarında gezdirme arzum çok cezbedici olsa da kendimi tuttum. Gözlerine yansıyan yorgunluk tüm içgüdülerimi bastırıyordu.

Üzerimde atletim ve kısa taytım varken yanına kıvrıldım. Kollarıyla beni sıkıca sardı. "O herifin yanında uzun bir şeyler giy. Böyle giyinme," diye mırıldandı alnıma doğru. O sırada kısa taytımın üzerinden kıçımı sıkıyordu.

Aptal gibi sırıtarak gözlerimi devirdim. "Sen tam bir mağara adamısın."

"Normalde değilim," dedi esneyerek.

Böyle şeyler söylediğinde ruhumun nasıl tuhaf tepkiler verdiğini, sonsuza kadar yok olduğunu sandığım kayıp parçaların tekrar yerine oturmasını nasıl sağladığını bilmiyordu. Birlikte geçirdiğimiz her gün, onun sayesinde insan yanımı daha baskın

hissetmeye başlıyordum. Kana susamış ruhsuz canavar yanım geri çekiliyordu.

Cinayetlere son vermek istemiyordum tabii. Sadece elimden her şeyim çalınmadan önce olduğu gibi daha kaygısız ve mutlu olmak istiyordum.

"Daha güvenlikli bir otelde kalabilirsin," dedi, bedeni yavaşça rahatlarken yarı uyanık bir hâlde konuşuyordu.

"Burada gayet iyiyim. Benim için endişelenme artık."

Parmaklarımı saçlarında gezdirmeye başladığımda başını elime doğru yaslayarak inledi. Uykuya dirense de gittikçe daha da gevşiyordu.

"Hadley maddi durumunun iyi olduğunu söyledi. Polis teşkilatının sunabileceğinden daha üst düzey güvenlik hizmeti alabilirsin. Sadece güvende olmanı istiyorum, Lana. Sana bir şey olursa kendimi asla affetmem."

Kaskatı kesildim.

"Hadley mi? Sana başka ne söyledi?"

"Hımm?" Gözleri kapalıydı, tam da şu an ağzından laf almaya çalıştığım için kendimi kötü hissettim. "Zengin olduğunu söyledi, ben de kurcalamayı bırakmasını söyledim."

Belli ki Hadley kurcalamayı bırakmamıştı.

"Siz acaba... Şey... Aranızda bir şey yaşanmış mıydı?"

Kolları beni biraz daha sıkı sararken tembel bir kahkaha attı. Cevap verirken gözleri hâlâ kapalıydı.

"Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş," dedi yumuşak, uykulu bir ses tonuyla. "Birbirimize güvenmemiz ne kadar sürecek?"

Güven...

Evet, o başka günün konusuydu artık.

Ben güvenden bahsetmiyordum. Bir araya getirebileceğinden daha fazla bilgiyle kapımı çalan deli kızdan bahsediyordum.

Asıl Logan'ın bana bu tarz sorular sorabileceğini düşünmüştüm ama en azından birkaç hafta geçmesini bekliyordum.

Böyle bir kızın karşıma çıkacağı aklımdan geçmemişti.

Sürprizlerden nefret ediyordum.

"Yani?" diye ısrar ettim.

Sırıttı, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Benim için kız kardeş gibi. Bizim departmana başladığında ona kol kanat gerdim. Hadley pek sevgili yapmaz, yaptığındaysa o kişi erkek olmaz."

Kadınlara mı ilgi duyuyordu? Sadece kadınlara?

İçimi bir sakinlik kapladı. Logan beni delirtmişti. İdama mahkûm edilmeme sebep olacak kadar uzun bir öldürülecekler listem vardı. Hâlâ idam cezası veren eyaletler vardı sonuçta. Ölüm ve yaşam arasında tehlikeli bir oyun oynuyordum.

Logan bana sarılmaktan memnun hâlde iyice sokuldu. İçgüdüsel olarak parmaklarımı saçlarında gezdirmeye devam ediyordum. Hafifçe inleyerek uykuya daldı. Nefes alışı düzene girdiği an derin uykuda olduğunun farkındaydım.

Parmaklarımı saçlarından ayırmadım. İçimde bir şeyler yerli yerine oturmuştu sanki, kalbim yıllardır olmadığı kadar düzenli bir ritimle atıyordu.

Kolları bana sarılmıştı ve on yıldır ilk kez güvende hissediyordum. Değerli hissediyordum.

Artık kendimi boş hissetmiyordum.

Telefonunun alarmı çalana kadar aradan kaç saat geçtiğini bilmiyordum. Bakışlarım şifonyere çevrilince gece yarısı olmak üzere olduğunu fark ettim.

Kolları benden ayrılırken inledi. Elleri tenimden ayrılırken az önce dokunduğu noktalar üşümeye başladı. Alarmı kapatıp

kendini yatağa bırakıp ve tekrar kollarını bana sararak boynuma öpücükler kondurmaya başladı.

"Benimle çıkmaya başladığında böyle olacağını tahmin etmediğine iddiaya varım," dedi seksi, uykulu mahmuru sesiyle.

"Programının boktan olduğu konusunda beni uyarmıştın. Sorun etmiyorum."

"Tüm bu ekstra boktanlıklardan bahsediyordum," dedi ve dudaklarını biraz daha yukarı yönlendirip hafifçe titrememe sebep olana dek kulak mememi ısırdı.

Elini şortuma uzattığında kalçalarımı kaldırdım, dokunmasına izin vermeye düünden hevesliydim.

Tam o anda lanet telefonu çaldı.

Küfrettim.

Ben de bir şeyler mırıldanmış olabilirim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Duke kapının dışından. Evimde olduğunu bize hatırlatıyordu.

Bir seri katil, cinayet masası dedektifi ve FBI ajanıyla birlikte aynı evdeydi.

Hayatım bundan daha karmaşık olamazdı.

Logan'ın, Tyler ve Lawrence'ı bulmasının çok uzun sürmesini umuyordum, böylece onu biraz daha kendime saklayabilirdim. Çok fazla çalışıyordu, yorulduğunun farkındaydım.

Sevgilim biraz dinlenip benimle daha çok vakit geçirebilsin diye cesetlerimi saklamak istemem üzücüydü.

Bir insanın daha ne kadar çarpık düşünceleri olabilirdi?

"Sorun yok," diye seslendi Logan kapıya ters ters bakarak.

Telefonunu alıp soyadını söyleyerek cevapladı. O konuşurken oturup omzuna bir öpücük kondurdum.

"Hayır, Lana'dayım, neden?"

Kaskatı kesilirken dudaklarımı omzundan ayırdım. Sertçe bir nefes verdiği sırada sırtını okşamaya başladım.

"Evet. Gelip beni alsana. Yolunun üstü. Sen gelene kadar duş alıp bir şeyler yerim."

Bana dönmeden önce telefonu kapatmıştı. Dudaklarını hafifçe dudaklarıma sürttü.

"Duş alsam sorun olur mu?"

Gözlerimi devirdim. "Sormana gerek bile yok."

"Benimle duşa girmeni isterdim ama bir ceset daha bulunmuş. Craig gelene kadar hazırlanmam gerekiyor."

Banyoyu işaret ettiğimde yerinden kalkarken inledi.

Peşinden gidip lavabo tezgâhına oturdum. Bozenni çıkarıp duşa kabine girmesini ve suyu açmasını hayranlıkla izledim. Ardından yüzümü buruşturdum. Su muhtemelen soğuktu.

Ancak Logan irkilmemişti bile.

"Bana kalırsa bütün iyi şeyleri pas geçip doğrudan en kötü senaryolara girişiyorsun," dedi suyun sesini bastırarak.

"Şu an bir şeylere girişmiyorum. Cesede başka bir mesaj bırakmış mı?"

İnleyerek başını geriye atmasını ve ellerini saçlarında gezdirerek kafasını ıslatmasını izledim. Muhtemelen bundan sonra onu sık sık duştayken izleyecektim. Aşırı seksiydi. Daha sonra sapık gibi inceleyebilmem için bir videosunu çekmek istiyordum. Tabii kendime yeni vibratör aldıktan sonra...

"Medyadaki ismini ve *onu* kelimesini cesede kazımış. İki günde iki ceset çok büyük bir adım. Artık daha cüretkâr."

Ben bir günde iki ceset bırakmıştım ama şu an harika becerilerimle övünmek için uygun bir zaman değildi.

"Kurbanlarını nasıl seçiyor?"

Aktif bir soruşturma hakkında konuşmamamız lazımdı. Yasalara aykırıydı. Ancak bu dosya beni de ilgilendiriyordu ve muhtemelen hedefler arasındaydım. Yani belki... Sorun olmazdı.

"Genelde yirmili yaşlarındaki esmerleri seçiyor. Kurbanların hepsi düşük statülü kişilerdi ve o herif buraya gelene kadar hiçbiri dikkat çekmiyordu. Sonuncu ceset arabasının üstüne bağlanmış hâlde bulunmuş, arabası da sokağın ortasına çekilmiş. Şu âna kadar tüm bildiğimiz bu."

Cevap vermeden önce düşündüm.

"Kendini yükseklerdeymiş gibi hissediyor. Katil, yakalanmasının imkânsız olduğunu fark ederse kendini yenilmez hissetmeye başlar. Muhtemelen insanların korktuğunu görmek, işkenceden bile daha fazla zevk almasını sağlıyordur. Ayrıca medyanın ona taktığı lakabı kabul ederek o karaktere bürünüyor. Küçükken herkes öcüden korkardı. Şimdi de yetişkinlerin içindeki o korkuyu canlandırıyor."

Onaylarcasına derin bir nefes verdi. Söyleyeceklerimi kafamda tarttım.

"*Onu*? Tuhaf bir mesaj."

"Evet. Alay etmek için olduğuna eminim. Belki de cümlesini bitiremeden birisi onu bölmüştür."

Belki de...

Ortam tekrar sessizleşince söyleyecek başka bir şey aradım. Sadece katille ilgili sorular soruyormuş gibi görünmek istemiyordum.

"Sana zengin olduğumu söylemememe kızdın mı?"

"Hayır," dedi hemen. "Mütevazı oluşun hoşuma gitti. Üvey babam her zaman, *mütevazılığa gönül verenler, kibrin yolundan uzak duranlardır,* derdi."

Hoşuma gitmişti.

"Ayrıca bil diye söylüyorum, geçmişinin hassas olduğunun farkındayım bu yüzden bir şeyler anlatman için seni zorlamak istemiyorum. Şu an olduğun kişiyi tanımaktan keyif alıyorum,"

diye ekledi. Aynı anda hem gülümseyip hem yüzümü buruşturmama sebep olmuştu.

Öldüğünü sandığım parçalarımı hayata döndürürken ruhumu küllerinden diriltiyordu. Ancak içimdeki tüm gölgeler, gizlenen o canavarı saklamakla meşguldü... Bu yanlarımı asla göremeyecekti.

Suyu kapattı ve mümkün olduğunca hızla dışarı adım atıp raftan bir havlu aldı. Su damlacıklarının, karın kaslarını takip ederek beni mutlu eden o kısmı gizleyen yumuşak havluya ulaşmasını izlemek dikkatimi dağıtmadı desem yalan olurdu.

Hayallere dalmış hâlde iç çektiğimde Logan tek kaşını kaldırarak sırıttı. Onu süzdüğüm için utanmıyordum bile.

Birini arzulamak ve onu *istemek* güzeldi. Bunun kıymetini biliyordum ve bu durumdan utanmıyordum.

Çantasından bir diş fırçası çıkarıp yanıma geldi ve dişlerini fırçalamaya başladı. Çantasını ne ara buraya getirmişti ki?

Bir katil ve kahramandan ziyade, pazar sabahı televizyon şovlarında gösterilen çiftlere benziyorduk.

Dişlerini fırçalar fırçalamaz bacaklarımı ayırarak bana sokuldu. Beni öpmesine karşı çıkmadım. Naneli ve taptaze bir tat dilime karıştı.

Parmaklarım saçlarına uzandı ve onu kendime çekerek olabildiğince bu ânın tadını çıkardım. Bir daha ne zaman geleceğini tahmin etmek zordu.

Geri çekilmeye çalıştığında onu kendime daha da sıkı bastırdığım için güldü. Ne yazık ki telefonu tekrar çaldı ve onu bırakmak zorunda kaldım.

Bu sefer mesaj gelmişti ve hızla yazanları okudu. Telefonunu kaldırıp başını bana çevirirken yüzü ifadesizdi.

"Çok yakında seni bir randevuya daha çıkaracağım. Sonra bir tane daha. Bir tane daha. Tüm bunlara değecek. Ayrıca yarın yine geleceğim. Ertesi gün de. Sonraki gün de. Çok kalamayacağım ama..."

"Yetersizmişsin gibi davranmayı bırak," dedim onu tekrar öperek.

Ona benim için fazla iyi olduğunu söylemek istiyordum.

Ruhumu bu lanetten kurtarması için ona yalvarmak istiyordum.

Beni tüm bunlara yönlendiren acıyı içimden söküp alması için bizden çok daha yüce güçlere yalvarmak istiyordum...

Karmanın olaya el atıp kalan işleri halletmesine izin vermek istiyordum.

Ancak hesaplaşmanın tek yolu benden geçiyordu

"Benim için bağır bakalım, küçük Victoria. Daha çok bağır."

"Küçük bir orospu olduğunu hep biliyordum."

"Tut şunu!" dedi Kyle. Ben boş yere çırpınıp dururken ve hıçkırıp pes ettiğimi göstermemek için kendimi tutarken güldü.

"Bırakın onu!" diye bağırdı Marcus arkamdan. Dayanılmaz bir acı bedenimi dağlarken kalbim sıkıştı.

"Gözlerini aç, tatlım. Bunu kaçırmak istemezsin."

"Hadi ama Marcus. Gözlerini aç, yoksa bir daha açamamanı sağlarız."

Çok çok uzun saatler boyunca süren işkence. Ölmem gereken o gece, hafızama kazınmıştı. Günahları öyle bir karanlıkla ruhumu lekelemişti ki ancak onların ölümüyle temizlenirdim.

Ancak öyle kendimi tekrar bir bütün gibi hissedebilirdim.

Alaylı ve şeytani gülüşlerinin yerini çığlık sesleriyle değiştirmem gerekiyordu.

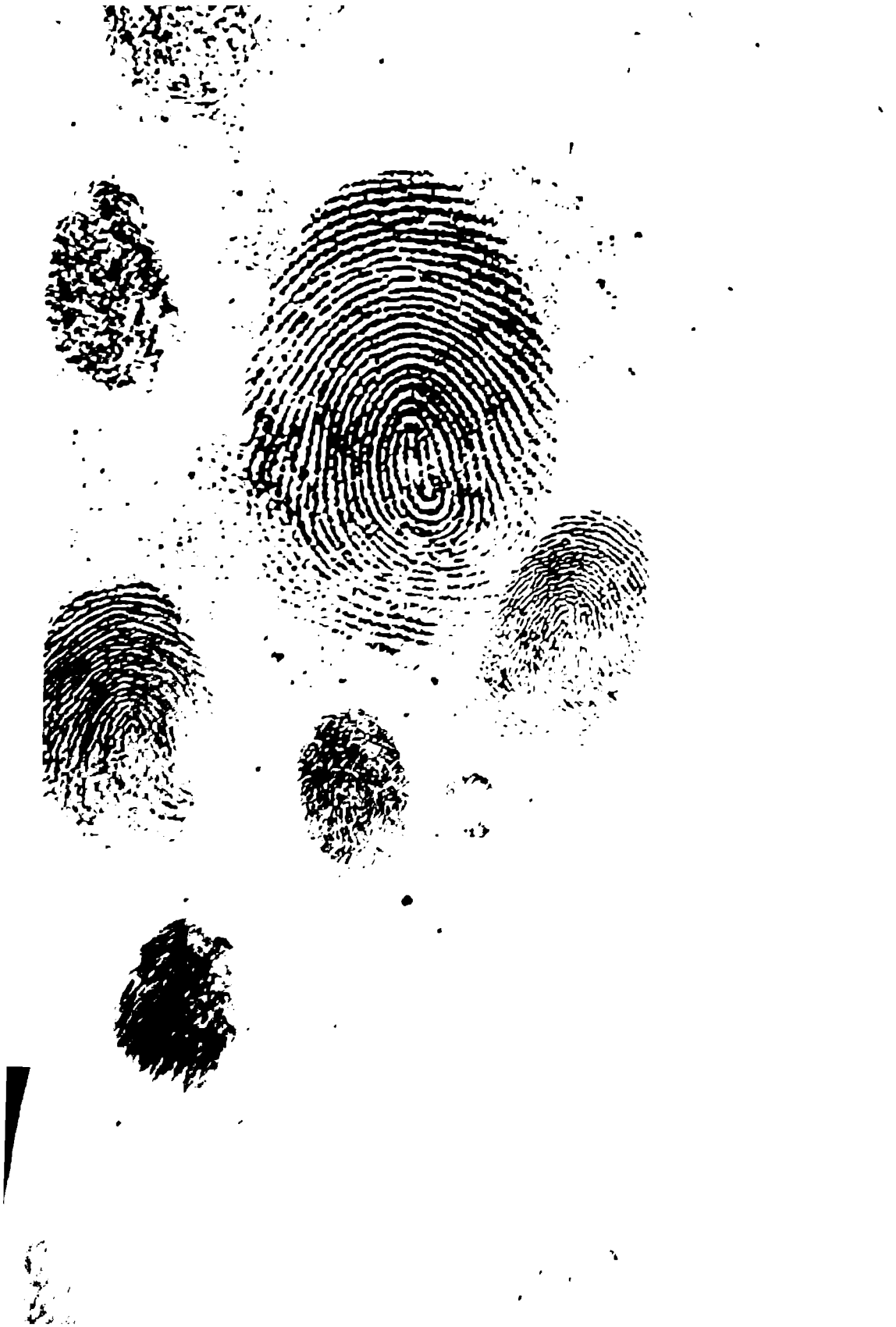
Zihnime kazınan her yeni çığlıkla geceleri daha iyi uyuyordum. Attıkları çığlıklar, nefeslerinin o iğrenç kokusunu, darbelerinin izini, kirli ve iğrenç parmaklarının bıraktığı hissi siliyordu.

Bir daha kimseyi incitemezlerdi. Dirilseler bile, birine acı verecek uzuvlarını kaybetmişlerdi.

Kalanlar da yakında onlara katılacaktı.

Artık duramazdım.

Logan için bile.

Ninova

Altıncı Bölüm

Üstün insan, mütevazı konuşur ancak yaptıklarıyla öne çıkar.

-Konfüçyüs

"İki gün önceki son cinayetten beri ortalık sessiz," dedi Craig, hepimizin düşündüğü şeyi sesli söyleyerek.

Başımı onaylarcasına sallarken zihnim dakikada bin altı yüz kilometre hızla çalışıyordu.

Sözümü tutmuştum, bütün vaktimi uyuyarak geçirsem de Lana'yı görmeye gitmiştim. Yanıma kıvrılıp bana sarılmış, sanki yapacak başka işi yokmuş gibi saçlarımı okşamıştı.

"Akıllı bir adam. Devriyelerin sayısı arttı," dedim uyuşmuş bir hâlde.

Daha önce hiçbir davamla bu kadar kişisel bağ kurmamıştım.

"Peki, *onu* ne demek?" diye sordu. Cesedin üzerindeki yazıyı yakından incelerken düşüncelere dalmıştı.

"Bilmiyorum. Kimi kastediyor? *Onu* buldun demeye mi getiriyor? Cümlesi yarıda kalmış."

"O zaman bir tanık olmalı. Üç saat sonra basın toplantısı var. Birilerinin söz almasını sağlayabilecek miyim diye bakacağım."

Dalgınca başımı sallarken parmağım dudaklarımdaydı. Müdürümüz elimizdeki tüm davaları durdurmuştu. Şu an tek önceliğimiz bu davaydı ve ilgilendiğimiz tek dava buymuş gibi davranıyorduk.

"Adli tıp son cesette bulunan ipleri inceledi," dedi Hadley masama bir dosya bırakarak. "İyice araştırdım ve bu tarz bir ip yalnızca dört yıl önce kapatılan eski bir fabrikadan çıkmış olabilir. Evsiz insanlar sık sık oraya girip çıkıyor. Aradığımız adam da onların arasına karışmış olabilir. Buradan iki saat uzaklıkta. Adresi telefonlarınıza atıyorum."

Sandalyemden kalkıp hemen silahıma uzandım. Kapıdan çıkarken Donny de aceleyle bana yetişti. Hadley ofiste kalmıştı ama Lisa ve Elise koşarcasına dışarı çıkıp bize katılmışlardı.

Donny destek için çağrı geçerken telefonumu çıkarıp Hadley'nin gönderdiği adrese baktım. Oradan buraya gidip gelmesi için adamın arabası olması gerekiyordu. Hadley'yi aradım.

"Ne oldu?"

"Alan'la birlikte yakınlarda araba hırsızlığı olup olmadığını araştırın. Adamın aracı olması lazım. Kan banyosu yaptıktan sonra otobüse bineceğini sanmıyorum.

"Hallediyoruz."

Telefonu kapatıp cebime attıktan sonra adımlarımı hızlandırdım. O orospu çocuğunu yakalasak harika olacaktı.

Lisa ve Elise kendi araçlarıyla önden gidiyorlardı. Ben de sirenlerimi açtım ve Donny'yle arkalarından ilerledik. "Siktir," dedim dişlerimi sıkarak. Benzinimin bitmek üzere olduğunu gösteren sinyal yandığında hızla benzin istasyonuna döndüm.

Donny benzin doldurmak için arabadan indiğinde Elise'i aradım.

"Bizden önce varacaksınız ama biz gelene kadar içeri girmeyin. Anlaşıldı mı?" dedim Elise telefonu açar açmaz.

"Anlaşıldı. Zaten bölgedeki polis merkezinden destek beklememiz lazım."

Telefonu kapattım. Donny'yi beklerken parmaklarımı sabırsızca direksiyona vuruyordum. Bir şey yapmam lazımmış gibi hissederek Lana'ya mesaj attım:

İyi misin?

LANA: Sıkıntıdan öleceğim ama iyiyim. Duke'la kart oyunu oynuyoruz ve bütün parasını alıyorum. Sen iyi misin?

Duke'un, Lana'nın evinde onunla yalnız olmasından nefret ettiğimi söylemiş miydim? Lana'nın korunmaya ihtiyacı olmasa o şerefsiz sırf sevgilimi benden çok görüyor diye kıçını tekmeleyebilirdim.

Bu herife kelepçeyi takınca iyi olacağım.

Herifi öldürmek için ateş etme yetkimiz olduğundan bahsetmedim.

LANA: Benim için endişelenmeyi bırak. Gerçekten bana hiçbir şey olmayacak. Bu yanımı bilmiyorsun ama ben hayatta kalma konusunda oldukça iyiyimdir. <3

Onun hakkında bilmediğim bir sürü şey vardı. Ama insanları geçmişleri tanımlamazdı ve o da sadece geçmişini saklıyordu. Hazır olduğunda paylaşacağına inanıyordum.

Donny arabaya bindiğinde telefonumu cebime atıp arabayı benzin istasyonundan çıkardım.

Donny destek ekibini organize etmiş, biz varana kadar olay yerinden uzak durmalarını söylemişti.

Gürültülü bir kamyon yanımızdan geçerken kornasına bastı ve Donny de şoföre orta parmak çekti. Bense tamamen yola odaklanmış, hiç yavaşlamadan ilerliyordum. Olay yerine ulaşmamıza iki kilometre kalmıştı ki gözüm bomboş yolun kenarındaki arabaya takıldı. Midem altüst olurken frene asıldım. Araba arkadan darbe almış, tüm camları patlamıştı.

Devrilen araba yan duruyordu. Donny hızla arabadan inip Elise ve Lisa hâlâ arabanın içinde mi diye bakmak için koşmaya başlarken küfretti.

Ben de hızla arabadan indim. Telefonumu çıkarıp ambulansı aradım. Şarjım bitmek üzere olduğu için küfrederek hızlıca konumumuzu söyleyip acele etmelerini ekledim. Kapanmak üzere olan telefonumu cebime atıp arabanın ön kısmına geçtim. Kızları görmeye çalışıyordum.

Bu açıdan bakınca araba yan tarafından darbe almış gibi görünüyordu. İkisinin de bilinci kapalıydı ve Elise'in alnından kan damlıyordu. Araba darbeyi onun olduğu taraftan almıştı ama buradan bakınca fazla hasar almadığını görebiliyordum.

"Logan!" diye bağırdı Danny.

Diğer tarafa koşunca Lisa'nın kapısının sıkıştığını fark ettim. Donny, sağlam kalan ön camı kızlara zarar vermeden kırmak için hafif bir darbeyle camın kenarına levyeyi sokmaya çalışı-

yordu. Ceketimi çıkarıp elime doladım ve camın kalanını geriye doğru çekip kenara attım.

Lisa, kesik nefesler alarak boş bakan gözlerini kırpıştırmaya başladı. İnleyip kapıya yakın olan sağ kolunu kaldırdı.

Derin olmayan kesiklerden akan kanı görünce gözlerim hayretle irileşti.

"O herifti," dedi acıyla nefes alırken. "O herifti. O herifti."

Telaşla nefes alışları hızlanırken Donny onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Bense o sırada Elise'e bakıyordum.

"Elise!" Cevap vermese de sonunda inledi.

Hâlâ hayatta olduğunu görünce içim rahatladı.

"O herif yaptı," dedi Lisa. Kanlı kolunu işaret ederken hâlâ telaş içindeydi. "Silahlarımızı aldı. Bütün silahları aldığını sanıyordu. Onun... Onun da silahı vardı. Önce bizi biraz hırpaladı... Sonra silahını doğrulttu. Biz... Bana yaklaşırken ve ellerimizi görebileceği şekilde uzatmamızı söylerken hâlâ kendimizdeydik."

İnleyerek panikle emniyet kemerini çözmeye çalıştı.

"Sonra... Sonra camı kırdı ve bir cam parçasını kullanarak... Cam parçasını kullanarak bunu yazdı," dedi kolunu kaldırıp ağlamaya başladığı sırada.

"Bizi öldürecekti ama silahına uzanmak için kolumu bıraktığında yedek silahıma uzandım. Ona ateş ettim. İki el. Sıyırıp geçti. Ama... O şerefsiz. Yanında birini getirmişti. Bir kız. Yanında bir kız vardı. Peşinde olduğumuzu biliyordu. Ama koluma bunu kazıdı."

Karmakarışık konuştuğu için anlattıklarını anlamak zordu.

Kolunda görebildiğim tek şey kan lekeleriydi ancak gömleğiyle kolunu silip tekrar bize doğru uzattı. Donny'nin rengi atarken nefesini tuttu. Lisa'nın koluna *hep* kelimesini kazımıştı.

"Bizi tanıyor," diye fısıldadı Donny. Lisa tekrar hıçkırıklara boğulmuştu. "Elise yerine Lisa'yı seçmiş. Eski sevgilini hedef almasının bir sebebi var."

Lisa'yı telaşlandırmamak için kısık sesle konuşmuştu. Söylediğini düşünürken gerildim. Neden *hep*? Niye bu kelimeyi seçmişti?

"Kanaması vardı," dedi Lisa. "Kan kaybetmesine sebep olacak kadar hedefi tutturabildim. En azından birkaç dikiş gerekecek."

Etrafa bakıp kan izi aradım. Gerçi o kadar kan kaybederek ölmezdi. Siktir!

"Yanımızdan geçen o kamyon," dedim dişlerimi sıkarak. "Oydu. Kahrolası kornasına bile bastı!"

Yumruğumu arabaya geçirdiğimde Donny kaskatı kesildi.

"Umarım öldürmek için ateş etme yetkisi hâlâ geçerlidir," diye homurdandı Donny.

"Birisi ona haber uçurmuş. Peşinde olduğumuzu biliyordu."

"Kız suç ortağı falan mı?"

Başımı iki yana salladım, kafamın içinde dönen düşünceler korkunçtu. "Bir partneri olması profilindeki hiçbir özelliğe uymuyor. Bir polisle arkadaşlığı olabileceği de profilindeki hiçbir özelliğe uymuyor. Hayır. O herif çok zeki. Hatta hesaplı davranıyor. Hatalara karşı önlem aldığı bir plan yapmış. Bu kasabada saklanıyorsa kendini güvende hissetmesinin bir sebebi olmalı. Buradaki polis merkezine bak. Bu baskından haberi olan memurlar arasında karısı ya da kızı olan var mı araştır. Sonra kapı kapı gez. Birinin kaybolup olmadığını öğren. Karakola bildirmemişlerdir."

Donny'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sence bir rehinesi mi var?"

"Evet. Artık nerede kaldığını öğrendiğimize göre yanındaki kız ona canlı lazım değil."

Üstelik yanımızdan geçip gitmesine izin vermiştik. O hasta, narsist orospu çocuğu korna çalarak bizimle alay etmişti. Onun peşinde olduğumuzu biliyordu. Ve ben başımı kaldırıp bakmamıştım bile.

Çevremdeki her şeye karşı hep dikkatli olmam gerekiyordu. Bu davayla kişisel bağlantım olduğu için aklım karman çormandı, bakış açım resmen daralıyordu ve bunlar beni oyun dışı bırakıyordu.

O herif kazanıyordu.

Yedinci Bölüm

Ölümün de yaşamın da zamanı bellidir.

-Konfüçyüs

"Lisa iyi. Biraz şokta ama onun dışında iyi," dedi Donny bana bir kahve uzatırken. Ekipçe hastanenin bekleme salonundaydık.

Güvenlik ihlali beni germişti çünkü polis teşkilatından birisi bizi satmıştı.

"Şu andan itibaren Lana'nın yanında sadece çocuğu ve ailesi olmayan polisler kalacak," dedim Donny'ye. Onaylarcasına başını salladı. "Dışarıda sadece bir kez buluştuk. Hâlâ Lana'dan haberi olmayabilir. Görüştüğümüzde genelde onun evinde kaldık ve birisi beni takip etse anlardım."

Donny birilerine mesaj yazarken kahvemi yudumladım. Muhtemelen söylediklerimi aktarıyordu.

"Elise?" diye sordum.

"İyi olacak. Sol omzu çıkmış, darbe aldığı sol bacağında iki kırık var. Şokta değil ama inanılmaz öfkeli."

Donny sırıtınca küçük bir kahkaha attım. Elise de bu durumu artık benim gibi kişisel algılayacaktı. Gerçi düşününce, her-

kes için kişisel bir dava hâline gelmişti. Ekibimizden iki kişiye zarar vermişti ve adımla bana meydan okumuştu. Tek odağımız ve görevimiz, ona haddini bildirmekti.

Hadley, sinirli sinirli bilgisayarına bir şeyler yazıyordu. Adli tıpta elimizdeki en iyi ajanlardan biri olduğu için yıllardır bilgisayar işlerine bulaşmıyordu. Ancak şimdi Plemmons'ın yanına kimi aldığının görüntüsünü bulmaya çalışırken sanki eski becerilerinin tozunu atıyor gibiydi.

Donny'yle birlikte kamyonu anlatmaya çalıştı. Eski bir Ford'du, külüstürdü, berbat hâldeydi ve önünde büyük bir göçük vardı. Bu kamyonla mı kızlara vurdu, bilmiyorduk çünkü kaza yapmış denecek kadar kötü hâlde değildi.

"Bir şey var mı?" diye sordum Hadley'ye.

Gözlerini kısmıştı.

"Henüz yok. Ama o orospu çocuğunu bulacağım."

"Hastanede olabilir. Gösteriyi izlemek isteyecektir. Ya da iyi bilgisayar kullanıyorsa kameraları *hack*lemiş olabilir," dedim.

Hadley onaylarcasına başını salladı. "Hallettim. Buraya gelir gelmez polislere bu konuyla ilgili bilgi verdim," diye açıkladı. "Koridorları kolaçan ediyorlar."

"Lisa'nın ona ateş etmesi muhtemelen adamı sinirlendirmiştir. Arabaya arkadan vurup sürüklenmesine sebep olmuş, ardından tekrar vurmuş. Kızlar adamın fırsat bulacağı kadar sersemlemişler," dedi Leonard otururken. "Sonra Lisa onu vurmuş, adam kamyonuna atlamış ve yan yoldan hızlanarak araca yandan vurmuş. Muhtemelen kızları öldürmeye çalıştı."

"Kurbanlarını kolayca öldürmeye çalışan bir cinsel sadist mi? Sırf bizi kızdırmak için?" diye sordu Donny başını iki yana sallayarak.

"Tüm dikkatimizi üstüne çekmek istiyor. Bizi kızdırıyor," dedim dişlerimi sıkarak.

"İşe de yarıyor," diye homurdandı Leonard.

Bir kadın başını bekleme odasına uzattı ve "Bayan Clifton sizi soruyor," dedi. Özellikle birimize değil, sırayla hepimize bakmıştı.

Donny, Leonard ve ben hızla ayaklandık. Craig de koridordan koşarak gelip Elise'in kaldığı odaya yaklaşırken bize katıldı.

Odanın kapısından girmek üzereyken koridorda bana doğru koşan, korku dolu yeşil gözleriyle endişeli görünen esmer kıza bakakaldım. Beni gördüğü an bedeni fark edilir ölçüde rahatlamış ve kendini kollarıma atmıştı.

Kollarımda titreyen Lana'ya sıkıca sarıldım. Dedektif Duke hemen Lana'nın arkasındaydı. İki büklüm olup ellerini dizlerine koyarken nefes nefeseydi.

"Maraton koşucusu musun nesin sen?" diye sordu zorlukla aldığı nefeslerin arasından.

Lana cevap vermedi. Sadece bana sarılıyordu. Kollarını sıkıca boynuma sarmıştı.

"Çok korktum," dedi sonunda.

"Ekibinize saldırı olduğu söylendi," diye açıkladı Duke elini saçlarında gezdirerek. "Arabayı o kullandı. Gitmemesi için onu ikna edemedim. Kimin vurulduğunu bize söylemediler."

Lana'ya bir süre daha sarıldım. Ekibimin üç üyesi kaşları havada, bana bakıyordu. Bir anda kendime geldim.

Siktir!

Lana'yı yere bırakıp onu kendimden uzaklaştırırken bembeyaz kesilmesini görmezden geldim.

"Kahretsin, buraya gelmemeliydin!" diye bağırdım. Bakışlarımı Duke'a çevirdim. "Ne halt yemeye onu buraya getirdin?"

Duke gözlerini kıstı. "Benimle ya da bensiz zaten gelecekti, anlattım ya. Onu güvende tutmak için geldim."

Lana'yı ve 1.60'ı biraz geçen boyunu işaret ettim. "Olsa olsa 55 kilodur. Sen polis teşkilatı eğitimi almış, 90 kilo bir adamsın ve buna rağmen onu tutamadın mı?"

Lana geri çekilse de hiçbir şey söylemedi. Benim bakışlarım öfkeyle Duke'a odaklanmıştı. Duke da aynı öfkeyle bana bakıyordu.

"Bu kız bir mahkûm ya da suçlu değil. Hukuken onu kahrolası evine kapatamam, küstah göt mendili."

Donny, sanki işler çığırından çıkarsa diye önlem almak ister gibi aramıza girdi.

"O herif muhtemelen burada ya da bizi izliyor ve sen Lana'yı buraya mı getirdin? Ben aptal değilim. O herifin Lana'yı bulmasını *istiyorsun.* Özellikle de şimdi. Bölgedeki en yüksek rütbeli katil profilini tutuklayarak yeni, süslü bir terfi almak istiyorsun."

Tehditkâr bir adımla bana yaklaştığında ben de bir adım attım. Donny iyice aramıza girdi.

"Bu umurumda bile değil. Lana'yı güvende tutmaya çalıştığım için geldim. Masum bir vatandaşı evine hapsetmek gibi bir yetkim yok, senin de yok."

Ona biraz daha bağırmak üzere ağzımı açmıştım ki Lana konuşmaya dâhil oldu. Buz gibi bakışlarında uzunca bir süredir görmediğim o mesafeli ifade vardı.

"Beni koruyacak birilerinin kapımda durmasını istediğini söyledin, kabul ettim," dedi sessizce. O konuşurken kendi kelimelerimi yuttum. "Evimde yabancı birinin kalmasına izin vermemi söyledin, istemediğim hâlde kabul ettim. Evden çıkarken yanımda hep birileri oldu. İş anlaşmalarımı sırf seni memnun etmek için erteledim, seyahat edip kendimi riske atmadım. Bir koruma balonunun içinde oturup sen endişelenme diye aramalarına ve mesajlarına ânında cevap verdim."

Gözleri yaşardı ama bu yaşların öfkesinden kaynaklandığını artık anlayabiliyordum. Ve cidden işi batırdığımın da farkındaydım.

Sekizinci Bölüm

Öfkelendiğiniz vakit, sonuçlarını düşünün.

-Konfüçyüs

Kaba. Düşüncesiz. Küstah.

Karşımdaki adamı tanımlamak için kullanacağımı hiç düşünmediğim üç kelime.

Adaletsiz bir tavırla beni kendi evime kapatan ve güvende olup olmadığıyla ilgili bana hiçbir bilgi vermeyen adamı... Ne kadar öfkeli olduğumu ifade etmem mümkün bile değildi.

"Müsait olduğun an bir mesaj bile atmadın," diye devam ettim. Ses tonum daha sakindi. Hislerimi belli etmemeye çalışıyordum.

Artık kimse için kendimden ödün veremezdim.

Logan beni diğer insanlara göre daha fazla tanımasına rağmen en önemli zamanda hiç önemsemiyor gibi davranmıştı.

"Lana, kızgın olmanı anlıyorum ama burada olmamalısın," dedi. Sesi yumuşamıştı.

"Anladım," dedim gergince. Bir adım geri çekildim. "Umursadığım için kusura bakma. Bir daha olmaz."

Kulağa ergence ve saçmalıyor gibi geldiğimin farkındaydım ama şu an kendime bu ayrıcalığı tanıyabilirdim.

Arkamı dönüp yürümeye başlasam da peşime takılarak kolumu tuttu. Hızla kolumu ondan kurtardım.

"Bak anlamıyorsun," diye fısıldadı kameraya dönerek. "Bizi izliyor olabilir. Şu an neler yapabildiğini bilmiyoruz ve bu yanı tamamen bir gizem."

"Beni güvenli bir baloncuğun içine hapsettin ve kafan rahat etti. Beni önemsiyordun. Ben de sen endişelenme diye seni rahatlatacak her şeyi yapıyordum." Boğazımdaki düğümlenen yumruya rağmen yutkundum. Duygusallaşmayacaktım. Zayıflığımı ya da kırılganlığımı gözler önüne sermeyecektim. "Ben de endişelendim, Logan. Duke, ekibine saldırı olduğuna dair bir telefon aldı, hastanede olduğunuzu söylediler. Aramalarıma cevap vermedin. Bir mesaj bile atmayı bırak, attığım yüzlerce mesaja bir cevap bile vermedin. Birçok şeyi alttan alabilirim ama beni ezip geçtikten sonra senin de içimi rahatlatmak için çaba sarf etmemeni alttan alamam. Bir de bana kızıyor musun? Üstten üstten konuşabileceğini mi sanıyorsun? Sen beni ne sanıyorsun acaba?"

Arkamı dönüp yürümeye başladığımda bana dokunmadı çünkü artık beni takip edemezdi. Olay çıkaramazdı.

Öcü izliyor olabilirdi.

Hasta şerefsiz peşime düşse iyi ederdi.

Bıçaklayacak bir şeye ihtiyacım vardı.

"Onun yanından ayrılma. Müsait olur olmaz geleceğim." Logan'ın muhtemelen Duke'la konuştuğunu duydum ancak yürümeye devam ettim. "Birisi bana lanet olası bir şarj aleti bulsun!"

Açık asansör kapısından içeri adım atıp öfkeyle lobi tuşuna bastığım an gözümden bir damla yaş firar etti. Logan yüzlerce

mesajıma ya da aramama cevap vermediği için başına bir şey geldiğinden korkarak, endişe içinde üç katı koşarak çıkmıştım.

Belli ki ben kafamda en kötü senaryoları yaşayıp dururken, o beni önemsememişti.

Şarjının bitmesi iyi bir bahane değildi. Hele de ekibindeki herkes kullanabileceği bir telefonla yanında dururken.

Duke, kapılar kapanmadan hemen önce asansöre binip duvara yaslandı.

Tek kelime etmedi. Lobiye adım attığım an anahtarları ona attım. Sessizce arabaya yürüdük ve eve doğru uzun bir yolculuk yaptık. Konuşmadım. Radyoyu açmadık. V8 Mustang'imdeki tek ses, motorun gürlemesinden ibaretti.

Telefonum Logan'dan gelen bir mesajla aydınlandı. Demek şarj aleti bulmuştu. Ancak mesajı okumaya zahmet etmedim. Tıpkı onun beni görmezden geldiği gibi.

Sonunda evime vardığımızda anahtarları Duke'dan aldım ve sürücü koltuğuna yöneldim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Evimden toplanıp çıkman için sana vakit tanıyorum. Şu an yanımda kimseyi istemiyorum. Ben dönene kadar evimi terk etmiş olursan sevinirim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Lana bak, şu an öfkeli olmanı anlıyorum. Logan, düşüncesiz bir şerefsiz gibi davranan, zorba bir ahmak ama onu cezalandırmak için kendi güvenliğini riske atma. Yanında kalıp seni koruyalım."

Bir ayağımı arabaya atmış bekliyordum. Duke iyi bir adamdı ama yanımda şu an bir tek o olduğu için olanların acısını ondan çıkarmamak zordu.

"Burada olmak için yasal bir iznin yok. Kendin söyledin. Dışarda gezip durmanıza engel olamam ama mülkümde kala-

caksan bu resmî olarak haneye tecavüz sayılır. Ben dönene kadar gitmiş ol, yoksa yeterince ironik değilmiş gibi polisleri ararım."

İnleyerek küfretti. Bir elini dağılan saçlarından geçirdi. "Nereye gidiyorsun?"

"Hangi sikime istersem," dedim. Arabama binerken orta parmak gösterdim. "Logan'ın bu konuyla ilgili bir derdi olursa, ona buranın özgür bir ülke olduğunu hatırlat," diye ekledim kapımı kapatmadan.

Ona karşı çıkacak vakti tanımadan arabayı çalıştırdım ve vitesi değiştirip garaj yolumdan hızla çıktım. Araba ilerlerken arka tarafının sallandığını hissettim. Jake'in kasabada kiraladığı depoya doğru sürerken arkama bakmadım. Telefonumu kapatıp bataryasını çıkarırken direksiyonu dizlerimle yönlendirdim.

Depoya vardığımda arabamdan inmeden önce Altima'nın anahtarlarını aldım. İntikam almaya giderken kullandığım birkaç arabamız vardı. Bu çevrede kamera yoktu, yani araba değiştirirken beni kimse görmüyordu.

Deponun güvenlik sistemi son derece iyiydi, birisi içeri girecek bile olsa buranın kime ait olduğunu anlayamazdı. Yani benim güzel Mustang'im buradayken denk gelmedikleri müddetçe.

Gerçi bu da beni endişelendirmiyordu.

Çünkü arabalar amaçlarını yerine getirdikten sonra onları elden çıkarıyorduk.

Depodan ayrılarak arabadaki kullan at telefonu açtım ve Jake'i aradım.

"Alo?"

"Benim. Öcü'yle ilgili bir şey buldun mu?"

"Hayır. Bu herif beni sinir ediyor," diye homurdandı. "Logan nasıl?"

"Tek parça hâlinde ve zarar görmemiş. Ayrıca artık bekâr."

Sessiz kaldı. Yanağımdan dökülen gözyaşını hissetmiyormuş gibi davrandım.

"Bunu söyleyeceğimi düşünmezdim çünkü bir federal ajanla görüşmemen ya da polislerle yaşamaman bizim için daha iyi ama sence de abartmıyor musun?"

"Güvende olduğumdan emin olsun diye ben elimden gelen her şeyi yaparken o, benim endişeden aklımı kaçıracak olmamı önemsemedi bile."

"Kulağa biraz... Abartı geliyor. Tabii daha fazla bağlanmamak için kendine bir bahane arıyor da olabilirsin."

Zaten yeterince bağlanmıştım. Ben ağlamazdım.

Gözyaşlarım akmayı bıraktığı günden beri ağlamamıştım.

Yine de Jake'in evine doğru giderken yaşlar yeniden güç kazanmış gibi gözlerimi yakıyordu.

"Arayacağını söylediği hâlde aramaması basit olsa da sinirlendiriyor demek ki. Hayatta olduğunu bana söyleme gereği duymaması basit olduğu için öfke patlaması yaşamıyorum demek ki. Böyle devam edemem, Jake. Evimde polislerle yaşayamam. Rozetlerini görünce... Hepsini koparıp tuvalete atmak ve sifonu çekmek istiyorum. O rozetleri gururla taşıyorlar."

"Onlar Delaney Grove'lu değiller, bebeğim. Bunu karıştırmaman lazım."

"Karıştırmıyorum. Karıştırsam hepsi ölü olurdu. Ben sadece kendimi... Kirli hissediyorum. Onları evimde istemiyorum. Logan'ı da artık istemiyorum. Bana kendimi kirli hissettirmiyor ama onun kurallarına göre oynayarak çok fazla fedakârlık yapıyorum. Anthony'nin evine şimdiye kadar sadece iki kamera yerleştirdim, işe girişmedim bile."

"Polisler güvenliğinden emin olmak için peşindeyken eve kamera koyman çok zordu, bu yüzden ben risk aldım. Eminim ki o polislerin aklında suça yardım ve yataklık etmek yoktur."

İşi espriye vurmaya çalışıyordu ama şu an hiç kafam kaldırmıyordu.

"İyi. Bana odaklanacak bir şey lazım."

"Birini bıçaklamak mı istiyorsun?" dedi neşeyle. Hâlâ gerginliği dağıtmaya çalışıyordu.

"Çok."

"Neredesin?"

"Evine doğru geliyorum. Benim evimde cinayet planı yapmak bir süre hiç kolay olmayacak."

"Neden kullan at telefonla aradın? Ve niye Mustang'inin sesini duymuyorum?"

"Yeni aldığımız Altima'dayım. Evimde bir polis var ve yıllardır oradaymış gibi hissediyorum. Arkadaşlarını arayıp peşime birini takmayacağına güvenemedim. Ayrıca FBI eğer telefon açıksa sinyalini bulabiliyor, bu yüzden de konumumu bulmalarını istemedim."

"Çok mu paranoyaksın acaba? Şüpheli olmadığın müddetçe böyle bir şey yapamazlar."

"Sanki kurallara göre oynuyorlarmış gibi davranıyorsun. Ajan Hadley Grace'in hastane dosyalarımı hacklediğini unutma. Yani Kennedy'nin hastane dosyalarını işte."

Derin bir nefes verdi. "Sözümü geri alıyorum. On yıldır seni ilk kez güldüren şeyi kaybetmiş olsan da bu ilişkinin bitmesine sevindim."

İçimde acı bir his yükselse de taze gözyaşlarımı öfkeyle bastırırken yutkundum. Ayrıldık diye ağlayıp kendimi yerden yere

vuracak hâlim yoktu. Zaten ilişki yapabileceğimi düşünmem bile aptallıktı.

Geçmişteki yanlışların intikamını almak için hayatta kalmıştım.

Peki ya aşk? Benim gibi bir kızın sonu olurdu.

"Ajan Hadley Grace'den konu açılmışken," dedi Jake, daldığım düşüncelerden beni çekip çıkararak. "Kirli çamaşırlarını buldum."

"Ve?" diye sordum. Artık bir önemi var mı merak ediyordum.

"FBI'ya bağlı gizli bir dosyayı hackledikten sonra, on altı yaşındayken işe alınmış. Ya hapse atılacakmış ya da FBI'la çalışacakmış. Bu oldukça yaygın bir durum, özellikle de böyle genç suçlularda. Gerçi artık adli tıptaki o dâhilerden biri olmuş ve sonra da Logan'ın ekibine geçmiş."

"Bu kirli çamaşır değil," dedim.

"Evet ama evden kaçtığı için on altı yaşında *hacker* olmuş. Babası, o doğduktan kısa süre sonra Irak'ta ölmüş. Hadley on yaşlarındayken annesi Kenneth Ferguson'la evlenmiş. Adam hayatlarına girdikten iki sene sonra Hadley, terapiye başlamış. Annesi büyük bir bankanın müdürüymüş yani evde çok zaman geçirmiyormuş. Terapist, üç hafta içinde Hadley'ye kompulsif yalancı olduğuna dair tanı koymuş."

Anlatmaya devam etmesini beklerken söylediklerini idrak etmeye çalışıyordum.

"Kenneth'in ona dokunduğunu söylüyormuş. Annesinin mesaiye kaldığı gecelerde adamın yanına geldiğini söylemiş. Cinsel travmaya dair iz bulamamışlar, adamın geçmişinde de pedofili olabileceğine dair kanıt yokmuş."

"Peki adam öyle miymiş?"

"Hadley her gece altına kaçırıyormuş. Bence doğruluk payı olabilir.

"Kompulsif yalancılar kendi yalanlarına inanırlar," diye hatırlattım.

"Kompulsif yalancılar FBI'a katılamazlar. Ayrıca iyileşemezler de. Tekrar bir suç işlememiş. Dosyası tertemiz. Üvey babası da şu an bir sürü çocuğa sınırsız erişimi olan bir sosyal hizmetler görevlisi, Lana. Hadley on üç yaşında evden kaçtıktan sonra adam bu alana yönelmiş. Sanki başka küçük kızlara yaklaşması gerekiyormuş gibi."

"Ya Hadley'den önce?"

"Teksas'ta bir kadınla evliymiş. On yaşında kızı olan bir kadınla. Kızın gizli dosyasında yazana göre sık sık altına kaçırıp kâbuslar görüyormuş. Onlar da adamı suçlamamış."

Boğazım düğümlendi. Başıma gelen onca şeyin arasında, asla böyle bir şey yaşamamıştım.

Sessizliğimi korudum.

"Aklından geçenleri biliyorum ve cevabım *asla olmaz*," dedi Jake.

"Adam ne kadar uzakta?"

"Kahretsin, Lana! Olmaz dedim. Belli bir listemiz var. Bir sistemimiz var. Önce sana ve Marcus'a bunları yaşatan o orospu çocuklarının işini bitirmemiz lazım. Sonra babana kötülük edenlere sıra gelecek. Hepsi bu. Dışarıda elini kolunu sallayarak gezen her sapığın peşine düşen intikam melekleri değiliz."

"Şu an bir sürü çocuğa sınırsız erişimi olan bir sosyal hizmetler görevlisi. Daha çok dışlanmamak için acılarını sessizce içine atma ihtimali olan üzgün çocuklara yani. Kendi ağzınla söyledin. Oturduğun yerden, bana bu adamın işini istediği gibi yapmasını sorun etmediğini söyleyebilir misin? Bizim başımıza

neler geldiğini bildikleri hâlde kıllarını kıpırdatmayan o pis kasabadaki insanlardan farksız olmadığını söyleyebilir misin?"

O kadar uzun süre sessiz kalmıştı ki, hassas noktasına dokunduğunu anlamıştım.

"Çok uzakta değil. Adresi sana yazarım. Suç işleme yöntemini değiştir. Bu davayı Kızıl Katil'e bağlamamalılar."

"Neye?" diye sordum keyifle.

"Medyanın sana bu ismi vermesini sağlayacağım."

"Medyanın bana bir isim vermesini mi sağlayacaksın?"

"Evet. Sağlayacağım. Kimse seni görmesin, arabayı müsait bir yerde bırak. Ben birine aldırtırım sonra da kendim gelip her zamanki gibi seni alırım. Hata yapmak yok. Yanında kullanabileceğin bir cinayet silahı var mı?"

"Botumda bir bıçak var. İş görür. İz bırakmamak için kaldırımdan ve ara sokaklardan yürürüm. Bu herifin aletini kesmeyi ne kadar istesem de kendime engel olacağım."

"Eğer masumsa onu öldüremezsin."

"Endişelenme," dedim, her şeyi fazla düşünen arkadaşıma. "Günahlarını bana hep itiraf ederler."

Ninova

Dokuzuncu Bölüm

İhtiyatlı olanlar nadiren yanılır.

-Konfüçyüs

Sinirlerim oldukça bozuk olsa da dikkatimi beş saat önce hastaneden ayrıldığından beri aramalarıma cevap vermeyen Lana'ya değil, buraya vermeye çalışıyordum. Ayrıca Duke da telefonunu açmıyordu.

Bunun ona ciddi sonuçları olacaktı.

Bakışlarımı sorgu odasındaki destek ekibi şefine verdim. Aramızdaki cam tek yönlüydü, gerçi o bunun zaten farkındaydı.

Elleri titriyordu. Gerginmiş ve oradan çıkmak istiyormuş gibi bir oturup bir kalkıyordu.

"Yirmi yaşındaki kızı dört gündür üniversitedeki derslerine katılmıyormuş," dedi Donny, benimle birlikte adamı izlerken. "Oda arkadaşı, ailesinden birisi vefat ettiği için eve döndüğünü söylemiş. Plemmons kızla bağlantıya geçmiş mi diye telefonunu inceliyoruz, birinin vefat ettiğiyle ilgili yalan söylemiş olabilir, değil mi? Annesinin durumdan hiç haberi yok, neden bu kadar soru sorduğumuzla ilgili azıcık bile fikri yoktu."

"Kızı esmer mi?" diye sordum. Odada volta atan Lee Norris'i izlemeye devam ediyordum. Adam oturdu ve tekrar kalktı.

Kesinlikle tedirgindi.

Bilgiyi o sızdırmıştı.

"Evet," diye cevapladı Donny. "Plemmons'ın kızı kaçırması, o herifin geçmişine ya da bildiğimiz kadarıyla profiline uymayan bir durum. Bunca zamandır bizi kandırıyormuş gibi hissediyordu ama onu bulduğumuzda, bir adım önümüze geçmek için bir çekişmeye girdi."

Ona katılarak başımı salladım.

"İçeri giriyorum. Dedektif Duke'a ulaşmayı dene. Devriye gezenler ne dedi?"

Dudaklarını birbirine bastırıyordu. Donny'yi iyice süzdüm ve "Ne oldu?" diye sordum.

"Lana, adamların hepsini mülkünden kovmuş. Onca şeyle uğraşırken sana söylemek istememiştim. Arabasına atlayıp gitmeden önce herkese resmen *siktir olup gitmelerini* söylemiş. Sen dâhil."

Yumruğumu duvara geçirdiğimde, elimin etrafındaki alçıpan küçük parçalara bölündü.

"Daha önce hiç bu kadar kontrolünü kaybettiğini görmedim, Logan. Belki biraz..."

"*Sakın* cümleni bitirme," dedim sertçe. Kanlı parmaklarımı pantolonuma silerken canımın yanmasını umursamadım. "Bu davayla herkes duygusal bağ kuruyor. Sadece ben değil. Leonard'ı yanımıza gönder. Norris birkaç dakikaya kalmaz bana saldıracaktır."

"Halledebileceğine emin misin?"

"Bildiklerini hemen anlatacak. Kızının ölümüne sebep olacağız diye bizi suçlayacaktır. Ama o hasta orospu çocuğunu ya-

kalamamızın tek yolu bu adam. Beynim gayet düzgün çalışıyor. Lana'yı bul. Bulunca bana haber ver."

Arkamı dönüp odadan çıktım ve doğruca sorgu odasına girdim. Norris içeri adım attığım an bana ters ters bakarak yerinden fırladı.

"Beni buraya kilitleyerek ne bok yediğini sanıyorsun sen?! Alt kurula yazabileceğim şikâyet dilekçelerinden haberin var mı?"

"Erica Norris senin kızın ve ailenizde birisi vefat ettiği için dört gündür derslerine girmiyor. Ailenizde kimse ölmemiş," dedim onu susturarak.

Yüzünün tüm rengi bir anda attı. Sanki artık ayakta duramıyormuş gibi sandalyesine çöktüğünde tüm bedeni pelteleşmişti.

"Onu öldürteceksiniz," dedi boğuk bir fısıltıyla. Bakışları ölümcül bir hâl alırken yumruğunu masaya indirdi. Öfkesi, tekrar enerjiyle dolmasına sebep olmuştu. "Orospu çocuğu! Kızımı öldürteceksin!"

Bana doğru atılsa da Leonard tam zamanında girerek adamı yakasından tuttu. Ben de ifademi bozmadan yaslandığım duvardan onları izlemeyi sürdürdüm.

"Baskın yapacağımızı sen haber verdin," diye devam ettim. "Hangi telefonu kullandın? Sana telefon mu verdi?"

"Seni adi!" dedi tükürerek. Leonard onu tutarken hıçkırıklara boğulmamak için kendini sıkıyor gibiydi. "O herifin kızımı kaçırdığını bildiğiniz hâlde beni buraya mı tıktınız? Katilsin sen!"

Duvardan uzaklaştım ve aramızda duran masaya yaklaşıp ellerimi masaya dayadım. Onunla göz göze gelecek şekilde eğildim.

"Adam elimizdeydi ama sen ona bilgi sızdırdın. O herif, artık işine yaramadığında kızına sence ne yapar?"

Karşımda kendini kaybederek hıçkırmaya başladı. "Herhangi bir tehditte ona haber verirsem kızıma zarar vermeyeceğine dair

yemin etti. Kızımı geri alacağıma dair yemin etti. Çenemi kapalı tutarsam... Söz verdi. Siz beni sorguya aldığınız için artık hiç şansım kalmadı!"

"O herifin dışarıda olmasının sebebi sensin. Şu an onu gözaltına alamamamızın sebebi sensin," diye hatırlattım. Onun bir baba olarak neler yaşadığını hissetmemek adına duygularımı kapatırken sesimde buz gibi bir ton vardı.

"Sen ve lanet ekibin olmasanız o herif buraya gelmeyecekti bile! Bir katilin kasabamızda kol gezmesine sebep oldunuz, şimdi de kızımı kaçırdı işte!"

"O herif Boston'da da olabilirdi," dedi Leonard sakince. "Başkasının karısını, kızını, kardeşini öldürebilirdi... Katili biz yaratmadık, şef. Onu durdurmaya çalışıyoruz. Sen de en iyi fırsatımızı elimizden aldın. Sonunda onu yakalamıştık."

Norris sonunda kendini kaybetti. O kadar çok hıçkırıyordu ki artık söyledikleri anlaşılmıyordu bile. Yüzünü kollarına gömerek ağlamaya başladı.

Çok düşük bir şans da olsa kızının hâlâ hayatta olma ihtimali vardı. İçimde kendine bir yol bulmaya çalışan suçluluk duygusunu bastırmam gerekiyordu. Kayıpları kabullenmek *hiçbir* zaman kolay olmamıştı. Ama bizim işimizde, bu durumla hep karşılaşıyorduk. Kendinizi duyarsızlaştırmadığınız müddetçe böyle bir alanda iki aydan uzun çalışamazdınız.

Karşımdaki adam, o depoya baskın düzenleyebilseydik kızının hayatta kalma ihtimalinin daha yüksek olacağını bilmiyordu. O durumda herif kaçacaktı. Bizi atlatmayı deneyecekti. Kızı da peşinden sürüklemek çok riskli olacaktı.

Kız hâlâ hayatta olacaktı ve biz o herifi gözaltına alabilecektik.

Karşımdaki adama bundan bahsetmedim. Kızının ölümünün sorumluluğunu bize atması onun için daha iyi olurdu. En azından ona bu kadar merhamet edebilirdim.

Norris güçsüzce cebinden bir telefon çıkarıp uzattığında Leonard telefonu aldı. "O gönderdi," diye fısıldadı Norris boğuk sesiyle. "Günde iki kez kızımın sesini duymama izin vereceğini söyledi."

"İzin verdi mi?" diye sordu Leonard.

Norris gözlerini silerken kederle başını salladı. "Her seferinde beş saniye. Kızımın onu kurtarmam için bana yalvarmasına yetecek kadar."

Tekrar kendini kaybettiğinde Leonard telefonla odadan çıktı. Şu âna kadar Erica Norris ya ölmüştü ya da ölmüş olmayı diliyordu. Muhtemelen son dört gündür bunu diliyordu.

Evsiz insanlar, bazen etraflarında olup bitenlere göz yumarlardı. Bu acımasızlıkla ilgili bir mesele değildi elbette, hayatta kalma mekanizmaları devreye giriyordu. Sokakta hayatta kalmaya çalışmak böyle bir şeydi. Çok uzun zaman boyunca acı çekiyorlardı ve daha fazla acı çekmeyi kaldıramayabiliyorlardı. Ancak düzgünce teşvik edildikleri takdirde, ihtiyacınız olan her şeyi bir bir dökülüyorlardı.

Şu an o depoda yaşayan evsizler bize bildiklerini anlatıyorlardı. Para karşılığında. Etik olmadığı gibi yasak da değildi. Ancak elimizde pek bilgi yoktu.

Plemmons, arka taraftaki odalardan birine geçmişti ve yanında zincirle bağladığı bir kız vardı. Kendisi burada değilken odaya asma kilit takıyordu. Kızı da yanında götürüyordu.

Odada kan tespit edilmişti. Kıza işkence etmeye başlamıştı bile. Muhtemelen öldürecek kadar olmasa da istediğini almak için kızın birkaç yerini kesmişti. Birkaç dikiş seti de bulmuştuk. Demek ki kız çok kan kaybetmesin diye acımasız yöntemleriyle verdiği zararı telafi etmeye çalışmıştı.

Kız, dört gün boyunca dayanmıştı. Dört gün boyunca muhtemelen ölmeyi dilemişti.

Babası dört gün boyunca ağzını açmayıp hiç hakkı olmayan tehlikeli bir oyunda zar atmıştı.

Hemen bize gelmeliydi. İşte o zaman Plemmons'ı çoktan gözaltına almış olurduk. Kızı şu an her neredeyse orada değil, kendi yatağında olmuş olurdu.

Adam hıçkırmaya devam ederken içini rahat rahat boşaltsın diye odadan çıktım.

"Biraz kendine geldiğinde bir şeyler daha anlatacak mı bir bakarsın," dedim koridorda beni karşılayan Donny'ye. "Lana'dan haber var mı?"

Başını yavaşça iki yana salladı. "Yok. Hadley'den onu bulmayı bir denemesini rica ettim. Malum Alan, şu an kamera kayıtlarından bu herifi aramakla meşgul."

Doğruca Hadley'nin masasına ilerleyince onu klavyeye sertçe bir şeyler tuşlarken buldum. Ancak Lana'yı aramıyordu. Alan'la aynı kamera kayıtlarını izliyordu.

"Ne oluyor? Donny, Lana'ya dair bir ipucu aradığını söylemişti."

"Şu an önceliğim Lana değil, Logan. Masum bir kız şu an bir seri katilin elinde ve onun hayatını kurtarmaya faydam dokunsun diye uğraşıyorum."

Bunu sanki o herifin ellerine birisi daha düşmesin diye uğraşmıyormuşum da kontrol manyağı bir şerefsizmişim gibi söylemesine bayılmıştım doğrusu.

"Lana'nın da hedef olacağını *biliyoruz*, özellikle de bu durumda. O herifin radarında değildiyse bile hastanedeki olaydan sonra radara girmiştir."

Hadley beni duymazdan gelerek bir şeyler yazmaya devam etti.

"Lanet olsun, Hadley!"

Döndü ve buz gibi bir bakışla beni süzdü. "Başının belada olduğunu bildiğimiz kızı arıyorum. Doğru düzgün tanımadığın

sevgilinle kendin ilgilen. O herifin, hastane kayıtlarını hackleyecek kadar yetenekli olacağını sanmıyorum. Ayrıca içinde olduğumuz duruma bakıp da ne kadar organize ve akıllı olduğunu düşünürsek hastaneye de kalkıp gelmemiştir. Beni. Rahat. Bırak."

Ekranına döndüğünde derin bir nefes verdim. "Tamam. Erica Norris'i bul. O herifi bul."

"Niyetim o yönde. Onayladığın için sağ ol," dedi alayla.

Bunu kabul etmeyi hiç istemesem de haklıydı. Sevgilimi araması için başının belada olduğunu bildiğimiz bir kızı aramaya son vermesini söyleyemezdim. Hastanede kendimi kaybetmemiş olsaydım, Lana hâlâ polislerin koruması altında evinde güvende olurdu. Ona mesaj atmam gerekirdi ama telefonum kapanmıştı ve birilerinin Duke'a olanları haber vereceği aklımın ucundan bile geçmemişti.

Onu endişelendirmek istemediğim için daha sonra anlatacaktım. Bana sarılabileceği ve iyi olduğumu kendi gözleriyle görebileceği ilk anda. Yaşananların haberini Duke'a hangi şerefsiz uçurmuştu ki?

"Bizim departmandan Dedektif Duke'a saldırıyla ilgili niye haber uçuyor?" diye sordum tahtanın önünde dalgınca fotoğraflara bakan Craig'e.

O bile Plemmon bize tekrar saldırmadan önce onu durdurmanın bir yolunu arıyordu.

"Ben de aynı şeyi merak ediyorum," dedi dalgın bir ses tonuyla. "Şefi aramıştır. Bu davayı iş gücümüzü artırmak için bölgedeki polis merkeziyle paylaştığımız düşünülürse, şefi davanın bütün gelişmelerini takip ediyordur. Duke'u arayıp senin kıza haber vermesini ama detayları paylaşmamasını söylemiştir." Craig bana döndü. "Duke detayları biliyordu. Sadece paylaşmadı ve bizim ekipten kimse de kıza bilgi vermedi ya da çağrılarını

bizden birine yönlendirmedi. Acil durumda ulaşılacaklar listende onun numarası yok sonuçta."

Ürperdim.

"Lana'nın hastaneye geleceğini biliyordu," dedim gergin bir hâlde.

"Şef, o herifi tutuklamak istediği için bizimle oyun oynuyor," diyerek Craig beni onayladı. "Komşusu olduğumuz için onların polis merkezi hiç dikkat çekmiyor. DC'deki ve çevre kasabalardaki yüksek profilli bütün suçluların dosyaları bize geliyor. Çoğu yere kıyasla, burada davet bekleme alışkanlığı daha yaygın."

"Yani Duke aracılığıyla Lana'ya haber uçurdu çünkü hemen hastaneye koşacağını biliyordu."

"Polis merkezinden görevlilerin hastaneyi koruduğunu, gelen gidenleri ve Plemmons'a benzeyenleri incelediğini söylemiştik. O herifin kendi sebep olduğu acıyı, korkuyu ve telaşı görmek için bir yol bulmak isteyeceğini düşündüğümüzü söylemiştik."

"Şerif, Plemmons Lana'yı görsün istedi," dedim sertçe.

"Ve muhtemelen onu evine kadar takip etsin istedi," dedi Craig. Çenesi seğiriyordu. "Siktiğimin piçi. Devriyedekileri aradım. Olanları anlattılar. Ama şimdi bizden birini de oraya göndereceğim. Hâlâ deneyimsiz olsalar da gönderebileceğimiz birileri var."

En azından birisi Lana'nın da hedef olduğunu ve Plemmons onu fark ederse önünde sonunda saldırıya geçeceğini idrak etmişti.

Kendimi artık o kadar da paranoyak ya da delirmiş gibi hissetmiyordum.

"Teşekkürler," dedim.

Omuz silkti. "Ben adam gönderirsem insanlar mantıklı davrandığımı düşünür, sen göndermiş olsaydın yetkini kötüye kullandığını düşünürlerdi. Araya girmemin vakti gelmişti.

Ama sırf seninle aynı bakış açısına sahibiz diye araya girdim. Diğerleri sadece Erica Norris'i görüyor." İfadesi tekrar karamsar bir hâl aldı. "Kızın kalbi hâlâ atıyor bile olsa, o herif onu kaçırdığından beri ölü."

Bunun farkındaydım ama kimseye söylemek istemiyordum. Herkes içten içe bunu biliyordu.

"Babası o cinsel sadistin oyununa ortak olduğu an, kız kurtarmak için tek şansımız da ellerimizden kayıp gitti," diye ekledi Craig iç çekerek. "Bu kadarını bilmek için profilci olmama gerek yok. Tek avantajımız, Lana'nın da muhtemelen listesinde olduğunu bilmemiz. Tüm gücümüzü bu yöne vermeliyiz."

"Ama veremiyoruz," dedim içimde hayal kırıklığı yükselirken.

"Çünkü bu kızı aramamızı istiyorlar," dedi Craig beni onaylayarak. "Lana da sana kızgın. Arabasını aldıktan kısa bir süre sonra GPS'i kapanmış. Ne yazık ki bunu biliyoruz. Telefonunun da ya şarjı bitmiş ya da yerini bulmayalım diye bataryasını çıkarmış. İkinci seçeneği yaptıysa akıllı kız. Sevgilinin, izlerini gizlemek için bu kadar çaba sarf etmesini gerektirecek bir sebebi var mı?"

Bu durumun bir hayli tuhaf olduğunu ben bile kabul ediyordum. "Lana sır gibidir. Başta düşündüğümün aksine, polis teşkilatına güvenmiyor da."

Yavaşça başını salladı. "Anladım. Şu an teşkilata güvenmeyen bir sürü insan var. O da mahremiyetine ya da vatandaşlık haklarına bağlıysa anlarım. Wifi kullanmıyor mu? Herhangi bir bağlantı da bulamadım."

"Evine girdiğimde internete bağlanacak kadar vaktim olmadı doğrusu."

"Tamam, neyse, kızı bulamadım işte. Beyaz yakalıların suçlarını inceleyen Sarah bana yardım etti. Aradığımız kızın gizli kalmayı çok iyi bildiğini söyledi. Cinsel suçlarla çalışırken bunu

çok sık görmüş. Tekrar ve tekrar istismara uğrayan kadınlar izole ve mahrem bir hayat sürüyorlarmış. Sevgilinin bedeniyle barışıklığı ve korkusuz tavrı düşünülünce onda böyle bir durum olduğunu sanmıyorum ama Sarah'nın bana anlattığı mahremiyet önlemleriyle bir sürü benzerlikler buldum. Hep aklımdan geçen ilk sonuç doğru olur."

Midem kasıldı. Lana'yla ilgili hiçbir detay onu bir kurban gibi göstermiyordu. Sonra ilk tanıştığımız zamanı düşündüm. Daha mesafeliydi, kendini savunmaya hazırdı ama ona dokunduğumda irkilmemişti.

Hayır. Hayır. Şu an kafamda dönen bunca tilki varken doğru dürüst düşünemiyordum. Lana kimseden kaçmıyordu. Durum ne olursa olsun, olayın ciddiyetinin farkında değildi.

"O şekilde fiziksel istismara uğrayan birisi, cinsel bir sadistin kurbanı olma ihtimali varken polislere sırt çevirmezdi. Onu tam koruma programına almalıyız. Artık yeterli koruma sağlanamıyor. Bana arka çıkarsan bizi ciddiye alırlar."

"Çoktan denedim," dedi. "Müdür, FBI kaynaklarını kullanarak sevgilini kontrol edemeyeceğini söyledi. Fazladan devriye göndererek önüne geçemeyeceğimiz bir tehdit olduğunu düşünmüyor. Bir ilişkin olduğunu da yeni öğrendiğinden, o herifin Lana'nın peşine düşeceğinin farkında değil."

"Sanki bu dünyada en iyi gözlemi yapan insan oymuş gibi," diye homurdandım.

"Elimizdekilere odaklanalım," dedi Craig. "Devriyeler artırılacak ama Lana onları mülkünden kovarsa yapabilecekleri bir şey yok. Gerçi destek şefiyle olanlar düşünülünce gönderebileceğimiz kişiler de sınırlı. Aile üyeleri hayatta olan kimseye her şey olup bitmeden bilgi veremeyiz. Bu yüzden herkesin geçmişini güzelce incelemek lazım..."

"Anladım. Müdür, tüm dikkatimizi muhtemel geleceğe değil şu âna vermemizi istiyor. Aptalca olduğu kadar akıllıca da. Bu durumdan fazla etkilenmiş olabileceğimden endişe ediyorum."

Omzumu sıktı. "Ben de etkilenmiş olabilirim. Ama bunun tek sebebi, senden daha yakışıklı olduğumun farkında olan birkaç kişiden biri olman olabilir."

Küçük bir kahkaha attığımda sırıtarak diğer tarafa geçti. Odaklanmam lazımdı. Lana'nın çok güvenli bir otele gittiğini ve o herifin iyi bilgisayar kullanıyor olabileceğini söylediğim için telefonunun bataryasını çıkardığını umuyordum.

"Bu herif destek şefinin ya da kızının adını nereden biliyordu?" diye sordum boşluğa.

"Demek ki bilgisayarla arası iyi," dedi Craig ânında. Sanki o da şimdi farkına varmıştı.

"Kafamızı boşaltıp bu davaya da diğer davalara yaklaştığımız gibi yaklaşmamız gerekiyor," dedim arkamı dönerek. "O herif tam da şu an zihnimize sızmış durumda. Hepimizi ama özellikle beni acele düşünmeye itiyor, hislerimizi bize karşı kullanıyor."

"Bizi birbirimize düşürüyor," dedi, içeri giren Donny bakışlarını benden ayırmadan. "Şef, şu an resmen temsil ettiği şeyden nefret ediyor. Plemmons hiç keşfedilmemiş yüksek IQ'lu bir dâhi olabilir. Bir anda ilgi çekmek istemesinin bir sebebi var. Bir şeyi hiç tatmamış olan bir insan, hayatına onsuz devam edebilir."

"Ancak arzuladığından dahi haberi olmadığı bir şeyi tadan insan, dahası için çaba sarf eder," dedi Elise. Koltuk değnekleriyle dağılmış, bitkin bir hâlde ve bir kolu askıda içeri girince hepimizi şoke etti.

"Lanet olsun," dedi Craig sertçe. Hızla acil durumlar için köşede bekleyen tekerlekli sandalyeyi getirdi.

"Eğer beni ona oturtmaya çalışırsan sonunda oturan sen olursun," dedi Elise, Craig'e ters ters bakarak.

Bakışları bana döndü.

"Bu orospu çocuğunu bulmak istiyorum. Bir yerlerde işi bataracak. Bu şehirde elini kolunu sallayarak geziyor. Olan her şeye karşı çok rahat. Lisa onu vurana kadar hiç telaş belirtisi göstermedi. Hatta vurulduğunda bile telaşlanmaktan çok sinirlenmiş gibi görünüyordu. Geçmişiyle ilgili hiçbir şey bulamamamızın sebebi de bir şekilde bunu silmenin bir yolunu bulması olabilir."

"O zaman işe koyulalım," dedim, Elise masasma doğru topallayarak ilerlerken.

"Zamanı geldiğinde o herifi vurmak benim hakkım," diye ekledi Elise kısık sesle. Bu sözü, dudaklarımın kıvrılmasına sebep oldu.

Bunu yapmayı her ne kadar istemesem de Lana'ya odaklanmaya bir son vermem gerekiyordu. Erica Norris'in hayatta kalma ihtimali çok düşük de olsa, o küçücük şansı sağlamak için tüm gücümle çaba sarf etmeyi ona borçluydum.

Onuncu Bölüm

Yalnızca en zeki ve en aptal insanlar asla değişmez.

-Konfüçyüs

Kenneth Ferguson düşündüğümden de ağırdı. Böyle detayları genelde önceden düşünmüş olurduk. Bu adam obez bir canavardı ve onu suyun kıyısına yuvarlamak bir hayli zordu. Hele de çamura basmak zorunda kaldığım için şimdi bir de izlerimi kapatmakla uğraşacağımdan her şey daha da zorlaşmıştı.

İşin iyi tarafı, en azından bu pislik suyun yakınlarında yaşıyordu.

Canavarların birden fazla formu olurdu.

Mesela kırmızı rengini, bağışlanmak için yalvaran kurbanlarının akıttığı kızıllığın rengini seven güzel bir kız.

Don atlet oturan kel, pasaklı heriflere de benzeyebilirlerdi. Evet. Klişenin önde gideni. Hatırlamak istemeyeceğim kadar fazla adamın çatalını görmüştüm.

Suya açılarak cesedi de kendimle birlikte karanlığın kollarına sürükledim. Bir zamanlar karanlıktan korktuğumu anımsıyordum. Şimdi yılanlar bile benden korkuyordu.

Adam itiraf etmişti. Günahlarını kerpetenle söküp almıştım ve hepsini itiraf etmişti.

Tamam, sırf ona işkence edebilmek için mideme yükselen safrayı yutmak zorunda kalmama sebep olacak kadar detaylı anlatmasına sebep olmuş olabilirdim. Birazcık işkence edebilmek için. Adam hemen dökülmüştü.

Ölümden beterini hak ediyordu. Ölümünün günlere yayılmasını hak ediyordu. Ancak şu an böyle bir şey yapamazdım. Yaptıklarım bile fazla riskliydi.

Soğuk suya dalarak üzerimdeki kanı temizledim. Yorgun kaslarımın soğuğa itiraz edişini görmezden geldim. O şerefsizi yokuştan sürüklemek zordu. Kahrolası merdivenlerden bahsetmiyordum bile.

Sudan çıktığımda yüzeyde süzülen adama baktım. Kilosuna rağmen su onu kolaylıkla taşıyordu.

Vücut ne kadar yağlıysa o kadar kolay süzülüyordu.

Akıntı cesedi sardığı an, sudan çıkıp kenara bıraktığım küreği aldım ve geldiğim yol boyunca bıraktığım izleri kapattım. Etrafımı görebilmek için yanıma aldığım küçük ama parlaklığı iyi olan el fenerini ağzıma sıkıştırmış, geldiğim yoldan dönüyordum.

Saat gecenin ikisiydi ama cesedini suya atmak için bu saati beklemem gerekmişti. Şerefsizin çok yakında oturan komşuları olduğundan ona işkence etmek felaket zor olmuştu. Neyse ki bodrum katı vardı.

Az önce bahsettiğim lanet olasıca merdivenler de tam olarak oradaydı.

Bodrum katındaki kanı arındırmak için bol bol çamaşır suyu ve su gerekecekti. Bu kez adli incelemeye karşı önlem almam gerekliydi.

Listemdeki cinayetler daha kolaydı tabii. Daha az temizlik gerekiyordu.

Listemdekilerin bulunmasını istiyordum.

Kenneth'de temizlemem gereken çok fazla iz vardı ve bol bol tuzlu su yeterli olacaktı. Gerçi bulunmadan önce, *tabii* bulunursa sudaki küçük canlılar ondan birer lokma almış olacaklardı.

Adamın komodininde bulduğum fotoğraflar, onun anlatmasına gerek kalmadan hikâyesini gözler önüne seriyordu. O fotoğraflarda çoğu çıplak, yetmiş küçük çocuk vardı. Korkunç bir kreasyonun polaroidleriydi bunlar. Pedofillerin bayılacağı türdendi.

Aralarından aldığım tek bir fotoğraf olmuştu. Neden aldığımı bilmiyordum. Ama fotoğrafta Hadley on bir yaşındaydı. Adam üstlerine not yazmış ve yaşlarını eklemişti.

Bu adamın cesedi bulunup da fotoğraflar ortaya çıkarsa, Hadley'nin panoya asılmış kanıtların içinde kendi fotoğrafını çalışma arkadaşlarının görmesinden hoşlanmayacağını biliyordum. Güçlü ve gururlu bir kızdı ve muhtemelen bunca zamandır her şeyi kafasında kurduğunu sanıyordu.

Onu deli olduğuna inandırmışlardı. Kendi annesi bile bunları uydurduğuna onu ikna etmişti. Kadın, kızını taciz eden sapık bir herifle evli olma ihtimalini kabullenemiyor diye kendisine yardım etmesi için alanında uzman birini tutmuştu.

Böylece Hadley kaçmıştı.

Kirli ve hatalı olanın *kendisi* olduğunu sandığı için kaçmıştı.

Bu dünyada iyi olan bir sürü insan vardı ama onca masum çocuğun acısını dindirme işi tek bir canavara düşmüştü.

Beni alaşağı etmek isteyen bu kıza borçlu hissetmem için bir sebep yoktu ama içten içe bir benzerliğimiz varmış gibi hissediyordum. Jake olmasa ben ya delirir ya da kendimi öldürürdüm.

Onun bir Jake'i olmamıştı.

Belki onun için Jake'e en yakın kişi Logan'dı ve bu yüzden birinin onu oyuna getirdiğini düşünerek peşime düşmüştü.

Jake için herhangi bir sürtüğü gebertebilirdim.

Hadley öyle şeyler yaşamayı hak etmiyordu, bu yüzden o fotoğrafı görmemesini sağladım.

Çakıl taşlarından oluşan garaj yolunda üzerimden hiçbir şey düşürmediğimden emin olarak kıyafetlerimi değiştirdim. Tepeden sıkıca topladığım saçımı şapkanın altına gizlemiştim.

Kıyafetlerimde özel bir şey yoktu, mağazadan alınabilecek sıradan şeylerdi. Okları bana çevirebilecek bir detaydansa, her yerde bulunabilecek şeyler almaya özen gösteriyordum.

Cebimden bir çivi düşünce eğilip aldım.

Onun çivisi de diğerlerinin yanında, sapık orospu çocuklarınınkiyle birlikte duracaktı.

Temiz, kuru kıyafetlerimin içinde sıcacık ve rahat bir hâlde arabayı bıraktığım yere gidip dolambaçlı yolda ilerlemeye başladım.

Yolun otuz kilometre kadar ilerisinde şahsi bir av alanında eski bir odunluk bulunuyordu. Kapısını açınca bir hareketlilik sezdim.

Köşedeki çocuğun korku dolu bakışları benimkilerle buluştu. Kız kirlenmişti, korkuyordu ve yapayalnızdı.

"Seni o canavardan kurtarmaya geldim," dedim karanlık kulübede yavaşça.

Bana bakarken titremesi yavaşça durdu. Gözleri irileşmiş, umutla bakıyordu.

"Sen melek misin?" diye sordu. Sesi, sanki boğazı susuzluktan kurumuş gibi çatlamıştı.

"Ona kıyasla evet," dedim dürüstçe.

Yavaşça yerinden kalkarak tereddütle beni süzdü. Sekiz yaşından daha büyük olamazdı.

"Sakladığı başka birisi var mı, biliyor musun?" diye sordum. Adam sadece bu kızı tuttuğuna yemin etmişti ama başka kızlar da olabilirdi.

Kız başını iki yana salladı. "Diğer kız geri dönmedi."

Kalbim sıkıştı. "Hadi gel. Seni güvende olacağın bir yere götüreceğim."

Başını salladı. Korksa da bana yaklaştı. O herifin geri dönüp de yapabileceği şeylere kıyasla, benim yapabileceklerimle yüzleşmeye hazırdı.

Kız sendeleyince onu tuttum ama irkilmedi. Cesur bir kızdı.

Arabama kadar yardım etmeme izin verdi. Yolcu koltuğuna yerleştiğinde ağlamaya başlamıştı bile. Bu âna kadar umudunu yitirmişti demek.

Sürücü koltuğuna geçerken aklımda riskli bir plan vardı. Bu kızın güvenle gidebileceği tek bir yer vardı.

"Ailen yok, değil mi?"

Başını iki yana salladı.

"Başka bir hayatta tanıştığımız bir arkadaşım var, bir kadın. Ondan iyi bir anne olur. Seninle ilgilenecektir."

Kız kirli saçlarını gözlerinden itti. "Gerçekten mi? Beni ondan korur mu?"

"Ben seni o adamdan koruyacağım. Bir daha geri dönmeyeceğine söz verebilirim. Tamam mı?"

Kız beni incelerken gözlerinden daha fazla yaş dökülmeye başlamıştı. Ödünü koparmış olmalıydım. Kahretsin.

"Sen gerçekten de bir meleksin," dedi sonunda. Kalbim sıkıştı.

Lindy May'in evine sürerken tek kelime daha etmedim. Bir hayalet görünce irkilmeyecek tek insan o kadındı.

"Adın ne?" diye sordum, her geçen dakika daha da rahatlayan kıza.

"Bana Enik diyordu. Ama aslında adım Laurel," dedi kız esneyerek. Pencereye yaslanmıştı.

Direksiyonu sıkıca tuttum. Keşke o adamın aletini kesip ağzına dikseydim.

Lindy May'in evi göründüğünde birkaç dakika boyunca aklımdakini tarttım. O iyi bir kadındı. Tıpkı Diana gibi. İkisi de benim için adaleti sağlamaya çalışmışlardı. Lindy, sırf bu yüzden berbat bir kaderle karşı karşıya bırakılmıştı. Her şeyimin alındığı o gece Lindy, benden beş yaş büyüktü.

"FBI'ı arayacağım!" diye bağırdı Lindy.

"Hiç durma, orospu. FBI bunların babasını da takmamıştı, değil mi?" dedi Kyle alayla sırıtarak.

Beni kurtarmak için çabalayan Lindy'yi tutan Dev'in yüzünde gaddar bir ifade vardı.

"Bu orospunun dersini sonra vereceğim," diye mırıldandı Kyle.

Dev, resmen beni kurtarmak için çığlıklar atan Lindy'yi sürükleyerek götürüyordu. Marcus'u kurtarmak için çığlıklar atan. Asla karşılık bulamayan yardım çığlıkları.

Bastırmaya çalıştıkları çığlıkları umursamadan, müziğin sesini daha da yükseltiyorlardı.

"Şimdi, nerede kalmıştık?" dedi Kyle. "Sıra kimdeydi?"

Kyle, Lindy'yi susturmuştu. Onu sadece susturmakla kalmayıp, hayatını mahvetmişti. Lindy beni kurtarmaya çalışsa da kaybetmişti, her sene mezarıma çiçek bırakıyordu. O mezarla konuşup yardım edemediği için özür diliyordu.

Yüzüstü bıraktığını sandığı ölü bir kızla konuşmak için o cehenneme dönüyordu.

Gerçek bir melekti.

Bu çevrede oturmasıysa kaderdi. Kader bana Laurel'ın, Lindy tarafından sonsuza dek sevileceğini ve ilgi göreceğini söylüyordu. Bu çocuğun yaşadıklarından sonra, kimse evsiz bir çocuğu sevgi bulduğu bir evden ayırmazmış gibi hissediyordum.

Ama Laurel'ı burada bırakmak? Kenneth'in katiliyle benim aramda bir bağlantı kurabilecekleri ihtimali ortadayken hem de? Büyük bir hataydı. Ama bu kızı öylece bir yere bırakıp gidemezdim.

Garaj yoluna girdiğimde perdelerin ardından bakan bir çift gözü fark ettim. Aradan onca yıl geçmesine rağmen hâlâ ürküyordu. Şu an elinde bir silah olma ihtimali vardı.

O hissi bilirdim.

Bir canavar ona acı çektirmişti. Bana ise bir kasaba dolusu canavar.

Arabadan indiğim an perdelerin arasındaki boşluk kayboldu. Nazikçe kapısını açıp Laurel'ı uyandırdım.

"Geldik mi?" diye sordu. Sesi hâlâ boğuktu.

Kahretsin. Kıza en azından su almalıydım.

İşte bu yüzden ona ben bakamazdım. Hem o hem de bir canavarın çocuk yetiştirmesinin akıllıca olmadığını biliyordum.

Lindy onu sevgi dolu birine dönüştürecekti. Ben olsam, bıçak fırlatan bir katil yetiştirirdim.

"Evet," dedim nazikçe. Uzanıp kızın narin, zayıf bedenini kollarıma aldım.

Tereddüt etmeden boynuma sarıldı. Yaşadığı onca şeyin ardından böyle rahatça sergilememesi gereken bir güvenle beni sarıyordu.

Hayatta kalacaktı.

Bunların üstesinden gelecekti.

Artık buna tamamen emindim çünkü yaşadığı onca şeyin ardından ancak güçlü birisi başkalarıyla temas etmeye katlanabilirdi.

Lindy kapıyı açtı. Çocuğu ona doğru taşırken bize bakıyordu.

"Kimsin sen? Ne istiyorsun?"

"Benim, Lindy. Hatırladığım kadar iyi biri olup olmadığını görmeye geldim."

Sesimi duymak bile sarsılmasına sebep oldu. Gözleri hayretle irileşti. Titreyen bedeni yere çökmesin diye eşiğe tutundu.

"Sen..."

"Biliyorum. Biliyorum. Öldüm," dedim. Bunu duymaktan bıkmıştım.

"Sen gerçekten meleksin," dedi Laurel zayıf bir sesle. Başını göğsüme dayamıştı.

Lindy ışığı açtığında gözleri kucağımdaki çocuğa çevrildi. Kızın yırtık kıyafetlerini, kuruyan tenini ve cansız saçlarını görünce beti benzi attı.

"Bu küçük kız çok fazla acı çekti. Ona güvende olacağını söyledim," dedim Lindy'ye. Bakışlarının yavaşça beni bulmasını izliyordum. "Beni yalancı çıkarma."

İçeri geçmemizi işaret etti. Lindy'yi kollarımdan almasına izin verdim. Karşımdaki kadın hafifçe irkilse de hızla toparlandı. Kızı koltuğa götürüp nazikçe bıraktıktan sonra üstünü örttü.

Bende olmayan annelik içgüdüsüyle hareket eden eski arkadaşımı izledim. Buzdolabına koşup bir şişe su aldı ve geri geldi. Laurel resmen şişeyi onun ellerinden alıp kafasına dikti. Öyle susamıştı ki neredeyse şişeyi boşaltmıştı.

"Acele etme. Çok içersen kusarsın," dedi Lindy sakin bir ses tonuyla. Laurel'ın yanağını okşuyordu.

Laurel bu sevgi dolu temasa yaslanırken Lindy'ye güveni artmaya başlamıştı bile. Bu kız ağlamak istememe sebep oluyordu. Çok duygusaldım. Her şey çok riskliydi. Ancak Laurel güvende, sevgi dolu ve mutlu bir hayat şansını hak etmişti.

"Eminim çok acıkmışsındır."

Laurel başını sallayınca saat gece üçe yaklaşmış olsa da Lindy mutfağa koştu ve ekmekle fıstık ezmesi aldı.

"Fıstık ezmesi sever misin?" diye sordu.

Laurel başını sallarken hâlâ su içiyordu.

Sabırla, biraz da hayranlıkla Lindy'nin sandviç yapmasını ve bir şişe daha su alıp yanımıza gelmesini izledim.

Küçük kıza tabağı uzatırken başını bana çevirdi.

"Ona ne oldu?"

Ben cevap veremeden Laurel araya girdi: "Melek beni canavardan kurtardı. Canavar bir daha bana zarar veremeyecek. Melek beni koruyacak."

Elleriyle ağzını kapatan Lindy'ye başımı salladım. Gözleri yaşarmıştı. Bilmesi gereken tek şey buydu.

Laurel sandviçe gömülürken ben de Lindy'ye başımla mutfağı işaret ettim.

Mutfağa girer girmez Laurel'ın peşimizden gelip gelmediğini kontrol ettim.

Ardından fısıldayarak, "Bu olay haberlere çıkınca polise gideceksin," dedim. "Kapında küçük bir kızın belirdiğini ama onu sana kimin getirdiğini bilmediğini söyleyeceksin. Adamın adı Kenneth Ferguson'dı. Senden bunu istediğim için özür dilerim ama onlara ben bilgi vermeden gömdüğü cesetleri bulabilmelerinin tek yolu bu."

Ona bir kâğıt uzattığımda sanki kusacakmış gibi zorlukla yutkundu.

"Adam hayatta mı?"

Başımı yavaşça iki yana salladım.

"Güzel," dedi sessizce. Küçük kıza baktığı sırada onu inceledim, aklından neler geçtiğini anlamaya çalışıyordum.

"Gerçekten buradasın. Yaşıyorsun. Ama çok farklı görünüyorsun."

"Gerçekten benim."

Başını sallarken bakışları hâlâ dalgındı.

"Onların peşine düştün, değil mi?" diye sordu fısıltıyla. Gözleri tekrar benimle buluştu.

Tek bir kez başımı salladım.

"Bazılarının öldüğüne dair fısıltılar duydum ama haberlerde görmedim. Doğru olmasını umuyordum. Keşke bunu yapmaya benim cesaretim yetseydi diyordum."

Dudaklarım seğirdi. "Senin gücün başka bir yerden geliyor. Daha saf bir yerden. Ama benimki? Benimkinin içi boş ve karanlıkla dolu, Lindy. Buraya gelerek çok büyük risk aldım."

"Ama o kızın güvende olması gerekiyordu," dedi olayları kafasında birleştirerek. "Ve bana güvendin."

"Ben ve abim için adalet sağlamaya çalışırken çok şey kaybettin."

Yüz ifadesi değişirken sesine bir soğukluk yayıldı. "Senin hatan değildi. Herkese anlatmaya çalıştım ama kimse dinlemek istemedi. Kyle beni susturmaya çalıştı. O... O..."

Sesi kısılırken dudaklarımı birbirine bastırdım. "Biliyorum. Onun da sırası gelecek, Lindy. En beterini o yaşayacak."

Öfkeyle gözyaşlarını silerken içindeki güce yeniden kavuşmuş gibiydi.

"Antonio, Kyle'a inanıp beni terk etti. Kyle ona birlikte olduğumuzu söylemiş. Bense kocama... Tecavüze uğradığımı söyledim. Bana değil, tecavüzcüme inandı. Beni terk etti."

Başımı salladım, bunları biliyordum. Antonio da listemdeydi ama onu öldürmeyecektim. Izdırap çekecekti. Eğlenceli olacağına şüphem yoktu.

Jake, onu mahvedeceğimiz sürece çoktan başlamıştı, ilk adım iflastı. Şanslıysa o piç yıl bitmeden evsiz ve parasız kalarak intihar ederdi.

"Kimse umursamadı. Kimse dinlemedi bile. Kimse bu kadar korkunç, anlaşılamayacak kadar şeytani bir şeye karışmak istemedi. Hiç yaşanmamış gibi devam etmeye çalıştılar."

Dudaklarıma karanlık bir gülümseme yayıldı. "Bir daha asla sessiz kalamayacaklar. Işıklar her söndüğünde korkudan titreyecekler. Bu sefer onlar korkacak. O kasaba yanacak, Lindy. Yanıp kül olacak. Güven bana. Bir planım var. Masum olan kimse arada kalmayacak."

Titrek bir nefes verdi. "Hayatta olduğuna inanamıyorum."

Gözlerinde yeni beliren yaşları bastırdı ve burada dönen konuşmadan habersiz, minnetle sandviçini yiyen kıza baktı. "Benden ne istersen yapacağım."

"Laurel'a benim bir kadın olduğumu polise söylemeyeceğini anlatman lazım. Onlara hiçbir şey anlatmaması gerektiğini, yoksa canavarları durduramayacağımı anlatman lazım."

"Onlara hiçbir şey söylemeyeceğim," dedi Laurel oturma odasından. Benim düşündüğüm kadar kopuk değildi demek. Başını çevirdiğinde gözlerinde çelik gibi sert bir kararlılık vardı. "Bütün canavarları yakalamanı istiyorum."

Belki de bana düşündüğümden daha fazla benziyordu.

Önüne dönüp dikkatini tekrar sandviçine verdiğinde Lindy fısıldayarak konuşmaya devam etti: "Ben de bütün canavarları yakalamanı istiyorum. Sırrın bende güvende, Victoria."

Sırtımdan aşağı bir ürperti indi. "Artık Lana'yım. O gece Victoria'yı öldürdüler," dedim sessizce.

Anlayışla başını salladı. "Peki ya Diana? O da denedi..."

"Biliyorum. Oğlunu tehdit ettiler," diyerek endişesini sildim. "Sıra oraya da gelecek. Her şeyi bir düzene oturttum. Sabırlı davrandım. Enine boyuna düşündüm. Şimdi taşların yerlerine oturmasını bekleyeceğim, onlar pokere otururken de ben dominomun başına geçeceğim."

Gülümseyerek benim için bir şişe su çıkardı. Şişeyi bana uzattığında son bir kez Laurel'a baktım.

"O güçlü bir kız. Benim gibi değil de senin gibi olmasını sağla," dedim bakışları donuklaşan Lindy'ye.

"Ben zayıfım. Savaşmayı bırakıp kaçtım."

"Sen hayatta kaldın. Savaşta yalnızdın. Düşündüğünden daha fazlasısın ve onun tam da ihtiyacı olan kişisin." İç çekerek Lindy'nin yaşaran gözlerine baktım. Keşke burada daha fazla kalabilseydim. "Gitmem lazım."

Tam arkamı dönmek üzereyken bir anda bana doğru atıldı ve kollarımı ona sardım. Bir kucaklaşmanın derin uykudaki ne kadar çok hissi harekete geçirdiğini hissettim. İlk defa geçmişimin parçalamak istemediğim bir yanıyla yüz yüzeydim.

Beni iyileştirdiği kadar canımı da yakıyordu.

Bana sıkıca sarıldığında aynı şekilde karşılık verdim. Öylece ne kadar bekledik bilmiyordum.

Geri çekildiğinde ona bir kâğıt uzattım. Kâğıdı inceledi, yönergeleri okudu ve yeni rolüne hazır olduğunu kanıtlarcasına başını salladı.

Oradan ayrılmak üzereydim ki Laurel titreyen bacaklarıyla ayaklanıp bana yaklaştı. Karşısında diz çöktüğüm an beni hazırlıksız yakalayarak boynuma atladı.

Yavaşça, temkinle ona karşılık verdim.

"Bütün canavarları öldür," diye fısıldadı. "O zaman başka kimseye zarar veremezler."

Lindy'nin nefesi kesilirken ben kaşlarımı çattım. Uzun vadede Laurel'ın benim gibi birine dönüşmeyeceğini umuyordum.

"Sana sıra kalmasın diye hepsini öldüreceğim," diye fısıldadım. Muhtemelen bu söylenecek doğru söz değildi.

"Güzel."

"Duş almak ister misin?" diye sordu Lindy ona.

Kız, sanki daha çok istediği bir şey yokmuş gibi duygulandı ve gözleri yaşardı.

Lindy yürek burkan bu küçük kızın karşısında ağlamamak için tekrar yutkundu.

"Suyu açıp seni yalnız bırakırım. Güvende hissedeceksen kapıyı bile kilitleyebilirsin."

Kendi tecrübesinden yola çıkarak böyle konuşuyordu.

Ben de banyo kapısını kilitlerdim.

Çıplakken ve duş dikkatinizi dağıtırken hassas olurdunuz. Kolay hedef gibi hissederdiniz.

"Melek zarar görmeme izin vermez, biliyorum. Kilitli kapıları hiç sevmiyorum," dedi Laurel sessizce.

Benim kalbim sıkışırken Lindy tekrar yutkundu. "Ben banyoyu hazırlayayım."

Koridorda ilerlemeye başladığında Laurel'a haklı olduğunu, ona tekrar bir şey olmasına izin vermeyeceğimi gösterircesine başımı salladım.

Kilit altında tutulmuştu. Onun yaraları bizimkilerden farklıydı. O tutsaktı. Bizim güvende olmaya ihtiyacımız olduğu kadar, onun rahat bir nefes almaya ihtiyacı vardı.

Lindy'nin yaraları benimkiler kadar derin ya da acı dolu değildi. Onu mahveden tek bir adamdı.

Çok daha fazla kişi beni parçalara ayırmıştı.

Ancak acı aynıydı. Korkutuculuğu aynıydı. Acımasızlığı aynıydı.

Lindy yanıma geldiğinde banyonun kapısının açık olduğunu fark ettim. Belli ki bunu Laurel istemişti.

"Onun yaraları farklı," dedim sessizce.

"Onun ihtiyaç duyduğu gibi birisi olmayı öğreneceğim. Onu bana emanet edecek kadar güvendiğin için teşekkürler. Bunca yıldır kendimi amaçsız hissediyordum ama benim başıma gelenlerle onun ihtiyacı olan şeyler ortak bir noktada buluşacaksa... Belki de o kadar amaçsız değilimdir."

Bu hissi biliyordum.

"Delaney Grove'la ilgili soru sorarlarsa ne demeliyim?" diye sordu sessizce. Arkadan suyun fısıltısı yükseliyordu.

"Hiçbir şey deme."

Kaşları çatıldı. "Neden?"

Dudaklarım karanlık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Çünkü daha öldürecek çok kişi var. Sebebini herkesin öğrenmesine henüz hazır değilim."

Gözlerinde soğuk bir bakış belirdi.

"O zaman benden öğrenmeyecekler. Neye ihtiyacın olursa yapmaya hazırım. Sadece o orospu çocuklarının bir daha kimseyi incitmeyeceğine emin ol."

Altı parmağımı kaldırdım. Aklı karışmış gibi başını eğdi.

"Bu kadarı gitti bile."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"O zaman önünde hâlâ uzun bir liste var."

On Birinci Bölüm

Kendinden daha iyi olmayan bir adamla dost olunmaz.

-Konfüçyüs

Bırakma noktasına vardığımda, arabayla anahtarları otoparka terk etmeden önce koltuğun altına birkaç bin dolar sıkıştırmıştım. Bırakma noktası her seferinde değişiyordu ve ben buradan ayrılmadan sadece beş dakika önce onlara haber veriliyordu.

Islak kıyafetlerimin olduğu çantayı ve depodaki arabaların hepsinde olduğu gibi, bu arabada da birkaç gerekli eşyanın yer aldığı bagajdaki siyah çantayı aldım.

Kıyafetleri çöpe atıp yoldan aşağı doğru yürümeye başladım. Arabaya ihtiyacım var mı diye kenara çekenleri duymazdan gelerek yoluma devam ediyordum. Ta ki motosikletli birisi yanıma çekene dek. Gözlerimi devirerek gülümsedim.

"Ciddi misin? Motosikletle evden nasıl çıktın?" diye homurdanırken Jake'in bana uzattığı kaskı takıp arkasına atladım.

"Çıkmadım," dedi omuz silkerek. "Arabanda takip cihazı falan olmadığından emin olmak için depoya gidince oradan aldım."

Kollarımı beline dolayıp başımı omzuna yasladım.

"Adam itiraf etti mi?"

"Tahmin bile edemezsin. Ama şimdi bunu konuşmak istemiyorum. Hatta itiraf ettiklerini hiçbir zaman sana anlatmak istemiyorum. Listedeki bütün pedofillerin peşine düşüp hepsinin sonunun aynı olduğundan emin olmak isteyecek kadar öfkelenmeyeyim diye her şeyi aklımdan silmek istiyorum. Bu arada sana söylememem gereken bir şey var ama dırdırlarını çekebilecek kadar enerjimi toplamayı bekleyeceğim."

Motorun vitesini artırırken sertçe iç çekti ve depoya giden yol boyunca hızla ilerledi.

"Boş zamanlarında Anthony'yi izleyebilmen için sana yeni kameraların linkini göndereceğim," dedi arabama yöneldiğim sırada.

"Bekliyorum."

Ardından arabayı doğruca eve sürdüm. Garaj yolumun sonundaki devriye arabalarına dönüp bakmadım bile.

Ne yazık ki sokakta takılmalarına karışamazdım.

Evim doğal olmayacak kadar sessizdi. Çoğu insan bunu ürkütücü bulsa da benim için huzur doluydu. Aceleyle duşa girip sırtıma dökülen sıcacık suya kendimi bıraktım.

Kısa süre sonra dışarıdan adım sesleri duyunca suyu kapattım. Sessiz hareketlerle vücuduma bir havlu sardım ve duşakabinin kapısını temkinle açtım.

Aynı sessizlikle çekmeceyi açıp oraya gizlediğim silaha uzandım. Banyoya neden bir silah gizlemiştim, değil mi? Hiç korku filmi izlediniz mi? Kızlar hep duştayken bıçaklanıyor-

du. Ya da banyoya kaçıp kapıyı kilitliyorlardı ve psikopat katil içeri girdiğinde kendilerini savunabilecekleri hiçbir şeyleri olmuyordu.

Kendimi savunabilirdim ve tuvalete saklanmak gibi bir plan asla yapmazdım ama biraz destek de fena olmazdı.

Bir elimle havluyu tutarken diğer elimde silah vardı. Dikkatlice banyonun kapısını açtım. Hareketlilik fark ettiğim an elimi sağa yönelttim ancak güçlü bir el bileğime kapandı ve gözlerim, beni yıkıp geçecek kadar tanıdık o bir çift mavi gözle buluştu.

Logan tek kaşını kaldırdığında onun Öcü olmadığı fark eden bedenim gevşedi.

"Gerçekten silahın varmış," dedi şaşırmış gibi.

"Neden evimdesin?" diye sordum. O bileğimi tutup namluyu kendinden uzaklaştırırken ben hâlâ silahı tutuyordum.

"Bunu almam sorun olur mu?" Silahı işaret ettiğinde parmaklarımı gevşettim. Yavaş ve temkinli bir hamleyle silahı aldı.

Silahın emniyet kilidini açtı ve nazikçe kenara bıraktı. Ardından tekrar bana döndü.

"Özür dilerim. Gerçekten özür dilerim, Lana. Kızmakta sonuna kadar haklısın."

Banyodan çıkıp yatağıma oturduğu sırada derin bir nefes verdim. Havluyu iki elimle sıkıca tutuyordum.

Dirseklerini dizlerine yasladı ve birbirine sürttüğü ellerine bakarak, "Saldırıdan haberinin olduğunu bilmiyordum," dedi. "Ama haklısın, hemen seni aramalıydım. Seni endişelendirmek istemedim ama birinin sana benden önce haber vermesi ihtimaline hazırlıklı olmam gerekiyordu. Tekrar böyle bir şey olmayacak."

Bir adamın canını aldığım için öfkemin çoğunluğu dağılmıştı. Bu yüzden söylediklerini mantığımın önüne geçen çok fazla duygu olmadan idrak edebiliyordum.

Yine de ne söylemem gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Havlumu tutarken konuşmak yerine bakışlarını yüzüme çevirmesini izledim.

"Bu durumu çözene kadar hiçbir yere gitmiyorum. Her şeyin yolunda olduğuna inana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Ona inanıyordum.

Yeni bir cinayetten dönüşümü ikinci kez yakalamıştı. Ya biraz daha erken gelseydi? Saçımda ya da kıyafetlerimde kan olmasının gerçek sebebini açıklamak zorunda kalsaydım ne olacaktı? Beni yakarlarsa ne olacaktı?

Gözlerinin içine bakarken onu terk etmenin neden bu kadar zor olduğunu hatırladım. Beni onun kollarından uzaklaştıran öfke kaybolmuşken ona karşı nasıl hissettiğimi hatırladım.

Yorgun görünüyordu, hep yorgundu. Gevşettiği kravatı, üstten iki düğmesi açık olan gömleğinden sarkıyordu.

Gömleğinin uçları pantolonundan çıkmıştı ve ceketi yatağıma seriliydi, biz konuşurken kırışmakla meşguldü.

"Ciddiyim, Lana," dedi dikkatimi tekrar yüzüne çekerek. Kumral saçları dağılmıştı ve dolgun dudakları aşağı doğru kıvrılmıştı. "Aramız iyi olana, seni tekrar kollarıma alana ve ben burada yokken polislerin seni korumasına tekrar izin verene kadar gitmiyorum."

Seçeneklerimi düşünürken dudaklarımı birbirine bastırdım. Onu bırakıp buradan ayrılmak göğsümde devasa bir boşluk yaratacaktı. Hastaneden çıktığım ilk günden beri hislerimden arınmış hâldeydim.

Dün döktüğüm gözyaşları beni hayrete düşürmüş ve hazırlıksız yakalamıştı. Göğsümden taşan hisleri üstüne yıkabilece-

ğim kimse olmasaydı, şu an Jake'in evinde hıçkırarak ağlıyor olurdum.

Odamdaki bu adam yüzünden.

Beni yıkıp geçecek kadar güçlü olan bu adam yüzünden.

Terk edemediğim bu adam yüzünden.

"Tamam." Lanet olası iki hecelik kelime zayıfça dudaklarımdan dökülürken zihnim, bana ne kadar aptal olduğumu haykırıyordu. Bir *tamam* bu kadar güçlü olmamalıydı.

"Tamam mı?" diye sordu Logan, göz kapaklarımın ardında yeni yaşlar oluşurken.

Başımı salladım. Bir şeyler daha söylemeye kalksam sesimin çatlamayacağına güvenemiyordum. Hislerimden arındığımı sanmıştım ama şu an güçlenerek geri dönmüşlerdi.

Yerinden fırlayıp beni hiç hazırlıklı olmadığım bir hızla belimden yakaladığında derin bir nefes verdim. Beni kendine çekip kucağına alırken tutuşu sahipleniciydi, çaresizdi.

Kollarımı boynuna doladığım an dudakları benimkileri buldu. Zihnimde hâlâ mantıklı davranmam için bana yalvaran o sesi susturdum.

Parmaklarım saçlarına dolandı, beni yatağa bıraktığında öpücükler ve dokunuşlar bir anda kesildi. Başımı kaldırdım, havlum açıldığı için kızardığımı hissediyordum. Aç bakışları vücudumda geziniyordu.

Elleri dizlerime uzanıp bacaklarımı ikiye ayırdığında dudaklarımdan tiz bir nefes döküldü.

"Her şeyi yanlış yaptım," dedi derin bir nefes alarak. Dudaklarını yalarken bakışları bacaklarımın arasındaydı. "Önemli kısımları hep atladım, her şeye en başından başlamam gerekirken hep konuya ortadan girdim."

Ben daha ne demek istediğini anlayamadan başını eğdi ve kumral saçları bacaklarımı gıdıklar gıdıklamaz dudakları klito-

risime kapandı. Kalçalarımı kaldırmaya yeltensem de beni sıkıca tutarak yüzünü tam da istediği yere gömdü.

Aynı anda hem emiyor hem de diliyle küçük darbeler indiriyordu. Aldığım zevk her geçen saniye daha da artıyordu. Her şey fazla yoğundu. Çok fazlaydı.

Daha önce birinin bana böyle dokunmasına hiç izin vermemiştim ve beni hazırlıksız yakalamasa ona da izin vermezdim.

Parmaklarım saçlarına uzandı, mümkün olduğunca sertçe çekiştirsem de o onaylarcasına homurdanmakla yetindi. Sesinin titreşimi beni o güçlü sınıra daha da yaklaştırıyordu. Bu harikaydı, inanılmazdı, muhteşemdi ve söyleyebileceğim bütün güzel kelimelere eş değerdi.

İçimde bir şeyler patlarken inledim, orgazmımın şiddeti beni şaşırtmıştı. Aşırı hassas tenimi harika bir döngüyle emmeye, ısırmaya ve yalamaya devam ettiği sırada resmen nefes nefeseydim.

Sonunda geri çekilecek kadar merhamet gösterip de nemli tenime öpücükler kondurmaya başladığında tüm bedenim titredi. Havluyu sertçe çekip altımdan aldı. Bedenim dudaklarının altında pelteleşirken havluyu bir kenara fırlattı. Hâlâ her yerime öpücükler kondurmaya devam ediyordu.

"En azından özür dilemekte iyisin," dedim. Gerçi kelimeler dudaklarımdan dökülürken hâlâ nefes nefeseydim.

Dudaklarından bir kahkaha döküldü. Ardından göğüslerimin arasındaki vadiden yukarı doğru süzülen öpücükleriyle beni baştan çıkarmaya devam etti.

Dudakları sonunda dudaklarımı bulduğunda açlıkla öpüştük. En başında ne için kavga ettiğimizi unutmuştum bile. Beni daha sertçe öperken bacaklarımın arasına yerleşti. Asla kabullenebileceğimi düşünmediğim bir şekilde beni altında tutuyordu.

Ancak Logan'layken, sanki hayatımda hiç zarar görmemiş gibi hissediyordum. Ona güveniyordum. Geçmişte geri dönüşü olmayacak şekilde incinmişken birine böylesine güvenmek delilik gibiydi ama güveniyordum işte. Ona tamamen güveniyordum ve isteyerek beni incitmeyeceğinden zerre şüphem yoktu.

Bunu beni öpüşünden anlıyordum. Ruhunu yansıtan gözlerinde görüyordum. Nefesinden tadıyordum. Bir avcı, avının korkusunu nasıl sezerse ben de öyle seziyordum.

"Sadece benimle birliktesin, değil mi?" diye sordu. Ben gömleğini çıkarıp kravatını çözerken dudaklarımız ayrılmıştı. "Bu konuyu tartışmadık ama tavrımı açıkça belli ettiğimi düşünüyorum, sen de benim başkasıyla olmamı istemediğini hissettirdin."

Seks yaptıktan sonra bunun bir seçenek olduğunu bile düşünmemiştim.

"Başka kimseyle birlikte olmanı istemediğimi biliyorsun," dedim. Bu konuyu neden şimdi açmıştı anlayamıyordum.

Dudağımı hafifçe ısırıp geri çekilirken sırıttı. Aramızdan uzanıp pantolonunun düğmesini açtı.

"Benden önce biriyle birlikte olmanın üzerinden ne kadar süre geçmişti?"

"Yedi ay," dedim hiç düşünmeden.

Kaşları havalandı. Evet, ne zaman seks yaptığımı takip ediyordum. Benim yaşadıklarımı yaşadıktan sonra biriyle temas etmekten tekrar zevk alabildiğiniz nokta da böyle bir huy edinebiliyordunuz.

"Güzel," dedi yanağıma doğru öpücükler kondurarak. "Doğum kontrol hapı alıyor musun?"

Kalbim sıkıştı. Boğazımdaki yumruya rağmen yutkundum.

"Benim çocuğum olmuyor," diye fısıldadım boğuk bir sesle.

Geri çekildiğinde şaşkınlıkla alnı kırışmıştı. Yalan da söyleyebilirdim. Konuyu geçiştirip hamile kalmayacağımı da söyleyebilirdim.

Fakat artık mecbur olmadığım sürece yalan söylemek istemiyordum.

"Neden?"

Ona bir yalan daha söylemektense, bedenimdeki yara izlerini gösterdim. "O gece çok fazla şeyimi kaybettim," dedim sessizce.

Göğsünü hafifçe ittiğimde bana dönebileceğim kadar alan açtı. Ona sırtımı dönüp yan tarafımdaki yara izlerini, özellikle sağ kalçama yakın olanı gösterdim.

"Bir de böbreğimi," diye ekledim.

Parmakları yarada gezindi ancak bu kez irkilmedim. Hayatımda ilk kez, tenime asit dökülmüş gibi değil de iyileştirici bir merhem sürülüyormuş gibi hissettim.

Dudakları omzuma sürtündü.

"Başka?" diye fısıldadı yavaşça. Elleri diğer uzun yara izinde, kalçamda gezinmeye başladı.

Gözlerimi kapattım. "Yüzüm. Artık kemikten çok metal var. Kemik yapısının benzerini oluşturmak için bir hayli karmaşık ve deneysel sayılabilecek bir sürü ameliyat yapıldı. Tüm bunları mucizevi bir şekilde yapan adam resmen bir dâhiydi. Aslında Rusya'da yaşıyor ama benim ameliyatım için buraya geldi. Para, insanların hayatının neticesini değiştirebiliyor."

Bir yüzdü işte. Sadece bir yüz. Ama şekli bozulabilirdi. Canavar gibi görünebilirdim. O zaman dışım da içim kadar çirkin olurdu işte.

Yüzümü çevirdim ve omzumun üzerinden kalçamdaki yara izinde gezinen eline baktım.

"Buna ne sebep oldu?"

Tam anlamıyla yalan söylemedim. "Cam. O gece oldu ama cam o kadar derine saplanmış ki çıkarırlarsa çok, çok fazla kan kaybederim diye korkmuşlar. O gece sokaklar benim kanımla boyanmış."

Tam anlamıyla olmasa da ona gerçekleri söylemenin iyileştirici bir yanı vardı. Sürekli yalan söylemekten bıkmıştım artık. Birazcık da olsa doğruyu konuşmak daha gerçek hissettirmişti.

Sadece Kyle'ın tam oraya kırık bir ayna parçası sapladığını söylememiştim. Hem de abime işkence etmek için kullandıkları aynanın parçasını.

Benim de Kyle için bir aynam vardı. Birkaç ayna hatta. Yaptığım her şeyi izlemek zorunda kalacaktı.

"Çok üzgünüm," dedi yavaşça. Sesi kalbimi parçalayacak kadar içten olduğundan, gözlerim tekrar akmak üzere olan yaşlarla doldu.

"Yapabileceğin bir şey yok ki. Anı mahvetmek istemezdim ama yalan da söylemek istemedim."

"Yalan söylemek zorunda değilsin," dedi. Söylediği bu cümle kaldıramayacağı daha fazla gerçeği yutmama sebep oldu. "Hayatta kalmış olman inanılmaz."

Tahmin bile edemezdi.

"İki kez kalbim durmuş. Teknik olarak iki kez öldüm. Sonra yeniden doğdum. En azından böyle düşünmek istiyorum."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda öne doğru eğildi. Eli, yara izimin olduğu tarafa uzandı. Dudakları dudaklarımı tutsak ederken arkamdan ağırlığını üzerime bıraktı. Bu asla rahat edemeyeceğimi sandığım bir başka pozisyondu ama yanımdaki kişi o olduğu için her şey doğal bir akışla seyrediyordu.

Öpüşmemizde saygı dolu, ruha işleyen bir yan vardı ve şu an söyleyebileceği her şeyden daha çok anlam ifade ediyordu. Tuhaf bir açıda dursak bile dudaklarımı ondan ayırmadım.

Eli, bedenimin ön kısmına uzandı ve kalçalarımı hafifçe kaldırdı. Kendini içime ittiğini ve ten tene temas ettiğimizi hissettiğim an ağzına doğru inledim. Ne kadar dar da olsam kolaylıkla içime girdi. Kalçaları hareket etmeye başladı, yavaşça içime girip çıkarken sanki tüm gün benimle sevişebilirmiş gibi bir izlenim bırakıyordu.

Öyle olsa ona izin verirdim de.

Telefonu ısrarla çalıyordu ama Logan durmadı. Dudakları dudaklarımdan hiç ayrılmadı, elleri kalçalarımı kavradı, biraz daha hızlı hareket etmeye başladı. Bir elini uzatıp klitorisimi bulduğunda kesilen nefesimi toplayabilmek adına öpücüğü ilk sonlandıran ben oldum.

Hızını artırdığı sırada onunla hareket etmeye başladım. Dizleriyle beni sabitleyerek kendini daha hızlı ve sert itebilecek bir ivme kazandı.

Telefonu susmuyordu ama birbirimizde öylesine kaybolmuştuk ki duramazdık. Hareketleri sarsaklaşıp da ritmini kaybettiğinde çok yaklaştığını anladım. Ben de hemen ardından onu takip edeceğimi düşünürken bir anda orgazm bedenimi ele geçirdi ve kendime engel olamadan adını haykırdım.

Bir eliyle beni yönetip orgazmımı sürdürürken diğer eliyle kalçamı sıktı ve kendini bana bastırdı.

Kendimi yatağa bıraktığımda benimle yatak arasında sıkışan eli sonunda hareket etmeyi bıraktı. Üstümden inip dudaklarını omzuma bastırırken titriyordu.

"Telefonun," dedim kesik bir nefes daha alarak.

Nefes alışlarımda hiçbir değişiklik olmadan beş kat merdiveni koşarak çıkabilirdim ama Logan'la sevişirken kan ter içinde, nefessiz kalıyordum.

"Bırak çalsın. Görevimin başına geçene kadar üç saatim var."

Omzumu tekrar öptüğünde yastığa doğru gülümsedim. Göz kapaklarım ağırlaşıyordu.

"Mükemmelsin," dedi yanağıma doğru ve ardından oraya da bir öpücük kondurdu.

"Keşke," dedim yavaşça. Komodinde duran telefonunu kaldırdım. "Açsana. Önemli olabilir ve sırf benim yüzümden cevap vermediğini biliyorum. Kızmayacağım."

İnleyerek telefonu alırken hâlâ içimdeydi. "Cevap vermememin tek sebebi bu değil. İçindeyken telefonlara asla cevap vermeyeceğim. Ben bile o kadar işkolik değilim."

Önce homurdanıp ardından kahkahalara boğulduğumda yanağımdaki dudaklarının kıvrıldığını hissettim, sonra beni tekrar öptü.

İçimden çıktığında yokluğunu ânında hissederek bacaklarımı sımsıkı kapattım. Darmadağınık bir hâldeydim. Uzun zamandır böyle hissetmiyordum, şeyden beri...

Mide bulantısının bedenimi sarmasını bekledim.

Telaşın beni ele geçirmesini bekledim.

Gömdüğüm anıların tekrar yüzeye çıkıp bu ânı çalmasını bekledim.

Ancak öyle bir şey olmadı.

Dudaklarım tekrar kıvrıldı. Küçük bir parçamı daha iyileştirmişti işte.

Keşke bana tekrardan normal bir kızmışım gibi hissettirebilseydi. Belki o zaman olmamı istediği mükemmel kişiye dönüşürdüm.

Ancak şu an bana sunduğu illüzyonla yetinecektim. Yarınım yokmuşçasına tadını çıkaracaktım.

"Ne saçmalıyorsun sen?" Banyodan çıkıp yerdeki boxerını alırken telefondaki kişiye verdiği cevabı duydum.

Ne zaman tamamen soyunmuştu ki? Bana dokunduğu an bütün düşünce kabiliyetimi kaybettiğime yemin edebilirdim.

Çıplak bir hâlde yatağımın ucuna oturduğunda ona biraz mahremiyet sağlamak için banyoya gittim. Ancak kapıyı kapatıp kendimi temizlemeye başlasam da sesini duyabiliyordum.

"Hadley ekiple beraberdi ve ofiste yatıp kalktı. Gerekiyorsa güvenlik kayıtlarını kontrol edebilirler."

Siktir.

"O zaman herifin öldürüldüğü zaman aralığındaki kayıtları saat etiketini de ekleyerek gösterin. Kız bizimleydi. O kadar yol gidip üvey babasını öldürmüş olması mümkün değil."

Şişko piçi bu kadar hızlı mı bulmuşlardı? Kahretsin. Bu anı mahvettiği için onu daha fazla bıçaklamalıydım.

"Hayır. Hayır. Hayır. Bizden birini sorgu için alamazlar. Onunla konuşmak istiyorlarsa bizim kurallarımızla, bizim bölgemizde yapacaklar. Hiçbir sebeple Hadley'nin adını lekeleyemezler. Anlaşıldı mı?"

Sert bir nefes verdiğinde kapıya yaslanarak dinlemeye başladım.

"Nasıl fotoğraflar?" diye sorduğunu duydum sessizce. Sesinde karanlık bir ton vardı.

"Hemen geliyorum."

O orospu çocuğunu *kesinlikle* daha çok bıçaklamalıydım. Ve cesedine taş bağlamalıydım. Köpek balıkları için yem falan koymalıydım. Orada köpek balığı olur muydu ki?

O şerefsiz için bir sürü köpek balığı gerekirdi tabii.

Ama bir saniye. Evet, çok güçlüydüm ama ben bile bilimin yasalarını kıramazdım, onu suya atmak dışında yapabileceğim bir şey yoktu.

"Hayır," dediğini duydum. "Bu işi kimin yaptığını bulmalarına yardım etmeyeceğiz. Hadley'yi sorgulamak mı istiyorlar, tamam. Ama onu zorla sorguya götürmeye çalıştığı için o adamı da yardım ricalarını da sikeyim. Gözün Hadley'nin üzerinde olsun. Ben gelene kadar kimse ona yaklaşmasın. Anlaşıldı mı?"

Kapıyı açtığımda pantolonunu giymeye çalıştığını gördüm. Telefon omzuyla kulağı arasındaydı. Karanlık perdelerimin arasından fark edememiş olsam da güneş gökyüzünde yükseliyordu.

Logan tüm gece nerede olduğumu sormamıştı. Belki bir yere gittiğimden haberi bile yoktu.

Hayır. Hayır. Garaj yolumdaki polisler içeri girdiğimi görmüşlerdi. Buna rağmen Logan nerede olduğumu sorgulamamıştı.

"Evet, şu an onun evindeyim. Ve böldükleri için sırf bu yüzden birileri kıçının tekmelenmesini hak etti. Sonra geri gelip beş saat boyunca uyuyacağım. Güçsüz kalırsak o herifi hiçbirimiz yakalayamayız. Kenneth denen herife gelecek olursak, kahrolasının öldüğüne sevindim."

Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. Nedense yaptığım şeyi onaylamış gibi hissetmiştim. Yoksa neden gururlanacaktım ki?

Gülümsememi ve aptalca bir şey söylemeden önce aklımdaki deli düşünceleri sildim. Normal insanlar birinin canını alıp onları cehenneme gönderdikleri için gururlanmazlardı.

"Ciddisin sen. Gelirse onu da getirebilirim."

Bakışlarını kaldırdığında kapı eşiğinde beni buldu.

"Evet," dedi. Hâlâ telefonla konuşuyordu. "Çok kalmam. Bu işi Hadley'ye yıkmaya çalışmadıklarından emin olmaya çalışıyorum. Sonra döneceğim."

Yerinden kalkıp tamamen giyinik hâlde bana yaklaştı. Bir yandan telefonla konuşup diğer yandan giyinme konusunda muhtemelen uzmanlaşmıştı.

"Hâlâ o iş üzerinde çalışıyorum ama öyle umuyorum," diye devam etti bana sırıtarak. "Mümkün olduğunca hızlı geleceğim"

Çıplak bedenimde bakışlarını gezdirirken hiç acele etmiyordu. Kapı eşiğine yaslanmış bekliyordum. "Çıplak kalmanı ne kadar istesem de gitmem gerekiyor. Senin de gelmeni istiyorum çünkü hemen döneceğiz. Henüz seni yalnız bırakmaya hazır değilim."

Gözlerimi devirdim. "Polisler yine dışarıda bekleyebilir. Duke da odasına dönebilir."

Bu korkunç ölçüde aptalca bir tavizdi.

"Beni aradıkları bu cinayet için Duke görevlendirilmiş. Hadley'nin üvey babası öldürülmüş. Duke da Hadley'yi sorgulamak istiyor."

Tekrar gözlerime baktığında, Duke'un orada olmasının gerçek sebebinin ne olabileceğini düşünürken ifadesiz kalmaya çalıştım. Öldürdüğüm canavarla ilgili Hadley'yi sorgulamak istediğinden şüpheliydim. O canavarın kalan sırlarını, bana itiraf ettiği en karanlık sırlarını öğrenmek istiyordu. Benim bile beklemediğim sırları. Lindy'nin anlatmak zorunda kalacağı sırları.

O an bir tepki vermemin iyi olabileceğine karar verdim.

"Yakınlar mıydı?" dedim, buz gibi soğuk olan ifademi toparlamaya çalışarak.

"Hayır," dedi. Ardından dolabımdan bir elbise alıp bana uzattı.

Tek kaşımı kaldırarak uzattığı elbisenin yanından geçtim ve bir taytla tişört aldım. Altıma külotla sütyen giydiğim sırada Logan, elbiseyi biraz kızararak yatağa bıraktı. Makyaj yapıp sa-

çımı atkuyruğundan daha özenli yaptığım gecelerde o tür elbiseleri giyerdim.

"Hadley iyi mi?" diye sordum aklıma gelen normal soruları sayıklayarak.

"O... Bilmiyorum. Adam hasta piçin tekiydi. Hadley evden kaçtığı zamanlarda aklının çok karışık olduğundan bahsetmişti. Şimdi düşününce..." Sözünü yarıda keserek öfkeyle saçlarını karıştırdı.

"Hadi gidelim," dedim. Üstümü giyinir giyinmez saçlarımı topladım.

Hayatım yeterince karmaşık değilmiş gibi, şimdi bir de FBI genel merkezine gidiyordum. Şahane.

Ninova

On İkinci Bölüm

Erdem yalnız değildir. Erdemli kişinin yoldaşları olur.

-Konfüçyüs

"Sen burada bekle," dedim Lana'ya, büyük dinlenme odasını işaret ederek. "Seni ofisime alırdım ama oraya erişim sınırlı."

Elimi sıkarak bana küçük, rahatlatıcı bir gülümseme bahşetti. "Sorun yok. Sen gidip işlerini hallet."

Dinlenme odasından çıkarken kapıyı açık bıraktıktan sonra doğrudan Craig'in ofisine geçtim. Hadley ve Duke oradaydılar. Kapıdan içeri girdiğim an Hadley'nin kızaran gözleri beni buldu ve hemen ardından gözlerini kaçırdı.

Bakışlarımı bana ters ters bakan Duke'a çevirdim.

"Birkaç basit soru sormam için neden hepinizin burada olması gerekiyor anlamıyorum," dedi Duke rahatsız olmuş gibi.

"İstersen bunu bir gözlem olarak kabul et ama şefin, sırf bir seri katili yakalama şansı elde edebilmeniz için sevgilimi tehlikeye attı. Sonra da gelmiş, işlemiş olması mümkün olmayan bir cinayet için ekibimden birini hedef alıyorsun."

Duke'un kaşları çatılırken dudakları tembel bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ciddi misin? Ajan Grace'in bir sürü tanığı var, Kenneth Ferguson'ın ölümünü ona yıkmaya çalışmak aptallık olurdu."

"Neden buradasın o zaman?" diye sordum şüpheyle.

Gülümsemesi solarken masaya birkaç fotoğraf attı. Hadley fotoğrafları görünce sıkıca sandalyesine tutundu, nefesi kesilmişti.

"Fotoğrafların hepsi bu kadar da değil. Bu çocuklara ne mi oldu? Hepsi kayıp. Hatta bazıları yıllardır kayıp."

Hadley bir anda iki büklüm oldu ve çöp kutusuna kustu. Duke onu izlerken aslında gayet anlayışlı görünüyordu.

"Hava almam lazım," dedi Hadley. Yerinden kalkarken elinin tersiyle ağzını sildi.

Craig'e ona eşlik etmesi için başımla işaret verdim. Böylece ofiste Duke'la yalnız kalmıştık.

"Tepkisini görmek istedin," dedim sandalyelerden birine otururken.

"Evden kaçmasının bir sebebi vardı," dedi Duke. "Çocukken onu taciz ettiği için adamı suçlamış."

"Sen de şimdi kakmış..."

"Ben de şimdi adamın Hadley'yi götürmüş olabileceği *özel* yerleri öğrenmeye çalışıyorum. Kulağa korkunç geliyor, evet. O çocukların sadece cesetlerini bulacak olsak bile, onları bulmamız lazım. Birisi bu adamı öldürmüş ama ben katilden ziyade kaybolan onlarca çocuğu arıyorum."

Telefonuna uzandığında masadaki fotoğraflara baktım. Çoğu yatağa sere serpe uzanmış çıplak küçük kızlara aitti. Midem bulanmaya başlayınca bakışlarımı kaçırdım. Hadley bana geçmişinin bu kısmından hiç bahsetmemişti.

"Ferguson, Hadley kaçtıktan çok kısa bir süre sonra onun annesinden boşanmış. Bu da çocuk gidince annenin bir kıymeti

kalmadığı anlamına geliyor. Nasıl bir anne bu yaşananları görmezden gelebilir?" diye sordu.

"Bazı insanlar için, daha önemli olması gereken bir insanı yarı yolda bıraktıklarını kabul etmektense sevdikleri birinin içinde kötülük olmadığına inanmaları daha kolaydır. Buna çok sık rastlıyoruz. Hatta bu duruma bilinçli körlük diyorum," dedim dalgınca.

Bir şeyler sormaya hazırlanıyordum ki telefonunu bana çevirdi. Gözlerim hayretle irileşti. "Birisi bu adamın ne yaptığını biliyormuş," diye devam etti fotoğrafı işaret ederek.

Kenneth Ferguson işkence görmüştü. Buna hiç şüphe yoktu. Derisinin birçok yeri yüzülmüştü. Yüzülen yerlerde sanki birisi onu yakmış gibi siyahlıklar vardı.

"Bıçak kullanılmış. Pürmüz kullanılmış. Adamın bodrum katta kaynak yapmak üzere sakladığı kendi pürmüzü olduğunu düşünüyoruz. Adamın ayaklarına, testislerine çivi çakılmış. Tam olarak yetmiş çivi... Altmış dokuz fotoğraf ve yetmiş çivi bulduk. Bunların hepsi ceset suya atılmadan önce yapılmış."

Katillerin genital bölgelere neden bu kadar odaklandığını merak ederken yüzümü buruşturdum.

Suyun etkisiyle ceset şişmişti, ten rengi daha soluktu, mavi damarları belli oluyordu. Gözleri bembeyaz ve cam gibi donuktu.

"Suya atılmadan önce mi ölmüş?"

Onaylarcasına başını salladı.

"O zaman su, önlem olarak görülmüş. Karşımızda bu kadar işkenceyi midesi kaldıran organize bir katil var. Kiralık katil bile olabilir. Bu çocukların ebeveynleri neredeymiş? Hâlâ hayattalarsa diğer çocukların nerede olduklarını ya da nereye gömüldüklerini biliyor olabilirler."

"Çocukların hepsi yurtta kalan evsiz, koruyucu aile bulamayan çocuklarmış. Kaçak olarak işaretlenmişler. Ferguson, sayısız

çocuğun dosyasına rahatlıkla erişimi olan bir sosyal hizmet görevlisiymiş. Çocukların yaşları sekiz ila on beş arasında değişiyor."

"Pedofillerin peşine düştüğü çocuklar genelde iki ila üç yaş aralığında olur. O kadar büyük bir yaş farkı söz konusu değildir. Tabii..."

"Tabii ne?" diye araya girdi.

"Tabii istismarcı değilse. Çok nadirdir ama bazı pedofiller, istismar edilebilecek çocukları seçip onlarla uzun süreli ilişkiler kurarlar, böylece çocukların bedeni yeterince gelişince onlara dokunmaktan fazlasını yapabilirler."

Boğulur gibi bir ses çıkardı. Muhtemelen boğazına yükselen safrayı yutmuştu. "Hasta piç. Neden onları öldürsün ki?"

"Onları öldürdüyse bunun sebebi belki de artık fantezilerine uymuyor olmalarıdır. Muhtemelen tamamen hayattan koptular ya da ona artık tepki vermemeye başladılar. Belki çok fazla ağladılar. Çocukken ağlamaları hoşuna gidiyordu, evet. Ama kadın olduklarında boyun eğmelerini istemiştir. İstismar gören çocukların çoğu psikolojik olarak mahvolur ya da kendilerini öldürürler. Yani bu çocukların bir kısmı intihar etmiş olabilir."

"Onları bulmak istiyorum. En azından onların sesi olayım istiyorum," dedi Duke öfkeyle. "Kimse umursamamış. Kimse onları aramamış. Kimse bunca yıldır bu şeytan herife engel olmamış."

"Birisi olmuş," diye hatırlattım sesimdeki merakı gizlemeden. "Belki aralarından biri kaçıp intikam almak için dönmüştür."

"Medyaya bilgi vererek adamın önceki kurbanlarının ortaya çıkmasını istedim. Katili yakalamak istememem yanlış mı sence? Sadece kaybolan çocukları bulmak istiyorum, ölü ya da diri."

Duke, ikilemde kalmış gibiydi.

"İnsanı ahlaki açıdan ikileme düşüren bir konu. Bu soruya cevap veremem. Medyaya ne zaman haber verdin?"

"Ceset üç saat önce bulundu. Şu âna kadar kimse aramadı ya da gelmedi. Adam evinin bodrum katında öldürülmüş ama oda katil tarafından çamaşır suyu ve suyla temizlenmiş. Adamın ilk cinayeti değil gibi görünüyor."

"*Adam* dedin," derken kaşlarım çatılmıştı.

"Ceset çok ağırdı. Bir kadının onu suya tek başına taşıması mümkün değil. Suya kadar sürüklendiğine dair izler var ama buna rağmen çok fazla güç gerekmiştir. Yokuş yukarı çıkılmış. Ayak izlerinin olduğu çamurlu yoldan çapayla geçilmiş. Bulduğumuz tekerlek izlerinden arabanın modelini çıkaramıyoruz. Çamurlu ve kumlu yoldan uzak durmaya özen göstermiş."

Kesinlikle organize çalışmıştı. Tek bir cinayeti olan birisi için fazla organizeydi.

"Hiç tereddüt etmemiş," dedim sessizce. Fotoğrafı işaret ettim. "Karşımızda bir seri katil olabilir."

Gerilerek gözlerini kıstı. "Davanı çalmaya çalışmıyorum, dedektif," diye eklediğimde gözle görülür bir şekilde rahatladı. "Sadece polislerin sağlayamadığı adaleti sağlamaya çalışan bir intikamcıyla karşı karşıya olabileceğimizi söylüyorum. Belki biraz da..."

Kapı açıldı ve Craig içeri girdi. "Küçük bir kız geldi. Her yeri morarmış ve çok zayıf, onu getiren kadının dediğine göre kız gece vakti kapısına bırakılmış. Küçük kız Ferguson'ın kurbanıymış."

Bakışlarım Duke'un irileşen gözlerine çevrildiğinde ikimiz de hızla kapıya yöneldik.

Oturdukları odaya girdiğimizde küçük kız Hadley'nin kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Hadley kaşlarını çatarak küçük kızı inceledi.

"Ne oluyor?" diye sordu Duke.

Küçük kız, Duke'un sert ve talepkâr sesini duyunca titredi. Duke yaptığı hatayı fark eder etmez gerilmişti.

"Özür dilerim," dedi yavaşça. Kadın kolunu küçük kıza dolamıştı bile.

Bu kız daha dün gece bulunmamış mıydı? Bu kadar sarsılmış ve travma geçirmiş olan bu küçük kız, kadına nasıl sımsıkı sarılıyordu?

"Özür dilerim," dedi Duke tekrar. Bir koltuğa yerleşirken sesi fısıltıdan farksızdı.

"Ben eve gidiyorum," dedi Hadley yanıma yaklaşarak. Kapıya yönelirken kolumdan çekiştirdi. "O kız Lindy'yle kalsın. Onu götürmelerine izin *verme.* Benim... Biraz yalnız kalmam lazım."

Duke'un, Lindy olduğunu varsaydığım kadınla konuşmasına izin vererek Hadley'yi dışarıya kadar takip ettim. Craig de elinde tabletiyle Duke'un yanına girmiş dikkatle onları dinliyordu.

"Bilmiyorum. Kapı çaldı, açtığımda Laurel oradaydı. Onu içeri aldım, yemek ve su verip cam istediğince yıkanmasına izin verdim. Sonra haberleri izledim ve Laurel bana ihtiyacınız olan bilgilerle birlikte olanları anlattı. Size bana anlattığı her şeyi anlatırım ama benimle kalacağına söz vermeniz lazım. Onu kimse benden almayacak."

"Evet," dedi Laurel kararlı bir tavırla.

Laurel'la Lindy, tahmin ettiğimden daha fazlasını paylaşmıyorlarsa bu kadar hızlı ve derinden bağ kurmaları mümkün değildi.

Hadley dikkatimi dağıtınca kapıyı kapatarak arkadaşıma odaklandım.

"Sen iyi misin?"

Hadley yaşaran gözleriyle bana döndü. Yanımızda kimse yoktu, herkes Plemmons'ı bulmaya odaklanmıştı.

"Hayır, iyi değilim. Her şeyi kafamda kurduğuma beni inandırmışlardı. Hasta olduğumu, deli olduğumu düşünüyordum,

Logan. Şimdi... O küçük kız içeride. O çocuklar... Hepsi benim hatam."

Hıçkırmadan önce yutkundu, ardından gözlerini sildi.

"Bu senin hatan değil, Hadley."

"Daha çok çaba sarf etmeliydim. Burada çalışmaya başladığımda daha sıkı bir araştırma yapmalıydım. Başka ihbar yoktu... Sorun bende sandım. Her şeyi kafamda kurduğuma inandım. Şimdi de... Eve gitmem lazım. Seni sonra ararım."

Arkasına dönüp bakmadan yürümeye başladığında derin bir nefes verdim. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı ve bunu anlıyordum. Sadece bu durumun onu yıkıp geçmemesini umuyordum.

Durduğunu fark ettim, Lana'nın olduğu dinlenme odasına baktı. Gözlerinde beliren hisler daha da yoğunlaşınca aklım karışmıştı ama buradan Lana'yı göremiyordum.

Sonunda Hadley yürümeye devam edince, neler düşündüğünü bir ara sormayı aklıma not ettim.

Tam odaya geri girecektim ki Craig, yüzü kızarmıştı ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir hâlde dışarı çıktı.

"Ofisine geçiyoruz. Hemen," dedi yanımdan geçip giderken.

Aklım karışsa da onu takip ettim. Donny ve Leonard'a yanımıza gelmelerini işaret ettiğini fark ettim. Elise ve Lisa, benim de şu an olmam gereken uyku molasındaydılar.

Hepimiz ofisime girdiğimiz an Craig kapıyı kapattı ve tableti masaya bıraktı.

"Lindy May Wheeler, Ferguson'ın katilinin çocuğu bırakmak için seçtiği kişi."

İsim hiç tanıdık gelmiyordu.

"Yani?" dedi Donny.

"Lindy May Wheeler, Delenay Grove'lu."

Damarlarımda akan kan buz kesti, tenim ürperdi. Yavaşça sandalyeme kendimi bırakırken olanların farkındalığıyla boğuşuyordum.

"Kasabadan dokuz buçuk yıl önce ayrılıp yeni bir hayat kurmuş, hatta soyadını bile kullanmıyor," diye devam etti Craig. "Şu an sadece Lindy May ismini kullanıyor."

"O kasabada ne haltlar dönüyor?" diye fısıldadı Donny.

"Ben oraya gitmiştim. *Sitcom*dan fırlamış gibi bir yerdi. Herkes gülümsüyordu, mutluydular ve yanımızdan geçerken bize el sallıyorlardı. Hiç sorun yokmuş gibiydi. Bir sorun varsa da bu, sanki doksanlardaymış gibi yaşayıp dünyanın kalanına yetişmek istememeleri olabilir."

"Birisi işkence görüp öldürüldü ve masum bir çocuk Delaney Grove'lu birine bırakıldı. Bu tesadüf olamaz," dedi Donny.

"Adam hadım edilmemiş," dedi Craig. "Bu zamana kadar değişmeyen tek kuralı oydu. Eğer aynı katilse neden tarzından vazgeçsin? Aksine bu adam önceki kurbanlara kıyasla hadım edilmeyi daha çok hak ediyor."

"Bizim bildiğimiz kadarıyla," dedim fısıldayarak. Tüm bakışlar bana dönerken başımı kaldırdım. "Bu olayı ona bağlamamızı istemedi. Fevri bir cinayetti. Hazırlıksızdı. Ayak izlerinin üstünden geçmiş, demek ki botlarını giymiyordu. Ağırlığıyla ilgili bizi kandırıyor bile olabilir. Olay mahalline çamaşır suyu dökerek kanıtları yıkamış. Suç işleme yöntemi bu değil, yani normalde daha hazırlıklı oluyordu. Onu ne tetiklemiş?"

"Profili değiştirmemiz gerekiyor," dedi Donny.

"Neden?" diye sordu Craig.

"Çünkü bir sadist, listesini kenara atıp bir pedofili öldürmez. Bunun bir nedeni olmalı. Failin bu adamı öldürme isteğini bir şey tetikledi," diye açıkladım. "Bir sadist, söz konusu çocuğu

bulup onu iyi bakılabileceği ellere teslim etmek için vakit harcamaz. Umurunda bile olmaz."

"Öfke yok," dedi Donny. Nereye varmaya çalıştığımı fark etmişti. "Cinayetler vahşiceydi ama her bir bıçak darbesi kontrollü ve hesaplıydı. Öfke yoksa intikam da yoktur."

"Ya bu fail, yaptıkları için tahminimizden daha uzunca bir süredir hazırlanıyorsa? Ya kendini tüm duygularından arındırmışsa? Cinayetlerde öfke yoktu. Bunun sebebi mümkün olduğunca acı verip işkenceyi günler boyunca uzatma arzusu olabilir." Kelimeler ağzımdan döküldüğü an herkesin nefesi kesildi.

"O kasabayı daha detaylı incelemeliyiz. Orada gerçekten berbat bir şeyler dönmüş."

"Peki ya Plemmons? Şu an yalnızca o davaya odaklanmamız gerekiyor ya," diye hatırlattı Leonard.

"Teknik olarak benim görevim basınla aramızda köprü kurmak. Başımızı belaya sokmadan biraz araştırma yapabilirim," diye gönüllü oldu Craig. "Belki Lindy May de kasabayla ilgili olayları biraz aydınlatır."

"Gidip neler bulabileceğime bir bakayım," dedi Donny. Yerinden kalkıp yanımızdan ayrıldı.

"Ben gidip onları bir dinleyeyim," dedim. "Plemmons'ı aramaya devam edin. Odağınız orada olsun. Önceliğimiz değişmedi," dedim Leonard'a.

"İntikam peşinde olsaydı, bu adam şimdiye kadar medyayla iletişime geçmiş olurdu," dedi Leonard. Aklı karışmıştı. "Altı kişiyi öldürdü. Hikâyesi bilinsin isterdi. Bunu neden yaptığını tüm dünya bilsin isterdi. Hiç mantıklı değil."

"Peki ya Hadley'nin üvey babasını hedef alması? Kesinlikle tesadüf olamaz," diye belirttim. "Bizi izliyor. Muhtemelen araştırıyor. Henüz medya bilsin istemiyor çünkü nihai sona hazır

olana dek gerekçeleri gizli kalsın istiyor. Listesinin ne kadar uzun olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok. Ve bu da bir çocuğu güvenli bir yere götürmeyi düşünecek normal bir insanın acımasız bir işkenceci ve katile dönüşmesine sebep olacak kadar kötü ne olmuş olabileceğini öğrenmemiz gerektiği anlamına geliyor. "

"Kesinlikle sadist değil," dedi Leonard iç çekerek. "Buna eminim."

Yerinden kalkıp elini guruldayan karnında gezdirdi.

"O kasaba, yakın geçmişinde böylesine karanlık bir şey olmayacak kadar neşeli. Gidince geçmişin ne kadarını didikleyebileceğime bir bakarım. Bir şeyler bulana kadar da durmam."

"Şimdilik Plemmons'a odaklan. O piçi yakaladığımızda Delaney Grove'u eşelemeye başlarız."

Başını sallasa da bu emir pek hoşuna gitmemiş gibiydi.

Craig yerinden kalkarken tabletini aldı. "Gidip bir şeyler bulabilecek miyim diye bakayım. Bu iş sende." Durup bir anlığına beni süzdü. "Bir seri katilin, ekibimizden birini inciten kişinin peşine düşmesi ne anlama geliyor?"

Leonard yerinden kalkıp söze girdiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bir pedofilin peşinden gitmesi, benzer bir travma yaşadığı anlamına gelir... Hatta Hadley'ye yakınlık duyuyor bile olabilir. Bizi hedef aldığını sanmıyorum. Sanki onu anlamamızı istiyor."

"Ama bu olayı ona bağlamamızı istemedi," diye araya girdim. "Mecbur kaldı çünkü küçük kızın güvende olmasını istiyordu. Eski ilişkilerinin hepsiyle bağlantısını kesmesine rağmen geçmişte her ne olduysa, yaşananlarla lekelenmeyen bir ilişkisine dönmesi gerekti."

Craig'e baktım. "Lindy May'in dokuz buçuk yıl önce taşındığını mı söylemiştin?"

Başını salladı.

"O zaman aralığını bir araştır. Bakalım neler çıkacak."

Ânında tabletini kurcalamaya başladığında Leonard'a döndüm.

"Hadley'yi ara. Öğrendiklerimizi anlat. İhtiyatı elden bırakmamakta fayda var."

"İhtiyatlı olanlar nadiren yanılır," dedi Leonard, ofisten çıkarken Konfüçyüs'ten bir alıntı yaparak.

"Plemmons'la işimiz bittikten sonra, tüm profili elden geçirip kanıtları yeni bir bakış açısıyla inceleyeceğiz," dedim peşinden giderken.

"Bu durum her şeyi değiştiriyor," diye onayladı beni Leonard.

Duke'un hâlâ Lindy'yle konuştuğu küçük konferans salonuna girdim. Donny başını iki yana sallayarak henüz bir şey sormadığını bana işaret etti.

"Onu bana getiren kişiyi hiç görmediğini zaten söyledi," dedi Lindy. Laurel hiç çekincesi olmadan ona yaslanırken kadın Duke'a ters ters bakıyordu.

Kız bir şeyler biliyordu. Ferguson'ın öldüğünü biliyordu ama o bile ürkek bir çocuğu rahatlatmaya yetmezdi. Lindy May'le çok çabuk bağ kurmuştu. Böyle bir durumun sağlam gerekçesi olmalıydı ve bu gerekçe, güvende olmaktan daha karmaşıktı. Nasıl bu kadar güvende hissediyor olabilirdi?

"O kadar bitkin düşmüştü ki gözlerini zor açık tutuyordu," diye devam etti Lindy.

Kolunu koruma arzusuyla çocuğa sararak annelik içgüdülerini ortaya seriyordu. Laurel onunla nasıl güçlü bağ kurduysa, aynı bağ kadında da geçerliydi. Hem de daha yirmi dört saat geçmeden.

"Yani sizin verandanıza nasıl geldiğiyle ilgili hiçbir fikri yok? Siz de hiçbir şey görmediniz?"

Kadın gözlerini kıstı. "Buraya sizi bilgilendirmek için hür irademle geldim. Şartlarımı hâlâ kabul etmediniz ve ona rağmen asıl öğrenmek istediğiniz şey dışında bildiğim her şeye cevap verdim. Yine de beni sorguluyorsunuz. Keşke evden çıkmasaydım."

Duke ağzını açmıştı ki elimi omzuna koyarak dikkatini üstüme çektim.

"Diğer çocukların nerede olduğunu öğrenmek istediğini söylemiştin. O zaman, kızı kimin getirdiğiyle ilgili kadını niye sıkboğaz ediyorsun?"

Dudaklarını birbirine bastırdığı an başımı yana eğdim. Sonunda derin bir nefes verdi.

"İçime sinmiyor. Sen de bunun tuhaf olduğunun farkındasın."

"Ne biliyorsunuz?" diye sordum Lindy'ye.

Şimdi de bana ters ters bakıyordu. "Laurel'ın benim evimde yaşamaya devam edeceğine söz vermediğiniz müddetçe, hiçbir şey anlatmıyorum. Onu kimsenin almayacağına dair söz verin."

Laurel, Lindy'nin elini sıkıca tutarken hâlâ kadına yaslanmış vaziyetteydi.

"Donny, gerekli yerleri ara," dedim başımı eğerek. "Laurel'ın Bayan Wheeler'ın evinden alınmayacağından emin ol."

"May," diye düzeltti Lindy hemen. "Soyadım May. Artık Wheeler'ı kullanmıyorum."

"Neden, Bayan May?" diye sordum bunu yeni öğrenmişim gibi.

"Bazen yeni bir başlangıç yapmanız gerekir. Laurel'a da bunu sağlamak istiyorum. Buraya yardıma gelmemize rağmen bize neden suçluymuşuz gibi davranılıyor?"

Duke, yüzüne yayılan pişmanlıkla koltuğuna gömüldü. Sonuçta şüpheli cevapları eşelemek üzerine eğitim almıştı

Lindy kesinlikle bir şeyler saklıyordu ama ne olduğundan emin değildim.

Donny telefon kulağında, gereken aramaları yaparak yanımızdan ayrıldı.

"Delaney Grove'dan neden ayrıldınız?" diye sordum.

Gözlerinde şaşkınlık olmasa da duruşu değişmişti. Laurel'ın elini daha sıkı tuttu.

Kesinlikle bir şeyler biliyordu. Laurel'ın da bu yapbozun küçük bir parçasını bildiğine emindim.

"Eşimden boşandım, daha iyi bir hayatım olsun diye bazı değişiklikler yapmaya karar verdim. Delaney Grove göründüğü kadar muhteşem değildir."

Craig bana kadınla ilgili tüm bilgileri atmıştı ve telefonumdan o bilgilere bakıyordum.

"Antonia Gonzalez'le evliydiniz, doğru mu?"

Hafifçe başını sallarken gözlerine soğuk bir ifade yayıldı.

"Hâlâ Delaney Grove'da yaşıyor," diye devam ettim.

Duke, yüzünde aklı karışık bir ifadeyle beni izliyordu.

"Neden polis merkezine gitmek yerine buraya geldiniz?" diye sordum. "Medyaya bilgi veren ve Ferguson'la ilgili bilgiye ihtiyacı olduğunu bildiren, bölgedeki polis merkeziydi sonuçta."

"Ona canavar demen lazım," diye araya girdi Laurel. Kararan gözleri beni şaşırtmıştı.

Gözlerinde öfke vardı. Karanlık, derinden gelen bir öfke. Gözlerinde azıcık bile korku yoktu. Böylesine güçlü bir öfke, istismar gören çocukların davranışlarına uymuyordu. Kollarındaki, yüzündeki ve boynundaki morluklar adamın ona nazik davranmadığını gösteriyordu.

Bu kız muayene edilmiş miydi?

Lindy, neden polis merkezine gitmediğiyle ilgili sorumu duymazdan gelse de ben cevabı biliyordum. Onu buraya katil göndermişti.

"Kızı doktora gösterdiniz mi?" diye sordum Lindy'ye. Soru tarzımı değiştirmiştim.

"Bugün doktora gideceğiz."

Daha fazla konuşmadı.

"Ne kadar ciddi yaralanmış?"

"Ruhunda iz kalacak kadar kötüydü ama daha kötüsü de olabilirdi. Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur, ajan."

Herif kıza tecavüz etmemişti. Henüz çok küçüktü. Ama onu başka şeyler yapmaya zorlamıştı ve bu da oldukça kötü bir durumdu.

Lindy, kurban sanki kendisiymiş ve bu travmayı farklı bir seviyede anlıyormuş gibi konuşuyordu. Fail muhtemelen bunu biliyordu, bu kadarı tesadüf olamazdı.

Fail, bu kadım tanıyordu. Kadın da adamın mücadelesinde taraf tutuyordu belli ki. O adamın kim olduğuna dair Lindy'den zerre bilgi alamayacağımın farkındaydım. Demek yaşananlar yalnızca faili etkilememişti.

Ama olanları neden bana anlatmıyordu ki?

Delaney Grove'da ne haltlar dönüyordu?

"Bayan May, bunun çok zor olduğunu biliyorum ama en azından sizi Delaney Grove'dan ayrılmaya neyin ittiğini paylaşamaz mısınız? Yalnızca sizi değil, çok daha fazla kişiyi etkileyen bir şey olmuş olabilir mi?"

Bakışları değişti, ifadesine bir sakinlik yayılmıştı.

"Yeni bir başlangıç yapmak için oradan ayrıldım, ajan. Delaney Grove'u o kadar merak ediyorsanız, belki bir gidip görürsünüz."

Demek ki adam ona bir şey anlatmamasını söylemişti. Onunla konuşmuştu. Buna şüphe yoktu.

Çocuğu kurtarmıştı. Çocuk, kendini güvende hissediyordu çünkü kaybolduğu zamandan bu yana aylardır ona eziyet eden canavarı karanlık şövalye öldürmüştü. Failimiz, bu kızı kadına teslim ederek burada güvende olacağına dair söz vermişti. Kız ona güveniyordu. Artık ona Lindy bakacaktı ve aralarında hemen bir bağ oluşmuştu.

Bu kısım akla yatıyordu işte.

İkisi de bir sebeple adam için sessizliklerini koruyorlardı. Hiçbir şey söylemeyeceklerdi. Zaten yeterince sorun yaşamış kurbanların ağzından zorla laf almaya çalışacak değildim. Başka bir yolunu bulmalıydım.

Donny tekrar içeri girdiğinde ona baktım ve o da onaylarcasına başını salladı.

"Laurel sizindir," dedim Lindy'ye.

"Evrak. Yazılı bir belge istiyorum."

Adam bunları ona öğütlemiş olmalıydı. Bilgi paylaşımı karşılığında kızın velayetini alabileceğini söylemişti.

İnanılır gibi değildi.

Adamı çok yanlış anlamıştık.

Muhtemelen geçmişinde hayvanlara eziyet etmemişti. Nazik, nahif ve güven dolu birisi olma ihtimali çok yüksekti. Belki de fazlasıyla çabuk güvenen biriydi. Güven dolu olduğunuzda birinin kurbanı olmaya daha yakın olurdunuz.

Ancak yaşadıkları bu adamı paramparça etmemiş, soğukkanlı bir şekilde intikamını almak için geri dönmesini sağlamıştı. Ama neden bu kadar çok hedefi vardı? O adamlar ne boklar yemişti?

Donny tekrar dışarı çıktı, yazılı bir evrak hazırlamaya gitmişti. Duke, sabırsızca kalemiyle oynarken masanın altından baca-

ğını sallıyordu. Karşısındaki Laurel, Lindy'nin kulağına bir şey fısıldıyordu. Lindy cevap olarak çocuğun alnını öptü.

Laurel'ın bu ilgiden hiç irkilmemesini hayranlıkla izliyordum. Bir katille bağlantılı iki kurban, anne kız içgüdüsü sayesinde ânında yakınlaşmışlardı. Kâbuslarındaki canavarları öldüren bir katille bağlantılıydılar.

Durmayacak bir katille.

Bu adamın ne kadar tehlikeli olabileceğinin farkında değillerdi. İntikam katillerinin kimin öldüğüyle ilgili bir sınırları olmazdı. Onlar için küçücük bir ihlal bile ölüm demekti. Adaleti kendileri sağlar, hâkim de jüri de cellat da kendileri olurlardı. Zihinlerinde ölümsüz birine dönüşürlerdi.

Donny elinde evrakla geri geldi. Kâğıdı Lindy'ye uzattı. Kadın yazanları dikkatlice okurken bir oyun var mı anlamaya çalışıyordu.

Evrakı alıp imzaladım. "Bu resmî bir evrak," diye açıkladım kadının beni tartmasını izlerken.

Bakışlarımda ne gördüyse güvenmiş olacak ki, çantasından küçük bir kâğıt parçası çıkarıp bana uzattı. Duke yerinden kalktı ve kâğıda bakmak için omzumun üzerinden yaklaştı.

Bir mezarlık haritasıydı, kaligrafiyle kan kullanarak yazılmıştı. Muhtemelen fail, el yazısını gizlemek için kaligrafi kalemi kullanmıştı. Kaligrafi de mi biliyordu yani?

Bu kadar organize olması ürkütücüydü.

Bütün olasılıkları düşünerek ne kadar uzun süredir hazırlanıyordu ki?

Kanla yazılan bir isim vardı: Kenneth Ferguson. Sadece onun ismi kaligrafiyle yazılmamıştı. Yine de kan ve muhtemelen adamın kendi parmağı kullanılmıştı. Çizgiler sanki adam kendi kanıyla, fail zorladığı için kâğıdı imzalarken titriyormuş gibi yamuktu

Katilin profilini sadist olarak çıkarmamıza sebep olan soğukkanlılık işte buydu.

Bir sürü mezarın üzerinde *x* işareti vardı ve kaligrafiyle çocukların adı yazılmıştı. Haritadaki tek yapı bir kulübeyi işaret ediyordu. Mezarlar ise bu kulübenin etrafındaydı. Harita, adamın evinden başlıyordu, her bir köşede sokak adları yazılmıştı. Katil kalkıp mezarları ziyaret etmişti. O hasta herif çocukların her birini nereye gömdüğünü tam olarak biliyordu.

Altmış dokuz fotoğraf. Yetmiş çivi.

Bu kelimeler zihnimde tekrar etmeye başladı.

Odadan hızla çıkıp Duke'u, hayretle koltuğuna çökmesine sebep olan cinayetlerle baş başa bıraktım.

Ardından Duke'un ofiste bıraktığı, çocukların her birinin adının yazdığı listeyi aldım. Ekipten birileri sistem üzerinden bütün çocuklara yüz taraması yapmış olmalıydı. Kaçtıkları zaman isimleri ve fotoğrafları raporlanmıştı sonuçta.

Her fotoğrafın yanında listeden bir isim vardı. Altmış dokuz isim.

İsimler ve yaşlar, fotoğraflarla eşleşmişti.

Listede sadece biri yoktu.

Hadley.

Ekibimizin, bu fotoğrafların arasında onunkini de gördükleri takdirde Hadley'nin gururunun incineceğini düşünmüştü. Lindy'yi polise değil, buraya yollamıştı. Bu meseleyi kişisel algılayacağımızın farkındaydı. Lindy'nin, Laurel'ın vesayetini alma ihtimalinin daha güçlü olacağının farkındaydı.

Kesinlikle Hadley'ye karşı bir yakınlık hissediyordu ve muhtemelen onun tepkisini görmek istemişti. Hadley aramama cevap vermeyince çabucak dinleyeceğini umarak ses kaydında ona durumu açıkladım.

Ardından Lana'nın televizyon izlerken bir yandan kola içip bacak bacak üstüne attığı dinlenme odasına yöneldim. Kapıya yaslanıp onun içten gülümsemesini izlemeye başladım.

Dünyanın nasıl hastalıklı bir yer olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Şu an onu eve götürememek beni kahrediyordu. İşlerin daha da karmaşık bir hâl almasından nefret ediyordu. Burada kalmam gerekiyordu. Akli melekelerimi korumamı sağlayan tek şey oydu.

Üzerimde öyle büyük etkisi vardı ki ondan özür dilemek için yatakta daha fazla vakit geçirmem gerekecekti.

On Üçüncü Bölüm

Hatalardan utanmak, onları suça dönüştürmekle sonuçlanır.

-Konfüçyüs

Lindy'nin yanında Laurel'la birlikte dinlenme odasının önünden geçtiklerini gördüğümde Logan yanımdan ayrılalı çok olmamıştı. Demek ki Lindy haberleri yakından takip etmişti ve ona söylediklerimi yapmaya hazırdı.

Lindy beni gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. Ona göz kırparak parmağımı dudaklarıma uzattım ve evrensel *şşşt* işaretini yaparak diğer elimle ziyaretçi kartımı gösterdim.

Şaşkınlığını ânında gizledi. Laurel gülümseyerek bana el salladı. Hadley'nin bana bakarak bir anda onlara yaklaştığını fark ettiğimde birazcık endişelendim.

Hadley gözlerini kısmış bana bakarken Laurel dikkatini Hadley'ye verdi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Hadley.

Bir adam gelip Laurel ve Lindy'yi işaret etti. "Ferguson davasıyla ilgili bildikleri varmış. Onlara ben eşlik ediyordum ama Kıdemli Özel Ajan Bennett'ı bulamadım."

Onun adını duyunca midem altüst oldu. Beni hayal kırıklığına uğratmamasını umuyordum. Lindy'ye, Bennett'ın ismini kullanmasını değil onun ekibini bulmasını söylemiştim. Eğer düşündüğüm gibi bir adamsa Laurel'ın velayetini alması için Lindy'ye yardım eder ve sırf benimle, yani ondan sakladığım bu canavarla bağlantısı var diye arkadaşıma suçlu muamelesi yapmazdı.

"Onları üç numaralı görüşme odasına alalım," dedi Hadley. Şüpheyle beni tekrar süzdü. Laurel son kez bana baksa da Lindy ifadesini hiç bozmadan rolünü şahane şekilde sürdürüyordu.

Laurel benim melek olduğumu düşünüyordu. Muhtemelen başka kimsenin beni görmediğini sanıyordu. Onun gözünde, ben söz verdiğim gibi onu güvende tutmak için gözümü ondan hiç ayırmayan melektim.

Şu an tertemizdi. Muhtemelen yolda gelirken Lindy'nin ona aldığı yeni kıyafetleri giymişti.

"Neler oluyor?" diyen tanıdık bir ses duydum. Craig? Adı Craig miydi?

Galiba.

Uzaklaştıkları için sonrasında başka bir şey duymadım. Dikkatimi televizyona vermiş gibi yaparak otomattan aldığım kolayı yudumlamaya başladım.

Şu an burada olduğum için Lindy muhtemelen çok cesur olduğumu düşünüyordu. Kendimi nasıl bir çıkmaza soktuğuma dair hiçbir fikri yoktu.

Onlar, bir canavar arıyorlardı.

Kırmızıyı seven bir kızı değil.

Âşık olan bir kızı değil.

On yıl önce ölen bir kızı değil.

Aradan biraz daha vakit geçtikten sonra birinin bana baktığını hissederek bakışlarımı dışarıdan beni izleyen Hadley'ye

çevirdim. Anlaşılmaz bir ifadeyle beni süzerken bakışlarında kuşkusuz bir şüphe vardı.

Laurel tabii ki de ona hiçbir şey söylememişti. Lindy de öyle.

Söylemiş olsaydılar şu an sorgu odasında olurdum. Bu kız en başından beri benden şüpheleniyordu ve hâlâ boşa kürek çekiyordu belli ki.

Ona meydan okur gibi tek kaşımı kaldırdım. Bir şey söylemedi.

Sanki ağlamış gibi gözleri kızarmıştı. Ferguson'ı umursamadığı kesindi. O zaman niye ağlamıştı?

Sonunda bakışlarını benden çekerek tek kelime etmeden yürümeye başladı. Dikkatimi tekrar izlediğim programa verdim. Aslında oldukça komikti.

Ayrıca kimse, dinlenme odasında kahkahalar atan bir kızın kısa zaman önce bir adamı öldürdüğünü ve bir dolu sırrı gizlediğini tahmin edemezdi.

Biraz daha vakit geçirdikten sonra tekrar birinin bana baktığını hissettim. Başımı kapıya doğru çevirince Logan'ın, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle beni izlediğini fark ettim.

"Ne oldu?" diye sordum. Gülümsemesi beni rahatlatmıştı.

"Sen. Sen çok... *Mükemmel* olduğunu duymaktan bıkmışsındır. Ama gerçek bu."

Ona gülümseyerek yavaşça yerimden kalktım. Şüpheli konumunda olmadığım için aşırı mutluydum. Lindy'nin bu iş için yeterince cesaretli olmayacağından endişelenmiştim ama kendini kanıtlamıştı.

Laurel'ın artık bir yuvası vardı.

Buna emindim.

"Sen iyi misin? Gideli çok oldu."

Gülümsemesi silindi. "Özür dilerim. Yapacak çok iş vardı. Aralarındaki tek güzel şey, seni görmek ve travmatik olaylar yaşayan evsiz bir kızın artık yaşayacak güvenli bir evi olması."

Sessizce rahat bir nefes verdim. İçimi bir sakinlik sardı. Logan beni yanıltmamıştı. Bunun için harika kişi olduğunu biliyordum.

"Çıkmaya hazır mısın peki?" diye sordum ona yaklaşarak.

Beni belimden yakalayıp kendine çekti. Parmak uçlarımda yükselip olabildiğince ona yaklaştığım sırada hafifçe dudaklarıma eğildi.

"Hayır," diye iç çekti, dudaklarını benimkilerden uzaklaştırmadan. "Kalmam gerekiyor."

Gönülsüzce geri çekilirken gözlerinde pişmanlık vardı. "Sana arabamın anahtarını vereyim. Eve git. İşim biraz sürebilir."

Siktir. Bu cinayetle benim aramda, daha doğrusu adlandıramadıkları canavar tarafımla bağ kurmuşlardı. Kuracaklarını biliyordum da.

Artık Logan'a görevini, yani beni bulma işini yapması için alan tanımalıydım.

"Tamam."

Craig onlara eşlik ederken Lindy ve Laurel'ın geçip gittiklerini gördüm. Laurel bana tekrar el salladığında ona göz kırptım. O sırada Logan, dudaklarını alnıma bastırmakla meşguldü.

Craig de neyse ki bu vedalaşmayı fark etmemişti.

"Katilin akıllıca bir seçim yaptığından emin olmak için kadının geçmişini incelemem gerekiyor," dedi daha önce evime de gelen adam dinlenme odasına girerken. Beni henüz fark etmemişti. "Aşırı berbat bir gündü."

Lindy'yi seçtiğimi biliyorlardı. Ama belli ki o hiçbir şey söylememişti.

Aferin sana, Lindy. Teşekkür ederim.

"Donny, sevgilimi hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu Logan. Kalbim, anlayamadığım bir sebeple taklalar atmaya başladı.

Ben onun sevgilisiydim.

O benim sevgilimdi.

Bu yeni bir haber olmasa da, hâlâ telefonda flörtleşirken kendinden geçen on üç yaşındaki kızlara dönüşmeme sebep oluyordu.

Ondan arda kalan vakitlerimde büründüğüm katil yanımı yakalamaya çalışan adamla sevgili olduğum gerçeğini düşünmek bile istemiyordum.

Donny arkasını dönüp beni görünce şaşırdı.

"Özür dilerim," dedi. Ardından kendine bir fincan kahve alırken selam verme niyetiyle başını salladı. "Seni görmemişim."

Sadece sevimli ve saçma bir gülümsemeyle karşılık verdim. *Burada merhametsiz bir katil yok, beyler. Sadece âşık, zararsız bir kadın var. Hepsi bu.*

"İşte anahtar," dedi Logan, bahsi geçen anahtarları avucuma bırakarak. "Seni geçirirdim ama yapacak bir sürü işim var. Çok özür dilerim."

Omuz silktiğimde tanımadığım bir adam içeri girdi, belli ki çıkışa kadar bana o eşlik edecekti.

"Sonra görüşürüz müyüz?"

Logan'ın dudakları dudaklarımı bulurken soruma konuşmadan cevap verdi. Arkamızdaki Donny'den bir boğaz temizleme sesi duyulsa da Logan performansına hiç ara vermedi. Beni mümkün olduğunca kendine çekerken dili dilimle oynuyordu.

Dünyanın ne kadar sırılsıklam âşık olduğumu görmesini umursamadan kendimi ona bıraktım. Sonunda geri çekildiğinde, sersemlemiştim ve biraz da sarhoş gibiydim.

Yanağımı okşayıp uzunca bir an boyunca beni izledi. "Görüşürüz," dedi. Ardından dönüp beni geride bıraktığında Craig onu yarı yolda karşıladı.

Diğer adam bana yolu gösterirken dönüp tekrar Donny'ye bakmadım. Yanımdaki adam tek kelime etmemişti, ben de onunla konuşmamıştım. Ulu orta öpüşmemiz onu hayrete düşürmüş ve feci utandırmış gibi kızarmıştı.

Ayyy. Ne tatlı bir çocuktu.

Logan'ın arabasına kadar bana eşlik etti ve ben de hemen ardından arabaya atlayıp yola çıktım. Doğruca evime doğru sürdüm, uyumaya aşırı ihtiyacım vardı. Artık yorgunluğumu gizlemek zorunda kalmayacağım için mutluydum.

Garaj yolumdaki devriye arabaları ortalarda yoktu. Muhtemelen çocukların kaybolduğu cinayet vakasını araştırmak için çağrılmışlardı.

O herifin taşaklarını da işini de bitirmiştim.

Aslında o şerefsiz saatlerce ağlarken taşaklarını sandalyeye çivilemiştim ama olsun. Eldiveni bulan kişiye şükretmem gerekiyordu. Yoksa o çirkin, buruşuk, kıllı şeylere elimi sürmem mümkün olamazdı.

Telefonum çalınca ekranda Jake'in adı belirdi. Beni artık bu telefondan aramamasını söylemiştim.

"Ne oldu?"

"Şu kız vardı ya, hani Erica Norris? Öcü onu bırakmış."

"Ne? Ne zaman?"

"Bilmiyorum. Kız seninkiyle konuşmak istiyor. Logan Bennett dışında kimseyle konuşmayacağını söylüyor. Senden yaklaşık bir buçuk saat uzaklıkta."

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

"FBI kameralarına sızdım. Ama endişelenme. Ben olduğumu anlayamazlar. İki yıldır ölü olan bir Rus yaptı sanacaklar."

"Kızı niye serbest bırakmış?"

"Hiçbir fikrim yok. Öğrenirsem sana da söylerim. Aşırı yetenekli arkadaşın gözünü davadan ayırmayacak, merak etme."

Sırıtarak gözlerimi devirdim. Her zamanki Jake'di işte.

Telefonu kapatıp evimin basamaklarını çıktım.

Tuhaf bir şekilde evime girdiğim an kulağıma müzik sesi doldu. Açık bırakmış olmalıydım.

Kapıyı kapatıp kilitledim.

Köşeyi döndüğüm an yüzüme sert bir şey çarptı. Acıyla inlerken duvara çarptım. Yere yuvarlandığım an anahtarlarım da telefonum da elimden fırlamıştı ama çıkan sesler uzak bir yankıdan ibaretti.

Gözlerim daha karanlığa alışamadan boğazıma baskı yapan bir kol beni boğmaya başladı. Başımdaki güçlü acıyla sersemlemiş hâlde olsam da odaklanmaya çalışıyordum.

Bir şeylere uzanabilmek adına elimi kaldırdım ancak güçlü bir el mengene misali bileğimi sıkıca yakaladı ve canımı acıtarak kıvırdı.

"Cesursun. Hoşuma gitti. Çok da güzelsin. Ajan Bennett iyi bir seçim yapmış," dedi karanlıktan yükselen kalın, uğursuz bir ses. Damarlarımda akan kan buz kesti. Küçük bir ışık yansıması gelince, bana çok yakından bakan gözlerindeki hain pırıltıyı fark ettim. "Sonunda seni yapayalnız bıraktı işte. Anlat bakalım, prenses, Öcü'den korkuyor musun?"

İkinci Kitabın Sonu

Ninova

BİR CANAVARI YENMENİZ İÇİN
ONDAN DAHA CANAVAR OLMANIZ GEREKİR.

MINDF*CK

3

KIZIL MELEK

SATIŞ REKORLARI KIRAN YAZAR

S.T. ABBY

Logan Bennett, Lana'nın intikam arzusuyla beslenmeyen, umut dolu bir gelecek hayali kurmasını sağlıyordur. Ancak yine de bu, Lana'nın intikamını durduracağı anlamına gelmiyordur. Durduramayacağını bilse de bir gün karşısına çıkacak ihtimallerin varlığına tutunuyordur.

Lana, iyi bir adama içindeki canavarı nasıl sevdireceğini bilmiyordur. Logan'ın onun buzlarını erittiğini, onu zayıf ve kırılgan hâle getirdiğinin farkındadır.

Eğer biri Logan'a dokunacak olursa ya da zarar verirse Lana, bizzat onlarla da uğraşmak zorunda kalacaktır.

Peki Logan, böyle bir canavarla birlikte olduğunu öğrendiğinde ne yapacaktır?

artemisyayinlari artemiskitap artemisyayinlari

ARTEMİS

9 786258 667264

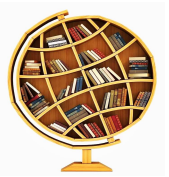
Çeviren: Büşra Tekin

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

LANA MYERS

ARTEMİS YAYINLARI

Duzenleme
Ny.ozlem

YAYIN NO 2750

Kızıl Melek
Mindfuck Serisinin Üçüncü Kitabı
S T Abby
Orijinal Adı Scarlet Angel

Yayın Yönetmeni Yusuf Tan
İngilizceden Çeviren Buşra Tekin
Editör Mihriban Onur
Son Okuma Layla Tiryaki
Kapak Tasarımı Aslıhan Kopuz / ArtSU
Sayfa Tasarım Rumeysa Sarı

1 Basım Nisan 2026
ISBN 978-625-8667-26-4
Sertifika No 43949

Kızıl Melek
© 2026, ALFA Basım Yayım Dağıtım San ve Tic Ltd Şti

Scarlet Angel
© 2016, S T Abby

Kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla ALFA Basım Yayım Dağıtım San Ve Tic Ltd Şti'ne aittir Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No *15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel (212) 513 34 20-21 Faks (212) 512 33 76
e-posta editor@artemisyayinlari com – www artemisyayinlari com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel (212) 674 97 23 Faks (212) 674 97 29 Sertifika No 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

S.T. ABBY

MINDF*CK

3

KIZIL

MELEK

Çeviren

Büşra Tekin

Ninova

Hassas okurlar için uygun değildir. Argo dil, cinsel içerik gibi tetikleyici unsurlar içerebilir.
Ahlaki pusulası ciddi ölçüde bozuk bir hikâyenin sayfalarını aralayacaksınız, bu riski göze alarak okuyun.

Bu kitap, sesini kaybedenler için.
Lana Myers olabilmeyi dileyenler için.
Hakkında hâlâ bir şeyler fısıldananlar için.
Unutmak adına her yeni günde savaşanlar için.
Yalnız değilsiniz.

~~Tim Hoover~~
~~Chuck Cosby~~
~~Nathan Malone~~
~~Jeremy Hoyt~~
~~Ben Harris~~
~~Tyler Shane~~
~~Lawrence Martin~~
~~Ara sokaktaki adam~~
~~Kenneth Ferguson~~

Bir canavarı yenmeniz için ondan daha canavar olmanız gerekir. Bir canavarı sevmek içinse ruhunuzu onunla paylaşmanız gerekir.

-Lana Myers

Birinci Bölüm

Bir dakika geç kalmaktansa üç saat erken gitmek daha iyidir.

-William Shakespeare

"Kızı neden bıraktığını anlamadım. Profiline hiç uymuyor," dedim Craig arabayı polis merkezinin önüne park ederken. "Seri cinayetlere başlayan bir cinsel sadist kurbanını öylece bırakmaz."

"Ben de anlayamadım. Kız o kadar travmatize olmuş ki polislerin onu bize getirmesine bile müsaade etmemiş. Buraya gelmek zorunda olduğumuzu, sadece seninle konuşacağını söylemiş. Babası bile daha yanına girmemiş. Seninle konuşmadan onunla konuşamayacağını söylemiş."

Aklım karman çorman bir hâlde hızla polis merkezine girdim. Selamlaşma faslını Craig'e bırakmıştım. Plemmons, kızı neden bu kasabaya bırakmıştı? Ya da kızı niye bırakmıştı?

Kızın tutulduğu odaya girdiğimde aklımda binlerce soru dönüp duruyordu. Fal taşı gibi açılmış gözleriyle panik hâlinde oturan kız titriyordu, omuzlarında bir battaniye vardı.

İçeride kıza güvenli bir alan bırakmış üç adam ve bir kadın vardı. Kızın dehşete kapıldığı ortadaydı, bu gayet anlaşılır bir durumdu üstelik. Birisi ona çok fazla yaklaştıysa birkaç panikatak geçirmiş olması da muhtemeldi.

"Ben Kıdemli Özel Ajan Bennett," dedim yavaşça. Ses tonumun baskın değil de daha sıcak olmasına özen göstermiştim.

Bakışları beni bulduğu an hıçkırmaya başladı. Herkesin aklı benim kadar karışmıştı.

"Bana... Sadece... Seninle konuşmamı... Söyledi," dedi hıçkırıklarının arasında. "Sen gelene kadar... Kimseye göstermememi söyledi... Sadece sana."

Temkinli bir adım atarak ona yaklaşırken anlamaya çalışıyordum.

"Bana ne göstereceksin, Erica?" diye sordum. Önünde nazikçe diz çökerek kendimi karşısında daha küçük, daha az tehditkâr göstermeye çalıştım.

"Bunu," dedi. Üzerindeki örtüyü kaldırıp eteğini sıyırdığında, bacağının iç kısmındaki bandaj dikkatimi çekti. Bandajdan kan damlıyordu, kenardaki kadın memura baktım.

"Bakmamıza izin vermedi. Sen gelene kadar yardım etmemizi kabul etmedi," diye cevap verdi kadın sessiz soruma.

Erica, bandajı sıyırarak açtığında tenine kazınan kelimeyi gördüm.

KORUYAMAZSIN.

Sonunda nokta bile vardı.

Tamamen anlamsız bir kelime daha.

"Sana nereye gideceğini söyledi mi?" diye sordum.

Kız hıçkırıklara boğulmuştu, başını iki yana salladı. "Emirlerine uymazsam beni öldüreceğini söyledi. Benim için geri gelebileceğini söyledi. *Seni bir kez kaçırdım, tekrar kaçıra-*

bilirim, dedi. Emirlerine harfiyen uyarsam yaşamama izin vereceğini söyledi."

"Bana bunu göstermeni mi emretti?" diye sordum söylediklerini anlamaya çalışırken.

"Evet. Seni buraya getirmemi ve bunu göstermemi istedi. Yapmam gereken tek şey buydu, sonra yaşamama izin verecekti."

O kadar şiddetli ağlıyordu ki söylediklerini anlamak çok zordu. Ancak ona daha fazla soru sormamam gerektiğinin farkındaydım. Şu an sorgulanacak durumda değildi.

Plemmons onu mahvetmişti.

"Şimdi babamı görebilir miyim?" diye sordu hıçkırarak. "Bana söyleneni yaptım. Yapmam gerekeni yaptım," dedi ağlamaya devam ederken.

"Tabii ki, Erica."

Yaptığı şey yüzünden babasına ne gibi bir ceza verilmesi gerektiği hususunda henüz karara varılmamıştı. Bu durum için geçici olarak serbestti.

Başımla babasını içeri almalarını işaret ettiğimde kapıyı açtılar. Saniyeler sonra, yıkılmış olan adam içeri koşup ağlayan kızına sarıldı. Kız babasının göğsünde ağlarken odadan çıkıp onlara biraz mahremiyet sundum.

Kapının önüne geldiğimizde Craig'e, "Koruyamazsın," dedim.

"Mesajının devamıdır belki? Onu," dedi tabletinden yargıcın asılan karısının fotoğrafını açarken. "Hep," diye devam etti Lisa'nın kolunun fotoğrafını göstererek. "Koruyamazsın," dedi ve ardından bakışları bana döndü.

Craig'in yanında duran Donny başını iki yana salladı. "Ama Erica artık bizimle. Yani bundan sonra onu koruyamayacağımız anlamına mı geliyor? Belki de oyunu bir üst seviyeye taşıyordur?"

Tenimde buz gibi ürperti gezindi.

"*Logan Bennett, onu hep koruyamazsın.* Mesajın ilk kısmında benim ismimi de cesede kazımıştı."

Hepsinin gözleri irileşirken telaşla telefonumu çıkardım. Lana'yı aradım ama doğrudan sesli mesaja yönlendiriyordu. Küfrederek bu gece kapısında bekleyecek olan devriyeyi aradım.

"Kıdemli Özel Ajan Bennett, size nasıl yardımcı..."

"Lana nerede? Şu an evi izliyor musunuz?"

"Hayır... Şey... Özür dilerim, efendim. Birisi size söylemiştir sanıyordum. Diğer sapığın gömdüğü çocukları bulmak üzere görevlendirildik."

Sanki karnıma bir bıçak saplanmış gibi midem bulandı. Telefonu kapatıp delirmişçesine bir hızla Duke'u aradım.

"Dedektif Duke..."

"Şu an Lana'yla olduğunu söyle," diye hızla atıldım.

"Hayır... Seninle sanıyordum. Onu en son sizin merkezde görmemiş miydim?"

"Kahretsin, onu yalnız mı bıraktın?"

"Seninle sanıyordum! Memurlarımın bilgilendirmesine göre onu evinden almışsın, sonra da senin yanında gördüm!"

"Siktir!"

Telefonu kapatıp buraya geldiğimiz kamyonete koştum. Craig ve Donny de hemen peşimdeydiler.

"Ben burada kalıp ne bulabileceğime bakayım!" diye seslendi Donny.

Craig yan koltuğa geçip kemerini takarken ben mümkün olduğunca hızla otoparktan arabayı çıkardım. Telefonumu ona attım.

"Aramaya devam et."

Dediğimi yapsa da her seferinde küfredip telefonu kapatıyordu. "Telefonu ya kapalı ya da şarjı bitmiş. Çalmıyor bile."

Gaza tüm gücümle basarak sirenleri açtım.

"Oraya hemen birilerini gönder!"

"Aradım bile," dedi telefonunu kulağına götürerek. Craig birine emirler yağdırarak Lana'nın adresini verirken ben de trafikte frene hiç basmadan makas atarak ilerliyordum.

"Yirmi dakikalık mesafedelermiş," dedi telefonu kapatırken. "Ne kadar zamandır evdedir?"

Midem bulanıyordu. Benden bir saat önce çıkmıştı. Eve varması yarım saat sürerdi. Buradan yola çıkmam iki saati bulmuştu. En az iki buçuk saattir o herifin elindeydi.

Onu kurtaracak kimse yoktu.

Issız bir yerdeydi.

Evine en yakın olan komşusu muhtemelen bir şey duymamıştı bile.

"Çok uzun zamandır," dedim sertçe. Gaz pedalına daha sert basarken dehşete kapılmıştım. Bir arabaya çarpmaktan son anda kurtulduğum sırada Craig'in nefesini tuttuğunu duydum. "Siktiğimin çok uzun zamanı "

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

İkinci Bölüm

"Cehennem bomboş, bütün şeytanlar burada."
-William Shakespeare (Fırtına)

Olay öncesi.

Çocuklar her şeyde sihir görür derler. Yanına oturduğum kızın bana bakan gözleri bambaşka bir hikâye anlatıyordu. Küçücük olmasına rağmen dünyanın en ahlaksız yanını görmüştü. Üstelik bunda hiç sihir de yoktu. Sadece kötülük vardı.

Lindy May'in bakışlarında bir bıkkınlık varmış gibi görünüyordu ama şu an mantıklı düşünemeyecek kadar duygusaldım.

O herif bunları yapmaya devam edebilmişti çünkü yaşanan her şeyin kafamda olduğuna beni inandırmalarına müsaade etmiştim. Terapistin. O adamın. Annemin...

Benim yüzümden şu an bu çocuk acı çekiyordu. Benim yüzümden bir sürü çocuk ölmüştü. Benim yaşadığım acıları bir sürü çocuk çekmişti.

Sırf ben zayıf olduğum için. O adamın beni manipüle etmesine izin verecek kadar zayıftım.

Bu suçluluk duygusunu kaldıramazdım, kızın yanına oturmak için kendimi zorlarken nefes dahi alamıyordum. Kendi endişelerimi dağıtmak için kızın Lana'yı tanıyor olmasına odaklandım. Hayatında hiç kimseye el sallamamış dahi olsa, bu kızın sırf onu tanıdığı için Lana'ya el salladığından emindim.

"Lana Myers'ı tanıyor musun?" diye sordum.

Gözleri irileşti, Lindy boğazını temizledi. "Hayır. Tanımıyoruz."

Bu apaçık bir yalandı ama dile getirmedim. Kıpırdanıp durmaya başlamıştı, Lana'dan bahsettiğimden beri huzursuzdu. Craig diğerlerine haber vermeye gitmişti, yani aradığım cevapları almak için fazla vaktim yoktu.

Laurel kaşlarını çatarak Lindy'ye baktı.

"Sana zarar veren o adam... Bana da zarar vermişti," dedim, benimle bağ kurabileceği bir şey söyleyerek ona yakınlaşmaya çalışırken. Duygularımı bastırmam çok zordu. Ama yıllarca bunun için kendimi eğittikten sonra artık başarabiliyordum.

Laurel uzanıp kolumu çekiştirince kulağıma fısıldayabilmesi için eğildim. Eliyle ağzını siper ettiğini fark ettim. Sanki söyleyeceği kelimelerin hiçbirinin, oluşturduğu bu tünelden kaçmasını istemiyor gibiydi.

"Meleğim, o adamın artık bize zarar vermeyeceğini söyledi," dediğinde buz gibi bir ürperti tenimde kol gezdi. "Meleğim beni kurtardı. Beni her zaman koruyacak. Şimdi bile."

Duke içeri girince geri çekilip kızın söylediklerini idrak etmeye çalıştım. Odadan çıkarken konuşulanları duymuyordum bile. Sadece Logan'ın şefkatle beni takip ettiğinin farkındaydım.

Kendime engel olamadan kelimeler ağzımdan dökülmeye başladı ve hıçkırarak anlattım. Tüm bunların sorumluluğunu üstüme alıyordum.

Başkalarının da zarar görmesine engel olabilirdim.

Kusarcasına aklımdakileri akıttım. Kaçtığım günden beri içimde tuttuğum her şeyi söyledim. Ne konuştuğumuzu bilmiyordum bile, her şey çok bulanıktı.

Suçluluk duygum ve kendime nefretimle yönetilen zihnim otomatik pilottaydı sanki.

Yanından ayrıldığımda Logan bana engel olmadı ama ayaklarım dinlenme odasının önünde tereddüt ederek durdu. Lana, koltuğa oturmuş bu dünyadaki en rahat insanmış gibi televizyon izliyordu.

Bedeni, birinin onu izlediğini hissetmiş gibi bana döndü. Masum bir insanın tepkisi böyle olmazdı.

Bana bakıyordu, sanki burada bir şey söylemem için bana meydan okuyormuş gibi dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Meleğim, o adamın artık bize zarar vermeyeceğini söyledi. Meleğim beni kurtardı. Beni her zaman koruyacak. Şimdi bile.

Laurel'ın sözleri yüzüme tokat gibi çarparken yerine oturmayan tüm parçalar bir bir eşleşmeye başladı. *Melek.* Laurel, *meleğim* demişti.

Ve Lana'ya el sallamıştı.

Haklı olamazdım.

Lana'nın o adamı öldürüp ona işkence etmesi mümkün olamazdı. Yani... Değil mi?

Lana, sanki ilk taşı atmam için bana meydan okuyormuşçasına tek kaşını kaldırdı. Bir adamı öldürüp öylece buraya geldiyse... Kahrolası bir psikopat olmalıydı.

Hayır. Fazla duygusal düşünüyordum.

Bakışmamızı bölerek oradan uzaklaştım, bazı cevaplara ihtiyacım vardı. Buraya Logan'la gelmişti. Yani demek ki biraz

daha burada duracaktı. Logan aradığı cevapları almadan buradan ayrılmazdı.

Ancak benim almaya niyetli olduğum cevaplar daha farklıydı.

Resmen koşarak arabama bindim. Telefonum Leonard'dan gelen bir aramayla çaldığında çoktan yoldaydım. Cevap vermeyecektim ama sonra telefonu açmaya karar verdim. Söyleyeceklerinin, FBI ajanı olduktan sonra doğru düzgün araştırmadığım için masum çocuklara işkence eden o orospu çocuğuyla ilgili olduğuna emindim.

"Ne oldu?" diye sordum ciddiyetle. Dilimin ucuna kadar gelen hıçkırığı yutup boğazımı temizledim.

"Ferguson'ı öldüren, bizim şu hadım eden katilimizmiş," dedi fazla sakin bir sesle.

Neredeyse telefonumu düşürecektim.

"Ne?" dedim hayretle.

"Bağlantı kurmamızı istememiş ama çocuğu Lindy May Wheeler'a bırakmış ve bil bakalım kim bir zamanlar Delaney Grove'da yaşıyormuş?"

"Hiç mantıklı değil. Adamın profilini sadist olarak çıkardınız, sadistler..."

"Profilini yeniden gözden geçireceğiz," diye araya girdi. "Adam bir intikam katili. Sadist değil. Bildiğimizi sandığımız her şey değişmek üzere. Adamın kendini sana yakın hissettiğini düşünüyoruz. Bir şekilde Ferguson'ı ve... Senin geçmişini öğrenmiş," dedi. Son söylediğine pişman olmuş gibiydi.

Telefonu sıkarken hızımı daha da artırdım.

"Tamam. Başka gelişme olursa haber verirsin," dedim duygusuzca. İçimde kopan fırtınalar sesime yansımamıştı.

Telefonu kapatınca aklımı kaçırmama sebep olan düşüncelerimi gözden geçirdim. O orospu çocuğunu öldüren kişinin Lana

olduğundan şüphe etmiştim ama bu delilikti. Bu davayla fazla içli dışlı olduğumdan mantıklı düşünemiyordum.

Ama Leonard, katilin geçmişimi bildiğini ve buna odaklandığını söylemişti. Aptal gibi şüphelerimi dile getirdiğimde Lana'ya bana odaklanması için bir sebep vermiştim. Çok sakindi. Suçlamalarım onu şaşırtmamıştı.

Sanki bu sorulara hazırlıklıydı.

Kenneth'i Lana öldürdüyse o zaman kendisinin iki katı adamları öldürebiliyordu ve bizim seri katilimiz de oydu. Haklı olmam asla mümkün değildi.

O zaman neden hâlâ evine doğru gidiyordum? Neden onun, Laurel'ın bahsettiği *melek* olmadığına hâlâ ikna olamamıştım?

Sevgilisini, ona göre harika olan o kadını, böylesine imkânsız ve son derece iğrenç bir şeyle suçlayacak kadar delirdiğimi öğrenirse Logan benden sonsuza dek nefret ederdi.

Lana'nın garaj yoluna park ettiğimde polisler çoktan gitmişti. Kendimi tüm bunların ne kadar saçma olduğuna kaptırmamaya çalıştım. Herkes yeni davada görevlendirilmişti. Polisler, benim öldürmem gereken bir şeytanın geride bıraktığı onlarca cesedi arıyorlardı.

Ev karanlıktı, temkinli hareketlerle kapının kolunu indirdiğimde kilitli olmaması beni şaşırttı. İçeri girince de kapıyı kilitlemedim. Logan zaten Lana'nın odasına girdiği için orayı atladım, muhtemelen kirli çamaşırlarını oraya saklamıyordu.

Ondan şüphelendiğim için deli olduğumu haykıran yanımı duymazdan geliyordum. Fiziksel olarak bunları yapması muhtemel bile değildi. Kenneth'i öldürmek aşırı zor bir iş olsa gerekti. Önce o pisliği bodrum kattan taşıması gerekecekti. Sonra sahile giden yokuşu çıkacaktı. Mümkün değildi.

Ama evi incelemeye devam ettim, içgüdülerimin beni yönetmesine izin veriyordum.

Bu kızla ilgili bir şeyler vardı... Logan'ın göremediği esrarengiz bir şeyler. Ruhunuzun derinlerine işleyen karanlık bir bakışı vardı.

Ama bir çocuğu kurtaran insan ne kadar karanlık olabilirdi ki?

Aklım karman çorman bir hâldeydi.

Kilitli bir kapıya denk gelince içgüdülerim hemen kilidi açmamı söyledi. Benim kadar becerikli birisi için kolay işti, kapıyı saniyeler içinde açtım. Ancak içerisi boştu.

Neden boş bir odayı kilitlerdiniz ki?

Duvara dayalı dört kitaplık vardı ve dördü de boştu.

Aklım karışsa da arkamı döndüm ve bir anda üstüme yürüyen iri bedenle karşılaşınca boğazımdan bir feryat koptu.

Silahıma uzansam da çok geç kalmıştım. Karşımdaki yaratık beni tutup duvara vurduğunda dudaklarımdan dökülen acı çığlıkla sersemlemiştim.

Silahım elimden düştü. Beni tekrar duvara çarptığında acıyla inledim. Nane kokan sıcak nefesi tenimde gezerken ellerimi arkamda sabitlediğini hissettim.

"Evet, çok hoş bir sürpriz oldu bu, Ajan Grace. Öyle değil mi?" dedi adam. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

"Bir alana bir bedava," diye devam ederken hâlâ beni tutuyordu. "Diğerini beklemem kötü oldu. Sıranı beklemen gerekecek. Kızıl saçlarına şimdilik göz yumacağım."

Onun kim olduğunu fark ettiğimde nefesim kesildi. Onca kaosun arasında Logan muhtemelen polislerin bakıcılık işinden alındığını fark etmemişti. Şu an burada olabilecek tek bir kişi vardı.

"Söylesene, Ajan Grace," dedi kendi kelepçemle beni hareketsiz bırakırken. Çaresizce karşı koymaya çalışıyordum. "Öcüden korkuyor musun?"

Midem bulandı. Beni yere ittiğinde çığlık atmaya çalıştım. Hızla üstüme çıkıp yardım çığlıklarıma gülmekle yetindi. Kahkahaları gittikçe gürültülü bir hâl alıyordu.

"Bağır! İstediğin kadar bağır!" dedi alayla. "Burası bağırmak için şahane bir yer çünkü kimse seni duyamaz, ajan."

Ayaklarımı kıvırdığı an ellerimle ayaklarımı birbirine bağlayarak belimin bükülmesine sebep olduğunu fark ettim.

"Ama misafirim geldiğinde bağıramazsın," diye devam etti karanlıkta sırıtarak. Gözlerim karanlığa alışınca adamın kel kafasını görebildim. Ağzıma bir şey tıktı.

Karşı koymaya çalışsam da tırnaklarını çeneme geçirerek dudaklarımı zorla açtı. Ağzımı güzelce kapattığından emin olduktan sonra varla yok arası bir bant sesi duydum. Sonra ağzımı bantladı.

Tekrar karşı koymaya çalıştım ama ellerim ve ayaklarım birbirine bağlıydı. Beni kaldırırken gülmekle yetindi. Hiç zorlanmadan beni alt kata indirirken, bile isteye kafamı duvara çarpmama sebep oluyordu.

İnledim ama ağzımı kapattığı için yalnızca boğuk bir ses duyuluyordu. Hızla döndüğünde kafamı sertçe duvara çarptım.

"Aman," dedi kıs kıs gülerek.

Beni yere bıraktığında inlesem de kalçamla dirseğimi yere öyle sert vurmuştum ki bu ses iniltimi bastırmıştı. Duyduğum gıcırtı geniş giyinme dolabının kapaklarından geliyordu. Kaburgalarımı kıracak kadar güçlü bir tekmeyle beni daracık dolaba itti.

Kalan mesafede beni sürükledikten sonra yanıma eğilmişti. Gözlerime düşen saçları itmek için uzandığında başımı çevirdim.

"Gösterinin tadını çıkar, Ajan Grace. En azından neyle karşılaşacağını göreceksin."

Ardından dolabın kapaklarını kapattı ve küçük aralıklardan uzaklaşmasını izlemem için beni yalnız bıraktı.

Yumuşak, klasik bir müzik evi sardı. Buradan evin kapısını görebiliyordum. Keşke Lana'dan hiç şüphelenmeseydim.

Gözümden düşen bir damla yaş sanki tenimi dağlayarak düşüyordu.

Logan, muhtemelen Lana'yla birlikte gelecekti. Gözlerimin önünde ölebilirdi. Onu uyaramamıştım bile.

Arka cebimdeki telefonumun bana eziyet edercesine orada durduğunu hissedebiliyordum. Çok yakın olsa da imkânsızdı. Ne kadar kıvranırsam kıvranayım uzanamıyordum.

Kapı sonunda açıldığında sanki aradan saatler geçmişti. Çığlık atmaya çalıştım. Lana'yı uyarmaya çalıştım. Ama çıkardığım küçücük sesi de müzik boğuyordu.

Lana kapıyı kapatırken yalnızdı, Logan yoktu. Kurtulma umudumuz tamamen bitmişti.

Her şey hızla gerçekleşti.

Plemmons onu gafil avlayarak yüzünün sağ tarafına yumruğunu indirdi. Lana darbenin etkisiyle duvara çarparken anahtarları ve telefonu elinden düşmüştü. Sersemlemişti.

Plemmons onun üstüne çullandığında Lana ona vurmak istercesine elini kaldırmaya hazırlanıyordu ki adam onu bileğinden yakalayıp diğer koluyla boğmaya başladı. Müziğe rağmen Plemmons'ın söylediği her bir kelimeyi duyabiliyordum.

"Cesursun. Hoşuma gitti. Çok da güzelsin. Ajan Bennett iyi bir seçim yapmış," dedi alayla. "Sonunda seni yapayalnız bıraktı işte. Anlat bakalım, prenses, öcüden korkuyor musun?"

Plemmons onu kaldırıp duvara fırlattı. Lana yere düşmeden önce sertçe duvara çarpmıştı.

Yavaşça kendini kaldırmaya çalışırken kulaklarıma dolan ses bu kadının kahkahasıydı.

"Öcü," dedi Lana, karşısındaki adama bakarken. "Gelmen çok uzun sürdü."

Plemmons'ın yüzündeki öfkeye hayret eklenirken duraksadı. Bu adam verdiği korkudan ve acıdan zevk alıyordu.

Ama Lana'nın bunlara bağışıklığı vardı sanki.

Logan nasıl davranması gerektiğini ona söylemiş miydi acaba?

Yoksa gerçekten bir aptal gibi korkusuz muydu?

Plemmons ona doğru atılarak Lana'nın karnına tekme attı ve ardından saçından yakalayıp ayağa kaldırdı.

Acı dolu bir inilti Lana'nın dudaklarından döküldüğünde Plemmons onu öyle sertçe duvara çarptı ki bir şeylerin çatladığını duydum. Lana'nın yüzü yana dönüktü ve Plemmons arkasına yaklaşırken gülümsüyordu.

"Bakıyorum da artık gülmüyorsun, değil mi?" dedi Plemmons. Bir eliyle Lana'nın taytını sıyırmaya başladı. "Bu akşam artık gülmek yok."

"Bence ikna edici olması için yeterince hasar aldım," dedi Lana. Plemmons daha konuşmayı bitirmemişti bile.

Bu söylediği tuhaf şey adamın duraksamasına sebep oldu, nabzım kulaklarımda atıyordu.

Lana, dirseğini geriye doğru itip imkânsız açısına rağmen adamın yüzüne vurdu. Adam sendelerken ben hayretle burnumdan solumuştum.

Lana ağzını silip eline bakarken diğer eliyle ışığı açınca parmaklarındaki kan gözler önüne serildi.

Burnu ve alt dudağı kanıyordu, Plemmons'ın vurduğu yer morarmaya başlamıştı. Buna rağmen sanki canı acımıyor gibiydi.

Plemmons gözlerini kıstı.

"Işıklar açıkken Öcü o kadar da korkunç değil," dedi Lana. Dudaklarının kenarı karanlık bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Plemmons'ın dirsek darbesi aldığı burnu kanıyordu. Lana'ya atılmadan önce öfkeyle hırladı. Lana dönüp adamın yumruğundan kaçtı ve dizini kaldırarak adamın kaburgalarına sertçe indirdi.

Plemmons iki büklüm olurken Lana, tekrar dönüp ayağını sertçe adamın sırtına vurdu. Plemmons duvara çarpıp şaşkınca ona baktığında Lana'nın gülümsemesi genişlemişti. Adam öfkeden çıldırmıştı. Öldürmeye hazırdı.

"Çok fazla yerini morartamam. Hemen şüphelensinler istemeyiz, değil mi?"

Kanım dondu, şaşkınlıkla başımı iki yana salladım.

Plemmons birçok kadını öldürdüğü bıçağını çekti. Lana'ysa öylesine bıçağı süzdü.

"Ah, seni oturtup o kadınlara yaptıklarını sana yapmayı ne çok isterdim. Aynı acı ve korkuyu sana yaşatmayı," dedi Lana sırıtarak onu süzerken. "Ama yapamam. Yine de canın pahasına koruduğun o gururu senden söküp alabilirim. Sahip olduğunu sandığın o *gücünü*. Sonrasında seni öldürebilirim."

Plemmons bıçağıyla ona saldırdığında adımları hızlıydı ama Lana iki hamlede öyle kolay geri çekildi ki sanki adamla oynuyordu.

Lana üçüncü hamlesinde adamın bileğini yakalayıp hızla kıvırınca Plemmons'ın acıyla inlemesine sebep oldu. Bıçak yere düşünce Lana dönüp adamın ayaklarını yerden kesti.

Plemmons yere düştüğünde Lana, uzanamasın diye bıçağa vurup kenara attı. Plemmons ayağa kalkıp masaya doğru koşarken Lana eğilip bıçağı aldı ve öyle sertçe fırlattı ki bıçak yarıya kadar çekmeceye saplandı.

Plemmons bıçağı çekmeye çalışsa da masanın çekmecesi açılmıyordu. Bu sefer Lana adama atılırken kahkaha attı. Plemmons onu yakalamaya çalıştı ama Lana çok hızlıydı, dizini adamın kasığına öyle sertçe vurdu ki iki büklüm olan Plemmons aletinin ağrısından neredeyse hıçkırıklara boğulacaktı.

"Sağlam bir diz darbesi her şeyi çözer," dedi Lana çekmecedeki bıçağı sökercesine çıkarıp çekmeceyi açarken. Oradan bir silah çıkardı. "Bu arada iyi denemeydi. Kendi silahlarımı nereye sakladığımı bilmem kötü oldu, değil mi?"

Lana kedi, Plemmons fareydi.

Uzun zamandır Boston'a ve şimdi de DC'ye korku salan adam, Lana'nın kuklasına dönüşmüştü.

Kahrolası Lana Myers kimdi?

Artık yepyeni bir korku içimi sararken çıt çıkarmıyordum. Cinsel bir sadistin yerde kıvranmasına sebep olan bir kızı tehdit etmiştim.

"Seni kötü, koca Öcü," diye iç çekti Lana. Elindeki bıçakla adamın etrafında dönüyordu. "Korku filmlerinden hep nefret etmişimdir. Neden, biliyor musun?" diye sordu, Plemmons yerde kasığını tutmuş sallanırken.

"Ben söyleyeyim," diye sözüne devam etti Lana. Oturma odasına yürürken adama sırtını dönmüştü. "Çünkü kadınları hep kendilerini kurtaramayan, çığlık atıp duran küçük çığırtkanlar olarak yansıtıyorlar. Kötü adamlar hep yürüyor. Kızlar hep kaçıyor. Buna rağmen kötü, koca *Öcü* onları hep yakalayabiliyor."

Lana'nın hâlâ arkası dönükken Plemmons'ın zar zor ayağa kalkmasını izledim. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, hangisiyle karşı karşıya kalmam daha kötü olurdu bilmiyordum.

Bir odada iki şeytan vardı.

Bunlar nasıl benim başıma gelmişti?

"Ayrıca kızları hep şans eseri kurtulmuş aptallar gibi göstermelerinden de nefret ediyorum," diye devam etti Lana, belli ki Plemmons'ın kendisine yaklaştığından habersizdi. "Kızlar son anda bıçağı alıyor da katiller bıçağa doğru koşuyor ya hani? Hayal kırıklığı. Kızlar sonunda gidip yardım çağıracağı zaman adam nasıl oluyorsa ortadan kayboluyor. Ardından son bir kez daha onu öldürmeye çalışıyor."

Plemmons sessizce Lana'nın arkasından yaklaşıyordu ve bir anda üzerine doğru atıldı.

Lana sırıtarak eğildi, ellerini indirip ayaklarını öyle hızlı havaya kaldırdı ki kalbim boğazımda atıyordu. Ayak bileklerini Plemmons'ın boynuna dolayarak tek bir hareketle sıkmaya başladı.

Siktiğimin bir ninja suikastçısı gibiydi.

Plemmons yere düştüğünde Lana bacaklarını boynundan ayırmadan onu boğmaya devam etti.

"Sen nasıl kadınları boğmayı seviyorsan, ben de erkekleri boğmayı seviyorum," dedi Lana dişlerini sıkarak. Ses tonu o kadar karanlık ve uğursuzdu ki korkularımı doğruladığı için midem bulanmaya başladı. "Ama ben, kendimden güçsüz olanları avlamıyorum. Ben masumları avlamıyorum."

Plemmons'ı bıraktı ve yine o saçma, neredeyse doğaüstü olan hızıyla ayaklarının üstüne indi. Lana'nın söyledikleri zihnimde yankılanırken ne ifade etmeye çalıştığını düşündüm.

İntikam katili. Leonard karşımızdaki kişinin bir intikam katili olduğunu söylemişti.

Yakınlık.

Tüm küçük detaylar yerine oturuyordu.

Plemmons ciğerlerine oksijen almaya çalışırken öksürmeye başladı. "Sen... kimsin?" diye sordu zorlukla aldığı nefeslerin arasından.

Lana'nın gülümsemesi genişledi. "Ben, en karanlık adamları indiren kızım. Zayıf olanlara kötü ve acımasız şeyler yapan adamları. Masumları avlayan adamları. Zayıf olduğum zamanlar beni öldürdüklerini sanan adamları. Tıpkı senin öldürdüğün kadınlar gibi."

Lana yanına eğildiğinde Plemmons boynunu tutarak çırpınmaya başladı. Rol yapıyordu. Korkunç bir aktördü. Kahretsin! Rol yapıyordu işte!

Sonunda tarafımı seçerek Lana'yı uyarmaya çalıştım ama ağzım kapalı olduğu için ve yüksek müzik sesinin etkisiyle kelimelerim duyulmadı.

Lana bıçağın tersini Plemmons'ın yanağına bastırarak gezdirmeye başladı. Plemmons çırpınmayı bırakıp hareketsiz kaldı.

"Sen de benim gibisin," dedi Plemmons. Ses tonunda korku ya da art niyetten ziyade hayret vardı.

"Hayır," dedi Lana sessizce. "Senden çok daha kötü ve çok daha iyiyim. Karanlıkta gizlenen canavarların korktuğu o kişiyim. Ve şimdi, Öcü'nün bile kâbusu oldum."

Lana geri çekildiğinde Plemmons ayağa kalktı. Karşısında öyle bir adam dikilirken Lana göz kırptı. *Kahrolası kız ona göz kırptı.* Yaşananların her bir ânından zevk alıyordu.

Söz verdiği şeyi yapıyordu. Adamın gururunu ve gücünü ellerinden söküp alırken, hissettiği o ölümsüz dokunulmazlığı paramparça ediyordu.

Plemmons bir lamba alıp ona fırlattığında Lana kahkaha atarak eğildi. Plemmons bir sehpa alıp ona fırlattı.

Lana kenara çekilirken hızını kendi yararına kullanıyordu. Sanki her şey tam da böyle olsun istiyordu.

"Gerçek bir adam gibi aletini kaldıramıyorsun bile," dedi Lana onu tahrik ederek. Plemmons'ın burun delikleri genişleyip yüzü öfkeyle buruşurken Lana sırıtıyordu. "Aletini güzelce kaldırabilmek için bir kadını kesip kan kaybetmesini izlemen gerekiyor. Zayıfsın sen," dedi odanın diğer tarafına yürürken. "Aslında seninle hiç uğraşmamam lazım. Benim öldürdüğüm adamlar karşısındaki kadını kanatmadan onu becerebilecek kadar güçlü adamlardı. Karşılarındaki kadına haddini bildirmek istiyorlarsa, ona tecavüz ediyorlardı."

Plemmons'ı kışkırtacak, yarattığı maskeyi parçalayıp erkekliğini ezip geçecek şeyler söylüyordu. Profil çıkarmada çok iyiydi çünkü bunun eğitimini almıştı. Kurbanlarını nasıl küçük düşüreceğini öğrenmişti.

Tıpkı onların kendisini küçük düşürdüğü gibi.

Lana bir kurbandı. Yani en azından bir zamanlar öyleydi.

Konuşmaya devam ederek hikâyesini anlatmaya başladı.

"Onlardan ne aldığımı biliyor musun?" diye sordu bakışlarını Plemmons'ın bacaklarının arasına çevirip tekrar yüzüne bakarken. Midem bulanıyordu. Ne aldığını ben biliyordum. "Her şeyi alıyorum," dedi sonunda. "Verecek daha çok şeyleri var."

Lana ona arkasını dönerek Plemmons'a bir tehdit olmadığını, kendisi üzerinde hiç gücü olmadığını gösteriyordu. Silah dolabın önünde duruyordu ama Plemmons tekrar silaha yeltenmedi.

Silaha uzanması zayıflık olurdu.

Lana onunla çok güzel oynuyordu.

Tüm dünyayla oynayan adamla oynuyordu.

Ve kazanıyordu.

Plemmons, kendini kanıtlamaya hazırlanarak ona doğru atıldığında Lana önünü döndü. Döndüğünde bıçağı bel hizasında tutuyordu. Plemmons doğruca bıçağa doğru koşunca ses çıkarmamak için kendimi tuttum. Artık birinin beni duymasından endişe ediyordum.

Plemmons'ın gözleri hayretle irileşip rengi atarken Lana gözlerini devirdi. Plemmons sendeleyerek geri çekilince Lana'nın ıttuğu bıçak da saplandığı yerden çıktı.

"Bak şimdi de ben şanslıydım," dedi Lana alayla. "Korku filmlerinde olduğu gibi. Hiçbir şeyden şüphelenmeyecekler."

Plemmons'ın karnındaki yara şiddetle kanarken adam diz üstü çöktü. Hemen müdahale edilmezse hayatta kalamayacağı kadar kan kaybediyordu.

Bu adamın sıradaki kurbanı ben olabilirdim. Şimdiyse Lana'nın her şeyi öğrendiğimi fark edince ne yapacağını merak ediyordum.

Gerçi beni de öldürebilirdi. Kimse ondan şüphelenmezdi.

Ama o üvey babamın peşine düşüp onu öldürmüş ve sonra bir çocuğun hayatını kurtarmıştı. Bir şeytan bile kahraman olabiliyorken ben olamadığım için yüzüstü bıraktığım bir çocuğun hayatını kurtarmıştı hem de.

Lana Myers ya da *her kimse,* bu kadın öylesine karanlık bir olaydan sağ çıkmıştı ki intikam alması gerekmişti.

Ama Logan bu kadınla aynı yatakta uyuyordu.

Ona âşıktı.

Ve bu kadın kahrolası bir psikopattı.

Kendi hatalarımın içimde bıraktığı suçluluk duygusu öyle kuvvetliydi ki onu durdurursam ne olacağını merak ediyordum. Kenneth'in yaptıklarını yanına kâr bırakmama sebep olduğum gibi Lana'nın diğer kurbanları da başkalarına zarar vermeye devam ediyor muydu, bilmiyordum.

Bana söylenen onca yalana inanarak çok fazla insanı yüzüstü bırakmıştım.

O şeytanın yaptıklarına Lana son vermişti.

Ya ben, işini bitirmeden Lana'ya engel oldum diye başkaları zarar görmeye devam ederse? Daha yeni yüzleştiğim suçluluk duygumla bile zar zor başa çıkıyordum.

Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Ben seçeneklerimi düşünürken Lana yere oturup adamın kan kaybından ölmesini izlemeye başladı. Bıçağı, sanki en sevdiği diziyi açtığı kumandaymış gibi elinde sıradan bir şekilde tutuyordu. Adam kendi kanında boğulurken hayretle Lana'ya bakıyordu.

Zayıf bir kadını öldürmek için gelmesine rağmen aslanın inine giren bir avdan ibaret olduğunu fark etmişti.

"İşte en sevdiğim kısım," dedi Lana yavaşça. "Pes ediş. Umudun kayıp gittiği, kimsenin seni kurtaramayacağını anladığın o an. Ben de yaşadım. Çok korkunç, bu yüzden şu an tam olarak ne kadar telaşlandığının farkındayım. Ne kadar çaresiz hissettiğinin. Aramızdaki fark şu, sen tekrar ayağa kalkıp bir gün *hepsini* öldürmek için yaşamayacaksın."

Bir gün hepsini öldürmek için yaşamak.

Söylediği her bir bilgiyi zihnime kazırken tüm dünyaya onun kim olduğunu neden söylemem gerektiğinin ve gerekmediğinin sebeplerini ayırt etmeye çalışıyordum.

"Benden çok fazla şey aldılar. Bana çok az şey bıraktılar. Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu," diye fısıldadı Lana. Söylediklerini zar zor duyuyordum. "Ta ki o gelene kadar."

Kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Logan. Logan'dan bahsediyordu.

"Ve sen *onu* öldürmek istedin. O ölmek için fazla iyi. Bizim tam tersimiz. İçindeki ışık hâlâ parlıyor. Umarım cehennemde

seninle eğlenirler. İçimde hâlâ kurtarılabilecek bir ruh varmış gibi hissetmeme sebep olan tek şeyi kendine hedef seçtiğin gün hükmün belli olmuştu. İntikamdan bile daha çok sevdiğim şeyi hedef aldığın gün sonun belliydi."

Böylelikle cevabımı almıştım. Öcü'nün, kendi bıçağının darbesiyle ölmesini onunla birlikte izledim. Hem de bir kadının ellerinden.

Bir kurbanın ellerinden.

Her nasılsa bu, şairane bir adaletti.

Üçüncü Bölüm

Gerçek aşkın yolu hiçbir zaman engebesiz olmamıştır.

-William Shakespeare

Abim, Shakespeare'e bayılırdı. Kendi kuşağının hafife aldığı bir adamın sözleriyle yatıp kalkardı. O dönemin insanları, Shakespeare'in gerçek aşk kisvesi altında ürettiği ızdırap ve acı dolu trajedilerin ne kıymetini bilmiş ne de saygı duymuşlardı.

Marcus tam anlamıyla bir romantikti. Ona baktığınızda yalnızca ışığını ve güzelliğini görürdünüz.

Yaşadığımız dünya o ışığı söndürmüştü.

Zarafetini çalmışlardı.

Adına leke sürmüşlerdi.

Onu öldürmüşlerdi.

Bizi mahvetmişlerdi.

Büyük bir keyifle, Öcü'nün son nefesini verişini izledim. Abiminki gibi parlak olan ışıkları artık söndüremeyecekti.

Artık polislere ve FBI'a eziyet eden ölümsüz biri gibi görülmeyecekti. Kadınlara dehşet veren, canlarını almayı bekleyen bir

kâbus olmayacaktı. Öldürmeyi başaramadığı zayıf bir kadının ellerinde can veren bir ölümlü olarak anılacaktı.

Önce harekete geçip onu öldürmeyi başaracak kadar *şanslı* bir kadının ellerinde.

Merakıma yenik düşerek eldivenimi taktım ve ceplerini karıştırmaya başladım. Cebinde bir kumanda vardı. Hımm...

Etrafa bakınca kumandanın neye ait olduğunu gördüm. Şöminenin yanında minicik garip bir alet vardı. Bunun cep telefonlarının sinyalini bozan bir alet olduğuna emindim. Eve girmeden önce telefonum çalışıyordu, demek ki bir noktada bu aleti çalıştırmış olmalıydı.

Kumandayı tekrar cebine koyarak yerimden kalktım ve telefonuma yöneldim. Beni gafil avladığı o beş saniye içinde telefonum elimden düşmüştü. Birini aramaya çalışsam bile işe yaramayacağından emindim. Sinyal yoktu.

Güzel. Onun kurbanlarına yaptığı gibi ben de onun otuz dakika boyunca kan kaybından ölmesini izlemiştim. En azından artık bahanem vardı.

Omzumun üzerinden bakınca kendimi bir korku filminde gibi hissettim ama adam hâlâ ölüydü. Son nefesini vermiş bir ölümlü ortadan kaybolacak değildi.

Bakışlarımı telefonuma çevirdim ve ardından koltuğa fırlattım. Normal bir kız kenarda duran sinyal bozucuyu fark etmez hatta onun ne olduğunu bile bilmezdi. Hele de birini öldürmek gibi travmatize eden bir deneyimin ardından.

Müziği kapatıp iPod'umu kenara koydum. Şerefsiz.

Birinin eşyalarıma dokunmasından nefret ediyordum. Pislik, şimdi evimin tam ortasında kan kaybından ölmüştü. Ortalığı temizlemem saatler sürecekti.

Adama düşüncesiz diyebilirdim ama onu ben bıçakladığım için sanırım bu benim hatamdı. Bıçağını halının üzerine değil de fayans zemine düşürmesini sağlamam gerekirdi.

Pekâlâ. En azından sonunda şu aklımdaki parke döşeme işine girişebilirdim. Normalde evlerimde değişiklik yapmazdım ama Logan buraya çok yakın oturuyordu ve burada kalmak için daha fazla sebebim vardı.

Birinin gelip beni kontrol etmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordum. Dışarı çıkıp sokakta bağırarak koşuşturmalı mıydım? Katil bir manyağın saldırısına uğrayıp onu şans eseri öldüren normal birisi nasıl davranırdı?

Bir köşede oturup ileri geri sallanır mıydı? Ağlar mıydı? Böyle yapmayacağını umuyordum. Yalandan ağlamayı beceremiyordum ve sallanmayı da hiç sevmiyordum. Midemi bulandırıyordu.

Dehşete kapılmış ve beni yatıştıramazlarmış gibi davranıp bağırmalı mıydım? Bağırmayı da sevmiyordum. Boğazımı acıtıyordu. Dehşete kapılmış gibi yapmak da zordu çünkü nasıl korkulduğunu hatırlamıyordum.

Adam bana tecavüz etmek istiyordu belli ki. Bu hissin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordum. Uyuşuk. Kırgın. İntihara meyilli. Ama benim o şekilde hissetmeme sebep olan, tek bir kişiden daha fazlasıydı.

Beni o kadar mahvolmuş bir hâlde bırakan şey yalnızca tecavüz değildi.

Galiba nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum, ki bunun hiçbir önemi yoktu. Zaten bu adam öyle bir noktaya asla varamazdı.

Afallamış gibi mi yoksa şaşkın mı davranmalıydım? Bu adam ölmeyi hak etse de pişmanmışım gibi mi davranmalıydım? Sadist

bok çuvalı öldü diye pişman birinin taklidi yaparsam kahkahalara boğulabilirdim.

Afallamak ya da şaşırmak işimi görürdü. Belki de gerçekten bir adamı öldürdüğüm gerçeğini kabullenemiyormuşum gibi rol yapabilirdim?

Normal kızların ne yapacağını tahmin etmek zordu çünkü en son ne zaman normal olduğumu hatırlayamıyordum. Normal kızlar, nasıl davranacakları konusunda inanılmaz vakit harcarlardı. Aldıkları nefes zaten garantiymiş gibi davranırlardı çünkü o zahmetsiz nefesten hiç mahrum kalmamışlardı.

Peki ya ben? Cehennemi arşınladığım için bunların hepsine duyarsızlaşmıştım.

Şaşırmayı seçtim. Şaşkın rolü yapmak en kolayıydı.

Birinin gelmesini beklerken ifadesiz bir bakış denemeye çalıştım. Sonuçta önünde sonunda Logan beni koruyan kimse olmadığını fark edip birilerini yollayacaktı. Bıçağı eklemlerim bembeyaz kesilecek kadar sıkıca tuttum. Şoka girmiş bir kızın da böyle yapacağına emindim.

Evet.

Bunu halledecektim.

Ve bekledim.

Bekledim.

Bekledim.

Hadi ama...

Sonunda sirenlerin *sesini* duymaya, ışıklarını görmeye başladım. Garaj yolumdan ani bir fren sesi yükseldi. Tanrım. Kurtarılmaya ihtiyacım olmadığı için inanılmaz mutluydum. Bu kadar gürültülü gelirlerken katil beni yerde kan kaybından ölmem için bırakıp kaçacak vakti bile bulurdu.

Salaklar.

Kapıdan içeri girdiklerinde göz ucumla onlara baktım, silahlarını öne doğrultmuşlardı. Katilin burada olduğunu nereden biliyorlardı?

Boş bakış rolüme dönerek beklemeye başladım.

"Hasiktir," dedi birisi ama *şaşkın* ifademi bozmadan ileriye bakmaya devam ettim.

Buna daha ne kadar devam etmem gerekiyordu?

Kocaman açtığım gözlerim yanmaya başlamıştı. "Plemmons oturma odasında," diye bağırdı yüksek sesli biri.

Başımı çevirmesem de başka bir adamın silahını Öcü'ye doğrultarak diz çöktüğünü görebiliyordum.

"Temiz."

"Temiz."

"Temiz."

Evimin her bir yanından farklı sesler aynı kelimeyi tekrarladı. Kıpırdamadan bekledim.

"Ölmüş," dedi diz çöken adam. Omzuna bağlı olan telsize bastı. "Merkez, Plemmons ölmüş. Ev temiz."

Telsize tekrar basıp aynı kelimeleri tekrar etti.

"Ne oluyor be?" dedi kendi kendine.

Belli ki sinyal bozucu sadece telefonların sinyallerinde etkili olmakla kalmıyordu.

"Bilmiyorum. Benimki de çalışmıyor. Telefonum da öyle. Suç mahallini bozma. Dosya federallerde. Onlar gelene kadar eve dokunmayalım. Yarım saat geç kaldık diye zaten ağzımıza sıçtılar. Herifin bu kadar paranoyak olduğunu nereden bileyim ben? Elde avuçta kim varsa hepimizi isimsiz mezarları kazmaya gönderdiler."

"Hanımefendi?" dedi diğer adam bana yaklaşırken. Ben şoka girmiş üzgün küçük bir kız gibi davranırken arkada dolanıp duran şerefsiz arkadaşına cevap vermemişti.

Adam temkinlice bileğime uzandığında irkildim.

"Şşşt," dedi beni yatıştırırcasına. Bıçağı elimden alıp diğer adama uzattığında memur onu hızla kanıt torbasına koydu. "Güvendesiniz, Bayan Myers."

Adamın sesi çok nazikti, içten endişesine minnetle gülümsememek için kendimi zor tuttum.

Adamın arkasından bir ses yükseldi, gürültülü bir *tak tak tak* sesi duyuldu. Hiç düşünmeden arkamı döndüğümde adamlar silahlarını çekip odadaki dolaba doğru çevirmişlerdi bile.

Dolabın kapaklarını açtıkları sırada kalbim boğazımda atıyordu. Belli ki kafasıyla dolaba vurmuş olan Hadley, kapaklar açılır açılmaz yere düşünce rengim attı.

Bakışlarım ağzındaki banda gittiğinde kulaklarıma boğazından yükselen boğuk sesler dolmuştu bile.

Lafımı geri alıyordum. Artık korkmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum, hatırlamıştım. Çünkü korku omurgam boyunca tırmanmaya başlamış, kendine yepyeni bir yol çiziyordu. Buradan kaçmama fırsat kalmadan beni kurşuna dizeceklerdi. Evimde tam şu an en az on beş polis vardı.

Artık şaşırmış gibi rol yapmama da gerek yoktu çünkü gerçekten şaşkına dönmüştüm. Bedenim hiçbir işlevini yerine getiremiyordu sanki. Kaçmak istesem kaçamazdım bile.

Hadley'nin gözleri beni buldu ama adamlar ayaklarını ve ellerini çözerken bakışlarını kaçırmıştı. Elleri tekrar serbest kalır kalmaz ağzındaki bandı çıkarmak için uzandı.

O an kaskatı kesildim. Tüm olasılıklara rağmen en başından beri bilinci kapalı olsun diye dua etmeye başladım. Yani bu mümkündü, değil mi? Sonuçta şu âna kadar hiç ses çıkarmamıştı.

Bandı çıkarır çıkarmaz bileklerini ovmaya başladı. Adamlar kalkmasına yardım etti. Hadley sendelese de memurlardan biri kollarının altından tutarak ona destek oldu.

"Ben Ajan Hadley Grace," dedi adamlar ona soru sormak üzere ağzını açtıkları an.

Bir anda herkes ağzını kapattı, silahlarını indirmişlerdi.

"Devriyelerin çekildiğini duyar duymaz Bayan Myers'ı kontrole gelmiştim," diye yalan söyledi. Hiç zorlanmadan yalan söylemişti.

Benimle ilgili bir şeyler bulmaya gelmişti.

Tabii ya.

Ben de filmlerdeki o aptal mankafalar gibi elimdeki kartları açık oynamış ve zaten az sonra ölüp kimseye söyleyemeyecek diye Plemmons'a her şeyi anlatmıştım. Kahretsin ki kalkıp şeytani bir monoloğa imza atmıştım!

Ben, bunu Plemmons'a işkence etmek için yapmıştım.

Tüm gücünü elinden çekip almak için konuşmuştum.

Birinin beni izlediğini bilmiyordum.

Hadley sert bakışlarıyla uzun bir an boyunca beni süzdü.

"Neler oldu?" diye sordu memur.

Hadley dikkatini ona verdi.

"Üst kattaydım. Kapının açık olduğunu fark ettiğim için evi kontrol etmeye girmiştim. Adam bana arkamdan vurdu ve Bayan Myers gelene kadar beklemek için beni bağlayıp buraya attı. İzlememi istedi. Ona yaptıklarının benim başıma da geleceğini bilerek izlememi istedi."

Bakışları tekrar bana döndüğünde sessiz bir ifade gördüm ama ne olduğundan emin değildim.

"Bayan Myers ona karşı koydu. Şanslıydı. Adama fırlatacak bir şeyler bile buldu," dedi içimdeki hayretin artmasına sebep olurken. *Adamın* bana fırlattığı lambayı ve kırık sehpayı gösterdi. "Plemmons'ın bıçağını düşürmesini sağlamayı başardı. Bir şekilde bıçağı ondan önce aldı ve tam zamanında kaldırdı. Plemmons resmen bıçağın üzerine koştu."

Tam olarak ne halt ettiğini anlamaya çalıştığım sırada Hadley beni incelemeye devam ediyordu. Neden beni koruyordu? Polisler beni tutuklamasın, bu iş kendi ekibine kalsın diye mi gerçekleri söylemiyordu?

"Tertemiz. Acemi. Şansı," dedi Hadley. Plemmons'a işkence ederken şansla ilgili söylediklerimi duymuş olmalıydı.

Ne yapmaya çalıştığını anlamadığım için hareket etmeden bekledim.

"Kesinlikle öyle," dedi adamlardan biri.

Hadley bakışlarını kaçırırken dudakları seğirdi. "Ekibime haber vereceğim."

Midem gittikçe daha da bulanmaya başlamıştı. Telefonunu cebinden alsa da kaşları çatıldı. Ardından bakışlarını cesede çevirdi. "Cebinde bir kumanda var. Ben... Elinde gördüm."

Durum, gittikçe daha hastalıklı bir hâl alıyordu.

Şu an oynadığı oyun hiç hoşuma gitmemişti.

"Federaller gelene kadar suç mahallinde hiçbir şeye dokunamayız," dedi adamlardan biri.

Hadley tek kaşını kaldırdı. "Ben federalim."

"Ama ekibiniz..."

"Siktiğimin ekipleri nerede? Kimse niye telefonlarıma cevap vermiyor?" Logan'ın sesi kapının dışından yükseldi.

"Lana!" diye bağırdı. Sesinden telaşı açıkça hissediliyordu.

"Buradayım!" diye seslendim. Sesim çatlamıştı. Hadley'nin ne yapacağına dair bir fikrim yoktu ve gözlerimdeki yaşlar gerçekti.

Hadley, gerçekte kim olduğumu ona söyleyecekse Logan belki de son kez gözlerinde korku ve tiksinti olmadan bana bakacaktı.

Çılgına dönen bakışları beni bulduğu an tüm bedeni gözle görülür biçimde rahatladı. Odanın diğer tarafından hızla gelip

beni kendine doğru çekerken ortada duran kan içindeki cesedi fark etmemişti bile.

Bakışlarım anlaşılmaz bir yüz ifadesiyle bizi izleyen Hadley'ye çevrildi. Başını çevirip polislere saldırıyla ilgili başka bir yalan uydurdu.

Logan bana sıkıca sarıldı. Ona yaslandığımda tüm bedeninin kaskatı olduğunu fark ettim ve gerginliğini yatıştırdım. Geri çekilip vücudumdaki hasarı incelerken yüzü buruşmuştu.

İzin vermediğim fiziksel bir zarar görmemiştim. Tabii ilk darbe dışında. Şansına Plemmons bana fark ettirmeden bir tane sallayabilmişti.

"Burada ne haltlar döndü?" dediğini duydum. Öcü'yü yeni fark ettiği için yere bakıyordu.

Sanki karşımdaki görüntüye siper olmak istercesine beni tekrar kendine çekti.

"Lana şanslıydı," dedi Hadley dikkatimi tekrar çekerek.

Logan ona baktı. "Sen burada ne yapıyorsun?"

"Devriyelerin geri çekildiğini duyunca kızı kontrol etmeye gelmiştim," dedi tekrar yalan söyleyerek.

"Detayları sana anlatırlar ama şimdilik sadece başımın feci ağrıyacağını söyleyebilirim." Şakağındaki morluğu işaret etti. Bakışları bana çevrildikten sonra tekrar Logan'a baktı. "Bu akşam hayatımızı Lana kurtardı."

Ardından odadan çıktı ancak amacını anlayamadığım için hâlâ endişeliydim.

Kirli çamaşırlarımı bulmak istiyordu ve ben de önüne hiç beklemediği kadar çamaşır sermiştim. Neden gidiyordu? Niye her şeyi ötmüyordu?

Logan yüzümü ellerinin arasına alıp sıkıca tuttuğunda yüzümün şişmesine sebep olan morluklar sayesinde irkildim.

"Siktir," dedi dişlerini sıkarak. "Seni buradan götürelim."

Craig içeri girdiğinde bakışları oturma odamın ortasındaki cesede çevrildi.

"Pekâlâ, davayı kapatmanın bir yolu da buydu," dedi Craig. Gözleri hayretle irileşmişti.

"Medyaya davanın kapandığı haberini ver," dedi Logan beni kucağına alırken. Sanki çok kırılganmışım gibi beni özenle taşıyordu.

Ona karışmadım. O yanımdayken yenilmez olmam gerekiyormuş gibi hissetmiyordum. O yanımdayken zayıf olmasam bile birileri benimle ilgilenirmiş gibi hissediyordum.

Bunu asla bana karşı kullanmayacağı için kırılgan olmamda hiçbir sorun yoktu.

İçeri doluşan bir sürü polisin arasından beni dışarı taşıdı. Polislerin her biri, Öcü'nün cesedini kendi gözleriyle görmek istiyordu.

"Lana!" Tanıdık sesle başımı çevirdiğim an bize doğru koşan Duke'u gördüm. Gözlerinde felaket bir pişmanlık vardı. "Aradığın an yola çıktım," dedi hayretle Logan'a bakarken. "Nasıl benden önce gelebildin?"

"O kadar hızlı sürdü ki kıçım hâlâ kaskatı. Buraya gelene kadar frene basmamış bile olabilir," dedi Craig soğuk bir sesle. Peşimizden geldiğini fark etmemiştim.

"Adamlarını evden çıkar. Suç mahallini incelememiz lazım," dedi Logan.

"Ne oldu?" diye sordu Duke bize bakarak. "Herif gerçekten saldırdı mı?"

"Evet. Lana şanslıydı," dedi Hadley, araya girip dirseğinden tuttuğu Craig'i çekiştirirken. "Kafa sarsıntısı geçirmiş olabilirim beni evime bırak."

Kasıldığım an Logan nazikçe dudaklarını alnıma bastırdı, evimdeki adamı nasıl öldürdüğümle ilgili hiçbir şey sormuyordu. Umursadığı tek şey o adamın ölmesi ve benim hayatta olmamdı. Sanki ben her şeyden önemliymişim gibi diğer hiçbir detayı dikkate almıyordu.

Başını eğdiğinde bakışları suçlulukla doluydu.

"Senin hatan değil," dedim. Daima parlayan gözlerinin gölgelenmesine sebep olan şeyin yüzümdeki morluklar olduğunu biliyordum.

Yaralarım sadece yüzeyseldi. Çok, *çok* daha kötülerini atlatmıştım.

"Hepsi benim hatam. Ama bir daha kimse sana elini süremeyecek, Lana."

Dudakları beni bulduğunda Hadley'yle sonra ilgilenmeye karar vererek onu öptüm.

Öpüşmemiz sona erdikten sonra yaklaşan arabadaki bir adam ve kadına başını çevirdi. Arabalarından inmelerine bile izin vermeden, "Bizi kasabaya götürün. Bu gecelik bir yer tutacağım," dedi onlara.

"Çantam..."

"Oteli ben öderim," diye sözümü böldü başını bana çevirmeden.

Dudaklarım tam kıvrılmak üzereydi ki bunca şeyi yaşayan bir kızın karşısındaki adamın alfa tavırları yüzünden şu an gülümsemeyeceğini bilerek kendimi tuttum. Uysal ve ürkek davranmalıydım.

"Atla," dedi kadın.

"Birilerinin olay yerini incelemesi lazım," dedi arabadaki adam.

Bu olay onları hiç etkilememiş ve meraklarını doğal olmayacak bir ölçüde bastırıyorlarmış gibi davranıyorlardı.

"Herif öldü. Olay yeri falan yok."

"Öldü mü?" diye sordu kadın hayretle. Ardından yüzlerini kırıştırdı. "Onun işini ben bitirecektim."

"Ben bir halta yokum," dedi Logan bir anda. "Dava kaşrandı, Hadley saldırıya uğramış. Lana..."

"Hadley mi?" diye sordular adamla kadın aynı anda.

"Herif, Hadley'ye yumruk atmış," diye açıkladı Logan. "Detayları ben de bilmiyorum. Ama şu an her şeyi kaldırabilir miyim, onu da bilmiyorum. Şimdilik Donny ilgilensin. Bizi bıraktıktan sonra siz de dönersiniz."

Arka koltuğa geçerken beni kucağından indirmedi. Göz kapaklarımın ağırlaştığını hissederken ona karşı çıkmadım. Damarlarımda kol gezen adrenalini düşününce, neredeyse yirmi dört saattir uyumadığımı unutmuştum.

Saatin kaç olduğunu görünce de kendimi bir anda bitap hâlde hissettim. Yirmi dört saati geçmiş, neredeyse kırk sekiz saate doğru gidiyordu. Logan'ın ofisinde çok vakit harcamıştık. Ben oradayken ikindi vakti olmuştu bile. Eve geldiğimde de hava yeni kararmıştı.

Şimdi de... Uykusuzluktan görüşüm bulanıklaşırken saati görememeye başladım. Hesap yapamıyordum.

Umurumda da değildi.

Adam arabayı sürerken konuşuyorlardı. Bir ara Logan'ın onlara Leonard ve Elise diye seslendiğini duymuştum.

"Hadley de otele gitmiş," dedi birisi. Bir anda uykum açıldı. Elise. Bu Elise'di. "Eve gidemeyecek kadar yorgun ve huzursuzmuş."

"Hangi otel?" diye sordu Logan.

"Bizim yakındaki yeni otel," dedi Elise. "Masaj salonu da varmış. Bu yüzden seçtiğine eminim."

"Bizi de oraya götürün. Daha sonra gidip onu kontrol ederim."

Hadley hâlâ bir şey söylememişti. Ağzındaki baklayı çıkarma niyeti varsa şimdiye kadar niye beklemişti ki? Ekiple iletişim hâlinde olduğu ortadaydı.

"Diğer davaya da yerki sınırı kondu," dedi Leonard beni tekrar uyandırarak. Gözlerimi kapattığımı fark etmemiştim bile.

"Polisler her şeyi mahvediyor. Katil onların bölgesinde olduğu için Duke, davanın onlara ait olduğunu söylüyor. Mezarlıklar da onların bölgesinin sınırları dâhilinde olduğu için dava da onlarınmış."

"Evet, sidik yarıştıracağız diye devriyeleri görevden almışlar," diye homurdandı Logan. "Bu akşam her şey çok daha farklı olabilirdi."

Bana sıkıca sarıldı ancak ben uyuma taklidi yapıyordum.

"Kızın bıçağı o heriften kurtarabilmesi resmen mucize. Hadley olanları anlattı da. Upuzun bir mesaj atmış," dedi Elise sessizce.

Logan kaskatıydı. "Olanları dinlemeye hâlâ hazır olduğumu sanmıyorum."

Nabzım kulaklarımda atıyordu.

"Karşı koymuş, Logan. Hayatı pahasına karşı koymuş ve kazanmış da. Herife hata yaptırabileceği bir anda hazırlıksız yakalamış ve onu kendi bıçağıyla öldürmüş. Herif resmen bıçağa koşmuş. Bunun sadece filmlerde olabilecek bir şey olduğunu sanıyordum."

Dudaklarım kıvrılır gibi olsa da tek kelime etmedim. Hadley arkadaşlarına yalan söylüyorsa sırrımı saklıyor demekti.

Ama neden?

Ninova

Dördüncü Bölüm

Ölüm korkunç bir şeydir.

-William Shakespeare.

Bir hafta bile yeterli olmayacakmış gibi hissediyordum. Bu bir haftalık izni alabileceğim de belli değildi gerçi. Bu akşam az kalsın sevgilim öldürülecek olsa dahi birkaç gün izin yapabilirsem şanslıydım.

Her şeyin ters gittiği senaryoyu düşündükçe midem düğümleniyordu.

Otel odasına girdiğimizde Lana'yı ilk kez kucağımdan indirdim. Kayıt yaptırma faslı çok can sıkıcıydı ama Lana cebimden cüzdanımı alıp masanın diğer tarafındaki aşırı meraklı kadına uzatmıştı.

Durumun ehemmiyetini hâlâ fark etmemiş gibiydi. Fazla sakindi. Her şeyin farkına vardığı an yanında olmak istiyordum.

Bu akşam bir adam öldürmüştü. Bir adam az kalsın onu öldürecekti.

Ve hepsi benim hatamdı.

Yatağa kıvrıldığında yorgunlukla gözleri kapandı.

Ben de *boxer*ım dışında üstümdeki her şeyi çıkardıktan sonra yanına uzandığımda şükürler olsun ki ona dokunmama izin vermişti. Eğer o herif...

Ters gidebilecek şeyleri düşünmeye bir son vermem gerekiyordu. Hadley eğitimli bir ajandı ama yine de evine yalnız gitmemişti. Yardım çığlıkları atması gerekse birilerinin onu duyabileceği bir otele gelmişti.

Lana patlamanın eşiğinde olmalıydı. O hiç eğitimi olmayan sivil bir vatandaştı.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım.

"Senin suçun değil ki," diye mırıldanarak bana yaslandı.

"İşimin ilişkiler için fazla zor olduğunu zaten biliyordum ama saf gibi işimin seni tehlikeye atabileceğini hiç düşünmemiştim," dedim yavaşça. Cevap alamayınca hâlâ uyanık mı diye meraklandım.

Yatakta dönüp bana bakarken gözlerini açık tutabilmek için savaşıyordu sanki.

"Öcü'den daha yeni kurtulmuşken benden ayrılmaya çalışıyorsan seni çok pis pataklayabilirim."

Bunları espriyle karışık söylese de bakışlarındaki kırılganlığı fark etmemek imkânsızdı.

"Dürüst olalım, muhtemelen ayrılmalıyım. Ama seni bırakamayacak kadar bencilim," dedim açıkça.

Dudaklarını dudaklarıma sürttükten sonra iç çekerek bana sokuldu. "Ben de aynı şeyi düşünüyorum. Seni bırakamam, her ne kadar daha iyisini hak etsen de."

Ben mi daha iyisini hak ediyordum? *Benim* yüzümden cinsel bir sadistin hedefi olmuştu. Devriyeler yerinde mi diye *ben* onları tek bir gece kontrol etmediğim için saldırıya uğramıştı. Onu yarı yolda *bıraktığımdan* dolayı az kalsın zarar görecekti.

Hayır. Zarar görmüştü. *Az kalsınlık* bir durum yoktu.

Yüzündeki morluklar ve yarılan dudağı her şeyi apaçık ortaya seriyordu.

Lana'nın nefes alış verişleri düzenli bir hâl alırken telefonum titredi. Tüm bunların bir illüzyon olmasından korkarak kollarımdaki kadının nefes alışlarını dinledim. Yarın uyandığımda psikotik bir kriz geçirdiğimi ve Lana'nın hâlâ hayatta olduğu kafamdaki bir evrende yaşadığımı fark etmekten korkuyordum.

Craig'in attığı mesajı okudum.

CRAIG: Senin kız herifin birkaç yerini morartacak kadar direnmiş. Adli tabip, herifin ne kadar kaslı olduğu düşünülünce bunun kolay olmadığını söyledi. Kız düşündüğünden güçlü. Kendini yıpratma artık.

Seni hedef alan bir seri katil yüzünden sevgilin ölümün kıyısına gelirse, bunu tekrar konuşuruz.

CRAIG: Haklısın. Şimdi nasıl?

Bence hâlâ olanları idrak edemedi. Şu an uyuyor.

CRAIG: Bu arada, izin kullanmak istediğini biliyorum ama... Büyük bir şey buldum.

Sikeyim. Ne oldu?

Telefonum çalsa da Lana kıpırdamamıştı bile. Hemen aramaya cevap verdim.

"Evet, bizim şu küçük kasaba, on yıl önce orada bir seri katil olduğu gerçeğini gizliyormuş. Aramızdan yeni ayrılan sevgili Öcü'müz gibi bir cinsel sadist."

"Daha değil," dedim soğuk bir sesle. Henüz espri yapacak hâlde değildim.

"Haklısın. Özür dilerim. Ama belgelerde bu durumun bahsi hiç geçmiyor."

"Seri katilin durumla ilgisi ne?"

"Olay da bu aslında, doğru kişiyi yakalamamışlar gibi görünüyor."

Lana'yı rahatsız etmemeye dikkat ederek yavaşça oturur pozisyona geçtim. Normalde başka odaya geçerdim ama şimdi olmazdı.

"Ne?"

"Baba'ya göre bu herif otuzlarının ortalarında ya da kırklarının başlarında, mavi yakalı bir işçiymiş. Bu şekilde bir profil çıkarmış. Ama Leonard, evet bu arada önce onu aradım, bunun pek mantığa uymadığını söyledi. Herif çok organizeymiş ve cinayetlerinde psikopat eğilim gösteriyormuş. Kadınlar ölüm ânında, ölümden önce ve ölümden sonra acımasızca saldırıya uğramış. Bu herif bedeni tamamen yok etmeye ciddi biçimde takıntılıymış."

"Ne yapıyormuş?"

"Özet geçmek gerekirse, tırtıklı bir bıçakla iç organlarını oyup alınlarına çivi çakıyormuş, çivi tabancasıyla hem de. Başta çoğunlukla kurban öldükten sonra bunları yapıyormuş. Fakat zamanla onlar ölmeden yapmaya başlamış. Gerçek bir kalpsiz şerefsize dönüşmüş."

"Sadist eğilimleri olan bir psikopat. Cinsel sadist değil. Seks sonradan aklına geliyor gibi. Bizim katilimizle bağlantısı ne? O kasabadan bir seri katil daha çıktığını duymak beni şaşırttı ama elimizdeki herif belli ki taklitçi değil. Bizim failimizin motivasyonu intikam."

"Ben de onu diyorum. Bence Baba yanlış kişiyi yakalamış. Seri katillerin genelde çocuğu olmaz. Psikopatlarınsa nadiren olur. Faillerimizin yüzde doksanının çocuğu yoktu çünkü çocuk yapacak kadar uzun süreli sağlıklı bir ilişki yürütemiyorlardı. Fakat onların yakaladığı adamın iki çocuğu varmış. Bekâr bir babaymış üstelik. Karısı olaydan beş yıl önce bir trafik kazasında ölmüş. Çocukları okula geç bile kalmazmış, ilgisiz büyümemişler. Her akşam onlarla evde kalıp ailecek yemek hazırladıkları hâlde bunları babalarının yapmış olmasının imkânsız olduğunu söyleyerek karşı çıkmışlar."

"O zaman adam niye tutuklanmış?"

"DNA. Olay yerlerinde adamın meni örneğine rastlanmış."

"Çok profesyonel. Ama bir o kadar da suçlayıcı."

"Ya da çok zekice. Böyle bir durumu kontrolü altında tutmaktan kim keyif alır?"

"Narsistler. Sence katil bir narsist miydi?"

"Belki *Öcü olayı* çok taze olduğu için böyle düşünüyoruz ama evet. Bence söylediğin şeylere biraz da narsisizm serpilmiş gibi düşünmeliyiz. Yoksa bu kadar düzenli birisi DNA gibi apaçık bir kanıtı niye bıraksın ki? Bir de şunu dinle, her kurbanda iki farklı türde spermisid bulmuşlar."

"Ama spermisid kondomlarda bulunur. Geride sperm bırakacaksa niye kondom taksın ki?"

"İşte on yıl önce sorulması gereken bir soru. Neyse, adamın iki çocuğu varmış ama artık Delaney Grove'da değiller. Babaları

bölgedeki nezarethanede ölü bulunduktan kısa süre sonra bir kaza olmuş."

"Ne?" diye sordum. Aklım karışmıştı. "Nezarethanede ne olmuş olabilir?"

"Aynen öyle. Robert Evans mahkûm edildiği gün ölmüş. Adli tıp raporunda iki kelime yazıyordu: Kendini asmış. Söylenen tek şey bu. İki gece sonra da çocuklar ortadan kaybolmuş."

"Siktiiiir. Ne oluyor lan?"

"Raporu bulmak için bayağı araştırma yapmak zorunda kaldım çünkü beş kasaba ötedeki hastaneye gitmişler. Kasabanda bir doktor varken başka doktor bulmak için o kadar uzun yol gitmek... Sözde trafik kazası geçirmişler ama çocuk, on yedi yaşındaymış ve cinsel travma izleri taşıyormuş. Duymaya hazırsan söylüyorum... Hadım edilmiş."

Boğazıma yükselen safrayı yuttum. "Failimiz o öyleyse."

"Sen öyle san. Çocuk katil bir zombi olmadığı müddetçe imkânsız. Yaralarına rağmen araba kullanarak kardeşiyle kendini o gece hastaneye yetiştirdikten sonra ölmüş. Delaney Grove'dan oraya kadar gittiyse tabii... Kahretsin, kan kaybından nasıl ölmemiş aklım almıyor. Kardeşi de feci dayak yemiş, birkaç yerinden bıçaklanmış, yüzü resmen çökmüş, kafasının yanında koca bir cam parçası varmış. Kızda da cinsel travma izleri varmış ama abisi gibi o da trafik kazası geçirdiklerini söylemiş. İkisinin de konuşamayacak kadar dehşete kapıldıklarını yazmışlar. Tüm bu komplikasyonlar yüzünden o gece kız da ölmüş. Arama izni olmadan yakışıklılığımı kullanarak bir hemşireden bunları öğrenebildim."

Parmaklarım, üzeri örtülü olsa da Lana'nın sırtındaki yara izine uzandı. O kadar derin uyuyordu ki ona dokunduğumu hissetmemişti bile. Craig'in anlattığı cam olayı damarıma do-

kunmuş, bir anda Lana'nın nasıl iki kez ölümle yüz yüze kaldığını fark etmeme sebep olmuştu.

Onu herkesten korumam gerekiyordu.

"Bu korkunç. Tamamen korkunç bir durum. Dava dosyalarına ulaş. Bunu neden duymamışız?"

"Aynı vakitlerde bir terör olayı varmış, bu yüzden medyaya yansımamış. Yanlış kişiyi tutukladılarsa..."

"Bu da öldürdüğü kişi sayısını gittikçe artıran başka bir seri katilin on yıldır dışarıda olduğu anlamına geliyor. Ve bu da intikam amaçlı öldürme zincirini başlatan ilk domino taşını devirmiş olabilir. Küçük kasabaların adalet anlayışı hep sorunlu oluyor. Genelde mahkûmları nakletmemiz gerekiyor ama... Çocuklar niye? Nasıl hastalıklı bir kasaba burası böyle?"

"Kız daha on altı yaşındaymış. Çocuksa New York'ta bir tiyatro programından burs kazanmış. Zaten kasabadan ayrılacaklarmış yani. Onları kasabadan birilerinin hastanelik ettiğine eminim. Ölmek için oradan bu kadar uzaklaşmalarının sebebi de bu işte. O kadar uzağa gitmeye çalışmasa çocuk hayatta kalabilirmiş. Ama devam etmiş. Delaney Grove'dan mümkün olduğunca uzaklaşmak için elinden geleni yapmış. Kanıtlayamam belki ama içimden bunlar geçiyor."

"Kasabadakilerle konuş. Ne bulabileceğine bir bak."

Craig uzun bir süre sessiz kaldı.

"Öldürdüklerinin masum siviller olmama ihtimali var mı?"

"Failimizin mi?" diye sordum.

"Evet."

"İntikam katilleri işi her zaman ileriye götürür, ufacık sebeplerle insan öldürürler. Herifi kahraman gibi göstermeye çalışma. Birkaç canavarı öldürmüş olabilir ama iyi insanları da öldüre-

cektir. Kimin yaşayıp kimin öleceğine karar verme hakkına da kimse sahip değil."

Bunları söyleyen ben olsam da tamamen öyle düşündüğümden emin değildim. Lana, Plemmons yüzünden ölmüş olsaydı muhtemelen o herifi bulup mezara tıkana kadar tüm dünyayı arşınlardım.

Bunu sesli söylememiştim tabii.

"Evet. Haklısın. Sadece... Bu tür davalar hep çok zor oluyor."

"Sebeplerini anladığın zaman katillerle empati kuruyorsun. Anlıyorum. Sadece bizim hukuku temsil ettiğimizi unutma. Herkes kendisine yanlış yapanları öldürmeye başlarsa bize ihtiyaç kalmaz. Belli ki failimiz onlara yakın olan biri. Geçmişlerine iyice bak. Lindy'nin geçmişini de araştır. Muhtemelen zanlıyla arkadaştı."

"Tamamdır. Leonard da çalışıyor. Elise sizin olduğunuz otelde. Plemmons, Lana'nın evine girip Hadley'yi kapattığı için herkes kendi evine gitmekten çekiniyor."

İçgüdüsel olarak Lana'nın kalçasında duran elimi sıktığımda kıpırdandı.

"Biraz uyuyacağım. En azından birkaç gün yokum ve bu konuda ciddiyim. Birkaç gün doğru dürüst uykumu almam lazım."

"Ve seks yapman," dedi alayla.

Gözlerimi devirerek telefonu kapattıktan sonra Lana'nın arkasına kıvrıldım. Refleks olarak bana yaslandığında hâlâ derin uykudaydı. Çığlıklar atmıyor, dönüp durmuyordu. Sanki her şey yolundaymış gibi dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

Şükürler olsun ki o küçük mucize gerçekleşmişti.

Çok güçlü biriydi. Patlama noktasına gelmesini beklememe rağmen her seferinde beni kendine hayran bırakıyordu.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı. Ancak bu uyuyan bir kızın itirafından ibaretti.

Hâlâ kaskatıydım, tenimde sanki elektrik akımı geziniyormuş gibi bir his içime doldu.

Eğilerek yanağına bir öpücük kondurdum. İç çektiğini görünce gülümsemekten kendimi alamadım. Uyanık kalıp tüm gece gözümü ondan ayırmamak istesem de upuzun günlerin ardından yorgunluk yakama yapıştı ve Lana kollarımdayken uyuyakaldım.

Ninova

Beşinci Bölüm

Şüphe, suçlu zihnin peşini asla bırakmaz.
-William Shakespeare

"Sen ciddisin," dedim Logan'a. Birazcık bile şüphe duymaksızın başını salladığında sırıttım.

"Tamam o zaman," dedim iç çekerek. Bütün Tootsie Roll şekerlemelerimi ortaya iterek bahsine ortak oldum. "Göster bakalım."

Kartlarını masaya bırakırken sırıttı. "Bak bakalım. *Flush,** bebeğim."

Kaşlarını kaldırıp indirmeye başladığında kahkahayı bastım. Rekabetçi yanı cidden çok sevimliydi.

"Çok heyecanlanma derim..."

Kartlarımı masaya bıraktığım an yüzü düştü. Hayretle resimli kartlarla yaptığım flush serime baktığı sırada kahkahalarımın yükselmesine engel olamadım.

"Ama... Ama..."

---

* *Flush*, bir poker terimidir. Kartların değerleri farklı olsa da beşinin de aynı türden olduğu el kimdeyse o kazanır. -ed.n.

Tootsie Roll şekerlemeleri kendime doğru çektiğim sırada bir anda üstüme atıldı ve beni gülerken yatağa devirdi. Dudakları boynumu bulup oradaki küçük noktaya öpücükler kondurmaya başladığında gülümsedim.

"Nasıl başarıyorsan hile yapıyorsun," dedi boynuma doğru.

"Sadece şahane bir poker suratım var," dedim bacaklarımı beline dolayarak.

Üç gündür Logan tamamen benimdi. Zamanın yaraları iyileştirdiğini duymuştum ama bu doğru değildi. Âşık olmak? Size öfkenizi unutturan asıl şey işte buydu. Babam ve abim söz konusu olmasa intikam arayışıma bir son verebilirdim.

Muhabirler evimin önüne pusu kurmuştu ve bu çok can sıkıcıydı. Jake'in gizlice evime girip cinayet odamı kontrol etmesi ve kimsenin kurcalamadığından emin olması gerekmişti. Neyse ki odanın içinde bir oda daha olduğunu kimse fark etmemişti.

Craig evime gidip çantamı almış ve bana kıyafet getirmişti. Tabii önce eşyalarımı ofise götürmesi gerekmişti ki bunu istediği için Logan'ı azarlayıp durmuştu çünkü ofiste çantayla gezdiği için herkes Bay Yakışıklı'yla alay etmişti. Hatta arama noktasında çantayı cihazdan geçirmek için sıraya bile girmişti ve aşırı gergindi.

Bence tüm bunlar çok komikti tabii.

Sonra çantayı Elise'e verince o da benim eşyalarımı spor çantasının içine sıkıştırmıştı ve Craig bu fikir nasıl aklına gelmedi diye kendine kızmıştı. Muhabirler nerede olduğumuzu öğrenemesin diye eşyalarımı bana Elise getirmişti.

Ayrıca Craig çantamı taşırken fotoğrafını çekmişlerdi. Böyle şeylerin medyanın ilgisini çekmesini gerçekten seviyordum.

Fakat aynı zamanda nefret de ediyordum. Çünkü cinayet listemde ilerlememi zorlaştırıyordu.

Her şey yoluna girdiğinde işleri hızlandırmam gerekecekti. Moraran yüzüm her yerde paylaşılmıştı ve herkes hem polisten hem de FBI'dan yakayı kurtarmayı başaran adamı öldüren kızla röportaj yapmak istiyordu.

Yani evet. İşlerin böyle gitmesini hesaba katmamıştım. Kadınların kâbusunu alt eden bir kadın olarak yanlışlıkla ünlenmiştim. Düşük profilli olması gereken bir seri katilseniz ününüzün artması hiç işe yaramıyordu.

Logan, Peter Pan'e dönüşmüştü. Resmen birkaç gündür yapışık ikizimmiş gibi peşimden ayrılmıyordu. Şikâyet etmiyordum elbette. Benimle olmasına çok çabuk alışabilirdim.

Logan'ın telefonu çaldığında inledi. Hâlâ üstümde olsa da uzanıp telefonunu cebinden aldı. Bacaklarımı belinden ayırmadım ve aramaya cevap verirken onu sıkıca tuttum.

"Bennett."

Kaşları çatıldı ve yüzünü asarak geri çekildi. Tamamen ayağa kalktığı sırada bacaklarımı belinden indirmek zorunda kaldım.

"Ne zaman?" Gözlerini kapattığında dudakları dümdüz bir çizgi hâlini aldı. Gitmesi gerektiğini anlamıştım. "Evet. Hiçbir şeye dokunmamalarını söyle. Hadley'yi bir arayıp hızlıca gelebilir mi diye bakarım."

Telefonu kapattı. Beni süzerken derin bir nefes verdi. "Gidip Hadley'yle konuşmam ve çalışmaya hazır mı diye ona bir bakmam lazım. Katillerimizden birinin bıraktığı iki ceset bulunmuş."

Tenime buz gibi bir ürperti yayıldı. Lawrence ve Tyler. Sonunda onları bulmuşlardı. Şimdiye kadar çoktan çürüdüklerine emindim.

"Ben gidip onunla konuşurum," dedim yataktan kalkarak. "Bu *Öcü olayı* yüzünden aramızda bir bağ oluştu."

Uzunca bir süre beni süzdü. "*Sen* iyi olduğuna emin misin? Olanları doğru düzgün konuşmadık."

Kederle başımı salladım. "Henüz her şeyi geride bırakmaya hazır değilim ama kendimi şaşırtacak kadar iyi bir şekilde başa çıkmaya çalışıyorum."

Yanıltıcı bir cevaptı ama yalan değildi. Tam anlamıyla yalan sayılmazdı. Bana daha şüpheli yaklaşmasını beklediğimi düşününce, "netice" faslıyla düşündüğümden iyi başa çıkıyordum. Avutulamayacak kadar berbat durumda olmamam onu rahatlatmıştı sanki.

"Sen harika birisin," dedi ve başparmağıyla çenemi okşadıktan sonra dudaklarını dudaklarıma sürttü.

"Ben de Hadley'yle biraz konuşmak istiyordum," dedim. Logan'la ikisi baş başa kalmadan önce şüphelerimi gidermek istiyordum.

"Tamam. Tabii ki konuşabilirsin. Sadece konuştuktan sonra çalışmaya hazır olup olmadığını haber verirsen sevinirim."

Kollarımı boynuna dolayarak öpmek için onu kendime çektim. Belime sarılan parmakları talepkâr ve güçlüydü. Kollarında olmayı, bu basit kucaklaşmayla içime yayılan o güven hissini seviyordum.

"Hemen gelirim," dedim dudaklarına doğru.

Arsızca kalçamı avuçladıktan sonra göz kırparak banyoya yöneldi.

Kapıyı kapattığı an gülümsemem soldu.

Hadley'nin planı beni endişelendirdiği için bu anı erteleyip duruyordum. Neden kimseye bir şey söylemediğini merak ediyordum.

Üzerime bir şeyler geçirdikten sonra koridoru kontrol ettim. Birilerinin kaldığımız yeri öğrenmesinden endişe ediyordum.

Etrafın boş olduğunu fark edince hızlı adımlarla koridorun diğer tarafına yöneldim. Nefesimi tutup kapısını tıklattım.

Kapı ânında açıldı ve Hadley'nin silahının namlusuna baktığımı fark ettiğim an yutkundum.

"Seni bekliyordum," dedi Hadley dik dik bana bakarak.

Geri çekilse de içeri girip kapıyı arkamdan kapatırken silahını benden uzaklaştırmamıştı. Silahla aramda neredeyse bir metre boşluk bırakmıştım. Parmağı hareket edecek gibi olursa kaçma payım olsun istiyordum.

"Doğrusu daha erken gelmeni bekliyordum," dedi gözünü üstümden ayırmadan. Sanki bir bahane sunmamı bekliyor gibiydi.

Sakinliğimi koruyarak soğuk bakışlarımı ondan ayırmadım.

"Logan bir davaya bakabilecek durumda mısın diye öğrenmek istedi. Cevabını bekliyor."

"Bunun için gelmişsin gibi davranma," dedi sesi bir hayli gergindi.

"Neden Logan'a kim olduğumu söylemedin?"

Yavaşça geri çekilip kapının yakınındaki yatağa oturmamı işaret etti. Üzerine silah doğrultmuş bir kızın yapacağı gibi sessizce emre itaat ederek oturdum. Geri çekilip diğer yatağa oturduğu sırada hâlâ silahını bana doğrultuyordu.

"Sana zarar vermeye gelmedim," dediğimde alayla güldü.

"Onun kararını ben veririm. Diğer soruna gelince, Logan'ı korumak için Öcü'yü öldürdüğünü söylemiştin. Orada olduğuma dair hiçbir fikrin olmadığı için şov yapmıyordun. Gerçekten âşık olduğunu sandığını düşünüyorum."

"Âşığım," dedim hemen. Ardından yüzümü buruşturdum. Logan'a söylemeden ona söylemek istemezdim.

Kaşları havalandı. "Psikopatlar âşık olmaz. Rol yaparlar."

"Psikopat olduğumu mu düşünüyorsun? Esprisine öyle söylemiş olabilirim ama gerçekten psikopat değilim."

"Gerçekten mi? Benim gördüğüm bu değildi."

Öne doğru eğildiğimde diğer elini de silaha yerleştirdi.

"Sakin ol," dedim bir elimi kaldırarak. "Sadece rahat etmeye çalışıyorum. Benimle ilgili hiçbir şey bilmeden çıkarımda bulunuyorsun. İyi bir profilci geçmişimi araştırırdı."

"Ben profilci değilim. Adli tıp uzmanı ve teknoloji dâhisiyim. Ne gördüğümün de farkındayım. Ve Logan'a söyleyeceğim. Sadece önce senin bilmeni istedim çünkü kâbusumu öldürüp beni Plemmons'tan kurtardın. Bunu bir nezaket sayabilirsin."

Gözlerim yaşla doldu, bir damla firar ettiği an ciğerlerimdeki hava boşaldı. Tüm bedenim buz dolu bir varile daldırılmış gibi hissediyordum.

Başını eğerek beni incelemeye başladığında bir damla gözyaşımı sildim.

"Bana beş dakika ver," dedim sessizce.

Yerimden kalkmaya yeltendiğimde benimle birlikte hareket geçti, silahını başımdan ayırmıyordu.

"Beni öldürmene engel olan tek şey bu silah," dedi bir anda.

O kadar hızlı hareket edip silahı elinden aldım ki nefesini tuttuğunu duydum. Silahı parçalarına ayırmam iki saniyemi almıştı. Parçaları yatağına atarken kendimi kırgın ve yenilmiş hissediyordum.

"Hayır. Seni öldürmüyorum çünkü ölmeyi hak etmiyorsun," dedim geriye doğru sendelediği sırada. "Silahlar beni korkutmuyor."

"Ama Logan'ı kaybetmek korkutuyor," dedi sessizce. Boğazı belli belirsiz kıpırdanmıştı.

"Hayatımda sevdiğim sadece iki kişi var. Biri benim için abi gibi. Diğeri de âşık olduğum ilk kişi. Yani evet, Logan'ı kaybetmeyi düşünmek ödümü koparıyor."

"İntikam katilleri psikotik krizler geçirirler. Hedeflerine giden yoldan şaşarlar, ahlaki değerleri çarpıtılmıştır. İntikam tek odak noktaları hâline gelir ve intikama giden yolda karşılarına çıkan her şey veya herkes onlar için tehlike arz eder."

"Beni bir profil kalıbına sokmaya çalıştığın hâlde profilci olmadığını söylüyorsun. Sen bildiğin işlerden devam et bence çünkü ne benimle ne de yapabileceklerimle ilgili bir şey bildiğin yok."

Gitmek üzere arkamı dönmüştüm ki, "Bekle!" diye bana seslendi. "Bu sadece testti."

Aklım karışmıştı. Bedeni hafifçe titrerken yerinden kalktığı an ona döndüm.

"Silahımı düzeltsem sorun olur mu? Beni çabucak etkisiz hâle getirebileceğin ortada ama Plemmons'a yaptıklarını gördükten sonra böyle kendimi daha iyi hissediyorum."

"Yastığının altındakini kullansana," dediğimde renginin atmasını izledim.

"Sen nereden..."

"Bir hafta içinde çok fazla şey yaşadın. Kendini güvende hissetmek için yastığının altında yedek bir silah bulundurman normal olurdu. Görevde kullandığın silahtan daha fazlası olmalı. En kırılgan hissettiğim anlarda kendimi güvende hissetmek için en az iki silaha ihtiyaç duyuyorum."

Yastığının altındaki silahı alırken sertçe iç çekti. Bense tekrar yatağa otururken aramızda ihtiyaç hâlinde tekrar onu etkisiz kılabilecek bir mesafe bırakmıştım.

Bu kez silahı bana doğrultmadı.

"En başından başla. Seni bu hâle neyin getirdiğini açıkla," dedi eliyle beni işaret ederek.

"Beni bu hâle onlar getirdi," dedim yavaşça. "Ruhumun sözde nöbetçi dünyadaki canavarlara karşı artık bir gram bile empati beslemiyorum. Ben psikopat değilim. Doğrularla yalanları gerçekten sezgilerim birbirinden ayırabiliyorum. Aslında sezgi bile görmüyorum."

"O kasabada bu seviyede şiddeti işaret edebilecek hiçbir şey bulamadık."

Öne doğru eğildiğimde bu sefer tepki vermedi. "Daha derinlere bakın."

"Anlatsana işte. Plemmons'ı öldürürken irkilmemeni sağlayacak kadar soğuk bir katile seni neyin dönüştürmüş olabileceğini anlamadan bir şeye karar vermek istemiyorum. Ona işkence etmek istiyordun."

"Onun da kadınlara işkence ettiği gibi. Sence de ölümü fazla kolay olmadı mı?"

Taşıdığını bildiğim yaralara rağmen bana ruhunda sanki hiç yara yokmuş gibi bakıyordu.

"Pekâlâ. Hikâyeyi bilmek istiyorsan anlatayım. Ama ekibine anlatamazsın. Kendileri öğrenmeliler," diye net bir dilde konuştum.

"Neden?" diye sordu. "Bilmelerini neden istemiyorsun?"

"Çünkü kasabadakiler üstünü kapattıkları günahları itiraf etsinler istiyorum," dedim sertçe.

"Bana masum birine zarar vermeyeceğini kanıtlarsan seninle anlaşma yaparım. Hikâyeyi anlat."

"Şimdiye kadar seni birkaç kez öldürebilirdim, Hadley. Evime gelip bana Kennedy'nin kimliğini çaldığımı söylediğin günden başlayarak hem de."

"Kızın kimliğini niye çaldın?"

"Hayatta kalmak için," diye fısıldadım.

Dudaklarını birbirine bastırarak başıyla bana devam etmemi işaret etti. Anlatacaklarımı dinlemek istiyordu. Psikotik kriz geçirmediğimden emin olmak istiyordu. Vahşi cinayet yöntemlerime rağmen zihnimin kontrolünün elimde olduğunu bilmeliydi.

Ben de ona anlattım. En başından başlayarak babamı anlattım. Nasıl öldüğünü, küçük kasabaların adalet anlayışının nasıl işlediğini anlattım. Ona tüm hastalıklı, çarpık, delice gerçekleri anlattığımda rengi attı. Midesiyle girdiği savaşı kaybederek çöp kutusuna uzandı ve öğürmeye başladı.

Kusması beni rahatsız etmiyordu, o öğürürken ben anlatmaya devam ettim. Ona Marcus'u, ne kadar güzel olduğunu ve onu benden nasıl çaldıklarını anlattım. Hayatının son birkaç saatinde onu nasıl mahvettiklerini ortaya döktüm.

Benim hayatımı kurtarmak için nasıl çaba sarf ettiğini, yarasına baskı yaparak Delaney Grove'dan o kadar uzağa sırf kendini benim için feda edebilmek adına gittiğini söyledim.

Ona Jake'i, babasının babamın avukatı ve en yakın dostu olduğunu anlattım. Babamı suçladıkları gibi bir seri katil olmadığını tekrar ve tekrar nasıl kanıtladığımızı anlattım. Masum bir adamın hayatını kurtarmaya çalıştığı için Christopher Denver'ı nasıl kasabadan kovduklarını anlattım.

Jake'in kasaba ona sırt çevirmeden oradan kaçmak zorunda kaldığını ve bana yardım etmek için masum kalması gerektiğini anlattım. İntikam için değil, adaleti sağlamak için.

Lindy'yi ve Kyle'ın ona yaptıklarını anlattım. Kocasının, dehşete kapılmış olan karısına değil de tecavüzcüne nasıl inandığını. Diana'yı, susması için oğluyla onu nasıl tehdit ettiklerini

anlattım. O kasabanın gizlediği bütün karanlık gerçekleri anlattım. Bütün kirli sırlar sonunda açığa çıkmıştı.

Kendimi hafiflemiş hissetsem ve başka birisi daha gerçekleri öğrenmiş olsa da Hadley bunları hiçbir zaman atlatamayacakmış gibi görünüyordu.

En azından bir detayı ondan gizlemiştim.

En büyük acıları çekerek ölecek olan adamın adını.

Dominoları en başında dizen adamın adını.

Birkaç dakika boyunca sessizce oturduk. Telefonuma baktım. Logan'ın acelesi olsa da sabırla beklediğini biliyordum. Mesaj atmamıştı.

"Nasıl hayatta kaldın?" diye sordu pürüzlü bir fısıltıyla. Ona baktığımda gözlerinden yaşlar akıyordu. Benim, bunun için dökecek yaşım kalmamıştı. Zaten yeterince ağlamıştım.

"Kimse bilmiyor," dedim dürüstçe. "Ama annem intikam meleklerine hep inanırdı. Marcus'un bana son sözleri, *İntikam meleği olarak bu dünyaya dönüp onlara bedelini ödeteceğimiz.* oldu. Bunu birlikte yapacaktık. Ama o dönemedi."

Son cümlede sesim biraz çatlayınca kendimi toparlamaya çalıştım. "Onun yerini Jake aldı. Abime olan sevgisi arkadaştan öteydi ama olur da hisleri fark edilirse kasabadakilerin neler söyleyebileceğinden endişeleniyordu. En büyük pişmanlığı da bu."

Hadley, gözyaşlarını sildikten sonra elini saçlarında gezdirdi.

"Ekibe söylemeyeceğim," dedi sonunda. "Namlunun ucunda masum birisi olmadığı müddetçe sessiz kalacağıma söz veriyorum. Benim serbest bıraktığım bir canavarı öldürerek sayısız çocuğun hayatını kurtardın. Bir sürü kadını, beni ve muhtemelen Logan'ı Plemmons'tan kurtardın. Sen psikotik bir kriz geçirene kadar ağzımı açmayacağım."

Bu, tahmin edebileceğimden daha iyi bir haberdi. Göğsümden sanki büyük bir yük kalkmış gibi rahatladım.

"Psikotik krizlere karşı eğitimim var. Artık bir insanın kabuğundan farksızım, beni buna dönüştürdüler. Şimdi ben de bunu onlara karşı kullanıyorum. Ama zihnim ne durumda, biliyor musun? Ruhum sağlıklı olmasa da zihnim hâlâ bir bütün."

"Nasıl?" diye sordu. Aklı karışmıştı. "Bir krize karşı nasıl eğitimin olabilir?"

"Mümkün olan her savaş sanatı eğitimini aldım. Brezilya Jiujitsu'sundan karateye, Kolombiya Grima'sından tekvandoya, Bokator'dan Krav Maga'ya... Anla işte, ne kadar varsa. Birçok dövüş sanatında kara kuşağım var. Bıçak fırlatma da dâhil olmak üzere uzmanlaştığım silah eğitimlerimden bahsetmiyorum bile. Dövüşmenin her bir formu ve aldığın her bir eğitimle zihnini disipline etmeyi öğreniyorsun. Kontrol etmeyi öğreniyorsun. Bu beni zihinsel, fiziksel ve duygusal olarak güçlendirdi."

Bir damla gözyaşını daha sildikten sonra kesik bir nefes aldı. "O zaman umarım tüm bunlar, incinmeyi hak etmeyen birini incitmeden işini tamamlayacak kadar akıl sağlığını koruyabilmeni sağlar. Daha fazla suçluluk duygusunu kaldırabilir miyim, hiç bilmiyorum."

Yanından ayrılmak üzere harekete geçmiştim ki durup ona döndüm. "Çocukken insanlara anlatmaya çalışmışsın. O insanlar seni yüzüstü bırakmış. O çocukları asıl yarı yolda bırakanlar *onlar*. Senin genç, her şeyden etkilenebilecek zihnindeki düşünceleri çarpıtıp her şeyi uydurduğunu düşünmeni sağlamışlar. O zamandan beri olan hiçbir şey senin suçun değil. *Onların suçu*. O herifin hak ettiği gibi ölmeyi hak etmiyor olabilirler belki ama hissettiğin suçluluk duygusunun asıl muhatabı onlar. Anneni ara. Taşıması gereken yükü ona bırak. Terapisti ara ve o heri-

fin işlediği günahların tüm kirli detaylarını anlat. Acı çeken bir çocuğun ağlamasını görmezden gelen o polis merkezini ara. Bu hatalarının yükünü taşımayı bir tek onlar hak ediyor. Sen değil."

Gitmek üzere arkamı döndüğümde derin bir nefes aldı.

"O şişko piçi bodrum kattan çıkarıp koca tepe boyunca nasıl taşıdın?"

Sorusu öyle aniydi ki gülmeden edemedim. "Göründüğümden daha güçlüyüm," dedim omzumun üzerinden bakarak. "Ama kahretsin ki hiç kolay olmadı."

Hastalıklı espri anlayışımıza karşı gülümsemiş olması barış anlaşması sayılabilirdi. Yakın arkadaş olacak değildik belki ama birbirimizi anlıyorduk.

"Beş dakika içinde hazır olacağımı Logan'a söylersin," dedi ben çıkarken.

Kapıdan dışarı adım atar atmaz Jake'e mesaj attım:

Yirmi dakikaya seni arayacağım. Zaman aralıklarını düzeltmemiz lazım. Benim biraz açık kapatmam gerekecek.

Altıncı Bölüm

Büyük bir doğru adım atmak için biraz hata yapmak gerekir.

-William Shakespeare

Kilerde duramıyorduk bile. Çürüyen iki cesedin kokusu tüm havayı sarmıştı.

"İkisini aynı anda öldürerek daha cesur davranmaya başladı," dedi Elise. Yukarıda temiz hava alıyor olsa bile öğürmeye devam ediyordu. "Birbirlerini izlemelerine sebep olarak işkence dozunu artırmış."

Biz cinayet mahalline gelip incelememizi yapar yapmaz cesetleri zincirleri keserek indirmişlerdi. Ama burada hâlâ nefes alınmıyordu. Hadley adli tabiple birlikte muhtemelen kusacak bir çöp kovası falan arıyordu.

Koku dayanılmazdı.

"Diğerlerini hemen bulabileceğimiz şekilde evlerine bırakmıştı. Niye değişiklik yaptı ki? Birini kaçırıp New York'tan Batı Virginia'ya kadar getirmek büyük risk," dedi Leonard. Bulanan midesiyle başa çıkmaya çalıştığı apaçık ortadaydı.

Buranın nefes alınabilir bir duruma gelmesi için en az birkaç gün havalandırılması gerektiği hâlde kilere inip cinayet mahallini incelemek bir hayli zordu.

"Nihai sona yaklaşıyor ama belli ki bu ikisi herifin canını feci sıkmış. Yine de herhangi bir öfke belirtisi saptayamadık," dedim dalgın bir hâlde.

Telefonum Hadley'nin aramasıyla çalınca cevaplayıp hoparlöre aldım.

"Elimizde ne var?" diye sordum.

"Bildiğiniz üzere adamların dudakları dikilerek kapatılmıştı ama açtığımız zaman kayıp penisleri bulduk."

Leonard öğürerek arkasını döndüğünde benim de midem bulanmaya başlamıştı.

"Bu... Kesinlikle işkencenin dozunu artırıyor," dedi Elise. Hâlâ tekerlekli sandalye kullanmamak için direndiğinden, bacağıyla kolunda sargılarla ve koltuk değnekleriyle geziyordu.

"İşin en kötü kısmı bu da değil," diye devam etti Hadley. "Ağızlarındaki kan örneklerine baktım ve... Tyler 0 pozitif, Lawrence ise AB pozitif. 0 pozitif kan örneğini Lawrence'ın ağzından, AB pozitif kan örneğini ise Tyler'ın ağzından almışım."

"Bir saniye, dur biraz. Lawrence'ın aletini Tyler'ın ağzına, onunkini de Lawrence'ın ağzına mı sokup dikmiş?" diye sordu Donny. İnsanı telaşlandıracak kadar beti benzi atmıştı.

"Evet. Tam olarak öyle."

"Kendini mi geliştiriyor yoksa daha da geriye mi gidiyor, anlamıyorum," dedi Elise sıkıntılı bir ses tonuyla.

"İşkencede daha fazla vakit geçirmeye başladıysa kesinlikle psikotik bir kriz geçirdi," dedi Leonard yüzünü buruşturarak.

Düşüncelere dalarak, "Hayır," diye mırıldandım. "Bu ikisi yakın zaman içinde faili kızdıracak bir şey yapmış olmalılar. Faile

dair bir iz bulamadık ama Tyler'ın kredi kartı harcamalarından yakın zamanda New York'a gittiğini biliyoruz. Haberlere çıkmamış olsa da belki diğer ölümleri konuşmak için buluşmuşlardı. Fail onları takip ettiyse belki konuştuklarını duymuştur ve bu da daha fazla işkence ederek ikisini birlikte öldürmek istemesine sebebiyet vermiştir."

"Bu yine de bir psikotik kriz," diye karşı çıktı Donny.

"Hayır, değil. Öyle olsa aşırı güç kullanarak öfke dolu bir cinayet işlenmiş olurdu. İşkence ederek onları cezalandırıyor. Ölümlerini uzatıyor. Fail, kendisine hata yapanları hedef alıp onları en azından kendine göre gerektiği şekilde cezalandırıyor. Eğer bu ikisi sınırı aştılarsa, fail o yüzden diğerlerini cezalandırırken olduğundan daha ağır yöntemlere başvurmuş olabilir."

Durup düşüncelerimde kaybolurken diğerlerinin söylediklerimi idrak etmesini bekledim.

"Şu seri katil, Robert Evans hakkında daha fazla bilgiye erişmemiz lazım," dedim Donny'ye.

Hadley boğulur gibi bir ses çıkarınca hâlâ hatta olduğunu hatırladım.

"İyi misin, Had?"

"Evet. Evet. İyiyim," dedi hızla.

"Cesetlerde başka ne bulabileceğine bir bak. Raporun son hâlini bana e-posta atarsın ama eğer farklı bir şeyle karşılaşırsan hemen beni ara."

"Tamamdır."

Hadley telefonu kapattığında Donny kaşlarını çattı. "Tuhaf davranıyor."

"Üvey babası, onu çocukken istismar ediyormuş, tüm bunları uydurduğuna onu ikna etmişler ve o kaçtıktan sonra bir sürü çocuk ölmüş. Bir de neredeyse Plemmons'ın kurbanı olmak

üzere olduğunu eklersek tuhaf davranmakta çok haklı," dedim olanları hatırlatarak.

"Lana ne durumda?" diye sordu Craig telefonumda bir mesaj yazdığım sırada.

"Umduğumdan daha iyi durumda. Hakkını vermem gerekiyor, düşündüğümden de dirayetli çıktı."

"Güzel. Gerçekten endişelenmiştim. İlk kez birini vurduğum zamanı çok iyi hatırlıyorum. Halkla ilişkiler tarafını seçmemin sebebi tam olarak oydu, daha az şiddet istemem."

Anlayışla başımı salladım. İki canavarı öldürerek bir sürü insanın hayatını kurtarmış olmama rağmen ilk iki seferim benim için de zordu. Çünkü bu, kâbuslarımın yok olmasını sağlamamıştı. Neyse ki Lana'nın rüyalarına o kötü anılar musallat olmamış gibi görünüyordu. İnanılmaz güçlüydü.

Bu da onu daha çok sevmemi sağlıyordu.

"Delaney Grove'a bir yolculuk planlayın. Evans'ın öldürülen çocuklarının fotoğrafıyla gidersek belki faili hatırlayabilirler."

"Polis tutanaklarında hiçbir şeyden bahsedilmemiş," dedi Craig sessizce. "Bu kasaba, sanki Evans ailesi hiç yaşamamış gibi davranıyor. Robert Evans'ın saçmalıklarla dolu raporunu yazan adli tabip ya ölmüş ya da ölü taklidi yapıyor. Aramalarımıza kimse dönmedi."

"Yüz yüze konuşmak için daha çok sebebimiz oldu."

Onaylarcasına başını salladı.

"Profili medyayla paylaşın. Evans çocuklarının başına travmatik bir olayın gelmiş olabileceğini ve bu olayın bir aile dostunun ya da aile üyesinin içine sinmemiş olabileceğinden de bahsedin."

"Ailelerinden kimse yok. Sadece üçü varmış. Tek dostları da avukat babayla oğlu," dedi Donny.

"Onları ziyaret edeceğiz ama siz araştırmaya devam edin. Lindy May de dostlarıydı. Daha bilmediğimiz çok fazla kişi olduğuna eminim."

Onaylarcasına başını salladığında arabama doğru yöneldim. Yürürken bir yandan da Lana'ya mesaj yazıyordum.

Bu akşam biraz gecikebilirim.

LANA: Benim de bugün bir iş seyahatine çıkmam gerekebilir. İşleri sürekli erteliyorum ve ortağımın üstüne atıp duruyorum. Öcü artık yok, hayatımı tehdit eden bir şey de yok.

Muhabirler ne olacak?

LANA: Otelden haberleri yok ve işim Kentucky'de. Güvende olmak için kiralık arabayla giderim.

O zaman seni özleyeceğim. :(

LANA: Yarın ilk iş dönmüş olurum. <3

Telefonumu cebime atarken bu kadar sahiplenici hissettiğim için kendimden nefret ediyordum. Onu bir yere kilitlemeyi ve kontrolüm altında olmasını istiyordum. Bencilceydi. Saçmalıktı. Kulağa biraz da suç gibi geliyordu.

"Gece takipçisi katilimiz vardı ya, birini daha öldürmüş," dedi Donny iç çekerek. "Sanki yetişmeye fırsatımız olmasın diye bu herifler aynı anda cinayet işliyor gibi."

Fotoğrafların açık olduğu tableti bana uzattığında gözüme bir detay takıldı. Fotoğraflarda değil, notlarda olan bir detaydı bu. Cinayet mahallinde Sibirya kaplanı kürküne dair bir iz bulunmuştu. "Katilin kim olduğunu biliyorum," dedim telefonumu çıkararak. "İlçe polis merkezini arayıp ilk kurbanın kardeşini yakalamalarını söyle. Profil çıkardığımda o olduğunu söylemiştim ama herifi şüpheli listesinden elediler. Artık o olduğuna eminim. Egzotik hayvan tahnitçisiydi."

"Hasiktir," dedi Donny dişlerini sıkarak. Ben kamyonetime koşarken o telefonuna uzanmıştı bile.

İşimi kolaylaştırmaları hoşuma gidiyordu, Delaney Grove katilimi yakalamaya da bir adım yaklaşmıştım.

Kamyonetime bindiğimde Hadley aradı. Telefonu açıp kulağımla omzum arasına sıkıştırdıktan sonra motoru çalıştırdım. Donny de yolcu koltuğuna atlamıştı.

"Bir şey mi buldun?" diye sordum hızlıca.

"Sayılır. Adli tabip, Lawrence'ın midesinde bir çivi buldu. Nedenini anlayamadım ama önemli olabileceğini düşündüm," dedi.

"Evet, henüz neden önemli olduğunu ben de çözemedim. Bu arada gece takipçisi katilin kim olduğunu çözdük, şu an Pensilvanya'ya doğru yola çıkıyoruz."

"Lana'yla, normalde pek gitmediğin bir kafede tanıştığını söylemiştin ya hani?" diye sordu bir anda Hadley.

Sohbetin yönünü tuhaf bir konuyla değiştirmişti. "Evet. Neden?"

"Nasıl tanıştığınızı bir daha anlatsana."

Alayla güldüm. "Peki... Craig ona asılmaya gitti ama Lana onu geri çevirdi. Lana'nın yediklerinin hesabını ondan habersiz ödedim. Sonra da Lana bana sinirlenince sırf beni eğlendirdiği

için kartımı verdim. Başka hiçbir art niyetim yoktu. Çok bir şey beklemesem de beni aramasını söyledim çünkü onunla sadece beş dakika geçirmiş olmama rağmen dahasını istiyordum. Sonunda beni aradığındaysa onun... İstediğim her şey olduğunu fark ettim."

"Yani ona sen yaklaştın, bir nevi peşinde koştun."

"Evet, ben koştum," dedim. Nereye varmaya çalıştığını bilmediğim için aklım karışmıştı.

"Ve dava... Öcü'yle ilgili detayları ona sen anlattın. Dava detaylarını ona hep anlatıyor musun?"

"İlki kazara oldu ama adamın profilini çıkarmamıza yardımı dokundu. Sonra da hedef hâline geldiği için onun durumundaki herkese yapacağımız gibi onu da konuyla ilgili bilgilendirdim. Onun yüzünden yasaları çiğnememi istemediği için davaların detaylarını paylaşmamı istemiyor. Pozisyonuma saygı duyuyor ve başımın belaya girmesini istemiyor."

"Yani başka davaların detaylarını sormuyor, öyle mi?" diye sordu Hadley. Aklımı gittikçe daha da karıştırıyordu.

"Hayır. Bu ne şimdi?"

"Yok bir şey," dedi iç çekerek. "Çıktığın bütün kızlar ve amaçlarının ne olduğu beni şüphelendiriyor, biliyorsun. Lisa terfi almak için senin adını kullandı. Ondan hâlâ hoşlanmıyorum."

Buna gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Bak, Lana harika biri, Hadley. Şefkatli, anlayışlı, düşünceli ve beni gerçekten umursuyor. Böyle bir kariyerim varken bu kadar iyi birini hayal edemezdim. Ayrıca inanılmaz bağımsız ve zeki biri. Beni kullanıyor olsaydı fark ederdim. FBI olmam zerre ilgisini çekmiyor, hatta onun benden daha iyi bir profilci olduğunu bile söyleyebilirim."

"Tamam. Haklısın. Özür dilerim. Laboratuvarda biraz daha işim var. Sonra konuşalım mı?"

"Tamam. Midede çivi gibi tuhaf bir şey daha bulursan haber ver."

"Midede çivi mi?" diye sordu yanımdaki Donny.

"Lawrence Martin'in midesinde çivi bulunmuş. Niye ki?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Kulağa çok tanıdık geldi ama nereden hatırladığımı anımsayamadım."

Donny de benim gibi üniversiteden mezun olur olmaz işe alınmıştı. Altı yıldır bizim departmandaydı ama toplam on bir yıldır FBI ajanıydı.

"Sonra konuşuruz," dedim Hadley'ye.

"Dikkatli olun."

Gözlerimi devirerek telefonu kapattım. En azından normal tavırlarına dönüyordu. Yani işgüzar ve garip tavırları geri dönmüştü.

Donny düşüncelere dalmış gibiydi. Önündeki deftere tekrar tekrar çivi çizerek benim de dikkatimi dağıtmıştı. Ancak Donny, aklındaki bir anıyı canlandırabilmek için hep böyle düşünürdü.

"Daha önce birini öldürdüğünü mü düşünüyorsun?" diye sordum.

"Hayır," dedi ânında. "Ama bunu daha önce duyduğumdan eminim. Midede çivi. Bu bayağı vahşi bir işkence yöntemi. Yutarken o çivi, geçtiği yerleri yırtıp mide zarını deliyor. Bir de en az zararla yutulduğunu ve onun dışarı çıkışını düşün. Ancak bu sadece bir çivi mi? Kesinlikle bir anlamı olmalı."

"Lawrence, Delaney Grove'daki bir polisin oğluydu. Ama o da on yıl kadar önce oradan ayrılmış. Tıpkı diğer birkaçı gibi. Başarılı olmuşlar. Hayatları boyunca hiç şiddet eğilimi göster-

memişler ve hatta vicdanları gayet rahat gibi. Zihinleri suçluluk duygusunun etkisinde olmadığından kendilerine zarar da vermemişler."

"Yani hedef olmalarına rağmen o gece olanlarla bağlantıları olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Sadece profillerini çıkarıyorum. İşim bu."

Donny başını eğip bir çivi daha çizdi, çizgilerin üzerinden tekrar tekrar geçiyordu.

Onun kim olduğunu çözecek ve onu durduracaktık. İşimiz buydu.

Önünde sonunda iyilik, kötülüğü yenecekti çünkü kötüler yalnız çalışırdı.

Ninova

Yedinci Bölüm

Şeytan, kendi çıkarı için Kutsal Kitap'tan alıntı yapabilir.

-William Shakespeare

Bir haftada listemden iki ismi silmiştim. Gittikçe yaklaşıyorduk. Jake o kadar endişeliydi ki ecel terleri döküyordu.

Zaman akışımızı hızlandırıp cesetleri saklamaya başlamıştım. Suç işleme yöntemimi değiştirmiştim. Oyunumun ilerleyen kısımlarına gelene kadar hiç planlamadığım bir şey yapıp çivi olayına da başlamıştım.

Balmumundan yaptığım elmamda, borcumu kapattığım her bir hesap için çivi yerleştirebileceğim çok fazla yer vardı ama cinayet odamı Jake'in evine taşımıştık.

Craig, profilimi Kızıl Katil lakabıyla paylaştığı için artık medyanın dikkati benim, yani Lana kimliğimin üzerinde değildi. Evet, medyada bana bir lakap verilmişti. Her nasılsa Jake'in istediği olmuştu.

İşin ironik kısmı medya, karanlık yanım için kahraman yanımla ilgilenmeyi bir kenara atmıştı. Dünyanın ne kadar çarpık ve çirkin olabileceğinin kanıtıydı.

"İsimleri bu kadar hızlı elemen hiç hoşuma gitmiyor," diye homurdandı Jake. Tam o sırada son kurbanımın ismini çiziyordum.

"Bir haftada iki kişiyi halletmiş olmam çok hızlı ilerlediğim anlamına gelmiyor. İşi uzatırdım ama artık bıktım. Her şeyi bitirmeye hazırım."

"Logan yüzünden mi?" diye sordu oturduğu yerden beni süzerek.

"Evet ve hayır. Geçmişe bağlı kalıp her şeyi ardımda bırakamamaktan bıktım artık. Sen böyle hissetmiyor musun?"

Eğilip dirseklerini sandalyenin kenarına yasladı. "Şunu öğrenmek istiyorum, Lana. Tüm bunlar bittiğinde olur da hayatta kalabilirsek ne olacağını düşünüyorsun? Sence Logan öğrenmeyecek mi? Ajan ve katil mutlu sona mı ulaşacak? Gerçekten ne düşündüğünü merak ediyorum. Tüm bunları olduğumuz yerden sona erdirip mümkün olduğunca arkamızda bırakmaya hazırım. İstediğin nihai son eğer buysa, bence Logan'ı yanında tutmanın tek yolu da bu."

Dudaklarım titredi. Boğazımı temizledim. "Bu noktada durmam doğru olmaz. Marcus ve babam... Onlar hâlâ ölüler ve nasıl öldüklerinin düşüncesi peşimi bırakmıyor."

Arkasına yaslanırken gözlerini üzerimden ayırmadı. "Bazen Marcus'u hissediyormuşum gibi geliyor. Sanki hemen yanı başımızdaymış ve bizi yakalanmaktan koruyormuş gibi. Bazen de bu saçmalık gibi geliyor ve şansımızın er ya da geç tükeneceğini düşünüyorum."

"Durmak istiyor musun?" diye sordum sessizce. Masasının ucuna oturmuştum.

"Dürüst olayım mı? Hayır. Yaptıkları yüzünden hepsini öldürmek istiyorum. Acı çeksinler istiyorum. Ama seni sonunda iyileşirken görmeme rağmen böyle bir şey istemek adil gelmi-

yor Üstelik seni iyileştiren Logan. Sana kaybettiğin bir şeyi geri veriyor."

"Neyi?" diye sordum, Jake odanın diğer ucuna gidip mini buzdolabından kendine bir içki alırken.

"Kalbini," dedi ve gözlerindeki hüzünle bana döndü.

"Her şeyi geride bırakabilirsin," dedim omuz silkerek. "Marcus öyle olsun isterdi."

"Şimdilik duygusal bağ kurmadığım ateşli ilişkilerimle yetineceğim," dedi sırıtarak.

"Ne zaman tüm bunları bırakıp hayatıma devam edebileceğimi düşünsem... İşte o zaman gözlerimi kapatıyorum ve her şey tekrar zihnimde canlanıyor," dedim derin bir nefes alarak. "Bazen gerçekten öldüğümü ve abimin söylediği gibi bir intikam meleğine dönüştüğümü düşünüyorum."

Hayatta tek bir amacım varmış gibi de hissediyordum.

"Belki öylesindir," dedi Jake. "Ama belki de o umut için intikamından vazgeçmen gerekiyordur."

"O zaman durduğumu düşündüğüm an neden kâbus görmeye başlıyorum?"

Dudakları gergindi.

"Aynen öyle," dedim yerimden kalkarak. "Eğer o gece yapılan yanlışları düzeltmek için kurtulduysam, o zaman hepsi ölene kadar huzura ermeyeceğim. O kasabada acı çeken başka insanlar da var. Bunu biliyorsun. O insanlar, kendi *adaletine* karşı sesini yükselten Lindy gibiler. Son on yılını, bir gün oğlunun öldüğü ya da kaybolduğu haberini alacak diye korkuyla geçiren Diana gibi kadınlar. İşlemediği suçlar yüzünden öldürülen babam gibiler."

Haklı olduğumu bildiği için başını sallamakla yetindi.

"Bu senin kararın, Lana. Ben sadece neyi seçersen seç yanında olacağımı söylüyorum."

Gözyaşları. Gözyaşlarından nefret ediyordum. Ama ansızın gözümde belirip duruyorlardı.

Gidip dizlerine oturduğumda kollarını hızla belime doladı ve sarılmak üzere beni kendine çekti. "En sevdiğim ikinci abimsin, biliyorsun değil mi?" diye sordum. Bu çocukluğumdan beri yaptığım bir espriydi.

Kahkaha atmakla yetindi. "Evet. Biliyorum. Tıpkı senin, favori kardeşim olman gibi ama sadece bir tane kardeşim var diye."

Geçmişin o tutunduğumuz küçücük kısmına sıkıca sarılarak birlikte güldük. Zihnimde, son birkaç günde olup bitenler dönüp duruyordu. İşlediğim cinayetlere eklenen yeniler.

"Benim için bağır," dedim Anthony'ye. O kan kaybederken gülümsemekle meşguldüm. Acı dolu iniltileri kulağıma şahane bir müzik gibi geliyordu. Ancak melodi detone oluyordu sanki. Her zamanki notalardan farklıydı.

Normalde bunun bana daha iyi hissettirmesi gerekirdi.

"Seni orospu! Ne kadar kötü biri olduğunu biliyordum. Tıpkı baban gibi."

"Hayır. Ben çok tatlı bir kızdım," dedim ve bunu söylerken çok ciddiydim. Bıçağımı yavaşça göğsüne götürerek küçük bir kesik attım. Yüzünü buruşturmakla yetindi. "Naiftim. Bâkire değildim ama sizin düşündüğünüzün aksine orospu da değildim. Bedenim benim mabedimdi, ta ki siz beni yere yatırarak bana sırayla tecavüz edip ölmem için beni bir kenara atana kadar. Marcus'u öldürdünüz. O da sırf geri dönüp hepinizi tek tek geberteyim diye benim için canını verdi."

Bıçağı indirdiğimde çığlık attı. Bir zamanlar bana söylediği cümleleri tekrarlayarak ona işkence ediyordum.

"Benim için bağır, Anthony. Sesini duyayım. Seni kimse duyamaz. Kimse umursamaz."

Bağırdı da. Tamamen yerin altına gömülü olan bodrum katta, hiçliğin ortasında bağırıp duruyordu. Bu işler bazen gerçekten çok kolay oluyordu.

Ama onu burada bırakmayacaktım. Buraya geldiğimi kimse bilmeyecekti.

"Cehennemde yanacaksın. Biz, bu dünyadaki kötülükleri ortadan kaldırdık. Ama şeytanı öldürmek zordur," dedi tükürerek.

"Gerçekten yaptıklarınızın adalet için olduğunu söyleyerek meşrulaştıracak mısın? Onca şiddet ve günahın ardından haklı olduğunuzu mu savunacaksın?"

Sırıttığında ağzından kanlar damladı. "Şeytana karşı günah işleyemezsin. Baban gibi, sen de şeytanın dölüsün. Seni durduracaklar. İyiler kötüleri hep yener. İntikamımı alacaklar."

Kendi hayal dünyasında yaşadığını fark edince nasıl da keyiflenmiştim. Dudaklarım kıvrıldı. "Şu an iyi olan kötüleri yeniyor," dedim sessizce. Gözlerini kısışını izledim. Beni intikam meleği olarak görmek istemiyordu ve ben de bunu kendi yararıma kullandım. "Cezan bu. İyinin galip geldiğini görmek."

"Sen de ibne kardeşin de cehennemde yanacaktınız zaten. Biz sadece bunu hızlandırdık."

"Madem haklısın, o zaman neden ilahi bir el uzanıp seni kurtarmıyor?" diye sordum yavaşça yerimden kalkarken. "Ben küllerimden doğdum, her şeye rağmen hayatta kaldım. Ama bak, sen buradasın ve geçmiş günahlarının bedelini ödüyorsun. Ben değil, sen."

Ağzını açıp kapattı. "Gördün mü?" dedim keyifle sırıtarak. "Şeytan, kendi çıkarı için Kutsal Kitap'tan alıntı yapabilir. Merak ediyorsan, bu sözü William Shakespeare söylemiş. Ama ben şeytan değilim, Anthony. Ben, hepinize cehenneme kadar eşlik edecek olan meleğim."

Sonunda elindeki son gücü de çekip aldığım ve o gücü parçalara ayırıp bir kenara tekmelediğim an, hiç olmadığı kadar bağırmaya başlamıştı.

"Bir daha kimseyi incitemeyeceksin," diye fısıldadım karanlıkla. Acı dolu iniltilerini dinlerken ilk kez hissettiğim o boşluk hissini bastırıyordum.

Durmayacaktım.

Duramazdım.

Şimdi Kentucky'ye dönecektim.

"Sıradakine senden selam söylerim," dedim iniltilerini bastırarak. "Sırada kankan var."

Jake'in kapısı çalındığı an daldığım hatıralar bölündü.

"Siktir," dedi yanımızdaki monitöre bakarken.

Kapıyı çalanın Logan olduğunu görünce dizlerinden hızla indim, kalbim acı dolu bir ritimle atıyordu. Bu yaşanıyor *olamazdı*.

"Bay Denver," dedi Logan. Jake'in gizleme gereği duymadığı verandadaki kameraya bakarak konuşuyordu. "İçerideyseniz sizinle konuşmak istiyoruz."

Yanında Donny vardı, taktığı gözlükle tam anlamıyla bir gizli ajan gibi görünüyordu. Logan kart zımbırtısını çıkarıp kimliğini kameraya doğrulttu.

"Bunun olacağını biliyorduk," dedi Jake. Telaşla titremekle meşguldüm.

Beni mahvetme gücü olan tek adam Logan'dı ve beni burada bulup her şeyle bağlantı kurmasına ramak kalmıştı.

"Ben Kıdemli Özel Ajan Logan Bennett," diye devam etti Logan. Sesinin ilk kez üzerimde sakinleştirici bir etkisi yoktu. Hem de azıcık bile. Şu an tam anlamıyla keçileri kaçırıyordum.

"Sakin ol," dedi Jake keyifle. Kahretsin ki keyifliydi. Bu durumda keyifli hiçbir şey *yoktu*. "Sen burada dur ve kapıyı kilitle. Arama emirleri yok. Beni sorgulamaları da hiçbir anlam ifade etmeyecek. Buna hazırlıklıydık. Unutma."

Başımı salladım, sonra zorlukla yutkundum. Mantığıma tutunup beni sakinleştirecek derin bir nefes almaya çalıştım. Buraya geldiğimde kimse beni görmesin diye hep çok dikkatli davranırdık. Kiraladığım arabayı kasabaya park ederdim, o da beni kameraların olmadığı bir yerden alırdı. Adam kaçırma minibüsü dediğim minibüsüyle buraya gelir ve garaja park ederdi. Yani beni kimse görmüyordu.

Burada olduğumu biliyor olamazlardı.

O zaman niye telaşlanıyordum?

Sakin ve rahat olan Jake, cinayet listesini ve diğer belgeleri parkelerin altındaki panele gizledi. Sonra lambaderi parkenin üstüne çekerek görünmesine engel oldu. Bir tuşa bastı ve duvarlardaki beş monitör de yukarıdan inen panellerin altında kalarak görünmez oldu.

"Burada kal," diye tekrar etti hızla odadan çıkarken.

Hemen gidip kapıyı kilitledim ve sapık gibi duvarların ardından onları dinlemeye çalıştım. Tek eksik kulağıma dayayacağım bir bardaktı.

Hayır. Hiç de suçlu gibi görünmüyordum.

Ninova

Donny'nin kaşları havalanmıştı, o da benim kadar şaşkındı.

"Şey... Size birkaç şey sorabilir miyiz?" diyebildim sonunda.

Sorgunun yönü artık tamamen değişmişti.

"Tabii. İçeri girmek ister misiniz? Ev bayağı dağınık, eskisi gibi toparlamam pek kolay olmuyor da."

Siktir.

Siktir.

Siktir.

"Teşekkürler," dedim sandalyesini kenara çeken adamın yanından geçerken.

Donny telefonuna bir şeyler yazarken zihnim profil oluşturmaya başlamıştı bile. Sağ tarafta kalan mutfağa baktım. Tezgâhların hepsi standart ölçülere göre alçaktı, engelli bireyler tarafından kullanılabilecek yükseklikteydi. Verandadaki rampadan şüphelenmemiştim ama şimdi düşününce şüphelenmem gerekirdi. Zeminde hiç süpürgelik yoktu, pürüzsüzdü. Odaları birbirine bağlayan eşikler bile sökülmüştü.

Mutfakta üstte olan dolapların kapakları yoktu ve içlerinde yalnızca dekoratif şeyler vardı. Yemek yapan birinin ihtiyacı olacak şeyler değildi.

Bakışlarım oturma odasında gezinirken yana dönük duran televizyon koltuğunu ve yanından sarkan kumandayı fark ettim. Sanki oradan kalkıp tekerlekli sandalyesine geçebilmesi için yardıma ihtiyacı olurmuş gibiydi.

"Hile sayılır," dedi baktığım koltuğu işaret ederken. Dikkatimi üzerine çekmişti. "Ama hayatımı kolaylaştırıyor."

Her nasılsa zinde görünüyordu ve eşofmanının altındaki bacaklarını çok da iyi göremiyordum. Bunu yaptığım için kendimden nefret etsem de ayakkabımı bağlıyormuşum gibi eğilerek

ayaklarının altına baktım. Ayakkabılarının tabanı tertemizdi. Yere hiç temas etmemişlerdi.

Siktir. Herif gerçekten engelliydi.

Yerimden kalktığım sırada Jacob sandalyesini oturma odasına sürüyordu.

"Ne oluyor lan?" dedim dişlerimi sıkarak Donny'ye.

"Bir bilsem. Alan'a araştırması için mesaj attım."

Birbirimizden uzaklaştığımızda Jacob bize dönmüş, iki ahmağa bakar gibi bizi izliyordu. Ahmak olduğumuz apaçık ortadaydı zaten. Birisi, neden buraya gelmeden önce bunu bilmediğimizi açıklasa iyi olurdu.

"Sorun olmazsa, size ne olduğunu sorabilir miyim?" diye lafa girdim. Acaba bu da Delaney Grove'la ilgili gizemin bir parçası mı, merak ediyordum.

Omuz silkti. "Birkaç yıl önce motosiklet kazası geçirdim. Belimden aşağısı felç oldu. Alışmak çok zor olsa da bir şekilde hayatıma devam ediyorum."

Kesinlikle failimiz o değildi. Babasının da cinayetlerin yaşandığı zaman dilimine denk gelen mahkemeleri olduğu için onun da mazereti vardı. Tek umudumuz onlardı ve her şey çok kolay görünüyordu. Belli ki fazla kolaydı.

Tekerlekli sandalyedeki bir adamın o herifleri alt etmesi ve onca şeyi yapması mümkün değildi.

"Peki, FBI kapıma gelip neden geçirdiğim kazayla ilgili sorular soruyor?" Gerçekten aklı karışmış gibi görünüyordu.

"Haberleri izleme fırsatınız oldu mu?" diye sordu Donny telefonunu cebine atarken.

"Pek sayılmaz," dedi Jacob. Omuz silkti. "Her şey çok depresif ve ben yeterince depresif zamanlar atlattım."

Sekizinci Bölüm

Bizi şaşırtan yapılanlar değil, girişimin ta kendisidir.

-William Shakespeare

"Evde değil mi acaba?" diye sordu Donny. Kapıya tekrar vurdum.

Bakışlarım boş garaj yolunda gezinse de kapısı kapalı bir garajı vardı. Arabası içeride olabilirdi.

"Komşusu nadiren evden çıktığını ve pek geleni gideni olmadığını söyledi. Bu sabah dışarı çıktığını görmüş ve sonra eve geri dönmüş, o zamandan beri de içerideymiş."

Ben kapıyı tekrar tıklatamadan kapı açıldı. Başımı eğince gerçekten hiç beklemediğim bir şeyle karşılaştım.

Jacob Denver tekerlekli sandalyedeydi.

"Kusura bakmayın," dedi aklı karışmış gibi bize bakarken. "Tekerlekli sandalyeme geçmem bazen vakit alabiliyor. Size nasıl yardımcı olabilirim, beyler?"

Her şey yerine oturmuştu ama birinin bize bu adamın tekerlekli sandalyeyle yaşadığını söylemesi gerekirdi. Sürprizlerden nefret ederdim ve nadiren sürprizle karşılaşırdım.

Ellerini kucağında birleştirdi. Bacakları bir an olsun seğirmemişti bile.

Bu bir alışkanlıktı, birisi felçli taklidi yapıyorsa kıpırdanıp kendini ele verirdi. Bacaklarına uzanmamışını bile.

Donny'nin de benimle aynı işaretleri izlediğinin farkındaydım.

Jacob çok sakindi, buraya gelişimiz onun ilgisini hiç çekmemişti.

"Haberleri izleyip izlemediğimi mi sormaya geldiniz?" dedi Jacob bize bakarken.

Bizi hazırlıksız yakaladığı için hâlinden gayet memnun görünüyordu.

"Hayır," diye mırıldandı Donny.

"Aslında, bize Evans ailesinden biraz bahsedebilir misiniz diye merak ediyorduk."

Gözlerime soğuk bir ifade yayıldı, ardından bakışlarını kaçırdı.

"İstediğiniz zaman gidebilirsiniz."

Donny'ye baktım, o da bana dönmüştü. İkimiz de şaşkındık.

"Bay Denver, onlarla arkadaşmışsınız. Ölümlerinin adaletini sağlamak isteyen bir seri katil olduğunu düşünüyoruz. Gerçi raporlarda ölüm sebeplerinin trafik kazası olduğu yazıyor."

Tekrar bize baktı. "Trafik kazaları erkekleri hadım edebiliyor mu?" diye sordu inanamıyormuş gibi. "Bir kızı ve bir çocuğu sırf tıbbi yardım alabilmek için kasaba kasaba gezecek kadar çaresiz bırakıyor mu?"

"Yani bir şeyler biliyor musunuz?" diye sordum ona yaklaşarak.

"Bildiğim tek şey, eğer birisi onların intikamını alıyorsa o kişinin elini sıkmak istediğim. Marcus benim sevgilimdi, gerçi o zamanlar bunu dile getirebilecek kadar yürekli değildim.

Victoria da kardeşim gibiydi. Onlar öldüğünde ben de Marcus gibi on yedi yaşımdaydım."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir şeyleri gizliyordu.

"Gerçekte nasıl öldürüldüklerini araştırabilmemize yardımcı olabilecek bir şeyler anlatmanız mümkün mü?" diye sordu Donny.

"Şimdi mi öğrenmek istiyorsunuz? Çünkü o zamanlar, Robert Evans'ın profilini yanlış çıkararak onu bir seri katil olarak damgalayan FBI'a gitmiş ve dünyada gördüğüm en tatlı iki insan olan arkadaşlarımın kasabadakiler tarafından öldürüldüğünü söylediğimde bu davaya kendisinin bakmadığını söylemişti. İşi polislere bırakmamı, trafik kazasının arkasında başka bir şey varsa da onların halledeceğini söylemişti."

Ses tonundaki öfke gerçekti ve sinirini gizlemekle katiyen uğraşmıyordu. Bu da onun şüpheli olma ihtimalini azaltıyordu. Yine de... İçimden bir ses tüm bunlarda parmağı olabileceğini söylüyordu.

"FBI kimdi?" diye sordu Donny.

"Soyadı Çuvalı'ydı, ismi de Bok. Ama bazen kendini Kıdemli Özel Ajan Johnson diye tanıtırdı."

Donny gülse de ben gülmüyordum. Johnson berbat bir profilciydi, terfi aldığında departmanımızın şöhreti altüst olmuştu. Kahrolası politikayı sevmek böyle bir şeydi. Herif ne kadar berbat olursa olsun bildikleri sayesinde vazgeçilmez bir pozisyondaydı ve saçma sapan bir pozisyona *terfi* ettirilmişti. Onu gözlerinin önünde tutabilmek için saçma sapan işler veriyorlardı.

Ayrıca bizim departmanın *Baba*'sı hâline gelmişti çünkü profil çıkarma işinin şimdiki durumuna evrilmesinde payı vardı. İlk sonuçlar ne kadar kusurlu olursa olsun, zamanla gerçekleri gösteren gerçek sonuçlara varılmasına katkı sağlamıştı.

"Ölen iki çocuğu görmezden mi geldi yani?" diye sordu Donny. Kelimeler dudaklarından dökülürken artık gülmüyordu.

"Hiç ciddiye almadığını söylüyorum. Artık geçmişten uzak durabilmek için adımlarımı çok dikkatli atıyorum, mecazen tabii. Şimdi, üzerimde baskı kurarak konuşmak istediğiniz başka bir şey yoksa lütfen gidin. Yapmam gereken işlerim var."

Donny daha fazla şey öğrenmeye çalışırken telefonum çaldı. Tek niyetimiz gerçekte neler olduğunu anlamaya çalışmaktı.

Allan'ın aradığını görünce yerimden kalkıp cevap vermek üzere koridora yöneldim.

"Bu da ne demekti?" diye tersledim dişlerimi sıkarak.

"Özür dilerim. Özür dilerim. Çoooook özür dilerim. Nasıl kaçırdım bilmiyorum ama Donny'nin mesajını gördüm ve evet, Jacob Denver'ın belden aşağısı felç. Tam olarak dört sene önce olmuş. Sarhoş bir sürücü ona yandan çarpıp kaçmış. Denver motosiklet sürüyormuş. O zamandan beri de tekerlekli sandalyede."

Neden oturmayan bir şeyler varmış gibi hissediyordum?

"Teşekkürler. Bir daha sakın bu kadar büyük bir detaya kaçırma. Failimizi bulduğumuzu sanmıştık."

"Biliyorum. Özür dilerim. Kayıtlarında çok kısa bahsedilmiş. Hastane dosyalarını da açamadığım için özellikle aramadığım sürece bulabileceğim bir detay değildi."

"Tamam. Pekâlâ. Evans ailesiyle geçmişte ortak başka dostları var mıymış bir bak. Bu adamda içime sinmeyen bir şeyler var. Kimin öldürüldüğünü sormadı bile."

Önünde durduğum odada bir şey devrilince kilitli kapıyı açmaya çalıştım. Kilitli olması merakımı cezbetmişti.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu Jacob zorladığım kapıya yaklaşırken.

"Burası neden kilitli?" diye sordum telefonumu cebime atarak.

"Ah... Çünkü burası benim evim ve insanların ofisime girmesini sevmiyorum. Sorun nedir?"

Mahremiyetine inanılmaz önem veren birine benziyordu ama yalnız yaşayan birisi eğer bir şeyler saklamıyorsa niye kapısını kilitleyecekti ki?

"Etrafa bakmamızda bir sakınca var mı?" diye sordu Donny. Baskılayıcı olmayan bir ses tonu kullanmaya çalışıyordu.

Sonunda derin bir nefes verip gözlerini devirmeden önce ciddiyetle bizi süzdü.

"Tamam. Ama sonra çıkıp gideceksiniz ve beni rahat bırakacaksınız. Unutulması gereken anıları eşeleyip hayatımı karman çorman etmenizi istemiyorum."

Tekerlekli sandalyesiyle oturma odasına dönüp acele etmeden bir dizi anahtar aldı ve yanımıza gelerek kilidi açtı. Geri çekildiğinde kapıyı açıp etrafa baktım. Bilgisayar ekranı boştu, bakışlarım bir sürü raptiyenin yere saçıldığı pencerenin önüne çevrildi.

"Kahretsin. Yine mi ya," dedi inleyerek. Yanımdan geçerek dağılan raptiyelere yöneldi. "Artık gidebilirsiniz. Burayı toparlamam gerekiyor."

Donny'ye başımla işaret ettim ve onu yalnız bırakarak yanından ayrıldık. Dışarı çıkıp kapıyı arkamızdan kapatır kapatmaz dönüp pencereye baktım.

"Yanında birisi vardı," dedim sokağa adım atar atmaz sessizce.

"Perde rüzgârla havalanıp raptiyeleri düşürmüş gibi geldi bana."

"Biz geldiğimizde odadaki pencere de perdeler de kapalıydı. İçeride bir dolap gördüm. Orada birisi vardı."

"Dolabı niye açmadın?"

"Çünkü içindeki kişi failimiz olabilir."

Jacob pencereyi kapatıp perdeleri yine örterken yavaş yavaş arabamıza gidiyormuşuz gibi yapıyorduk. Sokakta aylak aylak ilerlerken Lisa'yı aradım.

"Jacob Denver'ın adresine ne kadar yakınsınız?"

"Elise'le oraya beş dakikalık mesafedeyiz. Neden?"

"Buraya gelip evin yakınlarında pozisyon alın. Siz gelir gelmez biz gideceğiz. Adam evden çıkarsa beni aramanızı istiyorum. Evde kalırsa da onu izlemenizi. İçeride birisi var, failimiz olabilir. Aşırı dikkatli olun."

"Kahretsin. Tamamdır. Siz de dikkat edin."

Telefonu kapatmak üzereyken, "Bu arada güller için teşekkür ederim," diye ekledi Lisa. "Çok güzellerdi."

Kaşlarım çatıldı.

"Ben gül göndermedim ki."

"Hastanedekileri diyorum. Teslim aldım ama sana teşekkür etmediğimi fark ettim."

"Lisa, ben sana gül göndermedim. Hiçbir zaman."

Bir anda ölüm sessizliği oluştu. "Yani o herif miydi? Plemmons?"

Ölü bir adamın yaptıklarını sorgulayacak vaktim yoktu. "Olabilir. Çiçek şirketini arayıp öğren."

"Olur. Tamam. Hadley'ye söylerim kontrol eder," dedi mesafeli bir sesle.

Telefonu kapattığımda Donny sırıtıyordu. "Ne?"

"Yok bir şey," diye yalan söyledi sırıtışı genişlerken.

Ona ters ters baktım.

"Sadece bir an için Lisa, Lana'yı eline geçirse ona neler yapardı diye merak ettim. Aşırı tehlikeli bir eski sevgili, sırılsıklam âşık olduğun yeni bir sevgilin olana kadar senden ayrılmak sorun değilmiş gibi yapanlardan. Lisa cadalozun teki.

Yeni sevgilinden onu uzak tut derim yoksa Lana'nın gözlerini oyabilir."

"Unuttuysan hatırlatayım, Lana'yla zaten karşılaştılar. Lisa onun gözlerini falan oymadı." Bunları önemsemiyormuşum gibi konuşsam da bu muhabbetin canımı ne kadar sıktığını maskelemeye çalışıyordum.

"Lisa'nın nasıl cadaloz olabileceğini hepimiz biliyoruz ve şu an çoğu kadının, eski sevgilileri sonunda hayatına devam edip gerçekten mutlu oldukları an yapacağı gibi seni kıskanıyor. Bayağı da cüretkâr, önünde sonunda Lana'yla aranızdakileri bozmaya çalışacaktır. Profilini çıkardım diyelim. İşim bu."

Siktir.

"Onları birbirlerinden uzak tutarım. Lisa önünde sonunda unutur."

"Onu mutlu edecek birini bulduğunda," dedi alaylı bir sırıtışla. "Uzun zaman alabilir tabii."

O gülerken orta parmak çekerek kapalı pencereye doğru baktım. Lisa ve Elise sokağın ilerisinde görünmüşlerdi bile, kaldırıma yanaşarak park ettiler.

Kamyonetimi çalıştırdım ve ilerlemeye başladık. Çok geçmeden Elise, Jacob'ın harekete geçtiğini ve beyaz bir minibüsle bizim gittiğimiz yöne ilerlediğini söyledi. Doğru minibüsü takip edebilmemiz için plakayı da yollamıştı.

Beyaz minibüs yanımızdan geçerken tek kaşımı kaldırdım. Adam kaçırma minibüsü gibiydi.

Sürücü ve yolcu tarafında pencereler olsa da kalan kısmı kapalı bir yük minibüsüne benziyordu. Dosyasında yazanlara göre teknoloji işi yapıyordu, bu minibüsü iş sırasında kullanıyor olabilirdi.

Donny'yle temkinli bir mesafe bırakarak onu takip ettiğimiz sırada Elise ve Lisa evi gözetliyordu.

Donny, Lisa'yı hoparlöre aldığı sırada, "İçeri bakabilecek misiniz diye bir şansınızı deneyin," dedim.

"Arama emri için izin çıkarmaya çalıştım ama yargıç yeterince kanıtımız olmadığını söyledi."

"Şöyle bir baksan yeter," dedim kısık sesle. Birkaç kuralı çiğneyebileceğini ima ediyordum. Kahrolası bir seri katilin peşindeydik. Bazen kuralları çiğneyebilirdik.

"Anlaşıldı."

"Çok dikkat çekme," dedi Donny telefona.

"Aptal değilim," diye tersleyen Lisa'nın sesi sertti.

Donny telefonu kapattığı sırada Jacob'ı takip etmeye devam ediyordum. Onun bir otoparka girdiğini görünce ben de kaldırıma çektim. Minibüsün sol tarafındaki arka kapısının açılması birkaç dakikayı bulmuştu. Elektronik bir platformda tekerlekli sandalyeyle yere doğru alçalmasını izledim.

"Minibüsün sebebi belli oldu. Engeline uyumlu bir araç," dedi Donny.

Kaşlarımı çatarak Jacob'ın kucağında basketbol topuyla minibüsünü kilitleyip kaldırımda ilerlemeye başlamasını izledik.

Çocuklarla dolu bir basketbol sahasına girdiğinde Donny derin bir nefes aldı. Çocukların çoğu engelliydi. Bazıları ampüte edilmişti, birkaçı tekerlekli sandalyedeydi ve bir iki tanesinin de fiziksel sıkıntıları vardı.

"Cehennemde yanacağız," diye inledi Donny. Çocuklar neşeyle gülüşürken Jacob düdüğünü çalarak topu onlara doğru attı.

Basketbol oynamaya başlamışlardı. Jacob da onlara eşlik ediyor, yanlarında gülüp günlerini güzelleştiriyordu.

Elise beni aradığında telefonu açtım. "Evde hiçbir şey yok. Ofisteki dolap da boş. Buraya girdiğimizi anlamasın diye aynı şekilde çıkıyoruz."

"Yani bir şey çıkmadı, bu adam engelli çocuklara yardım eden belden aşağısı felçli bir koçmuş. Küçükken annesini, ergenken en yakın dostunu ve sevgilisini kaybetmiş, şimdi de felçli. Sonuç olarak adam, Rahibe Teresa'nın erkek versiyonu gibi bir şey," dedi Donny. "Biz de onu bir katile yardım etmekle suçluyoruz. Tekrar ediyorum: Cehennemde yanacağız."

"Minibüse bak," dedim sinirlenerek. İçimden bir ses yanlış giden bir şeyler olduğunu söylüyordu. Biz oradayken evde birisi daha vardı ve artık evde değilse o zaman minibüsteydi.

Donny, arabadan inmeden önce küfretti. Silahını çekerek minibüsün arkasına yaklaştı. Bir eliyle uzanıp kapıyı yokladığı sırada bakışlarım onunla Jacob arasında gidip geliyordu.

Kilitli olmayan kapıyı açtığında kaşlarımı çattım. Jacob'ın minibüsü kilitlediğine yemin edebilirdim.

Minibüsün arkasında üzerinde MEDYA yazan bir kutudan başka hiçbir şey yoktu. Arka taraf kutu dışında boştu.

Donny tek kaşını kaldırarak bana dönünce yanıma gelmesini işaret ettim. Gözlerimi devirdiğim sırada minibüsün kapılarını kapatıp arabaya bindi ve oradan uzaklaştık.

"Unut gitsin. Katilin kim olduğunu biliyorsa bile cinayetlere karışmış olamaz," dedi Donny iç çekerek.

Arabayla oradan uzaklaştığımız sırada huzursuzdum. Beni harekete geçiren güç daima içgüdülerimde gizliydi ve çok nadiren hislerimde yanılırdım.

Yanından geçerken Jacob bizi fark etmemişti bile. Ona pas attığında tek kollu küçük çocuk topu yakalayarak basket attı.

"Senden değillerdi," dedi hemen.

"Biliyorum," diyerek cevap verirken onun ne kadar tuhaf davrandığına şaşırmıştım.

"Yani senden geldiklerine dair bir bilgi yoktu. Notsuz gönderilen bir düzine güldü sadece. Bence senin göndermiş olabileceğini varsaydı."

Başımı iki yana sallayarak uzattığı dosyaya baktım.

"Gidebilir miyim? Çok yoruldum ve yeni ipucumuz da yok. İncelediğim bütün kanıtları sana yolladım. Birkaçını detaylıca incelemek için laboratuvarda birkaç gün daha çalışmamız gerekecek"

Başımı sallayarak gitmesini işaret ettiğimde resmen koşarak uzaklaştı.

Böyle yaptığı için onu suçlayamazdım. Ben de burada çok vakit geçirmeye bayılmıyordum. Lana bu hafta çoğunlukla iş gezisindeydi ama en azından bu akşam onunla biraz vakit geçirebilecektim.

Bu dava için söyleyebileceğim tek şeyse, Delaney Grove'daki insanların benim sonumu getireceğiydi.

Ofise döndüğümde Hadley saldırıya hazırdı ancak ben iyiliğini düşünerek onu görmezden geldim ve Leonard'a yaklaştım. "Selam, Robert Evans davasıyla ilgili bulabildiğin her şeyi toplamanı istiyorum. Oradan başlayıp bu kahrolası kasabanın ne sakladığını bulabilecek miyiz, bir bakalım. Bence her şey birbiriyle bağlantılı. İlk domino taşı tüm olayları birbirine bağlıyor."

Başını sallayarak bilgisayarını işaret etti.

"Onun üstünde çalışıyorum. Dava dosyasında saçma sapan bir sürü tutarsızlık var. Özellikle de adamı suçlu bulmalarının tek sebebi, olay yerlerinde bulunan DNA olmasına rağmen kanıtların teslim süreci o kadar özensiz yapılmış ki bulguların güvenilirliği tartışmalı. Adamı nasıl tutukladılar anlamıyorum. Bütün bunların tek açıklaması, yargıcın bu karara varmak için adaletli ve dürüst tüm yasaları göz ardı etmiş olması."

"Baba'nın da işleri nasıl çözdüğünü biliyoruz," diye ekledim. "Neler bulabileceğine bir bak. Cinayetler neden sona ermiş, daha doğrusu gerçekten sona ermiş mi? Eğer fail, Evans'ı başarılı bir şekilde tutuklattıysa farklı kasabalara gidip cinayet yöntemini başkasını suçlayacak şekilde değiştirmiş olabilir."

"Anlaşıldı," dedi Leonard işine dönerek.

Arkamı döndüğümde az kalsın Hadley'ye çarpacaktım.

"Niye öyle bakıyorsun? Jacob Denver'da ne buldunuz?" diye sordu.

Elleriyle oynuyordu, gergindi. Galiba hepimizin canı sıkkındı.

"Hiçbir şey. İçimden bir ses onda daha fazlası olduğunu söylüyordu ama belli ki yanılmışız."

"İçgüdüler insanı yanıltabiliyor," dedi kaşlarını çatarak. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Lisa, benim tarafımdan gönderildiğini söylediği güllerle ilgili sana bir şeyler baktıracaktı, bakabildin mi?"

Ninova

Dokuzuncu Bölüm

Onurlu olmayı arzulamak günahsa, ben en büyük günahkârım.

-William Shakespeare

Aptal gibi bir kutu raptiyeyi döktükten sonra sevgilimden gizlenmek için dolaba girmiştim. Sonra da Jake'in minibüsünün arkasındaki küçük medya kutusuna sıvışarak orada bir saat saklanmıştım. O sırada Jake de bağış yaptığım özel programdaki çocuklarla haftalık basketbol antrenmanını yapmıştı. Kutuyu içeriden açamadığım için sıkışıp kalmıştım.

Şerefsiz herifin bunu bana ders vermek için yaptığına şüphem yoktu. Daha sonra kıçını tekmeleyecektim.

Çok yorgundum ve Logan gelene kadar biraz uzanmak için otelin koridorunda ilerliyordum ki Hadley'yi pis pis bana bakarken buldum. Kapımda bekliyordu.

Keşke bu otelden defolup gitseydi.

"Sen var ya!" dedi sertçe.

"Ne yapmışım?" diye sordum. Şaşırmıştım.

"Güller sana bir şey hatırlatıyor mu?"

Kapıyı açarken sırıttım. Hadley'yse omzuma çarparak yanımdan geçip gitti.

"İçeri buyur," dedim alayla.

Kapıyı kapattığımda dönüp suçlarcasına parmağını bana doğrulttu.

"Sevimlilik yapmaya kalkma, Lana. Lisa'ya gül göndermişsin. Senin gönderdiğini biliyorum. Logan'ın gönderdiğini düşünsün istedin. Artık gönderenin o olmadığını da bildiği için bunu Plemmons'ın yaptığına emin ve huzursuz oldu."

Bana kalırsa Hadley'nin mizah anlayışı pek de iyi değildi çünkü yaptığım şey aşırı komikti.

"Öcü öldü, neden benim gönderdiğimi ya da böyle bir niyetim olabileceğini düşünüyorsun ki?" dedim gülümsememi gizleyerek.

"Senin gönderdiğini biliyorum. Güllerin parası ödenirken ön ödemeli Visa kart kullanılmış. Plemmons'ın Lisa'yla işi bitmişti ama Logan'ın eski sevgilisi diye onunla uğraşmak için ucuz bir yol seçtin."

"Başta benimle uğraşan oydu. Ben sadece gül gönderdim," dedim çarpık bir gülümsemeyle.

Yüzü gittikçe kızarıyordu. "Ekibimle uğraşma, Lana. Bize karşı oyun oynayarak kaybedeceğin çok fazla şeyi tehlikeye atıyorsun."

"Bize? O kız dışında kimseyle uğraşmıyorum ve başlatan da kendisiydi. Logan'ın ilgisini çekmek için elinden geleni yaptı. Ben gülleri göndereli de çok oldu ayrıca. Herif hâlâ hayattayken anlamadıysa güzel bir şaka bile sayılmaz. Unuttuysan hatırlatayım, herifi ben öldürdüm, yani korkması için hiçbir sebep yok... Tabii, seri katillerin hayaletlerinden korkmuyorsa."

Bir el fenerini alıp çenemin altına doğrulttuğumda Hadley gözlerini kıstı. Gerçekten mizah anlayışını geliştirmesi gerekiyordu.

"Saçmalıyorsun. Farkındasın, değil mi?" dedi tersçe.

Gözlerimi devirerek feneri kapattım. "Hayır, saçmalayan Logan'ın eski sevgilisi ve bana gıcıklık yapıyor. Ölmeyi gerçekten hak etmeyen kimseyi öldüremeyeceğimi söylemiştin. Bana gıcıklık yapan bir kıza gül gönderemeyeceğimi hiç söylemedin ki."

"Konuyu dağıtma," dedi. "Gülleri onu korkutmak için gönderdin. Hatta aklıyla oynamak için. O adam, bilinci açıkken kızın koluna bir şeyler kazıdı ve birkaç el ateş edemese Elise'le ikisini resmen öldürecekti."

"Ateş etse de ıskaladı," diye hatırlattım. O kadar iri bir herifi kim vuramazdı ki?

"Sıyırıp geçti," diye düzeltti.

"Iskaladı," dedim tekrar. Komik olacak derecede kızarmasına gülerek karşılık verdim. "Ben ıskalamadım. Ve yine söylüyorum, herif öldü. Şaka artık komik değil. Küstah gibi hayallere kapılıp Logan'ın gönderdiğini düşündüğü çiçekler için daha yeni teşekkür ediyorsa tam bir nankör demektir."

Ağzını açtı ve kapattı. Çizgi filmlerde olduğu gibi kafası patlayacak mı diye merak ediyordum.

"Hiç komik değil! Zalimlik bu. Çok kötü. Ve..."

"Lisa kankan falan mı?"

"Hayır," dedi yüzünü asarak.

"Hayatını mı kurtardı?"

Başını iki yana salladı.

"Ondan hoşlanıyor musun ki?"

Gözlerini kıssa da soruma cevap vermedi.

"Bunu *hayır* olarak kabul ediyorum. O zaman neden uyuz bir kızı biraz zorbaladım diye bana tepeden bakıp küçük eğlencemin tadını kaçırıyorsun? Ona tam olarak haddini bildiremem evet, doğru ama kafasını biraz karıştırabilirim. Ayrıca şakayı geç fark ettiği için tadı çıkmadı bile. Kimse zarar görmedi. Faul yok."

"Sorun, ekibimizden birini hedef seçmen. Ayrıca *şakanın* ne kadar hastalıklı ve çarpık olduğunu bile fark etmemen."

Gülümsemem soldu. "Hastalıklı ve çarpık bir şaka istiyorsan ona domuz kalbi falan göndermem gerekirdi. Üzerine *HEP* kelimesini not düştüğüm bir buket de gönderebilirdim. Öcü'yle ilgili o ürkütücü Rusça şarkıyı da gönderebilirdim. Ama ben ona yalnızca gül gönderdim, Hadley. Senin sözlerinle söyleyecek olursam, birazcık aklıyla oynadım. Hepsi bu. Biraz düşünürsen aslında onu bağışladım bile. İkimiz de daha soğuk davranabileceğimi biliyoruz."

Sanki biraz rengi atmıştı.

"Hayır," dedim gözlerimi devirerek. "Onu tehdit falan etmiyorum."

Yatağa oturup ellerini saçlarında gezdirdi. "Bunlar çok fazla. *Sen* çok aşırıya kaçıyorsun."

"Güllere aşırı tepki veriyorsun. Sakin ol, Hadley. Gerçeği bilmek istemiyorsan peşine de düşmemelisin."

Başını kaldırdığında gözlerindeki pırıltı ne kadar bitap hâlde olduğunu gösteriyordu.

"Logan'ın ahlaki değerleri benimki kadar çarpık değildir, Lana. Onu gerçekten seviyorsan bu intikam oyununa bir son vermelisin. Diğerlerini halledebileceğimiz bir yol bulmamıza izin ver. Biz..."

"Polis teşkilatının halletmesine mi? Benim yerime tecavüzcülerin sözüne inanan? Sizden birisi profilini yanlış çıkardığı için

seri katil olarak mahkûm edilen bir adamın kızı olan benden bunu mu istiyorsun?" dedim alayla.

"Logan babanın profilinin yanlış olduğunu biliyor," dedi beni şaşırtarak.

Yüzümü süzdü.

"Bunu ilk kez duydun, değil mi?"

Başımı sallayarak yavaşça oturdum.

"Gerçekten de davanla ilgili ona hiçbir şey sormuyorsun yani?"

Ona ters ters baktım. "Ne öğrendiğinizi bilmek istesem Jake'in kameralarınıza girmesini sağlarım. Sevgilimi kullanıp ona öylece ihanet etmeme gerek yok yani. Ona yalan söylemekten zaten nefret ediyorum."

"Ekibimdekilerle artık uğraşmak yok," dedi öfkeyle.

"Kız peşimi bırakırsa tabii," dedim ve düşüncelere dalmasını izledim.

"O kadar da abartma."

Omuz silkerken sırıtıyordum. "Mizah anlayışım biraz ileri gidebiliyor. Sahiplenici biriyim. En azından bölgemi işaretlemek için güllere işeyip göndermedim."

Beni süzdüğü sırada ona sırıtıyordum.

"Aklımı öyle karıştırıyorsun ki aptal gibi gerçekten onu sevdiğini düşünüyorum."

"Onu seviyorum," dedim iç çekerek.

"Bildiğim iyi oldu." Logan'ın sesiyle ikimiz de çığlık attık. Hadley yere düşmüştü.

Hadley yerinden kalkarken Logan sırıtıyordu. Sırıttığına göre benim psikopat bir katil olduğuma dair önemli kısımları duymamıştı, değil mi?

"Ne zamandır orada dikiliyorsun sen?" diye bağırdı Hadley. Katil ben olsam da o da bir hayli suçlu görünüyordu.

"Bu şekilde duymamam gereken bir itirafa şahit olacak kadar uzun zamandır," dedi. Tutkuyla parlayan gözleri bana çevrilirken dudakları kıvrılmıştı.

Evet, katil olduğuma dair kısmı duymamıştı. Daha dikkatli olmalıydım.

"İtiraf mı?" diye sordu Hadley. Beti benzi atmıştı.

Bu kız asla katil olamazdı.

"Evet," dedi Logan. Bize yaklaşırken dikkati benim üzerimdeydi.

"Logan, göründüğü gibi değil. Lana..."

Logan beni belimden tutup sertçe öpmeye başladığında Hadley'nin sözü yarıda kesildi. Ne parmak uçlarımda doğrulmama ne de onun eğilmesine gerek kalmadan resmen üstüne tırmanarak öpücüğümüzü kolaylaştırmıştım. Hadley kusar gibi bir ses çıkardığında onun her şeyi ağzından kaçırmaya ne kadar meyilli olduğunu hatırlayarak dikkatini dağıtmak için Logan'ı daha sert öpmeye başladım.

Öcü'nün bu kızın ağzım neden kapattığını anlayabiliyordum.

"Evet," dedi Hadley. Logan beni öpmeye devam ediyordu. "Ben gidiyorum."

Logan beni öpüp arkamdaki şehir manzaralı pencereye dayarken Hadley'nin farkında bile değildi. Dudaklarımı ondan ayırmadım. Birazcık yüz yüze gelebilmeyi umut ettiğim bir haftanın ardından buna ihtiyacım vardı.

"Seni öyle özledim ki," dedi dudaklarıma doğru. Beni hâlâ aklımı başımdan alır gibi öpüyordu.

Cevap bile verememiştim çünkü dudaklarımın ondan uzaklaşmasına izin vermiyordu. Hatta pantolonumu indirirken beni cama yaslamıştı.

Parmaklarım en keyif aldıkları yeri, yani saçlarını bulduğunda pantolonumu çıkarıp attı. Beklentiyle titredim. Sert öpüşmemizi bölerek tişörtümü çekip çıkardı. Sanki acilen çıplak kalmamız gerekiyor gibi saldırıyordu.

"Ben de seni özledim," dedim fırsatını bulur bulmaz. Ancak o inanılmaz ciddiydi. Tutkulu bakışları benim kadar hazırlıklı olmayan bir kadını yakıp kül edebilirdi.

O soyunurken ben de sütyenimi çıkarıp odanın diğer tarafına atmakla meşguldüm. Ona döndüğümde çoktan soyunmuştu, beni öyle hızlı kucağına aldı ki nefesim kesildi.

Sırtım cama dayanırken bacaklarım omuzlarına sarılmıştı. Başını tam da istediğim yere gömdüğü an gözlerimi sıkıca kapattım. Logan da nasıl manipüle edeceğini çok iyi bildiği sinirlerimi uyarmaya başladı.

Normale kıyasla daha agresif davranıyordu. İnleyip kıvrandığım ve saçlarını onu kel bırakacak kadar çekiştirdiğim hâlde bana hiç merhamet etmiyordu.

İnlerken başım cama çarptı. Usta dudaklarıyla benim hislerime yenik düşmemi de sağlamıştı üstelik. Nazikçe beni yere indirerek cama doğru döndürdü.

Ellerimi cama dayadığımda beni tekrar yakalayıp belimden tuttu ve içime sertçe girecek şekilde bacaklarımı kaldırdı.

O kadar güzel bir hisli ki bu. Uzanıp boynumu öpen dudakları da bedenimi ele geçirişi kadar sertti. "Önce bana söylemeliydin," dediğinde bu inanılmaz ceza seksinin nedenini anlamıştım.

Onu hayal kırıklığına uğratmam böyle bir etki bırakacaksa bir .l iyi davranmayabilirdim.

Gerçekte kim olduğumu öğrenirse, öğrendiğinde beni böyle cezalandırması şahane olurdu.

O günün hiç gelmemesini umuyordum. Hangi yolu seçeceğini bilmemeyi tercih ederdim.

Ellerimi cama sertçe bastırdığım sırada beni havada tutmaya devam ediyordu. Böylelikle içimdeki her bir ânın kontrolü ondaydı. Ben iniltilerle boğulana kadar durmadı, ardından son bir kez sertçe kendini içime itti ve sonra yavaşça daireler çizmeye başladı. Uzanıp alnını omzuma yaslarken nefes alış verişleri düzene girmeye başlamıştı bile. Hâlâ beni havada tutuyordu, pencereye doğru gülümsedim.

"Hadley'ye söylemek istemedim," dedim nefes nefese sırıtarak. "Kendi çözdü."

Uzanıp omzumu öptü.

Ama o cümleye karşılık vermedi.

Bunun beni neden biraz endişelendirdiğini anlayamamıştım ama içime düşen kuşkuyu görmezden gelmeye çalıştım.

"Bir daha bu kadar uzun süre gitmek yok. Bu hafta sadece bir gün buradaydın," dedi boynumu öpüp ellerini vücudumda gezdirirken.

"Ödülüm bu olacaksa kendime engel olamayabilirim," dedim alayla. Kahkaha attığında gülümsedim.

İçimden çıkıp kalçama bir şaplak attı ve sonra göz kırparak arkasını döndü. "Üzerine güzel bir şeyler giy. Bu akşam seni gerçek bir randevuya çıkarıyorum."

Küçük bir kız gibi sevinçle sırıtarak duşa koştum. Ama suyun altına girer girmez Logan peşimden geldi. Dudakları dudaklarımı bulurken beni duvara doğru itti.

"Yarın da çıkabiliriz," diye mırıldandım dudaklarına doğru. Tekrar içime girdiğinde sırıttığını hissettim.

Sabit bir ritim tuttururken dudaklarını dudaklarımdan ayırıp kulağıma doğru öpücükler kondurmaya başladı.

"Ben de seni seviyorum, Lana Myers," dedi yumuşak bir sesle.

O an, tamamen onundum. İntikam yoktu, elimi kana bulayan cinayetler yoktu. Gerçeği öğrenir öğrenmez benden nefret edeceği kaderinde yazılı olan adama âşık bir kızdım sadece.

Üstelik böyle bir trajedi, Shakespeare'in oyunlarında dahi yoktu.

Ninova

Onuncu Bölüm

Tüm kalp ağrılarının temelinde beklenti yatar.

-William Shakespeare

Lana bana sarılmış, huzurla uyuyordu ki telefonum art arda gelen mesajlarla titremeye başladı.

İnleyerek telefonuma uzandım. Lana da benimle dönüp yanıma kıvrılırken uykusunda iç çekti.

Mesajları okumaya başlamadan önce Lana'nın başına bir öpücük kondurdum.

MY COLLINS: Önemli bir mesele var. Hemen beni ara.

CRAIG: Kahrolası müdür yardımcısı beni arayıp seni bulmamı ve yanına götürmemi söyledi. Bir boklar olmuş.

HADLEY: İşe geldim ve Baba burada. Hemen buraya gelsen iyi edersin.

Küfrederek yataktan fırladım. Lana benimle uyuyacaktı. Bu durum canımı feci sıkmaya başlamıştı. Çalışma saatlerim hep yoğundu ama bu kadar çok yüksek profilli katil âlem yapmaya karar verdiği için işler daha da kötüye gitmişti.

Hızlıca giyinirken Johnson'ın bizim departmanın kasasında ne işi olduğunu merak ediyordum. Lana'ya mümkün olduğunca çabuk döneceğimi söyleyen bir not yazıp şu bir *boklarını* ne olduğunu çözmek için sabahın dördünde işe doğru yola koyuldum.

İçeri girdiğimde Johnson kahrolası ofisimde, sikik masamda oturuyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Ben izin vermedikçe kimse buraya giremez," dedim tersçe.

"Üstlerinle konuşurken sesini alçalt," diye homurdandı ters ters bakarak.

Eğer belli olmuyorsa diye altını çizmek isterim, birbirimizden pek hoşlanmıyorduk.

"Ofisimden çık. Sen benim üstüm falan değilsin, Kıdemli Özel Ajan Johnson. Fark etmediysen söyleyeyim, bende de aynı ünvan var. Senin teşkilatta olman benim üstüm olduğun anlamına gelmiyor."

Yavaşça yerinden kalkarken ceketini düzeltti.

"Davamın detaylarını kaçırmayayım diye uğraşıyorum."

"Davanın mı?" diye sordum onu süzerek.

Normale kıyasla daha küstah davranıyordu ve gözlerindeki o karanlık parıltıyı desteklemek için biraz da rol kesiyordu.

"Evet. Davam. Bana ait dava dosyalarına burnunu sokuyormuşsun. Müdür de yeni davanın benim eski davamla bağlantılı olduğunu görünce soruşturmayı benim üstlenmeme karar verdi."

"Yani ikiniz gündüzleri golf arkadaşı, geceleri de fazla sıkı fıkı olduğunuz için müdür ne istiyorsan yapmana razı geldi," dedim asıl söylemesi gerekeni dile getirerek.

Çenesi seğirdi. Profilcilerle dolu bir odada yalanların gizli kalmamasından nefret ediyordu.

"Bu benim davam."

"Burası benim departmanım. Unuttuysan hatırlatayım."

"Bir sorunun varsa müdürle görüş."

Parmağımı ona doğrulttum. "Ofisimden çık. Tekrar söylemeyeceğim."

Sırıtarak yanımdan geçip gitti, sanki bir şey kazanmış gibiydi. Hızla asansöre yöneldiğim sırada Müdür Yardımcısı Collins asansörden indi.

"Beni aramanı söylemiştim," dedi sessizce. Boş ofislerden birine giren Johnson'ı süzüyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Uzun ve derin bir iç çekti. "Bilmiyorum. Birisi Johnson'ı aramış, o da beni aradı. Eski, çözdüğü bir dava dosyasında neden çalıştığını bilmek istiyor. Aktif davalarından biriyle örtüştüğünü söyledim. Hemen sonra müdür beni uykumdan uyandırıp Johnson'ın Kızıl Katil dosyasında çalışacağını söyledi."

"Ne boklar dönüyor burada?" dedim dişlerimi sıkarak.

Ofisimi işaret ettiğinde Johnson'a öfkeyle bakan Hadley'nin yanından geçtim. Hadley daha önce onunla hiç tanışmamış olsa da Johnson hiç vakit kaybetmeden herkesi gıcık etmeyi başarıyordu.

Ofise girer girmez Collins kapıyı kapattı.

"Bu işte bir bit yeniği var. Önce Johnson'ın profilini çıkardığı *sözde* seri katilin adli tıp raporunun ne kadar saçma olduğunu fark ettik. Çıkardığı profil tıpkı Evans'a karşı açılan dava gibi

boşluklarla ve tutarsızlıklar doluydu. Sonra da eskiden bu kasabada yaşayan erkekleri tek tek ölüm cezasına çarpıtan bir intikam katili olduğunu fark ettik. Bildiğimiz kadarıyla o zamanlar en büyük kurban on dokuz, en küçüğü on beş yaşındaymış," diye açıkladım öfkeyle.

Sandalyeye oturduğunda beti benzi atmış, yüzü gömleğiyle aynı renk olmuştu. Ama konuşmam bitmemişti.

"Sonra aniden Johnson ortaya çıkıyor ve zorla soruşturmaya engel olmaya çalışıyor. Gerçekten neler oluyor, Collins? Masum bir adamın öldürülmesiyle bir ilgisi mi vardı? Robert Evans'a uysun diye, bile isteye yanlış profil mi çıkarmıştı? Bu davayla ilgili başka bir şey bulamadık. Elimizden geldiğince bilgi toplamaya çalışıyoruz."

Başını iki yana salladı. "Evans davasını hatırlıyorum. Aynı dönemde bir terör saldırısı olduğu için medyaya çok yansımamıştı. Davayı hatırlıyorum çünkü departmandan birkaç kişiyle o kasabaya gitmiştik. Kahretsin ki birlikte gittiğimiz kişilerin çoğu ya istifa etti ya emekli oldu ya da transfer istedi. İşte bu yüzden bir anda departmanımızda boşluk oldu. Johnson davayı bitirsin diye onu orada bıraktık. Sonra eve döndü. Yargı süreci çok hızlıydı. O kadar hızlı başlayıp biten bir dava görmemiştim."

Durup boşluğa bakarken kesik bir nefes aldı. Ardından devam etti.

"Bildiğim tek şey, departmanda kalan o birkaç kişinin de ne yapacağını bilemeyip istifa ettiği. Nedenini bilmesem de hemen ardından Johnson'ın yerine birini bulmaları gerekti. Bir sürü kişiyi görüşmeye çağırdılar ama gözleri uzun zamandır senin üzerindeydi. O berbat olaydan üç yıl sonra geldin. Sonunda doğru bir işe alım yapmışlardı ve sen hazır olur olmaz ondan kurtuldular."

"Ama müdür onu neden şimdi yolluyor?"

"Anladığım kadarıyla ortadaki dağınıklığı toparlasın diye yolluyor."

"Kıçını kollaması gereken birine göre fazla küstah," dedim sertçe.

"Kendi kıçını kollamıyor. Müdürünkini kolluyor. Müdür McEvoy, altı aydır görevden alınmanın eşiğinde. Yüksek mevkideki görevliler birkaç kez benimle konuşmaya geldiler. Onun yerine benim geçmemi ve onu göndermeyi istiyorlar."

O kapıya yakın sandalyelerden birinde otururken ben masama yaslandım.

"Ne yapacağız peki?"

"Profilci olan sensin. Bizi bu durumdan kurtaracak ama çok tehlikeli bir seri katil meselesini de en iyi şekilde kapatmayı sağlayacak bir çözüm söyle."

Elimizdekleri tartıp olabilecekleri hesapladım.

"Johnson öğrendiğimiz yeni bilgilere rağmen bu adamın profilini sadist olarak çıkaracak. Oyunu değiştirip kanıtları profile uyduracak şekilde yeniden yazacak. Sonra profile hiç uymayan birini seçecek. Davalarının yarısı tam da bu yüzden geçersiz kılındı."

"O herifin eksiklerinin gayet farkındayım," dedi Collins soğuk bir sesle.

"Eğer DNA sonuçlarını değiştirdiyse..." Cümlemi bilerek yarıda kestim.

"O zaman hapse atılır," diye tamamladı Collins.

Ona güveniyordum. Hep güvenmiştim. Siyasetle işi yoktu. Gelenekçi bir FBI'dı, doğruların ve adaletin peşinde teşkilata katılanlardandı.

"Ben diğer taraftan ekibimle birlikte davaya bakmaya devam edeceğim. Hâlâ patronları benim. Ters teperse her şey benim

suçum, anlaşıldı mı? Ekibimdekilerin kariyerinin bu sebeplerle riske girmesini istemiyorum."

"Sen davaya bakarken, ben de bu saçma yönetimi devirebilecek miyiz diye bakmak için kurulu toplayacağım. Bir hafta ya da belki daha uzun sürebilir ama mümkün olan ilk fırsatta o herifi senin önünden almaya çalışacağım," diye önerdi.

"Onlara her şeyin ekibimin değil, benim sorumluluğumda olduğunu söyle," diye tekrarladım ona bakarak.

"Nasıl istersen," dedi iç çekerek. "Umarım iş o noktaya gelmez."

"Yarın ya da sonraki gün Delaney Grove'a gitmemizi isteyecektir," diye devam ettim. "Cinayetler, bahsi geçen kasabada değil yakınımızda işleniyor olsa da direkt nihai sona ulaşmaya çalışacaktır. Gerçi bu bizim işimize gelebilir çünkü orada gerçekte neler olduğuna dair aradığımız cevaplara ulaşabiliriz."

Başımı kaldırınca camın diğer tarafındaki Johnson'ın ofisin ortasına kadar gelip kahrolası tahtamla oynadığını ve çok önemli profil bilgilerini sildiğini gördüm.

"Bu orospu çocuğundan nefret ediyorum," dedim kısık sesle.

Collins arkasını dönerek öfkeyle iç çekti. "Hepimiz ediyoruz."

Johnson'ın ekibimin yarısına ne yapmaları gerektiğini anlatmasını dinleyerek dışarı çıktım. Elise ve Lisa henüz gelmemişti, Donny'nin gözleri beni bulduğunda dönen saçmalıklara zar zor anlam veriyor gibiydi.

"İki gün sonra Delaney Grove'a gidiyoruz. Çantalarınızı hazırlayın. Şerifi aradım, bu konuda ona yardım etmemiz için bizi çağırıyor," dedi Johnson.

"Komikmiş," dedi Craig. "Biz konuştuğumuzda hiç sorun yokmuş gibi davranıyordu."

Johnson, Craig'i süzdü. "Senin kameralara gülümsemekle ilgilen, gerçek işi bize bırak."

Craig çenesini sıkarken ters bakışları beni buldu. Sırıtarak cinnetin eşiğinde olduğumu gösterdiğimde Craig de kendi gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı.

"Elinizde bir sadist var," diye varsayımda bulundu Johnson. "Bu sadist alfa erkekleri hedef alıyor."

Donny başını çevirdi, muhtemelen Johnson'ın çıkardığı profilin nasıl bu kadar hatalı olabileceğine şaşırmıştı. Kimse ona karşı çıkmadı. Herkes onun şöhretini duymuştu. Diğerlerini dinleyen ya da uyum sağlayabilen bir ekip oyuncusu değildi. Söyledikleri mutlak gerçekmiş gibi davranan otoriter bir pislikti.

Gerçek bir narsisttı.

"Kyle Davenport, ilçe polis merkezi tarafından koruma altına alındı," diye devam etti. Sonunda beni şaşırtan bir şey söylemişti.

"O da kim?" diye sordu Donny.

Hadley yerine otururken normal hâline kıyasla bir hayli sessizdi.

"Şerifin oğlu. Kurban profilini inceledim ve birkaç kişiyle birlikte o da bu profile uyuyor. Ama o diğerlerine kıyasla daha alfa olduğu için sıradaki hedefin o olduğunu düşünüyoruz."

Johnson, kaç sadisti özellikle bir kurban tipi seçtikleri için kolayca yakaladığıyla ilgili kendine methiyeler düzerken Donny yanıma geldi.

"Bu tam bir saçmalık," diye homurdandı. "Elimizde bu kadar az ipucu varken kurban tipini daraltıp kahrolası tek bir kurbanda karar kılması imkânsız."

Çenemi ovuştururken doğruca karşıya bakıyordum. "Tabii on yıl önce olanları bilmiyorsa."

Donny bana döndü. "O zaman adamımızın sadist değil, bir intikam katili olduğunun farkındadır."

Onaylarcasına başımı salladım. "Ama müdürün seni doğruca soruşturmaya atamasına sebep olacak kadar işleri batırdıysan, o zaman yapacağın son şey katil profilini bir intikam katili olarak çıkarman olur."

Donny'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve ardından bakışlarını kıstı. "Bu şerefsiz gerçekten bir şeyler biliyor. Soruşturmayı engellediği için görevden alınabilir ve hatta hapse bile girebilir."

"Farkındayım," dedim. "Bu yüzden anlattıklarını dinliyorum. Ben kendi alt kurul davamı yürüteceğim. Şimdilik davamızda çalışın. Patronunuz benim. O değil. Benim emirlerimi dikkate alın. Onunkileri değil. Şunu bilmenizi istiyorum ki işler ters giderse sorumluluk yalnızca bende."

"Bu şerefsiz yüzünden beni kovmaları umurumda bile olmaz, Logan. Onunla yalnız başına uğraşma. Üst mevkilerde çok fazla tanıdığı var."

"Evet ama ben kanıtlara göre hareket etmeyi tercih ederim," dedim ofisime dönmeden önce omzunu sıkarak.

Hadley içeri girdiğinde sandalyeme daha yeni oturuyordum.

"Lana'yı da bizimle Delaney Grove'a getirmen lazım," dedi duygusuz bir sesle.

Kaşlarım havalandı. "Ne? Niye böyle bir şey yapayım ki?"

"Birincisi, adamımız nihai sona yaklaştıysa uzun süre ortalıkta olmayacağız. İkincisi, Lana hâlâ geceleri yalnız kalmakta zorlanıyor. Bana anlattı," dedi omuz silkerek.

Gerildim. Lana bana böyle bir şeyden bahsetmemişti.

"Bana niye söylemedi?"

Omuz silkerek oturdu. "Lana güçlü biri. Zorlandığını bil istemiyor çünkü bu kadar güçlü olmasıyla gurur duyuyorsun."

İnleyerek elimi saçlarımda gezdirdim. Tabii zorlanırdı. Bir adam evine zorla girip onu öldürmeye çalışmıştı. O olaydan beri otelde kalıyorduk.

"Bir arkadaşıyla kalabilir. Onu Delaney Grove'a götürmek çok tehlikeli. Yasalara aykırı olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Kesinlikle katılıyorum ama içerideki şerefsiz ne derse desin, bizim karşımızda bir intikam katili var. İntikam katilleri yollarına çıkmadıkça birilerini hedef almazlar. Lana güvende olacaktır. Yasalara aykırı olmasına gelince de teşkilat, sivillerin bir yere gidip gitmemesine karışmıyor. Ne de olsa özgür bir ülkede yaşıyoruz."

Dudakları keyifle kıvrıldı. "Lana'yı buraya getirip açıklamanı yapınca şerefsiz herif delirecektir," diye ekledi.

Lana'yı, bir seri katilin önünde sonunda açığa çıkacağı bir kasabaya götürmek inanılmaz sorumsuz ve tehlikeli bir hareket gibi geliyordu.

"Lütfen, Logan. İnsanların arasında olmaya ihtiyaç duyuyor ve onun yanında bir tek sen varsın."

Küfrederek elimi saçlarıma daldırdım.

"Fail ona yaklaştığımızı düşünürse beni sinirlendirmek için Lana'yı hedef alabilir. Bu çok riskli."

"Bunun saçmalık olduğunu sen de iyi biliyorsun," dedi hemen. "Bu adam eğer peşine düşmeye niyetlenirse direkt *seninle* uğraşır. Zayıfları avlayan Plemmons gibi korkağın teki değil. Güzel esmerleri hedef alan cinsel bir sadist de değil. Mantıklı düşünmüyorsun."

Kahrolası aklını kaybetmiş gibi ona baktım. "Ben mi mantıklı düşünmüyorum?" diye sordum hayretle. "Zaten benim işim yüzünden daha yeni saldırıya uğramışken, eğitimsiz bir sivili suç mahalline götürmemi istiyorsun."

Eğildiğinde gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Lana, kendini Plemmons'ın ellerinden kurtardı. Beni kurtardı. Onu suç mahalline götürmüyorsun, her nereye gidiyorsak o güzel ve güvenli

bir yerde bekleyecek. Delaney Grove'da otel falan olmadığı için Craig kalacak düzgün bir yer bulsun diye onunla konuşacağım."

Sanki çağırmışız gibi Craig kapıyı tıklatarak ben cevap veremeden içeri girdi.

"Selam, ne haltlar döndüğünü bana açıklamak ister misin?" diye sordu kapıyı arkasından kapatarak.

"Lana'yı da bizimle getirmesini söylüyordum çünkü kız kendini güvende hissetmiyor. Kendini savunmasız hissettiği için seyahat etmekten bile nefret ediyor şu an. Bu konuyu onunla ben konuştum," diye açıkladı Hadley hızla.

Craig kaşlarını kaldırdı. "Yaşadıklarından sonra bu oldukça normal. Bence de gelmeli."

Hadley, sanki az önce şeker yemek üzerine girdiği bir tartışmayı kazanmış küçük bir kız gibi gülerek bana döndü.

"Sen de mi?" diye sordum Craig'e. "Bunun ne kadar tehlikeli olduğunun farkında mısın?"

Craig elini kaldırdı. "Güçlü, zinde adamları hedef alan bir intikam katili, çaresiz bir kadının peşine düşmez. Ekibimizden birinin peşine düşecekse bile direkt erkeklere yaklaşır. Failimiz korkak biri değil."

"Aynı şeyi söyledim," diye böbürlendi Hadley.

"İkiniz de profilci değilsiniz," diye hatırlattım.

"Bu yüzden senden daha iyi olmamamız gerekiyor ya," dedi Hadley, derin bir nefes alırken. Gözlerinde alaylı bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Neden bu kadar önemsiyorsun ki? Başta Lana'ya güvenmiyordun, şimdi de bizimle gelsin istiyorsun?"

Hadley dudaklarını birbirine bastırdı. "İşler değişti. Kıdemli Uzman Şerefsiz Ajan gelip de bir şeyler saklıyormuş gibi davrandığı için bütün taşlar yerinden oynadı."

"Bu da ne demek şimdi?" diye inledim.

"Lana bizimleyken, tek başına olduğundan daha güvende olacak," dedi Craig. İkisi de hemfikirdi.

Donny içeri girip kapıyı kapatınca ters ters ona baktım.

"Neler döndüğünü bilmiyorum ama sıradaki adımımıza çabucak karar vermeliyiz. O herif şu an şerifle konuşuyor ve profili herkesin içinde paylaşmak yerine özel bir mesele olduğunu söyleyerek kapıyı kapattı."

Sırayla üçümüze baktı.

"Ne oldu?" diye sordu gerginliği hissederek.

"Şu an tek başına güvende hissetmediği için Lana'nın bizimle gelmesi gerektiğini düşünüyorlar."

"Bu gayet anlaşılır bir durum. Onu da getir. Sonuçta bir şey olsa bile katil direkt bizim peşimize düşeceğinden Lana tehlikede olmaz," dedi Donny. Craig *ve* Hadley'nin zafer kazanmışçasına sırıtmalarına sebep olmuştu.

"Hay sikeyim böyle işi."

"Ayrıca," dedi Donny söylediğimi duymazdan gelerek. "Yüzbaşı Denyo'yu da bayağı sinir etmiş oluruz."

Ninova

On Birinci Bölüm

Bizi keserseniz, kanımız akmaz mı? Gıdıklarsanız, gülmez miyiz? Bizi zehirlerseniz, ölmez miyiz? Ve bize ihanet ederseniz, intikamımızı almaz mıyız?

-William Shakespeare

Shakespeare, intikama inanan birkaç filozoftan biriydi. Üstüne bir de romantikti. Romantikler intikama hep inanırlardı çünkü daha çok sever, kaybın acısını daha derinden hisseder ve kırılan kalplerindeki kine daha sıkı tutunurlardı. Bedenleri, ruhları ve zihinleri bir yana; en önemli parçaları kalpleri olurdu.

Kalbimin intikamını almak için ruhumu kaybettiğimde, bedenimi güçlendirip zihnimin her şeye daha hesapçı yaklaşmasını sağlamıştım.

Sanırım bu beni romantik yapıyordu.

Aynı şekilde romantik olan Jake'e yazdığım mesajın ortasındayken kapı tıklatılarak çalındı.

Logan kapıyı tıklatmazdı.

Temkinle kapı deliğinden baktığımda sırtı dönük ama hemen tanınan kızıl saçlı kişiyi fark ettim.

Bu sefer ne için geldiğini merak ederek kapıyı açtım. Ancak bana döndüğünde gözlerinden yaşlar akıyordu.

Omzuma çarparak yanımdan geçip içeri girdi.

Sırrım onun omuzlarına çok ağır bir yük yüklemiş olmalıydı. Siktir.

Çok yaklaşmıştım.

Sessizce kapıyı kapatıp ahşaba yaslandığım sırada Hadley yatağa oturmuştu.

"Altmış dokuz fotoğraf ve yetmiş çivi," dedi. Kısa bir anlığına beni süzdü. "İçimden bir ses yanlış saymadığını söylüyor."

Ne söylemeye çalıştığını fark edince yatağın diğer köşesine oturdum.

"Konu Ferguson mı?"

"Sonunda bugün dosyaya bakacak cesareti içimde buldum. Gidip bakabilmek için erkenden çıkmıştım ama konuşmamız gereken bazı meseleler oldu. Neyse, işin özeti yetmiş çivi ve altmış dokuz fotoğraf olması. Diğer fotoğrafı ne yaptın, Lana?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Onun fotoğrafını aldığımı biliyordu. Nasıl tepki vereceğini kestiremiyordum.

"Yaktım."

"Niye?" diye sordu hiçbir hissini belli etmeden.

"Çünkü zihin kırılgandır. O fotoğrafı arkadaşların görebilirdi ya da sen görebilirdin. Seni paramparça olmaya itecek olay bu olabilirdi. Korunmasız, hassas o çocuk olarak kendini *görmen* ve bir kanıtın var olduğunu bilmen, böyle bir şeyi kendi kulaklarınla duymanla aynı şey değil. Duymak, görmekten farklı işliyor. Beynimiz görüntülere seslerden daha hassas yaklaşıyor.

Senin paramparça olmanı istemedim. Mezarda olmasına rağmen o adamın kazanmasını istemedim. Bu yüzden yaktım."

Yüzünden düşen birkaç damla gözyaşını sildi.

"Seninleyim," dedi sessizce. "Neye ihtiyacın olursa yanındayım."

Bu... Aklımı daha da karıştırmıştı.

"Neden?"

"Çünkü bir psikopat, kendi planlarını bu kadar zorlaştıran birini umursamazdı. Sen büyük bir şefkatle yaklaşıyorsun. Yani psikopatlığın tam tersi durumdasın."

"Psikopatlık eğilimim var ama psikopat değilim," dedim iç çekerek. "Sana söylemiştim."

"Evet ama altmış dokuz fotoğraf ve yetmiş çiviyi görene kadar inanmamıştım. Artık sadece yanlış yapanlardan intikam alan birisi olduğuna gerçekten güveniyorum. O şeytanları ortadan kaldırmanın başka türlü yolu olmadığına ve ölmeleri gerektiğine inanan birisi daha varsa o benim."

Yorgun bir nefes verdim. Şu âna kadar kararsızlığının omuzlarıma ne kadar ağırlık yaptığını fark etmemiştim.

Her şey artık yerli yerindeydi, bundan böyle bildiklerini anlatmakla beni tehdit etmeyecekti.

"Bir de sanki başka işaret lazımmış gibi Kıdemli Özel Ajan Miller Johnson geldi."

İsmini duyar duymaz kaskatı kesildim, Hadley de bunu fark etmişti.

"Olayların üstünü o örttü, değil mi?" diye sordu. Tepkimi gayet iyi yorumlamıştı.

"Örtmekten fazlasını yaptı."

"Bana anlatmadığın başka ne var?"

"Sana olayın başındaki her şeyi anlattım. Sonrasında olanları anlatmadım. Ekibin kalanıyla öğrenmen lazım."

"Neden? Neden bir not falan yazıp hikâyeni anlatmadın ki?"

Öne eğildim. "Zihin kırılgan ve hassastır," diye hatırlattım. "Olanları, bu sırrı sakladığı için içten içe ölen birinden dinlemekle, bir katilin mektubundan okumak aynı etkiyi bırakmaz. Hikâyeyi bilen bir sürü kişi var, Hadley. Anlatacak birini bul. Ayrıca o kasabadakiler lanetli olduklarını iliklerine kadar hissetmeli. Hikâyeyi anlatmaları ne kadar uzun sürerse, senin ve ekibinin soracağı soruların sayısı da artacak. Daha fazla insan korkudan titremeye başlayacak."

"Sen de o korkuyu istiyorsun," dedi beni incelerken.

"Hepsini öldüremem," dedim omuz silkerek. "Ama dehşete kapılırlarsa, bir daha masum birisi yardım çığlığı attığında sessiz kalmamaları gerektiğini asla unutmazlar."

Onaylarcasına başını salladı, bunun onu ne kadar huzursuz ettiğini göstermek istemiyordu. Sonunda Delaney Grove'a gittiklerinde fikirleri değişecekti.

"Logan'ı seni de bizimle Delaney Grove'a getirmesi için ikna ettim," dedi beni hayrete düşürerek.

"Ne?"

"Ekiptekiler seni fark etmeden kasabada gezemezsin. Öcü'yle yaşananlardan sonra haberlerde yüzünü herkes gördü. İnsanlar seni tanır, Logan olmadan kasabada gezersen dikkat çekersin."

Bunu düşünmüştüm ama yanına gidip Logan'a sürpriz yaparım diye aklımdan geçmişti.

"Çok fazla dışarıda olacaktır, davayı araştırıyor sonuçta. Şerifin kiraladığı kulübelerde kalacağız muhtemelen."

Midem bulandı. "O kulübeler kasabanın sınırında, ormanın hemen dibinde. Gizledikleri her şeyi açığa çıkaracağınızı hissettiği an birinizin peşine düşüp suçu üstüme atmaya çalışır. Yani katil olan benim üstüme," dedim.

"Ondan daha akıllıyız. Karşımızdakinin Kızıl Katil olup olmadığını ayırt edebiliriz. Ayrıca ekibimizden kimse ölmeyecek. Kasaba kameralarının hepsine sızıp sürekli izlemem gerekse bile, uyanık kalmak için sürekli kahve içip kimsenin ölmeyeceğinden emin olacağım."

"Çok fazla kamera yok."

Başını iki yana salladı. "Birkaç tane olmalı."

"Haklısın. Birkaç tane var. Hepsi otoparkları ya da mağazaları görüyor. Başka yerde kamera yok. O birkaç kameranın açısından da hiçbir şey görünmüyor. İnan bana. Ne yapmam gerektiğine karar verdiğimden beri o kasabayı araştırıyorum."

Omuzları düştü.

"Neden kamera yok?"

"Çünkü zihin kırılgandır," dedim tekrar. "Duyduklarının dedikodudan, yalandan ibaret olduğunu düşünmek daha kolaydır. Ancak gördüğün bir şeyi göz ardı edebilmek o kadar kolay değildir. Ve şerif, kimsenin görmesini istemediği çok fazla şey biliyor."

Titrek bir nefes verdi.

"O kadınları öldüren şerif miydi? Suçunu babana attıkları şu cinayetlerin sebebi?" diye sorduğunda midem kasıldı.

Ben daha cevap veremeden Logan içeri girmişti. Bizi görünce duraksadı. "Hemen yetiştirdin mi?" diye sordu gözlerini Hadley'ye dikerek.

Hadley, en son bu duruma düştüğümüzde yaptığı gibi kekelemedi. Logan'a sataşırcasına sırıtıyordu. "Olabilir."

Logan gözlerini devirdikten sonra bana döndüğünde bakışları yumuşadı.

"Birkaç işi halletmem gerekiyor ama senin için sorun olur mu? Geceleri dışarı çıkmaman gerekecek. Kendini daha çok bir mahkûm gibi hissedeceksin ama seni daha çok görebileceğim."

Neden benim için endişeleniyormuş gibi konuşuyordu?

Hadley'ye döndüm ama masum masum gözlerini kırpıştırıyordu. Tekrar Logan'a baktım.

"Burada sensiz kalmaktansa seninle olmayı tercih ederim. Hadley de bir süre ortalarda olmayabileceğinden bahsetti."

Logan'ın suratı asılsa da onaylarcasına başını salladı. Bana doğru yöneldiğinde yerimden kalktım. Yanıma gelir gelmez bana sarıldı. Sanki rahatlamaya ihtiyacım varmış gibi kollarını belime sarmıştı. Ona karşılık verip kolunun üstünden Hadley'ye baktığımda bana sırıttığını fark ettim.

Neler oluyordu?

"Şu sıralar yalnız kalmaktan pek hoşlanmadığını bana söylemen gerekirdi. Gerçi orada da yalnız kalacaksın. Ne yapacağımı hiç bilmiyorum," dedi, gerçekten suçluluk duyuyor gibiydi ve sesi bir hayli yorgundu.

Bana gülümsemekle yetinen Hadley'ye ters ters baktım.

"Sorun olmaz," dedim onu rahatlatarak. Logan'a daha sıkı sarılıp Hadley'nin canını yakacak yöntemler düşünmeye başladım. "Gerçekten."

Geri çekilip gözlerime bakabilmek için çenemi hafifçe kaldırdı. Onunla oynuyormuşum gibi hissediyordum ve bu hiç hoşuma gitmemişti.

"Eşyalarını topla. Yarın gidiyoruz."

"Yarın mı?" diye sordu Hadley gözlerini fal taşı gibi açarak. "Birkaç gün sonra sanıyordum."

"Kıdemli Özel Ajan Johnson, şerifle konuştuktan sonra daha erken gitmemize karar verdi. Belki oraya gidince aradığımız cevapları buluruz," dedi Logan. "Gidip eşyalarını toplayabilirsin. Ayrıca bize de biraz müsaade et."

Hadley yataktan kalktığında beni de peşlerinden sürüklemelerine sebep olduğu için küfretmemeye çalıştım. Kasabaya gitmeden önce ortadan kaybolup iki kişiyi nasıl öldürecektim?

Kevin'ı ya da Anthony'yi hâlâ bulamamışlardı.

Galiba bir kişiyi şimdi halledip diğerini başka zamana saklamam daha iyi olacaktı. Morgan, Jason'dan daha kötüydü. Jason vakti geldiğinde ölecekti. Sadece planımdakinden farklı bir zamanda.

"Yarın yola çıkacaksak eve gidip ihtiyacım olan birkaç şeyi almam lazım. Ayrıca ortağımla da konuşup işleri düzene sokmam lazım. Akşama dönerim," dedim bana sıkıca sarılmasına müsaade ederek.

"Zorlandığını bana söylemeliydin. Benim de fark etmem gerekirdi. Kahretsin ki bir de profilci olacağım. Böyle şeyleri fark etmek benim işim."

Hadley'yi gebertecektim. Hayır, gerçekten gebertmeyecektim ama belki biraz canını yakardım.

Logan'a sıkıca sarılıp gömleğinin üzerinden göğsünü öptüm. Çok güzel kokuyordu.

Kumral saçları, canı her sıkıldığında elini saçlarına attığı için bugünlerde epey dağınıktı. Bu, onunla ilgili fark ettiğim detaylardan biriydi.

"Logan, ben iyiyim. Gerçekten," dedim suçluluk duygusunu yatıştırmaya çalışarak. Niyeti ne olursa olsun Hadley'nin Logan'a kendini böyle hissettirmeye hakkı yoktu ve cidden kızmıştım.

Dudaklarını alnıma bastırdığında ona yaslandım. Sıcaklığının tadını çıkardım. Sanki bana böyle her sarıldığında ruhunu benimle paylaşıyormuş, benim ruhumu yeniliyormuş gibi hissediyordum.

On yıldır kimsenin yapamadığını yapmış, beni iyileştirmeye başlamıştı.

Ona bir şey olmasına izin vereceğime ölürdüm. O kasabada Logan'ı yalnız başına, bilmediği tehlikelere karşı korumasız bırakmayacaktım. Oradaki ahlaksızlıklardan bihaberdi ve görünce de inanmayacaktı. Henüz değil. Çaresizce cevapları öğrenmek istemesine daha vardı.

İşlerin çoğu o zaman hallolacaktı. İşte o zaman gerçekler insanın karnına inen minik bir yumruktan ziyade, içine işleyen bir nakavt gibi hissettirecekti.

"Gerçekten işe dönmem lazım ama gelip eşyalarımı toplayacağım. Muhtemelen geç dönerim ama bana ihtiyacın olursa lütfen ara, mümkün olduğunca hızlıca gelirim," dedi nazikçe.

Onu susturmak için öpmem gerekmişti. Bana ne kadar iyi hissettirdiğini görsün istiyordum. Onu birçok sebeple öpüyordum ve sebeplerin her biri bu kadar güçlü olduğundan dahi haberimin olmadığı tek bir basit, zararsız, üç harfli kelime etrafında dönüyordu.

Babamın, annemin ölümünü neden hiç atlatamadığını işte şimdi anlıyordum.

O romantik bir adamdı.

Gerçek bir romantik, aşkını kaybettiğinde kendini toparlayamazdı.

Logan ellerini kalçalarıma indirse de herhangi bir hamle yapamadan telefonu çaldı. İnleyerek telefonunun ekranına bakınca gözlerini devirdi.

"Bu orospu çocuğundan nefret etmek için bir sebep daha," dedi telefonu açmadan önce aklımı iyice karıştırarak. "Kıdemli Özel Ajan Johnson, beni ne çabuk özledin."

O ismi duyunca gerilmemek için kendimi zorladım. Mikro ifadelerim beni ele verebilir diye yüzümü ifadesiz tutmak için çabalıyordum. Logan'ın göğsünü öpmeye devam ettim. Boştaki

eli şefkatle sırtımı okşuyordu. Düşüncelere daldığının ve kafasının dolu olduğunun bir göstergesiydi bu.

Bana dokunması, bana sarılması, ihtiyacım olmasa da beni rahatlatması artık doğal geliyordu. Biriyle bu kadar rahat olabileceğim aklımdan ucundan geçmezdi. Onun gibi birinin var olduğunu hayal bile edemezdim.

"Ne yaptığım seni ilgilendirmez, Kıdemli Özel Ajan Johnson," dedi Logan tersçe. Dudakları kıvrıldı. "Artık patronum olmadığını unutma."

Midem kasıldı ama hemen sonra Logan'ın yalnızca yedi yıldır FBI'yla çalıştığını hatırladım. O meseleyle bir ilgisi yoktu.

Tekrar rahatladım.

"Geldiğimde sana haber veririm. Senden beş santim uzunum ve saçlarım kumral. Beni gözden kaçırman zor."

Logan'ın görmesine müsaade etmeden göğsüne doğru gülümsedim. Sürüdeki diğer koyunlara ayak uyduranlardan değildi.

Karşıdakinin hâlâ konuşmaya devam ettiğini duysam da Logan telefonunu kapattı. Gülümsememi gizlemeye devam ediyordum. Kolları tekrar beni sardıktan sonra biraz bekledi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi sessizce.

"Tabii."

"Neden geçmişinden hiç bahsetmiyorsun? Konuyu senin açmanı bekliyordum ama hiçbir şey söylemezsem beni bu konunun dışında tutacakmışsın gibi hissediyorum ve endişeleniyorum."

Kanım dondu. "Şimdi olmaz. Bugün değil. Böyle değil en azından," dedim boğuk bir sesle. "Ama bir gün her şeyi öğreneceğine söz verebilirim."

Bıçak gibi keskin ihtimallere rağmen gerçeği öğrendiğinde hâlâ beni sevebilmesini umuyordum.

Bana daha da sıkı sarıldı, göğsümdeki sancıyı görmezden geldim.

"İşe dönmem lazım. Koşup müdahale etmezsem ekibimden biri Johnson'ı öldürebilir."

Hiçbir şey bilmiyormuş gibi görünmek ve şüphe çekmemek adına bir şeyler sormam gerektiğini fark ettim.

"Johnson mı?" dedim iç çekip geri çekildiği sırada.

Oyalanmadan beni hızlıca öptü, çünkü uzatırsa işlerin çabucak kızışacağını biliyordu. Kapıya yöneldiği sırada soruma cevap verdi: "Aşırı uzun bir hikâye. Bu dava kapandığında seninle sonunda uzunca bir vakit geçirebileceğim gibi."

"Bu da ne demek?" diye sordum gerçekten şaşırarak.

Dönüp bana kederle gülümsedi. "Johnson'ın bir şeyler gizlemesine engel olmam muhtemelen kariyerime mal olacak."

Ardından kapıdan çıkıp beni soru işaretleriyle ardında bırakıp gitti.

Niyetlendiğimden daha hızlı öldürmem gereken birisi vardı, bu yüzden aceleyle üstümü değiştirdim. Daha sonra gerekirse büyük botlarımla değiştireceğim spor ayakkabılarımı giydim.

Hadley'nin odasına gidip sertçe kapısını yumrukladığımda gülümseyerek kapıyı açtı.

"Logan'a ne dedin?" diye sordum dişlerimi sıkarak. Odasına girmiştim bile.

"Öcü travmasıyla boğuştuğunu. Senin de bizimle gelmeni istemesinin en kolay yolu buydu."

Ona ters ters baktım. "Boğuşmuyorum ama."

"Evet, normal bir kız boğuşurdu. Ben bile gidip evimde yatmaya hâlâ korkuyorum, üstelik zorla girdiği yer benim evim bile değildi. Kendimi hâlâ korunmasız hissediyorum."

"Logan da artık suçlu hissediyor. Bir şeylerle boğuşuyormuş numarası yapmadım çünkü onun kendini suçlu hissetmesini is-

temiyordum. Hiç gerek olmayan bir yükü taşımasına sebep olmaktansa benden şüphelenmesini tercih ederdim."

Yüzü düştü. "Böyle bir şeye sebep olmak istememiştim," dedi ciddiyetle. "Siktir."

Omuzlarımı geriye atarak telefonumdan saate baktım. "Yapmam gereken işlerim var, döndüğümde Logan'ın kariyerinin neden tehlikede olduğunu belki bana açıklarsın."

Dudaklarını birbirine bastırmasına bakılırsa durumdan haberdardı.

Morgan'ı öldürme işim birkaç dakika daha bekleyebilirdi.

"Ne oldu?"

"Miller Johnson departmanın Baba'sı. Böyle bir şöhreti olunca üst mevkidekilerin gözünde biraz daha nüfuzlu birine dönüşmüş. İşleri feci bir şekilde batırmasına rağmen onu kovamayacaklarından departmanını değiştirmişler. Müdür, senin kasabada her ne yaşandıysa olayların üstünü örtbas edebilsin diye bir sürü protokolü görmezden geliyor. Ama Logan böyle oyunlara gelmez, FBI kariyerini mahvedecek bile olsa bir sürü üst düzey memura karşı çıkacaktır."

Yozlaşmanın her türlüsünden nefret ederdim. Bu yola çıkmamın sebebi de buydu. Kimse bir şey yapmıyordu.

Ben hariç.

"Logan'a karşı çıkan bütün FBI çalışanlarını öldüremezsin," dedi Hadley yüz ifademi fark eder etmez.

Niye öldüremeyecektim ki?

"Tabii ki de," dedim üstten üstten.

Tam odadan çıkacaktım ki dirseğimi tuttu. Bakışlarım bana dokunduğu yere çevrilince hızla elini çekti, bana karşı korkusu biraz da olsa sürüyordu.

Gözlerine baktım. "Her şey bittiğinde ne olacak?" diye sordu çekinerek.

"Harika bir evrende Logan benim bu yanımı hiç öğrenmiyor. Daha harika bir evrende, Logan gerçekleri öğrense de onun ahlaki pusulası benim kadar çarpık olmadığı hâlde her şeye anlayışla yaklaşıyor. Ama gerçekte beni hapse attıran kişi o olabilir çünkü ona asla zarar vermem, Hadley."

Gözlerini benden ayırmıyordu, sanki özellikle aradığı bir şey vardı.

"Araştırmalara göre intikam katillerinin neredeyse hepsi kendi mücadelelerinin sonunda ölüyor, Lana. Genelde bir polis tarafından ya da biri kurtarılmaya çalışılırken çünkü odaklandıkları tek şey intikam oluyor."

"İstatistiklerin farkındayım," dedim. Sesime ya da ifademe hislerimin hiçbirini yansıtmıyordum.

"Nihai sonunda böyle bir şey gerekirse bunu yapan kişinin Logan olmadığından emin olmalısın. Duydun mu beni? Onu öyle yaşamaya mecbur bırakmaktansa bunu ben yaparım," diye uyardı beni. Yasaların hangi tarafında durduğunu bana açıkça hatırlatmıştı.

"Ona böyle bir şey yaptırmaktansa kendimi öldürürüm," dedim gizleyemediğim hırıltılı bir tonla.

Boğazını temizledi.

"Ama hedefin bu, değil mi? Ölüp mesajını ölümsüzleştirmek..."

Yavaşça başımı salladım, ne diyebileceğimi bilmiyordum.

Gözle görülür ölçüde rahatlamıştı.

"O cehennem çukuruna gitmeden önce bilmen gereken bir şey var," dedim onu süzerek. Sadakatinin bana dönmesini izliyordum.

"Neymiş?"

"Şerif var ya? İlçedeki *her şeyin* sahibi o. Kablo mu lazım? Onun tedarikçisinden, onun iş yerinden alman gerekiyor.

İnternet mi lazım? Sadece onun tedarikçisi internet sağlayabilir ve *yabancılar* orada iş yapamaz. Yapmayı denerlerse işler pisleşir. Su mu lazım? Şehrin değil, ilçenin değil, *onun* rezervuarı su sağlıyor. Yemek mi lazım? İlçedeki bütün marketler onun. Benzin mi lazım? Ne demek istediğimi anlamışsındır. Bölgedeki bütün hastaneler de ona ait. Abimle oradan siktir olup gitmemizin sebebi de bu, geç kalsak da ölecektik, Delaney'de kalsak da. Kasabamıza *sonradan* Delaney Grove dediler. O herif ofisine geçer geçmez kasabanın ismini değiştirdi ve uygun yollarla bunu resmîleştirdi."

"O adamın oksijen dışında her şeyin sahibi olmaya çalıştığını ve kimsenin buna engel olmadığını mı söylüyorsun?" diye sordu inanamıyormuş gibi.

"Çok üst mevkilerde dostları var ve o dostların çok parası var diyorum. Sadece Delaney'de değil, Hadley. Bunu bizzat biliyorum. O herifin eli kolu her yere uzanıyor. Herkesin patronu ve şerifi. Onlara göre dokunulmaz birisi. Bu yüzden ona sırt çevirecek birilerini bulamayacaksınız. Özellikle de günahlarını örtbas ederken dürüstlüğüyle böbürlenip durduğu için."

"Neden Delaney?" diye sordu. Aklı karışmıştı.

"Oraya ilk yerleşenler atalarıymış. Soyadı Cannon olabilir ama oradaki en nüfuzlu kişilerden geliyor. Bunu da yararına kullanıp birisi ona karşı çıktığında köklerinin ne kadar derine uzandığını herkese hatırlatıyor. Ve Kyle. Kyle da kendi suretiyle yarattığı bir canavar."

Bir anlığına düşüncelere daldı. "Kyle'ın soyadı neden Cannon değil de Davenport?"

Başımı eğdim. "Çünkü şerif, Kyle'a soyadını *asla* vermezdi. Oğlu bile bunun için yeterince iyi değildi. Sadece tek bir kişi hak ediyordu."

"Kim?" diye sorduğunda arkamı dönüp kapıya yöneldim.

"Bir kız," dedim durup ayaklarıma bakarken. "Kızı. Babamın tutuklanmasının sebebi o."

"Neden?"

"Beklemen lazım, Ajan Hadley."

Tekrar döndüğümde hayal kırıklığıyla derin bir nefes verdi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu kapıyı açtığım sırada.

"Biraz yağ alacağım."

"Çok açıklayıcı oldu," diye homurdandı. Ardından odadan çıktım.

On İkinci Bölüm

Küçük olsa da yaman biridir.

-William Shakespeare

Geleceğimin ne kadar kasvetli olduğunu bilerek geleceğe bakıyorum. Endişeleniyorum. Çocuklarım için endişeleniyorum. Onlara ne olacak? Zaten annelerini kaybettiler, şimdi bir de başka birinin günahları boynuma dolanarak karanlık yalanlar ve imalarla ailemizi mahvediyor.

Çocuklarım dışlanacak. Korkarım soyadım onlara zarar verecek. Kızım gözü karadır, benim için mücadele ediyor. Oğlumsa şu an kırılgan, kendini zor ayakta tutuyor.

En çok Victoria için endişeleniyorum. Oğlum yasımı tutsa da toparlar. Kızımsa benim için mücadele etmekten vazgeçmez. Bu da onu tehlikeye sokabilir. Olanların suçunun bana atılacağı ortada ama nedenini anlayamıyorum.

Neden bunları yaşıyoruz? Neden bizim başımıza geliyor? Yeterince acı çekmedik mi?

Hayatıma son verdiğimde bu çileyi de beraberimde götürebileceğimi bilsem, hiç durmazdım.

Ama öyle bir şey yaparsam çocuklarıma pes etmeyi öğretmiş olurum. Karımın asla onaylamayacağı bir emsale dönüşürüm.

Bu yüzden mücadele edeceğim. Ve tüm umutlar tükenmiş olsa da gerçeğin galip gelmesini umacağım.

Çocuklarımın iyiliği için mücadele edeceğim.

Güneş batarken günlüğü kapatıp çantama koydum. Ne zaman mücadele etmemin neden gerektiğini hatırlamam gerekse, mücadele etmek dışında bir şansı olmayan o adamın günlüğünü okuyordum. Çocukları için mücadele eden o adamın günlüğünü.

Bizim için mücadele eden.

"Lana, orada mısın?" diye sordu Jake. Telefonumu omzumla yanağım arasında sıkıştırmış dikiliyordum.

"Buradayım," dedim.

"Bu hiç hoşuma gitmedi. Morgan'ın evine kamera bile kuramadım, kahrolası herif karma dövüş sanatları dersi veriyor. Dövüşmeyi bilen bir adamın evine gözün kapalı gidiyorsun."

"Hepsi dövüşmeyi biliyordu," dedim umursamazca.

"Onun kadar değil. Sen de farkındasın. Aceleye getirip fazla cesur davranıyorsun. Yenilmez olduğuna karar verdiğin o noktaya ulaştın artık. Bunu konuşmuştuk. Böyle bir kompleks geliştirdiğini düşündüğüm zaman iplerini birazcık çekmem konusunda anlaşmıştık."

Sinirliydi ve onu anlıyordum. Logan'a âşık olduğum an planlarımız beş kat zorlaşmış, yedi kat daha tehlikeli bir hâl almıştı. Acele ve dağınık çalıştığımdan bahsetmiyordum bile.

"Yarın orada olmam lazım. Morgan bu gece ölecek. O kasabaya yaptıklarımı öğrendikleri için bu ikisinin kaçmasına izin veremem. Sonra onları öldürmem daha zor olur. İkisini de aynı anda öldürüp FBI'ın dikkatini de çekemem."

"Kahretsin, Lana. Bırak da ben halledeyim."

"Olmaz," dedim hemen. "Senin taktığın lakapla Kızıl Katil, aynı anda iki yerde olamaz, yoksa bir ortağım olduğunu anlarlar. Bütün iş bozulur. O kasabadakiler bana şeytanın dölü diyordu Jake ve gayet ciddilerdi. Buna cidden inanıyorlardı. İşim bittiğinde, ruhlarını toplamak için hayaletlerin ve şeytanların kasabaya indiğine inanacaklar. Sen olmadan onların aklını başından alamam."

Küfrederek homurdandı. "Tamam. Siktir. Tamam. Yirmi dakikaya oradayım. Telefonunu açık bırak. Başın belaya girerse duyup silahla içeri girerim."

"Onu ben hallederim," dedim.

"Çok ukala oldun sen."

"Bana inancını mı kaybettin? " dedim gülümseyerek.

"Asla. Sadece özensiz davrandığı için kardeşimin onlardan birine yenilmesini istemiyorum," diye karşılık verdi.

"En azından evde oyalanıp kameraları sökmekle vakit harcama riskine girmeyeceğiz."

"FBI'ın, kurbanları izlediğini hâlâ fark etmemelerini anlayamıyorum."

"Duvarda iki minik delik öyle sıradan ki muhtemelen senin mini kameralarının oraya sığdığından şüphelenmezler bile. Bu teknolojiye sözde bir tek Ulusal Güvenli Ajansı'nın erişimi var ya hani."

"O teknolojiyi sır olarak saklamak istiyorlarsa bu kadar kolay *hack*lenmemeleri de lazımdı."

Gözlerimi devirerek sırıttım. "Kim ukalaymış acaba?"

Beni tanımlamak için çok kötü bir kelime mırıldandığında gülümsemem genişledi.

"Olabilecek en kötü şey orada ölmen değil, Lana. Seni yenerse... O herifin geçmişini sen de biliyorsun. Zarar verdiği tek kız değilsin."

Buz gibi bir öfke tenimde kol gezerken gülümsemem soldu. "Biliyorum. Babası valiyle arkadaş olduğu için tüm suçlamaların düştüğünü ve kadınların yalancı fahişeler gibi görüldüğünü de biliyorum. Değil mi?"

"Dikkatli ol," dedi iç çekerek. "Onu tuzağa düşür. Sonra eğlenirsin."

İşte bunu duyunca gülümsemem geri dönmüştü.

"İçeri giriyorum."

"Telefonu açık bırak."

"Olur, efendim!" dedim alayla.

"*Anlaşıldı, efendim,* demen lazım ama neyse."

Yavaşça telefonu cebime koydum. Daha büyük bir katliam için *eve* dönmeden önce son bir kez cinayet işlemek üzere içeri girdim.

Kasabayı kızıla boyayacaktım. Onların, sokakları kanımızla boyadığı gibi.

Çantamı alıp arabadan indim, sokakta yürümeye başladım.

"Birinci aşamayı başlatmak için Delaney Grove'a gitmen gerektiğini unutma," dedim kulaklığa doğru.

"Evet. Gideceğim. Pervasız davranıp kendini öldürtmediğinden emin olur olmaz," dedi Jake kulağıma yüksek sesle.

Sesi kısarak Morgan'm evine yaklaşırken adımlarımı yavaşlattım. Pencereden, Morgan'ın hiç utanmadan evde boxerıyla gezdiğini görebiliyordum.

Neyse ki komşularıyla arasında yaklaşık iki kilometre mesafe vardı, kimse bölmediği müddetçe işimi çabucak halledebilirdim. Cinayetleri aceleye getirmekten hiç hazzetmiyordum. Bu herife günlerce işkence etmeyi planlamıştım.

Şimdiyse doğaçlama yapıp günler süren işkenceyi tek bir yönteme sıkıştırmam gerekiyordu. Bunun tek bir yolu vardı.

"Giriyorum," diye fısıldadım ön kapıyı açarken.

Kapının kolunu çevirdiğimde kilitli olmadığını fark etmek beni şaşırtmamıştı. Morgan, kimsenin ona zarar veremeyeceği belalı bir tip olduğunu sanıyordu. Yenilmezlik demişken ...

Kapıyı ittiğimde gıcırdadığını duyar duymaz yüzümü buruşturdum. Durup sesleri dinledim. Morgan'ın bu tarafa geldiğine dair bir ses duymamıştım.

Ev genel anlamda sessizdi, bu yüzden kapıyı ittim ancak tekrar gıcırdaması riskini almamak için aralık bıraktım.

Kulaklıkta Jake'ten herhangi bir ses gelmiyordu. Saçlarımı açarak lüks kulaklığı gizledim. Her an her şey olabilirdi ve farklı senaryolara hazırlıklı olmalıydım.

Köşeyi döner dönmez kalbim sertçe göğsüme çarptı. Hiç *beklemediğim* bir namluyla karşılaşınca gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Siktir!" diye bağırdı Morgan, silahını indirerek. Hâlâ elinden bırakmasa da en azından indirmişti. Hayretle bana bakıyordu. "Kahretsin be kızım. Bir adamın evine öylece girerek ne halt etmeye çalışıyorsun?"

Şaşkınlığımı bastırınca Jake'in ne kadar haklı olduğunu fark ettim. Morgan da aklı karışık bir hâlde bana bakıyordu. Şu an kim olduğumu bilse silahıyla beynimi patlatırdı.

"Özür dilerim," dedim bilerek tiz bir sesle konuşarak.

Ne de olsa Morgan kadınlardan korkmuyordu. Onun kafasında ben zararsızdım. Düşünce şekli böyleydi. Altına aldığı kadınları kolaylıkla etkisiz bırakabilirdi.

"Arabam bozuldu ve gördüğüm ilk ev burası," dedim hızla atan kalbimi tutarak.

Gözleri dekolteme inince dudaklarına küçük bir gülümseme yayıldı. *Evet, hepsi senin için, koca adam. Hoşuna gideceğini*

biliyordum. Seksiyim, tehlikeli değilim. Böyle düşün de silahını bırak hadi.

"Öyle mi?" diye sordu silahının güvenlik kilidini tekrar açarak.

"Evet. Işıkların açık olduğunu gördüm." Saçımı geriye atıp kulağımdaki Bluetooth kulaklığı işaret ettim. "Şarjım bitti, telefonunuzu kullanabilmeyi umuyordum. Tabii arabalardan anlıyorsanız başka."

Dudaklarını yalarken dikkati hâlâ dekoltemdeydi.

Yüzüme bir yumruk inince acıyla inledim. Bu sefer gözyaşlarıma hâkim olamıyordum. Yüzümde hissettiğim sıcaklığın sebebinin kan olduğunu biliyordum. Bir yerimin kırıldığını anlayabiliyordum.

"Kahretsin, Morgan, kızın yüzünü mahvetmesene!" dedi Kyle tersçe. "Ben bir kere daha yapmak istiyorum ve akan kana bakarak boşalamam. Onun hasta babasına benzemiyorum sonuçta. Ayrıca sıra sende bile değil."

Morgan üstümden inerken gözlerimden yaşlar akıyordu. "Gidip abisinin kıçıyla biraz daha ilgilen. Sikinin yeri orası."

"Ne dedin sen?" diye homurdandı Kyle.

"Duydun işte. Diğerleri siklerini sokacağı şeyin ne olduğunu önemsemiyor olabilir ama bana ne yapacağımı kimse söyleyemez. Ben göt falan istemem, hele de erkek götünü asla. Ben karıları tercih ederim, ibne."

Kyle yaklaşsa da Morgan meydan okurcasına sırıtmakla yetinmişti. Gösteriyi düzenleyen Kyle olsa bile aralarında sürü mantığında olmayan tek kişi Morgan'dı. Kyle da bunun farkındaydı. Haddini aştığı için üstümdeki manyağı öldürmek istese bile kılını kıpırdatmadı.

Morgan buraya sadece beni becermek için gelmişti. Diğerleri gibi beni cezalandırmak istemiyordu.

Beni becereceği günü uzun zamandır bekliyordu.

Elleriyle göğüslerimi sıkarak inlemeye başladı. "Hep bunların tadına bakmak istemiştim," dedi dudaklarını eğerek.

Hiçbir şey hissedemeyecek kadar uyuşmuştum. En azından zihnim bana böyle söylüyordu. Bu histen midem bulanmıştı. Sonsuza dek uyuşuk kalmak istiyordum.

Güçlü eller zayıf ellerime uzanmış sıkı sıkı tutuyordu ama mücadele etmeyi bıraktığım için buna artık gerek yoktu bile. Yüzüme yediğim yumruk mücadeleme engel olmuş, beni sersemletmişti.

"En azından yağ getirdim," dedi Morgan kulağıma. O içime girip çıkarken ben bambaşka bir yerde olduğumu düşünmeye çalışıyordum. "İyi hisset diye uğraşıyorum, sen de kalkıp beni ısırıyorsun öyle mi?" dedi sertçe kulağıma doğru. "Hoşuna gitsin istedim, bebeğim. Beni ısırmaya çalışmak yerine öpseydin sana vurmazdım," dedi hareketleri hızlanırken. "Boşalmanı istiyorum. Seni boşaltanın ben olduğumu bilmeni istiyorum. Gecenin kalanında, sıra tekrar bana gelene kadar gözlerini kapatıp herkesin yerine beni hayal etmeni istiyorum."

Midem bulanmaya başlayınca boğazıma yükselen safrayı yuttum.

"İçinde olduğum her âna bayılacaksın." Saçlarımı kenara itti. "Şunu unutma, eğer sen uzun zaman önce bana karşı çıkmamış olsaydın, şu anda her şeye bir son verebilirdim."

Hâlâ içimdeydi, boşalırken titremeye başladı. Dudaklarını boynumda gezdirdiği an boş bakışlarım yana düşmüştü. Yağ yüzünden sırılsıklamdım ve acı daha katlanılabilir bir hâl almıştı ama ağlamaya devam ediyordum. Bizi kurtarmak için birinin geldiğini hayal ediyordum. Birisi gelecek ve içimdeki adamın kafasını kesecekti.

Böylece gözümü her kapattığımda onun ölümünü görecek ve geceleri daha rahat uyuyacaktım.

"Sıra kimde?" diye sordu Morgan. Ardından göğüslerimi son bir kez sıkarak güldü.

Sıradaki kişi kanlı yüzümü görmek zorunda kalmasın diye beni çevirdiklerinde karşı koymadım. Onları görmekten bıkmıştım. Nefes almaktan bıkmıştım.

Sadece bitsin istiyordum.

"Demek yalnızsın?" diye sordu Morgan. Acele etmeden bakışlarını bedenimde gezdiriyordu. Onaylarcasına başımı salladığımda *cık cık*ladı. "O zaman bizi kader bir araya getirdi."

Bana doğru bir adım atsa da umduğumun aksine silahını bırakmamıştı. Silahı etkisiz hâle getirmek biraz zor olacaktı. Karşımdaki adam Hadley gibi deneyimsiz değildi.

Beni boğazımdan tutmasına izin verdim. Sertçe duvara çarptığında yalandan şaşırmış gibi yaptım. Dizini bacaklarımın arasına ittiğinde canım acımışçasına inledim. Ancak silahın yere çarptığını duymadan harekete geçmedim.

Ardından dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Az önce onun yaptığı gibi *cık cık*ladım. Kaşları hayretle çatıldıktan sonra kollarımı kaldırıp elimin ayasıyla burnuna sertçe vurdum. Morgan geriye doğru sendelerken her yer kan içinde kalmıştı.

"Buna karşılık vermek için uzun zamandır bekliyordum," dedim kulaklığı kenara atarak.

Bana baktığında gözlerindeki öfkeyi gördüm. Öfkeli insanlar ince düşünmeden saldırırlardı.

Tam da beklediğim gibi bana doğru atıldığında dizimle karnına vurup dirseğimi sertçe ensesine indirdim. Duvara çarparken sersemlemişti, düşmeden önce bir iki adım sendeledi.

O kendine gelemeden çantamdaki kabloyu aldım ve boğazına sararak arkasından onu boğmaya başladım. Morgan sendele-

di ama ben arkasındayken yerinden kalktı. Sırtında bir maymun gibi asılı kalıp onu daha büyük bir kuvvetle boğmaya çalışmama sebep olmuştu.

Beni duvara çarpsa da onu bırakmadım, acı hissetmiyordum. Acı eşiğim onunkinden yüksekti.

"Böyle olmamın sebebi sensin," diye fısıldadım.

Karşımızdaki aynadan gözlerinde beliren şaşkınlığı gördüm.

Kim olduğuma dair hiçbir fikri yoktu.

Yere düştüğünde onu bıraktım. Bilinci ne tamamen kapanmıştı ne de karşı koyacak kadar kendindeydi.

Hızlı hareketlerle ellerini kelepçeleyip bir halat kullanarak kelepçeleri oturma odasının kirişine bağladım. Ardından ayaklarını bağladım ve büyük çantamdan elektronik bir çivi tabancası çıkardım.

Küçük ama çok güçlü tabancayı ayağına sıkıp yerinden ayrılmayacağından çabucak emin olduğumda, insanın kanını donduran bir çığlık attı. O hıçkırmaya devam ederken yağı çıkardım.

"Kimsin lan sen?" dedi inleyerek.

Ayaklarını oynatmaya çalıştığında acıyla hıçkırdı. Çiviler, ayaklarını parçalamadan çıkaramayacağı kadar uzundu.

"Endişelenme, Morgan," dedim çıplak göğsüne yağ sürerken. "Yağ getirdim. Bundan keyif almanı istiyorum. İçine girdiğimde iyi hissedeceksin."

Sert bir hamleyle bıçağı gövdesinin yan tarafına soktuğumda kan donduran bir çığlık daha duyuldu. Kim olduğumu anladığı anı gözlerinde yakaladım.

"İyi hissettirmiyor mu?" dedim alayla.

"Hayır," dedi başını iki yana sallayarak. "Olamaz. Sen değilsin."

Eğilip kulağına iyice yaklaştım. "Yıllar önce beni kurtarmalıydın. O zaman ben de seni kurtarabilirdim."

Son kez alayla ona bakıp boxerını sıyırdım ve eldivenlerimi takıp aletini yağladım. Hasta herif sertleşmişti. Bununla ilk kez karşılaşıyordum.

Beni izlerken muhtemelen başka bir şey yapacağımı sanıyordu. Aldığı bıçak darbesi ölümcül değildi. Canını yakacak olsa da onu öldürmeyecek noktaları gayet iyi biliyordum.

Çok acı çekiyor olmalıydı ama cinsel bir sapık olduğu için umursamıyordu muhtemelen. En azından bir bıçak daha çekip yavaşça yağlı göğsünde gezdirene kadar umursamıyordu.

En kıymetlisine yaklaştığımda nefesi kesildi.

"Yapma," diye fısıldadı. Ne yapacağımı anladığında telaşlanarak rengi attı. "Marcus'a yaptıklarıyla benim bir ilgim yok. Yemin ederim ben yapmadım."

"Aynayı sen tuttun. Kyle onu keserken sen gülüyordun. Kyle'ı sana hava atması için cesaretlendiren sendin. Yaşananların sebebi sensin. Bu niye kalacak ki o zaman?" diye sordum. Aletinin kenarını hafifçe çizdiğim an korkuyla inlemesini dinledim.

"Yapma! N'olur! Yalvarıyorum dur."

Enfes karanlık bir gülümseme dudaklarıma yayıldı. "Biz yalvarırken senin ne cevap verdiğini hatırlıyorum. *Sikin şunları. İkisini de gebertin.*"

Ardından kesmeye başladım. Sert kısmı keserken diğerlerinde olduğu gibi biraz daha uğraşmam gerekmişti.

Çığlıkları etrafa yayılırken yakarışlarını duymazdan geliyordum. Tıpkı onun bize yaptığı gibi.

Kanı akmaya başlar başlamaz üç şişe yağı sıkıp üzerinden akmasına izin verdim. İnlemeye devam ediyordu. Kan kaybettikçe beti benzi daha da atıyordu. Sertleştiklerinde daha çok ve daha hızlı kan kaybediyorlardı. İlginçti.

Kelimenin tam anlamıyla hastalıklı bir sapık gibi, yüzünün yanına bıraktığım kopmuş parçasına saplamak üzere bir bıçak fırlattım. Çığlıklar atıyordu. Bense dışarı çıkarken gülmekle yetindim.

Kapıda iki benzin bidonu beni bekliyordu. Jake sözünü tutmuştu. Ne yaptığımı duyduğuna göre muhtemelen planımızın ilk kısmını hayata geçirmek üzere Delaney Grove'a doğru yola çıkmıştı.

Morgan inleyip kendi kusmuğunda boğulurken şarkılar söyledim. Etrafa benzin döktükten sonra sıra onun bedenine geldi.

"Yanarak ölmenin en acı verici ölüm şekli olduğunu söylüyorlar. Kimin bu bilgiyi doğrulamak için gönüllü olabileceğini merak ediyordum," dedim neşeyle.

Morgan başını iki yana salladı, bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama o kadar acı ve ızdırap içindeydi ki hiçbir şey söyleyemiyordu.

Çakmağı çakıp son bir kez gözlerinin irileşmesini izledim.

"Günahlarını itiraf ettiğini duymama gerek bile yok," dedim sessizce.

Ateşin yavaşça kibriti takip ederek parmaklarıma yaklaşmasını izledikten sonra kibriti üstüne bıraktım. Kıvılcımlar yükselerek hızla benzini takip etmeye başladı. Oradan yavaşça uzaklaşmaya başladığımda alevlerin yayıldığını ve her yeri sardığım duyabiliyordum.

"Çok yakında hepsi yanacak," dedim kapıdan çıkarken.

Ninova

On Üçüncü Bölüm

:sasızlar. kendi isteklerini yasa yapanlardan ibarettir.

-William Shakespeare

"Ormanın diğer tarafında ne var?" diye sordum beni görmezden gelmeye çalışan şerife.

Adam en az bir doksan vardı, boyu bana çok yakındı. Gördüğüm diğer kasaba şeriflerinin yanında fazla zinde görünüyordu. Görev başındaki memurlarının sayısı, daha önce gördüğüm küçük kasabalardaki şerif merkezlerinden çok daha fazlaydı.

Belediye binasıyla şerif merkezi tek bir binadaydı ve burası tüm memurlarını barındırabilecek kadar büyüktü. Tabiri caizse, Delaney Grove'un merkez karargâhı burasıymış gibi görünüyordu. Polis merkezinin beş memuru vardı ama kasabadaki merkez? Onlar çok daha kalabalıktı.

Yirmi üç memur... Böylesi küçük bir kasabada o kadar memura ne gerek vardı ki?

"Bir soru sordum," dedim otoriter bir sesle. Saçları kırlaşan, ölümcül bakışlar atan adama yukarıdan bakıyordum.

Buraya daha erken gelmeliydim. Beklediğimden çok daha fazlasını bulabilirdim. Gelir gelmez, Leonard ve Elise'in gözünden kaçan bir sürü şeyi fark etmiştim.

"Dört beş tane avcı kulübesi ve sizin gibi şehirli çocukların başa çıkamayacağı vahşi yaşam," dedi kısaca, küçümser bir ses tonuyla.

Johnson'a baktıktan sonra memurlarından birine döndü. "Gelenlere etrafı gösterirsin. Kaleye dönmeden önce Kıdemli Özel Ajan Johnson'la işim var."

"Kale mi?" diye sordu Elise.

"Belediye binasına kale der," dedi yönlendirdiği memur. Elise'i beğenmiş gibi ona sırıtıyordu.

Elise, memurun tavrı yüzünden sırıtan Craig'e ters ters baktı.

Şerif ve Johnson yolumuzdan çekildiği için sevinmiştim, bizi yalnız bırakmaları adına diretmeme gerek kalmamıştı.

"Tamam," diye mırıldandı Elise sırıtarak kendisine bakan memura. Çocuğun gözlerinden resmen kalpler çıkıyordu. "Burada cidden hiç kadın yok, değil mi?" diye devam etti Elise.

"Üniformalı yok, hanımefendi," dedi adam. Ormana bakmak üzere harekete geçtiğimizde peşimize takıldı.

Avcı kulübesi katilimiz için harika olabilirdi. Hiç fark edilmeden gelip gidebilirdi. "Buraya üniformalı sadece iki kadın memur sevk edildi. Tonya ve Tasha. Gerçi onların ofisi farklı."

En azından Elise yeni hayranından birkaç cevap alabiliyordu.

Hadley arabasıyla gelirken Lana'yı da getirecekti. Bu sabah Hadley'nin direkt bizimle yola çıkamamasının sebebi, dün gece Delaney Grove'la bağlantılı bir cinayetin işlenmiş olmasıydı. Hatta buraya iki kasaba uzaklıktaydı. Yine de kimse Morgan Jones'un ölümüyle ilgili konuşmak istemiyordu.

Hatta kimse genel olarak cinayetler ya da ölen kişilerle ilgili konuşmak istemiyordu.

Diğer kurbanlarda olduğu gibi bu adamın da geçmişini araştırıp ailesini sorgulamamız gerekecekti. Ancak Ajan Alçak, buraya gelme planımızı değiştirmemize izin vermeyerek işleri zorlaştırmaya başlamıştı bile. Acelemiz neydi ki?

Ve failimiz, o adamı diğerlerine kıyasla niye hızlıca öldürmüştü? Adamı yakmak kesinlikle bir işkence yöntemiydi ve muhtemelen hadım da edilmişti ama hâlâ kalıntıları inceleyerek penisin öncesinde mi kesildiğini anlamaya çalışıyorlardı.

Daha önce aklımdan geçeceğini bile düşünmediğim şeylerdi.

"İşte kulübeleriniz," dedi memur. Sanki Barney Fife'mış* gibi ellerini kemerine yerleştirmiş, tam da onun gibi gülüyordu.

"Tamam," dedi Elise adamı süzerek. "Kulübeleri görüyoruz."

"Kasabada toplantı yapılırken size içeri kadar eşlik etmem, bir şeye ihtiyacınız olursa da gideceğiniz yere sizinle gelmem gerekiyor."

"Biraz gezip halka sorular soracağız," dedi Elise hayranına.

Adamın gözleri fal taşı gibi açılırken başını iki yana salladı.

"Olmaz. Şerif Cannon burada kalmanızı söyledi, nereye gidecekseniz sizi ben götürebilirim. Ama halkımızın böyle karanlık bir sebeple ürkmemesini istiyor."

Karanlık mesele mi? Böyle mi adlandırıyorlardı gerçekten?

"Halkınızı hedef alan bir seri katil var. Ülke çapında bir basın toplantısı yaptım. Nasıl bilmiyor olabilirler ki?" diye sordu Craig.

---

* *Barney Fife,* 1960'lı yıllarda yayımlanan Amerikan televizyon dizisi *The Andy Griffith Show*'da yer alan, aşırı kuralcı ve sakar yapısıyla bilinen yardımcı şerif karakteridir. -ed.n.

"Daha iyisini sorayım, neden bilmelerini istemiyorsunuz?" diye araya girdi Elise.

Memur, üzerinde kurduğumuz baskıyı fark ederek bir adım geri çekildi. Gergin, genç bir adamdı.

"Haber kanallarının kontrolü şerifte. Halkın bir konuda haberdar olması gerekirse kendi yayın organlarımız var. Acil durum haberlerini gündelik yayınlara dâhil ediyoruz."

Dönüp Craig'e baktım. "Adam, buradakilerin hayatına her açıdan hükmediyor. Sanki bir tarikat yönetiyor gibi."

"Narsistik eğilimleri olan bir psikopat için harika yer," dedi Donny sessizce. Bu sırada Elise, Barney ya da adı her neyse onun dikkatini dağıtmakla meşguldü.

Asıl katil, kasabanın hatalarını kendi yararına kullanıyordu.

"Şerif, bu kasabada hiçbir yetkimiz yokmuş gibi davranarak bize hükmetmeye çalışıyor," diye ekledim.

"Ne yapacağız?" dedi Craig.

"Yetkinin bizde olduğunu kanıtlayacağız. Çıkardığımız profilin olduğu afişler bastırın ve kasabadaki herkese dağıtmaya başlayın. Soru sormak için ekiplere ayrılacağız."

Craig başını salladı ve şerif bize ihtiyaç duyduğumuz alanı sağlamadığı için geçici merkezimizi kuracağımız kulübeye doğru yöneldi.

Ne cömert adamdı.

"Kasabada kalmak için kiralanabilecek tek yer de bu adamın," dedi Donny.

"Hâkimiyete bir adım daha yaklaşmış gibi. Bu adamın kontrol altına alınması *gerekiyor.*"

"Psikopattan ziyade alfa karakteri olan bir vaka gibi geldi."

"Dışarıdan öyle," dedim dalgınca. Ardından memura döndüm. "Memur..."

Önemsiz ismi her neyse onu bilmediğimi göstermek istercesine sözümü yarıda kestim. Ancak genç adam saf, masum gülümsemesiyle bana dönünce merakım katlandı.

"Memur Charles Howser," dedi gururla. Açıkça onu aşağılamamdan hiç etkilenmemiş gibi, her şeyden habersiz ayaklarının üzerinde sallanmakla yetindi.

"Ne zamandır burada yaşıyorsun ve şerifle çalışıyorsun?"

"Altı aydır buradayım, üç haftadır merkezle çalışıyorum."

Gözlerini kısan Donny'ye baktım. "Bize en yeni memurunu bırakmış. Tesadüf mü? Hiç sanmam."

"Diğer herkesten sızan o yozlaşmışlıkla kıyaslayınca en masumları bu adam. Leonard nerede?"

Leonard, sanki adını duymuş gibi bize bakarak yanımıza yaklaştı. Elise memurun dikkatini dağıtma görevine dönünce Leonard bize katıldı. "Şerif, bir seri katilin kasabayı hedef aldığını gizliyorsa neden kasabada toplantı yapıyor?" diye araya girdim.

"Ah, çünkü dün gece tuhaf şeyler oldu. Bu sabah rastgele bir sürü evin kapısı açık bulundu, elliye yakın ev. Birkaç ayna çalınmış ama hepsi bu kadar. Tuhaf, değil mi?" diye sordu cevap vermemiz için vakit tanımadan. "Şerif, bunu kimin yaptığını bulmak için toplantı organize etti."

Hiç mantıklı değildi.

"İşler daha da kötüleşti," dedi Leonard sessizce. "Biz kasabaya geldik ama şerif şov yapıyor. Sakladığı çok fazla şey var. Şimdi de kontrol onun elindeymiş gibi davranıyor, hatta bizi bile o kontrol ediyormuş gibi."

"Baba yüzünden," dedi Donny aklımı okuyarak.

Arkamı dönüp Elise'le memurun sohbetini bölerek, "Biz gidip biraz gezeceğiz," dedim, tam da Craig'in kulübeden çıktığı an.

Elinde bir dizi afiş tutuyordu. Howser'ın gözleri korkuyla irileşti.

"Ama şerif dedi ki..."

"Şerif benim patronum olursa sözünü dinlerim. Ama onun, bizim ya da soruşturmamızın üzerinde söz hakkı yok. Bu noktada onu dikkate almamız yalnızca bir nezaket göstergesi. Hiyerarşik olarak onun üstüyüz. Anlatabildim mi?"

Anlamamıştı. Acınası duruşundan bunu fark etmek zor değildi.

Açıklama yapmak yerine Craig'le yürümeye başladık. Elise de karargâhı kurmak için topallayarak kulübeye yöneldi. Donny ve Leonard da afişlerin yarısını alarak harekete geçtiler.

"Lana ne zaman geliyor?" diye sordu Craig. Arkamızdan, "Lütfen durun," diye seslenen Howser'ı duymazdan gelerek.

"En fazla iki güne. Muhtemelen daha erken. Hadley'nin yalnız gelmesini istemedi. Lisa her an gelebilir."

"Hadley onu onayladı mı? Bu günleri göreceğimizi tahmin bile edemezdim."

"Aşırı tuhaf ama yaşadıklarından sonra bağ kurmuş gibi görünüyorlar."

"İkisini birden öldürmeye çalışan bir cinsel sadistten şans eseri kurtulmalarından daha hızlı bir bağ kurma yöntemi olamazdı zaten."

Midem bulanınca ters ters ona baktım.

"Espri yapmak için çok mu erken?"

Birkaç küfür mırıldanarak elindeki zımba tabancasını aldım ve afişi bir direğe zımbaladım.

Çocuğunun elini tutmuş marketten çıkan bir kadın dikkatimi çekti. Birkaç kişi daha marketten çıkıp hızlı adımlarla kaçarcasına uzaklaşmaya başlamıştı.

Craig'le ellerimizi silahlarımıza götürüp markete koştuğumuzda duvardaki yazıyı fark ettik.

Sularınız hızla boyanacak. Tıpkı günahlarınız gibi. Gerçeğin üstü artık örtülmeyecek.

Neydi bu şimdi?

Duvara büyük harflerle bu cümleler yazılmıştı. Tezgâhın arkasındaki adam da yazıya bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum adama yaklaşarak.

"Bilmiyorum ki. Bir anda belirdi. Böyle bir şey yoktu ve birden ortaya çıktı. Herkes gördü!" diye bağırdı.

Hasiktir oradan.

Kelimeler kurumuştu, bir örnek alıp kanıt poşetine koydum. Hadley'ye şimdiden ihtiyaç duymaya başlamıştık.

Kaçmayacak kadar cesur olanların fısıltıları etrafımızı sardı.

"Kuru olmasına rağmen bir anda mı belirmiş? Böyle bir boya biliyor musun?"

"Bir şeyler bulabileceğimize eminim ya da birisi bunu yapacak kadar zekidir," dedim yazılanları okuyup telaşlanan insanlara bakarken. "Bu oydu."

"Ne? Sihirli bir şekilde ortaya çıkan kelimeleri yazmak için mi geldi?" diye sordu Craig hayretle.

"Bu kasabanın profilini dindar ve tarikat kafasında olarak çıkarmıştık. Etrafa bir bak. Bu kadar küçük bir şey yüzünden dehşete kapıldılar. DC'de olsak insanlar en başından fark etse bile fotoğraf çekip gözlerini devirmekle yetinirdi. Peki ya burada? Hepsi dehşete kapıldı."

Craig durumu tartarken profilci olmasa bile benimle aynı şeyi düşünüyordu.

"Akıllarıyla oynuyor."

"Asıl amacı yalnızca cinayet değil. Kasabaya korku salmak istiyor," dedim teorisini detaylandırarak.

Craig beni dışarıya kadar takip etti. Sokağa adım atığımızda dışarıda birilerini görmeyi bekledim ama kimsecikler yoktu. Boyayı inceleyene kadar katilin bunu nasıl yaptığını bilemeyecektik.

Etrafı gezip insanlarla konuşmaya, şerifin onlara bahsetmediği seri katili anlattığımızda yüzlerine yayılan korkuyu izlemeye başladık. İnsanların çoğu, sanki böyle bir şeyi duymak istemiyormuş gibi koşarak bizden uzaklaşıyorlardı.

Bir adam kalbini tuttu. "Doğru o zaman," diye fısıldadı. "Aramızda gezen karanlık bir ruh mu var?"

Craig'in kaşları havalandı.

"Hayır. On yıl önce Victoria ve Marcus Evans'a olanların intikamını almak isteyen kanlı canlı bir insan var."

Adamın beti benzi attı.

"Şeytanın çocuklarından bahsediyorsun," dedi dişlerini sıkarak. Ardından sanki kötülüğü biz çağırmışız gibi hızla topallayarak kaldırımda uzaklaşmaya başladı.

"Seni bilmem ama bu benim gördüğüm en karmaşık dava," dedi Craig bıkkınlıkla.

Telefonuna mesaj gelince başını eğdi. "Leonard'a yazının bir fotoğrafını göndermiştim o da bunu yazmış..." Kaşlarını çatarak telefonu bana çevirdi.

LEONARD: Bu mesaj, kapısı açık olan insanların evlerinde de beliriyor. Tüm kasabaya yayılıyor. Sanki o an yazılmış gibi bir an ortaya çıktığını gördük.

"Organize bir katil olduğu kadar bilimle de arası iyi demek ki. Şahane. Gün bitmeden kasabadaki herkesin hayaletlere inanmasına sebep olacak," dedi Craig soğuk bir sesle.

"Ama neden hayaletleri seçti?" diye sordum.

Biz daha doğru dürüst düşünemeden çığlık sesleri yükselmeye başladı. İnsanların çığlıklar attıklarını ve ellerini kaldırmış parktan koşarak kaçtıklarını gördük.

Yardım çığlıkları atarak kaçan insan kalabalığına doğru koşmaya başladık.

Parkın ortasındaki çeşmeden kırmızı sular akıyordu. Yerdeki fıskiyelerden de aynı şekilde kırmızı sular fışkırıyordu. Çığlıklar yükselirken etrafıma baktım ve kırmızı suyun aktığı bahçe hortumunu fırlatan bir kadın gördüm.

Bir kız, yüzünden kan misali akan kırmızı su damlalarından kurtulmaya çalışıyordu. İnsanlar kızıla boyanmışlardı. Kanın fazla kırmızı ve akışkan olduğu yetmişlerden çıkma katliamla dolu kötü bir korku filminde gibiydik.

"Siktir," dedi Craig sertçe. "Bunu nasıl yapıyor?"

"Bilmiyorum ama aklındaki her neyse işe yarıyor gibi. Kasaba halkı, daha ilk günden onun akıl oyunlarına boyun eğiyor."

Ninova

On Dördüncü Bölüm

Balıklar denizde yaşar, insanlar karada;
küçük olanlarsa yenir büyük olanlarca.

-William Shakespeare

Çığlık sesleri kulağıma müzik gibi geliyordu. Yanımdaki Hadley titredi. "Boyayı nasıl yaptı?"

"Cevap.veremem. O gizemi senin çözmeni isteyecekler. Çok çabuk çözmeni istemiyorum." Hadley gözlerini devirirken sırıtmakla yetindim.

Jake de benim gibi yıllardır bu planı yapıyordu. Birkaç zanaatta uzmanlaşmıştı ve akıl oyunumuz daha yeni başlıyordu.

Üç yıl önce buna karar verip plan yapmaya başlamıştık. Ancak hayalimizde her zaman intikam planları kuruyorduk. Büyük bir plan yapıp her şeyi birbirine bağlamak benim için kolaydı. Jake'e anlattığımdaysa o da kendi fikirlerini katarak planı mükemmel bir uyumla doldurmuştu.

"Kameralardan ve kırmızı çeşmelerden de bahsetmeyeceksin, değil mi?" diye sordu arabayı kullanırken.

"Buraya hızlıca gelebilelim diye zaten Morgan'ın adli tıp raporu için sana yardım ettim. Logan'ı burada o kadar yalnız bırakamazdım. Ama sana daha fazla yardım falan etmeyeceğim."

İnledi.

"Adamın cesedinde daha az yanık olmasının sebebinin yağ olduğunu söyledin. Pek bilgi verdin sayılmaz. Onu niye yaktın ki?"

"Cehennemin nasıl bir yer olduğunu erkenden görmesi gerektiğini düşündüm," dedim dalgınca.

"Çeşme niye kırmızı? Onu anlatabilir misin?"

"Çeşme değil. Tüm kasabanın su kaynağı. Endişelenme. Zehirli değil. Çocukları ve Logan'ı riske atamazdım."

Daha fazla inlerken ben de sırıttım. Şu an bana karşı aşk/nefret karışımı hisler beslediğine emindim. İşin tuhaf kısmı, Lindy dışında arkadaşım sayılabilecek tek kadın oydu. Lindy benden büyük olduğu için o zamanlar pek yakın değildik ama birlikte büyürken konuşabileceğim bir abla gibiydi.

Her neyse.

Hiç gerçekten bir kız arkadaşım olmamıştı.

"Monroe'nun cinayet mahallinde benim söylemediğim başka neler bulduğunu anlatmak ister misin?" dedim neşeyle.

"Botla iz bırakmamak için yumuşak zeminlerde yürümemişsin."

"Ağır botları giymek istemediğimde işe yarıyor. Kaldırımlara bayılıyorum."

"Seni suçlayabileceğimiz hiçbir şey yoktu," dedi iç çekerek.

"İşimde fazla iyiyim. Sadece ne öğrendiğini merak ettim."

"Normal bir şeylerden konuşabilir miyiz?" diye sordu iyice bıkmış bir hâlde.

Yüzünü daha rahat görebilmek için ona döndüm. "Kız konularını mı mesela? Kızlar penislerden bahseder, değil mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Onları kestiğini düşününce bunu seninle konuşmamayı tercih ederim."

"Logan'ın penisi güvende, bil diye söylüyorum."

"Senden de bir şey istenmiyor," diye homurdandı.

"Aman, boş ver. Logan senin genelde kızlarla ilgilendiğini söylemişti, yani zaten penisler ilgini çekmiyordur."

Bir dakika kadar sessiz kaldıktan sonra, "Logan boş boğazın teki," diye cevap verdi.

Omuz silkerek koltuğuma yaslandım ve sonra tam da tahmin ettiğim gibi çığlıklar atarak koşuşturan insanları izlemeye başladım. Teknolojiye bayılıyordum. Delaney'deki dehşet doğrudan telefonuma bağlıydı.

Öcü benim tırnağım bile olamazdı.

"Olduğun kişiden utanmamalısın," dedim sessizce.

"Utanmıyorum. Sadece insanlara bahsetmek hoşuma gitmiyor. Ayrıca kendimi belli bir kalıba sokmaktan da hoşlanmıyorum. Sadece cinsel kimliğim konusunda yüzde yüz emin değilim. Erkekler de çekici ama kadınlara kıyasla onlara güvenmek daha zor," diye itiraf etti yavaşça.

Telefonumdan ekranlara bakıp Jake'in kameraları yerleştirdiği şahane yerleri kontrol ediyordum. Ben dün gece Morgan'ın işini bitirirken Jake de bir hayli meşguldü.

"Abim eş cinseldi. Jake'se biseksüel. Jake, abimle birbirlerine âşık olduklarını birilerine söylemekten aşırı korkuyordu. Abim, öldürülmeden birkaç ay önce cinsel kimliğini açık ettiğinde, insanlar ona günahkârmış ve ondan tiksiniyorlarmış gibi davrandılar." Bunu duygularımı yansıtmadan anlatmaya çalışsam da çok zordu.

Hadley derin bir nefes aldığı sırada ben de abimi her düşündüğümde göğsümde vuku bulan acıyı dağıtmaya çalışıyordum.

"Jake'in en büyük pişmanlığı, Marcus'un onun için ne kadar kıymetli olduğunu gösteremeyecek kadar korkması olmuştur. Marcus, onun kendisinden utanmadığını biliyordu. Kasabanın ne kadar problemli olduğunun farkındaydı. Cinsel kimliğini, Jake'e aşkını kanıtlamak için açıklamamıştı. Kendine karşı dürüst olmak için yapmıştı. Jake'in onu sevdiğinden bir an olsun şüphe duymadı."

"Ama Jake, tüm bunları ona olan aşkını kanıtlamak için yapıyor, değil mi?" diye sordu hüzünle.

"Hayır. Romantik biri olduğu için yapıyor."

Hadley'nin yüzündeki şaşkınlığı görmeyi bekliyordum ama detay vermem için beni sıkıştırmadı. Delaney Grove'a iyice yaklaşana kadar bu konuyu kapattık. Sadece konuyu değiştirip ekibinin çalıştığı birkaç davadan bahsetmekle yetindi.

Biz bunları konuşurken Jake mesaj göndermişti.

JAKE: Olivia aradı, babam ilaçlarını almamak için zorluk çıkarıyormuş. Gidip bir bakmam lazım, sonra hemen dönerim. Planımızın birinci aşamasını zaten hayata geçirdik.

Yardım gerekirse beni ara.

JAKE: Benim için endişelenme. Birkaç saat sürer. Sen eğlenceyi kaçırma yeter. Bayılacağın birkaç fotoğraf atacağım.

Hadley bazı davalarla ilgili fikrimi sorarak dikkatimi dağıtınca mesajları bırakıp ona cevap verdim. Ardından kendine sesli not kaydetmeye başladı.

"Tüm bunları anlattığımda Logan benim şimdi olduğumdan iki kat daha akıllı olduğumu düşünecek," dedi gülerek.

Ben gülmüyordum çünkü dikkatim başka bir yerdeydi. Jake, bana bir sokağın fotoğrafını atmıştı. *O* sokağın. Kızıla boyanan kelimelerin fotoğrafı.

Melekler ortaya çıkıp da kötüleri iyilerin arasından ayırdıklarında, onları alevlerin taştığı fırınlara atacaklar. İşte o zaman yalnızca gıcırdayan dişlerin ve feryatların sesi duyulacak.

"Ne oldu?" diye sordu Hadley.

Jake, Logan'ın yazıyı incelediği bir fotoğraf da atmıştı. Kamera kaydını açtım ve sevdiğim adamın, etrafındaki insanları inceleyen yüzüne baktım. İnsanların çoğu korku içindeydi, bembeyaz kesilmişlerdi.

Orada ne olduğunu biliyorlardı. Üstünü kapatmış, tekrar siyaha boyamışlardı. Artık görmedikleri için orada kırmızı lekeler hiç olmamış gibi davranmışlardı.

Logan tam da tahmin ettiğim gibi yaşananlardan rahatsız olmamış veya korkmamıştı. Ne de olsa mantığıyla hareket eden bir adamdı. Hayaletlere inanmıyordu.

Ancak Delaney Grove halkı... Çok yakında dizlerinin üstüne çökeceklerdi.

"Nasıl inanıyorlar, anlamıyorum," dedi Hadley.

"Buna koşullanma diyoruz. Sürüdeki bir koyun olmak üzere koşullandırılmışlar. Koyunlar sürüyü takip eder," dedim.

"Anlayamıyorum," diye karşı çıktı.

"Sana ilham veren birisi var mı?" diye sordum.

"Queen Latifah. Niye ki?"

Kendi kendime gülümsedim. "Babam bir Einstein hayranıydı. Annem Konfüçyüs'ü severdi. Abimse hemen duygulanan umutsuz bir romantik olarak, Shakespeare'le yatıp kalkardı."

"Bunun koyunlarla ne ilgisi var?"

Gülümseyerek ona döndüm. "Ben hep Voltaire'in sözlerini sevmişimdir."

"Biraz hava atıyor gibi geldin. Ailen, insanların alıntı yapmak istediklerinde hâlâ sözlerini tercih ettiği ölüleri bir hayli seviyormuş. Anladım."

Gülümseyerek cevap verdim. "Voltaire demiş ki, *Sizi saçmalıklara inandırabilenler, zulmetmenizi de sağlayabilirler.* Şerif Cannon, çok uzun zamandır burayı yönetiyor ve bu yozlaşmadan sıyrılabilen çok az insan var. Kadınlar, erkeklerden aşağı görülüyor. O adamın sözleri kutsal sayılıyor."

Ağlayan, telaş içinde ve şu âna kadar çoktan şerife başkaldıracak raddeye gelen kalabalığı işaret ettim. Hem de tek bir akıl oyununun ardından bu hâldeydiler.

"Koyunlar," diye tekrar ettim sessizce. "Mee kahrolasılar."

Kasabanın kalanında ilerlerken Hadley kesik bir nefes verip birine mesaj yazmakla meşguldü. Sayısız insanın yozlaştığı, birçoğunun mahvolduğu kasabaya baktım.

"Geri döndüm, orospu çocukları," dedim belediye binasının yanından geçerken sessizce. "Tüm kasabayı kızıla boyamadan önce hayatınızı cehenneme çevireceğim."

İlk cinayetten önce Jake'in telefonuma yüklediği uygulamayı açıp kameralardan Logan'ı bulmaya çalıştım. Ancak kör noktalardan birinde kalıyor olmalıydı.

Hadley kontağı kapatana kadar park ettiğimizi fark etmemiştim bile.

"Logan'a geldiğimizi haber vereyim belki..."

Hadley'nin cümlesi ansızın kapım açıldığı için bölündüğünde bir çığlık attı. Logan uzanıp beni tek hamlede arabadan indirdi.

Dudakları dudaklarımı bulur bulmaz gülümsedim. Kollarımı boynuna dolayarak bedenime yaslanan bedeninin tadını çıkardım.

"Of be! Kahrolası bir Tımarhane Çukuru'nun tam ortasında, ormanın dibindeyiz. Bana kalp krizi mi geçirteceksin sen? Hiç hoş değil, Bennett. Hem de hiç hoş değil," dedi katili kasabaya getiren kızılın ta kendisi.

Logan, sabahın erken saatinde buraya geldiğinden beri uğraştığı saçmalıklara rağmen gülümsedi. Sanki peşimize düşen katil Logan olabilirmiş gibi Hadley'nin telaşlanıp çığlık atması büyük bir ironiydi... Yani gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

Logan beni kucağına aldığında bacaklarım yerini bularak beline dolandı. Kulübemiz olduğunu varsaydığım yere beni götürürken kucağından bir an olsun indirmemişti. Kulübenin, Kyle'ın beni daha önce getirdiği kulübe olmasından endişelendiğimden etrafa bakmadım bile.

Onun nasıl bir canavar olduğunu öğrenmeden önce getirdiği.

Bilmeden o kadar karanlık birine güvendiğim zamanlar beni getirdiği.

Mahvetmeye çalıştığım ama bir zamanlar koyun misali takip ettiğim o sürüdeyken getirdiği kulübe.

Logan, sanki hiç ağır değilmişim gibi beni eğdikten sonra bir anlığına düşer gibi oldum ama sırtım yatağa değdi. Gömleğini çıkartmasını izlerken sırıtarak ona baktım.

"Sanki beni özlemiş gibisin," dedim. Onunla her anımı zihnime kazıyordum.

Tutunmak için bu anılara ihtiyacım olacaktı. Hatırlamam gerekiyordu. Kalan her şeyi atlatmama yardım etmeliydi. Kanlı canlı atlatmayı umduğum her şeyi...

Yarattığımız kaosun içinde, intikam melekleri kılığında amacına ulaşan iki katil olarak Jake'le birbirimize bakacağımız an, bu anılara ihtiyaç duyacaktım.

"Sana karşı beni sersemleten bu takıntımla ilgili cidden bir psikoloğa falan gitmem lazım," diye mırıldandı. Ancak pantolonunu indirirken gülümsüyordu.

Tam zamanında gelmiştik. Cadılar Bayramı yaklaşıyordu.

Myers soyadını seçmemin bir sebebi vardı.

Ancak şu an bunları düşünecek durumda değildim. Logan'layken diğer her şey siliniyordu çünkü onunla vaktim kısıtlıydı. Ben bunun farkındaydım. O değildi.

Yine de o beni sanki bugün son günüymüş gibi seviyordu. Üstüme çıkıp elbisemi yukarı doğru sıyırdı.

"Bu kırmızı elbiseyi beni delirtmek için giydin, değil mi?" diye sordu.

Ben cevap veremeden kapıdan Hadley'nin, "Çantaları buraya bıraktım, azgın pislikler. Rica ederim," diyen sesi duyuldu.

Logan boynuma doğru bir kahkaha attığında parmaklarımı saçlarına doladım. Cennette gibiydim. Bana böyle hissettiriyordu.

"Bazen hayalmişsin gibi hissediyorum. Sanki bunların hiçbiri yaşanmıyor. Sanki on yıl önceki o kazada ölmüşüm gibi," dedim külotumu indirmeye başladığı sırada.

"Ben gerçeğim, Lana," diye mırıldandı, kıyafetlerimi çıkardıktan sonra tekrar boynuma dönerek.

Beni soyarken bedeninin bedenime sürtünüşünü hissetmek bile onun için hazır olmamı sağlıyordu.

"Ve seninim," dedi beni öpmeden önce. Verdiğim cevabı dudaklarıyla hapsetmişti.

Benim.

Tıpkı benim de onun olduğum gibi.

Beni yanında istediği müddetçe.

"Seni seviyorum," dedim içime girdiği an. Sanki bu an, ihtiyacı olan tek şeymiş gibi titredi.

Bu hissi biliyordum.

Söylediğim kelimelerin benim için anlamı onun tahmin edebileceğinden çok daha büyüktü çünkü asla anlam veremeyeceğimi düşündüğüm iki kelimeyi söylüyordum. Bu bağı hissedecek kadar iyileşebileceğimi hiç düşünmemiştim.

"Seni seviyorum," dedi bana bakmak için gözlerini açarken. İçime girip çıkarken beni izliyordu.

İhtiyacım olup olabilecek her şey buydu işte.

Dileyebileceğim her şey onda toplanmıştı.

Bir kahraman.

Bir canavar tarafından sevilen kahraman.

On Beşinci Bölüm

Varsa gözyaşların, şimdi vaktidir dökmenin.
-William Shakespeare

"Tek bir yer. Gidebileceğin herhangi bir yeri seçebilirsin. Neresi olurdu?" diye sordu Lana.

"Hımm," diye mırıldandım. "Yunanistan."

"Neden Yunanistan?" diye sordu. Çıplak uzuvlarımız birbirine dolanmıştı.

O bana böyle sarılmışken Yunanistan'da bir sahilde günlerce uzanmak isterdim. Mesleğim benden çok fazla şey alıp çok az şey vermeye başlamıştı.

Gerçi bu davadan sonra bir mesleğim kalmayabilirdi de. Ancak başımı eğip on yıl önce burada ne yaptılarsa üstünü kapatmalarına izin veremezdim.

"Üvey babam, eğer bir seçim şansı olsa Yunanistan'da sarhoş ve âşık olmak isteyeceğini söylerdi. Ama seksi tüm yıllarını annemle geçirmişti."

Lana kahkaha atarken gözlerinden akan birkaç damla yaşı silmesini gülümseyerek izledim.

"Kulağa harika biriymiş gibi geliyor."

"Öyleydi," dedim.

"Benim babam da harika biriydi. Abimle ben ihtiyacımız olan her şeye ulaşabilelim diye çok çabalardı. Tüm dünyamız oydu, onunki de bizdik."

"Peki ya annen?" diye sordum. Geçmişinden bahsediyorken birkaç soru sormaya karar vermiştim.

"Harikaydı," dedi özlemle. "Harika hamur işleri yapardı. Hamur işlerine bayılırdık. Babam her zaman annem bir cadı olsa, gelen kokuların güzelliğine kanan çocukların bile isteye fırına atlayabileceğini söylerdi." Bana baktığında tek kaşımı kaldırdım. "Babamın espri anlayışı biraz abartılıydı diyelim. Ama annem buna da bayılırdı. Ona bayılıyordu. Küçükken böyle bir aşkın ne kadar nadir bulunduğunu hiç anlamazdım. Her gün gördüğümüz şeylerde olduğu gibi, bunun da değerini anlamıyordum."

Gözlerine bir hüzün yayılınca onu kendime çekip dudaklarımı göz kapaklarına bastırdım. Gözlerini tek tek öptüm.

"Sen nereye giderdin?" diye sordum. Onu böyle üzgün görmek istemiyordum.

"İstediğim her yer olabilir mi?" diye sordu.

"Her yer olur."

"Seninle Yunanistan'a gelirdim."

Ona böyle kafayı takmamın sebebi tam olarak buydu.

Dudaklarım tekrar onu buldu. Son kez öpüyormuşum gibi öptüm. Onu hep böyle öpecektim çünkü zaten anne babasının sevgisini kaybetmişti. Bizi düşünürken negatif bir ihtimal aklına gelsin istemiyordum.

Onu kollarıma her aldığımda tam olarak nasıl hissettiğimi bilsin istiyordum.

Geri çekildiğinde tekrar üstüne çıkmamak için kendimi zor tuttum. O elbiseyi üzerinde görür görmez içine girmeyi deliler

gibi istemişim. Onu korkutacaktım aslında ama Hadley bağırmış Lana'ysa gülümsemişti. Beni hep şaşırtıyordu.

Bu yüzden onu görür görmez kollarına almak zorunda kalmıştım.

"Ben de benimle Yunanistan'a gelmeni isterim," dedim yanağını öperek.

"Kesin sarhoş olup bol bol sevişirdik," diyerek bana katıldı. "Ve tabii yemek yerdik. Yunanistan'da yenecek harika şeyler vardır. Bu konuda yalan söylemiyorlarsa tabii."

Sırıtarak yanağını öptüm. "Bir gün kendi gözümüzle göreceğiz."

Nefesi kesildiğinde geri çekildim ve beni uzun zaman önce büyüsü altına alan o kederli gözlere baktım.

"Ne oldu?" diye sordum yanağını okşarken. Bu ifadesi beni endişelendirmişti.

Hafifçe bana doğru döndü. "Senin sandığının aksine harika bir kız olmadığımı fark etsen, beni yine de sever miydin?"

Bunu öyle bir söylemişti ki mideme yumruk yemişim gibi hissetmiştim. "Lana, senden harika olmanı beklemiyorum. Harika *olduğunu* düşünüyorum. En azından benim için harikasın."

Dudakları titredi, zorla gülümsedi. Yanlış ne söylemiş olabilirdim ki?

"Ya harika değilsem?" diye sordu tekrar. Bu konuyu gerçekten kafasına takıyordu.

"Yine de seni severdim. Bu cümleyi çok sık kullanmadım. Yani liseden sonra. Lisedeyken insanlar *seni seviyorum* cümlesinin anlamını bilmeden bunu sürekli kurup dururdu."

Gözlerindeki o ifade biraz yatıştı. Onu anlamaya çalışıyordum ama her zaman çok gizemliydi. Hep beni şaşırtacak şeyler yapıyordu.

"Ama evet," dedim. "Ne olursa olsun seni severdim. Fark etmediysen söyleyeyim, seni uzun süre görmeyince biraz aklımı kaçırı-

yorum ve sen bana, bu dünyada yalnızca var olmak yerine yaşamak isteme arzusu veriyorsun. Beni her şeyimle kabul ettin, sana çok az şey sunabilmemi bile sorun etmedin. Ve hiç şikâyet etmedin."

Ağzını açsa da konuşmaya devam ettim.

"Bir yere girer girmez sanki aradığın tek kişi benmişim gibi gözlerin beni buluyor. Diğerleri korkarken sen başını dik tutuyorsun. Diğerleri iki büklüm olurken sen dimdik duruyorsun. Gücüne hayran kalmamak elde değil. Ve beni sürekli meraklandırıyorsun ki bu beni deli etse de seninle ilgili en sevdiğim şey olabilir."

Küçük bir kahkaha attığında dudağının kenarını öpüp devam ettim:

"Ve kimseye, bana güldüğün gibi gülmüyorsun. Bu, bir adama kendini çok güçlü hissettirir. Senin yanındayken daha önce hiç gülümsemediğim gibi gülümsüyorum. Sanki birbirimizin dengi, hatta ortağı gibiyiz. Her adımı seninkine uyan birini bulmak çok zordur ama sen bunu sağlıyorsun. Sende bunu seviyorum. *Seni* seviyorum."

Onunla ilgili hislerimin değişmesine sebep olabilecek herhangi bir şey olmadığını daha fazla anlatmama izin vermeyerek beni öptü. Bunu biraz daha detaylıca kanıtlayabileceğime karar verdiğim an kapı sertçe çalındı.

"Logan! Bir sorunumuz var!" diye bağırdı Donny.

"Berbat zamanlama," dedi Lana iç çekerek.

"Hep böyleler. Bir gün, telefonumu fırlatıp onlardan saklanacağım."

"Yunanistan'a kaçtığımızda," dedi Lana ama gülümsemesi gözlerine erişmiyordu.

Bana anlatmadığı bir sorun varmış gibi hissediyordum. Bakışlarının gittikçe dalgınlaşmasından bunu anlayabiliyordum. Bu sorun her neyse düzeltecektim. Buna sebep olanın ne olduğunu anlar anlamaz.

"Aynen," dedim gözlerindeki hüznü fark etmemişim gibi davranıp gülümserken.

Hızlıca üstümü giyinip Donny'nin yanına çıktım. İçeri geri girdiğimde Lana çarşafı göğsüne sarıp yerinden kalktı. Onu kendime çekip uzun uzun ve sertçe öptüm.

Dudaklarıma doğru inlediğinde Donny'nin gürültüyle boğazını temizlediğini duyduk.

"Hemen döneceğim," dedim. Dışarı çıktığım an Donny'nin kahkahayı basmasını duymazdan geldim.

"İtiraf etmek zorundayım, böyle âşık olacağını hiç düşünmezdim," dedi alayla. "Senin gibi işkolikler genelde bekâr kalırlar."

"İşler değişti," dedim sürücü koltuğuna yerleşirken. "Nereye gidiyoruz?"

"Craig aradı, bir adam yanına gidip Diana Barnes'la konuşmamız gerektiğini söylemiş. Başka bir şey söylememiş ama Johnson köpürmüş. Afişleri dağıtarak insanların korkusunu alevlendirdiğimizi, bütün afişleri indirmemizi söylemiş. Memurlar afişleri sökerken Elise ve Lisa yenilerini asmakla meşgul."

"İnanılır gibi değil," dedim derin bir nefes alarak. "Herif gizlemeye bile çalışmıyor."

"İşin sonunda ne bulacağımızı çok merak ediyorum."

"Failin bize bıraktığı korku dolu o şifreli mesajların da hiç yardımı dokunmuyor. Herkes bir ruhun aralarında dolaştığından emin ama kimse o ismi dile getirmiyor," dedim.

"Evans'ın çocukları mı? Yoksa direkt Evans mı? Bu konuyu katiyen konuşmuyorlar," dedi Donny beni onaylayarak.

"Failimizin istediği de bu. Korku salmak istiyor. Bir köşeye saklanmalarını istiyor. Ama asıl soru, neden? Çocukların tecavüze uğradığını biliyoruz ama hastane başka detay vermiyor. Çocuklar hastaneye vardıklarında konuşamayacak kadar korkuyorlarmış."

Genelde aklımdakileri sesli dile getirir ve duyduğum kelimelerin kafamda olduğundan daha fazla anlam ifade etmesini umardım.

"Kasabadaki herkes konuşmaktan korkuyor," dedi Donny. İnsanların sokakta yazılanları okuyup aceleyle evlerine koşmalarını izliyordu. Sanki dışarıda biraz oyalanırlarsa şeytanın bir parçası onlara eşlik edecekmiş gibi korkuyorlardı.

Donny dönmemiz gereken sokağı işaret edip beni küçük, beyaz bir evin önünde durdurdu. Kahrolası evin beyaz bahçe çitleri bile vardı.

"Dua edelim bu kadın da kapıyı yüzümüze kapatmasın," dedi Donny arabadan inerken.

Ben de arabadan inip kravatımı düzelttim ve eve doğru yürümeye başladık. Ön taraftaki pencerenin perdeleri aralıktı, tekrar kapanmadan önce birinin bizi izlediğini görür gibi oldum.

Donny kapıyı çalmak üzere elini kaldırmıştı ki, kadın kapıyı açıp sanki bütün gün bizi beklemiş gibi yüzümüze baktı.

"FBI mısınız siz?"

"Evet, efendim. Buraya..."

"Buraya niye geldiğinizi biliyorum. Johnson denen herif için mi çalışıyorsunuz?"

Dudaklarım seğirdi. "Amaçlarımız farklı. Ben, gerçekte burada on yıl önce ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Bir şeyler öğrenebilirsek birilerinin hayatını kurtarabiliriz."

Kadın dudaklarını birbirine bastırdı. "Burada kurtarılacak bir hayat yok," dedi sertçe. "Bu kasabanın yanıp kül olması lazım. Burada kalmamın tek sebebi bugünün önünde sonunda geleceğini bilmemdi. Bir gün birisi çıkıp o yavruların başına ne geldiğini duymak isteyecek ve sonunda hak ettikleri adalete kavuşacaklardı."

Kadın gözyaşlarını silerken Donny sertçe yutkundu.

"Gelin," dedi kadın bizi içeri davet ederek.

Donny kapıyı arkasından kapatınca Diana oturmamız için koltuğu işaret etti.

"Size her şeyi anlatamam. Robert'ı bütün detayları bilen birinden dinlemelisiniz. Ama size yavrularımı anlatabilirim. Oğlumla araları çok iyiydi. Hep iyi anlaşırlardı."

Kadın koltuğuna oturarak telefonunu çıkardı.

"Bize anlatabileceğiniz her şey çok büyük önem arz ediyor," dedim. Sonunda işlerin nasıl böyle berbat bir duruma evrildiğine dair merak ettiğimiz cevapları alma ihtimaliyle karşı karşıya olduğumuz için gerilmiştim.

Kadının birini aramasını sabırla bekledik.

"Selam, bebeğim. Yok, iyiyim," dedi kadın. Sevgilisiyle mi konuşuyordu? Çocuğuyla mı? Kadının parmağında yüzük ya da etrafta bir erkeğe dair eşya yoktu. Demek ki evli değildi.

"Hâlâ o güzel, avukat kızla çıkıyor musunuz? Hani şu yaşadığı apartmanda güvenlik sistemi olan?"

Kadın bize bakarken hattın diğer ucundaki kişiyi dinliyordu.

"Güzel. Ben sana aksini söyleyene kadar gidip onun yanında kal. Anneciğinin on yıldır içini yakan bir hikâyeyi anlatmasının vakti geldi."

Üçüncü Kitabın Sonu

Ninova

TÜM KASABAYI KIZILA BOYAMADAN ÖNCE
HAYATINIZI CEHENNEME ÇEVİRECEĞİM.

MINDFUCK

SATIŞ REKORLARI KIRAN YAZAR

S.T. ABBY

Logan, suçluları anlamak için onların kafasının içine girmeye çalışan bir profilcidir. Tehlikeli bir çizgide gezse de her zaman doğru tarafta kalmayı başarmıştır. ***Siyah her zaman siyah, beyaz her zaman beyazdır. Onun için gri taraf yoktur.***

Ancak bu davada Logan da hangi tarafta olduğunu bilmiyordur. Öğrendiği her gerçekle çizgiler daha da bulanıklaşıyor, kalbi hiç olmadığı kadar hızlı atıyordur.

İnsanları bir bakışta çözebilen Logan, âşık olduğu kadın yüzünden tüm gerçeklerini sorguluyordur. Peki Logan, hangi tarafı seçerse hayatta kalacaktır?

artemisyayinlari artemiskitap artemisyayinlari

ARTEMİS

9 786258 667288

Çeviren: Büşra Tekin

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

259.00

YAYIN NO: 2752

Tüm Yalanlar
Mindfuck Serisinin Dördüncü Kitabı
S. T. Abby
Orijinal Adı: All The Lies

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan
İngilizceden Çeviren: Büşra Tekin
Editör: Mihriban Onur
Son Okuma: Layla Tiryaki
Kapak Tasarımı: Aslıhan Kopuz / ArtSLI
Sayfa Tasarım: Rumeysa Sarı

1. Basım: Mayıs 2026
ISBN: 978-625-8667-28-8
Sertifika No: 43949

Tüm Yalanlar
© 2026, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

All The Lies
© 2016, S. T. Abby

Kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla ALFA Basım Yayım Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

S.T. ABBY

MINDFUCK

TÜM 4 YALANLAR

Çeviren
Büşra Tekin

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

Hassas okurlar için uygun değildir. Argo dil, cinsel içerik gibi tetikleyici unsurlar içerebilir.
Ahlaki pusulası ciddi ölçüde bozuk bir hikâyenin sayfalarını aralayacaksınız, bu riski göze alarak okuyun.

Bu kitap, sesini kaybedenler için.
Lana Myers olabilmeyi dileyenler için.
Hakkında hâlâ bir şeyler fısıldananlar için.
Unutmak adına her yeni günde savaşanlar için.
Yalnız değilsiniz.

~~Tim Hoover~~
~~Chuck Cosby~~
~~Nathan Malone~~
~~Jeremy Hoyt~~
~~Ben Harris~~
~~Tyler Shane~~
~~Lawrence Martin~~
~~Ara sokaktaki adam~~
~~Kenneth Ferguson~~
~~Öcü (Gerald Plemmons)~~
~~Anthony Smith~~
~~Kevin Taylor~~
~~Morgan Jones~~

Devletlerin çobanlara da kasaplara da ihtiyacı vardır.

-Voltaire

Dünyaya benle Logan beraber hükmediyor olsaydık, Voltaire birbirimize şahane uyduğumuzu düşünürdü.

Listem kalabalık olsa da isimlerin üzerini hızla çiziyordum. Bitiş çizgisine koşmanın vakti gelmiş sayılırdı. Zayıf olmayı unutan ölü bir kızın ellerinden ölme vakitleri gelmişti.

Yanmalarını izlemek için sabırsızlanıyordum.

Birinci Bölüm

Yaşayanlara saygı borçluyuz,
ölülereyse gerçeği.

-Voltaire

"Marcus Evans... O çocuk küçükken ele avuca sığmazdı ama çok sevimliydi. Ve Victoria... Hep abisinin gölgesi olmuştu. Marcus ve Jacob nereye giderse Victoria onları takip ederdi. Onlar da izin verirlerdi. Victoria'yla oğlanların arasmda sadece bir yaş vardı. Ve Robert, o adam çocukları sevgiyle büyüsün diye elinden geleni yaptı. Jacob kendi evinden çok onlarda vakit geçirirdi çünkü Robert'ta herkeste bulamayacağınız bir güç ve şefkat vardı."*

Diana Barnes boğazını temizledi. Kalkıp kendine bir bardak su doldurmasını izledim.

"İçecek bir şey ister misiniz, çocuklar?"

"Hayır, hanımefendi," dedik aynı anda.

Kadının çikolata rengi teni, fildişi rengi elbisesiyle tezat bir görüntü oluşturuyordu. Kederle bakan görkemli, zamansız bir kadındı. Gözlerinde Lana'mda olduğu gibi bir keder vardı.

Ancak Lana'nın aksine, bu kadının gözlerinde küçük bir suçluluk duygusu da vardı. Hareketlerinde acımasız bir bıkkınlık hissediliyordu. Sanki her gün yataktan kalkmak için kendini zorluyor gibiydi.

"Çocuğunuz var mı?" diye sordu yanımıza dönüp suyuyla yerine geçerken. Aramızdaki meraklı gerilim artıyordu.

"Hayır, hanımefendi," dedik yine aynı anda.

"Eminim ki bekâr kalmaktan çok keyif alıyorsunuzdur ve zamanın size yetişemeyeceğini sanıyorsunuzdur."

Donny yerinde huzursuzca kıpırdansa da ben gülümsedim.

"Ben evli değilim ama bekâr da değilim."

Kısa bir an dikkatle beni süzdü. "Victoria seni beğenirdi. O daha on yaşındayken annesi ölünce babası tarafından büyütüldü. İki erkekle aynı evi paylaşıyordu, bu yüzden kızlarla arkadaşlık etmektense erkeklerle daha rahat arkadaş oluyordu. Sevgililerini geçtim, arkadaşlarını bile özenle seçerdi. Gerçi bunu kimse bilmezdi."

Ona birazcık yaklaştım. "Neyi bilmiyorlardı?"

"Boş ver. Acele ediyorum. Önce Robert'ın *işlemediği* suçlar yüzünden tutuklanıp aynı gece öldüğünü bilmeniz gerekiyor. Onu katil olarak göstermek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar, sanki bu şekilde cinayetler bir anda ortadan kalkacak ve herkes kendi hayatına dönebilecekmiş gibi."

Suyundan bir yudum aldı. Asıl noktaya gelmesini söylememek için kendimi zor tutuyordum.

"Robert her gece çocuklarıyla vakit geçirirdi. Oğlum çoğu gece onlara katılırdı. Tabii, Jacob da orada olurdu. Robert yemek yapar, evi temizler, çocuklarıyla ilgilenir ve sık sık misafir ağırlardı. Kendisi o kadar iyi ve evi o kadar hoştu ki insanlar ondan uzak duramazlardı. Oğlumun babası o daha çok küçükken bir

terk etmişti. Robert oğlumla hep kendi çocuğu gibi konuşurdu ve bekâr bir anne olarak her türlü yardımı minnetle karşılardım. Elimden geldiğince de bu iyiliklerin karşılığını verirdim."

Durdu ve sesinden anlayamadığım hislerini bastırdı. Gözleri buğulanıyordu.

"O kadınlara tecavüz edip onları öldürmüş olamazdı. Kendi çocuklarına bile el kaldıramazdı. Oğlum onu görmüştü. Jacob da görmüştü. O gecelerin birkaçında hem kendi çocuklarıyla hem de iki komşu çocuğuyla birlikte evdeydi. Yine de hiçbir önemi olmadı. Görgü tanıklarını ne kabul ettiler ne de mahkemede ifadelerini dinlediler."

"Ne? Neden?" diye sordu Donny şaşkınca.

"Çünkü o zaman işlemediği cinayetler yüzünden onu tutuklayamazlardı," dedi sanki bu apaçık ortadaymış da sorarak aptallık eden Donny'ymiş gibi.

Donny öfkeyle arkasına yaslandı. Kadına değil, olanlara öfkeliydi. Johnson'ın nasıl biri olduğunu biliyordu. İşe yarayacak bir yol bulacak, *kendi* şüphelisini kıstırmak için elinden geleni ardına koymayacaktı.

"Ve mahkeme bunu onayladı mı?"

"Mahkeme. Şerif. Herkes. O adamcağızı tam beş gün boyunca sorguladılar. Hiç hakları olmasa da onu nezarethaneye tıktılar. Avukatının bile girmesine izin vermediler. Sonra avukatını istemediği yalanını söylediler. Her şey, en başından beri bir cadı avından ibaretti. Bu kasabada çocukları dışında kimsesi olmayan bir okul hademesine suçu atmak daha kolaydı. Johnson denen o herif her şeyi kılıfına uydurunca oldubittiye geldi. Şerif de arkasındaydı üstelik."

Orijinal profil, cinsel sadiste aitti. Cinsel sadistlerin genelde çocukları olmazdı, olsa bile mesafeli olurlardı. Sevgi dolu ve se-

vecen ebeveynler değillerdi. Johnson failin profilini yalnız birisi gibi çıkarmıştı ama olamazdı.

Evlere girerken zorlama olmaması, adamın çekici ve cana yakın, muhtemelen güvendikleri birisi olduğunu gösteriyordu. Dolayısıyla kasabadan birisi olma ihtimali yüksekti. Suçu başkasının üstüne atmasına bakılırsa narsistti ve bu kasabadakiler de ekmeğine yağ sürüp onu ipten kurtarabilecek o gücü veriyorlardı.

Ve herkesi kandırmaktan inanılmaz keyif alıyordu.

"O geceden önce Evans ailesine kin güden birileri var mıydı?"

"Hayır," dedi Diana küçük bir kahkaha atarak. "O adam resmen bir azizdi. Çocuklardan biri okulda altına kaçırsa hemen temizler, kimse görmeden çabucak eve dönmesini söylerdi. Utanmalarını bile istemezdi, o yaştaki çocukların ne kadar acımasız olabileceğini bilirdi. Hademenin çocukları olduğu için kendi çocuklarıyla acımasızca dalga geçiliyordu."

Arkama yaslanırken Johnson'ın suçu bu adama yıkmak için neden ölesiye uğraştığını merak ediyordum. Sonuçta onun bile bir kalbi olmalıydı.

"Peki ya şerif? Onun adamla bir sorunu var mıydı?"

Karşımızdaki kadın dudaklarını birbirine bastırdı. "Şerif, olanların bedelini ödetmek için kim olursa olsun birini bulmaya duygusal anlamda kafayı takmıştı. Onun kızı da ilk kurbanlardandı. Kızı öldüren kişi gerçekten hastalıklı bir şeytanın teki olmalı çünkü... Ertesi sabah herkes görsün diye kızı yolun ortasında bırakmıştı. Kız çırılçıplaktı ve tecavüze uğramıştı. Bedeni kesikler içindeydi ve gece boyunca kan kaybetmişti."

Donny zorlukla yutkunurken koltukta kıpırdanmaktan kendimi alamadım. Nasıl olmuştu da bunlar dava dosyalarında atlanmıştı, merak ediyordum. Şerifin böylesi bir soruşturmadan

uzaklaştırılması gerekirdi. Kafama yatan gidişatı düşününce, şerifin baş şüphelimiz olma ihtimali bir hayli düşmüştü.

"Kızcağız on sekiz yaşındaydı," diye devam etti Diana hıçkırığını zorlukla bastırarak. "Olaydan sonra şerif pek aklıselim kalamadı. Kızını öyle gördükten sonra yani. O zamanlar bu kasabanın başına gelen en kötü şey bu olmuştu. Fakat ondan sonra her şey gittikçe kötüleşti. Bir pazar sabahı, kilise daha açılmadan basamaklarında bir ceset bulundu. Bir başka ceset okulda, çocukların gözünün önündeydi. Hatta o kadın anaokulu öğretmeni Ilene Darvis'ti. Daha yirmi üç yaşındaydı."

Durup burnunu sildi, gözyaşları durmaksızın akmaya başlamıştı.

"Neyse, Robert'ı nezarethaneye attıkları gece sözde onu hapishaneye yönlendireceklerdi. Ona eşlik edecek kişiler falan çoktan gelmişti. Hapishaneye transferini erteleldiler ve ertesi sabah Robert hücresinde asılı hâlde bulundu. Aptal değilseniz, kendini aklamak için o kadar çaba sarf eden bir adamın kendini asmayacağını anlarsınız. Robert gerçek adaleti açığa çıkarmak istiyordu. Öyle yenilmek değil. Gerçekte neler olduğunu hiç öğrenemedim. Umarım siz öğrenirsiniz."

Donny yumruklarını sıkmıştı. Birilerinin egosu yüzünden başka bir insanın hayatının kararışını duymak her zaman çok can sıkıcı olurdu. Johnson bir sürü kişinin hayatını mahvetmişti.

"Birkaç gün sonra, yavrularım evlerine giderken Victoria buraya uğradı. Telefonu çaldığında yanındaydım. Kyle, Victoria'yı arayıp izinleri olmasa da babasının cenazesini görmesine izin verebileceğini söyledi. Şerif, çocuklar on sekizine gelmedikleri için cenazeyi alma hakları olmadığını, belediyenin ilgileneceğini söylemişti. Aradan uzunca bir süre geçtikten sonra o meseleyle ben ilgilendim."

Olayın kalanını anlatmaya kendini hazırlar gibi derin bir nefes aldı.

"Victoria, önceden Kyle'la çıkmıştı. O çocuk için kendinden çok fedakârlık yapmıştı. Ayrıldıkları zaman çocuk bu durumdan hiç memnun olmasa da kötü yüzünü göstermedi. Fazlasıyla manipülatif ve hesapçı bir çocuktu. İki üç ay çıkmışlardı ve Victoria'nın birkaç sevgilisinden biriydi. Kyle'ın onunla nasıl aşağılarcasına konuştuğunu duyunca babası Victoria'yı vazgeçirmeye çalışmıştı. Gerçi Victoria, Kyle'dan neden ayrıldığını bana da hiç anlatmadı. Ama Kyle, güvenilir olmadığını düşündürecek bir sebep de sunmamıştı. Ta ki o geceye kadar."

Donny'nin telefonuna bir bildirim gelse de duymazdan geldi. Telefonum çalmaya başlayınca meşgule attım. İkimiz de aradığımız cevapları almadan hiçbir yere gitmeyecektik. Muhtemelen Johnson neyin peşinde olduğumuzu anlamaya çalışıyordu.

"Victoria çocukla buluşmaya gitti. Marcus da peşine takıldı, o da babasını görmek istiyordu. Bazı şeylerin cevabını almalıydılar. Babaları geriye not bırakmamıştı. Veda etmemişti. Sadece ölmüştü ve intihar olduğunu söylemişlerdi. İlk kez Jacob o yavrularla birlikte değildi, çok şükür benim oğlum da."

Kadın kendini kaybederek hıçkırıklara boğuldu. "O yavrular öyle işkence çekmişken şükrediyor olmamam lazım ama oğlum da aynı şeyleri yaşamadığı için mutluyum sadece."

Diana resmen kendinden geçmişti. Gözlerinden yaşlar hızla boşalıyor, hıçkırıkları tüm bedenini sarsıyordu. Donny dehşet içinde bana döndü.

Bir saldırı olduğunu biliyorduk. İstismar olduğunu da biliyorduk.

Ama tüm cinayetlerle ilgili parçaları şimdi birleştirmeye başlamıştım.

Diana mucizevi bir şekilde kendini sakinleştirip hıçkırığını yuttu.

"Kyle var ya Kyle, o çocuk şeytanın ta kendisi," dedi. Sesi artık öfkeliydi. "Yavrularımla Belker Sokağı'nın sonunda buluşmuşlar ama yalnız değilmiş. *Katili*, çocuklarıyla *cezalandırmak* için ona yardım edecek birkaç gönüllü bulmuş."

Belker Sokağı, kulağa kutsal kitaptanmış gibi gelen meleklerle ilgili mesajın yazıldığı yerdi.

"Üstlerine atlamışlar. Onları yere sermişler. Sokağın ortasında üstelerini başlarını soymuşlar. Sonra sırayla ikisiyle de zorla birlikte olmuşlar."

Hıçkırıklarıyla boğazı tıkanınca başını çevirdi.

Donny'nin rengi atmıştı, yumruklarını daha da fazla sıkıyordu. Tüm bedenim kaskatı kesilmişti.

"Kaç kişilermiş?" diye sordu Donny sessizce.

"On üç kişi," dedi hâlâ hıçkıran Diana. "Sadece... Dev... Yapamamış. Gerçi o da bir kenarda durmuş. Olanları bana sonradan o anlattı. Çocuk, aklını öyle bir yitirmiş ki bir yıl boyunca terapiye gitti. Sonra Tanrı'nın sözlerini yaymak için ülkeyi gezen bir kilise grubuna katıldı. Her şeyi bana o anlattı."

"Yani on iki kişi onlara sırayla tecavüz etti," dedi Donny. Sakin ses tonuna, içimde yükselene çok benzer bir öfke eşlik ediyordu.

"Sırayla. Tekrar tekrar. Ve tekrar," diye hıçkırdı Diana. Gözyaşları öfkeyle dökülüyordu. "Durmamışlar. O yavrular saatlerce sokakta kalmış, kan kaybederken yardım çığlıkları atmışlar. Kimse gitmemiş. İşin en kötü yanı bu da değil."

İşler daha ne kadar kötüleşebilir hiç bilmiyordum.

"Lawrence, Morgan ve Kyle en büyük suçlular, ruhları en karanlık olanlar. Onlara tecavüz etmekten sıkıldıklarında Kyle,

birinin evine girip boy aynası almış. Whisenantlar, evlerinin önünde neler olduğundan haberleri yokmuş gibi aynayı vermişler. Kyle, aynayı Morgan'a vermiş. Lawrence da Marcus'u ayağa kaldırmış."

Telefonum tekrar çalınca ekrana bakmadan bir kez daha meşgule attım.

"Kyle bir bıçak çıkarmış ve Morgan, aynayı Victoria'ya doğru tutmuş. Marcus'un, kardeşine yapılanları görmesini istiyorlarmış. Sonra Kyle, Marcus'a kardeşini *becermesini* söylemiş. Kendi kanından canından olana tecavüz etmesini. Yoksa penisini kesecekmiş ve bir daha kimseyle birlikte olamayacakmış."

Midem bulanmaya başlarken Donny boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı.

"Marcus bunu reddetmiş, hepsine cehenneme kadar yolları olduğunu söylemiş. Kyle, bıçağı Marcus'un belinde gezdirip onu kesmiş ve son şansı olduğunu söylemiş. Arkadan becerilmeyi sevecek kadar sapıksa kardeşini becerecek kadar da sapık olduğunu söylemiş. Marcus onun yüzüne tükürmüş. Kyle da tehdit ettiği şeyi yapmış. Çocuğu sokağın ortasında hadım etmiş."

Yerimden kalkıp orayı terk etmemek için kendimi zorluyordum. Dahasını dinlemek istemiyordum. Böyle bir olayı saklamalarına yardım ettikleri için kasabadaki herkesten nefret etmeden yüzlerine nasıl bakacağımı bile bilmiyordum.

Diana neden daha önce gelip bizi bulmamıştı?

Karşımızdaki kadın kendini tekrar toplayınca konuşmaya devam etti: "Ayna düşüp kırılmış. Victoria'yı zaten fena hâlde dövmüşler ve yüzü tanınmaz hâldeymiş. Yüzünü sertçe yere çarpmış, yumruk atmış ve daha bir sürü şey yapmışlar. Ayna kırılınca da kızcağızı oraya sürüklemişler. Kyle, kızın sırtını bıçakla kesmiş. Sonra da aynanın bir parçasını alıp ona nasıl

göründüğünü göstermiş ve aynayı da kıza saplamış. Yavruma söylediği son sözleri, *bir canavar ve orospu olarak öleceği* olmuş. Sokakta kan kaybından ölmeleri için onları oracıkta bırakmışlar."

"Sonra Marcus, hayatta kalmak için bir şansları olsun diye arabaya atlayıp buradan uzaklara sürmüş," dedim kısık sesle. "Çünkü Delaney'deki her şeyin sahibi şerif."

Diana yavaşça başını iki yana salladı. "Marcus kendisi hayatta kalmayı bir an olsun düşünmemiştir. Kardeşinin canını kurtarmak istemiştir. Ama ikisi de hastaneden çıkamadı. Bu kasaba da ruhunu yitirdi. Eskiden olduğumuz şeyden geriye bir tek kabuklarımız kaldı çünkü bize korku hükmediyordu."

"Neden daha önce birine anlatmadınız?" diye sordu Donny. Suçlayıcı bir tonla sormamak için elinden geleni yaptığı belliydi.

Diana kederli bakışlarını bize çevirdi. "Buna kalkışanlar ya kayboldu ya öldü. O gece Lindy May Wheeler onları durdurmaya çalıştı. Yanlarına koştu ama Dev kadını yakalayıp işleri bitene kadar arabasının bagajına kilitledi. Kadın evliydi. Sonra Kyle gidip Lindy'nin kocasına onun kendisiyle yattığını, Lindy'nin onu baştan çıkardığını söyledi. Antonio onu terk etti ve Lindy, Kyle'ın defalarca kez kendisine tecavüz ettiğini söylemesine rağmen kimse ona inanmadı. Babası da birinin onu öldürmesinden korktuğu için Lindy'yi kasabadan gönderdi."

Kanım donmuştu. Donny bana baktı. Lindy May Wheeler. Gerçek bir canavardan kurtarılan mahvolmuş bir çocuğa bakması için failimiz tarafından seçilen kadın.

Diana aramızdaki bakışmayı fark etmedi.

"Oğlumu tehdit ettiler. Üniversiteye başlamasına bir yıldan az kalmıştı. Sorun çıkarırsam oğlumun liseden bile mezun olamayacağını söylediler. Onlara inandım. Hâlâ inanıyorum.

O yüzden arayıp sevgilisine gitmesini söyledim. O kız çok para kazanıyor ve New York'ta en güvenli binalardan birinde yaşıyor."

"Faillerin çoğu kasabayı terk etmiş," dedi Donny.

"Gitmek zorunda kaldılar," diye araya girdi Diana. "Şerifin insanlara korku salmaya ve burada yaşamaya devam edebilmesinin tek yolu buydu. Oğlu hariç herkesi kasabadan yolladı. En kötüleri de oğluydu ama o sürgün edilmedi. Aman sakın, o çocuklara güzelce para yedirmediğini düşünmeyin."

"Kyle Davenport şerifin oğlu. İşleri örtbas etmesine şaşırmamak lazım," dedi Donny canı sıkkın bir nefes vererek.

"Örtbas etmesine mi?" diye sordu Diana hayretle. "Resmen organize etti. Şerif, memurlarının hepsine kasabadaki bütün evleri gezip bir şey duysalar bile dışarı çıkmamalarını söyletmiş. İtaat edilmezse sonuçları olacakmış. Hatta televizyonlarımızda yayın bile geçildi, aksi ilan edilmedikçe gün doğana kadar sokağa çıkma yasağı kondu. Oğlunun bu planı yapmasına yardım etti ve kendi midesinin kaldıramayacağı şeyleri yapsın diye ona izin verdi."

"Neden?" diye sordu Donny.

Ama cevabı duymadan önce de biliyordum.

"Kızına tecavüz edilmişti, işkence görmüştü, öldükten sonra bile küçük düşürülmüştü. Şerife kalırsa bunu yapan kişi Robert Evans'tı. Adamı öldürmek ona yetmemiş olmalı. Çocuklarının peşlerine düşüp onların da canına okumalıydı. Ona göre dünyayı, ortalığı kirleten şeytanlardan arındırmak gerekiyordu. Buna rağmen kendi oğlunun gözlerinden bakan şeytanı hiç görmedi. O çocuğun annesi bile oğlunun art niyetinin farkındaydı."

Telefonum tekrar çaldı ama burada işim bitmediği için bir kez daha meşgule attım.

"Kyle, serbest bırakılmayı bekleyen bir canavardı. Öyle bir şeytan sonunda firar edince onu tekrar hücresine kapatamazsınız."

Buna tüm kalbimle katılıyordum. Bildiğimiz kadarıyla üç kişiye tecavüz etmişti ve içlerinden biri erkekti.

"Siz bu kasabaya zarar veren bir katili durdurmak istiyorsunuz. Ama ben, o yavruların sonunda bir sesi olsun istiyorum. İnsanlar onca sırrı sakladıkları için ölüyorlar."

"Dev kim?"

"Devin Thomas. Yargıcın oğlu," dedi Diana otomatik pilottaymış gibi.

Yerimden kalkarken kadının gözlerine bakarak bildiğimiz isimleri saydım. Bir kişiyi hâlâ bilmiyorduk. "Tim Hoover. Chuck Cosby. Nathan Malone. Jeremy Hoyt. Ben Harris. Tyler Shane. Lawrence Martin. Anthony Smith. Kevin Taylor. Morgan Jones. Kyle Davenport."

Diana bana bakıyordu. "Jason Martin. Lawrence'ın kuzeni. Şu sıralar Güney Karolina'da yaşıyor. Orada bir gayrimenkul müteahhitti. On ikinci kişi o."

"Paylaştığınız için teşekkürler."

"Dinlemekten fazlasını yapabileceğinizi söyleyin yeter."

"Planım o yönde," dedim dürüstçe.

Donny kapıya kadar beni takip etti. Son bir kez kadına döndüm. "Victoria'yla Marcus'un annesi nasıl öldü?"

"Trafik kazası," dedi iç çekerek. "Birkaç kasaba ötede oturan sarhoş bir çift partiden dönerken ona çarpmışlar. Soyadları galiba Carlyle'dı. O kazada hem kendi çocuklarını yetim bırakmış hem de hastanede uzun bir gün geçiren ve yavrularına gitmeye çalışan şahane bir kadını öldürmüşlerdi."

Bu ailenin şansı bir türlü yaver gitmemişti.

"Anneleri hemşire miydi?" diye sordum. Neden öğrenmek istediğimi bilmiyordum bile.

"Hayır. Çocukların öldüğü hastanede adli tabipti. Çocukları bence bu yüzden o hastaneyi seçti. Orada annelerini seven bir sürü arkadaşı vardı."

Başımı salladıktan sonra oradan ayrılmak üzere arkamızı döndük.

"O gece sürü mantığıyla hareket etmişler," diye fısıldadı Donny, dışarı çıkmamızın ardından kapı kapanınca.

"En baskın alfa Kyle'mış. Dışlanmamak için birbirlerine ayak uydurmalarına bakılırsa daha çok hapishane sürüsü psikolojisine benziyor."

"Bazıları daha on beş yaşındaymış," diye homurdandı Donny.

"Ergenleri manipüle etmek de kontrol etmek de daha kolaydır. Lawrence, Morgan ve Kyle'ın peşinden gitmişler. İpler çoğunlukla Kyle'ın elindeymiş. O gece bu kadar çok alfanın içinde birileri muhakkak kafa kafaya gelmiş olmalı."

"Muhtemelen bunu öğrenemeyeceğiz. Çünkü Morgan ve Lawrence öldüler."

"Devin. Onu bulmamız lazım."

"Lindy May'i arabasına kilitlemeye giderken diğerlerinin yanından ayrılmış. Belki dönüp olanları izlemeye devam etmiştir? Yoksa Diana hikâyenin kalanını nereden bilsin?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu benim de dikkatimi çekmişti. Ama Diana başka bir açıklama yapmamıştı.

"Çocukların gittiği gece hastanede görevli olan personelleri sorgulayabildik mi?" diye sordum Donny'ye.

"Hayır. Aradan on yıl geçmiş. Akıllarında kalanı anlattıkları için bile şanslı sayılırız."

"Çocukların zarar gördüğünü niye kimseye söylememişler?" diye sordum.

Omuz silkerken bütün enerjisi çekilmiş gibiydi. Ben de aynı duygu boşluğunda hissediyordum.

"Bilmiyorum ama kesin Johnson biliyordur. Kyle koruyucu gözaltına alındı."

"Bize bir kadının anlattıklarından fazlası gerekiyor. Üstelik kadın, görgü tanığı bile değil. Ayrıca Johnson'ı karşımıza alacaksak, Müdür McEvoy'ı da alacağız demektir. Bize somut kanıt lazım. Diğer taraftan kimlerin hedef olduğunu ve Robert Evans'ın gerçekten nasıl öldüğünü bulmalıyız."

"Kariyerim boyunca bir kez olsun yasaların doğru tarafında olup olmadığımdan şüphelenmedim. Bugüne kadar," dedi sessizce.

İntikam cinayetleri, bize her zaman durduğumuz yeri sorgulatırdı. "Failimiz sadece çocukları öldürenlerle kalmayacak," diye hatırlattım.

"Evlerin kapısını açmış ama kimseye el sürmemiş. Aynaları çalmış, sulara boya katmış ve biraz uğraşmış. Şimdiye kadar bir sürü insanı öldürebilirdi. Ama öldürmedi."

"Onlara korku salıyor. Tüm kasabadan intikamını böyle alıyor. Buradaki insanların kafasının nasıl çalıştığını biliyor. On yıldır her şeyi bilip hiçbir şey yapmadıkları için hissettikleri suçluluk duygusunun farkında. Kasaba halkı şu anda doğaüstü bir şeyler olduğunu sanıyor."

"Neden fail daha yeni başlamış gibi hissediyorum?" diye sordu Donny. O sırada kamyonete biniyorduk.

"Kyle Davenport'un soyadı babasınınkinden neden farklı?" diye sordum.

Donny tabletini çıkarıp bir yerden okumaya başladı: "Burada, annesinin isminin Jane Davenport olduğu yazıyor. Jane bir gün peşinde Kyle'la gelene kadar şerifin çocuktan haberi bile yokmuş, kadın velayeti şerife bırakmış."

Kaşlarım havalandı. "Nasıl yani?"

Başını iki yana sallarken ıslık çaldı. "Hadley bilgilere bir şekilde erişmiş. Kyle hasta piçin tekiymiş. Daha beş yaşındayken hayvanlara eziyet edip öldürmeye başlamış. Yedi yaşına geldiğinde annesi onunla başa çıkamayacağına karar vermiş. Çocuk sinir krizi geçirip bıçakla annesini kesmiş. Annesi de çocuğu getirip velayetini seve seve alan şerife teslim etmiş ve kasabada kalmış. Oğlunun büyümesine uzaktan şahit olmuş. Hayatının cehenneme çevrildiğine eminim."

"Kadın şimdi nerede?"

Donny kaşlarını çattı. "Ölmüş. On yıl önce, Robert Evans'ın davası başladıktan kısa süre sonra ölmüş."

"Neden bu tesadüf değilmiş gibi hissediyorum?" diyerek inledim.

"Çünkü Tanrı'nın belası bu kasabadaki her şey o kâbusla bağlantılı."

Kontağı çevirip başımı kaldırdığımda gözüme bir kırmızılık çarptı. Hızlıca arabadan inip kamyonetin kaputuna çıktım. Binaların üzerinde yazan yazıya uzaktan baktım. Buradan belediye binasını görebiliyordum.

Çatısının yan tarafında kırmızı bir mesaj vardı:

Aptalları, kutsal sandıkları zincirlerinden kurtarmak oldukça zordur.

Donny yanıma çıkınca derin bir nefes aldı.

"Önce İncil'den alıntı yapmıştı, şimdi de Voltaire mi? Amacı ne?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim kaputtan inerken. "Bana kalırsa bu mesajların ayrı ayrı ne anlama geldikleri çok açık."

Hemen sonra, direğe asılı duran hoparlöre döndüm çünkü bir müzik çalmaya başlamıştı. *"Uyu yavrum yine sabah oluyor. Uyurken o güzel yüzün gülüyor. Babacığın gelmiş bize bakıyor. Uyu yavrum yine sabah oluyor..."*

"Bu hiç de korkunç değil," dedi Donny titreyerek. Ninniyi bir kadın söylüyordu.

Sokaktaki herkes başını en yakındaki hoparlöre çevirdi, hepsinin beti benzi atmıştı.

"Sence fail kasabadaki herkesi temizleyecek mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırdı. "Gücün kimde olduğunu gösteriyor. Herkesi ortadan kaldırmak istediğini sanmıyorum ama itiraf etsinler istiyor. Biz geldiğimiz için burada. Yoksa listesinde kalan ve kasabada olmayan son kişinin peşine düşerdi. Biz buraya geldik ve o da peşimizden geldi."

"Ama neden?"

"Öğrenince sana da söylerim," dedim. Ardından hiç hazır olmadığım bir bombayı kucağımıza bırakan o kadının evinden uzaklaşmaya başladık.

İkinci Bölüm

Kötüler için her şey bahanedir.

-Voltaire

"Baban nasıl oldu?" diye sordum son monitörü kurmak için odada gezinen Jake'e.

"Tekrar ilaç almaya başladı. Hasta olduğu için egosu nasıl incindi, benim kadar iyi biliyorsun. Ama başa çıkıyor. Bizim şimdi buna odaklanmamız lazım."

Diana'nın evinden çıkan Logan'ın yüzüne baktığım an, Diana'nın bildiği her şeyi anlattığını fark ettim.

"Harekete geçebilirler diye ne olur ne olmaz Diana'nın evini izleyeceğim," dedi Jake. Yanıma otururken omzu omzuma değdi. Bakışları, eski avcı kulübesinin duvarlarını donatan monitörlere çevrildi.

FBI gelip bütün kulübeleri gezdikten *sonra* Jake, babasının yıllardır kullanılmayan kulübesini geçici merkezimiz olarak düzenlemişti.

Onaylarcasına başımı sallasam da bakışlarımı Logan'dan ayıramıyordum. Gözlerindeki hüzün ortadaydı. Hiç tanımadığı bir

kıza karşı duyduğu hüzün. Hiç tanımadığı bir adama karşı hüzün. On yıldır benim peşimi bırakmayan geçmişe karşı hüzün.

Üstelik daha tüm detayları öğrenmemişti bile. Öğreneceği daha çok şey vardı.

"İhtiyacı olan kanıtları bulacak, Lana. Onunla ilgili haklıymışsın. İşini gerçekten iyi yapıyor."

Dönüştüğüm bu karanlığın lekeleyemeyeceği kadar iyiydi.

"Kanıtları bulacak, biliyorum. Sonra babamın adı aklanacak, en azından onu suçlayan bu kasabadaki insanlar görecekler."

"Marcus da mezarında intikamını almış olacak," diye ekledi sessizce. Kasabadaki herkesin ânında duraksamasına sebep olan ninniyi başlattı.

Sadece annemin bu ninniyi kilisede söylediğini hatırlamayan gençler yoluna devam etti. Ancak diğer herkesin korkusu artıyordu.

Onlara musallat olmaya gelen ölülerden korkuyorlardı.

"O cinayetleri babamın üstüne atmasalardı her şey nasıl olurdu, hiç merak ediyor musun?" diye sordum sessizce.

"Hayır. Çünkü hayal etmeye başlarsam kendimi durduramam," dedi tereddüt etmeden.

Buradan çıkınca üzerime sinen kulübenin rutubet kokusundan kendimi arındırmam gerekecekti.

"Bu ipucu avına çıkmasını sağlayarak onu tehlikeye sokuyorum," dedim Jake'e. Şerifin konuştuğu monitörün sesini açtım.

"Sen onu kollarsın," dedi Jake. Şerifin hoparlörden yükselen ninniyi duyunca renginin bir anda attığını gördüğü an Jake'in dudakları kıvrıldı.

Şerif o geceyi hatırlıyordu. Çok önemli bir tiyatro oyunu için annemin kilisede bu ninniyi söylediği geceyi. Kasabadaki neredeyse herkes oradaydı.

"Umarım bu yeterli olur, Jake. Eğer Logan benim yüzümden incinirse o uçurumdan düşerim, tüm bunların sebebini unutup ayrım yapmadan öldürmeye başlarım."

Ruhumu tamamen kaybedersem dönüşeceğim canavarı düşününce bile ellerim titremeye başladı.

Jake'in elleri titreyen ellerime kapanırken bana doğru eğildi. "Ben seni kendine getiririm."

Kederle ona baktım. "Logan, benim yüzümden ya da başka herhangi bir sebepten dolayı zarar görürse sen bile yetmeyebilirsin."

Gözümden bir yaşın firar ettiğini hissettim ve Jake gerildi. O tek damla gözyaşı, bu adama karşı ne kadar hassas olduğumun apaçık kanıtıydı. Dudaklarını birbirine bastırdı.

"O zaman onun güvende olması için birlikte çalışırız."

Gözyaşımı silerek dikkatimi telaş içindeki şerife verdim. Belediye binasının kapısını kapatıp kilitledikten sonra Kıdemli Özel Ajan Johnson'a döndü.

"Hoparlördeki Jasmine Evans'ın sesi," dedi Şerif Cannon dişlerini sıkarak. "Kadının hayaleti dirilmediyse gözden kaçırdığımız bir şeyler olmalı."

Ardından şerif, memurlarından birine döndü. "Şu kahrolası sesi susturun! O herif kasabanın hoparlörüne nasıl sızmış öğrenin!"

Jake sırıttı. "İyi şanslar, Şerif. Sıkıysa beni bulun bakalım," dedi küstahça.

Onun beklediği bölüme gelmiştik. Onlara birer koyundan ibaret olduklarını ve akıllarının ne kadar zayıf işlediğini gösterdiğimiz kısım tam olarak burasıydı.

Tüm kasabanın içinden geçtiğimiz kısım.

"Bunun kolay olmayacağını söylemiştim," diye homurdandı Johnson. Şerif tekrar ona döndü.

"Yok ya? Bu ekibi kontrol edebileceğini söylemiştin sanki. Şu âna kadar çok fazla kahrolası soru sordular ve kasabamın her yerine afiş astılar. Birinin her şeyi anlatacak cesareti bulması an meselesi."

Çok geç, aptal piç.

"Logan Bennett senin sorunun. Ekibin kalanıyla ben ilgilenirim."

İçimi bir korku sararken midem kasıldı. Logan'ın peşine düştüğü an onu gebertirdim. Onun peşinden birini gönderecek olursa, ibretiâlem için gönderdiği herkesi de gebertirdim.

"Kimse fark etmeden Kyle'a ulaşabilecek misin?" diye sordu Jake. Bakışlarını ekrandan ayırmamıştı.

Cevap vermedim çünkü konuşulanları dinlemekle meşguldüm.

"Eğer beni yenerse sen de yenilirsin. Bunu unutma, Johnson," dedi şerif sertçe. Ardından ofisinin kapısını kapatarak diğerlerinin kendilerini duymasına engel oldu.

Johnson gözlerini kıstı. "O çocukların peşine düşmeni ben söylemedim. Bu psikopat onlar yüzünden seni hedef aldı. Babaları yüzünden hedef olmadın. O sikik, hasta oğluna bir tasma takman lazımdı ama sen onu serbest bırakıp elinden geleni ardına koymamasını söyledin. Sen o canavarın dizginlerini bıraktığın için bu ekip peşine düştü."

Şerifin yüzüne acı dolu bir ifade yayıldı. Jake de diğer ekranların hepsini sessize alarak benim baktığım ekrana odaklandı. Asıl katilin şerif olmadığını biliyorduk ama pişman olmasını da beklemiyorduk çünkü onun profilini bir sosyopat olarak çıkarmıştık.

"O hasta falan değil. Canı yanmıştı. Kardeşini sokakta öylece yatarken, vahşice tecavüz edilip katledilmiş hâlde görmüştü."

Johnson, parmağını şerifin yüzüne doğru kaldırdı. "Evans'ın peşinden gitmek zorunda kaldım çünkü New York'taki o adi avukat bu davayı duymuş ve taraflı olduğunu kanıtlamak için yola çıkmıştı bile. Davanın aslında burada görülmemesi gerekiyordu, burada senden taraf olan bir sürü jüri vardı. O herif özgür kalabilir ve kullandığım tüm o bağlantılar kariyerimin sonunu getirebilirdi. Bu pisliği temizlemek için davayı alabileyim diye neler yaptığımı tahmin bile edemezsin. Sana gerçek profili verdim. Bennett gizlediğimiz şeyleri öğrenmeden önce halkını öldüren o kahrolası katili bul."

Jake'e döndüğümde ekrana bakıyordu. "Son raddelerindeler."

"Tam da istediğimiz noktadalar," dedi Jake sessizce.

Hoparlörden *Otobüsün Tekerleri* tekrar çalmaya başlayınca bir kadının ayağı takıldı. Kasabada annemin sesi yankılanırken kadın yere düştü. Annemin sesine eşlik eden küçük çocukların sesi her şeyi daha da ürkütücü kılıyordu. Müzik aniden durunca Jake'in dudakları kıvrıldı, bilgisayarına dönmüştü.

"Sunucuyla bağlantıyı kestiler."

"Bunu yapacaklarını biliyorduk," dedim.

"Tekrar bağlantı sağladıklarında bildirim alacağım. Ninnileri tekrar çalacağım."

"Sunucuyla bağlantıyı kesmek dışında başka seçenekleri kalmayana dek devam edeceğiz. Korku Evi'nin kapıları açıldığında kasabadakilere neler döndüğünü açıklamaları imkânsız olacak."

Jake yavaşça başını salladı. "Buna hazır mısın?"

Dudaklarımın kenarı karanlık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hem de nasıl."

Şerifin ofisine giren birisi dikkatimi çekti. Chad Briggs, memur üniformasıyla içeri girip kapıyı arkasından kapattı. Bakışları Johnson'a kaysa da şerife hitap ederek konuşuyordu.

"Bazı bilgiler açığa çıktı."

"Dökül," dedi Şerif Cannon.

Adamın bakışları tekrar Johnson'a çevrildi. "Hassas bilgiler."

Şerif, ilgisizce eliyle Johnson'ı işaret etti ve "O ekipte endişelenmemiz gereken adamlardan değil. Hangi bilgiler?" diye sordu.

Briggs'in tereddüde kapıldığını görebiliyordum ama sonunda cevap verdi: "Kıdemli Özel Ajan Bennett ve başka bir ajan, Diana Barnes'ın evinden çıkarken görülmüş. Bir süre orada kalmışlar, şerif. Şu an kadının oğluna ulaşılamadığı haberini aldım. New York'ta bir avukatın yanında kalıyormuş. Bence kadın her şeyi anlattı."

Şerif Cannon küfrederek şapkasını ofisin diğer ucuna fırlattı ve elini saçlarında gezdirdi.

"Sakin ol," dedi Johnson sakinliğini koruyarak. "Yaşlı bir kadının deli saçması laflarından ibaret. Bennett'ın kanıta ihtiyacı var. Kanıt falan da yok. Olaya karışan şüphelilerin çoğu da öldü, yani söylenenleri ne onaylayabilir ne reddedebilirler. Evanslara yaptıklarımızı kanıtlayacak hiçbir şeyin kalmadığına odaklanmamız lazım."

"Hiçbir şey kalmadı," dedi Şerif Cannon. Dudaklarım kıvrıldı.

"O kadar çok şey var ki," dedi Jake sırıtarak. "Bunu fark edemeyecek kadar aptalsın, Şerif."

Paylaşacak çok fazla şeyimiz vardı. Tabii zamanı geldiğinde.

"Hikâyesini onaylayacak birilerini bulursa Diana Barnes sorun yaratabilir," dedi Şerif, Johnson'a. Ardından bakışları Chad Briggs'e çevrildi. "Bir mesele çıkarmayacağından emin olalım."

"Diana'nın peşine düşecekler," dedi Jake. Chad o sırada başını sallayarak ofisten ayrıldı.

"Geceye kadar vakit var."

Bakışlarım Logan'ın olduğu ekrana çevrildi. Kameradan onu duymamızın zor olacağı kadar uzak olsa da sesi açtım.

"Adli tabip iki yıl önce ölmüş, bu kötü oldu," dedi Donny.

"Çocukların gittiği hastaneyi ziyaret etmemiz lazım," dedi Logan ve midem bulanmaya başladı.

"Siktir," dedi Jake dişlerini sıkarak. "Sana değil, buradaki yozlaşmaya odaklanması lazım."

"Oraya gidip Hadley gibi parçaları bir araya getirirse bittik biz," dedim sessizce.

"Senin hayatta kalman gereken o gece Kennedy'nin ölmesi kaderdi," dedi Jake sessizce. "Ayrıca Kennedy Carlyle'ın, annene çarpan sarhoş çiftin kızı olması da öyle. Bunların tesadüf olması imkânsız. Hepsi bir işaret değil de ne? İşimizi bitirmemiz gerekiyor. Yarı yolda yakalanamayız."

"Birinin babamla ilgili konuşması gerekiyor," dedim dalgınca. Logan'ın kırmızı kravatını öfkeyle çıkarmasını izliyordum.

Jake, yerinden kalkıp odanın köşesine ilerledi ve zamanla beliren boyalarının olduğu harika koleksiyonunu açtı. Hepsinin etiketi farklıydı, boyalar farklı sürelerde beliriyordu.

"O zaman bu insanları konuşmaya teşvik edelim," dedi Jake, şapkasını çekip kapıya yönelirken. "Birisi peşime takılırsa beni ara. Okula gidiyorum. Gider gitmez okuldaki kameraları etkisiz hâle getireceğim."

"Ben seni kollarım," dedim.

Etrafımızı saran monitörler tüm kasabayı gösteriyordu. Tüm gün cehennemi izliyor gibiydik.

"Lana'nın eve dönmesi gerekiyor." Logan'ın söylediği şeyi duyunca bakışlarım onun olduğu ekrana çevrildi.

"Hadley'ye bunu söylerken sana iyi şanslar o zaman," dedi Donny sırıtarak.

"Hiç komik değil. Gerçekten tehlikede olabilir. Onu buraya getirmemem gerekirdi."

Bu durum canını gerçekten sıkıyormuş gibi görünüyordu.

"Alınma ama kızın güvende olup olmadığına duygusal anlamda o kadar kafayı taktın ki güvende olduğunu görmüyorsun bile. Tek bir kadın bile hedef alınmadı. Sadece erkekler hedef. Hatta Lana'nın senden daha güvende olduğunu söylemek bile mümkün."

"Şu an şerife de Johnson'a da güvenmiyorum. Konunun Kızıl Katil'le hiçbir ilgisi yok."

Donny'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı, benimkiler de öyle.

"Kulağa berbat geliyor, değil mi? Kahrolası bir seri katil değil de hukuka bağlı çalışan iki memur beni daha çok endişelendiriyor. Bu kasaba resmen zehirli," dedi Logan iç çekerek.

"Johnson iğrenç birisi ama aptal değil. Sana elini sürerse bunun yanına kalmayacağını biliyordur. Collins'e vermek için somut kanıt bulmamız lazım. Böylece o da kanıtları kurula verir."

"Yeni bir iz bulduğumuza göre konuşmadığımız birisi kalmış gibi görünüyor," dedi Logan düşünceli bir tavırla. "Buraya bir saat mesafede yaşıyor."

"Christopher Denver," dedi Donny derin bir nefes vererek. "Tabii ki."

Jake'in babası. Babamın avukatı. Hainlerle dolu kasabada babamın tek dostu.

Bir noktada onunla konuşmaya gideceklerini biliyorduk.

Bakışlarımı okulun olduğu ekrana çevirdiğimde şapkasını takmış, hızlı adımlarla ilerleyen Jake'i gördüm. Aceleyle yazıyı hallediyordu. Herkes okuldaydı ama pencereler üstte kaldığı için birinin onu görmesi imkânsızdı.

Bunu gündüz vakti, ulu orta yaptığına inanamıyordum. Neyse ki sokaklar sessizdi ve bir arabanın yaklaştığını duyunca hemen çobanpüskülü çalılarının arasına gizleniyordu.

Sonunda Jake'in yan tarafa doğru koşmaya başlayıp onu doğruca buraya getirecek ormanda kaybolmasını izledim. Dikkatimi tekrar Logan'a verdim, sadece ona odaklanmıştım.

"Kim arayıp duruyormuş?" diye sordu Donny, Logan telefonunu tekrar meşgule atarken.

"Johnson. Bizi bu soruşturmadan uzaklaştırmanın bir yolunu aradığına eminim. Diana Barnes'la özel olarak konuştuğumuzu çoktan duymuştur. Ne öğrendiğimizi bilmek istiyordur."

"Herif ne yaptığımızı anlayamadan gidip Denver'la konuşalım."

Logan telefonundan saate baktı. "Tamam ama çok geç olmadan dönmek istiyorum. Lana'nın iyi olduğundan emin olmalıyım."

"Yolda ararsın onu, genç âşık," dedi Donny gözlerini devirerek. Logan arabanın sürücü koltuğuna geçti. O da gülüyor gibi görünüyordu.

Kapıları kapattıkları an artık duyma mesafemizden çıkmışlardı. Telefonum çalmaya başlayınca her şeyi sessize aldım.

"Selam," dedim âşık olduğu çocukla konuşan küçük bir kız gibi gülümseyerek.

"Bir izi takip etmek üzere kasabadan çıkmam lazım. Eve dönme ihtimalin var mı acaba? Burada olman hiç hoşuma gitmiyor."

Beni önemsemesi hoşuma gittiği için gülümsedim. Bakışlarım okulun yanından insanlar geçerken yavaşça beliren boyaya kaydı.

"Galiba Delaney Grove'a yakacak kadar ısınmaya başladım."

Berbat şakama inleyerek karşılık verdi.

"Logan, endişelenme artık. Evde oturup güvende misin diye seni merak edip durmaktansa seninle, en azından sana yakın olmayı tercih ederim."

"Endişelenmesi gereken benim, bebeğim. Ben kendimi koruyabilirim."

Ben seni daha iyi koruyabilirim.

Bakışlarım suç mahalline ulaşan Elise ve Leonard'a çevrildi, yeni mesajın fotoğrafını çekiyorlardı.

"Benim için endişelenme. Bence bu fail beni önemsemiyor bile."

Uzunca bir süre sessiz kaldı.

"Logan?"

"Özür dilerim. Psikolojinin nasıl içinden geçtiğini düşünüyordum da."

"Nasıl yani?"

"Benim işim yüzümden bilindik bir seri katil sana saldırdı ama sen hâlâ inatla yanımda kalıp bir katilin daha peşine düşmesi seni hiç korkutmuyormuş gibi davranıyorsun."

Zorlukla yutkundum. Kulağa hiç şüpheleniyormuş gibi gelmemişti. Şimdi bile şüphelenmekten ziyade şaşırmıştı.

"Silahım var," dedim sessizce. "Ayrıca evimde kalmak istemiyorum."

Gözlerimi kapattım. Bu yalanın ona kendini suçlu hissettirmesinden nefret ediyordum.

"Otele dön."

"Olmaz," dedim iç çekerek.

"Kahretsin. Bu konuşmaya sonra devam edeceğiz. Elise arayıp duruyor."

"Seni seviyorum," dedim hiç tereddüt etmeden. Kelimeler dilimden kendiliğinden dökülmüştü.

"Seni seviyorum." Donny öğürme sesleri çıkarsa da Logan'ın sesinden gülümsediği anlaşılıyordu.

Telefonu kapattığım an Jake içeri girdi. Yüzümdeki sersem ifadeyi silmeye çalışırken beni süzdü.

"Bu işler biter bitmez ben de gidip kendime aptalca bir sırıtış bulacağım," diye homurdandı. Ancak gözlerindeki parıltı, Grinç'i* andıran ses tonunu bastırıyordu. "Bir şey kaçırdım mı?"

"Daha yeni başlıyor," dedim okulu gösteren ekranı işaret ederek.

Söylenen yalanlar kendini şekillendirir. Şu ânımız geleceğe gebedir.

Mesaj *sihir* gibi bir anda ortaya çıkarken insanların yine beti benzi atmıştı.

"Logan kasabadan ayrılıyor, gün batımına çok kalmadı. Ben Diana'ya gidiyorum."

Yerimden kalktığımda Jake bıçağımı attı. Kabzasından bıçağı yakaladığım an benim kalktığım yere oturmuştu.

"Kaldırımdan yürü. Botlar yalan söylemez," dedi kan kırmızısı bağcıklarla bağladığım feminen postalları işaret ederek.

Ağır çantalarım ve erkek botlarımla etrafta gezmek biraz şüphe uyandırabilirdi.

Hava iyice soğumuştu ama bu şahane olmuştu. Kapüşonlu bir hırka giymem daha az dikkat çekecekti. Elbisemle neredeyse soğuktan ölecektim.

Ama *eve* tarzıma uygun bir şekilde, kırmızı giyerek dönmek istiyordum.

"Yere birkaç tane yastık ser, Diana bayılabilir," dedi ben kulübeden çıkarken. Binaların arasındaki kestirmeleri kullanarak kısa yoldan ilerledim. Kasaba dairesel bir labirent gibi inşa edilmişti,

---

* Grinç (*How the Grinch Stole Christmas*), Dr Seuss'un aynı adlı çocuk klasiğinden uyarlanan filmdir. Noel'den nefret eden ve Noel'i çalmaya çalışan huysuz yeşil karakteri Grinch'in hikâyesini anlatmaktadır. -ed.n.

merkezi saran yollar daha genişti. Belediye binasıysa tam merkezdeydi.

Yukarıdan bakınca inanılmaz güzel görünüyordu.

Tam ortasında gerçeği gördüğünüzdeyse çirkinlikten ibaretti.

Kimse beni görmesin diye arka taraftan dolanıp kapıya iki kez vurdum. Kimsenin bakmadığından emin olmak için etrafı kontrol ediyordum.

Diana kapıyı açtığında kalbim beklenmedik bir hamle yaparak tekledi. Buraya geldiğimde hissedeceklerime karşı kendimi hazırladığımı sanıyordum.

Bütün suç Logan'ındı. Sardığım buzları tek tek o kırıyordu.

"Sana nasıl yardım edebilirim, canım?" diye sordu Diana tatlı tatlı.

Şapkamı açtım. "Beni içeri alabilirsin."

Gözleri kısılırken gülümsemesi soldu.

Onu korkuttuğum için kendimi berbat hissediyordum.

"Diana, seninle konuşmam lazım. Onlara bugün ne anlattığının farkındasın."

"Özür dilerim, hayatım. Bence gitmen lazım," dedi kapıyı kapatarak.

Elimi uzatıp omzumla kendime yol açarken Diana hayretle titreyerek sendeledi. Kendimi daha da kötü hissediyordum.

Kimsenin anlatmaya götünün yemediği hikâyeyi anlattığı için gergindi.

"Diana, oturmanı isteyeceğim. Zarar görmeni istemiyorum, seni korumak için geldim."

"Beni korumak için mi?" diye sordu. Bana bakarken şaşkındı, beni kimseye benzetemediğine karar vermiş gibiydi.

Kapüşonlum bıçağımı gizliyordu, ki zaten bunu ona göstermemem en iyisiydi. Gerçekten bayılabilirdi.

"Bir zamanlar küçük bir kızı seviyordun. Oğlunu korumak için ona ihanet ettin. Bugün nihayet onu savundun ve sesini duyurabilmesi için bir fırsat verdin."

Bir adım gerilerken gözleri yaşarmıştı.

"Kimsin sen?" diye fısıldadı. Sesi hüzünlüydü.

Bıçağı kapüşonlunun altından pantolonumun arkasına sıkıştırdıktan sonra, tişörtümü sıyırarak çok uzun zamandır sakladığım yaraları gösterdim.

Bakışları karnıma indiğinde bir adım daha geri çekildi.

"Ben o küçük kızım."

Yere düşerken tam zamanında kafasını yakalayabilmiştim. Jake haklıydı. Birkaç yastık fena olmazdı.

"Siktir ya," dedim kadın bayılınca.

Resmen Jake'in, "Ben demiştim," dediğini zihnimde duyabiliyordum.

Üçüncü Bölüm

Her insan, yapmadığı iyiliklerin suçunu taşır.

-Voltaire

"Bizimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkürler, Bay Denver," dedim bize birer fincan kahve uzatan adama.

"Elimden geldiğince yardım etmek için buradayım." Onu kandırmamızı bekliyordu sanki. Yasaların doğru tarafında olmadığımızı düşündüğü için bizi inceliyordu.

Sırf bu yüzden Johnson'dan daha da çok nefret ettim.

"Robert Evans'a olanlar konusunda bizi biraz aydınlatmanızı umuyorduk."

Yüzünü buruşturdu. "Her şey kayıtlarda olmalı. FBI'ın hepsine erişimi olduğuna eminim."

"Bütün cinayet davaları genelde kayıt altına alınır ama bu alınmamış."

"Alındı," diye karşı çıktı. Yerinden kalkıp kitaplığına yöneldi ve bir kitap çekti. Kitabı açıp arasından bir DVD çıkardığında Donny kaşlarını çatarak bana döndü.

Christopher Denver, DVD'yi getirip bana uzattı.

"Sizde kalabilir. Bende yedeği var."

"Dosyada kayıt alınmadığı yazıyordu."

"Alındı," dedi adam kısaca.

Derin bir nefes verdim. "Güvendiğiniz insanlar arasında FBI yetkililerinin olmadığına eminim ama gerçek cevaplar aradığımıza dair sizi temin etmek isterim."

"Kızıl Katil yüzünden," dedi.

Başımı eğerek adamı süzdüm. Mazeretleri vardı, aradığımız katil o olamazdı.

"Buraya gelmemizin bir sebebi de o, evet. Ama biz davanın yanlış sonuçlanmış olabileceğini düşünüyoruz."

Adam alayla güldüğünde tek kaşımı kaldırdım.

"Özür dilerim. Az bile söylediniz ama böyle içtenlikle söylenmesine pek alışık değilim."

Donny arkasına yaslanırken ben kahvemi yudumlayarak etrafa bakındım. Duvarlar genel olarak boştu, sadece oğluna ve kendine ait birkaç başarı belgesi vardı.

"Jacob'la da konuştuk. Bize bir bilgi vermedi," dedim adamın yüzüne bakarak.

Tepkisizliğini koruyordu. Mahkemelerde seneler geçirince ifadesini kontrol etmeyi öğrenmiş olmalıydı.

"O gece oğlum mahvoldu. Sevdiği çocuk ve kardeşi gibi gördüğü kız öldürüldü. Ve kayıtlara trafik kazası olarak geçti. O geceden sonra her şeyden elini eteğini çekti. Artık tatillerde bile buraya gelmesi için onu zorlamam gerekiyor. Gerçi kişisel bir mesele için kısa zaman önce yanıma uğradı."

Gelme sebebini öğrenmek istiyordum ama Jacob'ın neden geldiğini bize söyleyeceğinden şüpheliydim.

"Neden Victoria ve Marcus hakkında bildiklerinizi bize anlatmadınız?" diye sordum.

"Çünkü elbette oğlumun peşine düşerdiniz. Onlara en yakın olan oydu, bir de şu Barnesların oğlu vardı. Tabii, Ulusal Futbol Ligi'nde oynayan bir futbolcunun şüpheli olacak hâli yoktur."

Oğlunun felçli olduğunu söylemesi de yeterli olurdu. Ama sanki dile getirmek bile istemiyor gibi bir hâli vardı.

"Bize bunu şu an söylemekte bir sorun görmüyorsunuz, öyle mi?" diye sordu Donny.

"Sebep oldukları pisliği temizlemeye çalışan yozlaşmış bürokratlardan oğlumu korumak istediğimi mi? Bir sorun görmüyorum. Adaleti engellemek gibi bir durum söz konusu bile değil. Sonuçta benim oğlum olanları anlatmaya kalktığında sizden birisi üstünü kapattı. Benim suskunluğum Kızıl Katil soruşturmanıza hiçbir şekilde engel olmadı."

"Aslında oldu," dedim.

Jacob'la inanılmaz benziyorlardı, sadece bu adam daha yaşlı hâliydi. Koyu renk saçları zaman içinde çok hafif kırlaşmıştı, yüzündeki çizgilerse kasıtlı çizilmiş gibi görünüyordu.

"Nasıl oldu, Kıdemli Özel Ajan Bennett?"

"Aradığımız fail, o geceki tecavüzcülerin peşinden gidiyor."

Adamın gözlerindeki şaşkınlığı yakaladım. Bu itirafım onu gerçekten hazırlıksız yakalamıştı.

"Bize Robert Evans hakkında ne anlatabilirsiniz? Bu sefer tüm detaylarla."

Boğazını temizledi, muhtemelen şaşırmaya alışık değildi.

"Robert Evans, hademe olmaktan fazlasını dahi hayal etmeyen, hırsları olmayan harika bir adamdı. Aldığı para ona yetiyordu ve çalışma saatleri sayesinde de çocuklarıyla geçirebileceği daha çok vakti oluyordu."

Uzun, derin bir nefes aldı.

"Ben çok çalışırdım. Jacob, benimle evde geçirdiği vakte kıyasla orada daha çok vakit geçirirdi. Çocuğun ölümünün ardından yıllar geçene kadar oğlumun Marcus'a âşık olduğunu bilmiyordum bile. Bir gece şu koltuğa yığılıp bana her şeyi, o kasabadan ne kadar nefret ettiğini anlattı. Tekerlekli sandalyeye muhtaç kaldığında kendini cezalandırılmış gibi hissediyordu."

Bize Robert'tan değil, Jacob'tan ve kendi noksanlıklarından bahsediyordu. Çocuğunu kaybeden pişman babaların davalarında bu itirafları sık sık duymuştum. Ama çocuğu hâlâ hayatta olan bir babadan hiç duymamıştım.

"Robert basit bir adamdı, hiç sorun çıkarmazdı. Ama kızının ölümünün bedelini birine ödetmek isteyen şerif için kolay hedefti. Masum olup olmamasının hiçbir önemi yoktu. Mazereti olup olmamasının hiçbir önemi yoktu. Bir adamın intikam arzusu dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Robert Evans tanıdığım en şanssız adamdı."

"Neden öyle dediniz?" diye sordu Donny cevap apaçık ortada olmasına rağmen.

"İki zengin sarhoş yüzünden hayatının aşkını kaybetti. Karısının da kendisinin de anne babası çok önceden vefat etmişlerdi. Çocuklarına bakarken yardım alabileceği kimse yoktu. Yanlış zamanda yanlış yerde olduğu için hayatını kaybetti. Çocukları da babalarının işlemediği bir cinayet yüzünden katledildiler. Bundan daha şanssız olmak bence mümkün değil."

Donny boğazını temizleyerek kravatını gevşetti. Evans ailesiyle ilgili ne kadar çok şey duyarsak o kadar ilgimizi çekiyorlardı. Muhtemelen duyduğum en üzücü hikâyeydi.

"Mahkemeden sonra ne oldu?"

"Delaney Grove kadar küçük bir kasabada yapılmaması gereken o mahkeme mi?" diye sordu sertçe. "Taraf tutan bir yargı-

cın yürütmemesi gereken mahkeme mi? Hiç çaba sarf etmeden temyiz hakkı elde edebilirdi, farkında mısınız?"

İkimiz de başımızı sallayarak onayladık. Karşımızdaki adam öfkesini dizginlerken sessiz kalmamız daha iyi olacaktı.

"Ona ne yaptılar, bilmiyorum. Bildiğim tek şey onun kendini asmayacağı. Hannah Monroe onunla çoktan iletişime geçip davasını temyize taşımayı, avukat ücretine gerek olmadığını söylemişti bile. O kadın Delaney Grove'u mahvedecekti."

"Ona ne oldu?" diye sordum.

"Hâlâ Manhattan'da çok başarılı bir avukat. Robert öldükten sonra o da kasabadaki köpek balıklarının hepsi gibi yoluna baktı."

Telefonumu çıkarıp kasabada kaydettiğim ses kaydını açtım.

"Uyu yavrum yine sabah oluyor," duyulan ilk cümle oldu. Hoparlörde çalan ve susması bir hayli süren kayıttı bu.

Adamın nefesi kesildi, anlaşılmaz bir ifadeyle telefona bakıyordu. Sonunda başını kaldırdığında dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bu Jasmine."

"Jasmine mi?" diye sordu Donny.

"Jasmine Evans."

Yerinden kalkıp bir DVD daha aldı, bu seferki hemen ortada duruyordu. Evde kopyalanmış gibi görünen etiketli birkaç tane DVD daha var gibi görünüyordu.

Yanımıza dönüp DVD'yi bana uzattı.

"Jasmine ölmeden önceki sene yapılan tiyatrodan. Kasabadaki herkes oradaydı. Evansların iki çocuğu da öyle. Robert da. Kasaba için büyük bir olaydı çünkü Kurucular Günü tiyatrosuydu. Kasabada bunun son kutlanışı oldu."

"Neden?"

"Memurlarından birinin başına bir şeyler geldiği için şerif ertesi yıl kutlamayı iptal etti. Sonraki yıl da devam etmediler. Ve sonraki yıl da. Çok geçmeden bu gelenek unutuldu."

"Ne oldu?" diye sordum sormamam gerekse de.

Öne eğilerek doğruca gözlerimin içine baktı. "Gücü elinde tutmaya yakın birden fazla adam bir araya gelince ne olursa o oldu. Şerifin dokunulmaz olduğuna inanıyorlar, dolaylı olarak kendilerinin de. Ahlaksızlıklarının upuzun bir listesini size çıkarabilirim. O gün özellikle bir yangın çıkarmışlardı. Memurlar, kasabaya yapılacak yeni bir restoran için mülklerini satmak istemeyen iki kişinin evlerini yakmışlardı. Onlar ölür ölmez şerifin yaptırdığı restoran için."

"Memurlara ne oldu?" diye sordu Donny.

"Chad Briggs ve kardeşi hâlâ orada görevli. Kurucular günü iptal edildi. Memurlar cezalandırılmadı. Yangın kayıtlara kaza olarak geçti. Yalnızca giderek derinleşen yozlaşmayı tetikleyen bir kıvılcımdan ibaretti. İnsanlar, verilen emirleri yerine getirmezlerse sonuçlarına katlanacaklarının farkına vardılar. Çok geçmeden dünyanın kalanı gibi onlar da Delaney Grove tatlı, küçük bir kasabaymışçasına davranmayı öğrendiler."

"Demek failimiz bu yüzden o müzikleri çalıyor," dedim Donny'ye sessizce.

"Pardon, ne dediniz?" diye sordu Christopher Denver biraz daha yüksek sesle konuşmamı ima ederek..

"Robert Evans'a ne yaptılar?" diye sordum ona cevap vermek yerine.

"Bu sorunun cevabını bilen birinden almanız lazım. O kasabadakiler, kirli sırlarını Robert'ı korumaya çalışan tek adama anlatmadılar."

Koltuğuna yaslanarak bizi süzdü.

"Bizi en azından doğru yere yönlendirebilir misiniz?" diye sordu Donny. "Bize konuşacak birinin adını veremez misiniz?"

"Üstüne giderseniz çok zorlanmadan ötecek birinin adını verebilirim. Ama ne işe yarayacak ki?"

"Affedersiniz?" dedim.

Arkasına yaslanıp gözlerini kıstı. "İstediğiniz kadar hikâye dinleyebilirsiniz. Polis teşkilatı ve bir yargıç söz konusuyken görgü tanığı ifadelerinin hiçbir anlamı yok. Tanıklar ortadan kaybolduğunda ya da ifadelerini geri çekmeye karar verdiklerinde durum daha da kötü bir hâl alır."

"Kanıt bulacağız," dedim. Buna bir son vermeye kararlıydım.

Collins'i aramıştım. Yozlaşmaya bizzat şahit olmayan yaşlı bir kadının söylediklerinin bir müdürün işine son vermeye ya da Johnson'ı davadan almaya yetmeyeceğini söylemişti. Bunu zaten biliyordum.

Bakışlarım pencerenin kenarındaki komodine çevrildi. Üzerinde birkaç kutu ilaç vardı. Tekrar Denver'a baktım. "İyi misiniz?"

Dudaklarını birbirine bastırarak hızla ilaçlara baktı. "Birkaç aydır hastayım. Bazı günler diğerlerinden daha iyi geçiyor. İyi günüme denk geldiniz," dedi. Sonra yüzünü buruşturdu. "Hep en yakın dostum için adaleti sağlama şansım olsun istemiştim. Doktorlar benim tam olarak neyim olduğunu bilmiyorlar. Bazen Robert'ın hikâyesini daha iyi duyuramadığım için cezamın bu olduğunu düşünüyorum."

"O zaman bize şimdi yardım edin, Bay Denver," dedim nazikçe. Hasta bir adamın suçluluk duygusunu ona karşı kullandığım için kendimden nefret ediyordum ama başka şansım yoktu, çaresizdim.

Uzunca bir süre beni süzdükten sonra gözlerindeki kabullenişi fark ettim. Bana güvenip en iyisinin olmasını ummaktan başka şansı olmadığına karar vermişti.

"Carl Burrows. Eskiden adli tıp ofisinde çalışıyordu."

"Vakit ayırdığınız için teşekkürler, Bay Denver," dedim. Donny'yle kalktığımız sırada kartımı adama uzattım ve o da hemen aldı. "Aklınıza başka bir şey gelirse bizi arayın."

Kapıya ulaştığımızda arkamızdan seslendi: "Kızıl Katil'in bir duvarı kızıla boyadığını söylüyorlar."

Yavaşça bize dönen adama baktım.

"Bu bilgiyi henüz kamuyla paylaşmadık," dedim gözlerimi kısarak.

"Paylaşmanıza gerek yok. Ben Delaney Groveluyum. Siz daha bir katil olduğunu ilan etmeden ben hızla artan cinayetlerle ilgili dedikoduları duymuştum bile."

Adama bir adım yaklaştım.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

Başını hafifçe salladı. "Victoria ölmeden önce oğlumla konuşmuş. O pisliklerin sokakları onların kanlarıyla boyadığını söylemiş. Marcus da tüm dünyayı o pisliklerin kanlarıyla boyamak istiyormuş."

"Oğlunuz bunu başka kime söyledi?"

Omuz silkti. "Dinleyen herkese, Kıdemli Özel Ajan Bennett. Victoria yaşasaydı geri gelirdi. Aradığınız Kızıl Katil o olurdu. O kızın içindeki alev diğer herkesten daha güçlü, daha şiddetli yanıyordu."

"Ama Victoria Evans öldü," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. "Ve katilimiz büyük ihtimalle erkek."

Başını onaylarcasına salladı. "Farkındayım. Victoria bile o adamları fiziksel olarak yenemezdi zaten."

O zaman niye konusunu açmıştı?

Çıkarken bizi tekrar durdurmadı. Donny hemen yanımdaydı.

"Victoria, Kyle dışında ilişki yaşamamış ve kimse Jacob'ın Marcus'la çıktığını bilmiyormuş bile," dedi Donny. Elise'in attığı mesajları okuyordu.

"Jacob, Delaney Grove'da yaşarken biseksüel olduğunu kimseyle paylaşmamış, yani ikinci kısım beni şaşırtmadı," dedim dalgınca.

"Carl Burrows'u görmeye gidecek miyiz?" diye sordu Donny.

"Evet. Sadece önce kulübeye uğrayıp Lana'yı görmek istiyorum."

Dördüncü Bölüm

Tarih, suçların ve talihsizliklerin kaydından ibarettir.

-Voltaire

Diana, bir buçuk saat önce uyandığından beri boş boş etrafı izliyordu. Hâlâ hayalet olup olmadığımı anlamak için arada gözlerime bakıyordu. Karanlık bir boşluk dışında ne gördüğünü merak ediyordum.

"Gerçekten sen olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadı boğuk bir sesle. Etrafımızı saran bu hastalıklı gerçeği açıkladığımdan beri söylediği ilk şey buydu.

"Peşine düşecekler," dedim. Telefonumdan bize en yakın birkaç kamerayı takip edip duruyordum.

Hava kararır kararmaz gelmelerini bekliyordum. Uzmanlık alanları boğarak öldürmekti. Sonra yalan söyleyip bunun Diana'nın yaşındaki birisi için doğal bir kalp krizinden ibaret olduğunu söylerlerdi. Daha genç birisi için de bir tür nöbet olduğunu.

"Onları öldürecek misin yani?" dedi hayret içinde. Sesi çatlamıştı. "Ah, bebeğim. Ruhunu onların kanıyla lekelememelisin. Hiç sahip olamadığın hayatı yaşamalısın."

Soğuk bakışlarımı onun yaşlı gözlerine çevirdim. "*Her şeyi* aldılar, Diana. Abimle babam hâlâ huzura ermediler. Marcus'u hatırlıyor musun? Tanımadığı birini bile gülümsetebilmek için hep çabalayan, evrene biraz olsun güzel enerji yaymak isteyen o nazik, ışıl ışıl çocuğu hatırlıyor musun? Ona ne yaptıklarını hatırlıyor musun? Çünkü benim aklımdan hiç çıkmıyor."

Gözyaşlarını bastırdı. "Hatırlıyorum." Onun sesi bir fısıltıdan ibaret olsa da benim boğazımı tıkayan hiçbir his yoktu. Çünkü kendimi eğitmiştim. Onu ilk gördüğüm an hissettiğim o beklenmedik hisler gitmişti, kontrolümü geri kazanmıştım.

Soğuktum.

Mesafeliydim.

Şu an bir katildim.

"Konfüçyüs, intikam arayan birinin iki mezar kazmasıyla ilgili bir söz söylemiş. Annen hep o adamın sözlerini söylerdi."

"Konfüçyüs hiç vahşice tecavüze uğramadı, bıçaklanmadı, abisinin daha kötü şeyler yaşamasını izlemek zorunda bırakılmadı. Öyle olsa bakış açısının değişeceğine eminim. Ayrıca bir romantik de değildi."

Boğulur gibi bir ses çıkardığında hıçkırıklarını bastırmaya çalışan kadına baktım. Sanki söylediklerim aklında çok fazla şeyin canlanmasına sebep olmuştu. Detayları biliyordu ama beni görüp anlatılanları doğrulamamı *duyması*... Canını yakmıştı.

Neyse ki vicdanı yerli yerindeydi.

Şimdilik.

"Marcus'u beni becermesi için zorladılar," dedim ölümcül bir ses tonuyla. "O reddedince de onun..."

Telefonumdan gelen bip sesiyle sözüm yarıda kesildi. Kaldığımız kulübelere birisi yaklaşırsa diye kurduğum alarmın sesiydi bu. Ekipten birileri de olabilirdi ama kontrol etmem gerekiyordu.

Listemdeki memurlardan biri olan Justin Hollis'in, arka taraftaki basketbol sahasına doğru hızla yürüdüğünü fark ettim. Bizim kulübemize çok yakındı.

Gölgelere adım attığı an kamerayı çektim.

Jake'i arayıp hoparlöre alarak uygulamaya döndüm. Ekrandaki monitörleri değiştirerek adamı en iyi görebileceğim kamerayı seçtim ve birkaç kamerayla ilerlemesini izledim.

"N'aber?" diye sordu Jake. "Diana bayıldı mı?"

Onun sesini duyunca Diana'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Evet ama iyi. Justin Hollis gizlice bizim kulübeye yaklaşıyor. Ne iş?"

Bir süre sessiz kaldı. "Bilmiyorum. Her şeyi sessize almıştım. Kulübeleri kontrol etmek için yine geldiler ama bu sefer içeri girmediler. Ben saklanıp pencereleri kapattım. Mutfağı gösteren bir pencereden baktılar ama başka bir şey görmemişlerdir."

"Memuru takip ediyorum ama telefonumdan biraz uzun sürüyor."

"Ben hallederim," dediğini duydum. Sabırsızca beklerken bakışlarımı tekrar Diana'ya çevirdim.

Dünyası altüst olmuş gibi görünüyor ve elindeki İncil'e sıkı sıkı tutunuyordu. İçten içe hâlâ beni kurtarabilecek, ellerimdeki kanı ruhuma bulaştırmamın önüne geçebilecek vakti olduğunu sanıyordu.

"Buldum," dedi Jake. Ardından arka planda monitörün sesini açtı.

Telefon hâlâ hoparlörde olduğu için konuşulanları Diana da duyabiliyordu.

"Şerif, *Diana* dedi, bunlardan bahsetmedi," diye homurdanıyordu Justin.

Chad Briggs küstah bir ses tonuyla, "Diana'yı öldürmek bir karıncayı öldürmekten ibaret. Öldürsen de evini başka karıncalar basar. Ama kraliçeyi öldürürsen..." diye cevap verdi.

Justin o kadar da heyecanlanmamıştı. "Kraliçeyi öldürürsen diğer karıncalar da dağılır."

Kahrolası kraliçe kimdi?

Bakışlarım Diana'ya çevrilince korkuyla kaskatı kesildiğini fark ettim. Öldürüleceğini benden değil de bizzat şeytanların ağzından duymak onun üzerinde daha büyük bir etki bırakmış gibiydi.

"Şerif bundan hiç memnun kalmayacak," diye homurdandı Justin.

"Burada bir tek şerifin sözü geçmiyor. Bu heriflerin gerçeği öğrenmesi hepimizi endişelendirmeli. Sen hapse girmeye hazırsın galiba."

"Şerif her şeyi halleder. Diğerleriyle de o ilgilenmişti," diye karşı çıktı Justin.

Keşke kaydı izleyip ifadelerini inceleyebilseydim ama şu an Jake'in beni görüntülü aramasına hiç gerek yoktu çünkü her şeyi durdurmamız gerekecekti.

"Kendinden korkmayan birinin işini hiç halletmedi ama. Liderlerini indirirsek diğerleri de hizaya gelir. Hep öyle olmuştur. Yılanı öldürmek için kafasını kesersin. Besin zincirindeki fareleri öldürmek yetmez."

Yavaşça ayağa kalkarken midem kasıldı.

"Nasıl yapacağız?" diye sordu Justin. Chad bunun tüm sorunları çözeceğine dair onu ikna ettiği için sesi artık daha kendinden emindi.

"Basit. Kulübelere giden yolu kapat. Yolun diğer tarafında pusuya yat. Bu, onu gafil avlamanı sağlar. Ayrıca sen işini bitirene dek diğerlerinin duyamayacağı ya da göremeyeceği kadar uzakta olursunuz."

Kalbim boğazımda atıyordu. Şapkamı başıma geçirirken hızlı adımlarla arka kapıya yöneldim. "Logan'ın peşine düşecekler," dedim Jake'e. Panik, felç edici bir güçle omurgamı sarmıştı.

"On üç numaralı kameraya bak," dedi sessizce.

Uygulamayı açıp Logan'ın yol kapalı olduğu için yönünü değiştirmesini izlerken olduğum yerde donakaldım.

Ânında harekete geçip telefonumu cebime attım. Tüm gücümle koşmaya başladım, adrenalin daha da hızlı koşmamı sağlıyordu.

Geç kalırsam tüm kasaba kana bulanacaktı.

Bu lanet kasabanın tamamı benim için çığlıklar atacaktı.

Düzenleme
Ny.ozlem

Beşinci Bölüm

Önce parıltı görülür, şimşek ardından gelir.

-Voltaire

"Ben bir gidip Craig bir şey bulmuş mu bakayım sen de..."

Donny'nin sözü bir homurtuyla bölününce arkamı döndüm. Bir anda sustuğu için şaşırmıştım. Onu yerde, ağzından kanlar akarken bilinci kapalı bir hâlde görünce hızla silahıma uzandım ama geç kalmıştım.

Kafama sert bir cisimle vurulduğu an sersemleyerek öne doğru düştüm. Altımdaki kaldırıma sertçe çarpmıştım. Midem bulanıyordu, bilincimi açık tutup bayılmamak için uğraşırken kafam ağırlaşmaya başlamıştı.

Görüş açıma bir adamın silüeti girdi. Ay ışığı benden taraf değildi, adamın yüzünü göremiyordum. Ta ki bu adam eğilip bana gülümseyene dek.

Memur Justin Hollis.

"Hiçbir şeye burnunuzu sokmamayı öğrenemediniz, değil mi?" dedi silahımı belimden alarak.

Güçsüz olsam da karşı koymaya çalıştım ama ellerim istediğim şekilde hareket etmiyordu. Başım hâlâ dönüyordu. Sanki yer çekimi bedenime karşı bir savaş başlatmış ve beni olduğum yere sabitlemişti.

Dizlerimin üzerinde doğrulmaya çalıştığımda Hollis gülüp karnıma bir tekme attı. Midem daha da bulanırken bu sefer sırt üstü düştüm.

Başımı iki yana salladığım sırada kahkahası kulaklarımda çınlıyordu. Sesi aynı anda her yerden yankılanıyordu sanki.

"Kıdemli Özel Ajan Bennett'a da bak sen. Gözüme çok da tehditkâr gelmedin. Şerif bile senin yüzünden endişelenmişti."

Silahımın metalik sesi yükselerek Hollis'in kahkası gibi kulaklarımda yankılandı. Ancak o daha tetiğe basamadan ani bir rüzgâr sesiyle adamın acı dolu bağırışı kulaklarıma doldu.

Silah uzak bir köşeye düşerken bulanık bakışlarım Hollis'in geriye düşen başına çevrildi. Siyahlar içindeki bir figür hızlı hareketlerle ona saldırıyordu.

Sersemlemiştim, karşımdaki olayı bozuk bir kasetten film izliyormuşum gibi görüyordum. Siyahlı figür dönüp memurun göğsüne bir tekme savurdu. Hollis inleyerek yere düştüğünde figür onun üstüne çıkarak yüzünü yumruklamaya başladı.

Elleri bile siyahlar içinde olduğu için tam olarak ne yaptığını anlayamıyordum.

Ta ki bıçağını çekene kadar.

Bedeniyle öne eğilirken başını da Hollis'e doğru eğmesini izledim. Bıçak karnına saplandığında Hollis'in iniltisi kulağıma doldu. Figürün geri çekildiğini ve üstüne oturduğu Hollis'in göğsüne bıçağı saplarken onu izlemesine şahit oluyordum.

Bıçağı çevirdiğinde Hollis çığlık attı. Neredeyse narin denebilecek, kadınsı bir kahkahanın etrafı sardığını duyar gibi oldum.

Figür kalkarken bıçak Hollis'in göğsündeydi, adam kanında boğulurken konuşmaya çalışıyordu. Yan tarafıma dönüp figür bana yaklaşmadan ayağa kalkmaya çalıştım.

Ama o sırada onun eğildiğini fark ettim. Küçüktü. Çok küçüktü. Görüşüm biraz düzelir gibi olunca omuzlarının da daracık olduğunu, bedeninin çok küçük olduğunu fark ettim.

Küçük. Küçük. Küçük.

Figür, eğilip parmağını Hollis'in göğsünden akan kana sürterken aynı kelime zihnimde tekrar edip duruyordu. Orada eğilmiş ne yaptığını göremiyordum ama kalkarken bıçağı Hollis'in göğsünden çekti ve doğruca kasığına sapladı.

Hollis son bir kez acıyla inleyince fail bıçağı alıp uzaklaşmaya başladı. Görüş alanımdan çıkıyordu.

Güçsüzce telefonuma uzanıp çıkarmaya çalıştım ama doğru dürüst hareket ettiremediğim parmaklarımdan kayıp yere düştü. Gözlerim kapandı ve tekrar açılana dek ne kadar vakit geçtiğini bilmesem de ansızın karşımda tanıdık bir yüz belirmişti.

"Logan! O burada!" diye Lana'nın seslendiğini duydum yüzümü avuçlarının arasına alırken.

"Kaç," diye fısıldadım. "Kaç."

Yüzü bulanık görünse de kokusunu alabiliyor, onu hissedebiliyor, bana dokunuşundan karşımdakinin o olduğunu anlayabiliyordum.

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi Lana başımı kontrol ederek.

"Burada!" diye bağırdı tekrar uzaktan yankılanan başka bir sese.

"Logan!" Etrafımı saran beyaz gürültünün arasında Craig'in sesini tanımak bir hayli zordu. "Buraya hemen ambulans gönderin."

"Donny!" diye bağırdı birisi. Lana yanımdan ayrılmıyordu.

Başım kucağındaydı, etrafına emirler yağdırırken cevaplamaya yetişemeyeceğim kadar aceleyle sorular soruyordu.

Adımı son kez seslendiğini duyduktan sonra gözlerim sonunda tamamen kapandı.

O sahneyi başa sarıp parçaları birleştirmeye çalışırken kafamda çok fazla düşünce vardı.

Hayatımı kurtaran kişi bir adam değildi.

Bir canavar hiç değildi.

Bir kadındı.

Ninova

Altıncı Bölüm

Kuşku iç açıcı olmasa da kesinlik kadar absürt değildir.

-Voltaire

"Kadın olamaz," diye karşı çıktı Donny. Acil servis yatağında oturur pozisyona geçerken yüzümü buruşturdum.

O da oturmuş, çenesine bir buz torbası koyuyordu. Hollis'in bize saldırırken kullandığı sopayla yüzüne darbe yemişti.

"Katılıyorum," dedi Elise iç çekerek. "Kadın olsa silaha uzanırdı. Bıçak kullanmazdı. Bu arada şerif, Hollis kendi başına hareket ediyormuş gibi davranıyor ve Johnson da ona arka çıkıp senin gelmenle ilgili huzursuzluğunu daha önce konuştuklarını söylüyor. Müdür de tabii ki bunun tek bir kişinin eylemi gibi göründüğünü ve güvende olduğumuzu söylüyor. Canımıza mal olacak olsa bile hâlâ olayın üstünü kapatmaya çalışıyor."

Çok öfkeliydi ve haklıydı da.

Lisa uzanıp kolumu tuttuktan sonra parmaklarını yanağıma uzattı. "Gerçek neyse öğreneceğiz," dedi.

İrkilerek geri çekildiğimde bakışlarım kapıda Craig'le birlikte duran Lana'ya çevrildi. Lisa, Lana'nın buz gibi bakışlarını fark edince elini çekti. Lana'nın bana dönen bakışları yumuşadı.

Odanın diğer ucunda bekliyordu, midem kasıldı. Olanlara şahit olmak zorunda kalmıştı. Korkudan aklını kaçırmış olmalıydı.

Craig sessizce bir süre beklese de sonunda sessizliği bölmeye karar verdi. "Kızıl Katilimiz seni kurtardı," dediği an damarlarımda akan kan buz kesti.

Hadley, yerinden kalkıp bakışlarını Lisa'ya çeviren Lana'nın yanına yaklaştı. Hâlâ sersem gibi olduğum için olanları idrak etmekte zorlanıyordum.

Hadley, Lana'nın kulağına bir şey fısıldarken Craig'in söylediğini daha yeni algılayabilmiştim.

"Ne?"

Craig başını salladı. "Kesin bilgi. Mesaj bile bırakmış."

Telefonunu bana uzattıktan sonra fotoğrafı yakınlaştırdı.

Ona tekrar dokunursanız, herkes içindeyken tüm kasabayı yakıp kül ederim.

"Bu mesajı yazmak için Justin Hollis'in kanını kullanmış," dedi Leonard köşeden. Beni süzerken bakışları bir anlığına Lana'ya çevrilip tekrar bana döndü.

"Ne oluyor lan?" diye sordum hayretle.

"Bizi koruyor," dedi Craig iç çekerek. "Önce Hadley'yi, şimdi de sen ve Donny'yi."

"Kısacası, memurlardan biri sana saldırdı ve bıçak kullanmaktan feci zevk alan azılı bir seri katil seni kurtardı," dedi Elise alayla.

Tekrar Lana'ya dönerek onu yanıma çağırdım. Başka tereddüt etse de sonunda yavaş ve temkinli adımlarla bana yaklaştı.

Yeterince yaklaştığında kollarımı beline sardım, irkilerek yüzünü boynuma gömdüğünde titriyordu.

"Eve gitmen lazım," dedim ona sıkıca sarılırken. "Şerif benim peşime düşecek kadar cüretkârsa senin peşine de düşer."

"Aksine," dedi Leonard meraklı bir ifadeyle bizi süzerken. "Muhtemelen evde Johnson'ın onu sana karşı kullanabilmesi ihtimalini düşünürsek, burada daha güvende olacaktır. Çok zeki bir adam değil ama aranızdaki bağın ne kadar derin olduğunu fark edecek kadar kafası çalışıyordur."

Ve yine, mesleğim Lana'yı tehlikeye atıyordu.

Lana kolları bana dolanmış, yüzü boynuma gömülü beklerken elleriyle sıkıca sırtımı tutuyordu.

Ben hayatına girmesem çok daha iyi durumda olabilirdi.

En başından beri ilişkimiz lanetli gibiydi.

"Gidip bir şeye bakmam lazım," dedi Leonard odadan çıkarken.

"Siz de bize bir dakika müsaade eder misiniz?" diye sordum diğerlerine bakarak.

"Olmaz," dedi Hadley ve omzunu silkti. "Çok tehlikeli. Müdür Yardımcısı Collins işlerin ne kadar kızıştığını fark etmemiş olabilir ama biz farkındayız. Sırayla seni gözleyeceğiz."

"Leonard az önce tek başına dışarı çıktı," dedim. "Tek hedef ben değilimdir bence."

"Ana hedef sensin," dedi Hadley ânında. "Johnson'a karşı çıkacak kadar güçlü olan sensin. Hepimizden rütbece üstün ama seninle aynı rütbede. Collins, seni ekibe dâhil edip müdürün bu davayı tamamen ezip geçmemesi için çok ciddi bir çaba gösterdi."

Hadley öfkeliydi. Lana titriyordu. Buradaki herkes ya gergin ya huzursuzdu.

Bir seri katil, beni şerif memurlarının birinden kurtarmıştı. Dünyam resmen altüst olmuştu.

Lana boynumu öptü, derin bir nefes vermeden önce naifçe sevgisini göstermişti.

"Ayrıca şerifin hastanesindeyiz," dedi Lana sessizce.

"Bir şey yapmadan önce getirdikleri her şeyi kontrol ettim. Hemşirelerden ya da doktorlardan biri aptalca bir şey yapmasın diye emin olmam gerekti," dedi Hadley çarpık bir gülümsemeyle.

Başım ağrıyordu.

Hem de feci.

Lana geri çekilip benim gözyaşlarını görmeme izin vermeden hızlıca gözlerini sildi. Öcü'nün saldırısından sonra bile ağlamamıştı.

Lana boğazını temizlerken Leonard içeri girdi ve doğruca, ağlamaktan kızaran Lana'nın yüzüne odaklandı. Buradan kurtulup Lana'yla baş başa vakit geçirmem gerekiyordu.

Yerimden kalktığımda hâlâ sersem gibiydim. Lana ve Donny hızla beni tutup dik durmama yardım ettiler. Leonard da dışarı çıkıp bir tekerlekli sandalyeyle geri geldi.

"Arabaya binene kadar," dedi Leonard ona ters ters bakmama karşın gülümseyerek.

Şu an ne tartışmayı ne de tüm ağırlığımı sevgilime vermeyi istiyordum. Gönülsüz de olsam tekerlekli sandalyeyi kabul ettim. Leonard beni asansöre götürdü. Lobiden çıktığımız an Hadley'nin direksiyonda olduğu bir kamyonet kapıya yaklaştı.

O kadar bitap bir hâldeydim ki buraya gelmesinin ya da bizim yanımızdan ayrılıp arabayı getirmesinin ne kadar sürdüğünü bile anlayamıyordum.

Sessizce kulübelere döndük. Leonard hastaneden çok erken çıkmamızla ilgili gelen aramalarla ilgileniyordu. Kimse bize karşı çıkmamıştı, zaten beni hastaneden gönderip kaza süsü vermeleri an meselesiydi.

"Her kulübede iki kişi kalacak. Vardiyalı olarak uyuyacağız," dedi Donny. Ben tam olarak kendime gelemediğimden sorumluluğu üstüne almıştı. Kulübelere varınca hepimiz sırayla arabalarımızdan inmeye başladık.

"Ben, Lana ve Logan'la kalacağım," dedi Leonard.

"Onlarla ben kalacağım," diye karşı çıktı Hadley.

Leonard parmağını Hadley'ye doğrulttu. "Sen Elise'le kalıyorsun. Onlarla ben kalacağım. Logan kendinde ve seni riske atmak istemez, senin de dediğin gibi ana hedef o."

Hadley karşı çıkmak üzere ağzını açmıştı ki sözünü kesip, "Elise'in yanına git," dedim.

Dudaklarını birbirine bastırarak Lana'ya baktı. Aralarında sessiz bir bakışma geçti ve ardından Hadley, Leonard'a ters ters bakarak kulübeye yöneldi.

Leonard içeri geçmeme yardım ederken Lana da ona yardım etmeye çalışıyordu. Ağırlığımı büyük bir kısmını Leonard'a yüklemek için çabalıyordum.

"Kusarsa ya da saçma sapan konuşmaya başlarsa hemen gelip beni çağır," dedi Leonard, Lana'ya. Kahrolası bir bebekmişim gibi beni yatağa yatırdı.

"Çağırırım," dedi Lana nazikçe. Yüzümü okşarken bakışları dalgındı.

"Gün doğana kadar uyumayacağım, sonra biraz uyurum. Sen onunla burada kal ve yardım gerekirse bağır." Odadaki pencereleri işaret etti. "Dışarıdan iki giriş noktası var. Bir anda fazla cesur davranabilirler, dikkatli ol. Logan'ın silahını kullanmaya çekinme."

Silahımı komodine bıraktığında Lana silahı süzdü.

Dalgınca başını sallarken sanki hâlâ yanında olduğumdan emin olmak istiyormuş gibi elini benden ayırmıyordu.

"Yeni bir şeyler çıkarsa bana haber ver," dedim Leonard'a. Yanımızdan ayrılmaya hazırlanıyordu.

Lana yatakta yanıma kıvrılarak kolunu belime doladı. Leonard'ın bakışları Lana'ya çevrilirken Lana, bacağını da üstüme atmıştı. Leonard'ın bu akşam onu neden bu kadar etkileyici bulduğunu bilemiyordum.

"Veririm. Ama yarın. Bu akşam olmaz. Biraz kafanı dinlemen lazım."

Kapıyı kapattığı an Lana derin bir nefes verdi. Bense konuşmaya başladım.

"Tekrar böyle bir olaya karıştığın için çok özür dilerim. Güvenli bir yere gitmeni istiyorum," dedim. Bana biraz daha sokulduğunda başını öptüm.

"Olmaz," dedi kısaca. "Seni yalnız bırakmayacağım."

"Bırakmak zorundasın. Eğer..."

"Ya burada seninle kalırım ya da kasabada yanında kalacak başka birini bulurum. Karar senin," dedi sesinde hafif bir öfkeyle.

"Lana, ben sadece senin..."

"Güvende olmak diye bir şey yok, Logan," dedi hafifçe nefes vererek. "Böyle bir şey yok."

Daha fazla tartışacak hâlim yoktu, gözlerim benden müsaade almadan kapandı. Tartışmaya yarın devam ederdim.

Yedinci Bölüm

Hayatım bir mücadeleden ibaret.

-Voltaire

Leonard dün geceden beri gözlerini benden ayırmıyordu. İki fincan kahve yaparken ve fincanlara krema eklerken bile beni izliyordu.

"İster misin?" diye sordum bu geceki nöbetçimize.

"Ben içtim ama sağ ol."

Başta benden şüphelendiğini sanmıştım ama beni Logan'la odada yalnız başıma hem de bir silahla bırakmıştı. Sonra sapık olabileceğini düşündüm ama bu sabah bizi kontrol etmek için içeri girip de beni külotla görünce hemen arkasını dönmüştü.

Yani beni neden böyle izlediğini bilmiyordum.

Belki de gerçekten kahrolası derecede ilginç biriyimdir...

"Demek Logan'la bayağı ciddisiniz?" diye sordu kahve fincanını kaldırarak. Uykusuzluktan bitap duruma nasıl düşmemişti, merak ediyordum. Güneş kendini belli etmeye başlamıştı ve o da tüm gece ayakta kalmıştı.

"Galiba. Yani en azından ben ciddiyim."

"Sence o değil mi?"

Ne zaman çenemi kapatmam gerektiğini bilmem gerekiyordu.

"Bence o da ciddi," dedim gergin bir gülümsemeyle Bay Gözcü'ye dönerken.

Düşünceli bir tavırla dudağını okşadı. "DC'de ailenden birileri var mı?"

Başımı iki yana sallayarak kahveleri karıştırmak için önüme döndüm.

"Genel anlamda var mı peki?"

Başımı tekrar iki yana salladım.

"Bu konular seni huzursuz ediyor, değil mi?"

"Hayır. Mahremiyetine aşırı önem veren birisi olarak, zayıf ve şeytani insanlarla dolu bir kasabada sevgilimin saldırıya uğrayışının ertesi sabahı ilk iş tanımadığım biriyle geçmişimi konuşmaya bayılıyorum," dedim gözlerine soğuk bir şekilde bakarak.

Gözleri hafifçe irileşti. "Özür dilerim. Sohbet etmeye çalışıyorum. İletişim becerilerimiz çok da harika değildir. Meslek hastalığı."

Omuz silktim. "Tanıştığımızda Logan da öyleydi."

"Geçmişini irdelemeyi bıraktı mı? Dediğim gibi, meslek hastalığı."

Meraklı insanlardan nefret ettiğimden hiç bahsetmiş miydim?

"Ona önemli kısımları anlattım. Herkes geçmişini konuşmaktan keyif almıyor sonuçta," dedim omuz silkerek. "Onunla, yıllardır kimseye anlatmadığım kadar çok şeyi paylaştım. Ama o anlattıklarım dışında bir şeyler daha öğrenmek için beni zorlamadı. Sevdiğim özelliklerinden biri de bu."

Birkaç huzursuz dakika boyunca birbirimize baktık. Neyi irdelediğinden emin değildim.

"Selam." Logan'ın sesini duyunca ikimiz de başımızı yatak odasına doğru çevirdik. Kapıdan çıkan üstsüz Logan bana doğru geliyordu. Bakışları Leonard'a çevrildi. "Biz uyurken bir şey oldu mu?"

Leonard başını iki yana salladı. "İn cin top oynuyor. Şerif, hâlâ Hollis tek başına hareket eden şerefsizin tekiymiş gibi davranıyor ve onu neyin tetiklediğini bilmediğini söylüyor. Johnson da ekipteki diğer memurlarla görüştüklerini ve hiçbirinin bize karşı düşmanca hisler beslemediğini söyledi." Leonard gözlerini devirdi.

"Şahane. Dün geceden bu yana şerifin yirmiden fazla memuruyla görüşmüş, beş tane de polis memuru olduğundan bahsetmiyorum bile," dedi Logan duygusuzca. Sesinde apaçık bir şüphe vardı.

"Daha önce hiç bu kadar berbat bir işe dâhil olmamıştım," dedi Leonard ve çenesi seğirdi.

"Bugün Donny'yle Lisa burada kalsın. Sen benimle geliyorsun. Gidip Carl Burrows'u bulacağım, Robert Evans'la ilgili birkaç sorum var."

Elimdeki fincan az kalsın kayıp düşüyordu. Kahve sıçrayıp parmaklarımı yakınca küfrettim.

Logan bana birkaç peçete getirerek yanan elimi incelemeye koyuldu. Leonard'ın gözünün üstümüzde olduğunu hissetsem de onu görmezden geldim. Sorununun ne olduğu umurumda değildi.

Dün kasabada hiç olmadığım kadar hızlı koşarken kalbim göğsümden fırlayacaktı. Hollis'in Logan'a kendi silahını doğrulttuğunu gördüğüm an içimde bir şeyler kopmuştu. İçimdeki katil kendini göstermiş, Lawrence ve Tyler'ı öldürürken bile keyif almadığım kadar keyif alarak kan dökmüştü.

Logan yaralanmış olmasa Hollis'i öldürmeden önce günlerce beklerdim.

"Bu akşam kasabada Korku Evi kurulacak," dedi Leonard. O sırada Logan kahvenin yaktığı parmaklarımı öpmekle meşguldü.

"Yani?" diye sordu Logan ona dönerek.

"Ve Kyle Davenport da orada olacak. *Korkak, boktan bir katil yüzünden bu kahrolası kasabadaki tek güzel şeyi kaçıracak değilim,* demiş. Aynen bu şekilde."

Leonard omuz silkti ancak bu sefer gözleri benim üzerimde değildi.

Kyle'ın Korku Evi'ni kaçırmayacağını biliyordum. Köşke her seferinde başka bir kızla girerdi. Hem de kız istese de istemese de. Sonra da çığlık sesleriyle tahrik olarak onu bir köşede becerirdi.

Öyle hasta bir herifti işte. Sırf bu bile çok uzun zaman önce onu ele vermeliydi ama çok geç olup da kurbanı hâline gelene kadar fark edememiştim. İnsanlar köşkün önünden geçerken bunun Korku Evi'ndeki "yetişkin" içerikli gösterinin bir parçası olduğunu sanıyorlardı. Gerçi ona "Günahlar Evi" deniyordu. Delaney Grove'un sınırlarının hemen dışında kalan o karanlık, çarpık dünyadaki tüm günahları gözler önüne sermek için kurgulanmıştı.

Çocukları, daha en başından buradan ayrılmaktan korkacak şekilde şartlandırıyorlardı. Yetişkinler evi on altı yaşından büyük olanlar içindi, demek ki şartlanmaya açık zihinleri daha en başından korkutmak yetmiyordu. İsyankâr gençler korkuya boyun eğsin diye Korku Evi'ni abartının da ötesine taşıyorlardı. Hatta tecavüz sahneleri bile gösteriliyordu. Bazen de bu sahneler gerçek oluyordu.

Lindy, Korku Evi'nde tecavüze uğramıştı.

Lindy'den bahsetmişken, Antonio iflas etmişti ve bu beklediğimden bile hızlı gerçekleşmişti. O herifin elindeki her şeyi

kaybettiğini duyunca Lindy çok mutlu olacaktı. Daha dün Antonio'nun arabasını elinden almışlardı. Bu ânı telefonumdan canlı seyretmiştim.

Kyle'ın söylediği her şeyin yalan olduğunu bildiği hâlde karısına orospu diyen bu adam sonunda adaletten payına düşeni almıştı. Kasabasında *saygı* duyulan birisi olarak anılmak istediği için acı çeken karısını yalnız bırakmıştı.

Şimdi de o herifin hayatını yeterince acınası hâle getirerek kendini öldürmesini bekliyordum.

"Aptal piçin teki," diye mırıldandı Logan, dudaklarını alnıma bastırarak. Kyle'dan bahsettiğini anlamam biraz vaktimi almıştı.

"Aynen. Ama şerif onun yanında dört memur gönderecek. Haberin olsun," dedi Leonard. Bakışları çok kısa bir anlığına bana çevrilmişti.

Bütün sabah olduğu gibi yine onu görmezden geldim.

Dört memur demek? Sadece ikisi onunla içeri girerdi. Onları kolaylıkla etkisiz hâle getirebilirdim, tabii ikisi de öldürülecekler listemdeyse. On yıl önce işlenen suçlardan masum olan yalnızca bir memur ve iki telsiz görevlisi olduğunu biliyordum.

Diğer iki memur dışarıda bekleyip şüpheli bir *adamı* bekleyeceklerdi. Gerçeği anlayamayacaklardı.

"Biraz uyu. Sen dinlenirken biz gidip Carl'la konuşalım," dedi Logan, Leonard'a. Beni düşüncelerimden çekip çıkardı.

"Bana üç saat yeter," diye homurdandı Leonard yerinden kalkarken.

O yanımızdan ayrılınca Logan'ın dört dikiş atılan şakağını inceledim.

Logan hiçbir şey söylemeden dudaklarını dudaklarıma bastırdı. İnsanın iliklerine kadar işleyen, yoğun ve derin bir öpü-

cükle beni şaşırtmıştı. Beni kaldırıp tezgâha oturttuğunda ona yaklaştım. Davetkârca araladığım bacaklarımın arasına yerleşti.

Birisi kapıyı tıklatınca öpüşmemiz bölündü. İkimiz de nefes nefeseydik. Alnımı göğsüne yasladım.

"Evet?" diye seslendi Logan yerinden ayrılmadan.

"İyi misin diye bakmak istedim," dedi Lisa kapının ardından. "Kapıyı açarsan sana kahve getirdim."

Gerçekten uğraşılmayı hak ediyordu.

"Kahvem var ve iyiyim. Teşekkürler," dedi Logan kısa ve öz bir cevap vererek. Ardından beni kalçalarımdan tutup kendine çekti ve dudaklarıma uzandı.

Lisa kapıyı tekrar çalınca geri çekildim ama onun seslenişini duymazdan geldim.

"Gerçekten iyi misin?" diye sordum. Geç kalmış olma ihtimalimi düşündükçe içimde yükselen telaşı bastırdım.

"Evet," dedi nazikçe. Dudaklarıyla dudaklarımı okşadı. "Git başımızdan, Lisa," diye ekledi daha yüksek sesle.

Lisa duyabileceğimiz kadar yüksek sesle oflayınca Logan beni kucağına alıp tekrar yatak odasına döndü. Odamız, Leonard'ın uyumaya çalıştığı odanın hemen yanındaydı. Bu yüzden Logan beni yatağa bırakırken sessiz olmaya çalışıyordum.

Şortumu çekiştirmeye başladığında kesik bir nefes verdim.

"Leonard..."

"Horlamaya başladı bile. Ölü gibi uyur, hiçbir şey duymayacaktır."

Beni tekrar öpmeye başladığında dudaklarına doğru gülümsedim. Şortum bacaklarımdan düştü. Külotumu resmen parçalayarak çıkardığı sırada onu öpmeye devam ediyordum. Sonunda içime girip yavaşça, özlemle ve onu ne kadar sevdiğimi

bana hatırlatarak benimle birlikte olduğunda dudaklarımız birbirinden ayrılmadı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. Ancak o kadar sessiz bir fısıltıydı ki beni duyduğunu hiç sanmıyordum.

Sadece aşkımızın gerçekten her şeyin üstesinden gelecek kadar güçlü olmasını umuyordum.

Ter içinde ve nefes nefese içime girip çıkıyordu. Tırnaklarımı tenine geçirerek ona tutundum, onunla bu yakınlığımızın her bir saniyesine ihtiyaç duyuyordum. Dudaklarımız birbirine çarpıyordu, düzgün öpüşecek ritmi yakalayamıyorduk. Daha da hızlandı, beni kıvrandırıp adını inlemek zorunda bırakan içimdeki o noktayı bulmuştu.

Kalçaları hareket etmeyi bıraktığında yüzünü boynuma gömdü. Boşalma sırası ona geldiğinde titremeye başlamıştı.

"Seninle ilgili her şeyi seviyorum," dedi nazikçe dudaklarını çeneme sürterken.

Sırıtarak temizlenmek için banyoya yöneldiğim sırada kalçama bir şaplak attı. Yeterince iyi göründüğü için sakinleşmeye başlamıştım.

Banyodan çıktığımda tanıdık ninninin notalarını çok tanıdık bir kadın sesinden duyunca sanki yüzüme sert bir tokat yemiş gibi oldum.

Uyu yavrum yine sabah oluyor. Uyursan o güzel yüzün gülüyor.

Kapının eşiğinden oturma odasına bakınca Logan'ın dikkatli bir şekilde televizyona odaklandığını gördüm. Kalbim tüm bedenimi sarsacak güçle atarken gözlerim yaşla doldu. Annemin gülümseyen yüzü ekrandaydı. Mutluydu, geleceğin getireceği kötülüklerden bihaberdi.

O akşamı çok net hatırlıyordum. Annem, bu kasabanın ne kadar kötü bir yere dönüştüğünü görmeden ölmüştü.

Babacığın gelmiş bize bakıyor. Uyu yavrum yine sabah oluyor.

Sevimli bir oyuncak ayıyı tutarak yanındaki küçük kıza kapıda bekleyen babayı gösteriyordu. Küçük kız parlak yeşil gözleri ve titreyen elleriyle ona bakarken sahnede olduğu için korkuya kapılmıştı. Ancak kızın annesi onu yatıştırarak çenesini okşadıktan sonra onun seyirciye değil, kendisine odaklanmasını sağladı.

Uyu yavrum yine sabah...

Kayıt durup da Logan bakışlarını bana çevirdiğinde kalbim tekledi.

"İyi misin?" diye sordu kaşlarını çatıp bana bakarken.

Boğazımı temizleyerek başımı salladım. "Evet," dedim kısık sesle. Sesimden yansıyan gerginliğin farkındaydım. "O kadın kim?"

Annemin gülümseyen yüzünün olduğu ekranı işaret ettim.

"Jasmine Evans. Seyirciler arasında diğer herkesten daha ilgiyle izleyen birisi var mı diye anlamaya çalışıyorum. Çünkü failimiz kasabaya korku salmak için bu kutlama akşamını kullanıyor."

Tekrar ekrana dönüp oynat tuşuna bastığında annemin genç, masum hâlime ninni söylemesini izledim. Ekranda, ona gülümseyerek bakan ben gözüküyordum, artık seyircilerin beni izlediğinin farkında değildim. Annem işte böyle yapardı, sadece bakışlarıyla bile beni sakinleştirirdi.

Eski kayıtta annem eğilip alnımı öptüğünde gözümden bir damla yaş firar etti. Bu rolü en iyi o oynuyordu. Her yıl aynı oyun sergilenirdi ve annem üç yıl boyunca sahnede bu rolü oynamıştı çünkü herkes onun sesinden ve yansıttığı hislerden etkileniyordu.

Bir aktris olup yalnızca gülümseyerek bana hissettirdiği sevgiyi ve neşeyi tüm dünyaya yayabilirdi.

Eskiden onun gibi olmak isterdim.

Ta ki onlar yolumu kesene kadar.

Beni enkaza çevirip buna dönüştürene kadar.

Aynada hâlâ aynı gözleri görüyordum ama diğer her şey farklıydı. Sanki karşımda başka bir insan vardı. Hayatını gerçek adalete adamış birisi.

"Kayıt kadına odaklanmış gibi. Seyirciyi doğru dürüst göremiyorum," dedi Logan. Güzel anılarımı yansıtan kaydı ileri sararken düşüncelerimden beni çekip çıkardı.

"Kimse gözünü ondan ayıramıyordu ki," dedim kendi kendime. Gözümden düşen bir damla yaşı sildim.

Beni duymamıştı. Logan'ın tüm kaydı izlemesi için içten içe yalvarıyordum. Böylece annemin ne kadar inanılmaz olduğunu görebilirdi ve kime dönüşebileceğime dair bir fikri olurdu.

Ancak Logan DVD'yi çıkarıp yeni bir DVD koyduğunda dilimi ısırmakla yetindim. Ekranda anneme dair tatlı anıların yerini, babamın dava kaydının aldığını görünce midem altüst oldu.

Logan kaydı izlerken ben yatak odasına döndüm. Hadley'ye de söylediğim gibi, zihin görsel uyaranlara karşı kırılgandı ve ben sınırımı biliyordum.

Sekizinci Bölüm

Sıkıcı olmanın sırrı, her şeyi anlatmaktır.
-Voltaire

"Craig nerede?" diye sordu Leonard arabadaki sessizliği bölerek.

"Ne tesadüf ki, müdür onu eyaletin kuzeyindeki bir medya etkinliği için yardıma çağırmış. Bu davayla ilgili tüm basın işlerini şu anda Johnson yürütüyor."

Kısık sesle bir şeyler mırıldandıktan sonra, "Bu kadar alenen hareket etmeleri beni aşırı sinir ediyor, buna rağmen kimse olanlara son vermemiz için bize yardım etmiyor," diye ekledi.

"Bize sadece kanıt lazım. Hikâyenin tamamını da öğrenmemiz lazım."

"Katilimiz bize her şeyi anlatsa bu yapbozu birlikte tamamlamamız daha kolay olur tabii. Gerçeği bilmemizi istediği çok açık," diye homurdandı Leonard.

Yolculuğumuzun çoğunda düşüncelere dalmış hâldeydi.

"Gerçeği kendimiz çözelim istiyor. Bizi kurtardığını göz önünde bulundurursak, onun tarafını tutacağımızı sanıyor."

Leonard bana döndü. "Aklında bir çatışma mı var?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. On yıl önce olanların aşırı boktan olduğunun farkındayım ve şu âna kadarki kurbanların hiçbirine karşı sempati beslemedim ama yargıcı, jüriyi ve celladı oynamak normal bir durum değil. Bu davaların nasıl ilerlediğini de iyi biliyorum. İntikam diye başlanır, bireyler hedeftir. Ama fail kendini kaybedince katliam gerçekleşir, tehdit olarak algıladığı her şeyin kendine zarar vereceğini düşünür."

Camdan dışarı baktı. O da bu tür davalarda çalışmıştı.

"Ya bu farklıysa?"

"Ne?" diye sordum hayretle.

Tekrar bana döndü. "İntikam katillerinin, sadece kendilerine zarar verenleri öldürdüğü birkaç dava gördük. Başka kimsenin kaza kurşununa gitmediği."

"Çok az gördük ama," diye hatırlattım. "Ayrıca neredeyse hepsi, polisler ve fail arasında gerçekleşen bir çatışmayla sona erdi."

"İntikam arayanların çoğu kendi intikamının peşinde oluyor. Psikotik krize sebep olan şey de bu, olaya çok yakın olmak onları tetiklediği için sonunda hisler öne geçiyor," diye devam etti. "Bu failin profilini bir başkasının intikamını aldığını düşünerek çıkardık. Diğer intikam katillerinin aksine, ayrışma yaşayabilir ve hatta bağ kurabilirdi de. Karşımızdaki kişinin kuruntusal bir paradigmayla hareket eden bir vekil katil olduğundan şüpheliyim."

Uzun, yorgun bir nefes verdim. "Aklındaki çatışmayı anlıyorum. Özellikle de şu âna kadar duyduklarımız ve öğrendiklerimiz göz önüne alınırsa bu dava özelinde. Ama bu adamı durdurmazsak masum insanlar ölecek. Kimsenin adaleti kendi elleriyle dağıtmaya hakkı yok," dedim sakince. Buna rağmen zihnimde kendi sözlerime karşı sessiz bir tartışmaya girişmiştim.

Bakışlarını kaçırdıktan sonra, "Bu kadın ya da adam... Neyse bu kişi diyeyim, bize yardım etmeye çalıştı. Adaleti aramış. Kimse onu dinlememiş," diyerek sakince cevap verdi.

"Bu kişi mi?" diye sordum merakla.

"Fail," dedi. "Failden *adam* diye bahsetmeye devam etmeli miyim, bilemiyorum. Sonuçta onun bir kadın olduğunu düşündüğünü söyledin."

"Bana inanıyor musun?" Kimse inanmamıştı.

"Hollis'i gördün. Lana'yı gördün. Yüzünü görmediğin hâlde failin kadın olduğunu sana ne düşündürdü? Erkekler hep iri olacak diye bir şey yok. Ayrıca bu kadar organize bir fail söz konusuyken, her durumda kanıt karartmaya yönelik yöntemlere başvurmuş olabileceğine inanıyorum. İster erkek ister kadın olsun, doğru önlemlerle gerçek boyunu ve kilosunu rahatlıkla gizlemiş olabilir."

Bir süre sessiz kaldım, bedenimi bir ürperti sardı. Kimse bana inanmaya yeltenmemişti bile.

"Erkekler de kısa olabilir," dedim onaylarcasına.

"Ne kadar kısadan bahsediyoruz?"

"Lana kadar."

Boğazını temizledi. "Bu çok spesifik oldu," dedi kısık sesle. "Ama bu, neden onun kadın olduğunu düşündüğünü açıklamıyor."

Hollis'i yere serip üstüne çıkan zayıf bedeni düşünürken zihnimde bulanık görüntüler beliriyordu.

"Kadınsı bir kahkaha duyduğuma yemin edebilirim. Soğuk ve alaycıydı, neredeyse onu öldürmekten keyif alıyor gibiydi."

Yanımda kıpırdandı, beti benzi atmıştı.

"Cidden mi?"

"Bu fail takıntılı bir biçimde Victoria ya da Marcus Evans'ı yansıtıyor olabilir. Onlardan biriymiş ya da onlarla yakınmış

gibi bir illüzyon yaratıyor olabilir. Bu kasabadaki birkaç arkadaşlarını listeden sildiğimize göre bu mantıklı olabilir. Bu yüzden vekil katil seçeneğini yok sayamayız."

"Dövüşebilen, öldürebilen, vekil gibi cinayet işlediğini düşündürtecek kadar organize bir şekilde kanıt karartıp titizlikle cinayet planı yapan bir fail. Vekil olarak öldürse psikotik kriz geçirirdi," diye karşı çıktı Leonard. "Belli ki karşımızdaki adam ya da kadın sabırlı olup kontrolü elinde tutacak kadar rasyonel. Bu tavrı da psikotik krizi hemen ihtimaller dâhilinden siliyor."

Sessizce failin bize bıraktığı bütün çelişkileri düşündüm. Aynı anda hem her şey yerli yerine oturuyor hem de oturmuyordu.

Sanki bu kişi kendi profiliyle çelişiyordu. Kadın olduğunu düşünecek olursak, işkence kısmı yüzünden bu kişi kadın seri katil profiline direkt tezat oluşturuyordu.

"Altı yıl önce San Antonio'da çalıştığımız davayı hatırlıyor musun?" diye sordu Leonard sonunda. Camdan dışarı bakarken sesi düşünceliydi.

Bana hatırlatmak için bir şeyler söylemesine gerek yoktu bile. "Kulüp partisinde kızına tecavüz eden beş çocuğu öldüren baba."

Başını sallarken hâlâ daldığı düşüncelerden çıkamamıştı.

"Kampüs polisine de gitmişti," diye hatırlattım. "Biz onu yakalayana kadar iki polisi öldürmüştü."

"Kampüs polisi tutanak tutmamıştı. Onları sorguladığımızda zavallı kızların sarhoş olup bu tip kulüp partilerinde tecavüze uğradıklarını hep söylediklerinden bahsetmişlerdi, kızlar böylece zengin erkekleri avlamaya çalışıyorlarmış," dedi Leonard ellerini yumruk yaparak. "Benim de kardeşim var. Böyle bir şeyle her karşılaşmamızda onu düşünüyorum."

"Caroline başının çaresine bakabilir," dedim. "Ona elini sürmeye cesaret edebilen bütün erkeklerin kökünü kurutur."

"Tam da bu yüzden, kurbanların hepsinin fiziksel olarak alt edilmiş güçlü kuvveti adamlar olmasından yola çıkarak katilin kadın olamayacağını varsaymak tam bir aptallık. Kardeşim yirmi farklı müsabakaya çıktı ve bazılarını kazandı. Bu adamları da kolayca alaşağı edebilirdi," dedi dalgınca. "Bir kadın neyle karşılaşacağını biliyorsa ve kanıtları karartmayı çözecek kadar öngörülüyse o zaman çıkaracağımız profilin de onun kadın olduğu ihtimalini eleyecek kadar cinsiyetçi olacağını tahmin ederdi."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Küçük failimizi görmüş olmasam buna karşı çıkabilirdim. O kadınsı kahkahayı duymuştum.

"Cinayet saatlerinin birkaçında Lindy May Wheeler anaokulunda dersteymiş," diye devam etti. "Dün gece kontrol ettim."

Lindy May hesaplı bir katil olamayacak kadar ürkekti. Hiç aklımdan geçmemişti bile.

"Birisi Caroline'a böyle zarar verse ve adalet yerini bulmasa, yakalamaya çalıştığımız katilden farklı bir şey yapar mıydım, bilemiyorum," dedi sessizce. "Albert Rawlings işi bittikten sonra kendisini öldürmelerine izin verdi. Onu köşeye sıkıştıran polise doğrulttuğu silah boştu. İşi bitmişti. Başka kimseyi öldürmeyi planlamamıştı. Ne yapacak bir şeyi ne de uğruna yaşayacağı bir amacı kalmadığı için polisi kendisini öldürsün diye zorlamıştı."

Yorgun bir nefes vererek o davayı düşündüm. Katliamın yaşanmadığı örnekler çok azdı.

"Caroline daha zayıf ve kısa olmasını karşısındaki iri yarı rakibine karşı nasıl avantaja çevireceğini de karşısındaki kişinin zayıflıklarını bulmayı da öğrendi. Çeşitli dövüş sanatlarını çalışırken kontrolü elinde tutmayı da çözdü," diye devam etti Leonard. "Mevzu bedenini güçlendirmekten ibaret değil, zihni

de güçlendirmek gerekiyor. Failimiz bedenen kavgaya hazırlanmış olabilir ama karşılaşma ihtimali olan psikotik krize de zihnini hazırlamış olabilir. Bütün araştırmayı yaptığını göz önüne alırsak, buna hazırlıklı olması şaşırtıcı değil."

Konu oraya gelecek olursa failimiz tahmin ettiğimizden on kat daha organizeydi.

"Fail burada bizimleyse, kayıp olan o iki kişi muhtemelen ölmüştür," diye devam etti Leonard. "Bizimle vaktinde buraya gelebilmek için cinayetleri hızlandırmaya başladı."

"Burada olmayan, geri döneceği tek bir canlı kişi bıraktı," diye ekledim.

"Bu kasabada bizimle olabilmek ve muhtemelen bizi izlemek için planlarını düzenleyebilecek kadar kontrollü."

Bizi izleyebilmesi için...

"Profiliyle çatışan bir nokta daha," dedim iç çekerek.

"Aynen öyle. İntikam katilleri için intikam en önemli odak noktasıdır ama kızımız, bir FBI ajanını öldürmeye yeltenebilecek kadar yozlaşmış olan bu kasabada her şeyden bihaber kalmayalım diye peşimizden bile geliyor."

"Yani gerçekler intikamdan daha önemli," dedim aklımızdaki teorileri paylaşırken.

"Ya da failimiz tamamen gerçeklere tutunuyor ve bu kasabadaki insanların elinden başka kimse ölmesin istiyordur."

Konu intikamsa, muhtemelen failimizin idrak edemeyeceği bir mantık yürütüyorduk. Nasıl profilini çıkarırsak çıkaralım, ortada sadece çelişkiler vardı.

"Elimizdekilere odaklanalım. Fail bizimle aynı zamanda kasabaya geldi ama sadece bir kişiyi öldürdü," dedi Leonard. Ben arabayı sürmeye devam ediyordum. "Bunu da seni kurtarmak için yaptı."

"Ve Donny'yi," diye hatırlattım.

Boğazını temizledi. "Fail, bilmemiz gerekenleri öğrenmemiz için bizi serbest bırakacak ve başka kimseyi öldürmeyecek kadar kontrollü," diye ekledi.

"Muhtemelen sırada Kyle olduğundan ve o da gece gündüz korunduğundandır. Tüm bunlar başladığından beri Kyle evinden çıkmamış bile."

Yavaşça başını salladı.

"Failimiz kasabadakilerle uğraşmak için mesajlar bırakıyor, yozlaşmanın nasıl başladığını hatırlasınlar diye Jasmine Evans'ın sesini kullanıyor."

Ben yan yola saparken konuşmaya devam etti:

"Dün gece Lindy May'le konuştum," dedi beni şaşırtarak. "Geçmişle ilgili öğrendiklerimizden bahsettiğimde, bana Kyle Davenport'un yalnızca üç kurbanından haberdar olduğumuzu söyledi. Çocuk, seri tecavüzcü ve muhtemelen sosyopatmış."

Arabayı kenara çekip kontağı kapattıktan sonra ona döndüm.

"Çocuk şerifin oğlu, görüşmemize izin vermiyorlar."

Tek kaşını kaldırdı. "Onu *şıp* diye tanıyacak profilcileriz. Kadınlara tecavüz etmekten keyif alıyorsa..."

Sözünü yarıda kesti.

"Asıl davadaki katilimiz o olabilir," dedim inleyerek. Sonra küfrederek yumruğumu direksiyona geçirdim.

"Failimizin onu öldürmemesinin sebebi bu olabilir."

Bakışlarımı iki beyaz evin arasında duran basit, mavi eve çevirdim. Bu kasaba, şerifin yetki alanının dışında kalıyordu. Carl Burrows'un buraya taşınmasının belli bir sebebi olduğunu düşünüyordum.

"Kyle'ı incelemeden önce şu işi halledelim," dedim Leonard'a.

"Şerif Cannon ve Johnson, Kyle'la konuşmamıza engel olmak için her şeyi yapacaktır. Johnson neden gerçek bir katili kolluyor, anlayamıyorum. Korkunç bir adam belki ama yine de kahrolası bir ajan."

"Çünkü hata yaptı. Egosu adaletten daha önemli," dedim kapımı açarken.

Kyle o zamanlar on dokuz yaşında olmalıydı. On dokuz yaşında bir katil o zamanlar pek organize olmayabilirdi ama diğer açılardan profile tamamen uyuyordu.

Tabii Lindy May onun bir sosyopat olduğu konusunda yanılıyordu. Biz bir psikopat atıyorduk. Sosyopatlar, empatiden yoksun oluyorlardı. Psikopatlarsa empati yapabiliyorlardı.

Kaldırımda ilerleyip kapıya yaklaştığımız sırada pencereden birinin bizi gözetlediğini fark ettim. Perdeler rahatsız olunmuş gibi hızla kapandı ve biz daha sundurmaya adım atmadan kapı açıldı.

Adam kısa boyluydu, gözlerinin şekline ve yanaklarına bakılırsa kökenlerinde doğudan gelen birileri olmalıydı. Saçları koyu renk ve uzundu, arkadan atkuyruğu yapılmıştı. Kırışık kıyafetlerine ve uzaktan aldığım ter kokusuna bakılırsa dışarı pek çıkmıyordu.

"Siz Kıdemli Özel Ajan Logan Bennett ve Ajan Stan Leonard mısınız?" diye sordu küçük verandaya çıkarak.

Şaşkınlığımı gizlemek için dudaklarımı büzdüm ve Leonard'la aynı anda kimliğimi kaldırdım.

Burrows burnunun üstündeki gözlüğünü düzelterek kimliğimize baktıktan sonra başını kaldırdı ve aceleyle içeri geçmemizi işaret etti. İçeri girerken burnumu kapatma dürtümü bastırmak zorunda kalmıştım. Etraf gelişigüzel dağılmış, sineklerin üşüştüğü yiyeceklerle ve akvaryumlarla doluydu. İçeriyi saran ak-

varyumların içi doluydu ama midem onlara odaklanamayacak kadar bulanmaya başlamıştı bile.

Leonard öksürerek burnunu kapattı. "Koklama duyumuz en zayıf olanıdır. Birkaç dakika bekleyin sonra geçecektir," dedi Burrows bizi evin içinde yönlendirirken.

"Bunlar da ne?" diye sordu Leonard öğürmesini öksürerek bastırırken.

"Çürüme ve ardından böceklenme sürecini inceliyorum. Vakti belirsiz davalarda ölüm saatini belirlemek için yürütülen bir adli tıp programının parçası."

"Evinizde mi inceliyorsunuz?" diye sordu Leonard tekrar öğürerek.

"Laboratuvarımda birkaç farklı deney yürütülüyor ve evden de işimi halledebiliyorum sonuçta."

"Geleceğimizi nereden biliyordunuz?" diye sordum birkaç farklı *deneyin* daha yürütüldüğü mutfağa geçerken.

Çürümüş bir şerefsizin cesedine beş bebeğin kusmuğu karıştırılmış gibi kokuyordu.

Titreyerek ağzına bir nikotin sakızı attı ve hızla çiğnemeye başladı.

"Hayaletlere inanır mısınız?" diye sordu ciddiyetle. Gerilerek etrafına bakındı.

Leonard başını eğdi. "Hayır, neden?"

"Çünkü ben inanıyorum. Evet, bilim insanıyım ama ömrümüz boyunca karşımıza o kadar çok açıklanamayan ve anlaşılamayan değişken çıkıyor ki, her şeyin bilimin lanse ettiği kadar net ve kesin olduğuna inanmakta zorlanıyorum. Bir keresinde çalıştığım davayı bir medyum çözmüştü."

Hayretle duvara yaslanarak adamın saçma sapan konuşmalarını dinlemeye başladım.

"Katilin tek gözü olduğunu söylemişti. Katili ölen kurbanın gözlerinden görüp onun tek gözlü, boynunda yılan dövmesi olan biri olduğunu tarif etmişti. Polis adamı buldu, sonraki kurbanı da arabasının bagajındaydı. Bagajdaki kadın hâlâ hayattaydı. Ve hayır, medyumun adamla hiçbir bağlantısı yoktu. Hatta bir sürü davayı çözmemize yardım etti. O kendine psişik diyor ama ben hâlâ medyum diyorum. Çünkü medyumlar, normal insanların göremediği şeyleri görüyor, değil mi?"

Leonard'a baktım, o da bana baktı.

Aynı anda bakışlarımızı çürüyen yemekleriyle fazla vakit geçiren yapayalnız, aklını kaçırmış doktora çevirdik. Böyle bir ortamda ne kadar uzun süre vakit geçirince birisi akli dengesini kaybeder, bilemiyordum. Ancak soruma verilebilecek cevabın ürününe bakıyorduk.

"Niye medyumlardan bahsediyoruz?" diye sordum temkinle. Düşünce şeklini yakalamaya çalışıyordum.

"Bugün onu aramaya çalıştım. Bir kurbana ya da katille bağlantılı bir şeye dokunması lazımmış. Onu buraya çağırdım ve duvara dokundu. Katille ilgili hiçbir şey söylemedi. Sadece Kıdemli Özel Ajan Logan Bennett ve Ajan Stan Leonard'ın yolda olduklarını söyledi. On dakikaya geleceğinizi ve Robert Evans'la ilgili bildiğim her şeyi size anlatmamı belirtti."

Leonard ânında telefonunu çıkardı. "Adı neydi?" diye sordu.

"Neil Mullins. Sabıkası temizdir. Aradığınız adam o değil. Gerçek bir medyumdur ve onsuz çözülemeyecek davaları çözmek için daima yardımı dokunan birisidir. Ama bu seferki davaya karışmak istemediğini söyledi çünkü katil, onun kurtaramayacağı kadar karanlık olan ruhların peşindeymiş. Hatta katile yardım etmesi için ona yalvaran ruhlar olduğunu, aydınlık ruh-

ların karanlık olanları bu davada bastırdığını söyledi. Bunu çok nadiren yaşarmış."

Leonard telefonunu cebine koyarak Burrows'a sanki aklını kaçırmış gibi baktı.

"Araştırabilirsiniz. Uzun zamandır FBI'a yardım ediyor," diye ekledi Burrows.

Leonard yanımızdan ayrılırken muhtemelen küçük bir araştırma yapıp adamın Delaney Grove ya da kurbanlarımızla bir bağlantısı var mı diye bakacaktı.

Buraya geleceğimizi ekibimiz dışında kimseye söylememiştik.

"Neden duvara dokundu?" diye sordum Burrows'a.

Başımın üstünü işaret ettiğinde arkamı döndüm ve yukarıda kalan kırmızı kelimelere baktım.

"Bu sabah gözlerimin önünde kelime kelime belirmeye başladı," dedi titreyen sesiyle.

Sırların vakti doldu. Hikâyemi anlat. Ruhunu kurtar.

"Robert Evans'ın ölüm detaylarını saklamayı hiç istememiştim. Şerif ve Doktor Barrontine beni zorladılar. Ben yapmadım. Ben yapmadım," dedi telaş, korku, kafein ve nikotinin etkisiyle kelimeleri birbirine girerek.

"Ne detayı?" diye sordum ona dönerek.

"Kanıtım yok. Davayı hatırlıyorum. Orada asistanlık yapıyordum. O dava adli tabip olma hayallerimi suya düşürüp beni adli tıp uzmanı olmaya itti. Bilimde politika olmaz. İnsanların leke sürmesine gerek kalmadan, doğal olarak kirlidir. Basit matematikten ve gerçeklerden ibarettir, yapmanız gereken tek şey

olanı anlatmaktır. Yalan söylemeyi hiç istememiştim, Kıdemli Özel Ajan Bennett. Yemin ederim istememiştim."

"Adam temiz," dedi Leonard yanımıza gelirken şaşkın bir sesle. "Hatta iki aydır sınıra yakınlarda işlenen bir dizi cinayeti çözmek için Meksika'ya yardıma gitmiş."

Medyum. Daha önce medyumlarla çalışmıştım. Ya dayanağı olmayan sözde bulguları dosyalara geçirerek soruşturmayı rayından çıkaran, faydadan çok zarar veren sahtekârlar ya da ilgi peşinde koşan tipler oluyorlardı.

Ama bu adam adımızı mı bilmişti? Kahretsin. Elise bile Leonard'ın tam adını bilmiyordu. Leonard, ismini babası koyduğu ve ailesiyle ciddi sorunları olduğu için bunu saklıyordu.

"Daha sonra detaylıca araştırırız," dedim yukarıdaki yazıyı işaret ederek.

Leonard'ın nefesi kesildi.

Katilimiz buraya geleceğimizi biliyordu. İsmimizi o vermemiş olabilirdi ama buraya geleceğimizi biliyordu.

Bizi izliyordu.

Donny'yle saldırıya uğradığımızı da bu sayede öğrenmişti.

Kimseye görünmeden mesajlarını bu şekilde yazabiliyordu.

"Bunu yapanın Evans'ın hayaleti olduğunu biliyorum," diye saçmalamaya devam etti Burrows. "Bunları bırakmış," dedi küçük çivilerin olduğu bir paketi kaldırarak.

Kesik bir nefes verdim. "Bunları mı bırakmış? Sen adli tıp uzmanısın! Kanıtlara dokunmaman gerektiğini biliyor olman lazım," diye homurdandım. Bir eldivenle kanıt torbası çıkardım.

Paketi umursamazca mikrodalga fırının üstüne attı. Gerginlikle kollarını kaşımaya başladı. "Hayaletler iz bırakmaz," dedi sakızını çiğnemeye devam ederek

"Robert Evans'la ilgili bildiklerini anlat," dedim ağzına bir tane daha nikotin sakızı atan bilim insanımıza.

Pakete bir etiket yapıştırdım. Leonard da hem paketin hem de kapının üstündeki yazının fotoğrafını çekti.

"Bunlar, onda kullanılan çiviler."

Yapbozun bir parçası daha yerine oturmuştu. "Ne?" diye sordum hayretle.

Pakette farklı çiviler olduğunu fark ettim, sadece küçük çiviler yoktu. Bir kurbanımızın midesinde bulduğumuza benzer uzun çiviler de vardı.

"Ona çivi yedirdiler. Zorla yutturdular," dedi Burrows. Sanki o da ağzına çivi atmış gibi zorlukla yutkundu. "Şerif Cannon, çivileri Robert'ın ağzına bizzat soktu. Robert ağlıyordu, durmaları için yalvarıyordu, masum olduğunu haykırıyordu. Elimden geleni yaptım," dedi hızlıca. Gözlerime baktı. "Onları durdurmak için elimden geleni yaptım. Memurlardan biri silahının kabzasıyla bana vurup beni bir kenarda kan revan içinde bıraktı."

Sakızı yutup ağzına iki tane daha attı. Leonard yavaşça bir sandalyeye otururken karşımızdaki adam hırsla sakızları çiğniyordu.

"Çiviler yemek borusunu deldi. Kan tükürüyordu, acı içinde haykırıyordu. Coplarını çıkarıp arkasına geçtiler ve korkunç şeyler yaptılar. Coplarla ona defalarca kez tecavüz ettiler. Hem arka tarafından hem ağzından kanlar akarken yüzünü masaya dayadılar. Herkesin ahlaksızlığı son bulunca şerif onu canı çıkana kadar dövdü."

Eliyle boğazına takılan ıslak, yapışkan sakızı alıp çöpe attı.

"O zamanlar davaya bakan ajana anlattım. Adı Johnson'dı. Miller Johnson. Küçük kasabalarda adaletin böyle sağlandığını, kendisinin gerçek katillerin peşine düşmesi gerektiğini söyledi."

Leonard'la birbirimize baktık, arkadaşımın ifadesinde öfke vardı. Demek ki Miller *bunu* örtbas etmişti.

"Biliyordu," diye devam etti Burrows. Ağırlığını bir ayağından diğerine verirken tırnaklarını kemiriyordu. "Yaşananları önceden biliyordu. Her şeyi anlattığımda şaşırmadı bile. O gece ilerleyen saatlerde gelip gördüklerimi anlatmak istersem aynı şeyi benim üzerimde de uygulayacaklarını söylediler. Kasabadan ayrıldım, kaydımı başka bir yere aldım ve adli tıp uygulamalarına kaydım. Böcekler, insanlardan daha çok güven veriyor."

Leonard derin bir nefes verdi. Johnson'ı bulup ağzını burnunu kırmamak için zor duruyordum.

"Masumdu, biliyorsunuz değil mi?" dedi Burrows tekrar bana dönerek. "Evans, yani. O kadınları öldürmemişti. Öldüremezdi. Seri katil solaktı, Evans sağlaktı. Sol eli, bir öğrencinin şaka olsun diye bir dolabı ona çarpmasından dolayı kırıktı. Bu şakayı yapan öğrenci de Kyle Davenport."

Kanım dondu.

"Victoria Evans, bu yüzden Kyle'dan ayrılmış. Okulda herkesin önünde ona bağırmış. Üç ay sonra da Robert Evans o cinayetlerden suçlu bulundu. Cinayet davalarında görülebilecek en hızlı mahkeme süreciydi. Üstelik iki cinayet, adamın sol elinin kırıldığı hafta işlenmişti. Katil o olamazdı. Fakat bunun bir önemi yoktu. Bilimi dinleyecek hâlleri yoktu. O kasabadakiler sadece şerefsiz, küstah Ajan Johnson'ı dinliyordu. Şerif Cannon da yalnızca acısını çıkaracak birini arıyordu."

Ağzına yeni bir sakız atıp ellerini kırışık, kokan tişörtüne sildi.

"Evans'a olanları başka kim biliyor?" diye sordum.

"Konuşmayacak kişiler. Memurların çoğu işe karışmıştı. Bir de Kyle Davenport rabii O da oradaydı. Çocuklara da aynı şeyi

yaptığına dair dedikodular duydum, galiba o gece sadece çivileri kullanmamış."

Her sorunun kökünde Kyle Davenport yatıyordu sanki.

"Solak olma ihtimali var mı?"

"Kyle'ın mı?" diye sordu Burrows. Beti benzi atmıştı. Başımı onaylarcasına salladığımda neredeyse fısıldayarak, "Evet," dedi.

On dokuz. Orijinal katilimiz kadar düzenli hareket etmek için on dokuz, çok genç bir yaştı. Kayıtlara göre cinayetlerin her biri öfkeyle işlenmişti. Lindy haklıysa ve onu tanımlamak için kullandığı kelimeyi gelişigüzel seçmediyse, basit bir sinir bile bir sosyopatı ölümcül öfke patlamalarına sürükleyebilirdi.

On ila yirmi yaş daha büyük olsaydı Kyle, profile kusursuz otururdu.

"Kyle Davenport'la konuşmanın bir yolunu bulmamız lazım," dedi Leonard sertçe.

"Hemen," diye ekledim.

"Delaney Grove'a dönerken medyumu arayacağım," dedi kapıya yöneldiğimiz sırada. "Hadley'yi de buraya göndereyim bakalım evde bir şeyler bulabilecek mi," diyerek iç çektim. Ardımızdan Burrows'un evinin kapısını kapattım.

"Şüpheliyim. Failimiz hiç iz bırakmıyor."

"Hepsi bu kadar mı?" diye seslendi Burrow arkamızdan. Dönüp bakınca kapıdan başını uzattığını fark ettim.

"Şimdilik."

"Otelde kalabilir miyim? Kendimi burada güvende hissetmiyorum artık."

Bir bilim insanına hayalet hikâyelerinin saçma olduğunu anlatmakla uğraşamayacağım için onaylarcasına başımı sallamakla yetindim.

Leonard dalgın, hatta düşünceli görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordum arabaya bindiğimizde.

Arabayı çalıştırmadan önce tabletimi açıp önceki olay mahallerine ait fotoğrafları açtım.

Leonard bana döndü. "Bu sabah Carl'ın evine geleceğimize dün gece karar verdik. Failimiz, bizim hastaneden döndüğümüz vakitle bugün buraya geldiğimiz vakit arasında yola çıkmış."

Yavaşça başımı salladım. "Bir şeyleri çözdüm sandım ama muhtemelen yanılıyorum çünkü imkânsız olurdu," dedi iç çekerek.

"Neymiş o?" diye sordum. Parmaklarım ekranın üzerinde asılı kalmıştı, meraklanmıştım.

"Artık pek mantıklı gelmiyor. Kafamda her şey birbirine girdi. Sen ne arıyorsun?" Tabletimi işaret etti.

"Fail, Donny'yle saldırıya uğradığımızı ve bugün buraya geleceğimizi biliyordu. Ayrıca kurbanlarının her bir adımından da haberdardı. Failimiz bir gözlemci. Gözü bir yerlerde üzerimizde ve..."

Fotoğraftaki küçük deliği fark edince cümleme devam edemedim. Aklımda varla yok arası yer etse de önemli olmadığına karar vermiştim.

"Her evin neredeyse her odasında bunlardan vardı," dedim Leonard'a. "Failin acele etmesi gereken son cinayetler dışında." Bir çivinin başı kadar küçük delikleri işaret ettim.

"Kamera için çok küçük," dedi.

"Failimizin sandığımızdan çok daha zeki olduğundan şüphelenmiştik zaten. Ya bu kadının böyle bir teknolojiye erişimi varsa? Dün gece beni nasıl tam zamanında kurtarabildiğini de açıklar."

"Sen de artık *kadın* diyorsun," diye belirtti.

"İçimdeki ses onun kadın olduğunu söylüyor."

"Sana inanıyorum," dedi dalgınca.

"Buraya gelirken daha inanarak söylemiştin ama."

Kontağı çevirip tabletimi kenara bıraktım. Failin bizi izlemesinin işimize geleceğinin farkındaydım. Hadley sinyali bulabilirse görüntü akışına sızabilirdi ve muhtemelen sinyalin izini sürüp onu bulabilirdi.

"Dedim ya," diye mırıldandı Leonard kısık bir sesle. "Ben de çözdüm sanmıştım."

Duzenleme
Ny.ozlem

Dokuzuncu Bölüm

Bazı gerçekler vardır ki onlar, ne herkese ne de her zamana uyar.

-Voltaire

Kyle Davenport'un evinin ön verandasına adım attığımız an iki memur bizi durdurdu.

"Kusura bakmayın, ajanlar ama şerifin izni olmadan kimse içeri giremez," dedi önümdeki memur.

Chad Briggs. Onu hatırlıyordum.

Sırıtmakla yetindim.

"Eğer federal bir soruşturmaya engel olduğunuz için ekibime haber vermemi istemiyorsanız, yolumdan çekilmenizi öneririm."

Briggs gözlerinde karanlık bir meydan okumayla bana doğru bir adım attı. "Soruşturmanızı asıl yürüten kişi Kıdemli Özel Ajan Johnson. Kendisi gelip Kyle'la konuşmak isterse müsaade ederim. Ancak Kyle'ın hayatına yönelik tehdidi ciddiye alıyoruz ve geri çek..."

Bileğini tutup kıvırdığım an sözü homurtuyla kesildi. Tuttuğum kolundan çekiştirerek eve sokup yüzünü duvara da-

yadım. Diğer memur aptal gibi silahına yeltendiğinde Leonard da silahını çekti.

"Çok açık konuşayım," dedim Briggs'e. Arkasından tuttuğum bileğini sıktığım an acıyla inledi. "Dün gece adamlarınız işimi bitirmeye yeltendiği için kiminle konuşmak istersem konuşurum. Aklınız varsa ben buradan çekip gidene kadar çenenizi kapalı tutarsınız. Yoksa siktiğimin FBI'ında bana iyilik borcu olan herkesi devreye sokar, bu kasabaya bir ordu dolusu ajan yığarım. Hepsine de buradaki yozlaşmış, küçük kasabanın memurlarının bir federal ajanı öldürmeye çalıştığını anlatırım. Şimdi, geri çekilmek istermisin yoksa telefon etmeye başlayayım mı?"

Karşı koymayı bıraktı. Kaskatı kesildiğini hissettim.

"Bence de. Yabancı biri sizden bir memuru hedef alsa sen ne yapardın, bir düşün bakalım. Benim de dostlarım var, memur bey."

Küfrettiğinde diğer adam arkasını dönüp içeri girdi. Leonard silahını kılıfına koyarken memur, Kyle'a seslendi.

Briggs incinen bileğini ovuştururken onu öne doğru ittim. Kyle'la yalnız konuşmayı tercih ederdim ama ben tek kelime edemeden komutlara uyan birer köpek gibi şerife haber vermelerini istemiyordum.

"Kyle!" diye bağırdı diğer memur tekrar.

"Tamam. Tamam. Geliyorum," diyen bir ses duyuldu koridorun ilerisinden.

Kyle Davenport, belinde yalnızca bir havluyla, tek kaşını kaldırarak karşımıza çıktı. "Siz kimsiniz lan?"

Diğer kurbanlara kıyasla daha zayıftı ama güçlüydü de. Sanki spor yapıyor ama çok da kas yapmak istemiyor gibiydi. Koyu renk saçları, daha da koyu renk olan gözlerinin üzerine dökülüyordu. Benim kadar uzun boyluydu.

"Soruları ben sorsam nasıl olur?" dedim sırıtarak.

"Bunlar FBI'dan," diye homurdandı memur.

"Babamın, bu şerefsizleri benden uzak tutmanızı söylediğini hatırlıyorum," dedi Kyle. Bizim orada olmamız hiç umurunda değil gibiydi.

Bir sandalyeye oturdu. Üzerinde hâlâ sadece havlu duruyordu.

"Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu ilgisizce.

"Aslında seninle ilgili epey şey biliyoruz. Sadece daha on dokuz yaşındayken iki çocuğa tecavüz edip onları katleden, birkaç gece öncesinde de vahşi bir cinayet eylemine katılan adamı bir görelim istedik," dedim bir anda.

Kyle'ın dudakları gerilirken memurların ikisinin de nefesi kesildi.

"Hayatta olmaz! Konuşmak istediğinizi söylediniz. Buraya gelip onu cinayetle suçlayacağınızı değil," diye bağırdı Briggs telefonunu çıkarak.

Kyle beni süzerken başını umursamazca eğdi. Kendini dokunulmaz sanıyordu. Yüzünde hislerini belli eden tek bir ifade bile yoktu. Sosyopattı. Psikopat değildi.

Adamımız o değildi.

"Aradığım cevabı aldım, memur bey," dedim doğrularak.

Hemen diğer memurları aramaya yeltendiler. Biz kapıya yönelirken Kyle'ın arkamızdan seslendiğini duydum.

"Kasabadaki şu tatlı esmer... Senin sevgilin mi, *ajan*?" diye sordu Kyle. Arkamı döndüğümde sırıtarak bana bakıyordu.

"Evet." Bu kelimeyi rahatça söylemiştim, beni zorlayan öfkemi ona gösterecek değildim.

Dudaklarını yalarken sırıtmaya devam ediyordu. "Senden çok uzaklaşmasın bence. Bekârlarla dolu bir kasabada öyle bir kızı havada kaparlar."

Ona saldırmamı bekliyor hatta muhtemelen bunu istiyordu. Üstü kapalı tehdidi beni sinirden titretirse zevk alacaktı. Kazanmasına izin vermemek için tüm irademi kullanmak zorunda kaldım.

"Komik. Lana seninle karşılaşsa hiç doğmamış olmayı dilemene sebep olabilirdi, ben de bunu düşünüyordum," dedim ilgisizce.

Leonard rahatladı. Beni takip ederek zorla rahatmış gibi görünmeye çalışıyordu.

"Kadınlar bana bayılır," diye böbürlendi Kyle. "Onlara yaptığım her şeye bayılırlar. Bence o da bayılırdı."

Tepemin tası atmadan Leonard araya girip, "Galiba haberleri izlemiyorsun, değil mi?" diye sordu. Çıkacağımız için kapıyı tutuyordu.

"Haber izlemeye vaktim kalmıyor," diye homurdandı Kyle.

"Fark ettim," diyerek devam etti Leonard. "İzlesen, Öcü olarak bilinen Boston seri katilini Lana'nın öldürdüğünü bilirdin."

Kyle'ın sırıtışı silinirken yalan söylediğimize dair bir belirti ararcasına bizi süzdü.

"Hem de adamın kendi bıçağıyla," diye ekledim. Alışık olmadığım karanlık bir hissin geride bıraktığı gülümsemeyi yüzümden silmemiştim.

"Adamın saldırısına uğradıktan sonra," diye devam etti Leonard. "Herif, Lana'nın iki katıydı ve bir sürü kadına tecavüz etmiş, onları öldürmüştü. Lana onu bir güzel pataklayıp üstüne bıçakladı. Peşine düşülen kişi kendisi olsa da Lana, herifin canını aldı."

Ardından Leonard dışarı çıkınca onu takip etmek için kendimi zorladım. Evet, abartarak anlatmıştı ama ben arkamı dönerken en azından Kyle artık gülmüyordu.

"Artık ona dokunmaz," dedi Leonard sessizce.

"Lana'yı bu kahrolası kasabadan göndermeliyim," dedim fısıltı sayılabilecek bir ses tonuyla. Arabaya binerken arkamıza bakmadık bile.

Onca yol teptiğimiz için hava kararmaya başlamıştı. Güneşin batmasına çok vakit yoktu, tek istediğim Lana'yı kollarıma almak ve güvende olduğunu bilmekti.

"Kyle Davenport aradığımız seri katil olabilir de olmayabilir de ama şimdiye kadar cinayet işlemediyse bile çok yakında işleyeceğini söyleyebilirim," dedi Leonard. Kulübelere doğru yola çıkmıştık.

"Ve bir de sevgilimi tehdit etti."

"Dedim ya, bir şey yapmaz. Üstünlük kurabileceği zayıf bir kız olmadığını söyledik, bu da onu tereddüde düşürür."

"Ya bunu bir meydan okuma olarak görürse?" dedim.

"Meydan okumalar ilgisini çekmiyordur bence. İşi kolay yoldan bitirmek istiyor," dedi iç çekerek. "Lana başka bir yerde yalnız kalmasındansa, bizimle birlikteyken daha güvende."

Koltuğumda kıpırdanarak arabanın hızını artırdım. "İşim sürekli onu tehlikeye atıyor."

"Mesleki tehlike," dedi kısa ve net bir ifadeyle. "Lana başının çaresine bakabilir, Logan. Bunu başarabilecek birkaç kişiden biri olabilir hatta."

"Bunlarla başa çıkmasını ondan isteyerek bencil birine dönüşmüyor muyum peki?"

Cevap vermeye fırsatı olmadı çünkü şerif ve Johnson'ın önünde dikilip beni beklediği kulübeye yaklaşmıştık. Lana, kulübenin kapısında nöbet tutuyordu. Arabadan inmemizi izlerken ağırlığını kapıya yasladığı omzuna vererek sırıttı.

"Şerif, istediğinizi söyleyebilirsiniz ama siz beni çekmediğiniz müddetçe burada bekleyeceğim. Misafirler varken, onlardan

izin almadığınız müddetçe bu kulübeyi inceleyemeyeceğinize dair yasa denen bir şey var. Bakmak isterseniz telefonumdan açıp göstereyim."

Lana gayet öz güvenli bir tavırla onlara dik dik bakıyordu. Johnson'ın çenesi gergindi.

"Senin böyle bir şeye hakkın..."

"Ne halt oluyor burada?" dedim verandaya adım atarken.

Şerif içeri girmeye yeltenince Lana parmağını salladı. Adam ondan iri olmasına rağmen her nasılsa yolu kapatmıştı.

"Bana dokunmak istemezsiniz, şerif. Telefonum her bir anı kaydediyor ve herkesle paylaşırım."

Şerif etrafa bakınırken Lana gülümsedi. "Telefonu görünür bir yerde bırakacak hâlim yok ya."

"Ne oluyor burada dedim!"

Şerifin önüne geçerek Lana'ya siper oldum. "Sen bugün sınırını aştın," dedi şerif hırlarcasına. "Kasabanın torbacısı Lenny Tolls'tan uyuşturucu alırken sizi görenler olmuş. Odamızı aramaya geldim. Bir şey bulur bulmaz kıçınızı tekmeleyip sizi amirlerinize yönlendireceğim."

"Şu an bizimle taşak geçiyorsunuz, değil mi?" diye patladı Leonard.

İnanılmazlardı. Oğluyla konuştuğum için çaresiz, kendini bile aşan bir tavır sergiliyordu.

"Adamlarının ve ikisinin üstlerini araması için Elise'e müsaade ederlerse içeri girebileceklerini söyledim," dedi Lana tatlı gülümsemesine tezat, meydan okuyan bakışlarıyla.

Şerif ona ters ters bakınca elimi Lana'nın kalçasına sarıp onu geri çektim. Kahretsin, Lana'yı hedef olarak görmelerini istemiyordum.

"Üstümü aramanıza niye izin verecekmişim?" dedi şerif sertçe.

"İçeri gizlice bir şey bırakmak gibi bir planınız olabileceği için üstünüzü aramak akıllıca olur. Saklayacak hiçbir şeyiniz yoksa o zaman niye üstünüzü aramalarına izin vermiyorsunuz?" diye devam etti Lana. Omzuyla beni iterek tekrar önüme çıkan Lana susmayacak gibiydi.

"Bu kıza bir tasma takman lazım, Bennett. Gizleyecek hiçbir şeyin yoksa kenara çekil," dedi Johnson sertçe.

Lana ağzını açmıştı ki elimle ağzını kapatarak onu kendime çektim. Bana karşı çıkmasa da asi çocuklar gibi kahrolası elimi yalamaya başladı.

"Üstünüzü aramalarına izin verirseniz ben de izin vereceğim," dedim omuz silkerek.

Yanımdaki Lana rahatladı. İnanılmaz zekiydi ve gerçekten gözünden hiçbir şey kaçmıyordu.

Leonard gülümsemesini bastırıyordu.

"Üstümü aramanıza izin vermeyeceğim," diye homurdandı şerif.

"O zaman ben de içeri girmenize izin vermeyeceğim."

"Burası benim kahrolası kulübem."

"Parasını büro ödüyor ve bu dava çözülene kadar kiralandı. Belgelerde adım yazıyor. İçeri girmek için benden izin almanız lazım, arama emri çıkarmak istiyorsanız da bu kasabadaki yozlaşmayı konu alan aktif bir dava üzerinde çalıştığım için işiniz biraz sürer. Böylesine bariz suçlamalarda bulunulduğunda kaç kişinin bakmaya geleceğini bilseniz şaşırırsınız."

Şerif bir adım geri çekilerek gözlerini kıstı. Parmağını bana doğru salladı. "Oğlumdan uzak duracaksın. Hiçbir şey bitmedi. Seni kasabamdan göndereceğim, evlat."

"Kıdemli Özel Ajan Bennett demeniz gerekiyor, şerif. Size bol şans. Siz beni kovmaya çalışırken ben de sizin yozlaşmış,

cani, yalancı bir orospu çocuğu olduğunuzu kanıtlamakla meşgul olacağım."

Şerifin rengi atarken Lana elimin altından gülümsedi, dudaklarının kıvrıldığını hissedebiliyordum. Belli ki benimle gurur duyuyordu.

Duymalıydı da.

İçeride şerifin adamlarının gizlediği bir şeyi "bulacak" olsalar, sebebiyet verecekleri saçmalıklar başıma bir sürü sorun açabilirdi.

Johnson ters ters bana bakıyordu.

"Bu *benim* kahrolası davam! Sen sadece nezaketen buraya kabul edildin!" dedi dişlerini sıkarak.

"Bu insanlar *benim* kahrolası ekibim. Sen sadece kendi kıçını kurtarmak için buraya geldin. Müdür senin için ancak bu kadarını yapabilir, Johnson. İnsanlar, senin ve bu dava üzerindeki ilginin farkına varmak üzeredir bence. Şansını zorlama."

Johnson küfretti ve ardından şerifle ikisinin uzaklaşmasını izledim. Leonard fark edilir ölçüde rahatlamıştı, ardından Lana'ya döndü.

"O herifin ne yapacağını nereden bildin?" diye sordu.

Lana omuz silkerken onu bıraktım ve terleyen elimi pantolonuma sildim.

"Bir dizide görmüştüm. Kötü polis, uyuşturucuyla iftira atarak iyi polisi tutuklatıyordu. Böyle bir kasabada bunun yaşanma ihtimali olabileceğini fark edince işi şansa bırakmak istemedim."

Elise verandaya çıktı. "Hadley içeride. Her şeyi kayda aldı. Lana da bu kulübede kaldığı için içeriye girmelerine izin vermeme hakkı vardı. En iyisini yaptı."

Elise böyle söylese de şaşkındı.

Lana'nın çenesini tutarak başını hafifçe kaldırdım ve gözlerine baktım. "İkisiyle de uğraşma. Seni hedef olarak görmeleri, isteyeceğim son şey"

"Onlarla uğraşmıyordum ki. Sadece bir Birleşik Devletler vatandaşı olarak haklarımı belirtiyordum," dedi masum bir ses tonuyla. Üstüne kahrolası kirpiklerinin altında bana bakmaya bile başlamıştı. Leonard alaylı bir ses çıkardıktan sonra sessiz kahkahasını fark etmeyelim diye bize sırtını döndü.

"Ben çok ciddiyim," dedim sert bir ses tonuyla.

Yalandan masum bakan gözlerini o kirpiklerin ardına saklayarak beni izlemeyi sürdürdü. "Ben her şeye öylece boyun eğip kabullenmem, Kıdemli Özel Ajan Bennett. Senin karşında eğilmiyorsam tabii."

Leonard kontrolü çoktan kaybetmiş gibi gülerek yanımızdan uzaklaşıyordu. Lana'nın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldığında inledim. Orada olduğunu fark etmediğim Lisa da beni şaşırtarak kulübenin basamaklarından indi ve bir şeyler mırıldanarak uzaklaşmaya başladı.

Lana gülümsemesini bastırmaya çalışsa da pek başarılı olamayınca gözlerimi devirdim.

"Hadley, bu gece burada kalıyorsun. Ekibin kalanı olarak bir yere gitmemiz gerekiyor. Gözlerini dört aç," dedim Lana'yı kendime çekerek.

"Ben gözlerimi hiç yummam ki, Bennett," dedi Hadley alayla. Ardından kalkıp kapıya yöneldi.

O da yanımızdan ayrıldığında Lana'yı duvara yaslayıp dudaklarına kapandım. Daha fazla konuşmasına izin vermeden onu susturmuştum. Ağzıma doğru inleyerek gömleğimi sıkıca tuttu. Beni kendine doğru çekiyordu.

Böylece planlarımın bekleyebileceğine karar verdim.

Onuncu Bölüm

Şans, anlamsız bir kelimedir; hiçbir şey sebepsiz gerçekleşmez.

-Voltaire

"Tesadüflere inanır mısın?" diye sordum ayaklarımı Jake'in arabasının gösterge paneline uzatırken.

Arabada gizleniyorduk. Karanlıkta park etmiş, tek gecelik Günah Evi'nin önündeki uzun sırayı izliyorduk. Bu küçük, tek gecelik gösterinin kasabada tüm yıl olup biten her şeyden daha çok ilgi gördüğünü insanlar fark eder sanıyordunuz. Bu ev yalnızca buradaki hasta ruhların, yıllar süren baskıların ardından ne kadar karanlık ve çarpık birer karaktere büründüklerinin kanıtı olmalıydı.

"Tesadüf mü? Evet."

"Bizimki kadar büyük tesadüfler?"

Derin bir nefes aldı. "Ne oluyor şimdi, Lana? Beni gerçekten endişelendirmeye başlıyorsun."

Beklerken saçlarımın ucuyla oynuyordum.

"Marcus, hiçbir şeyin tesadüfen gerçekleşmediğine inanırdı. Her şeyin kaderin planıyla örüldüğüne ve tüm yaşananların bir amacı olduğuna."

"On yıl önce ailene ve benim sevdiğim tek insana olanların amacı neydi?" Bu soruyu sakince sormuştu, öfkesini gizlemekte gayet başarılıydı.

"İyi bir amaç uğruna olduğunu söylemedim," dedim yavaşça. Uzanıp parmaklarımı parmaklarına doladım.

Elimi sıkıp derin bir nefes aldı.

"Bizim ailemizin başına gelmese başkasınınkine gelecekti," diye devam ettim konuşmaya.

Başını geriye yaslayıp dibimizdeki hiç bitmeyen Günah Evi sırasına baktı.

"Marcus sebebin ne olduğunu söylerdi?" diye sordu pürüzlü bir sesle.

"Sen de onu benim kadar tanıyordun. Benden iyi olmasa da. Sen söyle," dedim elini bu kez ben sıkarak.

Dudakları bir anlığına gerildikten sonra, "O hayatta kalsaydı, ikimiz karanlığa bulaşıp intikamımızı almak için gereken her şeyi yapacak kadar öfkeli olmazdık. Baban hedef olmasaydı başka bir adam ve onun ailesi hedef olacaktı," dedi.

"Ve bunu yaşayan herkes, insani yanını kaybetmeden adamların aletini kesip günlerce onlara işkence edecek kadar karanlık birine dönüşemeyebilirdi," diye ekledim omuz silkerek.

Kısık sesle bir kahkaha atarak başını iki yana salladı.

"Evet. Bundan kesin bahsederdi ve muhtemelen tam olarak böyle bir cümle kurardı. Ayrıca kimsenin, durumu ikimiz kadar kararlılıkla idare edebileceğini de sanmadığını söylerdi. Tam da bu yüzden kodlama öğrendiğimin ve teknik anlamda kendimi geliştirdiğimin altını çizer di."

Bakışlarımı sokakta ilerleyen Logan'a çevirdim. Sanki birini ya da bir şeyi ararmış gibi sıraya bakıyordu. Diğer arabaların arasında şahane bir şekilde saklanmıştık ve birisi fazla yaklaşırsa bizi uyaracak bir sensörümüz vardı."

En yakın dostum böyle paranoyaktı işte.

"Kyle Davenport'un bu dünyadaki kahrolası en kötü insan olabileceğini ve her şeyin yanma kâr kaldığını söylerdi muhtemelen. Tabii hayatta kalan ve onun borcunu kapatmak için geri dönen ben olmasaydım," dedim daha ciddi bir tavırla.

"Şerifin de yaptıklarının yanma kâr kaldığını ve kimsenin ona karşı çıkmadığını söylerdi," diye ekledi aynı ciddiyetle.

"Logan için ne derdi?" diye sordum. Logan o sırada telefonunu kaldırmıştı, muhtemelen ekibinden birilerini bulmaya çalışıyordu.

Kyle'ı bekliyordu, muhtemelen ona dikkat kesilen birisi var mı diye emin olmak için onu izleyeceklerdi. Ben gözümü çoktan hedefe dikmiştim. Ortalardaydı, sıranın kendisine gelmesini bekliyordu.

Yüzünü her gördüğümde midem bulanıyordu, ona bakmaya devam edebilmek için kendimi zorluyordum. Kendimi kontrol etmemin en zor olduğu hedef oydu. Onu ara vermeden lime lime etmek istiyordum... Öfkemi apaçık göstererek.

Derisini tamamen yüzdüğüm noktaya gelene dek durmadan devam edebilirdim.

Korku Evi aslında bir ev değildi. Ön ve arkalarında delikler olan dört büyük karavandan oluşuyordu. Karavanlar altlarından takozlarla desteklenerek sokağa yerleştiriliyordu. Yarın hepsini kaldırıp gelecek seneye kadar depoda saklayacaklardı.

Gerçi gelecek senenin olacağından şüpheliydim.

Kyle, elini koyu renk saçlarından geçirirken diğer eliyle yanında olmaktan pek de keyif almayan kızın kalçalarını sıktı. Yıllar önce bir aptal gibi onunla çıktığımda da aşırı kabaydı. Kızın gözündeki morluğa bakılırsa şimdi çok daha kötü olduğunu fark etmek mümkündü.

Gözlerimi zorlukla ondan ayırarak Jake'e döndüm. Cevap vermesini bekliyordum. Düşüncelere dalmış gibiydi. Belki de sorumu duymamıştı.

"Bir anlamı olmaması için fazla tesadüfi olduğunu söylerdi," dedi sonunda. Kelimeler neredeyse saygıyla dudaklarından dökülmüştü.

"Nasıl yani?"

"Yani, davana bakan FBI'daki ajanla yolunun kesişmesi ihtimali nedir? Ona âşık olman ve onun da sana âşık olma ihtimali? Yollarınızın kesişmesi gerekiyormuş ama seni durdurmak için değil, yoksa çoktan durdururdu. Bilime inanan bir adam olarak ben bile aranızdaki şeyi tesadüf olarak atfedecek kadar küçümseyemem. Belki de en çok ihtiyaç duyduğun anda insani yanını ortaya çıkarmak için gelmiştir."

Bana döndüğünde bakışları yumuşadı.

"Özür dilerim. Her bir cinayetin seni daha da donuklaştırdığının farkındayım. Bu işteki en kötü rol sana kaldı. Kendi küçücük rolümle bile sana yardım ederken ruhumun bir daha geri kazanamayacağım parçaları yanıp kül oldu."

Dudaklarımı birbirine bastırarak Logan'ı izlemeye döndüm. "Hissetmemi sağlıyor," dedim sanki bunu daha önce defalarca kez söylememişim gibi. "Sonrasında onun yanında olduğum müddetçe, işlediğim cinayetler ruhumdan silinip gidiyor."

"Ayaklarının yere basmasını sağlıyor, çıkardıkları profile dönüşmemen için seni gerçekliğe bağlıyor." Uzanıp dizimi hafifçe sıktıktan sonra yanağıma bir öpücük kondurdu.

Alnımı alnıma yasladığı an hafifçe gülümsedim.

"Bir gelecek istemen için sana sebep veriyor," diye ekledi sessizce. "Ve onunlayken, kaybettiğini sandığın bir parçanı buldun. Bu benim de geleceğe karşı umudum olmasını sağlıyor, Lana. Belki de Marcus haklıdır. Kader kalpsiz bir sürtük olabilir ama her şeyin bir amacı vardır."

Alayla gülerek firar eden bir damla gözyaşını sildim. Jake ise sırıtıp bakışlarını kaçırdıktan sonra geri çekildi. Gözlerindeki o dalgın, acı dolu bakış Marcus'la yaşayabilecekleri şeyleri hayal ettiğini düşünmeme sebep oldu. Hem de hiç hayal kurmadığını söylemesine rağmen.

Bir daha ağlamayacağıma yemin ettikten sonra çok fazla yaş dökmüştüm. Logan'ın insani yanımı açığa çıkardığı konusunda sanırım Jake haklıydı.

Ancak Logan, bir canavar olmama engel olamazdı.

Jake'in de dediği gibi, hayatıma giriş amacı beni durdurmak olsa çoktan durdururdu.

Kyle sıranın önlerine yaklaşırken Chad Briggs onunla ilerliyordu. Ona eşlik eden diğer memur da Trevor Byron'dı. Ön tarafta, Günah Evi'nin sonunda iki memur daha vardı.

Bu ikisi hayatta kalacaklardı.

En azından bu gecelik.

Öldürülecekler listemde varlardı ama tek gecede beş kişiyi indirmeye çalışmak fazla hırslı kaçabilirdi. Ne de olsa ben yalnızca küçük bir kızdım.

Sırıtarak sırada öne yaklaşmalarını izledim.

"Gösteri zamanı," dedi Jake. Perukla maskeyi bana uzattı.

Tulumumu çoktan giymiştim. Tulumdaki dolgu malzemesinden kilom ve vücut yapım anlaşılmayacaktı. Ceplerimi yoklayarak şırıngaya baktım. Yerli yerindeydi.

Logan'ın beni Kyle'ın kanına bulanmış hâlde bulmaması için Jake'le takım olacaktık.

"Kimse fark etmeden arabayı diğer tarafa geçirebilecek misin?" diye sordum.

"Bence kimse karşı çıkmaz," dedi alayla kaşını kaldırarak.

"Bırakalım da koyunlar çobanlarını değiştirsin," dedim arabadan inip maskemi takarken.

Herkes çeşit çeşit kostüm giydiği için sadece birkaç kişi beni fark etmişti. Boyumu gizleyemezdim ama dün gece Logan'ı kurtardıktan sonra artık bunun bir önemi yoktu da zaten.

Beni görmüştü.

Yani çoğunlukla. Daha fazlasını fark edeceğinden endişelenmiştim ama şoka girdiği için beni inceleyecek vakti olmamıştı. Onu kurtarmak için her şeyi riske atmıştım.

Hem dövüşüp hem yüzünüzü gizlemek zordu ama belli ki başarabilmiştim.

Kâbuslara giren bir katilin sırf sevdiği için onu kurtardığını bilseydi ve bunu yapanın ben olduğumu bilseydi ne yapardı merak ediyordum.

Yan taraftaki kapıya yöneldiğimde kostümüm sayesinde kimse beni sorgulamadı bile. Bu kasabada kimse bir şeyleri sorgulamıyordu zaten. Sadece kendilerini akışa bırakıp söyleneni yapıyorlardı.

Kalabalık bana yol açıyor, aralarından geçtiğim sırada çığlıklar atıyorlardı. Herkes güzel bir çığlıktan keyif alırdı. Gölgelerin arasından fırladığımda kulağıma dolan çığlıkların sesi arttı.

Jake'in hazırladığı köşeye ulaşmam biraz vakit almıştı. Bekleyen kızı hafifçe iterek planın bundan sonrasını ben devralıyormuşum gibi düşünmesini sağladım. Düzensizlikten keyif almamak elde değildi. Her ne kadar popüler olsa da bu gösteriyi

liseliler düzenliyordu ve kurulumu dışında pek bir organizasyon söz konusu değildi.

Kız oyuncak baltasıyla yanımdan ayrılırken motorlu testeremi prize taktım.

Karşıma ilk Trevor çıktı. Testereyi çalıştırıp öndekilerin korkuyla bağırmasını dinledim. Gerçi hepsi testerenin oyuncak olduğunu sanıyordu.

Köhne oda, sis makineleri ve arka planı kırmızıya boyayan ışıkların arasında parlayan tek bir ışıkla aydınlandığı için loştu. Trevor kenara geçip Kyle ve diğerlerinin yetişmesi için beklemeye başladı. Onu yakalamadan önce maskenin ardından gülümsedim.

"Bıraksana, sikik!" dedi tersçe. "Kimseye dokunmaman gerekiyor."

Ah, gülümsediğimi görmesini nasıl da isterdim.

Bıçağımı göğsüne saplayıp onu köşeye iterken çığlıklar yükseldi. Trevor kanında boğulurken insanlar kahkahalar atmaya başlamıştı bile.

"Rol yaptığın çok belli!" diye bağırdı ergenlerden biri. "İyi denemeydi, Memur Byron. Bence sen kendi işini yap."

Trevor kan kaybetmeye devam ederken arka tarafta Kyle'ı görür gibi oldum. Diğer taraftaki *fahişeler evi* kısmında oyalanmasına şaşırmamam gerekiyordu. Şu an benim içinde bulunduğum odaya *sahte* etiketi yapıştırılmıştı.

Bilerek burayı seçmiştik.

Akan kanı göğsüne yayılırken Trevor'ın üstüne bir örtü attım. Başını kapatıp onu derin bir uykuya yolcu ettiğim sırada hayretle bana bakıyordu.

Herkesin gözü önünde kan kaybından ölecekti.

Ama benim asıl hedefim o değildi.

Motorlu testeremi tekrar çalıştırdığım sırada Chad Briggs görüş açıma girdi. Testerenin sesiyle çığlıklar yükselirken insanlara yaklaşır gibi yaptım. Başımı bir o yana bir bu yana eğerek bir hayli ürkütücü görünüyordum.

Kyle, öpüşen iki kızı izlerken Briggs onu bir süre yalnız bırakarak bana yaklaşmaya başladı. Kızların beyaz gömleklerinin altından göğüs uçlarına sahte kan damlıyordu. Testereyi tekrar çalıştırdım.

Briggs beni süzdü. Neden özellikle bu kostümü seçtiğimi merak eder gibi bir hâli vardı. Ona yaklaştığımda etrafındaki diğer insanlar kaçışırken o kendini beğenmişçesine kımıldamadı bile. Herkes ben aklını kaçırmış bir seri katilmişim gibi çığlıklar atıyordu.

Şey...

Hızlı ve beklenmedik bir darbeyle Chad'i yere serdiğimde etrafımızdaki herkes delirmişçesine bağırmaya başladı. Chad'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Olanları biraz geç fark etmişti, bir küfür mırıldandı.

"Beni göremezsin," dedim son güç çalıştırdığım testereyi indirirken.

Testere göğsüne değip tenini keserken dudaklarından kan donduran bir çığlık yükseldi. Sırada bekleyen insanların üstüne Chad'in kanı sıçrıyordu.

"Hasiktir! Aşırı gerçekçi!" diye bağırdı bir çocuk.

Sırıtarak testereyi biraz daha bastırdım ve Chad'in karnını keserek bağırsaklarının yere dökülmesine sebep oldum.

Herkes hızla bize yaklaşarak bir yandan bağırmaya bir yandan da fotoğraf çekmeye başlamıştı. Herkesin burada harika görsel efektler kullanıldığını düşünmesi çok yazıktı. Çok azı gerçekten bir cinayete şahit olduğunu anlayabilecekti.

Chad kanında boğulurken, Kyle yaklaşmaya başlamıştı. En sevdiğim cümleyi fısıldamak için Chad'e doğru eğildim.

"Ben Victoria Evans. Öldürdüğünüz adamın kızı. Ölmesine sebep olduğunuz çocuğun kardeşi. Canavara dönüştürdüğünüz bir kurban. Ve hepinizi geberteceğim."

Bir şeyler söylemeye çalışsa da yerimden kalktım ve bağırsaklarını yerinde tutmaya çalışan adamın acınası çabasını hastalıklı bir hayranlıkla izledim. Kyle'ın beti benzi attı, kolundaki kız gerilemeye başlarken doğruca Kyle'a yöneldim.

Gerçek cinayetlere şahit olmuştu. Bunun sahte olmadığını anlamış olmalıydı.

Arkasını dönüp kaçmaya çalıştı ama testereyi sallayarak kafasının arkasına bir darbe indirdim.

Testerenin çalışmaması yazık olmuştu.

Onu yere düşürecek kadar sert bir darbeyle kafasına vurmuştum. Yanındaki kız çığlıklar atarak katliamın arasında kayboldu.

Kyle'ı ayağından tutup kapıya sürüklerken bir şişe alkali çözelti çıkardım.

"Gördüğüm. En İyi. Sahte Odası! Hasiktir! Seneye bunu aşamayız ki!" diye bağırdı ergenlerden biri hayranlıkla. Chad çaresizce yardım istemek üzere ağzını açsa da sesi çıkmıyordu.

Çözeltiyi kapının yanında Trevor'ın kanıyla boyanan örtüye döktüm.

Örtünün altından yükselen çığlıklar güçlenirken çürük et ve sodyum hidroksit kokusu havayı sarmaya başladı.

Gözlerim yanıyordu ama maskemin altına giydiğim koruyucu maske soluduğum havayı çoğunlukla filtreliyordu. Evet, maskenin altına maske takmıştım.

Ancak gözleri ve boğazları yanmaya başlayan insanlar bu sefer gerçekten korku içinde kaçmaya başladılar.

Tüm bu kargaşanın arasında, kimse bilinci kapalı olan Kyle'ı zemini delik odaya sürüklediğimi fark etmemişti bile. Trevor çığlıklar atarken kimse Kyle'ı delikten ittiğimi görmemişti.

Kimse Korku Evi'nin altında ilerleyen maskeli kişinin kim olduğunu fark etmedi.

Delikten atlayıp eğildiğimde bize doğru gelen kimse yoktu. Henüz. Arka taraftan arabalar geçiyordu. Telefonuma baktım. Logan'la Leonard'ın sıranın sonunda konuşmalarını gösteren kamera kayıtlarını izledim.

Kyle'ın yanındaki kız tek başına koşarak çıktığı an diğer taraftaki iki memur bir anda eve koşmaya başladı. Eğer şimdi harekete geçmezsem sonra fırsatım olmayacaktı.

Aceleyle karavanın altından sürünerek çıkarken Kyle'ı da peşimden sürüklüyordum. Kendinde değildi. Arka kapısı açık arabayı fark ettiğimde birkaç göz bize çevrilmişti bile. Parmağımı dudaklarıma kapatarak *sus* işareti yaptım.

Beti benzi atan bir kadın arkasını döndü, buz kesmişti. Ne hareket edebiliyor ne tek kelime konuşabiliyordu.

Maskesini çoktan takmış olan Jake, ön koltuktan arkasını dönüp Kyle'ın kolunu yakaladı ve onu içeri tıkmama yardım etti. Şırıngayı kalçasına batırarak baygın kalacağından emin oldum.

Tek kelime etmedik. Sanki şerifin oğlunu kaçırmasına yardım etmemişim gibi onu bırakıp gitmesine izin verdim. Kyle'la yalnız başıma beş dakika geçirmeyi sabırsızlıkla bekliyordum.

Derken sirenlerin çığlıkları duyuldu, her şey daha da çılgın bir hâl alıyordu. Logan'ın birine bağırdığını duydum, her şeyi çözdüklerinin farkındaydım.

Eğlence şimdi başlıyordu.

Filmlerdeki katillerin yaptığı gibi sakince ormana ilerleyerek ortalıktan kayboldum ve kimse de beni takip etmedi.

İçimden bir ses, Delaney Grove'un Korku Evi'ne bir daha aynı gözle bakmayacağını söylüyordu.

On Birinci Bölüm

Yaygın sanılan sağduyu aslında bir hayli enderdir.

-Voltaire

"Nasıl oluyor da lanet katilin teki yanımızdan geçip içeriye giriyor, iki memuru öldürdükten sonra şerifin oğlunu kaçırıyor ve kimse bir bok görmüyor?" dedi Donny burnunu kapatarak.

Failimiz cinayet mahallini mahvetmek niyetindeyse alkali çözelti kullanarak gayet iyi iş çıkarmıştı.

Kyle Davenport aptal gibi içeri girmeden önce burada ne olduğuna ve katilin yanında ne götürmüş olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Siz iki şerefsiz bugün oğlumla konuşmaya gittiniz, şimdi de çocuk ortada yok!" diye bağırdı şerif. Korkunç saldırının detaylarını kafamda toplamaya çalışıyordum.

Chad Briggs. Onunla bugün konuşmuştum. Trevor Byron'ın da yüzü tanıdıktı *bir zamanlar.*

Chad, büyük bir ilgiyle gösterinin bir parçası olduğunu düşünerek olanları izleyen kalabalığın önünde testereyle ortadan

ikiye yarılmıştı. Trevor da bıçaklanmış sonra üstüne çözelti dökülmüştü.

"Artık yoluna çıkan herkesi hedef alıyor," dedi Lisa eldivenini çıkarıp Chad Briggs'ten geriye kalan vücut parçalarına tiksintiyle bakarak.

Chad Briggs'in içi resmen dışına çıkmıştı. Doğru dürüst bir inceleme yapmak üzere onu dışarı taşıdığımız sırada organları yere dökülmeye başlamıştı. Yanımızda adli tabibimiz yoktu, yalnızca şerifinki vardı ve ona da güvenmiyordum.

Şerif çoktan köpekli bir tim çağırıp memurlarının çoğunu failin geride bıraktığı kan izlerini takip etmek üzere ormana göndermişti.

"Bence planlıydı," diye araya girdi Leonard. "Chad Briggs on sene önce de memurmuş. Trevor Byron da öyle. İkisi de Robert Evans'a olanların bir parçasıymış."

"Sadece bir tesadüf," dedi Lisa onu reddederek.

"Olanları diğerlerine haber veren şu Kyle'ın yanındaki kıza da zarar verebilirdi. Kadın ona dokunmamış. Demek ki cinayetlerin kontrolünü elinde tutuyor," diye karşı çıktı Leonard.

"Kadın mı? *Sen* de mi kadın olduğunu düşünüyorsun?" diye inledi Lisa. "Profilimizi böyle durduk yere değiştiremeyiz, yoksa profil çıkarmanın ne anlamı kalır?"

"Profili değiştirmek işimizi anlamsız kılmıyor, ayrıca Johnson gibi düşünmeye başladın," dedim imayla.

O bana ters ters bakarken dikkatimi Elise'e verdim. "Bir şeyler bulduk mu?"

Başını iki yana salladı. "İşe yarar bir şey yok. İnsanlar *sahte* odasında Michael Myers maskeli bir adam görmüşler ve Trevor Byron'ı da gösterinin bir parçası sanmışlar. Chad Briggs'i de aynı şekilde. Hatta bazıları Trevor'ın öldüğünü fark etmediklerinden,

onun korkunç bir oyuncu olduğunu düşünmüş. Diğerleri de Briggs'te kullanılan *görsel efektlerin* şahane olduğunu düşünüyor."

"Michael Myers mı?" dedi Leonard ona yaklaşarak.

Elise başını onaylarcasına salladı.

"Fail maske takıyorsa erkek olduğunu nasıl anlamışlar? Boyu ve kilosu nasılmış?" diye sordum.

"Adam tamamen Michael Myers kostümü giyiyormuş. Maske, peruk, kıyafet... Her şeyiyle. Bence erkek olduğunu varsaydılar. Kimsenin boyuna dikkat edecek kadar incelediğini de sanmıyorum. Bir elli diyen de var bir doksan diyen de. Bazıları iri yarı olduğunu söylüyor. Bazıları da zayıf olduğunu."

"Böylesine küstah bir plan yapmak için aşırı cesur olmak gerekir," dedi Leonard sessizce.

"Siktiğimin yerine gelmeniz çok uzun sürdü!" Şerifin bağırdığını duydum.

Başımı çevirince köpekli timin geldiğini ve şerifin onlara emirler yağdırmaya başladığını fark ettim. Kyle'ı bulmaları küçük bir ihtimaldi. Muhtemelen şimdiye kadar failimiz çoktan aksiyona geçmişti.

Diğer tarafa dönerek ikaz bandının ardında bekleyen herkesin yüzünü inceledim. Kyle'ın sevgilisinin yüzünde morluklar vardı ama failimiz içeri girmeden önce de kız zaten bu hâldeydi.

Kızın çıkıp yardım çağırması çok uzun sürmüştü. Failin, Kyle'ı dışarı sürükleyecek kadar vakti olmuştu. Büyük ihtimalle yerdeki delikten çıkmıştı.

Bunların hepsi düşünülmüştü. Peki, failimizin şu kız arkadaşı ön görememesi muhtemel miydi? Hiç sanmıyordum.

Leonard peşime takıldığında omzundaki battaniyeyle bir o yana bir bu yana sallanan, diğer yandan da tırnaklarını yiyen kıza doğru ilerliyordum.

"Bayan Blanks?" Kız soyadını duyunca başını kaldırıp doğruca gözlerimin içine baktı. "Gelip bizimle konuşur musunuz?"

Dalgınca başını salladıktan sonra bandın altından geçip bize yaklaştı. Gördüklerine rağmen şokta değildi.

"Bayan Blanks, şerif zaten sizinle konuştu biliyorum ama gördüklerinizi bizimle de paylaşırsanız çok mutlu oluruz," dedim sesimi sakin ve cana yakın bir tonda tutmaya çalışarak. Bu insan avını yönetmemesi gereken o deli herifin aksi bir tutum sergiliyordum.

"Karanlıktı. Sadece kan gördüm, organlar vardı, bir de o deli herif testeresiyle Kyle'a vurdu. Kafasına vurdu. Sonra benim peşime düşecek sandım."

"Ama öyle olmadı," dedi Leonard sakinleştirircesine. "Sonra ne oldu peki?"

Kız dudağını ısırdı. "Kaçtım ama dönüp bakınca onun Kyle'ı sürüklediğini gördüm. İnsanların bazısı gülerek bazısı bağırarak ona yolu açıyordu. Kimse bunun gerçek olduğunu bilmiyordu ama ben biliyordum. İçeridekiler Chad'i görünce telaşlandılar ama tamamen tiksindikleri için çünkü iğrençti. Durumu sorgulamaya başladılar ama yine de hiçbir şey söylemediler. Ben dışarı çıkıp memurlarla konuşurken o Kyle'ı sürüklemeye devam ediyordu."

"Kaçtıkları deliği görmediniz mi? Üstü kapalı değildi," diye sordum.

"Korkumdan dikkat etmedim ki," dedi ancak gözlerime bakmıyordu.

Leonard'la birbirimize baktık. Memurlara delikten bahsetmediği için odaları tek tek geçip onları yavaşlatan kalabalığı ya-

rarak olay mahalline varmaları gerekmişti. Bu kız oradaki deliği görmüştü. Sadece bahsetmemeyi tercih etmişti ama yanlış bir şey yapıp şerifin dikkatini çekmemek için yine de memurlara haber vermişti.

"Vaktinizi ayırdığınız için teşekkürler, Bayan Blanks," dedim. Leonard bana eşlik ederken kızın yanından ayrıldık.

"Sanki sevgilisi de Kyle kaçırılsın istiyormuş gibi," diye fısıldadı Leonard.

Etrafıma bakarak birazcık bile üzgün görünmeyen yüzleri inceledim.

"Burada birileri bir şeyler görmüş," dedim kendi aralarında fısıldayan ama ne bize ne de şerifin adamlarına hiçbir şey anlatmayan insanlara bakarken.

"Sadakatleri değişiyor o zaman," dedi Leonard sessizce.

"Ne?" diye sordum aynı sessiz tonla.

Etrafımızı işaret etti. "Bu insanlar yıllardır bir şeyi dile getirdiklerinde ödül değil ceza alacaklarını gördüler. Gurur yerine korkuyla karşılaştılar. Şimdi de maskeli bir savaşçı çıkıp yalanlarını yüzlerine vuruyor, bunca zamandır baskı uygulayan yozlaşmış olanları öldürüyor. Sadakatleri artık baskı uygulayanlara değil, katilimize kaydı. Çok önceden kahramana tapınma kompleksi geliştirmişler ve katilimizi, adaletsizlikleri dile getiren bir kanun infazcısı olarak görüyorlar."

"Katilimiz adaletsizlikleri dile getirmekten çok daha fazlasını yapıyor," dedim iç çekerek.

Onaylarcasına başını salladı. "Bizim kızın tek seçeneği öldürmek. Çünkü konuşmak, bu insanların ya ölmesine ya da daha beterini yaşamasına sebep olmuş," dedi oradan uzaklaşmaya başladığımızda.

Artık *arkadaşımın* sadakatini sorgulamaya başlamıştım. Halbuki diğer herkes bir yana, katilimize bu kadar empati duyabilecek son insan Leonard'mış gibi hissediyordum.

Ve faile *bizim kız* gibi şeyler söylemeye bir son vermemiz gerekiyordu.

Sahiplik belirtirsek empati hissimiz daha da güçlenirdi ve Leonard failden bahsederken bütün gün *kızımız* ya da *katilimiz* deyip durmuştu. Tecavüzcülere karşı savaşan bir kadın olduğunu bildiğimiz için bu durum içimizde daha çok sempati ve empati hissi uyandırıyordu. Aklımızla oynuyordu ve Leonard bana kıyasla daha çok etkilenmişti.

Gerçi bana kalırsa ben de Kyle'ı çok geç olmadan bulmak için uğraşmıyordum. Adli tıp incelemesi için henüz Hadley'yi aramamıştım bile.

Bu konunun artık üstüne gitmemiz gerektiğine karar vererek Hadley'ye mesaj atıp yanımıza gelmesini istedim. Neredeyse ânında bana cevap vererek yola koyulduğunu yazdı. Lana'ya da mesaj attım.

İyi misin? Hadley'nin buraya gelmesi gerekiyor, yanına başkasını yollayabilirim.

LANA: İyiyim. Gerek yok. Eve dönüp birkaç işi halletmem lazım, sonra geri geleceğim. Evime hırsız girmiş, Duke arayıp çalınan bir şey var mı diye bakmamı istedi.

Ne oluyor lan?

Muhtemel bir soygun meselesi için seni cinayet masasından biri mi aradı?

LANA: Polisler telefonuma ulaşamamış çünkü evle ilgili işlere güvenlik şirketinin numarasını vermiştim. Duke'da telefon numaram var sonuçta, kasabada olmadığımı da biliyordu. Hızlıca gidip gelirim. Söz. Seni seviyorum. <3

Ona hiç gelmemesini söylemek istiyordum ama şerif onun peşine düşmek için hırsız numarası yapacak kadar aptalca bir plan kurmuş da olabilirdi. Birkaç saat önce kaybolan oğlu için misilleme yapmayacağının garantisi yoktu.

Herif dengesiz aklıyla benim bir şekilde bu işte parmağım olduğuna inanmıştı. Ya her şey tuzağın bir parçasıysa?

Burada kal. Gitme. İçimde kötü bir his var.

LANA: Yola çıktım bile. O kötü hisleri çöpe at. Hem Duke orada olacak, yalnızca sigorta işlerini falan halledeceğim. Sen beni boş ver. Davana odaklan.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Leonard.

"Hayır. Lana keçi gibi inatçı," diye inledim telefonumu cebime atarken. Duke'u sonra arayacaktım.

"Meraktan soruyorum, Lana'yı ne kadar tanıyorsun?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Niye sordun?"

Omuz silkti. "Hiç." Çamurda bir şeye bakarken yüz ifadesi değişti, ardından diz çöktü.

"Bu akşam burada park edilmiş bir araba gördün mü?" diye sordu.

"Bölgeye bant çektik, araba girişi yasaklandı."

Bakışlarını ağaçların arasındaki yola çevirdi. Küçük bir araba için gayet geniş bir yoldu ama

"Kan izleri ormana doğru gidiyor," dedi Elise aklımdaki düşünceleri bölerek. "Öldürdüğü iki kurbanın kanı tabii, zaten bir herifi bıçaklayıp diğerini ikiye bölersen böyle bir sonuç bekleriz."

"Kyle Davenport'u ormana götürmedi. Yoksa sürükleme izleri olurdu," dedim sonunda kafamı toplayarak.

"Katil ormana girdi ama Kyle yanında değil miydi?" diye sordu Elise. Aklı karışmıştı. "Nasıl yani?"

Leonard'la birbirimize baktığımızda arkadaşımın beti benzi atmıştı.

"Çünkü failin bir ortağı var."

On İkinci Bölüm

Zeki zalimler asla cezalandırılmazlar.

-Voltaire

"Benimle birlikte içeride kalabileceğinden emin misin?" diye sordum Jake yanıma yaklaşırken. Üzerimdeki kazağı çıkardım.

"Çok uzun zaman bekledim ve bu geceki kanlı detaylarla başa çıkabilecek kadar öfkeliyim, Lana. Ona bakınca bile içimden öldürmek geliyor. Anlayacağın iyiyim."

"En kötüsü bu olacak," diye hatırlattım.

Omuzlarını esnetti. "Mola vermem gerekirse haber veririm. Ama bu sefer mola isteyeceğimi hiç sanmıyorum." Çenesi seğiriyordu. Onaylarcasına başımı sallayarak kızıla boyanmayı bekleyen parlak bıçak koleksiyonuma baktım.

"Hangi arabayla geldin?" diye sordu Jake.

"Lindy'nin eski evine park ettiğin Lexus'la."

"Kimse seni görmedi değil mi?"

Başımı iki yana salladı.

"Logan?" diye sordu.

"Otobüse binip yolun kalanını taksiyle gittiğimi söylerim." Bakışlarımı ona çevirdim. "Niye sorgulanıyorum peki?"

Dudaklarını büzdü. "Artık bir ortağın olduğunu biliyorlar. Tüm olayı çözmeleri an meselesi, Lana."

Telefonunu kaldırarak kameralarda herkesin ormana girerken görüldüğü kaydı gösterdi. Köpekler delirmiş gibi hareket etseler de hiçbir şey bulamayacaklardı. Kıyafetlerle maskeyi çamaşır suyuna bastıktan sonra her şeyi suya atmıştım.

"Taze sürüklenme izleri bırakacak vaktimiz olmayacaktı zaten, bunun farkındaydık. Ortağım olduğunu öğrenmeleri kaçınılmazdı," dedim gözetleme penceresine yaklaşarak.

Kendi perspektifinden ayna gibi görünen tek yönlü camın ardındaki Kyle bağırıyordu. Hatta şu an bağırdığı odacığın tavan hariç her yeri camdan yapılmıştı. Tavanda gerçek bir ayna kullanılmıştı. Camlar kurşungeçirmezdi, yani delirmiş gibi yumruklar atıp tekmeler savurmasına rağmen kırması imkânsızdı.

Camı yumruklayarak kırmaya çalıştığı için eli kan revan içinde kalmıştı. Sırıttım. Dar alanlardan nefret ettiğini bildiğim için iki yıl önce ona bu şahane cinayet mahallini hazırlamıştım. Belki de aynalarla çevrili bu yer altı mezar odasını onun için inşa ettirmiştim.

Ölmesi için.

Jake, Kyle'ın tüm kıyafetlerini çıkarıp onu çırılçıplak ve savunmasız bırakmıştı. Kyle'ın çıplak bedenini görmek midemi bulandırıyordu.

"Duke bir şeylerden şüphelenmiş mi?" diye sordu Jake. O sırada diyafona basarak sıradaki kurbanımın dudaklarından dökülen sonu gelmeyen tehditleri özgür bırakmıştım.

Sözlerinin boş birer tehditten ibaret olduğunu bilmiyordu.

"Hayır. Polis bana ulaşamayınca onu aramış, daha büyük ve daha iyi bir dava peşinde koşarken geri çekildiği için Öcü'nün bana saldırmasını kendine sorun etmiş. Suçluluk duygusuyla hareket etmesi işimize geldi çünkü onunla buluşmam gerekti ve sıradan bir polistense nerede olduğuma onun tanık olması daha güvenilir. Şu an içeride olduğumu düşünerek evimi gözlüyor."

"Kapıyı çalıp seni kontrol etmeye karar verirse?"

"İçimizden birisi pençesine düşerse diye birbirimizi uyarmamız gerektiğini konuştuğumuz paranoya belirtileri gösteriyorsun," dedim Jake'e dönerek. "Paranoya pervasızlığa sebep olur."

"Mantıklı bir soru sordum," dedi Jake. Yüzündeki tüm duyguları gölgeleyerek içinde var olduğunu bildiğim paniği gizledi.

Kyle, omurga kırmakla ilgili bir tehdit savururken hoparlörü kapattım.

"Kapıyı çalıp cevap alamazsa beni arar." Telefonumu işaret ettim. "Ben de cevap veririm. Nerede olduğumu sorarsa kafamı dağıtmak için koşuya çıktığımı söylerim. Zaten arka taraftaki ormanın içinden geldim. Evime üç kilometre uzaklıktayız. Hemen geri koşabilirim. Buraya taşınalı çok uzun zaman olmasa da o evi almamın bir sebebi vardı. Sen de bunları zaten biliyorsun, niye telaş etmeye başladın?"

Sert bir nefes verdiği sırada Kyle çaresiz bir hamle yaparak kendini cama attı. Camdan sekerek geri düşerken dirençli yüzeyde bir çatlak bile oluşturamamıştı.

"Özür dilerim," dedi Jake sonunda. "Sadece aksilikler yaşanmaya başladı. Önce Logan seni gördü ama mucizevi bir şekilde yüzünü algılayamadı. Sonra bulamaman gerekirken hemencecik onu buldun ve ambulans çağırdın. Bir kadından şüpheleniyor, Lana. Sen kendin söyledin. Şimdi bir de ortağın

olduğunu biliyorlar. Her şey biz hazır olmadan sona erecekmiş gibi hissediyorum."

Elimi omzuna uzatarak anlayışla gülümsedim. "Anlıyorum. Ama onu kurtarmasam ölebilirdi ve sürükleme izi olmadığından ortak olayını zaten riske atmıştık. Kyle'ı kaçırmamızın tek yolu buydu. İçeride dört memur varken evine baskın yapmak çok daha zor olurdu."

Sertçe iç çekti.

"Senin hayatın riskte olsaydı ve Marcus benim intikamımı alıyor olsaydı, seni kurtarmak için her şeyi feda ederdi. Sen de aynı şeyi onun için yapardın."

Bakışları yumuşarken öne eğilip başımın üstüne bir öpücük kondurdu. Abi şefkatiydi bu. "Tüm bunları yapan Marcus olsaydı, ben yine onun yanında olurdum," diye fısıldadı yavaşça. "Ona yardım ederdim. Logan için aynı şeyi söyleyebilir misin?"

Kalbim sıkıştı, yüzeye çıkan hislerimle savaşıyordum. Başımı çevirdiğimde Kyle'ın camı kırmaya çalışmasına rağmen yine başarısız olmasıyla karşı karşıya kaldım.

"İçeri girip bu kendini öldürmeden işe koyulayım. Kendi kendini öldürürse hiç eğlencemiz kalmaz," dedim sakince.

Kapıya yönelmiştim ki Jake bana seslendi. "Vakti geldiğinde, senin her koşulda onu seçmene rağmen Logan'ın seni seçmeyeceğinden endişeleniyorum, Lana."

Kapının önünde dursam da ona dönmedim, söylediği şeyin beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyordum.

"Bunları hiç anlamayacağından, işin iyi tarafını değil sadece hatayı göreceğinden endişeleniyorum. Benim Marcus için yapacağım şeyleri senin için yapacak kadar gerçek bir sevgi beslemediğinden endişeleniyorum. Hayatta kalmak için savaşmadan önce onun seni mahvetmesine izin vereceğinden korkuyorum.

Her gün endişem artıyor. Çünkü ben seni, Marcus'un sevdiği gibi seviyorum. Tek ailem sensin, Lana. Bir tek sen varsın. Olacakları görmeme rağmen hiçbir şey yapmazsam Marcus gerçekten mezarından kalkıp beni kendi elleriyle öldürebilir."

Yanağımdan bir damla gözyaşı düşerken dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi.

"Marcus seni bana tercih ederdi," diye fısıldadım boğuk bir sesle.

"Pek sanmam, Lana. Seni bir kez yüzüstü bıraktım. Hayal edebileceğimden çok daha kötü bir şekilde seni yüzüstü bıraktım."

"Sen beni yüzüstü bırakmadın, Jake," dedim arkamı dönmeden. "Diğer herkes bizi yüzüstü bıraktı."

Gözlerimizin buluşması için başımı çevirerek, "Ama sen? Sen, peri masallarındaki kadın kahramandan hiçbir karşılık beklemeyen o kahramansın," dedim.

Jake kahkaha attığı sırada gülümseyip yanından ayrıldım. Onun beni göremeyeceği bir yere geçtiğim an gülümsemem düştü, elimi göğsüme uzatıp onun görmesini istemediğim acıyla mücadele etmeye başladım.

Çok fazla şey öğrenmiştik. Çok fazla şey biliyorduk. Çok fazla şeyle uğraşıyorduk.

Ve düşünebildiğim tek şey Logan gerçeği öğrenirse ne yapacağıydı.

Tekrar sakin bir ifade takınarak kapıyı açtığımda içimdeki katil gün yüzüne çıktı, kalbim buz kesti ve sinirlerim çelik misali sertleşti.

Kyle, arkamdan kapıyı kapatıp kilitleyene kadar beni fark etmemişti bile. Kilit sesi içeride yankılandı.

Tehlikeli bakışları bana döndüğünde durakladı, kaşları hayretle havalandı.

"Siktiğimin federalleri demek? Tüm bunları sikik federaller mi yapıyor?" diye bağırdı. "Babam bunu öğrendiğinde sizi kahrolası altın bir tepside önüme sunacak."

Bir yılanın uğursuz gülümsemesine benzer karanlık bir ifade dudaklarıma yayıldı.

"Federallerin bununla hiçbir ilgisi yok, Kyle. Beni hatırlamadın mı?" diye sordum. Sağa doğru bir adım atıp aynalı odada dolanmaya başlarken ses tonum sakin ama alaycıydı.

Başını yana eğdi.

"O ajanın sevgilisisin işte. Eminim ki beni kızdırıp bu kadar kırılgan biriyle baş başa bırakacak kadar aptal değildir."

Bakışlarını vücuduma indirip beni süzmeye başladığında, gözleri art niyetli ve hesaplı, tanıdık bir ifadeyle parladı. "Böyle bir şey yapmak istemezsin, Kıdemli Özel Ajan Bennett! Neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsin!" diye bağırdı. "Benimle oynayacağın oyunların sonu kötü biter."

Diyafondan bir ses yükseldi, Jake kendi rolünü oynuyordu.

"Aslında federaller buraya saatlerce mesafe uzakta, Davenport. Umarım babacığının bu gece seni kurtarmasını beklemiyorsundur."

Kyle gerilerek etrafına baktı. Jake'in sesini tanımıştı ama benim sesim ona tanıdık gelmiyordu. Biraz rencide edici bir durumdu.

"Jacob Denver?" diye sordu Kyle. Etrafa bakınırken şaşkındı. "Ne bok yediğini sanıyorsun sen?" dedi yumruğunu cama indirirken.

"Geç kalınsa da bir borcu kapatmama yardım ediyor," diye cevap verdim. Kyle'ın karanlık bakışları bana dönerken gülümsedim.

Başını eğerek bana yaklaşmaya başladı. "Sikik bir oyun mu oynamak istiyorsun? Nasıl bir hata yaptığını göstereyim sana," diye hırladı.

"Dene lütfen," dedim alayla.

Aniden üstüme atıldığında kenara çekildim. Ayağımı öyle bir anda kaldırmıştım ki tam zamanında karnına tekmeyi indirdim. Toparlanmak için kendine fırsat tanımadan tekrar beni yakalamaya çalıştı ama sanki küçük bir çocuğun ergen bir zorbayla kavgasını izliyor gibiydim. Burada ergen zorba bendim.

Art arda darbe indirmeye başladım. Yumruğum burnuyla buluşurken dizimi kaburgalarına geçirdim. Acı dolu iniltisi kulağıma çok hoş bir müzik gibi geliyordu.

Döndüm ve dönerken ayağımla yüzüne sert bir tekme indirdim. O kadar sert vurmuştum ki ağzından kanlar fışkırdı. Olduğu yerden havalanıp cama çarptı ve aynada kanlı bir iz bırakarak yere düştü.

Ağzında biriken kanı tükürdüğü sırada bana ters ters bakıyordu.

"Sen kimsin lan?"

Diyafondan müzik çalmaya başladı, annemin sesi bizi sararak serenat yaparken geçmiş anıları şimdiye taşıyordu. Kyle'ın gözleri irileşti, beti benzi attı.

Bu ninni, Kızıl Katil'in kasabaya işkence ettiği ninniydi. Kyle'ın zihninde taşlar yavaş yavaş yerine oturmaya başlamıştı.

Geri çekildi, kaçacak yeri olmamasına rağmen yengeç yürüyüşü yaparak duvara sığınmıştı.

"Mahvettiğini sandığın kızım," dedim sessizce. Ona doğru bir adım attığımda bedeni muhteşem bir korkuyla kasıldı. "Elinden çok şeyini aldığın kızım." Bir adım daha attığımda yerinden kalkmaya çalışırken acıyla inledi ama acele davrandığı için tekrar yere düştü. "Öldürdüğünü sandığın kızım."

Sonunda ayağa kalktığında yumruğumu savurdum. Beceriksizce kendini savunmaya çalışsa da yumruğum tekrar ve tekrar yüzüne indi.

Ardından saçlarını tutarak yüzünü cama geçirdim. Camın diğer tarafındaki Jake'in de bunun her saniyesinden benim kadar zevk aldığını biliyordum.

"Korku dolu saltanatınızı sonunda bitirecek olan kızım."

"Hayır," diye inledi. Yüzünü tekrar cama çarptığımda irkildi. Ardından saçlarından tutarak başını geri çektim, aynadan ona bakan kanlar içindeki yansımasını görmesine izin verdim.

"Her bir saniyesini sana izleteceğim, senin Marcus'a yaptığın gibi."

Kolunu yerinden çıkaracak kadar sertçe, doğru açıyla arkasında kıvırdığımda acıyla inledi.

Dönüp sağlam eliyle bana vurmaya çalışsa da hiç zorlanmadan geri çekildiğim için acınası bir hamle yapmıştı.

"Çok zayıfsın," dedim alayla. "Onca kadına böylesine zayıf bir adam zarar vermiş."

Gözleri karardığında dudaklarıma hastalıklı bir gülümseme yayıldı. Tam o anda Jake yerden ayağımın yanına bir bıçak atmıştı. Ardından kapının kapandığını ve tekrar kilitlendiğini duydum.

"Galiba bu sefer ben de sana katılacağım," dedi Jake bize yaklaşırken.

Kyle yere doğru atılsa da onu tekmeleyerek bıçağı aldım. Gözlerimi yakan yaşları bastırmaya çalışıyordum. Bu anı çok uzun zamandır hayal ediyordum ama Kyle hatırladığımdan katbekat zayıftı.

Üstümüzde baskı kurduğu gücü anımsıyordum. Jake bağıran Kyle'ın kollarını tıpkı onun bizi dizginlediği gibi yere bastırırken söyledikleri kulağımda çınlıyordu.

"Ah, buna bayılacaksın bebeğim. Eskiden bayıldığın gibi."

Bıçağı alıp parmaklarından birine sapladım, ardından yükselen çığlıkları dinledim. İçime bir ürperti yayıldı, intikamın o leziz tadı somut varlığını damarlarımda hissettiriyordu.

Biraz güç gösterdiğimde bıçak sonunda kırılgan kemiği çatlattı ve odayı kan donduran bir çığlık daha sardı.

İlk parmağı havaya kaldırdığımda Jake sırıtıyordu.

"Tutun şunu! Marcus'u da tutun. Çok eğlenceli olacak."

"Çok eğlenceli olacak," dedim daha önce onun kurduğu cümleyi tekrarlayarak. Parmağını ağzına sokup elimle dudaklarını örttüm ve diğer elimle burnunu kapattım. Onu sabit tutmak için üzerine geçtim. Yarısından kestiğim parmağını yutarken öğürüşünü ve boğuluşunu dinliyordum.

Çok karşı koysa da yutkunma refleksi sonunda baskın geldi ve boğazı acı dolu işlevini yerine getirip parmağı yuttuğunda onu serbest bıraktım.

Onu bıraktığım an başını çevirerek kustu. Yüzünden gözyaşları akıyordu.

"Miden bulanmasın, Victoria," dedi Kyle alayla. Öğürerek midemdeki her şeyi kaldırıma boşalttığımda, sırası gelen Lawrence için beni zorla kustuğum yere itti. "Daha yeni başlıyoruz."

"Miden bulanmasın, Kyle. Daha yeni başlıyoruz," dedim bir parmağını daha keserken. Bir zamanlar beni tutan o elin parmakları eksiliyordu.

Onun acıyla inleyişi korkunç hatıraların zihnime hücum ederek gözyaşlarımın saf bir nefretle, beklenmedik bir şekilde yanaklarımı ıslatmasına sebep oldu.

"Bir orospunun, sikik bir korkağın kızısın. Gördün mü? Babanın o kadınları öldürecek kadar taşaklı olmadığını biliyorum. Ama umurumda değil. Al bakalım, Victoria. Al da sesini kes."

"Al bakalım!" diye bağırdım bir parmağını daha keserken. "Al da sesini kes!"

Jake onu sertçe yere bastırırken Kyle'ın on parmağını da kesip çok fazla kan kaybetmemesi için ellerini sargı beziyle sardım.

Kyle hıçkırarak ağlıyordu ama söylediğim yalan değildi. Daha yeni başlıyorduk.

"Ata binme sırası sende, Tyler. Bu gece eyersiz ve çok eğlenceli," diye böbürlendi Kyle. Çıplak kasığımı sıktıktan sonra hızla vurdu. "Gerçi biraz yıpranmaya başladı."

"Bu benim için," dedim dişlerimi sıkarak. Bıçağı karnına sokup çıkardığımda acıyla çığlık attı. Kesik, canını feci yakacak ama kan kaybından ölmesine sebep olmayacak derinlikteydi.

Kalbimin teklemesine, ölecekmişim gibi sıkışmasına sebep olan bir anı daha yüzeye çıktı.

"Üzgünüm, Bayan Carlyle. İç organlarınızın aldığı hasar ve hastanede sizi kurtarmak için uygulanan operasyonlar sebebiyle çocuk sahibi olmanız mümkün değil. Acil müdahaleyle histerektomi yapmak zorunda kalmışlar."

Yanaklarımdan akan gözyaşları hızlanırken gövdesinin yan tarafına bıçağı saplayarak usta bir canavar misali yavaşça bedeninden bir parçayı kopardım.

"Bu babam için," dedim bıçağımla etini kesmeye devam ederek.

"Baban çok güçsüzdü. Babamın adamları sırayla arkasına geçtiğinde ağladı. Keşke ona yaptıkları her şeyi, babanın küçük bir sürtük gibi nasıl ağladığını sana tüm detaylarıyla anlatabilsem."

Vücudundan bir et parçasını kesip aldım. Müthiş bir uzmanlıkla kestiğim için neredeyse hiç kan kaybetmemişti ama çığlık atmaya, ağlamaya devam ediyordu çünkü canı feci acıyordu.

İşim bitmeden önce derisini canlı canlı yüzecektim.

"Eğer bu hoşunuza giderse, bunun götü kızınkinden de dar. Adı üstünde ibne olduğu için hoşuna da gidiyor," dedi Kyle kahkaha atarak.

"Aletine bok bulaşmadı mı?" dedi Morgan alayla.

"Yok be. Sadece o sürtük haşat olduğu için bir şeyler hissetmem gerekiyordu artık. Aletimi içine aldığı ilk an genişlemişti zaten."

Bir et parçasını daha yüzdüğüm sırada Jake, Kyle'ı tutmaya devam ediyordu. Gözyaşlarım artık durdurulamaz bir coşkuyla akarak yüzümü yakmaya başlamıştı.

"Bekâretini çok uzun zaman önce aldım. Burası da benim hakkım," dedi Kyle. Karşı koymama rağmen beni yüzüstü çevirerek dizlerimin üzerine kaldırdı ve kalçalarımı ikiye ayırdı. Gözyaşlarımı bastırmak için kendimi zorluyordum.

"Lütfen yapma!" diye bağırdım.

"Yalvar, orospu. Sana hiç faydası olmayacak. Kimsenin umurunda değil."

"Lütfen yapma!" diye bağırdı Kyle. Yüzdüğüm bir et parçasını gözlerinin önünde sallıyordum.

"Yalvar, orospu. Sana hiç faydası olmayacak," diye fısıldadım tehlikeli bir ses tonuyla. "Kimsenin umurunda değil."

Gözlerini kapatmaya çalıştı ama çenesinden yakalayarak onu gözlerini açmaya ve üstümüzdeki aynaya bakmaya zorladım.

"Yolumuz daha çok," dedim sakince. "Ve sen yol boyu uyanık kalacaksın, göz kapaklarını dikmem gerekse bile hem de. Buna gerek var mı yok mu, sen seç."

Onun gözlerinden akan yaşların sebebinin benimkilerle hiçbir ilgisi yoktu. Benim gözyaşlarım on yıldır bastırdığım ızdırapla akıyordu. On yıldır içimde büyüttüğüm kinle. On yıldır görmezden geldiğim acıyla.

Her şeyi başlatan canavar buydu ve benim ellerimde ölecekti.

Gözyaşlarım özgürce dökülüyordu.

Dökülüyordu çünkü Kyle artık kâbuslarıma girmeyecekti. Özgürce attığı çığlıkları hatırlayarak kendimi rahatlatacak ve öyle uyuyacaktım.

"Endişelenme, Victoria. Şimdi ölmeyeceksin," dedi Kyle, küçük bıçağını bedenimde gezdirerek ardında kan damlalarından bir iz bırakıyordu. "Tüm gece bizim."

Üstünden inerken bıçağımı bedeninde gezdirdim. Bıçak, bacaklarının arasındaki fazlalığı çizdi. Morgan'ın aksine Kyle, cinsel sapık değildi. Sadece sosyopat belirtileri taşıyan hasta bir orospu çocuğunun tekiydi.

Donakaldı, gözleri korkuyla irileşti çünkü sırada ne olduğunu biliyordu.

"Endişelenme, Kyle. Büyük finale henüz hazır değilim. Tüm gece bizim."

"Artık herkes orospu olduğunu bilecek. Kasabadaki herkes gerçekte kim olduğunu görecek."

"Bu yanına kalmayacak!" diye bağırdı abim. Ancak Kyle onu duymazdan geldi, söylediklerinin odağı benmişim gibi yalnızca bana bakarak konuşuyordu.

"Sanki bunlar hiç olmamış gibi davranılacak, Victoria. Çünkü senin hiçbir kıymetin yok. İbne abin ve korkak babanla mezarınızda çürürken herkes hâlâ benim babamdan korkuyor olacak."

Sesimi alçaltarak fal taşı gibi açılmış, korku dolu gözlerine baktım. Amansız gözyaşları dökülmeye devam ediyordu.

"Ama yarın? Tüm kasaba gerçekte kim olduğunu görecek. Bir zamanlar güçsüz, boş bir adamdan korktuklarını da. Artık korktukları kişi ben olacağım. Babanın sırası da geliyor. Siz ikiniz mezarınızda çürürken ben arkamı dönüp daha iyi olan canavarın savaşı kazandığını bilerek buradan gideceğim."

Bir çığlık daha odayı sararken gözyaşlarım yavaşlamaya başlamıştı. Kötü anılar geri çekilirken sadece Logan'ın eritebileceği buz gibi bir soğukluk beni boğarcasına içimi sardı.

Kyle Davenport bütün gece dayanamayacaktı.

Ama ben mümkün olduğunca uzun süre dayanması için elimden geleni yapacaktım.

On Üçüncü Bölüm

Adaletsizlik, sonunda bağımsızlığı doğurur.

-Voltaire

Üzerime birinin çıktığını, dudaklarının yanağımda gezindiğini hissettiğimde yarı uyanık vaziyetteydim. Başta öylece uzanarak üstümdeki kişinin sıcaklığını hissetmekle yetinsem de gözlerimi açtığım an elim hızla havalandı ve saldırıya hazır pozisyona...

Lana, ondan bekleyemeyeceğim kadar büyük bir kuvvetle bileğimi yakalayıp başını geri çektiğinde gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Yumruğumdan ucu ucuna kurtulduğu için onun gözleri de hayretle irileşmişti.

"Siktir!" diye bağırdım doğrulurken. Lana kucağımda oturuyordu. "Çok özür dilerim! Ne oldu öyle? Ben..."

Gülmeye başlayarak aklımı daha da karıştırdı.

"Yatağa benimle birlikte girmediğin için seni böyle uyandırmaya çalışmak galiba aptalca oldu," dedi, bileğimi bırakıp kollarını boynuma dolarken gülümsüyordu.

Ona vurmak üzere olduğum için resmen titriyordum. Şükürler olsun ki refleksleri kuvvetliydi.

"Kahretsin, Lana. Çok özür dilerim."

"Dileme," dedi. Dudaklarını dudaklarıma sürterken sırıtıyordu. "En azından ben yokken başka kadınlar seni baştan çıkarır mı diye endişelenmeme gerek kalmadı."

İnleyerek öpücüğüne karşılık versem de bedenim titremeye devam ediyordu. "Bundan endişelenmene hiç gerek yoktu. Kolay kolay birilerini sevmeyeceğimi sana söylemiştim," diye mırıldandım.

Beni daha sertçe öpmeye başladığı an parmakları saçlarıma dolandı. Kendini üzerime bastırmaya başlamıştı ki kapım açıldı ve kadınsı bir ses küfretti.

"Üzgünüm!" Lisa'nın sesini duymak ikimizin de libidosunu yerle bir etmişti.

"Eminim öylesindir," diye homurdandı Lana. İç çekip ona sarılmaya devam ederken Lana omzunun üzerinden Lisa'ya bakıyordu. Üzerimden kalkmaya yeltenmemişti bile ki bu benim için hiç sorun değildi.

"Ne oldu?" diye sordum utanmış gibi görünmeye lütfeden Lisa'ya bakarak.

"Gerçekten üzgünüm. Lana'nın burada olduğunu bilmiyordum."

"Burada değilsem tıklatmadan sevgilimin odasına girmen sorun değil mi yani?" diye sordu Lana ürpertici, soğuk bir ses tonuyla.

Kaşlarımı çatarak Lana'nın yüzüne baktım. İfadesinde hislerden eser yoktu, hissettiği öfkeyi bile gizliyordu sanki. Bu neydi şimdi?

Lisa omuzlarını silkince dikkatim ona çevrildi, dudakları kıvrılmıştı.

Hasiktir.

"Eski alışkanlıklar zor unutuluyor galiba, sonuçta hep odasına girerdim. Bazen hâlâ beraber olmadığımızı unutuyoruz."

Siktiğimin ergence tavırları.

"*Ben hiç* unutmuyorum," dedim Lana aksini düşünmesin diye. Lisa'yla asla işim olmayacağını bilmesi gerekiyordu.

Lana kıpırdamadı, duruşu değişmedi ve nedense dudaklarının kenarı çarpık bir sırıtışla kıvrıldı.

"Şimdi de unuttun demek?" dedi Lana sessizce. "Galiba bir ara sana hatırlatmam gerekiyor."

Hadley boğazını temizleyerek Lisa'nın omzunu itti ve odaya girdi. Lana'ya ters ters bakıyordu. Herkes beni yatağımda, üzerimde *boxer* dışında hiçbir şey yokken ve Lana'yı kucağımda otururken gördüğü için çok mutluydum.

Aşırı profesyoneldik.

"Lisa, Logan hiç ilgini çekmiyorken sırf pislik olsun diye Lana'yı kızdırmaya çalışma," dedi Hadley iç çekerek.

Nedenini anlamasam da Lana'ya uyarırcasına baktıktan sonra dikkatini bana verdi.

"Şerif parkta bir kasaba toplantısı organize etmiş. Herkesin katılmasını istiyormuş. Gün doğduğu için kasabadaki her bir vatandaşı Kyle'ı aramaya gönderecekmiş."

Kyle, dün gün batımmdan sonra bir araçla kaçırılmıştı. Onu ormanda bulmamız imkânsızdı ama şerif olaya bir arabanın dâhil olduğuna inanmıyordu çünkü *kimse* araba görmemişti.

Bence bu kasadaki korkuyu küçümsüyordu.

Yine bence, bu kasabadakilerin oğluna verdiği değeri abartıyordu.

"O zaman ikiniz acaba çıksanız mı? Böylece ben de üstümü giyinirim "

Lisa alayla güldü. "Sanki daha fena hâlinle görmemişim gibi."

Lana'nın gülümsemesi yalnızca genişledi ama sanki Lisa'ya alçakça bir şeyler yapmayı planlıyormuş gibi ürkütücü görünüyordu.

"Onu götürüyorum," dedi Hadley, Lana'ya. Sonra parmağını kaldırdı. "Bir şey yok."

Lana omuz silkerek bana döndüğünde Hadley, Lisa'yı da alıp odadan çıktı. Sesleri uzaklaşırken kucağımdaki Lana daha da rahatlamıştı. Bir şey söylemesine fırsat vermeden onu öptüm.

"Özür dilerim," diye mırıldandım öpücüğü bölerek. "Lisa korkunç biri."

"Sadece karşısındaki kadınların *ve* erkeklerin hiçbir sonuçla karşılaşmasına sebep olmadan, istediğini söylemesine izin vermelerine alışmış. Böyle kızlarla daha önce de başa çıktım. Havlar. Isırmaz. Ama çok ağlar."

Başımı eğerek onu süzdüm. Kendinde değil gibiydi. Her nasılsa daha mesafeliydi.

"Sen iyi misin?" diye sordum ciddiyetle. Gözlerine odaklandım.

Bakışları daha soğuk, neredeyse ürkütücüydü.

"Uzun bir geceydi," dedi iç çekerek. Yanağımı okşadı. "Ama her an daha da iyi oluyorum. Sanki sihir yapıyorsun ve bana insan olduğumu hatırlatıyorsun."

Ne demek istediğine dair hiçbir fikrim yoktu ama kırgın olduğunu, şu an içine kapanmaya çalıştığını anlayabiliyordum.

"Ne oldu?" diye sordum yüzünü ellerimin arasına alarak.

Bakışları yumuşarken gözleri ânında parladı, sanki gözyaşlarını bastırıyormuş gibi hızlıca gözlerini kırpıştırdı.

"Hiçbir şey," dedi kırılgan bir gülümsemeyle. "Çok uyuyamadım. Hemencecik yanına dönmek istedim."

Onu tekrar öptüğümde kollarımda yavaşça gevşediğini hissettim. Aramızdaki tuhaf duvarın sebebi her neyse, sanki öpücüklerim o duvarı yıkıyordu. Öpüşmesi bir arayış gibiydi, sadece benim sunabileceğim bir şeyi arar gibi bir hâli vardı. Ancak öpüşüğümüzü derinleştirme fırsatı bulamadan telefonum çalarak bana bugün bir sürü işim olduğunu hatırlattı. Yalnızca iki saat uyuyabilmiştim.

İnleyerek öpüşmemizi sonlandırdım ve alnımı alnına yasladım. "Bugün biter bitmez öpüşmeye devam edeceğiz. Köşedeki kulübede bugün Hadley'nin incelemesi gereken adli tıp kanıtları var. Onunla kal."

"Korumacı tavrına bayılıyorum," dedi yavaşça.

Gözleri benimle buluştuğunda kafasında neler döndüğünü anlamaya çalıştım. Kendi içinde bir savaş başlatmış gibiydi ama nedenini söylemiyordu. Bugün işi ekmeyi ve tüm vaktimi yatakta onunla geçirmeyi, beni kendi düşüncelerimden kurtardığı gibi ben de ona aynı rahatlığı sunmayı istiyordum.

"Git," dedi iç çekerek kucağımdan inerken. Ardından kırmızı gömleğini düzeltti. Buraya geldiğimizden beri her gün kırmızı giyiyordu. Belki öncesinde de böyle giyiyordu.

"Niye bu kadar kırmızı giyiyorsun?" diye sordum kalktığı sırada gömleğinin ucunu yakalayarak.

"Çantama bir sürü kıyafet tıkmışım. Belli ki kırmızı bölümden seçmişim."

Gülümseyerek gözlerini devirdi.

"Dolabında kırmızı bölümün mü var?"

"Kocaman bir dolabım var. Düzeni sağlamak gerekiyor."

Yerimden kalkıp saçımı karıştırırken o odadan çıkmıştı bile. Ayılmak için duş almaya bile vaktim yoktu çünkü telefonum susmuyordu.

Kulübeden çıkarken etrafa bakındım. Lana'nın geçici ana merkezimize girdiğini görebilmiştim.

Leonard beni dışarıda bekliyordu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Lana ve Hadley'nin içinde olduğu kulübeye bakarken.

"Lisa."

Alayla gülerek arabaya bindi. Ben de atlayıp arabayı çalıştırdım.

"Kulübeden çıkarken Lisa'nın keyfi yerindeydi."

"Baş belasının teki." Şahane sabahımın detaylarını onunla paylaştım.

"Lana ne yaptı?"

"Lisa'ya gülümseyip küçümseyerek cevap verdi ama ses tonunda ima yoktu. Çok tuhaftı. Saldırgan bir tavır da takınmadı. Başka birisi olsa, eski sevgilim girip o saçma şeyleri söylediğinde çekip giderdi. Lana verdiği tepkilerle beni hep şaşırtıyor."

"Anlık bir parlamayla tepki vermemek için çok kontrollü olmak lazım," dedi Leonard. Gerçi benden ziyade kendine söylüyor gibiydi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Omuz silktim.

"Katilimizle ilgili ne düşünüyorsun? Kadının kimliğini bugün öğrensen ve onu sorgulasan, o olmasa adaletin sağlanmayacağını bilerek onu hapse atabilir miydin?"

Kaşlarım çatıldı. "Adalet, bir sürü insana işkence edip onları öldürmek değildir, Leonard."

"Bir saniyeliğine FBI ajanı değilmişsin gibi cevap ver. İnsanların ne kadar kötü olabileceğini görmüş, canavarların da iyi tarafı olabileceğini fark etmiş bir insan gibi cevap ver."

"Anlayamıyorum," dedim kapalı bir sokağa geldiğimiz sırada. Arabayı kenara çektim. Her yer araçla dolu olduğu için en arkaya park etmemiz gerekmişti.

"Kardeşimin en yakın arkadaşı Katie, bir uyuşturucu satıcısıyla çıkmış," dedi bir anda. Koltuğumda ona dönerek tek kaşımı kaldırdım.

Anlatmaya devam ederken gözlerimin içine bakıyordu. "Çocuklara asla satış yapmıyormuş, evdeyken uyuşturucu işiyle mesafesini hep koruyormuş ve adamlarından biri çocuklara satış yaparsa cesetleri kafasız, elsiz ve ayaksız hâlde nehirde yüzerken bulunuyormuş."

"Harika bir erkek seçimi," dedim. Aklım karışmıştı.

Gözlerini devirdi. "İlk bakışta herkes böyle düşünür. Ama o şehirdeki çocukların hiçbiri uyuşturucuya el sürmemiş. Adamın kendilerine neler yapabileceğinden korktukları için dışarıdan gelen satıcılar bile çocuklara satış yapmıyormuş. Katie'ye gelirsek... Adam ona elini bile sürmemiş. Hatta resmen ona tapıyormuş, kraliçeler gibi yaşatıyormuş, her gün kızın yanına eve döndüğünde kızın onu kurtardığını söylüyormuş."

"Nereye varacaksın acaba?" diye sordum. Hâlâ anlamıyordum.

"Şehirdeki neredeyse herkes bilse de Katie onun ne yaptığını bilmiyormuş. Kız hep güvendeymiş. Polisler bile adamı görünce başını çeviriyormuş çünkü bir satıcıyı hapse tıkarlarsa yerine yenisi geleceğini biliyorlarmış ve adam çocukları bu işten uzak tutuyormuş. Tanıdığın düşman, tanımadığın dosttan iyidir."

Derin bir nefes verdi.

"Sonunda bir kabahatinden dolayı adamı içeri atmışlar çünkü polislerin hepsi aynı kafada değilmiş. İki hafta sonra Katie gerçeği öğrenmiş. İhanete uğramış gibi hissediyormuş. Çok kızmış. Adamdan ayrılmış. Kasabaya yeni bir satıcı taşınmış. Üç hafta içinde yaşları on iki ila on beş arasında on çocuk aşırı dozdan ölmüş."

"Yani diyorsun ki bir satıcı, çocuklara illegal maddeler satmadığı müddetçe ortalarda gezebilir?" diye sordum. Hâlâ nereye varmaya çalıştığını anlamamıştım.

"Bu dünyada kötülüklerin de olduğunu söylüyorum. Ama bazı canavarlar saf kötülükten ibaretken, bazılarının ahlaki değerleri var. Katie birkaç ay sonra oradan taşınıp normal, güzel bir işi ve hayatı olan bir adam bulmuş. Adam muhasebe şirketinde çalışıyormuş ama eve gelince kızı dayak manyağı yapıyormuş. Adamı iki kez terk etmiş ama iki seferde de peşine düşüp bedelini ona ödetmiş. Kız şikâyette bulunmuş ama polisler ciddiye almamış çünkü adamın başka suçu yokmuş ve Katie'nin adı da daha önce bilindik bir uyuşturucu satıcısıyla anılmış."

Dudaklarını birbirine bastırdığında beklemeye devam ettim.

"Kardeşim arayınca konuya dâhil oldum. Adamı tehdit edip gözünü korkutmak için mesleğimi bile kullandım. Yine de yetmedi. Kız, bir sürü kemiği kırık hâlde hastanelik olmasına rağmen polisler adamı tutuklamadı."

"Sonra ne oldu?" diye sordum öne eğilerek.

"Bir yıl sonra kızın uyuşturucu satıcısı olan eski sevgilisi hapisten çıktı. Katie'yi buldu. Polisler de istismarcı muhasebeciyi buldular. Cesedi başsız, elsiz ve ayaksız hâlde nehirde yüzüyormuş. Birkaç hafta sonra şehirdeki yeni satıcıyı da aynı şekilde buldular. Anlıyorsundur. Katie adamla evlendi, üç çocuk yaptı ve adam ona hâlâ harika davranıyor. Diğer yandan da işine devam ediyor. Katie, bir insanın yaptığı işin onun canavar olup olmadığını tanımlamadığını öğrendi. Kimi zaman bir canavarın, daha önce kimseyi öldürmemiş bir adamdan daha nazik olabileceğini de. Diyorum ki Logan, katilimizi suçlamazdım çünkü daha kötü birine dönüşebilirdi. Bu insanlar... Bu kasabadaki

insanlar korkunç. Ayrıca bütün kasaba emniyet birimini nasıl tutuklayabilirsin ki?"

Arkama yaslanarak başımı dışarı doğru çevirdim. Söylediklerini sindirmek için kendime vakit tanıdım.

"Bana bunu neden anlattın?"

Kapısını açtı. "Katie, karşısındaki adamı sevip onu tamamıyla kabul ederek gerçek canavara boyun eğdirdi. Demek istediğim, umarım birisi de karşımızdaki kadın için aynı şeyi yapar yoksa kendini kaybedebilir. Kaybederse de işler onun hak ettiği şekilde bitmez."

Böyle bir şeyi itiraf ettiği için onu davadan uzaklaştırabilirdim. Kadının yaptıklarının yanma kâr kalmasını istiyordu.

Nedense arabadan inip çenemi kapalı tutmakla yetindim.

Donny bize yaklaşırken Leonard gerildi. Muhtemelen kendinden taviz verdiği için bu davada olamayacağını söylememden endişeleniyordu.

"Elimizde ne var?" diye sordum.

Donny cevap verirken Leonard rahatlamıştı. "Kyle Davenport korkunç orospu çocuğunun teki," dedi Donny alçak sesle.

"Gayet farkındayım. Şerifin ne anlattığını sormuştum," diye belirttim duygusuzca.

"Oğlunu bulmak istiyor ve kasabadakilere her şeyin sahibi olduğunu hatırlatıyor. Yani birisi katilin gizlenmesine yardım ederse buna pişman olacağını gösteriyor. Açık açık tüm kasabayı tehdit edip otoritesini kötüye kullanıyor ve Johnson da buna izin veriyor. Olanları kafam almıyor artık."

"Kyle Davenport gerçekten hasta," dedi Lisa yanımıza gelirken. Gözlerime odaklandı.

"Sen de öylesin," diye homurdandım. "Bir daha Lana'ya bulaşırsan seni yalnızca evrak işi yapan, izole, saçma sapan bir departmana atanmalarını sağlarım."

Lisa'nın gözleri fal taşı gibi açılırken etrafımızdaki herkes huzursuzca kıpırdandı.

"Peki ya Kyle'la ilgili elimizde ne var?" diye sordum Donny'ye. Bakışlarımı Lisa'dan ayırdım.

Siktir etsene. Onu her türlü başka bir departmana gönderte-cektim.

"Bir anda ortadan kaybolması dışında mı? Bir bakalım, beş-ten fazla kadın bu sabah gelip geçtiğimiz yıllarda Günah Evi'nde Kyle'ın onlara yaptıklarını anlattılar. Sevgilisi gizlice yanımıza gelip normalde çok sarhoş olduğunda Kyle'ın yanlarına bir kız daha aldığını söyledi. Heriften üç kere ayrılmış ve üçünde de kendini acil serviste bulmuş."

Leonard'ın bakışları bana çevrildiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. İçimden bir ses bunu önceden bildiğini söylüyordu.

"Kadınlara tecavüz etme fetişi olan istismarcı piçin teki de-mek. Nefes almayı hak etmediği konusunda hepimiz hemfikir olabiliriz. Şimdi, onunla ilgili bir gelişme var mı onu söyleyin."

Hepsi başını iki yana sallayınca yanlarından ayrıldım. Ekibimde herhangi biri, eğer bulabilirsek katili parmaklıkların ardına atmak istiyor mu, merak ediyordum.

Kendimi bile sorguluyordum.

Ama karşımızda bir vekil katil vardı. Öyle olmalıydı. İntikamı kişisel bir seviyeye taşıyacak kadar ölen insanlarla yakından bağ-lantılı kimse yoktu. Bu da karşımızdaki kadını iki kat daha tehli-keli kılıyordu çünkü takıntı hâline getirebileceği başka bir hedef bulabilirdi ve önünde sonunda küçük hatalar yüzünden masum insanları öldürmeye başlayacaktı.

Berbat bir durumdu.

Gerçekten berbattı.

Ancak bunlar yanına kâr kalamazdı.

Muhtemelen sonu hapishane yerine bir akıl hastanesi olacaktı ama hepimiz kişisel olarak ikileme düşsek de bu kadın sokaklara salınamayacak kadar tehlikeli biriydi.

Tüm ekip bu noktada kararsızlaşıyordu çünkü kurbanlar, onlara merhamet edebilmemizi zorlaştırıyorlardı. Beni endişelendiren kısım gelecekle ilgiliydi.

"Şimdi defolup gidin ve kahrolası oğlumu bulun yoksa yemin ederim ki bu kasabada bir daha kimsenin gözüne uyku girmez!" diye bağırdı şerif. Yüzü patlamak üzere olan kıpkırmızı bir domatese benziyordu.

"Elimizdeki profili çevredeki akıl hastaneleriyle paylaşmamız gerekiyor," dedim. İnsanlar şerifin birkaç dakika daha devam eden laf kalabalığını dinlemekle meşguldü.

"Failimizin akli dengesi bozuk olsa tüm bunları yapacak kadar kontrollü olmazdı," diye karşı çıktı Leonard.

"Ortağı olması her şeyi değiştirir. Ortaklıklarda hep baskın bir taraf olur. Bu sefer belki de baskın taraf katilimiz değildir."

"Kim o zaman?" diye sordu Elise.

"Jacob Denver'ın evine birini yollayın. Onu ziyaret ettiğimizde de bir tuhaflık vardı," dedim.

"O olamaz ki," diye iç çekti Leonard. "Bahsettiğimiz ortağın kasabaya mesajlar yazacak ve tüm bu saçmalıkları yapabilecek birisi olması gerekiyor. Jacob, fiziksel olarak bunların hiçbirini yapamaz. Tıbbi kayıtları gördün."

"Bizim ka... Yani *katilin* bunları yapmak için Jacob'a ihtiyacı yok ki. Herif sadece her şeyi yöneten beyin olabilir," dedim.

Leonard ümitsiz bir ifadeyle başını iki yana sallarken hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

"Buna ne oluyor?" diye sordu Donny. Şaşırmıştı.

"Zor bir gün geçiriyor," diye yalan söyledim. Gerçi neden yalan söylediğimi de bilmiyordum.

Kalabalık sonuç alamayacağı bir aramaya katılmak üzere ormana doğru yol almaya başlamışken kilisenin çanları çalmaya başladı.

Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım. Çanların neden sabah altıyı çeyrek geçe çaldığını merak ediyordum. Genelde saat başı çalarlardı.

Kilisenin çan kulesinde tenteye benzer tuhaf ve büyük bir çuval vardı.

Kulenin saatindeki yelkovana bağlanan halat garip görünüyordu. Yelkovanın altı on altıyı gösterdiği an, bir anda çuvaldan bir şey fırladı.

Ânında herkes nefesini tuttu ve ardından park boyunca çığlıklar yükselmeye başladı. İnsanlar öğürerek arkalarını dönmeye, can havliyle kaçmaya başladılar.

Şerif sendeledi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Beti benzi atmış, bacakları titriyordu. Düşmemesi için onu tutan bir memura yaslandı. Oldukları yerde kalmayı başaran memurlar, Lisa ve Donny'yle birlikte kiliseye koşmaya başlamışlardı.

Kilise kulesine dehşet içinde bakarken benim bile midem bulanıyordu.

Karşımda asılı duran kişi Kyle Davenport muydu, anlaşılmıyordu çünkü yüzülen derisinde onu teşhis edebileceğimiz tek bir parça bile yoktu ama buradaki herkes o olduğunu biliyordu.

Onu teşhis edemesek bile hepimiz o olduğunu biliyorduk.

Halat boynuna sarılmıştı, çıplaktı; derisi yüzülmüş bedeni çanların çaldığı kuleden sarkıyordu. Katil, herkesi telaşa sürükleyerek kışkırtmayı hedefliyorsa bu savaşı kazanmıştı.

Gerçi düşününce tüm bunları muhtemelen ekibin beyni planlamış olmalıydı.

Kasaba toplantısı plansız olsa da bu saatte parkın ne kadar kalabalık olacağını biliyorlardı. Şerifi tanıyorlardı. O daha harekete geçmeden ne yapacağını biliyorlardı.

Hadım edilmiş olan ceset sallanırken ara ara tuğlalara çarpıyordu. Başımı çeviremiyordum.

Psikotik olmadan bu kadar korkunç ve karanlık bir şeyi kim yapabilirdi ki?

"Hâlâ onun mutlu bir hayatı olması gerektiğini düşünüyor musun?" diye sordum duyulabilir şekilde yutkunan Leonard'a.

"Bu herifin bulduğumuz en kötü kurban olmasını bekliyordum," dedi kısık sesle. "Her şeyi o planlamıştı."

Başımı iki yana salladım. "Karşımızdaki kişilerin akıl hastalığı o kadar derinlere işlemiş ki, yaşananları bizzat deneyimleyen kendileri olmasa bile bunu yapacak hakkı kendilerinde görüyorlar."

"Peki ya senin kardeşin Kyle Davenport'un kurbanlarından biri olsaydı, bunun aşırı olduğunu düşünür müydün?" diye sordu Leonard sert bir sesle.

"Benim kardeşim yok," dedim kaosa adım atmadan hemen önce.

Elise yanıma yaklaştığında bana yetişmekte zorlanmaması için adımlarımı yavaşlattım. "Sence bu nihai son muydu?" diye sordu Elise. Bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce iğrenç görüntüye baktı.

Failimiz gücünü devretmek gibi bir belirti göstermediğinden, bunun son olduğunu hiç sanmıyordum.

"Gerçekten bilmiyorum."

Lisa koşarak yanımıza geldiğinde resmen morarmıştı. Kusmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Derisi yüzülmüş ve hadım mı edilmiş?" diye sordum.

Başını sallarken zorlukla yutkundu. "On parmağı da kayıp."

Böyle olacağını tahmin etmek zor değildi.

"Tamamen derisinin yüzülmüş olması dışında yeni bir şey daha var," dedi yüzünü buruşturarak.

"Ne?"

"Gözleri açık kalsın diye göz kapakları dikilmiş."

On Dördüncü Bölüm

İktidar yanılıyorken haklı olmak tehlikelidir.

-Voltaire

"Lisa'ya zarar veremezsin," dedi Hadley. O sırada bahsettiği sürtüğün fotoğrafına bir bıçak daha sallamakla meşguldüm.

Tam gözlerinin arasına isabet eden bıçağı gidip çıkardım.

"Sinirimi atıyorum. Cinayet falan planlamıyorum," dedim duygusuzca.

"Kızın yüzüne bıçak atıyorsun."

"Fotoğrafına," diye düzelttim.

Bana ters ters baktığını hissetsem de görmezden gelmeye karar verdim.

"Nasıl bu kadar iyi bıçak kullandığını öğrenmek ister miyim?"

Tekrar hedef alarak bıçağı attığımda Lisa'nın boğazına isabet etti. Ah, keşke... Böyle bir şeyin gerçekleşecek olmaması çok kötüydü. Ne de olsa sırf beni kızdırdı diye birini öldüremezdim.

Maalesef ki.

"Hadi. Logan seni yalnız bırakmamı istemiyor ve gidip incelemem gereken bir suç mahalli var anlaşılan," dedi Hadley iç çekerek.

"Kyle Davenport, ölmeden önce canlı canlı derisi yüzüldü. İşte, oldu bitti. İşini kolaylaştırıyorum," dedim duygusuzca.

Boğulur gibi bir ses çıkardığında dönüp ona baktım.

"Yüzündeki o korku dolu ifadeyi silmem için o herifin yaptığı iğrenç şeylerin bir kısmını seninle paylaşmamı ister misin?" diye sordum.

Hızla başını iki yana salladı. "O psikopatın yaptığı başka hiçbir şeyi duymayı midem kaldırmaz. Sadece... Canlı canlı derisini mi yüzdün?"

Başımı salladım. "Evet. Cildini parça parça kesmeye ve sadece derisinin üst katmanını koparmaya özen gösterdim ki ben eğlenirken kan kaybından ölmesin."

Bıçağımı Lisa'nın fotoğrafından çektikten sonra Hadley'nin bilgisayarından bastırdığım parçalanan fotoğrafı da alıp çöpe attım. Üzerini de birkaç parça çöple örttüm.

"Hiç ürkütücü değil canım," diye mırıldandı Hadley.

"Erkeklere işkence edip onları öldürüyorum. Ürkütücü olmam gerekiyor zaten."

Beni incelerken dudakları aşağı doğu kıvrıldı.

"Her zamankinden de soğuksun."

"Genelde yapılması gerekeni yapan kötü tarafımla yüzleştikten sonra Logan'la daha fazla vakit geçiriyordum. *Lisa* bu sabah bizi bölmeye pek hevesli olduğundan katil yanıma bir tasma takamadım henüz. Hep yanlış zamanda karşıma çıkıyor. Karanlık yanımla yüzleştikten sonra sakinleşmek için biraz zamana ihtiyaç duyuyorum. Akli dengemi korumam ancak böyle mümkün

oluyor. Zaman aralıklarını açmamın sebebi de buydu, her cinayette bir parçamı daha kaybediyorum."

Dışarı çıkarken peşine takıldım. Sokaklar daracık olduğu için yürümeye karar vererek kaldırımdan ilerlemeye başladık.

"Senin için endişeleniyorum, Lana. Kendini kaybetmemek ve Lisa'yı öldürmemek için çaba sarf ettiğini söylüyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Onu öldürecek olsam, herkes Kyle'm derisi yüzülmüş cesedine odaklanmışken yapardım zaten."

O öğürünce sırıttım.

"Ciddiyim bak. Normalde bu kadar soğuk ve mesafeli değilsin," dedi. Sebep olduğum kaosun etrafı yıkıp geçtiği kasaba merkezine doğru ilerliyorduk.

Kyle'ı bulduklarında yüzlerinin aldığı şekli görmek isterdim ama orada olmam pek akıllıca bir tercih değildi. Jake'le cesedi asmak için aceleyle kasabaya dönmüştük ve son anda yetişmiştik. Henüz uyuyamamıştım.

"İşim bitmek üzere," dedim titreyen elimi görmezden gelerek.

Kyle'ı o şekilde öldürmek... Bu kadar sınırlı zamanda hak ettiği ölümü ona tattıracak işkenceleri yapabilmek... Benden çok şey götürmüştü. Acele etmek zorunda bırakılmış gibi hissediyordum ve bunun bedelini ona ödetmiştim.

Daha çok acı çekmesini sağlayamamak dışında hiçbir şeyden pişman değildim.

"Pisliğin teki, biliyorum. Ama delici aletleri içeren o dürtülerini hak etmiyor."

Hayatları boyunca taşıyacakları bir iz bırakmış olabileceğim ya da olmayabileceğim insanların hıçkırıklarını dalgınca dinlerken masum bir ifadeyle ellerimi kaldırdım. Bu sabahtan itibaren, oğlunu *daima* koruyan şeriften artık korkmayacaklardı.

Bundan böyle dokunulmaz olana zarar veren tek bir kişiden korkacaklardı.

Artık bana aitlerdi.

Sürünün korkacağı yeni bir çoban vardı. *Mee, kahrolasılar.*

"Onu bıçaklamayacağım. Söz."

Hislerim normalde oldukları gibi kontrol altında değillerdi. Darmadağınık hâldeydim ve her cinayette kontrol altında tuttuğum hatıralar çarpık bir hâl almaya başlamış, çok uzun zaman önce bastırdığım hisler birbirine girmişti. Nihai sona hemen ulaşamamak beni mahvediyordu. Oğlunu görmenin verdiği şaşkınlığı silinmeden şerifi de indirememek...

Gerçi bir süre daha yas tutmasını, acısının marine olmasını istiyordum. Ben sonraki adıma geçmeden önce iyice mahvolmalıydı.

"Kanıt karartma işini biraz savsakladın. O herifi sürüklemeliydin."

"Yakalanırdım."

"Ortağın olduğunu biliyorlar."

"Farkındayım."

Hadley gözlerini devirirken sırıttım. Normalde kolaylıkla içime dolan soğukkanlılığı hissetmek için kendimi zorlamam gerekti. Şu an biraz darbe almıştı ve cephaneliğimi ortaya sermeden önce toparlanmaya vaktim olmamıştı.

Yakında saldırıya geçmeliydim ama *fazla* erken de davranmamalıydım.

Ağzıma bir sakız attım. Hadley, Lisa'nın Logan ve Leonard'la konuştuğunu görünce inledi.

"Lütfen uslu dur. Burası zaten suç mahalli, bana bir yenisini daha çıkaramazsın." Ses tonu alaylı olduğu kadar ciddiydi de.

"Uslu duracağım," dedim karanlık bir gülümsemeyle. Nasıl çığlık atacağını hayal ederken bakışlarımı Lisa'dan ayırmıyordum.

Kızın bir yerlerini kesmeden önce kontrolümü sağlamam gerekiyordu.

Yoksa sonu kötü olurdu.

"Her yer tanık dolu," diye mırıldandı Hadley.

Logan'a dokunmaya çalışan Lisa'ya bakıyordum. Logan akıllılık ederek geri çekildi ve kızın, koluna temas etmesine izin vermedi. Logan'ın sırtı bana dönüktü. Lisa beni fark ettiğinde dudakları kurnaz bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Ah, keşke dersini verebilseydim.

Hadley tekrar endişelenmeye başlamış olacak ki önüme geçerek Lisa'yı görmeme engel oldu.

"Olmaz, Lana. Bu mücadelede senin tarafındayım ama sinsi hamleler hiç hoşuma gitmez."

Kaşlarım havalandı ancak ben bir şey söyleyemeden Lisa'nın sesi araya girdi:

"Sürekli bebek bakıcısına ihtiyaç duyduğu için ekibi bölüp durması ne üzücü," dedi Lisa. Hiç yorulmadan saatlerce kıçını tekmeleyecek birini tahrik etmesi aptallıktı.

"Git. Başımızdan," dedi Hadley sertçe. Lisa'ya ters ters bakıyordu.

Lisa kıkırdayarak uzaklaşmaya başladığında sakızımı tüküre rek fırlattım. *Harika* hedef aldığım için sakızım doğruca fırlayıp saçlarına yerleşecek kadar sertçe kafasına çarptı.

Lisa nefesini tutarak saçlarına uzandı. Ağzı açık ve gözlerinde hayret dolu bir ifadeyle dönüp bana baktı.

Sırıtarak ona el salladıktan sonra önüme dönüp Logan'a doğru yürümeye başladım.

Hadley bana yetişmek için acele adımlar atarken inliyordu.

"*Küçük* bir hamleydi," dedim alayla. Gururla gülümsedim.

Nedense artık onu bıçaklamak istemiyordum. Gerçi sırada bekleyen kurbanlarıma ağzımdaki sakızı fırlatarak rahatlayacağımdan şüpheliydim ama Lisa'da bu numara işe yaramıştı.

Biraz daha sakız alsam iyi olacaktı.

"Böyle bir şey yaptığına inanamıyorum," dedi Hadley dişlerini sıkarak. Ancak benim gibi ergence gülmemek için kendini tuttuğunu biliyordum.

"Ona seri katilden gelmiş gibi yaparak gül göndermekten iyidir." Omuz silktiğimde Hadley'nin gülümsemesi silindi.

"Espri yapmak için çok mu erken?" diye sordum yalandan mahcubiyetle.

Bana orta parmak çektiği sırada Logan bizi izleyerek yanımıza yaklaşıyordu.

"Sana en az iki kez el hareketi çekmediği müddetçe Hadley'nin arkadaşı sayılmazsın," dedi Logan. Çenemi tutarak başımı kaldırdı.

"O zaman çok yakın dostlar olduğumuzu söyleyebilirim çünkü bana sık sık hareket çekiyor."

Logan gülümsese de gözlerindeki ağırlığı ve dalgınlığını hissedebiliyordum. Kyle'ın cesedini görmek ona ağır gelmişti, cesedi kasabaya getirmeden önce böyle olacağını biliyordum.

Anlamıyordu.

Jake'in sözleri zihnimde yükselmeye hazırlansa da onları bastırarak kendimi şu âna odaklamaya çalıştım.

"Bu dava biter bitmez, geç kalınmış upuzun tatilime çıkacağım ve telefonum en az bir hafta kapalı olacak. Bizi bulamayacakları bir yere gideceğiz," dedi dudaklarını dudaklarıma sürterken.

Karşımdaki illüzyonun tadını çıkararak kendimi gerçeklerden uzaklaştırdım. Yakalamaya çalıştığı kadın değil de sevdiği Lana Myers olarak kaldım.

"Teklifinizi kabul ediyorum, Kıdemli Özel Ajan Bennett."

Dudaklarıma doğru gülümsese de yüksek bir bağırış aramıza girdi.

"Benim oğlum öldü ve sen, ceset daha yeni inmişken sevgilinle yiyişiyorsun!" diye bağırdı şerif. Logan'a son hız yaklaşırken öfke doluydu.

Yanındaki iki memur da üstümüze geliyordu. Ancak Logan yumruğunu sallayarak memurlardan birinin suratına indirdi ve ardından şerifin karnına vurdu. Şerefsiz herif iki büklüm olmuştu.

Kendime engel olamadan içgüdülerim harekete geçince, üçüncü adamın yumruğu beni bulmadan önce elim havalandı ve boğazına vurdum. Adam öksürürken gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Leonard adamı yere yatırdığı sırada Donny diğer memuru çekiştiriyordu.

Leonard'ın bakışları beni bulduğunda bir anlığına panikledim. Tereddütsüz hareket etmiştim, Lana Myers'da olması gerekenden fazla bir deneyim sergilemiştim.

"Reflekslerin iyiymiş," dedi yerdeki adamı kelepçelerken. Gergince gülümsedi.

Logan, şerifi döndürerek ağaca yasladı ve ellerini arkadan kelepçeledi.

"O lanet ellerini hemen onun üzerinden çek!" diye bağırdı Johnson bize yaklaşarak. "Şerifi tutuklayamazsın!"

"Bir federal ajana saldırdı," dedi Leonard. "Bunlar da öyle."

"Ben ona saldırmadım," diye inledi Leonard'ın altındaki.

Leonard kelepçeleri sıkarak adamın acıyla inlemesine sebep oldu. "Evet, sen *savunmasız* bir kadına saldırdın."

Böyle söylenmesi gerçekten hiç hoşuma gitmiyordu. Hakaret gibiydi.

Johnson sinirlerimi daha da bozmadan arkamı dönüp uzaklaşmaya başladım. Logan benim için tam bir tetikleyiciydi. Johnson'la ikisi tartışırken ve sesleri yükselirken o herifin kafasını uçurmak istiyordum.

Savaş başlamıştı ve Logan'ın buradan gönderilmesi çok uzun sürmezdi. Her hareketlerini önceden tahmin edebiliyorduk. Biz şah mat yapalı çok olmuştu ama onlar hâlâ oyunun başında olduğumuzu sanıyorlardı.

Parkın ortasında, yetkililerin ve bir sürü tanığın önünde Johnson'ı bıçaklayarak her şeyi mahvetmek istemiyordum.

Bu yüzden oradan uzaklaştım. Ona kadar saydım. Sonra iki bine kadar. Ardından koştum. Hızlı adımlar attım. Kahrolası bir meditasyon yaptım.

Ancak o orospu çocuklarını öldürme dürtüm içimde hâlâ taze ve çok kuvvetliydi. Nihai sona ulaşana kadar dürtülerimi bastırmak için çaba sarf ediyordum. Ancak şu an bunu yapmak imkânsız gibiydi.

İlk kez akıl sağlığımdan şüphe ediyordum.

Bu yüzden beni sakinleştirecek kadar bana önem veren tek kişiyi aradım.

"Sakinleşmem lazım," dedim Jake'e. Kalbim hızla çarpıyordu. "Hemen beni sakinleştir."

"Ördeklerin tirbuşon şeklinde penisleri vardır," dediğinde olduğum yerde durdum. "Bana gelsene. Sana birkaç fotoğraf gösteririm. Küçük şerefsiz ördeklerin fotoğrafını yani."

Gözlerimi devirdim, kendimi hiç sebepsiz gülümserken buldum. "Bunu neden bildiğini sormalı mıyım?"

"Böyle anlar için bir sürü işe yaramaz ve bazen rahatsız edici şey öğrendim. Ne kadar rastgele bir şey duyarsan dikkatinin dağılma ihtimali o kadar artar, tatlım."

"Tirbuşon şeklinde penis falan görmek istemiyorum."

"*Blue waffle*ın* ne olduğunu sana anlatmış mıydım? Bana gel. Hemen. Sakın aptalca bir şey yapma."

"*Blue waffle* da ne?"

Alayla sırıttığını resmen duyabiliyordum. "Görürsün. Bir süre kimseyi öldürmeyi düşünmeyeceğini garanti ederim. Beynini çamaşır suyuna basman gerekecek."

"Aklımı kaçırmamak için daha neler yapacağım bakalım," diye homurdandım. Rotamı değiştirerek *blue waffle* olayını öğrenmek için yola çıktım.

---

* *Blue waffle*, kadınlarda görüldüğü iddia edilen bir cinsel hastalıkla ilgili internette yayılan bir efsanedir; tıbbi olarak böyle bir hastalık yoktur. -ed.n.

On Beşinci Bölüm

Öldürmek yasaktır; bu sebeple tüm katiller cezalandırılır, tabii çok fazla kişiyi öldürmedikleri ve onlara trompet sesleri eşlik etmediği müddetçe.

-Voltaire

"Selam," dedim. Lana telefona cevap verince rahatlamıştım.

Şerifin sebepsiz saldırısının üzerine çekip gittiği için onu suçlamıyordum ama birkaç saattir aramalarıma cevap vermediğinden dolayı endişelenmiştim.

Şerif ve yanındaki memurlar kendi merkezlerinde sakinleşmekle meşgullerdi. Johnson tutuklama savaşını kazanmış olabilirdi ama elindeki bahaneler tükenmek üzereydi. Collins'in ona karşı hazırladığı dosyaya bir sebep daha sunmuştu.

"Selam," dedi Lana yavaşça. Sesi yatıştırıcı bir merhem gibiydi.

"Neredesin?"

Kulübeye bakındım ama geri geldiğine dair bir işaret bulamamıştım.

"Koşuya çıkmıştım. Biraz... Sinirlenmeye başladım. Sinirlenmek hiç hoşuma gitmiyor," dedi hüzünle. "Umarım iyisindir. Onlardan birinin yanında olmadığından emin olmadan aramak istemedim."

"Ben iyiyim, Lana," dedim gülümseyerek. "Taşralı birkaç memurla ve üstünlük kompleksi olan çağ dışı bir ajanla başa çıkabilirim, güven bana."

"Onları hafife alma."

Sesi arkamdan gelince telefonumu yatağa attım. Kapının eşiğinde duruyordu. Alnından küçük ter damlaları düşerken göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Saat kulesine bir ceset asılmıştı ve sen koşuya çıkıyorsun," dedim iç çekerek. Şu âna kadar gerginliğimin farkında bile değildim.

"Sana saldırıyorlardı. Bir şey söylersem işler daha da kötüleşecekti," dedi ceketini çıkarıp odanın diğer tarafına geçerken. "Dilimi tutmak konusunda çok becerikli değilimdir."

Ona yaklaşıp belinden tutarken yüzüme tekrar bir gülümseme yayıldı.

"Kendi savaşlarımı ben halledebilirim, istersen sen dilini daha iyi şeyler için kullan," diye mırıldandım kulağına. Görmesem de gülümsediğini hissedebiliyordum.

Boynunu öperek aşağılara indiğim sırada bedenini bana yasladı.

"Buna ihtiyacım vardı," dedi ben ona sarılırken ve kollarını bana doladı.

Sarılmaktan fazlasını yapmak gayet hoşuma gidecek olsa da şu an ihtiyacım olan şey sanki buydu. Özellikle de bir adamın canlı canlı derisinin yüzüldüğü bir kasabada koşuya çıkmak gibi deli saçması bir şeye kalkışacak kadar cesur olduğu için. Neden normal biri gibi davranıp kendini kulübeye kilitlemiyordu ki?

Onun yüzünden stresten ülser olacaktım.

"Bu dava kapanır kapanmaz gidiyoruz. Sadece sen, ben ve çok ama çok uzaklarda bir sahil."

"Bir hafta dedin biliyorum ama... Belki daha uzun sürer?" diye usulca sordu. Başını geriye attı. "Ben ısmarlarım?"

"İş yoğunluğumu düşününce tek seferde bir haftadan uzun izin kullanamam. Ama belki sonra olabilir. Ayrıca ben ısmarlayacağım."

Gözlerini devirdikten sonra başını göğsüme yasladı, bana sarılmaya devam ediyordu.

"Seni seviyorum," dedim yumuşak bir ses tonuyla.

Kollarıyla beni biraz daha sıkarken dışarıdaki konuşma seslerinin daha da yükseldiğini duyduk, herkes beni bekliyordu.

"Ben de seni seviyorum," dedi derin bir nefes alarak. "Galiba bir yere gitmen gerekiyor?"

"Yetişkin bir adamın derisini canlı canlı yüzen birini bulmam gerekiyor."

Başını sallayarak geri çekildiğinde yüzünden bir şeyi sildi. "Haklısın. Özür dilerim."

"İyi misin sen?" diye sordum ve çenesini hafifçe tutarak başını kaldırdım.

Bana bakarken gözlerinde tereddütlü bir ifade vardı. Benden hiçbir şey istemese de hep kendinden veriyordu. Buna rağmen bakışlarına yansıyan o soruyu görebiliyordum ve o ne istese yapmaya hazırdım. Bu kahrolası yerden gidip davayı bırakmamı istese bile.

Tekrar düşününce, sadece katilimize odaklanıyormuşum gibi görünsem de bu adaletsiz kasabada sağlamam gereken bir sürü adalet vardı. Johnson ve şerifin beni öldürme planları yapmaya başladığını dikkate alıp benim de rol yapmayı bırakmam iyi olurdu. Katilimizin geçmişiyle ilgili bilgi toplama işini çoktan bitirdiğimi fark etmiş olmalıydılar. Resmen bunu apaçık dile getirmiştim.

Onlara karşı kahrolası bir davanın hazırlığını yapıyordum.

Ancak elle tutulur bir kanıt olmadan bunu sürdürmem çok zordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum o sessiz kalınca.

"Öğleden sonra, eğer fırsatın olursa sence birlikte birkaç saat vakit geçirebilir miyiz?"

İlk defa böyle bir şey istiyordu. Genelde hayatını çılgınca çalışma saatlerime göre yaşamasını ondan ben istiyordum. Üstelik muhtemel ölüm tehditlerinden bahsetmiyorum bile...

"Öğleden sonra tamamen izin yapabilirim," dedim parmak uçlarımla yavaşça yanağına dokunurken.

Şu an aslında Johnson ve şerif kafa kafaya vermiş planlar yaparken izin kullanmam hiç iyi olmazdı. Ancak bunu Lana'ya söylemeyecektim.

"Sadece birkaç saat," dedi hafifçe gülümseyerek. "Yapacak bir sürü işin olduğunu biliyorum."

Dışarıdaki sesler gittikçe artıyordu. Eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdum.

"Yedide geleceğim, sonra bütün gece seninim."

Yanağını okşadığımda sanki bu hissi zihnine kazımak istiyormuş gibi gözlerini kapattı.

"Tamam," diye fısıldadı. Göz kapakları aralandığında hayatımın sonuna dek zihnime kazınan, aklımdan hiç çıkmayacak olan o yeşil gözleri beni buldu.

Hızla onu öpüp kapıya yöneldim. Yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissediyordum. Şu âna kadar gözüme hiç bu kadar kırılgan görünmemişti.

Dışarı çıktığımda kulübenin önüne kalabalık bir grup dizilmiş, hepsi bir ağızdan konuşuyorlardı. Ne oluyordu burada? Ne kadar süredir içerideydim? Ben içeri girerken burada kimse yoktu.

"Ne oluyor?" diye sordum Elise'e.

İfadesiz bir yüzle bana döndü.

"Hafıza kayıpları düzelmiş gibi görünüyor. Bir anda herkes, on yıl önce yaşanan olayı öncesinde ve sonrasında yaşananlarla anlatmak istediğine karar vermiş. Bütün gece ifade alacağız gibi duruyor."

İnsanlar sokak boyunca sıraya girmişlerdi. Elimi saçlarıma daldırdım. Arkamı döndüğümde Lana'yı verandada durmuş, çok uzun zamandır sakladıkları sırları dökülmeye hazır bekleyen insanlara bakarken buldum.

Gözlerindeki o soğuk ifade yine ortadaydı.

Sanki bu insanlara kızıyordu.

Korku, insanları dürüst olmaya iten iyi bir motivasyon aracıydı.

Leonard'a döndüğümde beni yanına çağırdı.

"Davenport'un raporu için Donny'yle adli tabibe gitmemiz gerekiyor," dedim.

"Onun yerine ben geliyorum. Donny buradaki kalabalığa yardım edip sırayı dağıtmaya gelen memur olursa onlarla ilgilenecek. Nedense kimse geri adım atmıyor. Galiba kim bilir ne kadar zamandır korktukları adam yerine, bir canavarın derisini yüzecek kadar güçlü bir katilden korkuyorlar."

Başımı iki yana sallayarak tüm bu karışıklığı ardıma aldım.

Arabaya bindiğimiz an kontağı çevirdim ve ilerlemeye başladık.

"Jacob Denver'la iletişim kurabildiniz mi?" diye sordum.

"Telesekreterine bakılırsa şu an bir iş için Kaliforniya'da."

"Bak sen," diye mırıldandım. "Tam da vaktinde. Biraz araştırıp kanıt bulabilecek misin bir bak."

"Alan, adamın uçak biletinin kullanıldığını ve Kaliforniya'daki otele birinin onun adıyla giriş yaptığını doğruladı. Kamera ka-

yıtlarına ulaşmaya çalışıyor ama ikimiz de biliyoruz ki tekerlekli sandalyedeki bir adam kafasına beyzbol şapkası takar takmaz görünmez olabilir. Meseleye dâhilse, bence bunu dikkatlice planlamıştır. O adam gerçekten Jacob olmasa bile otelden çıkış yaparak ona bir mazeret sunacak."

Gerginmiş gibi torpidonun üst kısmında parmaklarıyla ritim tutmaya başladığında ona yandan bir bakış attım.

"Sorun ne?" diye sordum meraklanarak.

"Şimdi söyleyeceklerim pek hoşuna gitmeyecekmiş gibi hissediyorum."

"Neymiş?"

Bana döndüğünde kırmızı ışıkta durdum.

"Müdürün gözü Alan'ın üzerindeymiş, bu yüzden ben de eski bir arkadaştan biraz daha araştırma yapmasını istedim. Jacob Denver'ın sessizce ortaklık yaptığı bir işi daha olduğunu öğrendim."

"Pekâlâ..."

"Sana bir teorim olduğunu ama sonra yanıldığımı fark ettiğimi söylemiştim, hatırlıyor musun? Sonra da failimizin bir ortağı olduğunu fark ettik hani?"

"Evet. Neden bu kadar gerildin?" diye sordum. Aklım karışmıştı.

"Kennedy Carlyle ismi sana hiç tanıdık geliyor mu?"

İsmi düşünürken sesli olarak tekrarladım. "Carlyle ismi... Siktir. Jasmine Evans'ı öldüren aracı süren sarhoş çift."

Yavaşça başını salladı. "Kızları küçük yaşta yetim kalmış. Victoria'yla tam olarak aynı yaştaymış. Doğum günleri bile çok yakınmış. Kızın ismi Kennedy'ymiş."

"Bunun bizim davamızla ilgisi ne?"

Parmaklarını daha sert vurmaya başladığında onu hiç bu kadar gergin görmediğimi fark ettim.

"Başta her şey tesadüf gibi görünüyordu. Victoria Evans'ı sormak için hastaneye gitmiştim, o tarihte on altı yaşında bir kızın trafik kazası geçirdiğinden bahsettiğim an bu konuyu başka bir FBI ajanıyla daha konuştuklarını söylediler. Aklım karıştı ama sonra bana Victoria Evans'ın değil de Kennedy Carlyle'ın dosyasını verdiler. Çok fazla detay olmasa da kafamda şimşekler çaktı."

"Aklımı feci karıştırdın, Leonard," diye inledim.

"Hadley Grace onlardan Kennedy'nin dosyasını istemiş. Tam onluk hareket."

"Neden?"

Bir anda arka koltuğa uzandığında kalçasıyla omzuma çarptı.

"Ne oluyor lan?" dedim tekrar omzuma çarptığında.

"Kusura bakma!" diye seslendi, arka koltuğa geçip oraya yerleşirken. "Bana vuramayacağın bir mesafede olmak istedim."

Kaşlarım havalandı.

"Bak, kulağa feci absürt geliyor ama tesadüf olduğuna inanmak çok zor," diyerek saçmalamaya devam etti.

"Leonard, gerçekten sabrımı taşırmana şu kadar kaldı," dedim, parmaklarımı birbirine yaklaştırıp ona ne kadar az sabrımın kaldığını göstererek.

"Hadley hep takıldığın kızları araştırıyor ya," dedi sonunda.

"Herkes benim sürekli başka kızlarla takıldığımı düşünüyor olabilir ama Kennedy Carlyle diye birini hiç duymadım," dedim duygusuzca. "Ayrıca dedikoduların aksine, o kadar çok kişiyle görüşmedim."

"O kız, Victoria Evans'la aynı gece hastanedeymiş. Victoria ve Marcus Evans'ın öldükleri gece."

"Ve?"

"Ve rastlantıya bak ki kızın ebeveynleri, Jasmine Evans'ın ölümüne sebep olmuş. İşin altını biraz eşeledim. Kennedy

Carlyle uzun zaman önce ismini değiştirmiş. Tam olarak on yıl önce. Üstelik hayatını kurtaran o ameliyatın ardından doktorun yönergelerini hiçe sayarak hastaneden ayrılmış."

"Hadisene, Leonard!" diye bağırdım.

"Tamam! Tamam." Derin bir nefes aldım. "Ama öncesinde sana, şu an kızın başka bir adamla romantik anlamda bir ilişkisi olmadığını söylemem lazım. Hatta çok, *çok* detaylı bir araştırma yaptım. Yıllardır sadece birkaç ilişkisi olmuş."

"Niye umurumda olsun ki?" dedim inleyerek.

Ben ona dikiz aynasından ters ters bakarken bakışlarını kaçırdı.

"Hastaneden Jacob Denver'la çıkmış. İkisinin şu an çevrim içi bir al, sat, takas et mağazası varmış. Kennedy Carlyle, artık Lana Myers olarak hayatına devam ediyor."

Damarlarımdan akan kan donup kaldığı için ciğerlerimdeki oksijen acı dolu bir nefesle boşaldı. Araba ani frenle durdu. Leonard önündeki koltuğa hızla çarptı.

"Emniyet kemeri," diye mırıldandı yüzünü buruştururken. "Niye kemer takmayı akıl edemedim ki?"

Ancak fazla uyarılan kalbim vahşi bir ritimle kulaklarımda atıyordu. Ellerim direksiyona sıkıca sarılmıştı, karşıya bakıyor ama hiçbir şey görmüyordum.

"Seni seviyor, Logan. Bir tepki vermeden önce bunu bilmen gerekiyor."

Bir şey gürültüyle alev aldığında kıvılcımların sesiyle başımı bir anlığına çevirdim. O sırada alevler belediye binasının duvarına yayılmaya başlamıştı. İnsanlar sendeleyerek çekilirken ağızları açık bir şekilde duvara bakıyorlardı. Duvarda bu kez, ateşle yazılan kelimeler belirmeye başladı.

Kaçın. Kasaba yanıp kül olmadan. Kaçın. Kaçın. Kaçın.

"Hayır," dedim sessizce. Başımı iki yana salladım. "Hayır. Lana olması mümkün değil."

"Ben de başta öyle düşündüm," dedi çok sessizce. "Sonra gidip Plemmons'ın otopsi raporunu okudum. Lana'nın birkaç yeri morarmıştı. Plemmons'ınsa vücudu yara bere içindeymiş. Geçmişte bir sürü kadını kolaylıkla alt eden bir adam dayak yedikten sonra bıçağın üstüne koşarak gider mi? Hiç detaylıca düşünmedik bile çünkü..."

"Hadley," dedim fısıltıyla.

"Evet. Hadley. Bir de şu pedofil vardı..."

"Hadley," dedim tekrar. İhanetin ağlarının beni gittikçe daha da sıktığını hissediyordum. Sanki gerçek bir ilmek boynumu sarıyordu.

"Evet," diye fısıldadı. Sesinde bariz bir acıma vardı. "Bu savaşla ilgili Lana ona her ne anlattıysa, belli ki Hadley inanmış. Hadley'nin yaşadıkları düşünülünce inanması şaşırtıcı değil. Ben de anlıyorum ama... Vekil katil olmasına rağmen nasıl psikotik kriz belirtisi göstermedi, anlam veremiyorum. Bir şeyleri kaçırıyormuşum gibi hissediyorum."

Gerçekler her bir kemiğime işleyip motor becerilerimi bile kullanabilme yetimi elimden alırken, göğsüm git gide ağırlaşıyordu.

"O seni seviyor," dedi arka koltuktan sessizce. "Gözlerimle gördüm, Logan. Her şeyi riske attı..."

"*Kes* sesini," dedim sessizce. Boğazım düğümlenirken daha fazla konuşacak hâlim kalmamıştı.

Yolun ortasında duruyorduk. Arabalar etrafımızdan geçip gidiyordu. Amaçsızca tam karşıya bakmaya devam ediyordum.

Her sabah uyanıyor ve günümü Lana'nın güvende olup olmadığını düşünerek, her saniye korku içinde geçiriyordum. Her gece muhtemelen sırlarıyla yatıp bana gülüyordu.

"Sen bir profilcisin," dedi Leonard ondan sessiz kalmasını istediğim hâlde. "Kızın hislerinin rol olmadığını biliyorsun. Aptalca bir şey yapma, Logan. Onu gerçekliğe bağlayan tek şey sen olabilirsin ve onu seviyorsan... Sadece Katie'nin hikâyesini hatırla.

Kalbim göğsüme sertçe çarparken alayla güldüm.

"Kes. Sesini."

Adli tabibe gitmek yerine yoldan dönüp kulübelere doğru yol almaya başladım.

"Şimdilik kimseye bir şey söyleme. İtiraf etmesini istiyorum," dedim ölümcül bir sakinlikle.

"Aptalca bir şey yapma dedim, Logan."

Direksiyonu daha da sıktım. İhanet, damarlarımda acı bir tat bırakarak yoluna devam ediyordu.

Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir katile âşık olmuştum. Ölüp gitmiş bir aileye onlar için cinayet işleyecek kadar kafayı takmış ya da bir adam tarafından psikozu kullanılarak manipüle edilen bir kıza âşık olmuştum.

Öyle ya da böyle, bu akşam gerçekleri öğrenecektim.

On Altıncı Bölüm

Kederin sessiz dilini gözyaşları çizer.

-Voltaire

Banyodan çıkmış havlumu düzeltiyordum ki Logan yatak odasına girerek aklımı başımdan aldı.

"Ödümü kopardın," diye inledim göğsüme uzanarak. Aşırı ciddi ifadesine rağmen dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Dışarıdaki gösteri için mi döndün?" diye sordum havlumu düzelterek.

"Herkes gitti. Bu sefer ateşle yeni bir mesaj yazılmış. Herkesin kulaktan kulağa birbirlerine yaydıklarına eminim. Küçük kasabalarda her şey hızla yayılıyor."

"Bütün küçük kasabalarda böyle pis bir alışkanlık var," dedim. Başka şeyler söylemek istesem de kelimelerimi yuttum.

Kötü bir şeyler olacakmış gibi hissetmeme sebep olan ciddi bir ifadeyle bana bakmaya devam ediyordu.

"İyi misin sen?" diye sordum. Endişelenmeye başlamıştım.

"Evet," dedi bana yaklaşarak.

Başka bir şey sormaya fırsatım olmadı çünkü bir anda üstüme atıldı. Dudakları, canımı yakan bir öpücükle dudaklarıma kapandı. Normalde olanın aksine öpüşünde hiçbir incelik ya da hassasiyet yoktu.

Sert, buyurgan, neredeyse cezalandırıcı bir öpücüktü ama ona sarılarak öpüşüne karşılık verdim. Nasıl bu kadar çabuk boş zaman yaratabildiğini bilmesem de ona ayak uydurmaya hazırdım.

"Seni seviyorum," dedim dudaklarına doğru. Bunun karşılığında beni daha da sertçe öpmesine hak kazanmış gibiydim, acı dolu öpücüğünün dudaklarımda bıraktığı tatla beni kaldırıp yatağa bıraktı ve üstüme çıktı.

Söylediğim şeye karşılık vermedi. Muhtemelen benimle birlikte olma arzusuyla hızla kıyafetlerini çıkarmakla meşgul olduğu içindi. Dudakları tekrar beni bulduğunda hâlâ nazik değildi.

Aynı sert tavırla bacaklarımı aralayarak bir anda içime girdi. Hayretle inledim. Neyse ki o yanımdayken ıslanmam çok uzun sürmüyordu. Diğer türlü canım çok yanabilirdi.

Kendini daha sert, daha, daha ve daha sertçe içime itti... Bu böylece sürüp giderken kalçalarını ritimsizce, öfkeyle bana bastırıyordu.

"Seni seviyorum," dedim öpüşmeyi kesip başını başımın yanma yasladığı an.

Yine bana karşılık vermemişti. Beni vahşice, saldırganca, öfkeyle becermeye devam ediyordu. Ne kadar iyi hissedersem hissedeyim göğsümde bir boşluk oluşmaya başlamıştı. İçimde can sıkıcı bir acı körükleniyordu.

Yavaş da olsa olanları anladığım an ona sıkıca sarıldım, gözümden bir damla yaş döküldü. Kalçalarımı tutarak hafifçe kaldırdı ve her şeyi yapabileceği biriymişim, ona aitmişim gibi benimle birlikte oldu.

Gözümden bir damla yaş daha döküldü. Bir damla daha. Fiziksel bir acı yoktu, yalnızca yoğun bir zevk duyuyordum. Gözyaşlarının sebebi belliydi. Öfkeli değilseniz öfke seksi yapmazdınız ve Logan'ın gözü dönmüştü.

Ve beni kullanıyordu.

Son bir kez.

Beni cezalandırıyordu.

Çünkü biliyordu.

Ama hâlâ tüm gerçeği bilmiyordu.

Yaşlar gözümden hızla dökülürken sesimi çıkarmadım. Keşke şu an böyle inanılmaz iyi hissetmeseydim ama bedenim, kalbim paramparça olsa bile zevk almaya devam ediyordu.

İnledim, orgazm bedenimi ele geçirirken kendime engel olamamıştım. Duygusal bir ızdıraptan ağlamama rağmen fiziksel zevk bedenimin titremesine sebep oluyordu.

Logan hâlâ içimdeyken kalbim hızla çarpıyordu ve her çarpışında daha da küçük parçalara ayrılıyordu. Canımın feci yanacağını zaten biliyordum.

Beni yıkıp geçeceğini biliyordum.

Geçen her bir saniyede güçlü bir elin beni boğacağını bilmiyordum ama.

"Biliyorsun," diye fısıldadım yavaşça. Kırgın sesim kendi kulağıma bile çok rahatsız edici gelmişti.

Her şeyi başlattığı hızla içimden çıktıktan sonra ellerimi başımın üzerinde sabitledi. Ona bakarken karşı koymuyordum bile. Kelepçesiyle ellerimi demir yatak başlığına bağlarken bana bakmıyordu.

Acımasızca akan gözyaşlarım beni utandırıyor, küçük düşürüyor, şu an yansıtabileceğim tüm şerefimi silip götürüyordu.

Yerinden kalkıp tek kelime etmeden üstünü giyinirken beni yatakta çırılçıplak bıraktı.

Hâlâ bana bakmıyordu.

"Bunu yapmamam gerekiyordu," dedi sertçe. "Ancak aynı zamanda, son birkaç aydır bir katille yattığımı da anlamam gerekiyordu."

Sonunda içinde bir gram sıcaklık barındırmayan buz gibi mavi gözleri beni buldu.

Gözlerinde acı vardı, ızdırap vardı.

Kurbanlarımın ızdırabının tadına ortak olmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Ancak şu an hissediyordum.

İliklerime işleyecek, midemin kasılmasına sebep olacak, içimden başlayarak beni un ufak edecek kadar güçlü bir histi. Çıplak ve yatağa kelepçelenmiş bir hâlde, acı verecek kadar sıcak yaşlar dökerken acımasız bir güçle bedenimi delip geçen ızdırabı göz ardı etmeye çalıştım.

Ancak hiçbir anlamı yoktu.

Önceki gece açtığım yaralar hâlâ çok tazeydi.

Umursamıyormuş gibi davranamayacak kadar âşıktım.

Kalbimin ağrısı, varlığını her bir hücremde hissettirecek kadar güçlüydü.

Artık romantik olmak istemiyordum. Çünkü canımı feci yakıyordu.

"Logan, ben..."

"Sesini keseceksin, Lana," diye patladı. Dökmediği yaşlar gözlerinde parlıyordu. "Seni sevdim. Seni önemsedim. Peki ya sen ne yaptın? Yaptığın tek şey yalan söylemekmiş! Beni kullandın!"

Tekrar konuşmaya çalışıyordum ki ağzımı tutarak canımı acıtmak pahasına kapattı. Yapabileceği en kötü şey şu an yaptığı şeydi.

Beni susturuyordu.

İşin en kötü yanı da buydu.

Susturulmak. Çünkü kimse duymak istemiyordu.

Şimdi de sevecek kadar kendimi açtığım tek insan beni susturuyordu.

İçimde bir parça öfke aradım, soğukluğumu aradım ama karşıma dalga dalga dökülen ızdırap ve gözyaşlarım dışında hiçbir şey çıkmadı.

Ama Logan soğuktu. Buz gibiydi. Yine de hissettiklerimin yalan olduğunu söylüyordu.

"Sen hastasın. Yardım alman lazım. Şu an seninle ne yapacağıma dair kahrolası hiçbir fikrim yok çünkü... Sebebini biliyor musun? Kendin bulursun bence. Bu karmaşanın beni nasıl etkileyebileceğini düşünmeden beni tüm bunlara sen sürükledin ve şimdi burada durup olacakları uzun uzun düşünebilirsin."

Hızla arkasını döndüğünde bir şey söylememek için kendimi zapt ettim.

"Kennedy Carlyle," diye mırıldandı. "Hay sikeyim böyle işi."

Her şeyi açıklamak isteyen kelimeler dilimin ucundaydı fakat beklediğim o soğukluk sonunda bedenimi sardı. Bu his için yalvarırcasına gözlerimi kapattığım an hissettiğim soğukluk, ızdırabımın bir kısmını bastırdı.

Jake haklıydı. Logan asla beni seçmezdi.

Bunu az önce kanıtlamıştı.

Soru sormamıştı bile.

Umursamamıştı bile.

Kapıyı sertçe çarpıp hızla yanımdan ayrıldığında gözlerimi açıp karşımdaki boşluğa baktım. Bileklerimi demirde kaydırmaya başladım. Bedenim otomatik pilottaymışçasına hareket ederken ayaklarımı uzatarak çantamı buldum ve kendime doğru çektim.

Soğukluk, içimi sarıp yepyeni bir amaçla damarlarımın buz kesmesini sağlarken bakışlarımı duvardan ayırmıyordum.

Uyuşmak istiyordum ama bu biraz zaman alacaktı. Bugün vaktimin olmadığı cinayetleri işlemem gerekecekti.

Geri kazandığım ruhumun daha büyük bir kısmını kaybetmem gerekecekti.

Kilit açma setini bulduğumda işime yarayacak aletleri elime doğru uzatıp işe koyuldum. Bakışlarımı karşıdan ayırmıyordum, yaptığım iş için görmeye ihtiyacım yoktu. Normalde kilit açma konusunda pek başarılı değildim ama belli ki kalbinizin sökülüp alınmış olması, işi doğru yapmanız için ekstra teşvik sağlıyordu.

Özgür kaldığım an yavaşça yataktan inip üstümü giyindim, eşyalarımı alıp çantamı topladım ve acele etmemi gerektirecek bir sebebim yokmuş gibi rahatça kulübeden çıktım. Zihnim neredeyse bomboştu. Taptaze gözyaşları dökülmeye devam etse de içimdeki soğukluk gittikçe güçleniyordu.

Jake'in, babasının av kulübesinden ayrıldığından beri eşyalarını kurup yerleştiği yeni mekânına girdim ve karşımda en yakın dostumu buldum.

Bakışları bana çevrildi. Dizlerimin üzerine çöktüğüm an beti benzi attı. Bedenim bastırmak için çok çaba sarf ettiğim sessiz bir acıyla titremeye başlamıştı.

Aşkın kalbimi yerinden söküp çıkaracağını sanmıştım.

Beni ateşler içinde yakacağını sanmıştım.*

Aksine aşk, beni buza dönüştürmüştü.

Dördüncü kitabın sonu

ONU, UĞRUNA DÜNYAYI YAKIP
KÜL EDEBİLECEK KADAR ÇOK SEVİYORDUM.

MINDFUCK

SATIŞ REKORLARI KIRAN YAZAR

S.T. ABBY

İntikam planının son düzlüğündeki Lana, elinde kalanlarla düşe kalka ilerliyordur. Logan, bu hikâyede o tarafta mı kalmayı seçecek, yoksa hepsinin yanışını birlikte mi izleyeceklerdir?

Şimdi, Lana için hikâyeye nokta koymanın, her yeri kızıla boyamanın ve fişi çekmenin zamanı gelmiştir.

Canavarlar, genelde sonsuza dek mutlu yaşamayı [redacted]lemezler. Ancak Lana, içindeki umudu yine de öldürmeli midir?

artemisyayinlari artemiskitap artemisyayinlari

ARTEMİS

9 786258 667325

Çeviren: Büşra Tekin

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

LANA MYERS

YAYIN NO: 2754

Her Yeri Kızıla Boya
Mindfuck Serisinin Beşinci Kitabı
S. T. Abby
Orijinal Adı: Paint It All Red

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan
İngilizceden Çeviren: Büşra Tekin
Editör: Mihriban Onur
Son Okuma: Layla Tiryaki
Kapak Tasarımı: Aslıhan Kopuz / ArtSLI
Sayfa Tasarım: Rumeysa Sarı

1. Basım: Haziran 2026
ISBN: 978-625-8667-32-5
Sertifika No: 43949

Her Yeri Kızıla Boya
© 2026, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

Paint It All Red
© 2016, S. T. Abby

Kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla ALFA Basım Yayım Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftehavuzlar Sokak.
No.16/C Zeytinburnu / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

S.T. ABBY

MINDFUCK

HER YERİ KIZILA BOYA

Çeviren

Büşra Tekin

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

Bu kitap, sesini kaybedenler için.
Lana Myers olabilmeyi dileyenler için.
Hakkında hâlâ bir şeyler fısıldananlar için.
Unutmak adına her yeni günde savaşanlar için.
Yalnız değilsiniz.

Aşkın güzel olması gerekmez. Sizi en hassas yanınızla yüzleşmeye mecbur bıraktığı için kontrolsüz, can yakan bir mücadele olması gerekir. Böylece vakti geldiğinde yaşadıklarınızdan keyif alıp tadını çıkarabilir ve kıymetini anlayabilirsiniz. Aksi takdirde her şey sıradanlaşır.

-Lana Myers

Listeyi siktir edin. Nihai sonun vakti geldi.

Birinci Bölüm

İnsan yalnızken nadiren gurur duyar.

-Voltaire

Odasının kapısını sertçe açtığım an Hadley yerinden fırladı. Kulaklığını hızla çıkarmış, boştaki eliyle göğsünü tutmuştu.

"Ödümü kopardın be, manyak herif. Kasabada bir seri katil varken kimseyi bir daha böyle korkutma."

"Ya da o katil birkaç kulübe ötede kalırken, değil mi?" dedim duygusuzca. Gerçi sesim de tüm bedeninin kaskatı kesilmesine sebep olacak kadar gergin çıkmıştı.

Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu ama onu dinlemek istiyordum.

"Biliyor muydun?" diye sordum sessizce. Sesim hayal kırıklığı ve kırgınlıkla doluydu.

Tüm hislerimin saldırısıyla cebelleşirken her şey canımı yakıyordu. Bu departmanda, ne yaşanırsa yaşansın hislerimizi yansıtmamak üzerine eğitilmiştik. Ancak bunu yapmak, şu âna dek hiç bu kadar zor olmamıştı.

Kelimeleri bir araya getiremeden önce dudakları birkaç kez aralanıp kapandı.

"Logan, özür dilerim ama..."

"Biliyordun!" diye bağırdım onu suçlayarak. Yumruğumu duvara indirdim. Göğsümdeki ağırlığı hafifletecek derin bir nefes alabilmek için tüm bedenim sarsıldı.

"Logan!" diye bağırdı Hadley. Dönüp ona baktığımda sakinliğimi toplamaya çalışıyordum. "Beni dinle. Durum çok karışıktı ve o da..."

"Bitti, Hadley. Aramızdaki dostluk. Seninle kahrolası işim bitti," dedim yaptıklarının karşılığında.

Ânında gözlerinden yaşlar firar etmeye başladı.

"Ciddi misin sen?" diye sorarken şaşıracak kadar cüretkârdı üstelik.

"Evet. Öyle birine âşık olmamı izleyip bana gerçeği *söylemeyen* biriyle arkadaş kalamam."

Gözlerini kıstı, dudakları titriyordu. "*Öyle* birine mi? Seni korumak için ölebilecek ya da öldürebilecek birine mi? Seni, neredeyse intikamından vazgeçecek kadar seven birine mi?"

"İntikamından mı?" diye sordum sertçe. Başımı inanamıyormuş gibi iki yana sallarken arkamı dönüp ondan uzaklaştım. "Bu kahrolası intikam *onun* değil ki!"

Arkamdan kapıyı kapatıp çıktım. Bir hışımla yan odaya girdiğim an az kalsın Leonard sandalyesinden düşecekti. "Siktir! Sakin ol, dostum. Biraz daha araştırma yapayım dedim belki Ken..."

Yüzümü gördüğü an sözü yarıda kesildi. "Hasiktir," dedi derin bir nefes vererek.

"Evet," dedim. Sandalyelerden birine oturup acil durum çantasındaki viski şişesini kaptım. "İtiraf etti."

"Ne yaptı?" diye sordu hayret içinde.

"Kısmen itiraf etti. Bütün itirafı dinleyecek kadar orada duramadım."

"Şimdi nerede?"

Gözlerimi ovuşturduktan sonra şişeyi kafama diktim.

"Yatağıma kelepçeledim," dedim şişeyi indirirken.

Gözleri irileşti.

"Şu an ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Kafamı öyle bir sikti ki, onu ne bu kasabadaki birilerine ne de FBI'a teslim edebiliyorum. Ama bir şeyler yapmam gerektiğinin farkındayım. Ne yapacağımı bilmediğim için de onu yatağa kelepçeledim."

Beklemek için korkunç bir seçenekti ama elimdeki tek çözüm de buydu.

Leonard yüzünü ovuşturduktan sonra elindeki dosyayı bana attı.

"Geçmişinde, uyuşturucu kullanımı dışında böyle bir işe kalkışmaya ikna olmasına sebep olabilecek hiçbir şey bulamadım. Gerçi yıllardır temizmiş, vücudunda iğne izine falan da denk gelmedim. Psikolojik bir sorunu yok ya da psikotik değil..."

"Ne yapacağımı bilmememin kahrolası sebebi de bu işte," dedim dişlerimi sıkarak. "Gayet aklı başında, her şeyin farkında, aptal diyemeyeceğimiz kadar zeki ve birisi tarafından kolayca manipüle edilecek karakterde değil. Jacob Denver tarafından bile."

Aklıma daha önceki bir konuşmamız gelince kahkaha attım. O herifin adını söylemişti. Biseksüel *iş ortağının* isminin *Jake* olduğunu bana söylemişti. O zaman bile parçaları birleştirememiştim. Çünkü ona karşı hislerim beni öyle kör etmişti ki böyle bir *ihtimali* aklımdan geçirmemiştim.

"Dosya burada," dedi sessizce. "Bir bak. Belki bir şeyleri anlamana yardımı dokunur."

Dosyayı masadan alıp kapağını kaldırdım. Dosyayı görür görmez korkunç bir fotoğraflarla karşılaşınca yüzümü buruşturmuştum. Fakat mantıklı gelmeyen bir nokta vardı.

"Ne alaka?" diye sordum sessizce.

Mavi gözler... Dosyada kazadan *öncesini* gösteren fotoğraftaki Kennedy Carlyle'ın, Lana Myers'la alakası yoktu. Kızın gözleri maviydi, lens falan da takmıyordu üstelik.

Fotoğrafları karıştırırken Kennedy Carlyle'ın vücudundaki yaralarla ilgili polisin tutanağına ve fotoğraflara denk geldim. Lana'nın vücudunu gayet iyi biliyordum ve fotoğraftaki yara izleri benzer olsa da tamamen aynı değildi.

İçimi huzursuz ihtimaller kemirirken omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

"Victoria Evans'ın dosyasının sende olma ihtimali var mı?" diye sordum sakince. Ses tonumu sabit tutmaya gayret ediyordum.

Hızla dosyayı uzattı.

"Niye ki?"

Dosyayı açmadan önce hızlıca bir nefes aldım. Lana'ya tam olarak uymayan ama sima olarak ona benzeyen bir yüzün tekinsiz yeşil gözleri bana bakıyordu.

Fotoğrafları açıp polise gönderilenlere bakarken kalbim tepetaklak oldu. Gayet iyi bildiğim Lana'nın yara izleriyle, fotoğraftaki izlerin tam olarak örtüştüğünü gördüğüm an midem bulanmaya başlamıştı.

"Hasiktir," dedim dişlerimi sıkarak.

"Ne oldu?" diye sordu Leonard.

Derin bir pişmanlık içime yayılıp patlarken tüm dengemi altüst etti.

"Lana Myers, Kennedy Carlyle değil."

Aklı bir hayli karışmış gibi görünüyordu. Elimdeki dosyayı ona uzattım.

"Lana Myers, Victoria Evans."

Dosyayı sanki alev almış gibi bıraktığında bakışları beni buldu. Hayret içindeydi.

Bir şekilde, muhtemelen Jake'den yardım alarak hastaneye Victoria Evans olarak girip Kennedy Carlyle olarak çıkmıştı. Fotoğraflardaki feci hâlde ezilmiş olan yüzlere ben bile zar zor bakabiliyordum. Jake'in bu işi kolaylıkla halletmesine şaşırmamak gerekti.

"Bu her şeyi değiştirir," dedi Leonard, yorgun bir nefes vererek.

O bilgisayarına döndüğünde ben de arkama yaslandım. Beynim hızla çalışmaya başladığından öfkem yavaşça soluyordu. O kafeye şans eseri uğramıştım çünkü hep gittiğimiz mekân tadilattaydı. Onun peşinden ben koşmuştum, güvenini kazanmak istemiştim, hatta onda ihtiyaç duyduğum bir şey görmüştüm.

Benden önceki gülümseyişleri muhtemelen nadiren gerçekleşiyordu. Benimleykense içtenlikle, kolayca gülümsüyordu. Her bir dokunuşu, yansıtmakta zorlandığı hislerle dolu ve açtı.

Bana güvenmişti.

"Kırılma noktasına ulaşmamasını sağlayan kahrolası sebep sen olabilirsin," dedi Leonard bilgisayarına bir şeyler tuşlamaya devam ederken.

Bana cesaret vermesi için içkiden bir yudum daha alıp yerimden kalktım ancak Leonard beni bileğimden yakaladı.

"Bu fotoğraflar bilgisayardakilerle eşleşmiyor."

"Ne?"

Dosyaları işaret etti. "Basılı dosyaların kopyaları bende. Eski kafalıyımdır, biliyorsun. Ama bilgisayardaki fotoğraflar değiştirilmiş."

Ekrana baktığımda haklı olduğunu fark ettim. Victoria Evans'la, Kennedy Carlyle'ın yara izleri değişmişti. Bana bakan yeşil gözler Kennedy'nin dosyasındaydı.

"Jake bilgisayardaki dosyaları değiştirmiş olabilir ama elimizdeki dosya basılmadan harekete geçememiş," diye fısıldadım kendi kendime.

Asla tahmin edemezdim.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Leonard.

"Hadley'ye kimseye bir şey anlatmamasını söyle. Şu an onunla konuşamam. Sen de kimseyle konuşma."

Neredeyse gülümser gibiydi ama kendine engel oldu. Ara ara katilin avukatlığını yapıp durmuştu ve az kalsın onu bu davadan uzaklaştıracaktım.

Ancak bu kasabanın yok olmasını isteyen kıza âşık olan asıl bendim.

Hızla kulübeye döndüm, kapıyı açtıktan sonra resmen koşarak yatak odasına girdiğimde kalbim sıkıştı.

Kelepçeler çarşafla birlikte yere atılmıştı. Lana'nın getirdiği her şey gitmişti.

Boğazıma oturan yumruya rağmen yutkunarak yavaşça yatağa oturdum.

Hayatımı kurtarmıştı.

Bense onu bir kenara atmıştım.

Aradan birkaç dakika geçmiş gibi hissetsem de ben kulübeden çıkalı bir saat olmuştu fakat bunu fark etmem uzun sürmüştü. Ortadan kaybolabileceği vakti ona tanımıştım.

Odadan çıkarken Leonard'ı aradım.

"Bu kasabada hâlâ bağlantılı oldukları ne varsa bilmek istiyorum."

Arka plandan klavye sesleri geliyordu. Hadley'ye sormak istiyordum ama ona söylediklerimden sonra yardım etmeye hevesli olacağından şüpheliydim.

"Ormandaki kulübelerden biri Christopher Denver'ınmış. Konumu sana atarım."

Telefonu kapatıp hızlıca kıyafetlerimi ve ayakkabılarımı değiştirdim. Takım elbiseyle ormanda koşulmazdı sonuçta.

Birkaç dakika sonra evden çıkarken mesajdaki konuma bakıyordum. Koşmaya başladığım sırada aklımda yeni anılar canlanıyordu.

Kahrolası Lisa onunla alay etmişti, resmen Lana'yı kışkırtmıştı. Lana onu mahvedebilirdi.

Ya da Victoria demeliydim belki.

Bugün Johnson ve şerifle yaşanan olayda çekip gitmişti çünkü söyleyebileceklerinden değil, *yapabileceklerinden* çekinmişti.

Şerifi görmek onu zorluyor olmalıydı. Bana ihtiyacı varmış gibi benden kahrolası iki saat istemişti. Ben de sanki gerçek yüzünü göstermesi için ona meydan okuyormuşçasına gelip onu becermiş, sinirimi atmıştım.

O ağlarken öylece yanından ayrılmıştım. Geçmişinden kalan canavarlara işkence edip onları katleden acımasız katili... Ağlatmıştım. Kızmamıştı bile.

Onunla ilgili öngöremediğim çok fazla ihtimal vardı ve benim ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Kulübeye vardığım an ayak bileğimdeki kılıftan silahımı çıkarıp kolumu indirdim. Aceleyle derin bir nefes aldıktan sonra

tekmeleyerek kapıyı açtım ancak silahım elimde öylece sallanır hâlde, hiçbir şeye hedef almadan bekledim.

Jacob Denver sanki beni bekliyormuş gibi sandalyede oturuyordu.

Başımı eğip gözlerimi kıstım. Fazla rahat bir şekilde oturmuş ve koltuğa yayılmıştı.

Bakışlarım etrafta gezinse de boş kulübe ve çıplak duvarlar hariç hiçbir şey yoktu. Silahımı iki elimle kavrayıp bana bir sebep verirse nişan alabilmek için hazırlandığım sırada konuşmaya başladı.

"Geleceğini biliyordum," dedi oturduğu yerde doğrularak. "O yüzden silahını kaldırabilirsin. Tehdit olsam çoktan ölmüş olurdun. Şanslısın ki nefes almaktan inanılmaz keyif alıyorum ve sana dokunursam Lana'nın oksijenle bağlantımı kesmeyi sorun etmeyeceğinden eminim."

Bakışlarımı ona çevirirken bir elimi silahtan çektim.

"Nerede o?"

Alayla güldü. "Tek başına gelmişsin, demek ki daha ekibine haber vermedin. Yani hızla kulübesine koşup ardından yanından ayrıldığın Leonard denen herif dışında."

"Bizi gözetliyorsun. Şaşırmam lazım herhâlde. Ama bunu biliyordum. *Victoria* nerede?"

Gözleri şaşkınlığını belli edercesine hafif irileşti. "Ah, demek ki onu suçlayıp susturmak yerine gerçeği çözebiliyormuşsun. Biraz geç kalmadın mı sence de?"

Sanki benden nefret ediyormuş ve haklı olduğunu kanıtlamayı bekliyormuş gibi sert bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Onun adı Lana. Victoria Evans, bu kasaba tarafından öldürüldü. *O* Victoria Evans olamaz. Devam edecek iradeyi bulabilmek için kendini yeniden keşfetmesi gerekti. Ona hasta

olduğunu söyledin ama neyle karşı karşıya olduğuna dair hiçbir fikrin yok. Onun nelere rağmen hayatta kaldığına dair bir bok bilmiyorsun."

Her bir cümlede daha da öfkeleniyordu. Yavaşça yerinden kalktı.

Tek elimle silahımı daha sıkı tuttum, temkinle onu izliyordum.

"Bacakların gayet iyi görünüyor," dedim alayla. Herkesi kandıran adamı süzdüm.

Hafifçe bacaklarına vurdu. "Senin kafandan daha iyi durumdalar."

"Onun Kennedy Carlyle olduğunu ve yolları tesadüfî bir şekilde iki kez kesiştiği için Evans ailesine karşı yersiz bir takıntı geliştirdiğini düşündüm. Ayrıca..."

"Kennedy Carlyle bencil bir uyuşturucu bağımlısının tekiydi ve toplum için kahrolası bir tehdit oluşturuyordu. Anne babası gibi kafası güzelken birini öldürmesi an meselesiydi. Hayatta kalması gereken birinin kullanabileceği şahane bir kimlik ve fon boşa harcanacaktı."

"Sen olduğunu düşünmüştüm," dedim sakince. "Onun dünyasını sen değiştirdin sanmıştım."

"Nereden başladığını bildiğin müddetçe hastane kayıtlarıyla oynamak kolay," dedi. Yine herkesi işe yaramaz olduklarına dair kandırdığı bacaklarına eliyle tempo tutuyordu. "Meşru bir kimlik bulmalıydı, paraya ihtiyacı vardı, şans lazımdı. Onun hayatta kaldığını öğrenseler peşine düşerlerdi. Sonra ne mi olurdu? Hiç çaba sarf etmelerine gerek kalmadan onu öldürürlerdi."

Derin bir nefes verdi, öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Ona bakmaya devam ederken sesimi çıkarmıyor, konuşmasına izin veriyordum. Kafamda her şeyi yerli yerine oturtmaya çalışıyordum.

"Bir FBI ajanıyla görüştüğünü söylediği an neredeyse beyin kanaması geçirecektim," dedi. Tatsız bir kahkaha atarak başını çevirdi. "Onun kimliğini kimse öğrenmesin diye uğraşırken kendi canımdan olmayı bile sorun etmezdim."

Gözleri tekrar beni buldu.

"Sonra yüz yüze konuştuk ve senin adını söylerken kahrolası bir gülümseme yüzüne yayıldı. Umut varmış gibi gülümsedi." Güçlükle yutkundu. "Onu cinayetleri ayda bire düşürmeye zorladım, böyle daha temkinli olacağımızı söyledim çünkü..."

"Her şey bittiğinde hayatta kalmak için bir sebebi kalmamasından endişe ediyordun."

Gözleri parladı. Boğazını temizleyerek onaylarcasına başını salladı.

"Bahaneler üretip duruyordum," dedi sessizce. "Ama seninle tanışınca ne mi oldu? Gerçek bir umut gördüm. Bugünse karşımda boş bir kabuk vardı. Senin hakkında yanılmayı çok isterdim, Kıdemli Özel Ajan Bennett. Bütün planlarımızı değiştirmesine ayak uydurdum. Hikâyeyi Lindy'den dinlemenizi neden istemedi, biliyor musun?"

Başımı eğdikten sonra silahımı pantolonumun arkasına sıkıştırdım.

"Hikâyeyi buraya geldiğimizde öğrenelim istedi. Maksimum etkiyi yaratmak istiyordu."

Bana sert bir ifadeyle bakıyordu. "*Senin* üzerinde maksimum etkiyi yaratmak istiyordu. Diğerleri umurunda değildi. Hâlâ intikam almak istiyor olabilir ama her şeyin merkezinde sen vardın. Resmen Öcü kendi peşine düşsün diye dualar etti, böylece onu öldürebilecekti ve *senin* hayatını tehlikeye sokan tehdit ortadan kalkacaktı. Sen de ona canavarmış gibi davrandın. Niye? Birilerini öldürdü diye mi? Askeriyedeki dostlarına

da canavarlarmış gibi davranıyor musun? Kendi yansımanı da aynı şekilde hor görüyor musun? Çünkü senin dosyanı da inceledim. Kariyerin başladığından beri on üç seri katili vurarak öldürmüşsün. Onlar da tıpkı Lana'nın ortadan kaldırdığı adamlar gibi gerçek birer canavarlardı."

Olduğum yerde sendeledim. Akıl sağlığımı yitirip yitirmemek arasında gidip geliyordum.

"Ne yapması gerekiyordu? Hayatına devam edip olanları unutmalı mıydı?" diye devam etti. "Rozetin ya da hükümet kararın olmadığı müddetçe canavarlardan intikam almanı yasaklayan bir yasa olduğu için hem de?" Bana doğru bir adım atarken işaret parmağını kaldırdı. "Bu kız *yıllarca* eğitim aldı, akli dengesini kaybetmemek için kendini kontrol etmeyi öğrendi. Ordunun ya da polis teşkilatının bile zorunlu kılmadığı bir şey üstelik. Peki bu adamlar? Onun tüm ailesini mahvettiler. Onu mahvettiler. Kahretsin ki iki çocuğu öldürdüler!" Sesi çatladı ve duyguları onu alt ettiğinden bana sırtını döndü.

Ne diyeceğimi bilemiyordum bile. Onu onaylamak dışında bir şey söylersem muhtemelen öfke patlaması yaşayacaktı ama nedense onu onayladığımı sesli olarak dile getiremiyordum da zaten.

Hep yasaların belli tarafında kalmıştım. En uygun yollarla, adalet için dur durak bilmeden çalışmıştım.

Ama Lana çabalamıştı. Jake çabalamıştı. Görmezden gelinmişlerdi.

"Marcus'u sevmiştim," dedi bana dönerek. Gözyaşları göz pınarlarından damlamak için mücadele ediyordu sanki. "Onu seviyordum ve kapalı kapıların ardında sevmeye devam etsem de insanların içinde ona küçük kirli sırrımmış gibi davranıyordum. Marcus, ona sunduğum sevginin zerreleriyle bile yetiniyordu

çünkü benden vazgeçemeyecek kadar beni seviyordu. Fakat çok daha iyisini hak ediyordu."

Gözlerinden dökülen yaşları öfkeyle sildi.

"O hayattayken ona hak ettiğini veremedim. Şu an yaşıyor olsa onun için neler yapabileceğimi düşünmeden tek bir ânım geçmiyor. Onu hep cepte görmüşüm. Birbirimize karşı hislerimizi basit sanmışım. Aramızdakilerin kahretsin ki ne kadar nadir olduğunu da, ne kadar çabuk ellerimizden kayıp gidebileceğini de hiç fark etmemişim."

Tekrar yavaşça sandalyeye oturdu, sanki dizleri artık onu taşıyamıyordu.

"Lana... Bir gün onun da benim Marcus'u sevdiğim gibi birini seveceğini hiç düşünmemiştim. Tüm hisleri ondan alındı sanıyordum. O herifler Lana'nın kalbinin her bir parçasını yok etti sanıyordum. Onu hayatta tutan tek şey saf ve katıksız öfkesiyle içinde yanan ateşti."

Başını kaldırıp tekrar gözlerime baktı. "Seni sevdi. Tüm bunların nasıl ilerleyeceğine dair iki öngörüsü vardı. Biri, senin de onu, onun seni sevdiği kadar sevmenle ve ne olursa olsun onun yanında kalıp acısını kendi acınmış gibi kabul etmenle sonlanıyordu. Ne yazık ki sen ikinci seçeneği seçerek, ben her ne kadar çaresizce haksız olduğumu kanıtlamanı istesem de beni haklı çıkardın."

Hâlâ ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Nefret dolu bakışlarını benden ayırmadan ara ara gözyaşlarının akmasına müsaade ederek konuşmaya devam ediyordu.

"Gerçek aşk mıydı? Lana'nın sana karşı beslediği hisler? Bu, insanın işlediği tüm suçları bir kenara atıp ruhunun derinliklerine bakmayı gerektiren türden bir sevgiydi. Lana bir çocuğu kurtardı. Lana seni kurtarmak için *her şeyi* riske attı. Lana, Plemmons'ı öldürerek sayısız kadını kurtardı. Ama sen yine

de kendi geleneksel ahlaki değerlerinin çerçevesinden bakarak onun canavar olduğunu düşünüyorsun. Senin nezdinde, tekrar huzurlu hissedebilmek yerine sonsuza dek kurban olarak kalmak daha iyi bir seçenek. Çünkü gerçek bir canavarın ölümü, yalnızca merhametsiz birinin ellerinden olabilir."

"Lana nerede?" diye sordum yavaşça. Onu daha da sinirlendirmek istemiyordum.

"Lana bulunmak isterse onu bulman için sana müsaade eder. Kimliğinin bilinmesi onu durdurmayacak. Fedakâr, sevgi dolu, inanılmaz biri olan Marcus, yalnızca tek bir bencil istekte bulundu. O isteğini yerine getirmemektense mezara girmeyi tercih ederim, Lana da öyle. İntikam. Lana'dan istediği tek şey buydu. Ve intikamı alınacak."

"O nerede?" diye sordum tekrar.

"Hikâyedeki taşların yerli yerine oturmasını sağladı, böylece sizi yavaşça gerçeğe götürürken her şeyi idrak etmenize yardım edecek. Çektiği bütün işkenceleri. Ailesinin yüzleştiği acıları. Sana dair umutları için her şeyi değiştirmişti. Sen de her şeyin içine sıçtın."

"O nerede, Jacob?" dedim dişlerimi sıkarak.

Beni süzerken dudakları kıvrıldı. "Jake demeni tercih ederim," dedi alayla. "Sen çoktan kaybettin. Lana'yla uzun zamandır hiç yorulmadan bu kasabayı inceliyoruz, kilit noktadaki kişilere ulaşabileceğimiz tüm muhtemel hamlelere karar verdik. Her bir sonuca hazırlandık, on adım öndeyiz. Kimliğimizi bilmenin size faydası dokunmayacak. Hatta onlara Victoria'nın benim yardımımla mezarından dirildiğini söylemeye ne dersin? Hepsi aklını kaçırır."

Ona dik dik bakarken çenem seğirdi.

"Sana, o nerede dedim."

"Bu artık seni ilgilendirmez," dedi ilgisizce. "Sen, yapma ihtimalin olan en kötü şeyi yaptın. Bu yüzden buraya asıl söylenmesi gerekenlerin yerine ulaştığından emin olmak için geldim. Sen onu susturdun. Dinlemeyi reddettin. Artık onun hayatta kalmak istemesine yetecek bir sebep olabilmek için dua edeceğim."

Silahımı kaldırarak ona nişan alsam da tetiğe basmak gibi bir niyetim yoktu.

"O nerede? Tekrar sormayacağım."

Gözlerindeki bakış buz kesti. "Dediğim gibi, tüm olasılıklara karşı hazırlık yaptık."

Sanki ellerini başının arkasına koyacakmış gibi yavaşça kaldırdı ama başına değil kulaklarına uzanıp bir şey yerleştirdi.

"Ayrıca bu konuşmanın ortalama ne kadar süreceğini bile hesapladığımdan bahsetmek isterim."

Ne söylemek istediğini sorgulamama fırsat kalmadan tiz, kulaklarımı delip geçen bir ses duyuldu. Bir davul misali kuvvetli darbeler alıyormuş gibi hissettiğim başıma uzandım. Kulaklarımdaki ses eziyetini artırırken dizlerimin üstüne düştüm, kalkmak için çaba gösterdiğim sırada gözlerimi de kapatmıştım.

Ses, başladığı gibi aniden sona erdi. Ancak kulaklarımın duyma yetisini tekrar kazanabilmesi birkaç dakika sürmüştü. Cızırtı kesildiği an rahatladım. Gözlerimi açtığımda Jake çoktan gitmişti. Beni dizlerimin üstüne çökmek zorunda bırakan duvardaki kutuya baktım.

Gerçekten Lana gibi o da her şeyi kahrolası tüm detaylarıyla planlamıştı. Gerçi Lana, sonucun farklı olmasını ummuştu belli ki.

Zihnim kahrolası bir mikserin içinde çırpılmış gibiydi. Tepetaklak olmuştum. Yukarısı artık aşağı, sağım artık soldu. İyi, kötüydü.

Kendime engel olamadan yumruğumu duvara geçirdim. Parmaklarım sert ahşapla buluştuğu an koluma yayılan keskin acıyı görmezden geldim.

FBI'a katılmadan çok öncesinde tüm hislerimi kontrol etmeyi öğrenmiştim. Öfkemi gizlemeyi çözmüştüm. Sert durmayı, fazla güçlü dalgalanan tüm hisleri bastırmayı ögrenmiştim.

Ama bugün yapamazdım.

Kendimi kaybettim, kalbim göğsümü delip geçerken kulübedeki her şeyi yıktım. On beş yılı aşkın süredir ilk kez tepkimi dışa vurdum.

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

İkinci Bölüm

İşte o günahla melekler düştü.

-William Shakespeare

Alyssa Murdock, ağaçların arasından onu izlediğimden habersiz bir şekilde içeceğini yudumlarken yüzünü buruşturdu. Hareket ettikçe vücudundaki morlukları görüyordum.

Duymakla görmek farklı şeylerdi.

Kurbanlarımın bazılarının çocukları vardı. Alyssa, yetişkin olmayan tek çocuktu.

Sekiz yaşındaydı ve hâlâ çocuktu. Geçmişinde çok fazla yara bere, kalbinde çok fazla çizik vardı. Yaşadığım boktan hayata rağmen bir kez olsun babamın öfkesinin muhatabı olmamıştım. Bana hiç vurmamıştı. Üzerime titremiş, beni çok sevmişti. Her çocuğun hissetmesi gerektiği hislerdi bunlar.

Ancak Greg Murdock kızını çok fazla dövüyordu.

Bu yüzden listemin üst sıralarındaydı.

Arkamı dönüp ağaç evde oynadığı arkadaşları görmesin diye tenindeki morlukları gizleyen kızdan uzaklaştım. Kapüşonumu kapatarak tekrar gölgelere çekildim.

Hadley'nin numarası yine sessizce ekranımda belirdiğinde çağrıyı tekrar reddettim. Bakışlarım üstte beliren mesaja kaydı. İçimde bir suçluluk duygusu kıpırdıyordu. Ancak başka hiçbir his, kendi çizdiğim o sınırı aşamıyordu.

HADLEY: Logan öğrenmiş!

Endişelendiğinin farkındaydım, bu yüzden arayıp duruyordu. Ama tam da şu an biriyle konuşabilecek kadar kendime güvenmiyordum.

Jake'in yanından ayrıldığımda akacak gözyaşım kalmamıştı, geçen her bir dakikada kalbimin üstü yeni bir buz katmanıyla örtülüyordu.

Tekrar o hayatta kalma moduna girmiştim, acımda boğulmama neden olacak tüm hislere kendimi kapatmıştım. Şu an hissetmek için kendime fırsat tanırsam ağlamaya asla son veremezdim.

Artık gözyaşı akıtmak için vaktim yoktu.

Biliyorum. Kendine dikkat et sen. Benim için endişelenme.

Ve beni kabul edip anladığın için teşekkür ederim.

Son mesajı göndermek üzere parmağım ekranın üzerinde durakladı. Sonunda mesajı gönderip telefonumu kapattım ve bataryasını çıkardım. Ardından sadece Noel döneminde ve yazın buraya gelen Dalia ailesinin kibarlığı sayesinde el koyduğumuz eve döndüm.

Ev tenhada sayılırdı. Kalın ağaçların ardında kaldığı için ana yoldan görünmüyordu. Eve giden incecik bir yol vardı ve birisi yaklaşırsa diye bizi uyaracak alarmlar kurmuştuk.

Son yaklaşıyordu.

Ama artık umurumda değil gibiydi.

Duygusuzluğum, yalnızca hayatta kalabilmek için hissizleşmemin bir sonucuydu.

Uzun garaj yolunda ilerlediğim sırada bir araba yanımda durdu. Başımı çevirdiğimde beni izleyen Jake'in gözleriyle karşılaştım. Bakışlarımı kaçırdım çünkü beni inceliyor, izliyor, gözlerimdeki ışık solduğu için niyetimin ne olduğuna dair endişeleniyordu.

Abim beni kurtarmak için kendi hayatını feda etmişti. Logan benimle olmasa bile hayatta kalışımı abime borçluydum. Hem de hayatım artık ruhsuz, bomboş bir şekilde varlığımı sürdürmekten ibaret olsa da... Yaşamayı nihai hedefim hâline getirecek arzu artık içimde yoktu.

Önceliğim işin sonuna varmak, abimin son arzusunu yerine getirmek ve sonunda tüm sefaleti geride bırakmaktı.

Jake arabayı yolun sonuna park ettiğinde araçtan indi ve karşıma geçti.

"Yine ormana mı kaçtın?" diye sordu Jake.

"Biraz keşif yaptım. Bu gece Murdock'ı indiriyorum."

"Bu gece mi?" diye sordu sesinde endişeli bir tonla.

"Bir şeyleri bıçaklamaya ihtiyacım var, onun da bıçaklanması lazım. Birbirimizin işini görebiliriz gibi duruyor," dedim duygusuzca.

Kolumdan tutarak yürümeme engel olduğu an endişeli bakışlarına karşılık verdim.

"Lana, bir durup soluklan. Logan..."

"Logan'ın asla hayatıma girmemesi gerekiyordu," dedim soğuk bir ses tonuyla. Kalbimde yavaşça alevlenmeye başlayan o sızıyı görmezden geldim.

Göğsümü ovuşturma arzumu bastırmak zorundaydım çünkü böyle bir şey yaparsam hislerimi ele vermiş olurdum. Bunun yerine arkamı dönüp eve girdim. Jake beni takip ediyordu. Arkamı döndüğümde gördüğüm şey hiç hoşuma gitmedi.

En yakın dostum gözlerinde yoğun bir acımayla bana bakıyordu.

"Bunu görmen lazım," dedi telefonunu çıkararak. "Logan'la konuştum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, ağzım açık kalmıştı. "Ne? Niye böyle bir riske girdin ki?"

"Riske falan girmedim, ayrıca senin için gireceğim herhangi bir risk de büyük olamaz. O seni dinlememişti, ben dinlettim." Arkasını dönüp yürümeye başladığında peşine takıldım.

Tüm gün göz pınarlarımda bekleyen gözyaşlarımı bastırdım. "Buna hakkın yoktu," dedim dişlerimi sıkarak.

Arkasını dönüp bana bakarak geri adım atmaya başladı.

"Beni bulduğunda çoğu şeyi zaten kendi kendine anlamıştı. Endişelenme, Lana. Oyunu senin tarzınla oynuyorum."

Olduğum yerde durdum, içimdeki soğukluk yeniden kendini belli etmeye başlamış ve akmak üzere olan gözyaşlarımı silmişti. Bunu Jake de görmüş olacak ki yüzü düştü.

"Ben oyun falan oynamıyorum, artık işin ucunda bir ödül de yok."

Yanından geçtiğim sırada inledi. "Kahretsin, Lana. O niyetle söylemediğimi biliyorsun."

"Biliyorum. Tekrar koşuya çıkmam lazım, dönünce bu geceki cinayeti konuşacağız."

Bileğimi yakaladığında hızla hareketa geçerek arkasından bacaklarımı beline doladım ve üstüne çıkarak onu oturma odasında yere devirdim. Tüm kaslarımı kullanarak onu olduğu yere bastırdığım an inledi.

"Nasıl oluyor da o siktiğimin derslerini birlikte almış olmamıza rağmen sen uzman oluyorsun da ben başlangıç seviyesinde kalıyorum."

Elimden geleni yapmama rağmen etrafımı saran buzlar çözüldü ve dudaklarım hafifçe kıvrıldı.

"Nasıl aynı teknoloji eğitimlerine katılmamıza rağmen sen sanal imparatorluklar kurarken ben daha kendi akıllı telefonumu çözemiyorsam o sebeple."

O da bana gülümseyince üstünden çekilip kalkmasına yardım ettim. Gülümsemesi yavaşça silinirken eski ciddiyetinin döneceğinin farkına varmıştım bile.

"Görmen gereken bir şey var."

Onu yere yatırdığımda düşen telefonunu alırken merakla onu izliyordum. Telefonunun kilidini açıp ekranda hızla bir şeylere tuşladı. Ben boş boş pencereden dışarıyı izlerken o telefonunda bir şey arıyordu.

Delaney Grove bir zamanlar benim evimdi. Sonra cehennemim hâline gelmişti.

Şimdiyse sadece buradan gitmek istiyordum çünkü artık hiçbir anlamı yoktu.

Ama Marcus için anlamı vardı.

Annem için vardı.

Babam için vardı.

Hepsi buraya gömülüydü. Tıpkı Kennedy Carlyle gibi. Gerçi onun mezar taşında da Victoria Evans yazıyordu.

İncelikle ördüğümüz bu plan nasıl da karmaşıktı.

Kusursuz bir plandı. Delirip zihnimin karanlık çukurunda kaybolmanın yaşanabilecek en kötü şey olduğunu sanıyordum. Belli ki en kötüsü âşık olmamdı. Karanlık, benim çarpık, küçük dostumdu yalnızca.

"İşte," dedi Jake telefonundan oynat tuşuna basarak.

O otururken ekrana baktım. Videodaki zaman damgası bir saat öncesini gösteriyordu. Logan'ı görünce kalbimin hızla çarpmasına engel olamadım.

Yumruğunu duvara indirdiğinde yüzümü buruşturdum. Düşmeyi bekleyen yaşların gözümü yakmasını görmezden geldim. Logan kendini kaybederek sandalyelerden birini odanın diğer ucuna fırlattı. Boşluğa bağırırken art arda her şeyi kırıp dökü yordu.

Köşeden bir sopa alıp pencereye indirdi, camları patlattı. Ardından elinde sopayla tüm odayı gezip kontrolünü yitirirken karşısına çıkan her şeyi kırdı.

Yavaşça arkamdaki duvara yaslandım. Oturana dek aşağı doğru kaydığım sırada videoya bakıyordum. Kontrolünü asla kaybetmeyen bir adamın çöküşünü izliyordum.

Bu benim hatamdı.

Çekip gitmeliydim.

"Seni seviyor," dedi Jake omzumu hafifçe sıkarken. Yerinden kalkmış yanıma gelmişti.

Logan'ın odadaki her şeyi kırıp döküp geride hiçbir şey bırakmamasını izlerken Jake'in elinden uzaklaştım.

"Beni, benim onu sevdiğim gibi sevmiyor," dedim boğuk çıkan sesimle. "Onu, uğruna dünyayı yakıp kül edebilecek kadar seviyordum."

Logan'ın öfke patlaması sona erince ekrana dokundum. Başını geriye attı, tavana bakarken göğsü hızla inip kalkıyordu.

Sonunda kulübeden çıkıp kapıyı tekrar açılmasına sebep olacak kadar kuvvetle çarparak kapattığında yüzüne sakinlik maskesini yerleştirmişti bile.

"Beni, sadece ihanete uğramış hissedecek kadar seviyor," diye ekledim fısıldayarak.

Jake yanımda kaskatı kesildi. Gözümden firar eden bir damla yaşı silerken telefonunu ona uzattım.

"Ona hiç vakit tanımadın ki, Lana. Belki şimdi..."

"Şimdi ne?" diye sordum çileden çıkarak. "Onunla el ele, gün batımına doğru uzaklaşmak istemiyor muyum sanıyorsun? İnatçılık yapmıyorum, Jake. Cinayetlerin hepsini bitirebilmek için ilerlediğim bu yolda, zihnimde kaybolacağım o karanlık seni endişelendiriyor çünkü sürekli gerçekliğe tutunamayacağımı düşünüyorsun. Ama şu an mantıksız davranan sensin. Logan gerçeği öğrendi. Beni becerdi, yatağa kelepçeledi ve gitti... Gözlerinde tiksintiyle acı dışında hiçbir şey yoktu."

Tekrar kendimi kaybetmek istemediğim için boğazıma yükselen hıçkırığı bastırdım.

Dudaklarım titrerken Jake'in gözleri yaşla dolmuştu ama konuşmaya devam ettim: "O çok saf. Çok iyi. Çok dürüst ve içten. Çok nazik ve anlayışlı. Bu huyları yüzünden ona âşık oldum çünkü onda, birinde olmasını hayal ettiğim özelliklerin hepsi, *hepsi* vardı. Ve beni sevdi. Buna rağmen ben, ona âşık olmama sebep olan tüm bu özellikleri lekelemek istedim. Niye? Bencilce onu karanlığa çekip yanımda kalmasını sağlayabileyim diye. Çok yanlış bir karardı."

"Bu bencilce değil, Lana," diye karşı çıktı Jake temkinle.

"Marcus'tan sonra aradığın aşkı bulamadın, üstelik Marcus'un senin için tek dileği bu olmasına rağmen. Sana bıraktığı notta hayatına devam edip aşkı bulman için resmen yal-

varmıştı. Bana bu kahrolası kasabayı yakmam için yalvardığı gibi. Onun son dileğini yerine getirmek için sen üstüne düşeni yapmadın çünkü benim yapmam gereken şeye yardım etmekle meşguldün. Belki de bu ortaklığa son vermenin artık vakti gelmiştir. Sen de sonunda yapman gereken şey için bir fırsat bulursun."

Gözleri öfkeyle parladı. Yerinden fırlayıp karşıma geçti.

"Birbirimize bunu asla yapmayacağımıza yemin etmiştik, Lana. Yaşadıklarımız bizi ne kadar boğsa bile birbirimizi asla itmeyecektik. Canın yandığı için beni uzaklaştırmak gibi kahrolası bir hakkın yok. Anladın mı beni? Bir daha *sakın* Marcus'u bana karşı kullanma. Anlıyor musun?"

Sıktığımın gözyaşları art arda dökülmeye başlarken boğazımda oluşan yumruya rağmen yutkundum. Zayıfça başımı salladım. Kendimden nefret ediyordum. Jake'in kolları bedenime dolandığı an ona karşılık verdim.

Orada öylece durup kucaklaşırken bir anlığına sarılışı, kokusuyla bana Marcus'muş gibi hissettirdi. Gözlerimi kapatıp abim geri dönmüş, bana sarılıyor, omuzlarıma yüklediği yükten dolayı pişmanlık duyuyor gibi hissettim.

Jake'in mutlu olmasını istemişti. Benim öfkeyle hareket etmemi.

Jake'in böyle bir görevi yerine getiremeyecek kadar nahif olduğunu düşünüyordu.

Öfkenin kırgın kalbimi alevlendireceğini biliyordu.

Ben daha bir canavara dönüşmeden önce abim kim olacağımı biliyordu.

Jake'in Marcus olduğu illüzyon yavaşça silinirken yüzümü göğsüne yaslamıştım. Karşımdakinin Jake olduğunu bilmek de beni rahatlatıyordu. On yıldır benim abimdi.

Başımı çevirerek yanağımı göğsüne iyice yaslarken Logan'ı gösteren monitöre baktım. Şu an kasaba meydanındaydı, ihanete uğramış bir adam gibi görünmüyordu.

Ekibiyle konuşuyordu ama monitör sessizdeydi. Ne dediğini bilmiyordum. Sinir krizi geçirip kendini kaybetmesinin üzerinden bir saat geçmişti. Şimdiye kadar onları beni bulmaları için göndermiş olmalıydı.

"Bazen abimin, tüm bunları yapabileceğimi düşünmesine neyin sebep olduğunu merak ediyorum," diye sordum sessizce.

Jake kollarını omuzlarıma doladı. "Tanıdığı en güçlü insan olduğunu düşünüyordu ve sürekli senin içinde yanan o ateşten söz edip duruyordu, Victoria," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Bana bir daha öyle seslenme," diye fısıldadım.

Başımın tepesine bir öpücük kondurarak iç çekti. "Tüm bunlara istediğin zaman son verebiliriz. Verdiğin sözü yerine getirmekten fazlasını yaptın."

Bakışlarım, Şerif Cannon'ın memurlarıyla yaptığı gizli bir toplantıyı gösteren monitöre çevrildi. Gözlerimi kıstım, plan yaptıklarını biliyordum.

"Hayır. Duramam. Bu işi bugün bitirmezsem bizim yüzleştiğimiz acıyla başkaları da yüzleşecek. Asla durmayacaklar ve kimse de onları durduramayacak. Eğer şimdi her şeye son verirsem yaptıklarım boşa gider. Bunların bizim başımıza gelmesinin bir sebebi olduğuna inanmaya ihtiyacım var. Üstelik o sebep, bu işi kökünden temizleyecek kadar hastalıklı olan kişinin yalnızca ben olabileceğim gerçeği olsa bile."

Geri çekildiğim an Jake beni bileklerimden tutup tekrar karşısına çekti. Gözlerimiz buluştuğunda bakışlarındaki çelik gibi sağlam pırıltı bana göz kırptı.

"*Sen* hastalıklı değilsin. Marcus haklıydı. Sen tanıdığım kahrolası en güçlü insansın. Sen hasta değilsin, Lana. Sen dünyayı bu *hastalıklı* kasabadan kurtarabilecek kahrolası bir kara meleksin."

Ona hafifçe gülümseyerek sözlerinin bana iyi geldiğini düşünmesini sağladım. Ne olduğumun önemi yoktu. Kim olduğumun da önemi yoktu.

Önemli olan tek şey, görevimi yerine getirmemdi.

Ailemin intikamını almamdı.

Ve bu kasabayı yakıp kül etmemdi.

Canavar olmak için sevildiğimi hissetmeme gerek yoktu.

Hatırlamam yeterliydi.

Üstelik güneş batmaya bu denli yaklaşmışken hatırlamak çok zor değildi. Karanlık gökyüzü ben müsaade ettiğim müddetçe anıları canlandırıyordu. Bir kereliğine anıların zihnimden sızmasına izin verdim.

"Hayır!" diye bağırdım babama uzanarak. Memur Murdock beni tutup geri iterken neredeyse sol kolumu yerinden çıkaracaktı. "Babam yapmadı! O yapamaz!"

"Geceleri hep yanımızdaydı!" diye bağırdı Marcus. O da Memur Briggs'le kendi savaşını veriyordu. Memur, Marcus'un kolunu arkaya doğru kıvırarak onu duvara itti.

"Sorun yok çocuklar," dedi babam. Gözlerinden yaşlar akıyordu. "Karşı koymayın. Ben iyiyim. Her şey yoluna girecek. İşlemediğim bir suçtan dolayı beni içeri atamazlar."

"Neyse ki işlediğin suçlarla hüküm giyeceksin, orospu çocuğu," dedi Şerif Cannon sertçe. Babamın karnına yumruğunu öyle sert geçirdi ki, babam elleri sırtında kelepçeliyken iki büklüm olarak yere serildi.

Marcus da ben de bağırıyorduk ama nafileydi. Şerif, babamın yüzünü tekmelerken durması için ona yalvarıyorduk. Babam sırtüstü döndüğünde aldığı darbeler yüzünden ağzından kan akıyordu.

Karşımızda güçlü durmaya çalışıyordu ama şerif onu tekrar, bu sefer sağ tarafından tekmeleyince dudaklarından bir hıçkırık fırar etti.

"Yavaş, burada olmaz," dedi Kıdemli Özel Ajan Johnson. Bizi tutan memurlardan kurtulmaya çalıştığımız sırada sırıtarak bize baktı. "Ama siz de şunu iyi bilin, babanızın işlediği suçların kanıtı var."

Ardından babamın yanına eğildi.

"Bir daha asla özgür olmayacaksın, buna bizzat emin olacağım. Karşılığında ne yapmam gerekirse gereksin," dedi Johnson yüzünde uğursuz bir gülümsemeyle.

Tekrar kurtulmaya çalışınca Murdock beni duvara yasladı. Ağırlığını üzerime verdiğinde acıyla inledim. "Belki de bu adama dersini verip kadınlarımıza yaptığı o hastalıklı şeylerin hepsini ona izletmem gerekiyordur..." Saçlarımı kenara iterken konuşmaya ara verdi. Kaskatı kesilmiştim. "Kızını kullanarak mesela," diye ekledi. Sesi ürkütücü bir vaat sunuyordu.

"Hayır!" diye bağırdı babam. Şerif onu tekrar tekmeledi.

"Öyle bir şey yaparsan seni bizzat tutuklarım," dedi Johnson sertçe. "Biz Evans'ın peşindeyiz. Onlar sadece çocuk. Hadi. Adamımızı tutukladık. Önümüzde uzun bir yol var."

"Her şeye şimdi de son verebiliriz," dedi Briggs. Marcus'u sıkıca tutuyordu.

Murdock beni tutarken hâlâ iğrenç bedenini bana bastırıyordu.

"İşleri benim yolumla çözeceğiz," dedi Johnson tersçe. "İntikamınızı alacaksınız. Ama şu an benim yolumla ilerleyeceğiz."

Babamı öyle dövmüşlerdi ki onu ayağa kaldırdıklarında kendini kaybetmek üzereydi. Ağlayarak gerçeği bizden dinlemeleri için tekrar yalvardığımda babamın başı düştü. Beni DUYMALARI için yalvarıyordum. Ama kimse dinlemiyordu.

Kimse umursamıyordu.

Johnson ve şerif babamı kapıdan çıkarıp götürürken tüm dünyamın parçalara ayrılmasını izledim.

Murdock beni çekip duvarla aramda küçük bir boşluk bıraktıktan sonra sertçe tekrar duvara yasladı. Başım döndü, ağzıma kan tadı dolmuştu.

"İkinizin işi daha bitmedi," dedi gözlerinde karanlık bir parıltıyla.

Briggs abimi yere itti. Yavaşça yerden doğrulmaya çalışan abimin yanına koştum. Briggs ve Murdock kahkahalar atarak yanımızdan ayrılırken Marcus'un elini tuttum.

"Babamı suçlu bulamazlar. Her şey kâbusa dönüşecek," dedi abim otururken. Bana dönen bakışları sert ve kararlıydı. "Söz veriyorum, Victoria. Babamın masum olduğunu kanıtlayacağız."

İşin sonunda masumiyetin bir önemi kalmamıştı. Kanıt olarak DNA örneklerini sunmuşlardı çünkü.

"Hay sikeyim," dedi Jake. Köşedeki monitörün karşısına geçip otururken beni düşüncelerimden çekip çıkardı.

Küçük Honda'dan inip tüm heybetiyle karşısındaki kiliseye bakan Dev Thomas'ı görünce gözlerim hayretle irileşti. Kyle'a olanları duyduğuna şüphe yoktu.

"Burada ne işi var?" diye sordu Jake.

"Öğrenmenin tek bir yolu var," dedim sırıtarak.

Ona Lawrence ve Tyler'dan duyduklarımı, Dev'in o geceki eğlencelerine aslında katılmadığı için onun canını bağışladığımı anlattım. Eğer düzenlenen bu ava katılmayacaksa neden kasabaya gelmişti ki?

"Yanına mı gideceksin?" diye sordu Jake. O sırada Dev, içeride kameraların olmadığı kiliseye adım atmıştı.

Buna cevap vermeme gerek yoktu. Murdock ölmek için birkaç saat daha bekleyecekti artık.

"Dikkat et. Logan'ın diğerlerine ne anlattığını öğrenmek için kayıtları gözden geçirmem lazım."

"Hadley'yi ara," dedim omzumun üzerinden ona bakarak.

"Ona güvenebileceğimizden emin misin?" diye sordu, gergindi.

"Ona güvenmene gerek yok. Sadece senin güvende olmanı riske atmayacağıma güven."

Başını sallarken iç çekerek telefonlardan birine uzandı.

"Ne olur ne olmaz diye kasabanın sınırına gideceğim."

Jake elindeki işe odaklanırken ben evden çıkıp pencereleri koyu renk filmle kaplı olan arabaya atladım. Hızla ormandan çıktıktan sonra kasabaya varınca bile hız sınırına uymak için yavaşlamadım. Şu an polisler hız sınırına takılacak değillerdi, sonuçta hepsi şerifin oğlunun intikamını almak üzere savaşa girmeye hazırlanıyorlardı.

Kızının öldürülmesi o adamı yıkmıştı. Kızı herkesin görebileceği bir yerde bırakmışlardı, ki bu da bizim sokaklarda dayak yiyip tecavüze uğramamızla sonuçlanmıştı.

Umarım oğlunu da kaybetmek onu gebertirdi. Önceki yasını ona hatırlatmak için oğlunu kasabadakilerin gözünün önüne asmak hoş bir dokunuş olmuştu. Kızı kendini beğenmiş bir sürtüktü ama ölmeyi hak etmemişti.

Peki ya Kyle? Kyle, çok daha beterini hak ediyordu.

Eczanenin yanına park ettim ve iki sokak ötedeki kiliseye doğru yürüdüm. Tuzağa düşmediğimden emin olmak için dikkatlice etrafımı gözlüyordum.

Kimsenin dikkatinin kilisede olmadığından emin olunca arka tarafa geçerek gizlice içeri girdim. Bir anda alevler içinde yanmaya başlamadığımı fark etmek beni mutlu etmişti. Belki de Kyle'ın neredeyse tamamen derisi yüzülmüş ve hadım edilmiş

cesedini çan kulesinden sarkıtmama rağmen şeytan beni hâlâ tamamen ele geçirmemişti.

Kilisenin nefine ulaştığımda duraksadım. Annemin bir zamanlar kasaba gösterilerinde rol aldığı sahneye çıkan perdenin ardındaydım.

Dev, dizleri üstüne çökmüş, dua ederken ellerini birleştirmişti. Yaşların firar ettiği gözleri kapalıydı.

Şey... Bunu beklemiyordum işte.

"En son bu kasabadayken işlediğim günahlar için beni affet," dedi Dev, boğuk bir sesle. "Üstelik bu affı hiç hak etmediğim hâlde. Bana, artık yapılması gerekeni yapacak gücü ver, kız kardeşimi zarar görmekten de misillemelerden de koru, Tanrım."

Başımı eğerek onu süzdüm. Bakışlarım etrafta gezinirken hâlâ tuzağa düşürüldüğüme dair bir ibare arıyordum. Her şey yerli yerinde görünüyordu.

Emin olmak için yanıma aldığım kullan at telefonumdan Jake'e mesaj attım.

Kiliseyi izliyor musun?

JAKE: Kimse o tarafa gelmiyor. Federaller kasaba merkezinde ve asıl katille ilgili yeni kanıtlar bulabilmek için kapı kapı gezmeye karar verdiler. Johnson, Cannon ve memurlar belediye binasında senin kim olabileceğini ve seni nasıl ortaya çıkarabileceklerini tartışıyorlar. Ortalık sakin.

Asıl katil mi? Niye?

JAKE: Asıl katilin kim olduğunu çözmeye çalışıyorlar. Şimdilik odak noktaları değişti. Logan sırrını saklıyor gibi görünüyor... Tabii Hadley bana yalan söylemediyse ve oyun oynamıyorlarsa.

Ne soruyorlar?

JAKE: İlk cinayetin, annenle babanın ilk buluşma tarihinin yıl dönümünde işlendiğini öğrendiler. Ayrıca kadının dış görünüşünün annene çok benzediğini de.

Elimdeki telefonu sıkarak yorgun bir nefes verdim, bunu sorgulamayacaktım. Şu an dikkatimi dağıtacak hiçbir şeye ihtiyacım yoktu.

Soğukkanlı katil maskemi takıp kolaylıkla rolüme büründüm. Bu versiyonuma dönüşmek daha kolaydı. Umursamayan, hatta irkilmeyen versiyonuma.

Dev'in gözleri hâlâ kapalıydı. Kenardan atlayıp nefin köşesine ilerledim ve kürsünün hemen yanına oturdum. Dev'in neredeyse iki metre ilerisindeydim. *Hâlâ alev almamıştım.*

Bir dakika daha duasına devam ettikten sonra gözleri açıldı. Karşısında birini görünce hayrete kapılarak sendeledi ve kıçının üstüne düştü.

"Merhaba, Dev. Uzun zaman oldu."

Yüzü kireç gibiydi. "Victoria," diye fısıldadı beni şaşırtarak.

Şaşkınlığımı gizledim. "Beni ilk sen tanıdın."

Başını yavaşça sallarken duyulabilir bir şekilde yutkundu. "Cinayetleri duyduğum an sen olduğunu anladım," dedi. Yavaşça dizlerinin üstüne otursa da kalkmaya çalışmadı. "Marcus o gece, senin bir ölüm meleği olarak dirileceğine dair yeminler etmişti.

Bugünün geleceğini hep biliyordu. Ve gözlerin... Gözlerin seni ele veriyor."

Bahsi geçen gözlerimi devirdim. Öne eğilerek umursamaz bir soğuklukla onu süzdüm.

"Seni bağışladım ve sen, Kyle derisi yüzülüp tam da bu kilisenin kulesine asılır asılmaz çıkageldin. Neden buradasın?"

Dudağı titredi. Elleri de korkudan titremeye başlamıştı. Bu korku hoşuma gitmişti.

"Doğru olanı yapmaya geldim. Onlara söylemeye..."

"Ölü bir kızın intikamını almak için mezarından dirildiğini mi söylemeye?" dedim usulca. Dudaklarım karanlık, alaylı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Hayır!" dedi telaşlanarak. "Hayır," dedi tekrar. Bu sefer etrafına bakınırken daha kısık sesle cevap vermişti.

Telefonumu açıp kameraları gösteren uygulamaya girdim. Dev, kendini toparlamaya çalışırken ekranlar arasında geçiş yaparak kameralara baktım. Bana yaklaşan kimse olmadığından emin olduktan sonra dikkatimi tekrar ona verdim.

"Federallere olanları anlatmaya geldim," diye devam etti. "İkiye ayrıldıklarını duydum. Johnson, diğer federallere karşı çalışmaya başlamış."

Dudaklarım seğirdi. "Şimdi anlaşıldı. Gerçi olanları biliyorlar."

"Diana onları aradığını söyledi."

Gülümsemem hafifçe soldu. Diana mı? İkisi iletişimde miydi?

İhanetin sızısını görmezden gelerek dikkatimi Dev'den ayırmamaya gayret ettim.

"Hâlihazırda bildikleri hikâyeyi anlatmaya mı geldin yani?"

Yavaşça başını iki yana salladı. "Hayır. Kalanları anlatmaya geldim. Bilmedikleri kısmı. Kyle'ın annesiyle ilgili kısmı."

Nefesim kesildi.

"Asıl katilin kim olduğunu söylemeyi de planlıyorum, Victoria. Babanın adını temize çıkarmalarını ve ailene hak ettiği huzuru vermelerini istiyorum. O zaman senin ruhun da huzura erebilir."

Tatsız bir kahkaha attım. "Gerçekten mezarından dirilmiş bir hayalet olduğumu mu düşünüyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Bence intikam uğruna ruhunu şeytana satıyorsun, ben de ruhun tamamen kaybolmadan sana yardım etmeye çalışıyorum. Seni kurtarmak istiyorum."

Bu sefer onunla alay ederek kahkaha attım. "Beni kurtarmak istiyordun madem, bunu on yıl önce yapmalıydın."

Neften atlayıp bıçağımı çektiğimde gerildi. "Ben kaybolalı çok oldu, Dev. Bir fırsatın vardı. Ancak beni kurtarmak yerine, onlar ruhumu bedenimden ayırırken sen kenardan izlemeyi seçtin. Öfke mi kırgınlık mı? Sence ben hangi yolu seçmişimdir?"

Dudaklarını büzdü. "Kurtarılamayacak ruh yoktur, Victoria. Hayır..."

Bıçağı savurduğumda çığlık atarak eğildi. Gerçi kaçmaya çalışsa bile bıçak onun yakınından bile geçmemiş, arkasındaki duvara saplanmıştı. Bu biraz komikti doğrusu.

Bıçak, Şerif Cannon'ın fotoğrafının olduğu, kiliseye çok cömert bir bağış yaptığı için onu öven plakete saplanmıştı. Tam gözlerinin ortasına saplanmıştı, üstelik hedef almak için bakmama gerek bile yoktu.

Dev'in yüzü yine kireç gibi olmuştu çünkü sokakta kanlar içinde yatan o zayıf küçük kız olmadığımın kanıtına şahit olmuştu.

"Daha güçlüyüm. Daha hızlıyım. Daha akıllıyım. Bu kasabadaki herkesten daha ölümcülüm. Ölmeni isteseydim çoktan ölmüş olurdun. Şerif, Kyle'ı seviyor ve onu koruyordu. Gel gör

ki yine de onun derisini yüzdüm ve tüm kasaba ölümüne tanık olabilsin diye kuleye astım. Beni kızdırma, Dev. On yıl önce sırtını döndüğün o kız değilim. Bana yine sırtını döndüğünü fark edersem omurganı söküp alırım."

Şerifin yüzüne saplanmış olan bıçağı çekip almaya gittiğim sırada yutkundu. Omzumun üzerinden ona baktım.

"Ayrıca bir daha bana asla Victoria deme, yoksa öncesinde karar verdiğim şeyi yapıp dilini keserim. Temiz olduğun konusunda hâlâ emin değilim, bana bir daha kendini hatırlatma. Anlaşıldı mı?"

Başını sallarken gözlerinden yaşlar akıyordu.

Yanından geçtiğim sırada ardımdan gelen buz gibi soğuk rüzgâr onu titretti.

"Özür dilerim," dedi ben yanından geçerken. "Çok özür dilerim."

Duraksadım. Bıçağımı sıkıca tutuyordum, kontrolümü kaybedip gerek yokken onu öldürmemek için kendimi kontrol etmeye çalışıyordum. Bu kadar yakınımdayken o gece oynadığı rolü unutmam çok zordu.

"Durdurulamaz olduğumu unutma," dedim arkamı dönmeden. "Diğerlerine göstermediğim merhameti sana gösterdiğime beni pişman etme. Jason'ın sırası geliyor. Sana dönmeme sebep olma. Baban da hâlâ listemde."

"Annemle kardeşim masum," dedi bir anda.

Yüzüm hâlâ kapıya dönüktü. "Annenin masumiyeti tartışılır ama listemde değil. Kardeşin üniversiteye gittiği için *dedikodulardan* hep uzak kaldı. Onun iyiliği için onu bu kadar naif yetiştirme, Dev. Burası, korkunç şeytanların var olduğuna inanmayanlar için zalim bir dünya. Bunu en iyi ben biliyorum."

Tek kelime daha etmeden dışarı çıktım ve kimseye görünmeden bıçağımı hızlıca botuma gizledim.

Birilerinin dikkatini çekmek istemezdim.

Ruhumun zarar görmesinin sebebi onlarken, *onlardan* birinin ruhumu kurtarmaya çalışmasını istemiyordum. *Onlardan* birinin bana vaaz vermesini istemiyordum. İkiyüzlülükleri üzerinde durulmayacak kadar komikti.

Ensemde bir ürperti hissedince dönüp baktım. Dev, peşimden gelmişti. Işıkların düşmediği, karanlığın beni sardığı kaldırımda durdum.

"Federallere gidiyorum ama doğru şeyi yapmak için gittiğimi bilmeni isterim. Nereye gittiğini sorabilir miyim?" dedi çekinerek. Aslana karşı çıkan bir kuzu gibi davranıyordu.

"Birini öldürmeye," dedim arsızca.

Beti benzi attı. Bakışlarını yere indirdi. "Bildiğimi söylememe rağmen asıl katilin kim olduğunu sormadın."

Önüme dönerek hızlı adımlarla geceye karışmadan önce omzumun üzerinden ona cevap verdim: "Çünkü zaten biliyorum."

Duzenleme
Ny.ozlem

Üçüncü Bölüm

Uğranılan haksızlığı hatırlamayı sürdürmedikçe, bu bir hiçten ibarettir.

-Konfüçyüs

Kendimden nefret ediyordum. Bu kahrolası davadan nefret ediyordum. Şu an Lana'yla aramda duran her şeyden nefret ediyordum.

"Her şeyin içine sıçtım," dedim Hadley'nin kulübesindeki sandalyeye otururken.

"Ağzımdan aldın," diye mırıldandı.

"Şu an ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum ama öyle yapmamam gerekiyordu. Onun Victoria olduğunu bilsem öyle..."

Derin bir nefes verirken sözlerimi yarıda kestim, cümlemi bitirememiştim bile.

"Öyle ne?" dedi Hadley doğrularak.

"Öfkeyle onu becerdim, yatağa kelepçeledim, onu çırılçıplak bıraktım ve konuşmasına izin vermedim."

Hadley yanımda kaskatı kesildi.

"Yapmamışsındır," dedi kesik bir nefes vererek. Dişlerini sıkıyordu.

Ellerimi birbirine bastırıp canımı yakacak kadar kuvvetle parmaklarımı birbirine geçirdim. "Onun Kennedy olduğunu, Victoria Evans'a takıntılı olduğunu sanıyordum. *Onun* Victoria Evans olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Bilsem *her şey* farklı ilerlerdi. Yine aklım çok karışırdı, evet ama ona öyle boktan davranmazdım. Benimle oynadığını sandım. Kırılmıştım. Kandırılmış hissettim. Ve..."

"Takıntılı vekil katiller istikrarsızdır ve saplantı dışında kimseyi sevemezler," dedi Hadley suratını asarak. "Ama o takıntılı bir vekil katil değil. Hayatında hiç kimsenin çekmediği kadar boktan acıya katlanan yaralı bir kız. Sen de işleri daha da batırdın. Aferin sana, Bennett. Aferin anasını satayım."

O ayaklanınca ben de yerimde kıpırdanıp küfrettim. "İşleri batırdığımın farkındayım. Düzeltmeye çalışıyorum, Hadley. Ama onu bulamıyorum. Bu yüzden buraya geldim."

"Düzeltmek derken neyi kastediyorsun," diye sordu şüpheyle beni süzerken.

"Henüz hiçbir fikrim yok. Yaptığı her şeyi öylece kabullenemem. Onu anlamadığımı söylemem de yalan olur. Ben sadece... Bok gibi bir durumdayım," diye inledim başımı ellerimin arasına alarak.

Öne eğilirken gözleri bendeydi. "Senin gibi tertemiz değilim biliyorum ama..."

"Hiç başlama, Hadley," diye araya girdim. Çenemdeki kas seğiriyordu. "İşin içinde işkence ve cinayet varken aklımın karışması, kendimi kaybettiğim anlamına gelmiyor."

Tekrar sandalyesine çöktü ve sıkıntılı bir nefes verdi.

"Üvey babam canavarın tekiydi ve annemle psikiyatristi, o herifi kötü biri gibi gösterdiğim için beni yalancı olduğuma ikna ettiler." Bir anda canını sıkan bu konuya girmesi beni germişti. "Bildiğimiz kadarıyla yetmiş çocuk vardı, Logan."

Gözleri dolmuştu, boğazını temizledi.

"Benim de aklım karışmıştı. Sonra altmış dokuz fotoğraf olduğunu fark ettim."

"Senin fotoğrafın yoktu," dedim sessizce ama bunu zaten biliyordum. Sadece o zamanlar, Hadley'nin onurunu koruyup ekipteki diğer herkesin görmemesi için fotoğrafı saklayanın sevgilim olduğunu bilmiyordum.

"Kendimi kaybetmeme sebep olabileceğinden korktuğu için o kırılgan küçük kızı bana göstermedi. Lana, birçok insanın dayanabileceğinden çok daha fazla acı çekti. Yüzünü tekrar normal bir hâle getirmek için geçirdiği sayısız ameliyatın sebep olduğu fiziksel acı bile berbattır eminim ki. Yaşadığı psikolojik zararı düşün bir de. Ailesini kaybetti. Yuvasını kaybetti. Ellerinden alınmasın diye kimliğinden vazgeçti. Tahmin edebileceğinden çok daha güçlü ve evet, belki hastalıklı bir orospu çocuğunun tekiyim ama onun tarafındayım."

Ellerimle yüzümü ovuştururken boşluğa bakıyordum. Olan biten her şeyi sindirmeye çalışıyordum.

"Benim de idrak edebilmem biraz vaktimi aldı, bu yüzden kararını ver diye üstüne gelmiyorum. Benimle işinin bittiğini söylemenden sonra buraya gelmene izin vermemin sebebi de bu," diye ekledi.

Dudakları kıvrılırken elimi kirli sakallarımda gezdirdim. Lana'nın uyanır uyanmaz ilk iş neden aynı şeyi yapıp bana dokunduğunu çözmeye çalışıyordum. Sürekli bana dokunuyordu, sanki hâlâ gerçek miyim emin olmaya çalışıyor gibiydi.

"Sen onun için her şeydin," dedi Hadley sessizce. "Hayatımda hiç öyle sevilmedim. Senin hayatını kurtardı, Logan. Bu kasabadakiler seni öldürmeye yeltendi ve o seni kurtardı. Bana kalırsa sevdiğin adam için birini bıçaklamak biraz abartılı ama yine de bir hayli etkili."

Normalde olsa kara mizahı hoşuma giderdi. Ama bugün günümde değildim.

Ben gülümsemeyince gözlerini devirdi. "Çok geç olmadan tarafını seçmen lazım, Logan. Arafta kalamazsın. Ben kendi tarafımı seçtim, onunlayım."

"Yani en başından beri adli tıp raporlarını çarpıtıyordun..."

"Öyle bir şeye gerek yoktu. Lana arkasında kanıt bırakmayacak kadar iyi." Yerinden kalkarken iç çekti. "Ama yapardım da. Evet. Bir risk söz konusuysa şimdiye kadar aldığı tek risk sendin. Onu ve abisini paramparça ettikleri o geceden beri inşa ettikleri her şeyi söküp atabilecek o iplik sensin. Bunu elinden alacak mısın?"

"Jake'e kalırsa ben neye karar verirsem vereyim, bu mümkün değil," dedim buruk bir şekilde. Lana'yla Jake'in ne kadar yakın olduğunu merak ediyordum. Lana aralarında cinsel bir şey olmadığını söylediğinde ona güvenmiştim, her nasılsa bu konuda ona inanıyordum. Hem de geçmişinden kalan hayaletleri katletmesine yardım ettiğini bilmeden önce bana bunu söylemiş olsa bile.

"Jake seni tanımıyor, ne kadar iyi olduğunu da bilmiyor," dedi Hadley bilgisayarına uzanırken.

"Onun nerede olduğunu biliyor musun?"

Gözlerime baktı. "Bir tahminim var. Doğru tarafı seçersen sana söylerim. Kararını verince haber edersin."

Hadley'den gözümü ayırmamayı kafama koymuştum. Onu takip ederek dışarı çıktığımda bir adamın yaklaştığını fark ettim.

Adam bir yerden tanıdık geliyordu, ceplerine koyduğu ellerine baktım. Öne çöken omuzlarına ve gözlerindeki korkuya bakılınca tehdit oluşturmayacak kadar uysal görünüyordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kıdemli Özel Ajan Bennett'ı arıyorum. Kardeşim, burada kaldığınızı söyledi." Bakışları etrafta gezindi.

"Kıdemli Özel Ajan Bennett benim," dedim temkinle. Elimi sakince kabzasındaki silahıma uzattım. Parmaklarım silahı tutan küçük kemeri yavaşça çözdü.

Adam ceplerinden çıkardığı ellerini iki yanında serbest bıraktı.

"Ben Devin Thomas."

İsmini duyunca nereden tanıdık geldiğini anlamıştım.

"Şu an bu kasabada olmaman lazım," dedim. Çenem seğiriyordu.

Her bir hücrem, kayıtsızlığına karşı bu adamın yüzüne yumruğumu geçirmem için beni itse de kendimle savaşıyordum. Kazara karanlık, korumacı bir yanım öne çıkmış ve beni şaşırtmıştı. Lana'nın bir zamanlar Victoria olduğunu bilmek, bu davayla ilgili her şeyi değiştirip kişisel bir hâle sokmuştu. Bu noktaya kadar aşırılığın ne demek olduğunu bilmiyordum bile.

"Bu, almayı kabul ettiğim bir risk," dedi sertçe. "İhtiyacınız olan birtakım şeyler biliyorum."

Gözlerimi kıstım. "Geç kaldın. On üçünüzün o gece ne yaptığını anlatan bir ton itiraf aldık."

Yüzünü buruşturarak elini saçlarından geçirdi. "Son on yıldır, uyuduğum ve uyanık olduğum her an o gece benimle, peşimi bırakmıyor. Onların işlediği suçları işlememiş olabilirim ama onlar kadar suçluyum. Kızıl Katil ölmem gerektiğine karar verirse, o kadını suçlayamam."

"Kadını mı?" diye sordum, dudaklarım kıvrılırken karşımdaki adamın rengi attı.

Belli ki Lana onu çoktan ziyaret etmişti.

"Yani, *adamı*. Ya da kadını. Neyse işte. Size Jane Davenport'tan bahsetmeye geldim. O gece olanları bildiğinizden haberim var."

Kaşlarımı çattım. "Kyle'ın annesi," diye belirttim.

"İçeri geçebilir miyiz?" diye sordu. Etrafımızı saran ormana tereddütle bakıyordu.

Adama Hadley'nin kulübesine girmesini işaret ettikten sonra etrafıma bakınca Leonard'ı fark ettim. Yanıma gelmesini işaret ettiğimde koşarak geldi.

"Bu adam kim?"

"Devin Thomas."

Derin bir nefes aldı ve birlikte kulübeye girdik. Devin, koltuklardan birine oturmuş gerginlikle ellerini birbirine sürtüyordu. "Neden kimseyi tutuklamadınız? Yani yaptıklarımızı biliyorsunuz sonuçta."

"Elle tutulur bir kanıt yoksa sözlerin pek önemi yok. Ama itirafta bulunmak istersen seni keyifle içeri atarım."

Karanlık bir gülümseme dudaklarıma yayılırken Devin, yutkunarak başını salladı.

"Tüm hayatımı değiştirdim ama Tanrı bu yoldan devam etmemi isterse, yaparım. Önce size Jane'i anlatayım."

"Nesini?" diye sordu Leonard otururken.

Devin onu süzdükten sonra sonunda tekrar bana döndü. "Asıl cinayetlerin ilk birkaç tanesinde, kadınların cesetlerinde hiç DNA bulunmamıştı. Johnson, her şeyin ortasında geldi ve Evans'ın katil olduğuna karar vermesinin hemen ardından bir anda yeni cinayet mahallerinde DNA örnekleri bulunmaya başladı."

"Sahte kanıt kullandığını mı söylüyorsun?" diye sordum monoton bir ses tonuyla. Şaşırmamıştım. Zaten böyle bir şeyden şüpheleniyordum. "Robert'ın sperm kalıntılarını cesetlere nasıl yerleştirdi?"

"Jane Davenport," dedi hemen. "Şerif, pençelerini o kadına geçirmişti. Ondan nefret ediyordu ama oğlunu yıllarca ondan gizlediği için kadını cezalandırabilmek adına yanında tutuyordu. Gitmeye kalkmasın diye onu tehdit ediyordu. Kadın da onun blöf yapmadığını biliyordu."

"Bunun sorumuzla bir ilgisi yok," dedi Leonard.

Devin başını salladı. "Jane, kasabada dışlanıyordu. Ona iyi davranan tek kişi Robert Evans'tı. O adam herkese iyi davranırdı. Karısını o kadar seviyordu ki onun ölümünü asla atlatamadı. Ancak bir hayalete âşık olsa dahi her adamın ihtiyaçları vardır, anlarsınız işte."

Leonard öne eğilirken ben arkama yaslandım.

"Cinsel ilişkileri vardı diyorsun yani. Robert ve Jane'in," diye özetledim.

"Victoria ve Marcus dâhil kasabadaki herkes bunu biliyordu. Victoria, babasının tekrar mutlu olmasını istiyordu. Marcus ise babasının ilişkisini gizlemeye bir son vermesi gerektiğini söylüyordu. Fakat Kyle? Kyle aşırı öfkeliydi. Robert burada ona karşı çıkan birkaç kişiden biri olduğu için zaten ondan nefret ediyordu. Çok geçmeden Victoria da onu küçük düşürdü. Kyle, kendini hiçbir kızın geri çeviremeyeceği türden bir çocuk sanıyordu ancak Victoria, Robert'a davranışı yüzünden herkesin ortasında ondan ayrılmıştı."

Sertçe iç çekerek başını iki yana salladı.

"O zamanlar bir yere ayak uydurabilmek için o kadar çaresizdim ki. Bunların ufak tefek şeyler olduğunu, kimsenin za-

nur görmeyeceğini düşünüyordum. Kyle hep zorbanın tekiydi, karşısındaki kişinin dostu ya da düşmanı olmasının bir önemi yoktu. Kimse onun düşmanı olmak istemezdi gerçi. Kyle'a karşı gelecek olursanız, babası sizi de ailenizi de mahvederdi. Lindy Wheeler'la Robert Evans'ın başına gelenlere bakın. Bunlar sadece birer örnek."

Kederle gülümsedi.

"Jane'in burada rolü ne?" diye sordu Leonard.

"Kyle o gece böbürlenip duruyordu," diye devam etti. Doğrudan sonuca gelmiyordu. "Kyle, Marcus ve Victoria'yla işini bitirmeden önce Lindy'yi buradan kaçmaya ikna edip geri dönmüştüm. Kyle'ın, Victoria'ya kendi annesinden bahsederken *kancık annem* dediğini ve Robert'ın sonunu onun getirdiğini söylediğini duydum. Jane, Şerif Cannon onu öldürmekle tehdit ettiği için Johnson'a içinde Robert'ın sperminin olduğu kullanılmış prezervatifleri veriyormuş. Victoria kan revan içindeydi ama Kyle'a cevap verdi. Bunu kanıtlayacağını, babasının adının temize çıkacağını söyledi. İşi bittiğinde hepimizin cehennemde yanacağını söyledi."

Keyifsiz bir kahkaha attı.

"O geceden beri cehennemde gibiyim, yani sözünü tuttu. En azından benim için. Kyle alayla güldü ve annesinin mezarda olduğu için konuşamayacağını söyledi. Sokağın ortasında kanlar içinde yatan bir kızın, onu korkutabileceğini düşünmesinin komik olduğunu söyledi."

Devin bize baktı.

"Gelin görün ki artık gülen o değil."

Leonard'la birbirimize baktık. Devin açıkça dile getirmese de onları öldürmek için peşlerine düşenin Victoria olduğunu biliyordu.

Ama kasabada kimse bunun mümkün olabileceğini düşünmezken, o neden ölü bir kızdan şüpheleniyordu?

"Kyle'ı araştırmanız lazım," diye devam etti. "Öncelikle onun gerçekten öldüğünden emin olun..."

"Gerçekten öldü," dedi Leonard omuz silkerek.

"İçten içe, asıl katilin o olduğunu hep biliyordum. Ona Karanlığın Katili diyorlardı," diye ekledi.

Leonard'la tekrar bakıştık ve ardından dikkatimi Dev'e verdim.

"Kyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

Onaylarcasına başını salladı. "Ölümüyle ilgili duyduklarım doğruysa, başka biri daha aynı şeyi düşünüyormuş."

"Ölümünün biraz daha vahşice olduğu doğru, evet ama bunun sebebi, Marcus ve Victoria'nın öldüğü geceyi planlayan kişi olması. Neden onun katil olduğunu düşünüyorsun?"

Alayla gülerek gözlerini devirdi. "Çok açık değil mi?" diye sordu kollarını kaldırarak. "Tüm dünya Kyle'ın ellerinde kukla olmuştu. Babası bütün aylaklıklarının üstünü kapatıyordu, onun nasıl bir şeytan olduğunu görmüyordu. Kyle, harika biriymiş gibi insanların gözünü boyayabiliyordu, evet ama karanlık tarafını bir gösterdi mi sizi tüketiyor, boğuyor, tam anlamıyla ruhunuza işliyordu."

Gözünden bir damla yaş firar edince yüzünü sildi.

"Onun yanında durdum ve çaresiz bir kızla çocuğun tecavüze uğramasını, ölene dek vahşice dövülmelerini izledim. Kyle'ın bana aşıladığı korku yüzünden hem de. Cannon gibi birisi her adımında arkasında dururken, bu kasabada kimse onun peşine düşecek kadar cesur değildi."

"Ama katilin o olduğunu söylüyorsan bu, kendi ablasına tecavüz edip onu öldürdüğü anlamına geliyor. Duyduklarıma bakılırsa şerifin kızına karşı sevgisi, sırf karşısında suçlayacak birisi

olsun diye masum bir adamı içeri attıracak kadar ileri gitmesine sebep olmuş," dedim.

"Eğer Kyle'ın kendi ablasına tecavüz edip onu öldürecek birisi olmayabileceğini düşünüyorsanız, hiçbir şey bilmiyorsunuzdur. Rebecca Cannon, Mary Beth Cannon'ın kızıydı. Mary, Rebecca daha beş yaşındayken yumurtalık kanserinden öldü. Kyle'dan sadece bir yaş büyüktü ki o zamanlar şerifin Kyle'dan haberi bile yoktu."

"Bu da şerifin karısına sadık olmadığını gösteriyor," dedi Leonard.

"Dolayısıyla bu da Rebecca'nın, ortaya çıktığı an Kyle'dan nefret ettiğini gösteriyor," diye ekledi Dev. "Şerif, malum sebeplerle kızını kayırıyordu, Kyle'ın bu kasabada kılına dokunamayacağı tek kişi Rebecca'ydı. Onu tehdit bile edecek olsa şerif hiç duraksamadan Kyle'ın ensesinde biterdi. Yine de Rebecca'nın cesedinin sokağa atılışı o kadar trajik ve can sıkıcıydı ki şerif kendini tamamen kaybetti. Bütün bunların arkasında tek bir sadist zihin var gibiydi. Kyle'ın zekâsının, bilmecenin her bir parçasını planlayıp sonunda suçu Robert'a atacağını hesaplamaya yetecek seviyede olduğunu anlayabilirsiniz."

"Neden Robert?" diye sordum. Nereye varmaya çalıştığını anlamıştım. "Ve neden ilk cinayet Robert ve Jasmine'in buluşmalarının yıl dönümünde işlendi? Ve kızların hepsi neden Jasmine'e benziyordu?"

"İlk olarak, Johnson denen herif özellikle o gün ve kurban profili yüzünden soruşturmayı aceleye getirdi çünkü katilin Robert olduğundan emindi. Robert'a kurulan kumpasın ilk adımı buydu. İkincisi de Victoria, hep Kyle ve Morgan'ın radarındaydı. Sürekli ikisiyle çatışıp duruyordu. Victoria, Jasmine'e çok benziyordu. Yani kurban profilini düşünürken annesine değil de kızına

odaklanmanız gerekebilir. Son olarak Rebecca klasik zorba kızlardandı ve o tür zorbalar genelde daha az ayrıcalıklı olanların peşine düşer. Rebecca da bu yüzden Victoria'nın peşine düştü. Ona laf atıp durdu, ailesiyle ve hademe olan babasıyla alay etti."

Sanki bir şey hatırlamış gibi durup gülümsedi.

"Bir gün Rebecca, Victoria'nın merhum annesine laf atacak kadar ileri gitti. Victoria onu saçından tutup yüzünü dolaba çarptı. Rebecca'nın burnu kırılmıştı. Şerif, Victoria'nın peşine düştü ama Robert artık her ne biliyorsa onu bastırmayı başardı. Şerif Cannon köşeye sıkıştırılmayı sevmez. Rebecca'nın seçilmesi de tesadüf değildi. Victoria'yı sürekli zorbalayıp onu daima rezil eden kimdi sonuçta? Şerif oyuna geldi, Evansların peşine düştüler ve sonra olaylar gelişti."

Devin sustuğunda yeni bilgileri zihnimde tarttım.

"Evans, şerifle ilgili ne biliyordu?" diye sordu Leonard.

"Vergilerden sıyrılmak için birtakım finansal işler yürütüyormuş. Şerif, yargıcın karşısına çıkmadan önce bu işin üstünü kapattığı için yeterli bir koz değildi."

Kyle'ın katil olduğunu düşünecek olursak kafasının nasıl çalıştığını tahmin etmek zor olmazdı. Davası kolaylıkla kapanabilirdi hatta.

"Katil Kyle değildi," dedim sonunda.

Devin, öfkeli bakışlarını bana çevirdi. "Onu hafife alıyorsunuz."

Başımı iki yana salladım. "Seri katil olarak görülmeye yatkın olduğuna şüphe yok ama o değildi. Katil de bu bilgilerin hepsine hâkim olan, kesinlikle Robert'a suç atılmasını isteyecek kadar ondan nefret eden, çıkarılan profili ve şüpheleri desteklemek için elinden geleni yapan biriydi. Hesaplı adımlar atacak kadar

zeki ve yüksek bir IQ'su vardı ya da hâlâ var. Ancak Kyle davaya hiç katılmadı."

Devin'ın kaşları çatıldı. "Ne alakası var ki?"

Leonard, "Davanın kaydı bizde var ve mahkeme salonunda yalnızca taraflar değil, salondaki herkes görünüyor," diye örnek vererek açıkladı. "Kyle olanları gerçekten umursamadığı için davaya katılmamış," diye devam etti. "Katil, davaya gidip planladığı her bir detayın bir bir işlediğini ve Evans'ın çöküşünü bizzat görmek isterdi."

Devin arkasına yaslandı, şaşkın olduğu kadar düşünceliydi de. "Kyle değil miydi yani?"

Başımı iki yana salladım.

"Kimdi o zaman?" diye sordu.

"Hâlâ çözmeye çalışıyoruz," dedim DVD yığınını işaret ederek. "Davaya izleyici olarak katılan herkesin yüzü seçiliyor. Yaptığımız çalışmalar doğrultusunda profil çıkarıp onları tek tek eliyoruz. Ayrıca kimliği gizli ihbarcılar bu tarz görüntüler göndermeye devam ediyor."

Başını iki yana salladı, bezmiş gibiydi. "Bence yine de o, siz aksini kanıtlayana dek bence şu anki katil de aynı şeyi düşünüyordur."

"Sanmam," dedi Leonard ânında. "Cinayetleri işleyen katilden mi bahsediyoruz? Tüm kanıtları inceleyerek on yıl geçirmiş ve bizden çok daha fazla detaya hâkim."

Bakışları bizimle buluştu. "Umarım Kızıl Katil'i yakalayamazsınız. Umarım kasabada kalan tüm şeytanların sonunu getirir. Ben intikam meleklerine inanırım, beyler. Ve bence bu katil, dünyayı bu çarpık kasabadan çıkacak kötülüklerden korumak üzere gönderilmiş karanlık bir armağan. Kurtarılabilecek bir ruh olduğunu düşünürdüm ama artık geriye hiçbir şey kalmadığını anladım. Meleklerin gazabı başlıyor."

Bir anda yerinden kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Leonard.

Devin bize döndü. "Eğer beni tutuklamayacaksanız gidip kardeşimi alacağım ve onu buradan çok uzaklara götüreceğim."

Başımı yana eğdim. "Neden?"

Kapıya yönelip açana dek bize dönmedi. "Çünkü burası yanacak. Bundan emin olabilirsiniz."

Ninova

Dördüncü Bölüm

Nezaket yoksunluğu, karakter yoksunluğundan gelir.

-Albert Einstein

"Sadece Murdock'ın peşine düşeceksin sanıyordum," dedi telefonun diğer ucundaki Jake sertçe. Murdock'ın elindeki iplere son düğümü atıp onu sıkıca sandalyeye bağladım.

Sandalyede kıpırdanıp duruyor, ağzını kapattığım hâlde boğuk tehditler savurmaya çalışıyordu.

"Son ziyaretçimizi de göz önüne alınca, listedeki kimse gözden kaçmasın istedim. İşi garantiye alıyorum," dedim sırıtarak geri çekildiğim sırada. Murdock yüzüme öfkeyle bakıyordu.

Onu bir güzel dövüp buraya bağlamak neredeyse fazla kolay olmuştu. İşin zor kısmı, onu kamyonetime atıp kimse görmeden mahkeme salonunun merdivenlerinden sürükleyerek çıkarmak olmuştu.

Neyse ki Kyle'ın ölümüyle başlayan kaos yüzünden salonun arka kapısında kimse nöbet tutmuyordu. İçeri girmek için Murdock'ın anahtarları yeterli olmuştu.

Yargıç tokmağını alıp incelemeye başladım. Tutma kısmına *Yargıç Henry Thomas* ismi işlenmişti.

"Bu çok riskli."

"Hiç de bile," dedim söz verircesine.

"Siktir," dedi bir anda.

"Ne oldu?"

"Kızılın teki garaj yolumuza arabasını park etti ve şimdi de iniyor."

Tüm vücudum gerildi. "Hadley bizi buldu," dedim inleyerek.

"Siktir. Siktir. Siktir. Ne bok yiyeceğim bu kızla?"

"Ona zarar verme," diye uyardım.

"Çaya mı davet edeyim?" Ses tonu alaylıydı.

"Yalnız geldiyse demek ki bize yardım etmek için gelmiş. Ne istiyormuş bir bak. Ve çok ciddiyim, ona zarar verme."

"Şahane. Sen bir memurla yargıcı öldürürken ben FBI'la aramı iyi tutayım," dedi duygusuzca.

"Aynen," dedikten sonra aramayı sonlandırdım.

Telefonumu kaldırırken terleyen Murdock'a bakıyordum. Sanki ters bakışlarıyla beni cehenneme mahkûm edebilirmiş gibi öfkeli bir şekilde bana bakmaya devam ediyordu.

"Endişelendiysen diye söyleyeyim, kızınla karın bu gece güvenli bir şekilde evde olacaklar. Dönmezsen seni özlemeyeceklerinden eminim." Karşısında diz çökerken bakışlarımı, öfkenin yavaşça yerini tereddüt dolu bir korkuya bıraktığı gözlerinden ayırmıyordum. "Birazcık ağlayacaklardır ama herkes başını çevirdiğinde içten içe, artık onlara zarar veremeyeceğinden dolayı gönüllerinin rahatlayacağına neredeyse eminim."

Bir anda yerimden kalktığımda bağırdı. Ancak sesi boğuk çıkıyordu.

Acele etmeden Yargıç Thomas'ın plakçalarda bıraktığı eski vinil plağı çalmaya başladım. Babamın davasından kalan kanıtları saklamak ya da yakmakla uzun bir gün geçiren yargıcın odasına dönmesini bekliyordum.

Kibirle ilgili ne derler bilirsiniz...

On yıl boyunca tembelleşmişlerdi. Bu davanın kapandığını, işinin bittiğini, üstünü örtmelerine gerek olmadığını, işe karışan herkesi öldürdükleri ve FBI ajanının kendi taraflarında olduğu için daha fazlasıyla uğraşmayacaklarını düşünmüşlerdi.

Mozart'ın Requiem'i odada çalmaya başladı. Tutku ve heyecan dolu dramatik bestenin notaları yükseliyordu.

Müziği gözlerim kapalı dinleyerek salınmaya başladım. Babam hep Bach'ı daha çok sevmişti ama bana kalırsa Mozart'ın bestelerinde duygular daha yoğun yansıtılıyordu.

Kapının açıldığını duyunca arkamı döndüm ve kapıyı kapatan Yargıç Thomas'a dudaklarımda bir gülümsemeyle baktım. Kumandamdaki tuşa bastığımda yeni kurduğum kilit hızla yerine oturdu. Kilidi açmanın tek yolu kumandayı benden almaktı.

Deneyecek kişiye şimdiden bol şans.

Yargıç, geri çekilerek hayretle kapıya baktı. Çalan müziği fark etmesi bir hayli sürmüştü. Arkasını dönüp plakçalara baktığı sırada gölgelerin arasında bekliyordum.

Murdock ağzındaki tıkaca rağmen bağırdığında, yargıcın dikkatini çekecek kadar ses çıkarmayı başarmıştı. Yargıç Thomas sandalyeye bağlı olan memuru gördüğü an sendeledi.

"Greg!" diye bağırdığı an gölgelerin arasından çıktım.

Memurun iplerini çözmeye çalışırken Murdock, yargıcın dikkatini çekmek için daha çok çırpınıp bağırmaya başladı. Murdock gözlerini kırpıştırarak yargıca baktıktan sonra telaşlı

bakışlarını bana doğru çevirdi. Gözleriyle iletişim kurarak elinden geldiğince karşısındaki ahmağı uyarmaya çalışıyordu.

Çok cesurca bir çaba sarf etse de boşunaydı. Korku filmlerinde en sevdiğim sahne, sandalyeye bağlı kişi tehlikede olduklarını haber verebilmek için elinden geleni yapsa da ahmağın arkasını dönmediği kısım oluyordu.

"Kahretsin, Greg, kıpırdamasana. Düğümler..."

"Şahane," diyerek cümlesini tamamladım.

Henry Thomas, sendeleyerek dizlerinin üzerine düştü. Fal taşı gibi açılmış korku dolu gözleriyle bana bakıyordu.

Tam da olması gerektiği gibi.

"Hazır dizlerinin üzerindeyken son sözlerini söyleyebilirsin," dedim bıçağımı kaldırarak. "Belki günahlarını da itiraf edersin hem."

Henry Thomas titredi. Hareket eden dudaklarından herhangi bir söz dökülmemişti. Sonunda iki kelime söylemeyi başarabildi ve "Kimsin sen?" diye sordu.

Sorabileceği en önemsiz şey muhtemelen buydu.

"Çok belli değil mi?" diye alayla sordum. Müzik çalmaya devam ediyor, Murdock iplerden kurtulmaya çalışıyordu. "Hayatını mahvettiğiniz kızım. Şerif Cannon ve sen, önceki yüzümü mahvetsinler diye kalabalık bir grup göndermiştiniz ya, o sebeple şu an yüzüm bayağı farklı."

Zorlukla yutkundu, rengi atmaya başlamıştı.

"Hatta diğerlerinin barbarca gösterisine katılsın diye kendi oğlunu bile göndermiştin. On altı yaşındaki bir kıza ya da on yedi yaşındaki bir çocuğa tecavüz edemediği için oğlunun adamlığından şüphe ettin mi?" diye sordum neşeyle. Karşımdaki adamın boğazını ânında kesmekten kendimi geri tutabilmek için tek yapabileceğim şey buydu.

"Hayır," dedi hırıltılı bir sesle. "Sen öldün..."

"Bunu daha önce de duydum. Defalarca kez. Ölümle ilgili komik olan şey şu, birinin benim gibi bir kızı öldürebilmesi için acayip iyi iş çıkarması lazım. Şu âna kadar herkes başarısız oldu."

Zorlukla ayağa kalktıktan sonra silahının saklı olduğunu düşündüğü masasına doğru geriledi. Hızla çekmeceyi açıp içini karıştırmaya başladığında güldüm. Silahını oradan almayı çoktan akıl ettiğimden, şu an boşa uğraşıyordu.

"Bulamazsın," diye haber verdiğimde, çekmeceyi yerinden çıkarıp çaresizce bana fırlattı ve tekrar kapıya koştu.

Kenara çekilip üzerime doğru gelen çekmeceden kolaylıkla kurtuldum, ardından kapının kolunu zorlamaya devam edişini hayranlıkla izledim.

Einstein, deliliğin tanımının aynı şeyi tekrar tekrar yapıp farklı sonuçlar beklemek olduğunu düşünüyordu. Bu fikre göre yargıç, kapının sihirli bir şekilde açılmasını beklediği için apaçık deliydi.

Yardım bulabilmek umuduyla bağırmaya başladığında müziğin sesini yükselttim. Koridorların boş olduğunu biliyordum. Saat geçti, küçük kasabamızın mahkeme salonu için mesai saati bitmişti. Binada sadece birkaç kişi vardı ve onlar da alt kattaydı.

"Bana kanıtları nasıl gizlediğini anlatsana, Yargıç Thomas. Görgü tanıklarının ifadelerini nasıl görmezden geldiğini ve geçersiz kabul ettiğini anlat"

Dönüp sırtını kapıya yasladı. Çalan müzik yargıcın cinayeti için harika ambiyansı oluştururken göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Mecburdum," dedi. "Mecburdum yoksa Şerif Cannon..."

"Başkasını suçlamayalım," diye araya girdim. "Kendi yaptıklarını anlat, Yargıç Thomas. Belki o zaman Kyle'a yaptığım gibi seni kilise kulesinden sarkıtmam."

Murdock bir anda çabalamayı bıraktı, korku tüm bedenini ele geçirmişti. Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kıvrılırken yargıç öne doğru sendeledi. Hayretle bana bakarken tüm bedeni artık soluk bir beyaza bürünmüştü.

Kyle gibi bir canavarı vahşice öldürüp hayatıma devam edebildiğimden, kâbuslarını süsleyebilecek türde biri olduğumu fark etmişlerdi. Buna bayılıyordum.

Bıçağı fırlattığımda yargıç çığlık atarak yere çöktü. Bıçak, duvardaki fotoğrafına saplanmıştı. Fotoğrafta üzerinde cübbesi vardı, seçkin ve bir hayli küstah görünüyordu. İçinde yatan asıl gerçek kişiliğiyse yerde korkudan titreyerek ağlıyordu.

"Anlatsana!" diye bağırdım. Dışarıdan kontrolünü kaybetmiş deli bir kadın gibi gözüksem de içten içe gülüyordum.

İki büklüm olarak daha da şiddetli ağlamaya başladı. "Ben yaptım," dedi hıçkırarak. "Ben yaptım. Robert Evans'ı temize çıkaracak tüm kanıtları gizledim. Ama o sırada gerçekten suçlunun o olduğunu düşünüyordum. Johnson bize katilin o olduğuna dair yeminler etmişti."

Eğilip botumdaki diğer bıçağı çıkardım. Küçük psikotik bir gösteri sergileyerek bıçağın kabzasıyla oynamaya başladım.

"Devamını anlat," dedim sessizce. "Şerif, sen ve memurların hepsi nasıl birlik olup haksız yere mahkûm ettiğiniz bir adamın çocuklarına tecavüz etsinler diye bir grup erkeği peşlerine taktınız, bunu anlat."

Neredeyse hıçkırıklarında boğuluyor, zar zor konuşuyordu. "Tecavüz etmelerini ben asla..."

"Saçmalıyorsun!" dedim bıçağı ona doğrulturken. "Gerçeği söyle, Yargıç. Ben zaten biliyorum. Sadece senden duymak istiyorum.

Zar zor nefes alırken ağlaması şiddetleniyordu. Zorlansa da sonunda tekrar konuşabilmeyi başardı.

"İkiniz babanızı savunmaya asla son vermediğiniz için o kadınların yaşadıklarını yaşayın istedik!"

O tanıdık soğukluk bedenimi sararken yavaşça yerimden kalktım, eli bıçaklı delirmiş sürtüğün teki olduğumu öğrendiğinden dolayı böyle korkuyla titreyen Murdock'a yöneldim. Kyle'ın derisini yüzenin ben olduğumu bildiği için şu an korkudan deli gibi titrediğine emindim.

Plak teklemeye başladı, şarkı bitmişti. Ansızın Murdock'ın gövdesine bir kesik atarken plağın rahatsız edici sesinin yankılanmasına izin verdim. Yaradan akmaya başlayan kan, açık kahverengi gömleğini kızıla boyuyordu.

Ben bir kesik daha atarken yargıç da Murdock da bağırıyorlardı. Bu sefer Murdock'ın sağ tarafını hedef almıştım ve kesik daha derindi. İç organları görünmeye başladı. Sökülmüş bir yumak misali bağırsakları dışarı dökülüyordu.

Murdock kıpırdanmayı kesti, neredeyse ânında can vermişti. Murdock'tan farklı bir şekilde içi dışına çıkan yargıca döndüm.

Öğürmeye devam ederken arkasına geçtiğimde bana hiç karşı koymaması biraz hevesimi kırmıştı. Onca zaman boyunca korktuğum adamlar bunlar mıydı? Karısını ve çocuğunu dövmesine rağmen bana elini dahi kaldıramayan bu adam mıydı? Cenin pozisyonunda yere yatmış, ağlayarak sanki kötü bir rüya görüyormuş gibi ortadan kaybolmam adına dua eden ama bana karşı koyamayan bu adamdı, öyle mi?

İşi uzatmak yerine yargıcın boğazını keserken, işlediğim bu cinayet beni hiç heyecanlandırmamıştı. Odanın diğer tarafına boğazından kanlar sıçrarken yargıcın dudaklarından acı dolu

iniltiler duyuluyordu. Diğer tüm sesler boğazındaki kesikle birlikte son bulmuştu.

Halıyla kaplı odasının, süslü takım elbisesiyle birlikte kızıla boyanması için onu yere bıraktıktan sonra bıçağımı temizledim. Bıçağı botuma yerleştirdikten sonra yargıcın fotoğrafına attığım diğer bıçağımı da aldım.

Ardından yanımda getirdiğim fırçayı çıkarıp kana buladım. Bu sefer duvarı kırmızıya boyamak yerine bir mesaj bıraktım.

Kalbimi kıran adama bir mesaj.

Hiç sevmemem gereken adama bir mesaj.

Oldukça ergence bir tavır olsa da kendime engel olamadım.

Oradan ayrıldığımda ikisinin kanı da kurumak üzereydi. O iki herifin kızıl tonlarına boyanmış şekilde oradan çıksam da kimse fark etmedi. En azından inanılmaz ağır botlarımı giymiştim. Gerçi artık pek de umurumda değildi.

Önünde sonunda Logan beni yakalayacaktı.

Arabayla eve döndüğümde kendimi çaresizce duş almak isterken buldum. Garaj yolumuzdaki gümüş rengi sedanı görünce kaşlarım çatıldı. Hadley, normalde FBI'a kayıtlı bir kamyonet kullanıyordu. Belki GPS geçmişini kontrol etmemeleri için başka bir araba bulmuştu.

Temkinle bıçağımı çekerek yavaşça kapıyı araladım. Işıkların hepsi kapalıydı ve monitörlerin hiçbiri çalışmıyordu.

Sessizce eve adım atıp çıt çıkarmadan kapıyı kapattım. Ürpertici bir sessizlikle hareket ediyordum. Arka taraftaki odadan acı dolu iniltiye benzer bir ses ve ardından gürültülü bir homurtu yükseldi.

Hiç tereddüt etmeden Jake'in odasının kapısını tekmeleyip ışığı açtım, ardından bıçağımı havaya kaldırdım ve... Donakaldım.

Jake küfrederken Hadley çığlığı basarak çıplak göğüslerini kapattı. Hayret içinde birkaç kez ağzımı açıp kapattım.

"Ne oluyor lan?" dedi Jake sanki kahrolası aklını kaybeden benmişim gibi.

"Ne oluyor lan?" diye karşılık verdim.

Nadiren şaşırırdım. Genelde sürprizlerden nefret ederdim. Bu sefer... Karşımdaki bu küçük, beklenmedik durumla ilgili ne hissedeceğimi bilmiyordum.

Hadley başını Jake'in göğsüne yaslarken homurdandı. Jake de onu kalçalarından tutarak altına aldı. "Kapat kapıyı," dedi omzunun üzerinden bana dönerek.

Ve hasiktir. Kalçalarını hareket ettirmeye başladı.

İşini bitirmek için benim hayretten yere düşen çenemi toparlamama bile izin vermemiş miydi gerçekten?

Kapıyı çarparak çıktıktan sonra sendeleyerek geri çekildim. Ardından geçici odama yöneldim. Her yerim kan revan içindeydi. Carrie'nin* balodan sonraki hâli gibi görünüyor olmalıydım ama o ikisi benim hatırıma bile olsa düzüşmeye ara vermemişlerdi.

Aklımdan ilk geçen şey, Logan'ı aramak oldu.

İkinci şeyse, bir daha onunla asla konuşamayacağım için bu düşüncenin ne kadar saçma olduğu.

Üçüncüsüyse... Gerçekten bir şeyler içmem gerektiğiydi.

Kıyafetlerimle duşa girdim. Soğuk su tepemden akarken soyunmaya başladım. Tenime değen soğuk suyla irkilmemiştim ama

---

* *Carrie*, Stephen King'in aynı adlı romanından uyarlanan, 1976 yılı yapımı korku filminin ana karakteridir. Carrie'nin gittiği baloda, üzerine kan dökülerek aşağılanmasına gönderme yapılmıştır. -ed.n.

sonunda su ısındığında kendimi bıraktım. Üzerimden kanı ve ölümü temizlerken kıyafetlerim ayaklarımın dibinde yığın oluşturmuştu. Tazeleniyor ve kendimi delilikten arındırıyordum.

Banyonun kapısının açıldığını duyduğumda işim bitmek üzereydi.

"Elinde bıçak, öldürmeye hazır bir hâlde kapımı tekmelemenin bir sebebi var mı?" diye sordu Jake duş perdesinin diğer tarafından.

"Duşta da birini öldürebilirdim aslında," dedim bir anda. "Korku filmlerinde katil hep gizlice yaklaşıp perdenin ardından bıçağı savuruyor ya. Sonra da su kızıla boyanıyor."

"Güzel. Ve evet, ben de aynı filmleri izledim, Lana. Marcus'la bana böyle eziyet ediyordun çünkü biz korku filmlerinden nefret ediyorduk ve sen de yalnız izlemek istemiyordun."

"Korkuyordum," dedim sessizce. "Artık yalnız izleyebiliyorum."

Derin bir nefes verdi. "Soruma cevap ver lütfen. Ne oluyor?"

Gözlerimi devirip başımı uzattıktan sonra ona ters ters baktım. "Ses duydum ve kulağa hiç de zevk dolu gelmiyorlardı, ki bu yüzden becerilerinle ilgili bir konuşmak lazım. Ben de hayatını kurtarmak için içeri daldım. Aletini vajinasında esir tutan bir lezbiyenden hem de. Ne oluyor, Jake?"

Dudakları kıvrıldı. "Ona *iyi davranmamı* söyledin."

"Öyle demedim. Ayrıca *iyi davran* lafından nasıl onu becermen gerektiğini anladın?"

Omuz silkti. "Hoş biri. O da bir *hacker,* tabii benim kadar iyi değil çünkü yakalanmış."

"Çocuktum!" diye bağıran Hadley, içeriden dinlediğini açık etti.

Gülümsememeye çalıştım. "Sen eş cinsel değil miydin?" diye sordum.

Hadley, az önce yaşananlarla dağılan kızıl saçlarıyla banyoya girdi. Aceleyle giyinmiş gibi kıyafetleri karman çorman görünüyordu.

"Olmadığımı söylemiştim. Kadınlardan hoşlanıyorum ve uzun zamandır erkeklere karşı soğuktum. Sen Ferguson'ı öldürdüğünde... Huzursuzluğumun bir kısmı dağıldı. Bu akşam Jake'le tanıştık, birbirimizi az çok tanıyorduk ve... Sonra ne olduğunu biliyorsun."

"Yargıçla memuru üstümden temizledikten sonra bunu koşmaya ne dersiniz?" diye sordum soğukça.

Jake yüzünü buruşturarak bakışlarını temkinle Hadley'ye çevirse de Hadley omuz silkmekle yetindi. "Sen beni iş üstünde gördün. Adil olması için benim de görmem lazım."

Normalde olsa kahkahayı basardım ama henüz o kadar kendime gelememiştim.

Oysa Jake kıkırdıyordu. Hadley'nin sıradan tepkisi onu rahatlatmış olmalıydı. "Başka sefere. Ne oldu? Niye bizi takip ettin? Daha da önemlisi bizi nasıl buldun?"

Hadley bakışlarını Jake'e çevirdi. "Düşündüğü kadar iyi değil."

Sevimli bir ifadeyle Jake'e gülümserken söylediği şey iki tarafa da çekilebilirdi. Jake meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı.

"Tamam o zaman. Jake, başka kimsenin bizi onun gibi bulamayacağından emin ol."

Hadley elini savuşturdu. "Ben Alan'dan çok daha iyiyim ve sizi takip edebilecek tek kişi de o. Benim yöntemimle sizi bulması imkânsız."

Telefonuna bildirim gelince başını eğdi. Kaşları ânında çatılmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Jake. Yandan telefona bakıyordu.

Hadley'nin mesajı gizlemeye çalışmasını beklesem de telefonu Jake'e uzattı. "Bana bir tarak lazım," dedi. "Bir de kıyafet. Şu

Thor var ya, pantolonumu parçalayarak çıkardığı için fermuarım bozuldu. Gömleğime de bir şeyler bulaştı. Ne olduğunu tahmin etmeni tavsiye etmem."

İnleyerek elimi salladım. "Ne lazımsa al. Umarım kırmızı sana yakışıyordur."

Küfrederek kızıl saçlarını savurdu. "Giyemediğim tek renk kırmızı. Hiçbir tonu bana yakışmıyor. Siyah bir kapüşonlun vardır diye düşünmüştüm."

"Siyah kapüşonlularım cinayet kıyafetlerim ve muhtemelen üzerlerinde kan lekesi vardır. Onlardan giymenin akıllıca bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Hadley arkasını dönüp banyodan çıkarken telefonunu Jake'in elinden aldım. Sorarcasına Jake'e döndüm.

"Yargıçla memuru çoktan bulmuşlar."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Güzel. Asıl eğlence şimdi başlıyor."

Beşinci Bölüm

Sahte bir yüz, sahte bir kalbin bildiklerini gizlemek zorundadır.

-William Shakespeare

"Ne biliyoruz?" diye sordum eldiveni çıkarırken.

"Şerifin bizi buradan yollamak için elinden gelen her şeyi yapmasının dışında mı? Hiçbir şey."

Odanın diğer ucundaki Johnson bakışlarında saf bir nefretle bana bakıyordu. Onu görmezden geldim.

Ona karşı güçlü kanıtlar bulmak üzere olduğumu biliyordu. Artık an meselesiydi.

"Bence bu mesaj sana," diye fısıldadı Leonard. Bakışlarımı Memur Murdock'ın iğrenç kalıntılarından kaldırdım.

İşaret ettiği mesaja döndüm.

Çaldılar. Yalan söylediler. Masum bir ailenin ruhları karşılığında şeytanla anlaşma yaptılar. Ama siz bana canavar diyorsunuz. Siktirin gidin. <3

Sondaki küçük kalp, kesinlikle Lana'nın benim için bıraktığı bir imzaydı. Belli ki cinayetleri kişiselleştirmeye başlamıştı, hatta adımı kullanmadan bana hitap ediyordu.

"Onu susturdum, artık kendini böyle dile getiriyor," dedim sessizce.

Leonard kimsenin duymadığından emin olmak için etrafa bakındı.

"Bu resmen bir *siktir git* mesajı. Bize karşı öfke ya da tehdit yok. Normal bir eski sevgili gibi hitap etmiş. Buradaki insanlar bağlantı kurabilir."

"Kimse Lana'yla ayrıldığımızı bilmiyor. Diğerlerine burası güvenli olmadığı için Lana'yı eve dönmeye ikna ettiğimi söyledim."

"İnsanlar onu kasabada görünce ne olacak?"

Geri çekilerek Yargıç Thomas'ın boynundaki kesiğe baktım. Oğlunun bugün kasabaya gelmesinin ardından, Lana'nın akşamına babasını öldürmesi tesadüf olamazdı.

"Görülmeyecek," dedim dalgınca. "Dev Thomas *o* gece oradaydı ve bugün bizimle konuşurken hayatı bağışlanmış gibi konuşuyordu. Bence sabah kasabaya geldiğinde Lana onu ziyaret etmiş."

"Ama neden?"

"Niye burada olduğunu görmek için."

Leonard'ın aklı karışmış gibi görünüyordu ama herkesin önünde konuşmak istemiyordum.

"Seni bu işe sokmamam ve zorlamamam..."

"Beni hiçbir şey yapmaya zorlamıyorsun," dedi Leonard iç çekerek. "Dediğim gibi, onun tüm bunları neden yaptığını anlıyorum. Bu kasabadakiler, yıllardır insanlara eziyet edip onları öldürüyor ve Lana'ya kadar kimse yaşananları umursamamış bile."

Başka bir şey söyleyecektim ki Donny yanımıza gelerek özel konuşmamızı böldü.

"Failimiz Voltaire'den alıntı yapmayı bırakıp sonuna kalp koyduğu basit bir *siktir git* mesajı mı yazmış? Belki de kadın olduğu konusunda haklısındır ama sonunda kalp olan bir mesaj yazacaksan niye erkek botu giyersin ki?"

"Bu mesaj da senin sevgilin kadar saçma," dedi Lisa yanımıza gelerek.

Leonard tükürüğüyle boğulsa da ben yerimden kıpırdamadım.

"Dedi, sürekli onu kıskandırmaya çalışan saçma kız," diyen Hadley aramıza katıldı. Örnek almak için yanında getirdiği malzeme çantasıyla eğilirken benimle göz teması kurmaktan kaçınıyordu.

Bakışlarımı üzerinde gezdirince yanımdan ayrılırken giydiği kıyafetten farklı bir şey giymesi dikkatimi çekti. Özellikle dikkat çeken şeyse, kırmızı bir gömlek giymesiydi.

Yıllardır kızıl saçlarının gardırobunu kısıtladığından şikâyet edip durmasını dinlemiştim. Asla kırmızı giymezdi.

Ama giyen birini tanıyordum.

"Saçıma sakızını tükürdü," dedi Lisa dişlerini sıkarak.

"Ne zaman?" diye sordum. Hem yakın zamanda olmasını umuyor hem de yakın zamanda *olmamasını* diliyordum.

"Yanlışlıkla ikinizi bastığımda," diye mırıldandı Lisa. Yanakları kızarmıştı.

"Ve sen onu kışkırttıktan sonra," dedi Hadley eğildiği yerden, başını kaldırmaya bile tenezzül etmemişti. "Hem de iki kez. Ben olsam seni tokatlardım. Lana daha sakin davrandı."

Leonard kolumu tutarak beni atışan Hadley ve Lisa'dan uzaklaştırdı. Mahkeme salonundan çıkar çıkmaz bizi duyabilecek kimsenin olmadığından emin olmak için etrafa baktı.

"Bir davaya yardım etmesi için Elise'i New York'a çağırdılar."

"Biliyorum. Sana ben söyledim. Elise de fiziksel olarak tam anlamıyla toparlanmadığı ve başka kimsenin davadan çekilmeyeceğinden emin olmak istediği için gönüllü oldu."

"Craig'i de başka bir şey için çağırdılar."

Başımla onayladım.

"Tek tek de olsa bizi tamamen bu davadan almaları an meselesi."

"Deneyeceklerdir," dedim omuz silkerek. "Müdürün, herhangi bir suçlama olmadan hepimizi davadan çekecek yetkisi yok."

Leonard mahkeme salonunun arkasında kalan ormanlık alana baktı.

"Lisa'yı kolayca öldürebilirdi."

Kaşlarım havalandı. "Ne?"

Tekrar bana döndü. "Sana karşı amansız bir korumacı tavrı var. Seni korumak için cinayet bile işledi. Yine de Lisa onu sürekli kışkırtmasına rağmen o ne yaptı, saçına sakız mı attı?" diye sordu dudakları kıvrılırken.

"Gerçek dünyadan hâlâ kopmamış."

Duvara yaslanırken düşünceli görünüyordu. "Dev Thomas kasabaya geri dönüyor ve Yargıç Thomas ölüyor. Neden aynı anda iki kişiyi öldürdü? Çok riskli. Murdock'ı da bu gece ölmesi gerekecek kadar önemli yapan ne?"

Ben cevap veremeden Hadley yanımıza yaklaşıp bizi süzdü. "Alın."

Bize kan lekeli bir dosya uzattığında eldivenlerimi tekrar taktım.

Dosyayı açıp karıştırmaya başladığımda neyi incelediğimi anlamam biraz vaktimi aldı.

"Bunlar, Murdock'ın sekiz yaşındaki kızının sağlık raporları. Bileği iki kez kırılmış, hatta şu an o kadar hassaslaşmış ki herhangi bir sporu yapamıyormuş. Diğer kemikleri de geçtiği-

Ninova

miz yıllar içinde defalarca kırılmış, birkaç farklı yerden kırılan kaburgaları da dâhil. Bahse girerim karısının sağlık raporu çok daha kötüdür. Raporu bizde yok ama gerekirse gizlice sistemden ulaşabilirim," dedi Hadley açıkça.

"Kızının dosyası neden burada?" diye sordu Leonard. Dosyayı benimle birlikte inceliyordu.

"Çünkü birisi görmenizi istedi," dedi Hadley.

Dosyayı hızlıca gözden geçirerek derin bir nefes verdikten sonra Leonard'a uzattım.

Hadley dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümsemeyle uzaklaşırken Leonard da dosyayı inceledi.

"Kızını mı dövüyormuş?" diye sordu Leonard, gerilmişti.

"Bütün memurların ve şerifin bunu bildiğine ne kadarına bahse girersin?" diye sordum açıkça ortada olduğu hâlde.

Sessizce ona döndüm. "Şeriften hızlı davranıp Murdock'ın dul kalan karısıyla konuşmamız lazım," dediğim sırada bizi süzen iki memur içeriden çıktı.

"Collins tüm bu olanlar için ne diyor?" diye sordu Leonard. O sırada Hadley'ye ne yapacağımızı açıklayan ve sessiz kalmasını söyleyen bir mesaj yazıyordum.

"Collins, hâlâ elle tutulur bir kanıt bulmamız gerektiğini söylüyor. Şerif, beni öldürmeye çalışan memurun kendi başına hareket eden asi bir memur olduğunu söyleyince Johnson onu desteklemişti. Şu an sularına gitmek zorunda, sonuçta Johnson'la müdürün yaptıkları yüzünden alt kurul ve senato henüz bir araya gelmedi."

Kamyonetime doğru peşime takıldı. Kasabalı memurların dikkatini çekmemeye çalışıyorduk.

"Bu departmana, seri katil dosyalarında siyaset olmaz diye katıldım," dedi Leonard duygusuzca.

"Bir dava için kendinden ödün vereceğini de hiç düşünmemişsindir eminim ki," dedim.

Alayla güldüğü sırada kontağı çevirdim.

"Bir seri katile âşık olacağın da aklının ucundan geçmemiştir."

Yüzümü buruşturdum, başını iki yana salladı. "Evet. Özür dilerim. Çok erken oldu bu. Hâlâ olanları idrak etmeye çalışıyorum, tuhaf espriler ağzımdan kaçıp duruyor."

"Hadi gidip Murdock'ın dul kalan karısıyla konuşalım," diye homurdandım.

Altıncı Bölüm

Hatıralar yanıltıcıdır çünkü bugünümüzde olanlarla renklenmiştir.

-Albert Einstein

Bakışlarım, kollarını kızı Alyssa'ya saran Cheyenne Murdock'taydı. Alyssa ağlıyordu ama Cheyenne, gözlerini kapatıp rahatlamışçasına derin bir nefes verirken on yıldır dökecek yaşı kalmamış gibiydi.

Belki de bir babayı öldürdüğümden dolayı içimde minicik bir suçluluk duygusu olduğundan, görmek istediğimi görüyordum. Gerçi istismarcı bir koca *ve* babaydı.

Saçlarım hâlâ ıslaktı, evden çıkarken kurutmaya vakit bulamamıştım. Cesetleri bulmalarının ardından ne olacağını biliyordum.

Pencereden evi gözetlerken olacakları bekliyordum. Kesin birileri bu kadını susturmaya çalışacaktı ve bu kadında Logan'a lazım olan bir şey vardı.

Murdock hasta şerefsizin teki olsa da akıllıydı. Yapması emredilenin aksine, bütün fiziksel kanıtları yakacak kadar aptal değildi. Olur da şerif, babama yaptığı gibi ona sırtını dönmeye karar

veririse diye, işine yarayacak kanıtı güvende bir yerde saklayacak kadar akıllıydı.

Babamın adı, Cannon'a karşı hareket etmemeyi öğreten bir uyarı niteliği taşıyordu artık. Ben de bu kasabayı, benim aileme yapılanlar gibi bir başka aileyi daha yok etmeleri durumunda yaşanacaklar konusunda bir ibret hikâyesine dönüştürecektim.

Ancak korku saldığım kadar merhamet de göstermem gerekiyordu. Kurban konumuna düşenlere merhamet etmeliydim. Zayıf olmaktan ve susturulmaktan yorulanlara merhamet etmeliydim.

Bu kadının peşine düşeceklerdi. Kanıt sakladığıyla ilgili Murdock'ın boşboğazlık ettiğine hiç şüphem yoktu. Karısı kanıtın varlığından haberdar bile değildi muhtemelen. Ama memurların hepsi olmasa da bir kısmı biliyor olmalıydı.

Haklı olduğumu kanıtlamak istercesine uzaktan araba farları göründü. Sokağın sonunda bir arabanın motoru sustu ve farlar söndü.

Evin arkasındaki ağaca yerleşmiş, karanlığın gölgelerinin arasına gizlenmiştim.

Galiba bu akşam ikinci kez yıkanmam gerekecekti.

İki silüet eve doğru yaklaşırken ağaçtan inip kapatmadıkları arka kapıdan gizlice içeri girdim.

"Küvetin doldu," dediğini duydum kızına seslenen Cheyenne'in. Mutfakta durup perdelerin ardına gizlenen pencerelere baktım. Pencereden sadece arka taraf görünüyordu. Adamlar ön taraftan geliyorlardı ama birisi arkaya geçebileceği için dikkatli olmam gerekiyordu.

"Tamam," dedi çocuk, güçsüz bir sesle. Kalbimdeki sızıyı görmezden gelerek doğru şeyi yaptığımı kendime hatırlattım.

Ninova

Çocuk üst kata yönelir yönelmez oturma odasına adım atarak görülmeyeceğim bir nokta buldum. Merhum kocasının bir fotoğrafını eline alan Cheyenne'i arkadan süzdüm.

Dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Cehennemde çürü, aptal piç. Bakalım şeytan, elini kaldırmana müsaade mi edecek yoksa seni kendi silahınla mı vuracak."

Dudaklarıma karanlık bir gülümseme yerleşti.

"Eminim ki şeytan Greg'le oynamaktan zevk alacaktır," dedim.

Karşımdaki kadın sendeledi. Gözleri irileşirken arkasını döndüğünde telaşlı bakışları beni buldu.

"Sen kimsin?

"Hayatını kurtarmak üzere olan biriyim. İki adam geliyor. Biri önden biri arkadan," dedim sesimi kısık tutarak. "Murdock'ın bazı kanıtları sakladığını biliyorlar."

Rengi atarken başımı salladım. "Bu akşam seni bir kez kurtardım, bu ikinci olacak. Bana borçlusun, Cheyenne."

Dudakları titredi ancak o bir şey söyleme fırsatı bulamadan ön kapı tekmelendi. Cheyenne çığlık atarken silahın namlusu ona çevrilmişti bile. Silahın ucunda susturucu vardı çünkü bu herifler oyun oynamaya değil, öldürmeye gelmişlerdi.

Daha ilk kurşunu sıkamadan önce odanın ön tarafına fırladım ve adamı bileğinden yakalayarak kolunu geriye doğru kıvırdım. Bu herifi tanımıyordum. Galiba şerif başını belaya sokmamak için bu işi dışarıdan hallediyordu.

Avucumun ayasını burnuna vurduğum adam inledi. Burnundan kan fışkırırken arkamı döndüm ve adamı silahsız bıraktım. Belimdeki bıçağı aldığım an arkamdan bir *klik* sesi duydum.

"Kimsin lan sen?" diye sordu diğer adam.

Herkes adımı öğrenmek istiyordu. Sanki gerçek adımı öğrenirlerse her şeyi çözeceklerdi.

Bu adamı da tanımıyordum. Duvardaki fotoğrafın çerçevesinden belli belirsiz yansımasını görebiliyordum.

Dövüştüğüm adam, kırık burnu ve bakışlarında küçümsemeyle bana bakıyordu.

"Kimin umurunda? Öldür şu sürtüğü," dedi burnu kanayan.

"Şu an adımın pek bir önemi yok. Ama bir zamanlar insanlar bana Victoria Evans derdi."

Ben onları tanımıyor olabilirdim ama nefeslerini tutuşlarına ve burnu kanayanın yüzüne yayılan hayrete bakılırsa, onlar beni tanıyordu.

"Duymadıysanız ben söyleyeyim... Kolay kolay ölmem."

Tam silahın kulağımı sağır eden bir sesle patladığını duyduğumda arkamı döndüm. Merminin yanağımı sıyırıp hafifçe yakarak geçtiğini hissettim. Hızla bıçağımı arkamdaki adamın boğazına sapladıktan sonra silahı alıp nereye sıktığıma bakmama bile gerek olmadan girişteki adama iki el ateş ettim.

Arkamdan gelen acı dolu iniltileri duyabiliyordum. Girişteki nin yere yığıldığından emindim. Önümdeki adamsa kendi kanında boğuluyordu. Bıçak korkunç bir sanat eseri gibi hâlâ boğazında duruyordu.

Bıçağımı çekerek sonunda başımı çevirince diğer adamın göğsüne isabet eden iki deliği fark ettim.

Omuzlarımı silkip hava atabilirdim ama bu beni küstah gösterebilirdi.

"Bunları tanıyor musun?" diye sordum Cheyenne'e. Köşeye sinmiş deli gibi titriyordu.

"Evet," dedi nefes nefese. Dudakları titriyordu. "Durham kardeşler," diye devam etti, sesinde biraz güç bularak. Titreyen

bacaklarının üzerinde dimdik durmaya çalışıyordu. "Şerifle poker oynuyorlar ve... Bazen de memurlara yaptırmak istemediği işleri onlara hallettiriyor."

"Galiba benden sonra gelmişler," dedim ikisinin de yavaşça ölmesini izlerken.

Kasabada gözümden kaçarak iyi iş çıkarmışlardı. Sürprizlerden nefret ederdim.

"Evet," dedi. Yine sesi titriyordu. "Sen... Sen gerçekten Victoria mısın?"

Kısık sesinde hürmet ve bir çeşit korku vardı. Kan gölüne dönmüş olan odaya baktıktan sonra Alyssa'nın aşağı inmemesini umdum.

"Kızın güvende mi?" diye sordum cevap vermek yerine. Bakışlarım Cheyenne'in üzerindeydi.

Çekinerek başını salladı. "Alyssa?" diye seslendi.

Çocuktan cevap gelmeyince Cheyenne yanımdan geçip koşarak merdivenleri çıktı. Üstüm başım kan içindeydi ve muhtemelen Jason Vorhees* kadar korkunç görünüyordum. Bu yüzden yerimden ayrılmadan bekledim ve çocuğa boş yere kâbus gördürmektense onlara kulak kesilmeyi tercih ettim.

Birkaç dakika sonra Cheyenne aşağı indiğinde omuzları rahatlamıştı. "Banyo yaparken başını suyun altına sokmayı seviyor. Hiçbir şey duymamış." Ardından önce bana, sonra ayaklarımın dibindeki adamlara baktı. "Sendin değil mi? O... O zamanki adamların hepsini öldüren sendin?"

Boğazı düğümlenmiş gibi zorlukla yutkunduğunda başımı yana yatırdım.

"Greg'i öldüren sen miydin?" diye devam etti sesi çatallaşırken.

---

* *Jason Vorhees*, 13. Cuma (*Friday the 13th*) film serisinin ikonik katil karakteridir. -ed.n.

"Bir çocuk istismarcısını, katili, vahşi bir herifi, özetle bir sadisti ben öldürdüm," dedim merakla karşımdaki kadını süzerek.

Elini saçlarında gezdirirken bakışlarını kasıtlı olarak oturma odasının zeminine yayılan iğrenç cesetlerden uzak tutuyordu.

"Şehir efsanesinden ibaret sanıyordum. Tüm o anlatılanların, şerif ve Kyle'ı daha da dokunulmaz göstermek için uydurulduğunu düşünüyordum. Ben bu kasabaya sen gittikten sonra geldim ve o konunun nadiren fısıldandığını duydum. Sonra bir gece Greg sarhoş oldu. O gece bana ilk kez vurmuştu. Hep kızımla onun arasına giriyordum ama çekip gidemiyordum. Gitmeme izin vermiyordu. Şerifin, onun peşime düşüp beni öldürmesine ve Alyssa'yı almasına yardım edeceğini söylüyordu."

Hıçkırıklarını bastırarak başını iki yana salladı. "Ölmesini istedim. Hatta şerife bile gittim, Cannon'ın istismarcı bir piçe yardım edeceğine dair Greg'in söylediklerinin blöf olmasını umuyordum. Ama değildi. Şerif anlattıklarımı dinledi ve Greg'i çağırdı. Ceza olarak da çenem kırıldı. İşte o zaman şerifi hizaya sokmasına yardımcı olacak kanıtı sakladığını bana söyledi. Bir daha kaçmaya ya da yardım istemeye çalışırsam kızımızın önünde boğazımı keseceğini söyledi."

Artık Greg'in peşine daha erken düşmüş olmayı diliyordum.

Şaşırtıcıydı ama karısının kanıttan haberi vardı.

"Bir kasası var. İçinde ne olduğunu hiç görmedim ama şifresini en sevdiği ayakkabının içinde sakladığını biliyorum. Sayılar mevzubahis olduğunda hafızası çok kötü, bu yüzden yazmak zorunda kalmıştır. Sana getireyim."

Önüne geçip onu durdurduğumda sendeledi. "Federallere sakla. Tam olarak Kıdemli Özel Ajan Bennett'a. Sakın Johnson'a verme."

Pencereden yansıyan ışıklar gözümü aldığında yaklaşarak dışarı baktım. Sokağın sonunda park etmiş olan arabanın yanında bir kamyonetin durduğunu görünce dişlerimi sıktım. Logan farların önüne geçtiğinde midem altüst oldu. Siktir!

Telefonumu cebimden çıkarıp da geldiğini fark etmediğim mesajı görünce küfrettim.

HADLEY: Logan dul kalan kadının evine gidiyor. Yani memurun dul kalan karısının. Yargıcınkine değil.

Belli ki Jake kullan at telefonumun numarasını ona vermişti.

Telefonu kaldırarak beti benzi atan, titreyen Cheyenne'e baktım.

"Kim geldi?"

"İyi adamlar. Kanıtı onlara vereceksin."

"Ama sen korktun. Eğer iyi adamlarsa niye korkuyorsun?" diye sordu.

Kanlar içinde kalmış olan kıyafetlerimi ve yerdeki ölü adamları gösterdim. Onun üzerine bir damla kan sıçramamıştı.

"Ben iyi adam değilim," diye hatırlattım. Bunu duymak onu rahatlatmış gibi derin bir nefes verdi.

Ne kadar çarpık bir kasabadaydık böyle...

Masadan bir kâğıt alıp elimden geldiğince hızla bir adres yazdım. Logan eve girmeden buradan gitmeye çalışıyordum.

"Kasabadan çıkarken sana eşlik etmesini sağla. Beni hiç görmediğini, sadece gürültüden dolayı burada olduğumu fark ettiğini söyle. Bunlar yaşanırken kızının yanında banyodaydın, tamam mı?" diye sordum. Kanlı ellerimle ona temas etmemeye çalışıyordum.

Başını sallarken gerginlikle yutkundu.

Kâğıdı ona uzattım.

"Ailenin ya da arkadaşlarının yanına gidemezsin. Seni takip ederler. Telefonunu da bırak. Bu eve git. Burası benim Connecticut'taki evim, burada Olivia adında bir kadın yaşıyor. Sana, ihtiyacın olan her şeyi alabileceğin kadar para verecek."

Kâğıda bakarken gözleri yaşardı.

"Benim için neden bunları yapıyorsun?"

Bakışlarını bana çevirmesini izledim. "Senden çok kızın için yapıyorum. Bu kasabadakiler karşılarındakinin bir çocuk olmasını önemsemez. Bu akşam sadece seni değil onu da öldürmeyi planlamışlardı. Bunu aklından çıkarma. Kanıt, kasası gibi göz önünde olan bir yerde değildir. Her gün gittiği bir yeri düşün. Paranoyaklaşmış ve kanıt hâlâ orada mı diye kontrol etmek istemiş olabilir ama bunu senin önünde açıkça yapmamıştır."

Tekrar pencereden dışarı bakınca küfrettim. Kamyonetin evin önüne doğru yaklaştığını fark edip geri çekildim.

Cheyenne düşüncelere dalmıştı. Gözleri sonunda irileşti. "Nerede olduğunu biliyorum."

"Güzel. Sana eşlik etsinler, kanıtı al sonra da git. Kasabadan çıkarken sana eşlik ettiklerinden de emin ol, ne olur ne olmaz şerif gittiğini duyabilir. Benzin için falan mecbur kalmadıkça da sakın durma."

Kuvvetle başını sallayarak elindeki kâğıdı hayatının kurtuluşuymuş gibi tutuyordu. Evin kapısı tekmelenerek açıldığı için hâlâ açıktı, bu yüzden adım seslerini duyduğum an hiç vakit kaybetmeden arka tarafa koştum.

Ancak arka tarafa yaklaştığım an pencereden kumral saçların parıltısını fark ettim. Bakışları yerde olduğu için şükürler olsun ki çizgi filmlerdeki gibi kayıp duraksamamı fark etmemişti.

İçten içe küfrederek arkamı döndüm ve temizlik malzemeleriyle dolu odaya girdim. Bu kadar pervasız davrandığım için kendimden nefret ediyordum.

Lütfen kan damlatmamış olayım. Lütfen kan damlatmamış olayım.

Yalnız gelmeyeceğini bilmem gerekirdi.

Ben sessizce odanın kapısını kapatırken aynı anda diğer odanın kapısının çok hafifçe açıldığını duydum.

Hiçbir şey göremiyordum, sadece dinliyordum.

"Logan, burada cesetler var," diyen Leonard'ın sesini duydum.

Logan cevap vermedi. Kapının altından gelen ışık onun gölgesiyle bölündüğünde midem altüst oldu. Kapıyı açarsa bu daracık alanda saklanabileceğim hiçbir yer yoktu.

Kapının kolu çevrilmeye başladığında nefesimi tutup kaçınılmaz olanı bekledim. Logan hariç her şeyi planlamıştım ama sular bulanıp duruyordu. Beni bulursa ne yapacaktı? Bana ateş mi edecekti? Beni tutuklayacak mıydı? Bana zarar mı verecekti? Benden o an olduğundan daha çok mu nefret edecekti?

Cevabı şimdi almak zorunda değildim çünkü belli ki fikrini değiştirmişti. Kapıyı kapalı bırakıp uzaklaştığına dair adım seslerini duydum. Tuttuğum acı dolu nefesi verirken Cheyenne'le konuşmasını dinledim.

Cheyenne uydurduğum hikâyeyi anlatırken üst kattan küçük kızın annesini çağırdığını duydum. "Orada bekle, tatlım," diye kızına seslendi Cheyenne, çatlayan sesiyle. "Misafirlerimiz var."

"Hemen geleceğim," dedi Cheyenne onlara. O sırada ben de kahrolası malzeme odasından, görülmeden sihirli bir şekilde nasıl çıkacağımı düşünüyordum.

"Kadın haklı. Onu bu kasabadan çıkarmalıyız," dedi Leonard, Logan'a.

"Protokole karşı gelmiş olacağız, böyle bir şey yaptığımızı kimsenin bilmesine izin veremeyiz."

İkisi de bir anlığına sessiz kaldı. "Onun peşine düşeceklerini biliyormuş," dedi Logan sessizce.

"Evet ve o gelmeseydi şu an ayaklarımızın dibinde farklı iki ceset olacaktı," dedi Leonard. Kulağa sanki beni savunuyormuş gibi geliyordu.

Yani artık taraf mı tutuyordu?

Yanağıma uzanınca parmağımın temas ettiği yerde bir acı hissettim. Mermi sıyırıp geçmişti. Burada yara izi kalacaktı. Aptal şerefsiz.

Onu daha beter bıçaklayıp canını iyice yakmalıydım. Çocuğun bizi basıp yaşanan korkunçlukları görme ihtimali olmasın diye yapmamıştım.

"Bu ikisinin kim olduğunu öğren. Eminim şerifle bir bağlantıları vardır."

"Ama niye kadının peşine düşmüşler ki?" diye sordu Leonard.

"Çünkü bende ihtiyacınız olan bir şey var," dedi Cheyenne. Tekrar yanlarına giderek onları şaşırtmış olmalıydı. "Kızım şu an üzerini giyinip, çantasını hazırlıyor. Kocam sık sık bodrum kata inerdi, orada bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim. Her seferinde birkaç dakika kalıp dönerdi. Aşağıda gıcırdayan bir döşeme tahtası var. Bugüne kadar o tahtayı neden hiç tamir etmediğini önemsememiştim."

Adım seslerinin bodrum katta kaybolmasını dinledim. Çok dikkatle kulak kesilerek burada birisi kaldı mı diye duymaya çalıştım. Yukarıdaki çocuğun gözler önüne serdiğim katliamın ortasına inmesi ihtimaline karşı burada biri kalmış olmalıydı.

"Bunları görmeden kızı arabaya bindir," dediğini duydum merdivenlerden sesi gelen Logan'ın. "Bunu da yanına al."

Asırlardır bu küçük odadaymışım gibi hissediyordum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Leonard.

"Seninle geliyorum. Hadi. Şerif bunlardan haber alamayınca başkalarını gönderebilir."

Derin bir nefes verdim, gittiklerini duyduğumda rahatlamıştım. Kırık olduğu için zar zor kapanan ön kapının çarpma sesini duyduğum an, sonunda odanın kapısını hafifçe araladım.

Ortalıkta kimseciklerin olmadığını fark edince hızla arka taraftaki kapıya koştum. Ses çıkarmadan kahrolası evi geride bıraktım.

Ağaçların arasına daldığımda evdeki kapıların açılıp kapandığını duydum. Ayağımın altında çıtırdayan yapraklara küfretmekten kendimi alamadım. Soğuk bir ürperti kanla lekelenen tenimi ve saçlarımı yaladı.

Yeterince sessiz olmamıştım ama onlar da kadını evden çıkarmaya odaklandıkları için fark edeceklerini hiç sanmıyordum. Sonunda buraya gelirken adımladığım patikayı bulduğumda yapraklar ayaklarımın altında ezilmeyecek kadar çiğnenmiş hâlde olduklarından adımlarımı hızlandırdım. Direkt eve gidersem arkamda kandan bir iz bırakacaktım.

Etrafı kolaçan ettikten sonra üzerimdeki kapüşonluyu çıkardım. Botları da çıkararak çoraplarımla kaldım. Pantolonumu çıkarıp arka cebimdeki poşeti aldım ve kanlı kıyafetleri içine tıktım. Gece soğuğunda altımdaki taytla üşüyordum ama aynı zamanda soğuktan başka bir ürperti omurgama yayılıyor gibi hissediyordum.

Bakışlarımı etrafta gezdirdim ama her yer sessizdi. Hareket yoktu.

O zaman neden birisi beni izliyormuş gibi hissediyordum?

Poşetin ağzını bağlayıp kan damlamadığından emin oldum. Etrafıma temkinle son bir kez baktıktan sonra arkamı dönüp yalnızca çorapların örttüğü ayaklarımla kaldığımız eve doğru koşmaya başladım. Küçük dalların ve palamutların ayaklarımı keserek beni yolumdan etmesine izin vermedim.

Acıyı göz ardı etmeyi uzun zaman önce öğrenmiştim.

Ancak birinin beni izlediği hissini üzerimden atmaya çalışmak daha zordu.

Belki paranoyakça davranıyordum ama hiç sanmıyordum.

Arkamı tekrar döndüm ama ne bir ses duydum ne de birini gördüm.

Sonra izlediğim bütün kahrolası korku filmlerinde olduğu gibi omurgama bir ürperti yayıldı. Arkamda birinin olduğundan kesinlikle emindim.

Poşeti bırakıp arkamı dönerken dirseğimi karşımdaki yüze geçirmek üzere kaldırdım ama elini uzatıp dirseğimi tutarken diğer eliyle öbür kolumu tuttu. Nefesim kesildi. Hiç zorlanmadan beni bir ağaca yasladığında sert bedeninin üstüme kapandığını hissettim.

Öldürücü tepkimin önüne geçen tek şey, bakışlarımla buluşan mavi gözlerdi.

Ciğerlerimden boşalan oksijeni toparlamaya çalışırken nefesim kesildi. Canımı yakan o değildi, onu gördüğüm için canım yanıyordu.

Bana bakan gözlerinde sert bir ifade vardı. Kollarımı sıkıca tutuyordu ama ikimiz de istesem ondan kurtulabileceğimi biliyorduk. Asıl sorun, bunu ona zarar vermeden yapamayacak olmamdı.

"Tutuklanmayacağım," dedim yavaşça.

"Özgür kalmak için ne gerekirse yapacak mısın yani?" diye sordu. Sesi de bakışları gibi sertti. Bakışlarını yüzümde gezdirerek beni süzüyordu.

"Hayır," diye fısıldadım boğuk bir sesle. "Ne gerekirse yapmayacağım ama tutuklanmayacağım da."

Bakışları dudaklarımda gezindi. "Şu an kolayca benden kurtulabilirsin, değil mi?"

Tekrar gözlerime odaklandı.

Cevap vermedim. Gerek yoktu.

Cevabımı sözlü olarak dile getirmeme ihtiyacı yoktu ve yapabileceğim her şeyi ona itiraf etmeye pek hazır değildim.

Ellerini gevşetmedi ama daha da sıkmadı. "Leonard, Cheyenne ve Alyssa'ya kasabadan çıkana kadar eşlik ediyor ama sen odada saklandığın için bunları zaten duymuşsundur."

Nefesimi tuttuğumda dudakları kıvrıldı.

"O kadar uzun zamandır avcı sensin ki avlanmanın nasıl bir şey olduğunu unuttuğuna eminim. Ama her yerde seni arıyordum, Lana. Ve sandığından çok daha iyiyimdir."

Hareket etmeye hazırlandığımda beni sıkıca tutmak yerine ellerini gevşeterek yüzüme uzandı. Gözlerime bakarken yanağımı okşuyordu.

"İşleri batırdığım sırada senin Victoria olduğunu bilmiyordum. Ben asla..."

"Bir önemi var mı ki?" diye sordum sertçe. Kahrolası gözyaşlarımın akmaya başlamamasını umuyordum. Gerçi çoktan birikip onu bulanık görmeme sebep olmuşlardı. "Sen aydınlığın dürüst kahramanıyken ben hâlâ gecenin o çarpık canavarıyım."

Bulanık bakışlarımın ardından bile ifadesinin yumuşadığını fark ettim. "Bilsem, seni becerdikten sonra yatağımda çırılçıplak bırakmazdım. Yani evet, çok önemi var. Victoria'nın vekili

olarak cinayet işlediğini, takıntılı bir hasta olduğunu sandım. Victoria olman bambaşka bir şey çünkü vekil bir katil, genelde psikotik kriz geçirdiği için dengesiz bir tavır sergiler. Jacob Denver'ın seni manipüle ettiğini ve beni de piyon olarak kullandığını düşündüm."

Kalbim göğsümde acı dolu bir ritimle çarpıyordu. Bunu o da hissediyor mu, merak ediyordum.

"Jake beni asla manipüle edemez ve etmez de. Ayrıca sen de biliyorsun ki ben senden *hiçbir* dava için bilgi almadım. *Sen* bana geldin. Ve..."

Herkesin artık bildiği üzere genelde sürprizlerden, şaşırmaktan nefret ederdim. Ancak Logan beni şaşırtıp da dudaklarını dudaklarıma bastırdığında kalbim yepyeni bir ritimle atmaya başladı.

Başta çok güç uygulamadan onu itmeye çalıştım ama o beni daha da sertçe öperken gözyaşlarım akmaya başladı. Elleri, beni sertçe tutmaktan vazgeçip arzuyla kendine çekti. Kollarımı boynuna dolayıp yüzümden akan yaşlarla ona karşılık vererek teslim oldum.

Beni kucağına aldığı sırada öpücüğü beni resmen tüketiyordu. Yükselen hislerin her biri öpüşmemize yansıyarak bu öpücüğü aynı anda hem güçlü hem yıkıcı bir hâle getiriyordu.

Bacaklarımı beline doladım. Beni yiyip bitirirken arkamdaki ağaca yasladı. Diliyle kavga edercesine savrulan dilimle onun tadını alıyordum. Öfkeden mi yoksa duygusal davranmaktan mı kaynaklıydı, bilmiyordum ama şu an geri çekilemeyecek gibiydim.

Geri çekilmem gerektiğini bilsem de.

Yanımızdan bir çıtırtı yükseldiğinde ikimiz de öpüşmeyi bırakıp bakışlarımızı koşup giden tilkiye çevirdik. Tekrar

Logan'a döndüğümde nefesim tekledi. En son bu kadar yakın olduğumuzda gözlerinde göremediğim o yumuşak ifade şimdi karşımdaydı.

"Bilsem seni asla öyle incitmezdim," dedi yavaşça.

Güçlükle yutkundum. "Beni fiziksel olarak incitmedin. Seviştiğimiz sırada seni durdurabilirdim. Bildiğini fark etmiştim. Neler döndüğünü anlamıştım. Sadece seni, hak ettiğim öfkeni kabullenecek kadar seviyordum."

İnleyerek alnını alnıma yasladı.

"Bunu hak etmiyordun. Hayatımda ilk kez ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok, Lana," diye fısıldadı. Sesinde beni ortadan ikiye bölen trajik bir dürüstlük vardı.

Bir yanım, onu kötü yola çekip yaptığım şeyin, planlarımdaki işkence ve katliamlara rağmen çarpık olsa da doğru şey olduğunu ona göstermem gerektiğini söylüyordu. Ama böyle bir şey yaparsam onun ruhunu da çalıp benimkine mahkûm etmiş olurdum.

Diğerlerine söylemediğini ve beni şu an kollarında tuttuğunu göz önüne alınca, bunları bile asla beklemiyordum. Ancak benimle ilerlemesi, onun kaderini de geri dönülemez bir şekilde benim boktan kaderime bağlayacaktı.

"Seni seviyorum," dedim fısıltıyla. Henüz onu itemeyecek kadar güçsüzdüm.

"Seni seviyorum," diye karşılık verdi. Duyduğum bu sözlerle birlikte kalbimi saran buz tamamen çözüldü ve gözyaşlarım tekrar akmaya başladı. "Bu yüzden şu an her şeye son verip benimle kaçman için sana yalvarıyorum," diye ekledi sesi çatlarken.

Böyle bir teklifin benim gibi biri üzerinde nasıl etki bırakacağına dair hiçbir fikri yoktu. Gitmek? Son vermek? Onun gibi bir ödülü alıp kaçmak?

Fazlasıyla cezbediciydi ama şerif ve memurları hâlâ yaşıyor olmasa, karanlık gölgeleri herkesin üzerine yayılıyor olmasaydı... giderdim. İntikama sırt çevirirdim. Ancak korku içinde o kadar çok masum insan varken çekip gidemezdim.

Cheyenne ve kızı gibi insanlar, onlar tarafından korunması gerekirken sırf karanlık sırları örtbas etmek için öldürülebilirlerdi.

"Onu hapse atacak kadar kanıt topladık," dedi Logan aklımı okumuş gibi.

Ancak o adalet sistemine inanıyordu. Cannon gibi bir adamın yalnızca gömüldükten *sonra* öleceğini anlamıyordu. İşte o zaman insanlar kanıtları umursardı. O herif çok fazla önemli ve güçlü adamın cebini dolduruyordu.

Müdür McEvoy gibi.

Kıdemli Özel Ajan Johnson gibi.

O adi vali gibi.

"Kararını hemen verme. Şu an sadece benim yanımda kal, bu akşam diğer her şeyi unutabiliriz," diye ekledi, dudaklarını tekrar dudaklarıma sürterek.

"Dava ne olacak?" diye sordum tam bir aptal gibi.

Davası çözülmüştü. Katil kollarındaydı.

O da aynı şeyi düşünüyormuş gibi sırıttı. "Bu akşam bensiz idare edebilirler. Leonard yerime bakar."

Yirmi dört saat içinde dört kişiyi öldürmüştüm. Bir geceliğine, içinde bulunduğumuz dünya çökmüyormuş gibi davranabilirdim.

"Bu, nerede kaldığını öğrenmek için bir tezgâh falan değil. İstesem Hadley'yi takip ederek öğrenebilirdim," diye ekledi beni tekrar öperek.

Acınası olsa da onun niyetinden hiç şüphe etmemiştim.

"Biliyorum," dedim iç çekerek. Çünkü Logan Bennett, dokunulmaz olmadığım gerçeğini bana unutturuyordu.

Başından beri tehlikeli bir oyundaydık.

Şimdi onu da kendimle birlikte cehennem çukuruna sürüklemeden önce durmam gerekiyordu.

Yedinci Bölüm

Kusursuz bir çakıl taşı olmaktansa kusurlu bir elmas olmayı yeğlerim.

-Konfüçyüs

İçeri Logan'la birlikte girdiğimde, Jake'in gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı. Logan, sanki Jake aptalca bir şey yapacakmış gibi beni korumaya hazır bir hâlde kollarını belime doladı.

Jake hayretle bana bakmaya devam ederken parmaklarımı Logan'ın parmaklarına doladım.

"Tutuklandık mı?" diye sordu Jake. O kadar şaşkındı ki komik görünüyordu.

Logan homurdandığında ona yaslandım. "Burası tarafsız bölge. Cinayet işlemekten de tutuklamaktan da bahsetmiyoruz," dedi Logan sonunda. "Şu an bu kasabada olanlarla ya da burada olup bitenlerle ilgili konuşmayacağız."

Jake, kucağında dizüstü bilgisayarıyla bize bakarken kaşları hâlâ inmemişti. Etraftaki monitörler kasabayı farklı açılardan gösteriyordu. Logan her bir monitöre baktı.

"Bu çoğu şeyi açıklıyor," dedi derin bir nefes alarak. "Gerçekten tüm kasabayı gözetliyormuşsunuz. Tek bir kamerayı bile fark etmedim."

"Davayı konuşmayacağız sanıyordum," dedi Jake uyarırcasına.

Logan burnunu sıktığında hüzünlü gülümsememi bastırdım. İşine âşıktı ve doğası gereği merak ediyordu. Şu an doğru ve yanlış arasında büyük bir savaş içindeydi. Uzun zamandır yüzleşmediğim bir çatışmaydı bu.

Gözlerine yansıyan mücadele benim hatamdı.

"Bu teknolojiyi Jake, birkaç yıl önce NSA'dan arakladı, sonra da kendi versiyonlarını oluşturdu," diye açıkladım.

Jake koltuktan düşecek gibi duruyordu ama bu sanki önemli bir mesele değilmiş gibi omuz silktim. "Monitörler kasabanın en önemli noktalarını görüyor, biz de şerifin peşinden ayrılmıyor ve her hareketini izliyoruz. Ayrıca memurlardan da gözümüzü ayırmıyoruz. Hollis'in senin peşine düştüğünü böyle fark ettim."

Mümkün olduğunca duygusuz bir tavırla ona bakmadan konuşmaya çalışmıştım. Ancak sesim, son cümlede ne yazık ki çatlayarak bana ihanet etmişti.

Logan'ın belimde duran eli gerildi, beni kendine çekerek sıkıca sarıldı. Kokusunu içime çekip gözlerimi kapattım ve mümkün olduğunca kendimi ona bıraktım.

Sırada ne olduğunu bilmiyordu çünkü konuşmalara tümüyle hâkim değildi.

"Yani burada güvende misiniz?" diye sordu Logan. Ses tonuna yansıyan ve içimi ısıtan endişesine, yenilmiş bir iç çekiş eşlik etti. Onun seçeneği kulağa daha iyi gelse de hangi yolu seçeceğimi biliyordu.

"Konu sadece benimle ilgili değil," dedim göğsünden doğrulup ona bakarken.

Nefes alışları düzenli olsa da gerildiğini anlayabiliyordum.

"Seninle ilgili de olmadığı gibi," diye ekledim gömleğine tutunarak. "Sen iyisin. Bunu senden alamam."

Konuşmak için ağzını açtığı an evin kapısı açıldı. Tam zamanında arkamı dönerek Hadley'yi içeri adım atarken yakaladım. İrileşen gözleri Logan'a odaklanmıştı.

Hadley birkaç kere ağzını açıp kapattıktan sonra dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra tekrar araladı. "Ne oluyor?"

"Ben de aynı şeyi merak ediyorum," dedi Jake. Koltukta oturduğu yerden kıpırdamamıştı bile.

Logan inleyince tuttuğum elini çekiştirdim. "Bugünlük bu kadar yeter, biz yatak odasına geçiyoruz."

"Dört ceset senin bugünlük bu kadar yeter deme şeklin mi?" diye sordu Hadley duygusuzca.

Yüzümü buruştursam da Logan beni yatak odasına doğru takip ederken ifadesi değişmedi.

Oturma odasından Jake ve Hadley'nin telaşlı fısıltılarını duyabiliyordum ama kapıyı kapattım ve arkasına yaslandım. Geçici yatak odamda duran adamı süzüyordum.

Her yeri kaplayan çiçekli desenlere baktıktan sonra tek kaşını kaldırarak bana döndü.

"Ev sahipleri sadece yazları ve Noel'de buraya geliyor." Onların cesetlerinin nerede olduğunu falan aramak isterdi belki. Masum insanları öldürmeyeceğime güveniyor muydu, bilmiyordum.

Yatağa oturup ellerini kavuşturdu. Aynaya bakınca irkildim. Yüzüme ve saçlarıma kan sıçramıştı.

"Duş alacağım," dedim bu tuhaf duruma karşı.

Onun beyaz gömleğine de kan bulaştığını fark edince muhtemelen içimi bir korku sarması gerekiyordu.

Eski sevgilim benim kanayan yaram dese haklı çıkacak gibiydi.

Yanından ayrılıp onu her şeyin yükü altında yalnız bıraktığımda hiçbir şey söylemedi.

Kendimi, bir azizi uçurumun kenarına sürükleyip ona atlamasını ima eden şeytanın avukatı gibi hissediyordum.

Hızlı adımlarla koridordaki çekmecede duran notu aldım. Kullanmama gerek olup olmayacağını hiç bilmediğim notu. Oturma odası sessizdi ama Jake ve Hadley'nin arkadaki odada kendilerine has vakit geçirdiklerinden emindim.

Onları bölmek yerine notu Hadley'nin çantasına, ben bulanmasını isteyene kadar güvende kalacağını bildiğim yere sıkıştırdım. Ardından banyoya yönelip soyunmaya başladım.

Kendimden nefret ederek gözyaşları ve acı içinde temizlenmeyi bırakalı çok uzun zaman olmuştu. Ancak durmayan gözyaşlarımla duşun altına adım attığımda içimde yepyeni bir intikam vuku bulmuştu.

Kanı temizledim ve bu akşam ikinci kez gidere akan kızıl damlaları izledim. Duş perdesi açıldığında kendimi zor tutuyordum. İrkilerek yerimden sıçradım.

Logan, çırılçıplak bir hâlde yanıma adım attığında alametifarikası olan o gülümseme dudaklarında yer etmişti. Acaba rüya mı görüyorum diye merak ettiğim sırada beni öpmeye başladı. Dudaklarımı daha iyi istila edebilmek adına ellerini saçlarıma geçirip başımı geriye yatırdı.

Dudakları benden ayrıldığı an ellerini kalçamın altına uzattı, çıplak bedeni duşun altında ıslanmaya başlamıştı. Aramızda o kadar boy farkı vardı ki beni öpmek için kucağına alması hep daha kolay oluyordu. Aynı zamanda vücutlarımız da daha uyumlu bir şekilde hizalanıyordu.

Delirmiş gibi açlıkla, çaresizce öpüşüyorduk. İkimiz de bu gecenin birbirimizi sevebileceğimiz son gece olma ihtimali oldu-

ğunu biliyorduk. Bu gri bölgede, pencerelerin kapanıp da ikimizin sırt sırta zıt taraflarda kalmamız an meselesiydi.

Ama şu an olan şey neydi? Bu, veda etmenin doğru yoluydu. Önceki gibi ayrılmayacaktık.

Ona sürtünebilmek adına çabalarken sırtımı duvara yasladım ancak Logan benim çabama gerek kalmadan vücudumu hareket ettirebilecek kadar güçlüydü.

Sertçe içime girdiğinde inledim. Kazara onu ısırmamak için öpüşmemize ara vermem gerekmişti. Yüzünü boynuma gömdü ve beni her açıdan delirtmeye niyetlenmiş gibi kalçalarını hareket ettirmeye başladı.

Ona tutunarak parmaklarımı omuzlarına geçirdim. Sırtım ıslak duvarda yukarı aşağı hareket ediyordu. Logan hareket ederken su tek bir tarafımıza çarpıyordu. Boynumu öperek, yalayarak ve dişleyerek kendine bir yol çiziyordu.

Damarlarımda o beni tüketen, içime işleyen zevk dolu his çözülmeye başlarken ona sıkıca tutundum. Zirveye ulaşmak için çaresizce hareket ettiğim sırada sımsıkı tuttuğum omuzlarını kanatmamayı umuyordum.

Aynı yoğun hisse o da yaklaşırken bocaladı. İnlediğim an dudakları beni buldu ve tüm vücudum orgazmın şiddetiyle titredi. Hâlâ içimdeyken boğazından sert bir hırıltı yükseldi. Gücü tükendiğinden, vücudu gevşemeye başlarken beni kucağında tutmakta zorlanıyordu.

Beni kucağından indirdiğinde ayaklarım güçsüzce yeri buldu. Kendi başıma ayakta durduğum an bacaklarım titredi. Dudakları yumuşak, hürmet dolu bir öpücükle beni bulduğunda beni yine suyun altına itti.

Zaman kavramını yitirmiştim. Su soğumaya başladığında duştan çıkmak zorunda kaldık.

"Seni bırakamam," dedi suyu kapatırken dudaklarıma doğru.

Dudaklarım ondan ayrılıp da gerçekliğe tutunmamı sağlayan o temas koptuğunda, gözlerimiz buluştu.

Çok geçmeden üstüne çıkarak tutkuyla, içtenlikle ve açlıkla onu tekrar öpmeye başladım.

Ardından onlara istedikleri gücü vermem hâlinde beni yerle bir edecek içimdeki duygu selini bastırdım.

Beni bırakmamana izin veremem, dedim içimden. Kalbimizi kıracak olan gerçeklerle gecemizi mahvetmemeye çalışıyordum.

Sekizinci Bölüm

Herkese kulak ver ama kelimelerini birkaçı işitsin.

-William Shakespeare

Lana başını göğsüme yaslamış bana sarılıyordu, bense aylak aylak parmaklarımla saçlarını okşuyordum. Saat gecenin üçüydü ama ikimiz de uyumayı aklımızdan dahi geçirmiyorduk.

Bunun yerine son birkaç saattir havadan sudan konuşup duruyorduk. Birbirimize kapılıp daha az sohbet etmeyi gerektiren şeyler yapmadığımız anlarda gündelik şeylerden bahsediyorduk.

Sıyırıp geçen mermi, yanağını hafifçe yarmıştı ama kanamıyordu. Bu yenilmez olmadığının göstergesi olmalıydı fakat Lana'nın, kurban konumundayken aldığı yaralardansa savaş yaralarını tercih eder gibi bir hâli vardı.

"Yani ben onca zamanı Plemmons'ın seni hedef almasından endişe ederek geçirirken sen, o herifi senden uzak tuttuğum için bana gıcık mı oluyordun?" diye sordum konudan sapmadan.

Göğsümde gülümsediğini hissettim. Parmaklarını karnımda gezdirerek aşağı doğru inen çizgileri takip etti.

"Biraz gıcık olmuştum ama daha çok önemsendiğimi hissettim. Sana zarar verememesi için onun ölmesini istemiyor olsaydım, endişenin kıymetini daha çok bilebilirdim."

Göğsüme bir öpücük kondurduğunda onu sıkıca tutarak kendime bastırdım. Bakışlarım tavanı bulduğu sırada olan biten her şeyi toparlamaya çalışıyordum. Zihnim karman çormandı. İçim tamamıyla darmadağınıktı.

Karşı olduğum her şeyi sorguluyordum.

Yargıç, jüri ve cellat rolünü üstlenmeyi hiçbir zaman istememiştim. Ben sadece hukuk ve gerçek adalet için mücadele ediyordum. FBI'da bana bir pozisyon teklif edildiği an tüm dünyam buna odaklanmıştı.

"Öyle dövüşmeyi nasıl öğrendin?"

"Beni dövüşürken görmedin ki," diye iç çekti. "Seninle asla dövüşmem."

Ona bakarken dudaklarım kıvrıldı. O da aynı anda bana baktı.

"Kim daha iyiymiş, deneyip görelim mi?"

Gülümsemesini bastırarak ciddi durmaya çalıştı. "Ajan Bennett. Kıçını tekmelemem itibarını sarsabilir. Yine de endişe etme, o kadar cesaretini toplarsan üstüne gelmem."

Kahkaha attım ancak kahkaha sesim kulağıma hüzünlü gelmişti. Etrafımızı saran ağırlığın arasında onun gülümsemesi de kasvetliydi. Başını tekrar göğsüme yaslayıp başıboş daireler çizme işine geri döndü.

"Artık bütün kirli sırların açığa çıktığına göre belki geçmişinden biraz bahsedersin," dedim sessizce. Parmakları hâlâ göğsümde gezinse de gerildiğini hissettim.

"Yaptıkları her şeyi duydun zaten. Daha çok detay vermemi mi istiyorsun?" diye sordu sert bir fısıltıyla.

Başını hafifçe kaldırarak yanağını okşadım. Dünyaya karşı geldiği aynı korkusuz bakışlarla bana baksa da içine gizlediği o hassas, yaşadığı her şeye rağmen korumak zorunda kaldığı o kızı görebiliyordum.

"Tüm bunlar yaşanmadan önceki geçmişinden bahsediyordum. Eskiden olduğun o kızla ilgili bir şeyler anlatabilirsin."

Bakışlarını kaçırarak derin bir nefes verdi.

"Eskiden olduğum o kız öldü. Onun ne kadar naif ve kırılgan olduğunu bilmek şu an kalbini kırmaktan başka bir işe yaramaz. Çünkü beni o olarak hayal edeceksin. Yanında hep gerçek ben olarak bulundum, Logan. Aramızdaki şey de sana davranışlarım da yalan değildi. Sadece sırrımı gizlemek için geçmişimden bazı parçaları değiştirdim."

Bana yaslansa da uzaklara sürüklenmeye başladığını hissediyordum.

Zihninin içinde kaybolmasına izin vermektense yerimden kalkıp üstüne geçtim. Beni öpmeye çalıştı ancak bacaklarının arasına rahatça yerleşip geri çekildim ve dudaklarımı uzanamayacağı mesafede tuttum.

"Bugün bu kadar gözü kara olmanın bir sebebi de o kız. Hiç o kız olmamışsın gibi davranırsan gerçeklikten kopmaya başlarsın. Bu çok tehlikeli bir yamaç."

Gözlerini devirse de dudaklarında beni şaşırtan küçük bir gülümseme belirmişti. Asla öngördüğüm şekilde davranmadığını izlemekten bıkmayacaktım. Ona bu kadar kapılmamın bir sebebi de, onu saran bu gizemli havası olmuştu.

Yapbozun parçaları bir araya geliyordu ancak ben hâlâ onu merak ediyor, gizemine kapılmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

"Jake gibi konuştun," dedi sonunda. Parmaklarını saçlarımda gezdirirken bacaklarını bacaklarıma doladı.

"Umarım Jake'le bu konuşmayı böyle bir pozisyonda yapmamışsınızdır."

Kahkaha atarak tekrar gözlerini devirdikten sonra iç çekti.

"Jake sadece arkadaşım," dedi hızla.

"Öyle diyorsan."

Bu geceki hiçbir gülümsemenin ağırlığını taşımayan gerçek bir gülümsemeyi bana bahşetti. Nedense onu kıskanmam hoşuna gidiyordu.

"Annemle babam değişik ilgi alanları olan özel insanlardı. Abim onların hep *eklektik* karakterleri olduğunu söylerdi."

Öyle bir anda konuya girmişti ki nasıl karşılık vereceğimi bilemedim. Neyse ki bir şey söylememe gerek kalmadan anlatmaya devam etti.

"Klasik müziği severlerdi ve abimle benim azıcık bile müzikal yeteneğimiz olmaması hiç hoşlarına gitmezdi. Ama *hard rock* ve caz dinlemeyi de severlerdi. İnsanları müzik zevklerine göre değerlendirmenin mümkün olduğunu söylerler bir de. Abim de bu yüzden onların eklektik karakterde olduğunu düşünüyordu."

Gülümsemesi genişledi.

"Harika bir ekiplerdi. Babam hademe olarak nankör bir iş yapıyordu, Öcü'nün temizlik geçmişinin olduğunu bu şekilde fark edebildim. Annem de adli tabipti. Her gün ölümle burun buruna gelen birine kıyasla fazla neşeliydi. Beni de sık sık yanında işe götürdüğü için cesetlerin yanında biraz fazla rahattım. Sırayla yemek pişirir, birlikte temizlik yaparlardı. İkisi de birbirini kendinden önemli görmezdi."

Sanki anılarını hatırlamış gibi uzaklara dalıp gitti. Bakışlarımı ondan ayıramıyordum, onu izlemeye devam ettim. Daha önce onu hiç böyle huzurlu görmemiştim.

"Dans ederlerdi," dedi. Tekrar gözlerime bakıp gülümserken gözlerinde bir parıltı can bulmuştu.

"Dans mı ederlerdi?"

"Biz yatağa gittikten sonra her akşam oturma odasına geçer, sakin bir şarkı açarlardı ve dans ederlerdi." Gözleri yaşarırken boğazını temizledi. "Annem başını hep babamın göğsüne yaslardı, babam da gözlerini kapatır müziğin ritmiyle salındıkları sırada anneme sarılırdı. Annem çok iyi şarkı söylerdi, bu yüzden dans ettikleri sırada sık sık şarkıya eşlik ederdi."

Yanağına düşen bir damla yaşı başparmağımla sildiğimde parmağıma uzandı.

"Sırf dans ederken onları izleyebilmek için gizlice odamdan çıkardım. Bazen babam beni yakalardı ama azarlamak yerine onlarla dans etmeme izin verirlerdi. Marcus'a da aynı şekilde. Hatta Jake'in bizde kaldığı geceler o da dansa davet ediliyordu. O kadar harika zamanlardı ki sonunun trajediyle biteceği kaçınılmazdı. Güzel anlar, kötü olanlara kıyasla daha az hüküm sürüyor."

Derin bir nefes vererek bana gergin, önceki kadar içten olmayan bir gülümseme bahşetti.

"Gerçekten âşıklarmış. Böyle bir ailede büyümek güzel olmalı," dedim anlatmaya devam etmesi için onu yüreklendirmeye çalışarak.

Gözlerindeki parıltı söndü, tekrar o soğukluk yüzeye çıkınca aklım karıştı.

"Böyle bir şeye uzun süre şahit olunca değerini bilmiyorsun. Marcus'la hep böyle bir aşkın yaygın, kolay bulunabilir, çabasız bir şey olduğunu düşünmüştük. Bize göre birine âşık olmak bu dünyadaki en kolay şeydi."

Elini göğsüme uzatarak kalbime bastırdı, bakışları da oraya odaklanmıştı.

"Aşkın ne kadar karmaşık olacağını ya da insanların kıskanınca ne kadar saldırganlaşacağını bilmiyorduk."

"Kıskanınca mı?"

Bakışları yüzüme çevrilirken elini kalbimden çekti. "Herkes annemle babamın arasındaki aşkı kıskanıyordu. Babam alt sınıf bir hademeydi ama yakışıklıydı. Annem güzeldi, gülümsemesiyle ölüleri bile hayata döndürebilirdi. Saflık ve sıcaklık doluydu. Benim tam zıddımdı."

"Eminim Lindy Wheeler'ın yanında yaşayan küçük kız buna karşı çıkardı," diye hatırlattım.

Bakışları tekrar sertleşince konuşmamın iyi bir fikir olmadığına karar verdim. Zihninin derinliklerine sürüklenmesinin önüne geçecek ne söyleyebileceğimi bilmiyordum.

"Lindy de çok acı çekti. Aynı acıları çekmiş birine nasıl iyi geleceğini bilir. O küçük kız emin ellerde. Buna şüphem yok. İyi bir şey yapmış olmam, beni o kızın sandığı gibi melek yapmaz. Bunu dert etmiyorum bile. Melek olmak falan *istemiyorum*. Annemin başka bir versiyonu *gibiydim*, sadece daha fevriydim ve kendimi savunmaya hazırdım. Bunların dışında ona benziyordum. Herkesin içindeki iyiliği görürdüm, birisi beni kırmaya çalışsa bile gülümserdim. Çok güçlü, çok zeki olduğumu sanıyordum. Asıl sorun şuydu, iyiliğin olmadığı yerlerde bile iyilik görüyordum."

"Kyle'da olduğu gibi mi?" diye sordum gerilerek. O herifin ona dokunduğunu biliyordum...

"Kyle'da olduğu gibi," diye tekrarladı soğuk ve duygusuz bir sesle. "Şerefsizin teki olduğunu kanıtlamasına rağmen ona güvendim. O geceye kadar içindeki saf kötülüğü hiç görmemiştim.

Abim de benim kadar naifti. İkimiz doğruca tuzağa çekildik, hazırlıksızdık ve bizden fazlalardı, kaçıp gitme şansımız yoktu. Böyle şeyler olacağını asla tahmin edemedik çünkü insanların bu kadar zalim olabileceğini düşünmezdik."

Kendini kontrol altında tutmaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes verdi. Onu zorlamadım ya da bir şey söylemedim, nasıl anlatmak istiyorsa öyle anlatması için ona müsaade ettim.

Fakat detayları onun ağzından duyarsam, sonunda bu intikam çılgınlığına bizzat katılmaya karar verebilirdim. Nasıl saldırıya uğradığını dinleyecek kadar güçlü değildim. O heriflerin yaptıklarını anlatırsa hepsini öldürmeden nasıl duracağımı bilmiyordum.

"Bunu zor yoldan öğrendik. Hayatta kalmayı başardığımda üzerimdeki naifliği söküp attım. Abime, tutmaya kararlı olduğum bir söz verdim. Yalnızca benim yerine getirebileceğimi bildiği bir söz. Şimdi iyiliği sadece gerçekten varsa görüyorum. Daha akıllıyım. Daha akıllı olmamı sağladılar. Ayrıca beni bugün olduğum ölümcül ve acımasız kişiye dönüştürdüler. Bunun bir sebebi olduğuna inanmak zorundayım. Tattığım o korkunç kaderden, birilerini her kurtarışımda kendimi Marcus'a daha yakın hissediyorum."

Zihnim karmakarışıktı. Yapması gereken tek şey onun tarafına katılmamı söylemesiydi, hemen katılırdım. Ancak böyle bir şey yapmadığı için minnettardım da çünkü ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum.

"Işıklar kapanıp da müzik çalmaya başladığında annemle babamın dans ettiği zamanları düşünüyorum. Çok küçüktüm. Çocukken o anıların üzerine titreyip her şeyi hafızama kazımamın ne kadar önemli olduğunu anlamıyordum. Ancak zihnim-

deki anılar benimle kaldı. O anılar beni hayatta tutup kâbuslarda boğulmamın önüne geçti."

Onu incelerken başparmağım dudağında gezindi.

"Hadi," dedim üstünden çekilip kalkarken.

Aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyordu. Telefonumu alıp bir müzik açtım. Ânında gözleri parladı. Elini tutup onu bana katılmaya teşvik ettiğim sırada gülümsüyordu.

Yatak odasının ortasında çırılçıplaktık, onu kendime çektim. Başını göğsüme yasladı, dudaklarımı başına götürürken onu mümkün olduğunca kendime bastırdım.

Ve dans ettik.

Birkaç şarkı boyunca da dans etmeye devam ettik.

Ta ki Lana, bir anda üstüme çıkıp beni açlıkla öpmeye başlayana kadar. Sanki kendini tutamıyordu ve gecenin sona ermesine az kalmıştı.

Onunla tekrar ve tekrar seviştim. Güneşin ilk ışıkları üzerimize dökülüp de artık sevişecek mecalimiz kalmayana kadar.

Üzerimde rahatça uzanırken gözleri kapanmaya başlamıştı. "Neden Lana Myers? Bu ismi neden seçtin?" diye sordum.

Gözlerini zar zor açık tutarken gülümsedi.

"Annem, ben doğmadan önce babamla ismim konusunda tartışıp durduklarını söylemişti. Marcus'un adına hemen karar vermişler ama benimki, onların nadir tartışmalarından biri hâline gelmiş. Annem, merhum büyükannem için adımı Victoria koymak istemiş. Babam da Lana ismini seviyormuş, küçükken anne babasıyla seyahat ettiği sırada bu ismi duymuş. *Victoria* isminin getirdiği o abartıdan ziyade, benim bir Lana olduğumu hissettiğini söylemişti."

Küçük bir kahkaha attı, yine anılara dalmıştı.

"Annem ben doğduktan sonra kendisinin haklı olduğunu fark etmiş. Ancak babam da haklıymış çünkü Lana'nın anlamı bana çok uyuyormuş. Gerçi annem, benim bütün Victorialar kadar öfkeli olduğum konusunda ona sık sık karşı çıkmış."

Başımı eğdim, ailesinin arasındaki bu esprinin anlamını bilmek istiyordum. "Lana'nın anlamı ne ki?"

"Ülkeden ülkeye değişiyor. Kıymetli. Küçük kaya parçası. Güneş ışığı. Ama babam en çok Hawaii anlamının bana uyduğunu söylerdi. *Ayakta kalan, durgun sular kadar sakin olan.* O dinginliğe erişebilmem için bir fırtına kopması gerekti tabii."

Tekrar gözlerime baktığında gülümsedim. Bu ismin ona ne kadar uyduğunun farkına varmıştım.

"Anlamı olan bir isim lazımdı, yeni bir kişilik yaratıp kaybolmamın önüne geçecek bir isim. Tek seçeneğim de buydu," diye devam etti.

Burnunu okşadıktan sonra ucuna hafifçe vurdum. "Sana çok yakışıyor gerçekten. Ama niye Myers?"

Dudakları daha karanlık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Babam korku filmlerine meraklıydı. Eski korku filmlerine. Anneleriyle meselesi olan yakışıklı ahmaklarla uğraşacak kadar sabrı olmadığını söylerdi."

Kendimi kahkaha atarken bulunca o da gülümsedi.

"Annem de sadece korkunç ve arsız psikopatları izlediğini ama onların da anneleriyle meseleleri olduğunu söyleyerek ona takılırdı. Michael Myers* babamın favorilerindendi."

Başımı iki yana sallayarak kahkaha atarken elini uzatıp parmaklarını saçlarımda gezdirdi. Bakışlarımız buluştuğunda sakin bir sessizlik bizi sardı.

---

* *Michael Myers, Halloween* adlı 1978 yılı, ABD yapımı filmde ortaya çıkan, maskesi ve suskun yapısıyla tanınan kurgusal seri katil karakteridir. -ed.n.

"Davayla ilgili bir soru sorabilir miyim?" diye gergin bir sesle sordum.

"Her şeyi biliyorsun zaten," dedi Lana temkinlice. "Geriye kalanları sana anlatamam."

"Asıl katilin kim olduğunu biliyor musun?" diye sordum duraksamadan.

O sırada kapı tıklatılarak konuşmamızı böldü.

"Evet?" diye seslendi Lana. Üzerimde yatıyordu.

"Buluşmanızı bölmek hiç hoşuma gitmese de şu an acil bir toplantı var. Donny mümkün olduğunca hızla kulübelere dönmemiz gerektiğini söyledi."

"Siktir," dedim inleyerek. Güne şimdiden küfrederek başlamıştım.

Lana hiç çaba harcamadan zarifçe üstümden kalkıp bir sabahlık giydi. O kuşağını bağlarken ben kendimi yataktan zor kaldırabilmiştim. Duvara yaslandı ve hızlıca giyinmemi izledi.

"Sen iyisin, Logan," dedi Lana sessizce. Şifonyerin ucuna yaslandığında dikkatimi ona verdim. "Sende en çok sevdiğim şey bu. Sana doğru gelen neyse, onu yap. Benim için endişelenme. İyi olacağım."

Dün akşam o soruyu sorduğumda cevabının ne olacağını biliyordum ama sesindeki kararlılığı duymak, mideme bir yumruk yemişim gibi hissetmeme sebep oldu.

"Bu bir veda değil, Lana. Bu akşam yine geleceğim. Muhtemelen uyumamız gerekecek ama geri geleceğim."

Bana gülümsese de bu seferki yine karamsar bir gülümsemeydi.

Telefonumu açtığım an okumaya vaktimin olmadığı bildirimler delirmiş gibi ekrana düşmeye başladı. Son birkaç dakika-

mı mesajlarla harcamak yerine Lana'yı öperek, bu işi bitirmeye karar verse bile onu sevdiğimi bilmesini sağladım.

Bunun neden doğru veya neden yanlış olduğuyla ilgili binlerce argüman kafamda dönüp duruyordu ama Lana'dan vazgeçmeyecektim.

"Sonra görüşürüz," dedim dudaklarına doğru.

"Sonra görüşürüz," diye fısıldadı.

Hadley'yle evden çıkıp onun arabasına yöneldiğimiz sırada dağılan saçlarını fark ettim... Bu evde sadece iki yatak odası vardı.

"Eş cinsel olduğunu sanıyordum," dedim. Tanrı bilir nereden bulduğu gümüş rengi arabanın yolcu koltuğuna geçmiş, bilgisayarında çalışmaya başlamıştı bile.

"Olmadığımı söylemiştim. Erkeklerden de kızlardan da hoşlanıyorum... Ama ne var biliyor musun? Bence bu konuşmayı sonra yapmalıyız. Donny'yi rahatsız eden şey beni endişelendirdi."

"Önemsiz bir şeydir," dedim ilgisizce.

Kulübelere döndüğümüz sırada, Lana'ya asıl seri katilin kim olduğunu sormama rağmen cevabımı alamadığımı fark ettim.

Ancak gözlerindeki bakıştan belliydi, biliyordu.

Ninova

Dokuzuncu Bölüm

Bugün her şey yolunda, işte bizim illüzyonumuz da bu.

-Voltaire

"Gösteri zamanı geldi mi?" diye sordu Jake oturma odasına adım atarken. Saçlarımı toplayıp botlarımı gitmiştim, siyah kıyafetimde patlayan tek renk kırmızı tişörtümdü.

"Finale geri sayım."

Fırçaları alıp kapüşonumu başıma çektim ve iki boya kutusu aldım.

"Sen doğuya git ben batıya. Gittikleri toplantının anlamını bildiğini varsayıyorum," dedi Jake.

"Evet. En başından beri öngördüğümüz şey. Johnson ve müdür tüm soruşturmayı aceleye getirmeye çalışacak. Johnson hedefini seçti, Diana'nın oğlu. Hem de sayısız mazereti ve kilometrelerce ötede olmasına rağmen."

"Ve onlar daha herifi tutuklamaya karar bile veremeden onlara cehennemi yaşattıracak şahane bir avukatla çıkmasına rağmen," diye ekledi Jake sırıtarak.

"Bu kadar öngörülebilir olmaları neredeyse beni hayal kırıklığına uğratıyor." Yalandan hüzünle iç çektiğimde Jake ondan beklediğimin aksine gülümsemiyordu.

"Planın son kısmı içime sinmiyor. Bence kendini riske atmandansa buradan gidip havai fişeklerin ardımızdan patlamasına müsaade etmeliyiz."

Göğsümü ağrıtan tüm o sancılı hisleri bastırarak tek kaşımı kaldırdım. Bugün Logan gidecekti. Bu gece Logan beni unutmakta özgür olacaktı.

Hayatına devam edecekti ve önünde sonunda tüm bunların onun kusursuz karakteri için bir leke olduğunu fark edecekti.

"Eğer şimdi yoldan dönersek, Jake, sadece onların hayatta kalma ihtimalini riske atmış oluruz. Biraz inançlı ol. Ben hepsinden daha iyiyim. Bana ellerini dahi süremediler."

Dudaklarını birbirine bastırdı. Bakışlarını yara bandı taktığım, merminin sıyırdığı yanağıma çevirse de boyaları alıp iki ayrı arabada hazırlandığımız sırada bana karşı çıkmadı.

"Oyalanma. Korku salacağımız koca bir kasaba var," dedim az önceki konuya devam edeceğini fark ettiğimde.

Hayatımı kaybetme ihtimalimden endişeleniyordu.

Bense hayatta kalma düşüncesini önemsemeyecek kadar içi boş bir hayat görüyordum.

Onuncu Bölüm

Yıkıma giden yol, ideale duyulan sözde bağlılıkla ilerler.

-Albert Einstein

"Benimle taşak geçiyor olmalısın," dedim göğsünü kabartan Johnson'a ters ters bakarak. Kasılmaktan patlayacak kahrolası bir goril gibi duruyordu.

"Emirler böyle. Sen ve *ekibinin* kalanı Quantico'ya dönüyorsunuz. Müdürün emri. Bu kasabada insanlar ölürken aktif davanı bırakıp da on yıl önce *kapanan* bir davanın peşine düşersen böyle olur. Bir gecede dört kişi öldü ve sen bir soru sorma gereği bile duymadın. Diğer bütün memurlar bölgedeki ormanları didik didik ederken gelmedin bile."

Bana sırıtarak bakan küstah orospu çocuğuna saldırmamam için Donny beni yakaladı.

Donny'den kurtulduktan sonra telefonumu çıkararak kapıya yöneldim. Kamyonetlerden birine kadar bana eşlik etmeye hazırlanan pervasız salak memuru görmezden geldim.

Collins sonunda telefonu açtı. Ânında ona patladım.

"Bunu yapmalarına izin mi vereceksin? İstediklerini yapsınlar diye bizi görevden almalarına izin mi vereceksin? On yıl önce yaptıkları gibi yine cadı avına çıksınlar diye? Belli ki derslerini almamışlar. Gerçekten taşaklı bir avukat sevgilisi olan profesyonel bir sporcunun peşine mi düşüyorsun?"

Collins derin bir nefes verdi. "Konu benden çıktı, ayrıca sevgilisi tutuklanma olayına daha niyet edilmeden bile olacakları önden biliyormuş. Belli ki aralarında bilgi sızdıran birisi var ve kız davaya bayağı hâkim. Bu kez geçen seferki gibi olmayacak."

Bilgi sızdıran birisi yoktu. Lana ya da Jake olacakları öngörüp muhtemelen Diana aracılığıyla onları uyarmıştı. Ya da onları ele vermeyecek başka bir şekilde. Belki de bu noktada artık kimin neyi bildiğini umursamayarak bir kumar oynuyorlardı.

Kasabadakiler bu sefer kanıt türetemeyeceklerdi çünkü Diana'nın oğlunun sağlam mazeretleri vardı. Oyun oynamaya kalkarlarsa çok belli olurdu.

"Geri gel," dedi Collins.

"Sikerler. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Mecbursun, Logan," dedi öfkeyle. "Müdür, hakkında açılacak soruşturma süresince görevlerinden alınmanı önermek üzere bir toplantı düzenledi. Tüm ekibini tehlikeye atmak ve katille alenen empati yapmakla suçluyor. Kocası cinayete kurban gittiği ve evinde iki cinayet daha işlendiği hâlde bu işlenen cinayetleri rapor etmek yerine bir kadın ve çocuğun kasabadan ayrılmasına yardım ettiğini bile söylüyor. Önceki davayı araştırırken temkinli olmanı söylemiştim. Beni dinlemedin."

"Demek sen de çıkarlarına göre davranıyorsun. Bundan daha iyisini yapabileceğini sanmıştım. O kadının da cinayetlerde parmağı yoktu. Meşru müdafaa olarak bir başkası onun yerine

harekete geçmişti. O adamlar, Cheyenne Murdock'ı susturmak için gönderilmişti."

Bir süre sessiz kaldı. Dönüp ekibimin kalanının toparlanmasını izledim, çok kolay pes etmişlerdi. Lana'yı bu kasabada bırakamazdım. Beni zorlarlarsa istifa edip kendi başıma burada kalırdım.

"Çıkarlarıma göre davranmıyorum ama bulduğun kanıtın yeterli olup olmadığından emin olmak için onların oyunlarına ayak uydurmam gerekiyor. Kendi rızanla oradan ayrılıp yanımıza gelmezsen Johnson göreve engel olduğun için seni tutuklayacak ve tutuklu olduğun müddetçe seni oradan kurtaramayacağım. Ben gelene kadar her şey için çok geç olabilir. Bunu riske atma çünkü değmez. Bulduğun şeyi kimseye söyleme. Sadece geri dön. Seni o hücrelerden birine atmalarına izin verme. O kasabanın neler yapabileceğini biliyorsun."

Bakışlarım etrafımdaki adamlarda gezindi. Burada kilitli kalırsam Lana'nın kendi başımın çaresine bakabileceğime güvenmeyeceği çok açıktı. Geçmişinden peşini bırakmayan kötü anılar yüzünden peşimden gelmek gibi bir riske girecekti.

Ve hiçbir şeyi riske atmamamın tek sebebi buydu.

"Tamam," dedim tersçe. "Ama ben dönene kadar bu durumu çözsen çok iyi olur."

"Deniyorum, Logan. Gerçekten. Sadece bana..."

Yüksek bir cızırtı hoparlörden yükselirken bakışlarımı oturma odasındaki televizyona çevirdim. Buraya geldiğimizde gördüğümüz o tek masum memurun, şerifin buradaki televizyon hizmet ağının sahibi olduğunu ve özel yayın yapma yetkisi olduğunu anlattığını hayal meyal hatırlıyordum.

Ancak yayın yapan o değildi.

"Logan?" diye seslenen Collins'i duymazdan gelerek oturma odasına adım attım. Televizyonda beliren slayt gösterisini izlemeye başladım. Kasabanın gün batımındaki rastgele birkaç fotoğrafı dönüp duruyordu.

Bir ses duyuldu, *Testere* filmindeki kahrolası ürkütücü sese benziyordu.

"Delaney Grove vatandaşları. Kasabayı temizleme zamanı geldi. Gidip kendinizi kurtarmak için gün batımına kadar vaktiniz var... Bu kasaba artık bizim. Günahlarınızdan tövbe edeceksiniz. Geçmişinizde sebep olduğunuz kâbusları tadacaksınız. Seve seve kapattığınız o gözleriniz artık görecek."

Slayt anlam kazanmaya başlamıştı. Tanıdık genç bir kız ve bir çocuğu sokakta görünce midem bulandı. Şerefsizler bunu kayıt altına mı almışlardı?

Kyle Davenport'un daha genç bir versiyonu ikisinin karşısındaydı. Ekran Victoria'nın yerde, Marcus'un hemen arkasında olduğu bir görüntüyle aydınlandı. Marcus'un çığlıkları neredeyse kaydı durdurmaları için onlara yalvarmak istememe sebep olacaktı ama Victoria karşı koyuyordu. Tüm gücüyle karşı koyuyordu.

Onu tutuyorlardı.

İkiye karşı on üç.

Parmakları Victoria'nın kollarını sararak onu zapt etmeye çalışıyordu. On parmağın onu da. Demek parmaklarını bu yüzden kesiyordu.

"Birisi durdursun lan şunu!" diye bağırdı şerif. Kulübelerin birinden koşarak fırlamıştı. "Hank'i ara ve fişi çekmesini söyle!"

"Deniyor!" diye bağırdı memur. "Bu saçmalık sistemi bozuyor."

Korkunç anları gösteren kayıt, sanki çeken kişi çok yorulmuş gibi birden kesildi ve sonra ekranda aynı mide bulandırıcılıkta bir kadere maruz kalan Robert Evans belirdi.

Memurların yapabileceği en korkunç şeyler ekranı doldururken başımı çevirdim.

"Hemen!" diye bağırdı şerif. "Hemen kes kaydı!"

Telefonla konuşuyordu ama gözüm onu görmüyordu bile çünkü yükselen sesle birlikte dikkatimi tekrar televizyona vermiştim.

"Kötülük duyulmadı."

Ekran tekrar kararsa da gayet net ızdırap dolu çığlıklar duyuluyordu.

"Kötülüğü görmediniz."

Televizyon, bölünmüş ekranda yan yana gösterilen rahatsız edici kayıtlarla aydınlandı.

Sonra ekran tekrar karardı ve cübbeli bir silüet ortaya çıktı. Görünen tek şey koyu renk başlığıydı. Kırmızı eldivenli elinin yaklaştığı yüzü gölgeden ibaretti. Bir parmağını uzatıp görülmeyen dudaklarına bastırdı. Evrensel *şşt* işaretini yapıyordu.

"Kötülüğü konuşmadınız."

Ekran tekrar karardı ve bu sefer televizyonlarını izleyen farklı insanların görüntüleri belirdi. Çığlık sesleri ve bir panik dalgası yayılmaya başladı. Stadyumdaki bir maç esnasında farklı insanları gösteren kameralar gibiydi ve herkes olanları biraz geç idrak ediyordu. Ancak yüzlerinde heyecan değil, saf korku vardı.

Sanki her evin oturma odasında kamera varmış gibi tek tek kasabadaki insanlar gösteriliyordu. Yüzleri ekranda belirdiği an herkes yerinden fırlıyordu.

Herkesin evlerinin kapısını açık bulduğunu ama sadece aynalarının çalındığını söyledikleri günü hatırladım.

Aynalar hâlâ gizemini koruyordu ama kapıların neden açık olduğu şimdi anlaşılmıştı. Onlar yan odada her şeyden habersiz uyurken Jake, evlere kamera yerleştirmişti.

Ekran evden eve geçiş yaparken şerifin telaşı git gide artıyordu.

"Gün batımında," dedi ses tekrar. Gölgedeki başlıklı figür yine ekranda belirdi. "Yoksa canavar peşinize düşer."

Figür ekrana yaklaşıp yüzünü açarken bir anda gölge kayboldu... Ancak yüz yerine bir maske vardı.

Maske de aynaydı. Özellikle gösterdiği bir şey olmasa da herkese bir mesaj veriyordu. Yani başka bir deyişle, yansımada görülen kişi aynanın ta kendisiydi.

"Peşinize düşen canavar, ölmeyi hak eden canavarlar kadar kötü değil. Tarafınızı seçin. Hemen şimdi."

Ekranda Belker Sokağı belirdi. Arkada tabela görünüyordu ama odak noktası asfalta saçılan fazla miktarda kandı. Kanın arasında bir çift kanat görür gibi olunca gözlerimi kıstım, bu Marcus'un olduğu yerdi. Aklımda hemen buraya ilk geldiğimizde meleklerle ilgili yazılan yazı geldi.

"Ölmelerine izin verdiniz. Şimdi kendinizi kurtarın. Hâlâ fırsatınız varken."

Ekran karardı ve cızırtı sesi etrafı sardı. Memurun biri kanalları değiştirse de hepsi birbirinin aynıydı.

"Hepsini duyabildin mi?" diye sordum Collins'e. Leonard ve Donny boş boş ekrana bakarken dışarı çıktım.

"Duydum. Ama yine de gelmen lazım. Yapabileceğim hiçbir şey yok. Acele et ki işleri hemen yoluna koyalım. Sonra umalım da sen gidip buna son verene dek işler geri tepmiş ve ellerinde patlamış olsun."

Etrafımdaki sinirli yüzlere baktım. Şerif sinir krizi geçiriyormuş gibi küfürler edip tekme savuruyor, Jake'in baz istasyonunu hacklemesiyle hiç alakası olmayan masum adamlara suç atıyordu.

"Tamam. Yola çıkıyorum."

Telefonu kapatıp Donny ve Leonard'a yöneldim. "Gün batımından önce dönmek istiyorsak yola çıkmamız lazım."

"Herkes mi çağrıldı?" diye sordu Donny bana dönerek.

Etrafa baktım. "Bizi gönderme niyetleri varsa yardım istemezler. Bu soruşturma iyice karışacak. Johnson ve Cannon geçmişteki suçlarını gizlemekle o kadar meşgullerdi ki geleceklerini güvenceye almadılar. Hadi gidelim."

Leonard bir şey söylemese de ne düşündüğünü biliyordum. Az önce sevgilimin tecavüze uğrayışını izlemek zorunda kalmıştım. Şu an rozet takan kahrolası bütün herifleri öldürmemek için elimden gelen tek şey gitmekti. Şeriften bahsetmek istemiyordum bile.

Birini öldürmeyi arzulayacağımı daha önce hiç düşünmemiştim. O çizgiyi daha önce hiç geçmemiştim.

Şu an durum tam tersiydi.

Lana'nın, o kan kaybından ölürken onu geride bırakıp kurtarmaya gelmeyen o rozetli şerefsiz heriflerin her birini öldürmesini umuyordum.

Ninova

On Birinci Bölüm

Mucizeler devrinin bittiğini söylerler.

-William Shakespeare

Yayından yirmi dakika sonra insanlar kasabadan kaçmaya başlamıştı. Tam tahmin ettiğimiz gibi, Logan ve ekibi gideli çok olmuştu. Az önce kahrolası kasabayla paylaştığımız video onlara da ulaşacaktı.

Asıl planımız, eğlenceli kısmı Jake'in halletmesiydi ama FBI'ın içinden bunu yapabilecek birisi varken işimiz daha kolay olacaktı.

"En azından kaçıyorlar," dedi Jake uzaktan izlerken. Bakışlarımız, telefonun ekranındaki öfkeden deliye dönen şerifteydi.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye bağırdı Şerif Cannon, bir arabanın sürücü tarafındaki camına elini indirirken.

Adam camı birkaç santim indirdi. "Sen yaptıklarınla hepimizi cehenneme sürüklemeden önce ailemi bu kahrolası kasabadan götürüyorum."

Dudaklarım seğirdi. Kaptanlarını terk ediyorlardı.

"Şu an şeriften ziyade bizden korkuyor gibiler," diye böbürlendi Jake. "Sonunda ona karşı koyuyorlar."

"Şerif şu an her şeyi gören, duyan ve bilen bir canavara kıyasla çok önemsiz biri."

"Karşımızda kahrolası tek bir kişi var! Burada kalıp kasabayı koruyun!" diye bağırdı şerif adama.

"Onu terk edeceklerini biliyorduk. Her şeyi duymuşlardı ama bugüne kadar hiç görmemişlerdi."

Jake dirseğiyle beni dürttüğünde, şerifin karşısında kalan alanı gösteren telefonun ekranına baktım. Eski spor salonunun arka duvarında, Jake'in zamanlamasını harika ayarladığı bir mesaj belirdi.

Bir kişi dünyayı değiştiremez ama kalabalığa korku salabilir.

-Robert Evans

Arabadaki adam mesajı görünce, yazının belirme ânıyla birlikte muhtemelen doğaüstü bir şeyler döndüğünü düşündü. Gaza kökleyerek şeriften uzaklaşmaya başlarken az kalsın başka bir arabaya çarpacaktı.

"O şerefsizi hemen bulun!" diye bağırdı şerif. Batan gemiden kaçan fareleri durdurmaya çalışmaktan vazgeçmişti.

"Isıyla etkileşime geçen yazılar belirmeye devam edecek ama herkesi kasabadan göndereceksek oyuna hızlandırmamız lazım," dedi Jake kasabada yeni mesajlar belirirken.

Herkes dikkatini Logan'ın ekibine ve küçük özel yayınımıza vermişken biz kasabada koşuşturup çabuk beliren boyayla mesajları yazmıştık. Jake de yavaş beliren boyayı kullanarak dün gece birkaç mesaj daha yazmıştı.

Mesajları herkesin görebileceği kadar yükseğe yazmak için tırmanmam gerektiğinden, üzerimde hâlâ kahrolası koşum takımı vardı.

Bir planınız ve hedefiniz varsa kırk dakikada bir sürü şey yapabiliyordunuz.

Kilisede kocaman bir mesaj belirdi.

Şeytanların hepsi zalimlik yapabilir ama yalnızca bir melek masumların intikamını almak için yeryüzüne inecek kadar görkemlidir.

-Marcus Evans

İnsanlar sihir misali beliren mesajı gördüklerinde sendelemeye başlayınca Jake sırıttı. Ben o mesajı yazarken aslında hepsi kilisenin içindeydi.

Jake ekranı kaydırarak okulun yanında beliren yeni mesajı bana gösterdi.

Küçük gözler görür. Küçük gözler öğrenir. Sizi izleyen küçük gözlere iyi örnek olun. Her yerdeler.

-Jasmine Evans

Kırmızı boyayla yazılan bu alakasız mesaj ürkütücüydü.

Gittikçe daha çok insan paniğe kapılıyor, ailelerini arabaya yerleştirip sadece gerekli şeyleri alarak kasabayı terk ediyorlardı. Hatta bazılarının yolculuk sırasında şeytanı uzak tutmak niyetiyle arabalarına tuz serptiğini bile görmüştüm.

Telefonumun ekranını kaydırarak belediye binasının yan duvarında beliren başka bir mesajı Jake'e gösterdim.

Lanetlenenler nasıl yalandan masum rolü yapabiliyorsa, kötüler de asil rolü yapabilir. Ancak asıl gerçek, hepimiz yanmaya başladığımızda beliren küllerde görünecek.

-Victoria Evans

Telaş daha da arttı. Daha çok insan kaçıyordu.

Jake telefonundaki uygulamaya tıklayarak ısı kamerasıyla kasabada kalan insanları bana gösterdi.

"Yayına girip bütün kaosu ekranlara yansıt, mesajları da göster."

Sırıtarak söylediğimi yapmaya girişti. Kaydı televizyonlara yansıttı. Şerifin, yayının kesilmesi için emirler yağdırdığını duymak hoşuma gidiyordu. Bizi engellemelerinin önüne geçmek için bütün önlemleri almıştık. Daha doğrusu Jake almıştı. Konu teknoloji olduğunda ben aptala dönüyordum.

Benim rolüm katliamı uygulamak, onunkiyse daha teknolojiye yönelikti.

Katil ve teknoloji meraklısı ikilisi garip bir kombinasyon oluştursa da kasabada sebep olduğumuz çığlıklar sarhoş edici bir melodiyle yükseliyordu.

Birkaç mesaj daha belirdiğinde hepsi sırayla ekranlara yansıdı. İnsanlar koşarak kaçarken yazanları okumaya çalışıyorlardı. Söylemeye çalıştıklarımızı okumak için dahi olsa durmuyorlardı ki bu bir hayli ironikti.

Zeki bir insan, savaşın ne zaman kaybedildiğini bilir ve hayat kurtarmak için tek seçeneğinin geri çekilmek olduğunu anlar. Aptal bir insansa gururu yüzünden ardındaki herkesi ölüme sürükler.

-Robert Evans

Herkes bu sözün şerifle ilgili olduğunu biliyordu. Kabul edilmesi gereken bir şey vardı, memurları dışında kimse o herif için canını vermezdi. Onun peşinden ayrılmayacak olanlar, dün gece Cheyenne'e gönderdikleri gibi işleri resmiyete dökmeden insanları hizada tutmak için kullandığı adamlar olurdu.

Şu an şerife katılmayı tercih ederlerse, tabii ki ayrımcılık yapmadan onları da katliama dâhil ederdim.

Nefret var olmadan sevgi de var olmaz, ikisi birbirine bağlıdır. Bu kasabayı hem seviyor hem nefret ediyorum.

-Marcus Evans

Adaletsizce zulme uğrayan ruhların, bu dünyaya musallat olup mezarlarından dahi olsa aynı kedere sebep olduklarına inanırım.

-Jasmine Evans

"Çanın çalma vakti geldi," dedi Jake neredeyse heyecandan titreyerek.

Zamanlama konusunda uzman olduğu için gururlanmak hakkıydı.

Telefonundan bir tuşa bastı ve kilise kulesinin tepesinde küçük bir patlama oldu. Çan ileri geri sallanarak koparken gıcırtılar çıkarıyordu. Çanın düşünü telefondan izlememize gerek yoktu, canlı canlı izliyorduk.

İnsanlar bağırıp kaçışmaya başladılar ancak Jake, zamanlamayı çanın etrafında kimse olmayacak şekilde yapmıştı.

Çan yere o kadar sert çarptı ki kilisenin önündeki sokakta çarpmanın etkisiyle bir yarık açıldı. Kilisenin girişinde son bir mesaj belirirken herkes yavaşça patlamanın olduğu yere yaklaşıyordu.

Tutkulu olan biriyle asla uğraşmayın ya da onlara zarar vermeyin çünkü hiddetleri en amansız olan onlardır.

–Victoria Evans.

Çığlıklar yükseldi. Kulağa şahane geliyordu.

Başımı eğip kaçmaya başlayan, eşyalarını toplamak için evlerine koşuşturan insanları izledim. Kasabayı tamamen boşaltma planımız rekor kırmak üzereydi.

Geride kalanlar için de bir planımız vardı. Sakinleştirici iğneler son çareydi ama elimizde bol bol vardı. Bilinci kapananları koymak için bir damperli kamyon bulmuş olmamız gibi.

Bu işi bitirmemizin önüne hiçbir şey geçemeyecekti.

Bugün.

Babam bu korku filmine bayılırdı çünkü sonunda kötü adam kazanıyordu.

"İkinci kısma hazır mısın?" diye sordu Jake.

"Isı kamerası kaç kişiyi gösteriyor?"

Uygulamayı açıp kasabadaki bütün noktaları bana gösterdi.

"İkinci kısmı yayınla. Evlerinde saklananların izleyebileceği şovu başlat da onların da aklını başından alalım."

"Planım o yönde," dedi karanlık bir gülümsemeyle.

Dikkatimi mezarlık alanına, yani annemle babamın ve abimin gömülü olduğu mezarlara çevirdim. Beni en çok dehşete düşüren kısım burasıydı ama bunu yapmamız gerekliydi. Ayrıca abimle babamın mümkün olan her şekilde intikama ortak olmak isteyeceklerini biliyordum. Belki kafamda kuruyordum ama annemin de kıymetli ailesinin başına gelenleri görse bize katılacağını düşünüyordum.

Çünkü o romantik biriydi.

"Şimdi," dedim sessizce.

Uzaktan da olsa mezar taşlarının bir bir patlamaya başladığını çok net görüyordum. Jake'in tuşa basmasıyla mezarlığın önünde alevler yükseldi.

Mezar taşları patlamaya devam ederken yükselen çığlıkları duyabiliyorduk. Jake bir tuşa daha basarak ışık kabinleriyle yarattığımız gölgeleri serbest bıraktı. Ruhlar mezarlarından kalkıyor gibi görünüyordu.

İçleri suçluluk dolu, dindar kasabaya minik bir kıyamet yaşatıyorduk.

Bütün mezar taşları patladığında alevler dindi ve ardında iki kelime bıraktı.

Geri döndük!

Artık tek bir kanlı canlı katil yoktu. En büyük şüpheleri gerçeğe dönmüştü. O mezarlığa gömülen ruhlar buradaki herkesi mahvetmek uğruna dönmüşlerdi.

Jake ısı kamerası için kurduğu uygulamayı açınca, haritadaki noktaların hızla evlerini terk ettiğini ve kasabadan kaçmak için arabalarına koştuklarını gördük.

Kasabanın tek bir girişi ve çıkışı vardı.

Jake ikinci mezarlığı yayında göstermeye başlayınca yine mezar taşları bir bir patlamaya ve alevlerin ardında bir yazı belirmeye başladı. Kasabada koşturup herkesi sakinleştirmeye, güvende olduklarına ikna etmeye çalışan memurlara baktım.

Dirilen ruhlar yoktu elbette. Ancak mezarlıktan yükselen gölgeleri gördükleri an, gözleri onlara bambaşka bir hikâye anlatıyordu. Bu illüzyonun gerçek olduğuna inanmışlardı.

Şu an bu kasabaya bayılıyordum çünkü feci öngörülebilirlerdi.

Arabalar yanımızdan hızla geçerek mümkün olduğunca çabucak buradan kurtulmaya çalışıyorlardı.

Alevlerin ardından yeni kelimeler belirince Jake kusursuz bir açıyla yayın için yazıya odaklandı.

Ve herkes bizimle birlikte mezara dönecek.

"Üçüncü kısım," dedim ve bir memur sokakta vuku bulan kavgayı durdurmak için yanımızdan geçip giderken ağacın arkasına saklandım.

Gitmek istemeyen inatçı aptallar şimdi fikirlerini değiştirecekti.

Jake'in ilk gece çaldığı aynalar sakladığımız şekilde yerin altından belirmeye başlamıştı. Çekilebilir topraktan örtü Jake'in dâhiyane icatlarından biriydi. Ne de olsa o da bugünün her bir detayını yıllardır planlıyordu.

Aynalar sırayla belirip tenlerinin altında gizledikleri çeşitli canavarları yansıtmaya başladığı an insanlar korkuyla bağırdı. Sonra aynalar patlamaya başladı, her yere cam parçaları saçılıyordu.

Patlayan aynalar birkaç küçük yara bırakacak kadar minik parçalara bölünüyordu. Endişelenmeyin, bu aşamada hiçbir çocuk zarar görmedi. Bir hayli dikkatli davrandık.

Yüzündeki küçük kesikler kanamaya başladığında bir kadın çığlık atarak titreyen ellerini yüzüne uzattı, şaşkınlıkla kalakalmıştı.

Zayıf.

Acınası.

Hepsi bu kadardı işte.

Ancak bize güç veren de buydu. Isı kamerasından noktaların giderek daha da hızlı kaybolduğunu, yayan hâlde ilerlemedikleri belli olacak şekilde çabucak uzaklaştıklarını gördüm. Pes ediyorlardı.

"Dördüncü kısma on beş dakika içinde başlayacağım. Pes edenlerin kaçması için yeterince vakit tanımış oluruz," dedi Jake. O sırada üstümdeki koşum takımını çıkarıyordum.

"Herkesin tamamen gittiğinden emin ol," dedim telaşla.

"Olurum, Lana. Bana güven."

Koşum takımını göğsüne uzattığım sırada gülümsedim. "Sana güveniyorum. Canım pahasına. Şimdi gidip beşinci kısma hazırlanmam lazım."

Başını çevirip kaosa baktı. Ardından telefonunun ekranını çevirdi ve şapkasını çıkarmış, elini yenilgiyle kır saçlarında gezdiren şerifi gösterdi. "Çok beklemesen iyi edersin."

On İkinci Bölüm

Ayartılmak ve günaha girmeyi seçmek bambaşka bir şeydir.

-William Shakespeare

"Kanıt var. Kahretsin ki Robert Evans'a neler yaptıklarının bir videosu var! Ama siz beni mi burada tutuyorsunuz? Ne hakla?" dedim Collin ve Müdür McEvoy'a öfkeyle bakarken.

"Olası bir cinayet şüphelisini, kocasının ve evinde iki adamın öldürüldüğü günün gecesi kasabadan kaçırmanın verdiği hakla."

"Cheyenne Murdock'ın ödü kopmuştu ve bir şüpheli değildi. Evinde saldırıya uğramıştı, failimiz onun hayatını kurtardı."

McEvoy parmağını bana doğrulttu. "İşte bu zihniyet yüzünden buradasın. Kadın masum olduğunu söylüyor diye onun masum olduğunu varsayamazsın. Özellikle de failinin kadın olduğuna dair tüm ekibine yeminler etmişken. Bu dava için oluşturduğun profil tamamen tutarsız ve hiç mantığa uymuyor. Sonra da kalkıp oturma odasında iki adamın profesyonelce katledildiği bir kadını serbest mi bırakıyorsun?"

"İkisi de kiralık katildi," dedim tersçe.

"Bu sadece bir varsayım!" diye cevap verdi McEvoy tersçe.

"Biraz sakinleşelim," dedi Collins ellerini kaldırıp bizi uzaklaştırarak. Birbirimizden biraz ayrılmaya ihtiyacımız vardı. "Kanıtı incelemeye gönderdim," diye ekledi.

McEvoy gözlerini kısarak Collins'e baktı. "Bir kadın bodrum katını kazıp sana yıllar önce kapanan bir davanın kilidini açacak anahtarları veriyor öyle mi? Üstelik bu kadın, sanki sihirli bir şekilde kaybolmuş gibi ortalarda yok. Onu bulamadığımız için bu hikâyeyi destekleyemez ve kanıt son derece geçersiz."

"Çok beklersiniz," dedim ters ters ona bakarak.

Bana doğru bir adım attığında Collins elini müdürün göğsüne dayayarak onu durdurdu.

"O videolu kanıtın onayı geldiği an, ne kadar yalan söylersen söyle ne kadar tezgâh kurarsan kur seni kurtarmayacak."

Gözlerini kısarak bir adım geri çekildi. "Neyle uğraştığına dair hiçbir fikrin yok. Seni mahvedeceğim, evlat. Adını öyle bir karalayacağım ki ağzından çıkan kahrolası hiçbir kelimeye güvenilmeyecek. Bulabileceğin kanıtların hiçbiri senin için planladığım o lekelenmiş itibarı düzeltemeyecek."

"Tehdit mi bu?" dedi Collins, az önce tüm bunları ağzından kaçıran müdüre dönerek.

Müdürün dudaklarında hain bir gülümseme belirdi. "Adli süreci engelleme ve bilinen bir seri katile yardım etmek üzere komplo kurma suçlarıyla gözaltına alınacak."

"Böyle bir şey yapamazsınız," dedi Collins.

"İzle de gör. Tutuklama kararıyla görevliler gelip onu buradan götürene kadar hiçbir yere gitmiyor."

Müdür arkasını dönüp yanımızdan ayrıldığında Collins ellerini saçlarına daldırdı.

"Sınırları bu kadar zorluyorsa işi örtbas ederken çok büyük bir rol oynamış olması lazım," dedi Collins omzunun üzerinden ona bakarken. "Bu herif gerçekten seni tutuklatmadan önce gidip birkaç kişiyle görüşmem ve işleri yoluna koymam lazım. Ama şu an buradan çekip gidersen hiç hoş şeyler olmaz. Çıkmana engel olması için birilerini görevlendirdiğinden hiç şüphem yok. Gerektiği koşulda seni zorla burada tutma emri almışlardır. Yani buradan bir yere ayrılma. Aptalca bir şey yapma."

Yanımdan ayrıldığı an elime geçen ilk şeyi odanın diğer tarafına fırlattım. Kırılan zımba iki parça hâlinde yere düşerken herkes hayretle kaçışmaya başladı.

"Donny'yi aldılar," dedi Leonard herkese tedbirle bakarak bana yaklaştığı sırada.

"Bizi birbirimizden ayırıp tek tek konuşacaklar. Tüm bunların benimle ilgili olduğunu, seninle alakası olmadığını unutma. Üzerindeki suçlamalardan kurtulmak için ne söylemen gerekiyorsa söyle."

"Cheyenne Murdock'la kızına kasabadan ayrılırken ben eşlik ettim. Sen yapmadın," diye karşı çıktı.

"Benim emrimle yaptın," diye hatırlattım.

Gözlerini kıstı. "Seni alaşağı etmelerine izin vermeyeceğim."

Kimsenin bizi duyabilecek kadar yakında olmadığından emin olmak için etrafıma baktım. "Suçlamaları yanlış değil. Görevimden ödün verdim ve sen de bunun farkındasın. Dürüstçe söyleyebilirim ki Lana'nın bu davada rolünü öğrendiğim an adli sürece engel olmaya başladım."

"O zaman Hadley'yle ben de seninle aynı boku yedik. Bunun için suçlanmayacaksın. Lana'nın yöntemleri vahşice ve yasa dışı olabilir ama neler yaşadıklarını görüp de hesap kitabını yaptıktan sonra onun mantığını eleştiremem."

"Savunduğun her şeyi sana sorgulatıyor, değil mi?" diye sordum. Birinin terk ettiği masaya yaslanırken bitap hâldeydim.

"Hayır. Biz hep hastalıklı ve yozlaşmış insanlardan masumları korumak için mücadele ettik. Lana'yı ve ailesini korumak için kimse mücadele etmemiş. O da tek başına olabilecek en korkunç senaryoyu görev edinmiş."

Hadley onu takip eden birisi var mı diye omzunun üzerinden arkasını kontrol ederek koridorda ilerlerken başımı eğdim. Bilgisayarını göğsüne yaslamış, sanki bir işler karıştırıyormuş gibi sıkı sıkı tutuyordu.

"Tek başına değildi," dedim dikkatim dağılırken. Hadley, Craig'in ofisine dalıp jaluzileri kapattı.

Gerçi ofisin kapısında anahtar yoktu.

Craig, hâlâ onu Delaney Grove'dan uzak tutmak için gönderildiği saçma görevdeydi.

"Gözünü dört aç ve yeni bir haber alırsan hemen beni bul. Şu anlık bu kata hapsoldum."

Koridorda dikilen müdürün adamlarından birine baktım, gözleri üzerimdeydi. Beni burada tutmayı planladığına şüphe yoktu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Leonard ama cevap vermedim.

Herkes benimle ilgili fısıldaşırken, müdürün adamının gözlerinin benden ayrılmadığına emindim. Kapıyı tıklatmadan Craig'in ofisine daldım.

Hadley bağırarak hızla bilgisayarının kapağını indirdi.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordum şüpheyle.

Kapıyı arkamdan kapattığımda rahat bir nefes vererek bilgisayarını tekrar açtı. Bakışlarında artan bir kararlılıkla, parmaklarını hızla klavyede gezdiriyordu.

"Bana mahremiyetimi koruyabileceğim bir ofis vermediler, ben de o burada olmadığı için Craig'in ofisini ödünç aldım."

"Ama *ne* yapıyorsun?" diye sordum tekrar. Arkasına geçerek ekranına baktım.

Ekranındaki anlamsız kodlara bakarken bir elimi masaya, diğer elimi de sandalyeye yaslayarak eğilmiştim.

"Jake'in kamera yayınını hackliyorum." Craig'in iş için kullandığı üç monitörü işaret etti. "Jake'in yirmi monitörü kadar özenli olmayacak ama iş görür."

"Leonard'a kameraları hackleyemeyeceğini söylerken yalan söylüyordun yani," diye homurdandım.

"Yalan söylemiyordum. O sırada hackleyemiyordum gerçekten. Bu arada Jake inanılmaz biri. Nasıl çözeceğimi bana göstermeseydi onun kullandığı frekansı asla bulamazdım. Normal akım kablolarıyla aynı frekansı kullanıyor. Bunu nasıl yaptığını anlamıyorum bile."

Bana hiç anlam ifade etmeyen rastgele harfleri, sembolleri ve sayıları yazmaya devam etti.

"Neden bunu sana söyledi?"

"Çünkü bana güveniyor. Genelde hissetmediği türden ani bir güven duygusu. Birbirimize benziyoruz. Çalışırken gösterdiği tüm çabayı ve zekâsını takdir edecek birini arıyordu, ayrıca ben de onun kadar teknoloji delisiyim. Sen ve Lana böyle bir işin katmanlarını ve ne kadar zor olduğunu anlamıyorsunuz. Peki ya ben? Önce teknorgazma sonra da gerçek bir orgazma ulaştım. Beni aşırı tahrik etti."

"Bu kadar bilgiye gerek yoktu," diye mırıldandım.

Beni duymazdan geldi. "Herif kahrolası bir dâhi. Ben kendimi iyi sanıyordum bir de. Yakalanmamasına şaşmamak gerek."

Bir anda monitörlerin hepsine kasabanın görüntüleri yansıdı. Arabalar sanki bir şeyden kaçıyormuş gibi resmen uçarcası-

na ilerliyorlardı. Hadley farklı mekânları gösterirken bakışlarım ekranlarda geziniyordu. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Ancak karşımızdaki şey olanların artçısı gibiydi.

"Geriye sarabilir misin?"

"Şu an olmaz. Yalnızca canlı kayıtların görüneceği şekilde ayarlamış. Sadece onun gördüklerini görebiliriz. Bu kayıtları kasabadakilerin televizyonunda yayın yapmak için kullanıyor. Şahane bir adam."

Son kısmı duymazdan gelerek söylediklerine odaklandım. Ekranda bazı kelimeler vardı ama ben yazılanları okuyamadan kayıt değişiyordu. Başta bunu Hadley'nin yaptığını sandım ama Jake'ti. Hadley'nin az önce dediği gibi, biz sadece onun gözünden görebiliyorduk.

"Lana'yı bulmak istiyorum. Farklı bir açıdan sisteme girmen mümkün..."

"Teknoloji işinden anlıyormuşsun gibi konuşma. Şu an bir şeyleri hacklemeye çalışırsam Jake'in yaptığı iş mahvolur. Bunu umursamayacak olsam bile Jake hemen beni hackleyip muhtemelen her şeyi kapatır ve belki de beni sistemden tamamen atar. Federal ağı tamamen çökertebileceğinden hiç şüphem yok. Dedim ya, o benden daha iyi. Çok daha iyi. Ama aynı zamanda bu amaç uğruna tutkularının üzerine gidip sınırlarını zorlamış."

Lana'yı aramaya çalıştım. Muhtemelen kullan-at telefonunu yine değiştirmişti Aradığım numara artık çalmıyordu bile.

Karşımda çok yakından tanıdığım yeni bir ekran belirdi. "Isı kameralarıyla ne yapıyorlar? Ne işleri var?" diye sordum. Sayıları gittikçe artan kırmızı noktaların sokağın ortasında bir araya gelmesini izledim, herkes kaçmaya çalışıyordu.

"Nihai son artık her neyse, onun için olmalı. Bu monitör telefonuna bağlı, onun açtığı her şeyi görebiliyor..."

Ekran kapanınca Hadley küfretti. "Belli ki bu kısmı izlememi istemiyor."

Diğer ekranlara bakarak beklemeye başladı ancak hiçbiri kapanmadı.

"Yani onu hacklediğini biliyor mu?"

"Dedim ya, adam bir dâhi. Herhangi bir müdahale olduğunda onu uyaran bir sistem kurmuştur muhtemelen. Bunları izlememizi sorun etmemiş olabilir ama telefonunu gizli tutmak istiyor."

"Çünkü bu gösteriyi telefonundan yürütüyor ve ne olacağını önden bilmemizi istemiyor," dedim. Endişelenmiştim.

Ekranda yaşlı bir adam ve kadının oturma odalarında oturdukları bir ev belirdi. Lana'nın saldırıya uğradığı yerin hemen karşısında yaşıyorlardı.

Dışarıda yaşanan delilikten bahsedip oturup geçmesini beklemeyi konuşuyorlardı ki bir anda televizyonları açıldı ve maskeli bir yüz ekranda belirdi. Lana'nın taktığı aynadan maskenin yerinde kırmızı bir maske vardı.

"Gidin buradan, Whitmires! Hemen gidin!"

Adamla kadın aynı anda çığlığı basarken adamın gözleri korkuyla fal taşı gibi açıldı ve eli kalbine gitti. İhtiyaç duydukları telkin buydu demek.

Koşarak dışarı çıkmadan önce yanlarına bir çanta almakla bile uğraşmadılar.

Ekranların hepsi yine değişti. En önemli olduğunu düşündüklerime odaklanmaya çalışıyordum.

"Tüm bunlara nasıl tek bir telefondan bakıyor?" diye sordum Hadley'ye.

"Ekranları kaydırabileceği bir sistem kurmuş ama aynı anda beş kaydı küçülterek izleyebiliyor. Bu taktiği kullanarak bütün evleri tek tek gezecek mi merak ediyorum."

"Bu taktik işe yaramazsa ne olacak?" diye sordum. Ancak ondan ziyade, kendimle konuşuyor gibiydim. Dehşet dolu bir his omurgama yayılıyordu.

Kasabayı boşaltmaya odaklanmalarının bir sebebi olmalıydı.

Bakışlarımı en hareketli monitöre odaklamıştım. Memurlar, etrafa yayılmış hepsi öfke ve çaresizlik içinde olan insanları kasabada tutmaya çalışıyorlardı. Hatta bir tanesi sivil bir vatandaşa yumruk atmıştı. Ancak iki adam, memuru yakalayıp onu bir arabaya doğru attılar.

Sivillerden biri silahını çektiğinde memur geri çekildi. Ardından adamlar yumruk yediği için yere düşen adamı kaldırarak arabasına kadar eşlik ettiler.

"Şerife ve adamlarına karşı durabilsinler diye insanları bir araya getiriyorlar," diye tahminde bulundum.

"Kimse bu kasabanın uğruna savaşmayacak, yayınlar sırasında sergiledikleri gösteriden sonra şerif alaşağı olurken kimse orada olmak istemeyecek bile," dedi Hadley. Ardından derin bir nefes verdi.

Yüzünü bana çevirdiğinde gözleri irileşmişti. "Galiba Lana'nın nerede olduğunu biliyorum."

"Nerede?"

Ekranları işaret etti. "Kim ortada yok?"

On Üçüncü Bölüm

Kendin için istemediğin şeyleri başkasına dayatma.

-Konfüçyüs

Kapı açıldığında giyinme odasının ahşap suntalarımn arasından şerifin içeri girmesini izledim. Kapıyı ardından öfkeyle çarptı. Kanepelerden birinin yanındaki sehpadan boş bir bardak alıp odanın diğer ucuna fırlattı. Şerif öfke dolu bir yaratık misali kükrerken duvara çarpan bardak parçalara ayrıldı.

Uzun birkaç dakika boyunca destek almak için kanepenin iki yanını tutarak başını eğdi, göğsü hızla inip kalkıyordu. Dışarıdan hep güçlü görünse de o da bizler gibi bir faniydi.

Öngörülebilir bir şekilde oturma odasındaki bara yöneldiğinde gülümsedim. Dolabı açıp bir viski şişesini çekip aldı. Kendine bir kadeh doldurup hızla kafasına dikerken elleri titriyordu.

Üzerindeki baskı her arttığında şerif içkiye sığınırdı. Ancak memurları onu hem İncil hem de viski kadehiyle göremezlerdi tabii ki. Masum insanları korkunç ölümlere mahkûm edebilirdi

ama içki içmeye ihtiyaç duyacak kadar zayıf olmak affedilemezdi. Utanç verici olduğundan bahsetmiyordum bile.

Silahını çıkarıp girişteki vestiyere bırakmasını izliyor olmasam gözümü devirebilirdim.

Sonunda beklediğim hamle gelmişti.

"Bunun bedelini ödeyeceksiniz," dedi şerif dişlerini sıkarak. Mahkeme salonundan çıkarıldığımız sırada abimle bana ters ters bakıyordu.

"Bizimleydi!" diye bağırdım tekrar. Beni dışarı sürükledikleri sırada telaş içinde jüriye bakıyordum. "Gerçeği saklıyorlar! Kanıtları gizliyorlar! Kahrolası bir cadı avı dönüyor ve suç babama atıldı!"

"İfadelerimizi size göstermelerini isteyin!" diye bağırdı abim. Sonunda bizi dışarı atmışlardı.

Kapılar kapanır kapanmaz tekrar açıldı ve şerif dışarı adım attı.

Bileklerimize kelepçe geçirdi ama bizi uzun süre kilitli tutamazdı. Her şey kayıt altındaydı. Mahkemeye itaatsizlik dışında bir suçumuz yoktu.

"Kahrolası mahkeme bitene kadar ikisini bir hücreye kapatın. Mecbur kalana kadar ikisiyle de uğraşmak istemiyorum," dedi şerif sertçe. Ardından soğuk bakışları bize döndü. "Masumların ruhlarına ihanet ederek şeytanla anlaşma yapıyorsunuz. Babanız suçlu. Günahlarının bedelini ödediğinden emin olacağım."

Bizi serbest bırakmaları için mücadele etmeye başladığımızda şerif salona dönmek üzereydi.

Köşeyi döndüğümüz sırada dönüp beni süzdü.

"Sevdiğin o şeytanı daha net görebilmeni dilerdim ama sanırım hiç görmedin ve asla da göremeyeceksin."

Sabırla bekliyordum. Bir kadehi daha bitirmesini sessizce izledim. Bakışları kanepenin kenarındaki bir şeye takıldı. Bu açıdan göremediğim şeyi başını eğerek incelemeye başlamıştı.

Artık ilgisini çekmeyen şeyden diğer tarafa döndükten sonra kadehini de alarak yatak odasının yanındaki mutfağa yöneldi. Kapıyı sessizce açarak dışarı adım attım. Bıçağımı kalçamdaki kınına koydum.

Kanepeye yaklaştığımda şerifin dikkatini çeken şeyi merak ederek bakışlarımı aşağı çevirdim. Öfkeyle derin bir nefes vermemek için kendimi sıkarak gözlerimi yumdum. Baktığı şey el fenerimdi. Gizli bir silah var mı diye etrafa bakarken el fenerimi çıkarmış, sonra da almayı unutmuştum.

Acemice bir hataydı.

Gözlerimi tekrar açıp bıçağımın kabzasına uzandım ve mutfağa yöneldim. Ancak kendimi bir namlunun ucunda bulduğum an duraksadım.

"Böö," dedi şerif. Gözlerinin içine bakarken yalandan yavaşça ellerimi kaldırdım.

Silahın kenarından bana baktığı sırada namlu, yüzümden birkaç santim ötedeydi.

"Federalin sevgilisi neden gizlice evime girmiş olabilir acaba?" dedi tembelce. Onu izlediğimden habersiz olduğu için birkaç dakika önceki öfkesi hiç yokmuş gibi davranıyordu.

"Muhtemelen sadece bir federalin sevgilisi olmadığı içindir," dedim alayla. Acı acı gülümsedim.

Başını yana eğerek beni süzdü.

"Tam olarak kimmişsin sen?"

Ellerim hâlâ havadayken ona bir adım yaklaştım ve namlu alnıma değince sırıttım. Gözleri hayretle irileşse de şaşkınlığı dışındaki tüm hislerini maskeledi.

"Öldürsün diye oğlunu peşinden gönderdiğin kızım. Sevdiğin o şeytanı daha net görebilmeni dilerdim ama sanırım hiç görmedin ve asla da göremeyeceksin."

Kısa bir anlığına aklı karışmış gibi görünse de beni tanıdığı ânı yüzünde anbean izledim.

"Hayır," dedi hırıltılı bir sesle.

Ardından bakışları buz kesti. Ölümün *klik* sesi odada yankılansa da evin kalanı sessizlik içindeydi. Kararlılığı yerini korkuya bırakırken gülümsedim.

Tetiğe tekrar, tekrar ve tekrar bastı... Bir adım geri çekildim.

"Umarım sorun etmezsin, Şerif. Evindeki silahların her birinin mermisini boşaltma hakkını kendimde gördüm, kapının orada bıraktığın görev silahın hariç tabii."

Yanımdan hızla geçip gitmeye yeltendiğinde, karşısındaki çaresiz görünen kadına saldırmayarak beni şaşırtmıştı. Maskülen tavırlarına fazla inanmıştım anlaşılan.

Dizimi karnına geçirerek onu durduğumda acı dolu bir inilttiyle yere devrildi.

"Hep bıçakları tercih etmişimdir," dedim bıçağımı çekip boğazının altına yerleştirirken. Bıçağın ucundayken kaskatı kesildi.

Yanına eğilirken bıçağımı çekmedim.

"Nasıl hayatta olabilirsin?" diye sordu fısıldayarak.

Sırıtarak kaşlarımı kaldırdım. "Çok acı çektim. Çok uzun bir iyileşme süreci geçirdim. Oldukça fazla tekila içtim. Ama ağırlıklı olarak Jake sayesinde buradayım. Onu hatırlıyorsun, değil mi? Jacob Denver? Abime âşık olduğunu fark ettiğin an hiçbir tehdit oluşturmayacağını düşünerek göz ardı ettiğin çocuk hani? Çünkü başka bir erkeği seven erkekler zayıf olurlar, değil mi? Senin gözünde böyle aciz birinin, ölü bir kızın bir sürü canavarı katletmesine yardım edecek kadar şahane olmasının imkânı yok."

Dudakları aralandığında hayret dolu bir nefes verdi. Bu hareketiyle bıçağı boğazına daha çok bastırdım.

Sıradan bir şekilde boştaki elimle telefonumu çıkarıp Jake'i aradım ve hoparlöre aldıktan sonra yere bıraktım.

"Galiba hâlâ beşinci kısmın üzerinde çalışıyorsun?" diye sordu Jake. Şerifin yüzüne bakıyordum.

"Tüm bunların kendi suçu olduğunu hâlâ idrak etmeye çalışıyor. Kendi yalanları ve yozlaşmasıyla ördüğü bu gerçekliği benimseyerek birazcık zihinsel işkence çekmeyecekse, onu öldürmenin neresi eğlenceli olur ki?" diye sordum bakışları sertleşen şerife sırıtarak.

İşte tanıdığım küstah orospu çocuğu buradaydı.

"Altıncı kısım planladığımızdan da iyi işledi. Kişiselleştirilmiş mesajlar üç kişi hariç herkese ulaştı. Sonuncuyu da arabaya attım, kamyona gerek kalmadığı için hiç bulaşmadım bile. Memurların nerede olduğunu kontrol ettikten sonra herkesi güvenli bölgeye bırakacağım, sonra da sekizinci kısma geçeceğim."

"Güzel. Şerifin de yedinci kısmı duymasını istediğim için aradım."

Beni izleyen şerife bakarken Jake'in sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum.

"Şu an şerifin telefonunun kopyasını çıkarıyorum," dedi Jake.

Şerefsizin bakışları merakla telefonuma çevrildi. Konuşmalarımızı sessize alan tuşa basarak ekranı onun görebileceği şekilde çevirdim. Diğer elimle hâlâ bıçağı boynuna dayıyordum.

"Memur Hayes, sana adını söyleyeceğim herkesi toparlamanı istiyorum. Onlara güveniyorum. Adını söylemediğim memurlar ve üniformalı görevliler kasabanın sınırına yönelip bir şey bulabilecekler mi diye bakacaklar. Anlaşıldı mı?"

Bir sessizlik oldu. Şerifin yüzüne bakıyordum. Konuşmanın yalnızca Jake'in tarafındaki kısmını duyabiliyorduk.

"Ben olmadığımı anlayacaklar," diye homurdandı şerif. Konuştuğu için boynu hafifçe çizildiğinde yüzünü buruşturdu. Küçük bir kan damlası boğazından akarken onu olduğu yerde tutuyordum.

"Sen Jake'in sesini duyuyorsun. Ancak karşıdaki kişi senin sesini duyuyor olacak," dedim. Şerifin beti benzi atarken sırıttım. "Jake'in dâhi olduğundan bahsetmiş miydim?"

Jake, babamın ölümünde, abimin ve herkesin bildiği adıyla Victoria Evans'ın ölümüne sebep olan saldırıda parmağı olan herkesin ismini saydı.

Emekli olan memurlar bile hâlihazırda kasabayı *savunmak* için yardıma geldiklerinden, Jake'in söylediği yere çağrıldılar. Onları şahsi olarak ziyaret etmekten kurtulmuş olacaktım.

"Bir saatin var," dedi Jake isimleri listeledikten sonra.

Telefonu kapatırken şerifin yüzünden silinen umudu izledim. Çaresizlik onda enfes duruyordu.

"Şimdi kalk bakalım," dedim ve bıçağımı çekip yavaşça kalkması için boşluk bıraktım.

Kalkmak yerine temkinle bana bakıyordu, doğrulmak üzere harekete geçmedi.

"On yıl boyunca sabretmek zorunda kaldım, Şerif. Oyalanmayı kes çünkü artık sabrım kalmadı."

Gözlerini meydan okurcasına kıstı. Aptalca bir şey planlıyordu.

Kollarını iki yana açtı.

"Eğer kalkmamı istiyorsan..."

Saldırı botumun topuğuyla bileğine tekme attığım an cümlesi bir haykırışla bölündü. Tekmeyi içimi rahatlatan bir çıtırtı

sesi takip ettiğinde, o benim ayağımı yakalayamadan topuğumu bileğine bastırdım. Ardından yüzüne bir tekme savurdum.

Geriye doğru düşerken ağzından kan fışkırdı. Başının yere çarpmasına son anda engel olduğu sırada sakince yüzüne yaklaştım.

"Kalk dedim. Bana riayet etmen için ne kadar dayak yiyeceğine sen karar vereceksin."

"Ne anlamı var ki?" dedi tersçe. Ağzındaki kanı tükürdü. "Zaten beni öldürmeyi planlıyorsun. Sen bir canavarsın. Bizzat şeytanın dölüsün."

Yanında diz çöktüm. Aramızda güvenli bir mesafe bıraktığımda gözlerimiz buluştu.

"Senin oğlun canavardı, Şerif. Elinde İncil taşımak ya da rozet takmak kendi zalimliğinin bağışlanmasını sağlamayacak." Başımı eğerek şerifin gözlerinde beliren hiddeti ve eşi benzeri görülmemiş öfkeyi izledim.

"Yanılıyorsun," diye homurdandı öfkeyle.

"Yanılanın sen olduğunu anlaman bir yılını alabilir, hatta daha uzun bile sürebilir. Bir yıl sonra belki yeni bir tecavüz ve cinayet yaşanır, kim bilir? Delaney Grove'un dışında bir yerde? Diğerleriyle aynı kurban profilinde," dedim sıradan bir konudan konuşur gibi. İfadesinin değişmesini izliyordum.

"Öfken ve kederin sakinleşip dinmeye başladığında, Robert Evans'ın aradığın kişi olmadığını ve onu tutuklayıp işlemediği günahlar yüzünden vahşice cezalandırdığını fark ettin."

Söylediklerimi idrak ederken karşı çıkma niyeti gittikçe sönüyordu, gözleri şaşkınlıkla parlıyordu.

"Asıl canavarın hâlâ kadınları öldürdüğünü çok geç fark ettin. Katilin serbest olmasının sebebi sendin. Hepsinin ölümünden sen sorumlusun, Şerif. Ellerine bulaşan kan temizlenmeyecek."

Ben konuşmaya devam ederken gözlerinde yaşlar oluşmaya başlamıştı.

"Kyle'ın aleyhinde söylenen her şeyin tamamen yalan olamayacağını biliyordun ama hâlihazırda bir evladını kaybetmiştin. Diğer evladının da içten içe çürümüş olduğunu inkar ederek yaşamaya zorladın kendini. Ama gel gör ki babamı tutuklamak için yardımı lazım olduğundan, oğlunun annesini zorladın ve sonra da onu öldürdün. Söylesene Şerif, prezervatifleri sen mi sakladın? Yoksa Johnson'ın mı işiydi?"

Boğazını temizleyerek gözlerindeki suçluluktan kurtulmaya çalıştı ama bir hayli zorlanıyordu. Bu da doğru yolda olduğumu gösteriyordu.

"Aşağılık oğlunun iğrenç davranışlarının suçunu masum bir adama yıkmaya çalışırken, bu uğurda oğlunun annesini öldürdün. Kasabaya yalan söyledin. Kendine yalan söyledin. Bizim icabımıza bakmalarını söylediğin gece oğlunun bütün arkadaşlarını yanına almasını beklemiyordun. Ahlaksızlığın sınırlarını bu kadar zorlayacaklarını, senin babama yaptıklarına kıyasla onların sınırı böylesine aşacaklarını hiç beklemiyordun. Yine de gerçeği gizledin. Örtbas ettin. *İki* masum çocuğun hayatı hiç önemli değilmiş gibi davrandın."

Sesimdeki öfkeyi artık gizlemiyordum, gözünden bir damla yaş dökülürken şerifin dudakları titredi.

"Kızından nefret ederdim. Ama ölmesini hiç istemedim. Babam bir keresinde arabasının camını tamir etmişti. Haberin var mıydı?"

Yavaşça başını iki yana salladı.

"Rakip okuldan bir kızın sevgilisiyle yatmıştı. O kız da gelip kızının arabasının her yerine *sürtük* yazmış. Sonra da sürücü tarafındaki camı kırmış. Kızın bu duruma bir açıklama yapması

gerektiğini biliyordu ama erkeklerle yatıp kalktığını sana söylemek zorunda kalacağından dolayı korkuyordu. Babam araya girdi ve kızın bana sebepsiz yere aşağılık bir sürtük gibi davransa da ona yardım etti. Çünkü babam, onun da bir çocuk olduğunu söyledi. Ve çocuklara asla kötü davranmazdı, bir gün bizim başımıza da benzer bir şey geleceğinden korkardı."

Duygularını bastırmaya çalışırken güçlükle nefes aldı.

"Kızın babama teşekkür bile etmedi. Sanki sen avdan eve dönene dek camı tamir etmek babamın işiymiş gibi davrandı. Camın parasını bile vermedi ki durumumuz o sıralar bayağı sıkışıktı. Buna rağmen babam tek kelime etmedi. Çünkü o *sadece bir çocuktu.* Yine de sen onu bir canavar olmakla suçladın. Bütün şerefini ayaklar altına aldın. Üçümüzün peşine kendi oğlunun da dâhil olduğu gerçek canavarları taktın. Söylesene, Şerif, sence af dilemek için ettiğin dualar işe yaramış mıdır?"

Ben bıçağı yerde oynatırken bakışları bıçağa çevrildi.

"Yoksa tüm günahlarının cezasının sonunda seni bulduğunu mu düşünüyorsun?"

Çenesi titrese de gözlerime bakmaya devam ediyordu.

"Kalk," dedim sert bir ses tonuyla.

Bu sefer ayağa kalktı, omuzları öyle pek dik durmuyordu.

Banyoyu işaret ettiğimde bana bakmadı. "Küvete gir."

"Neden?" diye sordu.

"Ya dediğimi yap ya da bütün kasaba Kyle'ın her şeyi itiraf ettiği videoyu izlesin."

Korkuyla fal taşı gibi açılan gözleri bana çevrildi. "Evet, Şerif. Gitmiş olabilirler ama önünde sonunda videoyu görürler. Oğlunun tüm günahları uzunca bir videoda kayıtlı. Bu arada itiraf ederken ağlıyordu. Arada durup canını bağışlamam için yalvarmadığı sırada tabii."

Şerif ağzını kapatırken gözlerinden yaşlar boşalıyordu. Çöküşüne şahit olmamam için arkasını döndü.

"Hepsinin itirafını aldığım videolar var. Küçük küçük ama ihtiyacım olan kadar. Senin tabirinle, o iki *kazanın* kıymetli kamera kayıtlarını nerede bulabileceğimle ilgili detayları öttüler. Bana *her şeyi* anlattılar. Ve insanlar o kaydı *izleyecek.*"

"Kyle'ınkini de mi?" diye sordu hırıltılı bir sesle. "Söylediklerini yapmama rağmen?"

Kendi kendime gülümsedim. "Tüh, blöfümü anladın. Evet, her koşulda izleyecekler. Kahrolası küvete kendin girersen oğlunun işkence kısımlarını videoya eklemeyeceğime dair anlaşma yapabilirim. Seni sürüklemekle uğraşmak istemiyorum. Aptalca bir şeye kalkışmayacağından emin olmak için ellerini kırmak zorunda kalırım ve ikisini de bir güzel kırmak çok vaktimi alır, beni yorar."

Acı dolu bir inilti dudaklarından dökülürken zorlukla yutkundu.

"Nasıl böyle bir şeye dönüşebildin?"

Gözlerim şaşkınlıkla irileşti. "Laf olsun diye söyledin herhâlde, Şerif? Çünkü bunun gayet açık olduğunu düşünüyorum."

Bir anda üstüme atılarak beni hazırlıksız yakaladı. Elimin ayasını göğsüne sertçe geçirerek ciğerlerindeki havanın boşalmasına sebep oldum, ardından eğilip tam kasığına bir tekme geçirdim.

Bu tekmeyi tam oraya atmayı her zaman istemiştim.

Yere düştüğü an bilincinin kapanmasına sebep olacak kadar sertçe yüzünü tekmeledim. Dudaklarının arasından kan sızarken sersemlemiş hâlde bana bakıyordu.

"Tamam. Zor yoldan hallederiz," diye homurdandım.

Onu yüz üstü döndürerek belindeki kelepçeleri aldım. Omurgasına dayadığım dizimle onu sabit tutarken kollarını sertçe arkasından birleştirerek kelepçeledim. Bana karşı koya-

mayacak kadar sersemlemiş olduğundan, o kendine gelmeden acele davranıyordum.

Ne de olsa vaktim dardı.

Gömleğinin yakasından tutarak onu banyoya doğru sürüklemeye başladım. Gömleğinin yırtılmak üzere olan kumaşı hiç umurumda değildi. Bana karşı koymaya başlasa da bu noktadan sonra nafileydi. Banyoya girdiğimiz an onu saçlarından tutarak tekmeledim ve küvete ittim.

Sırtüstü düşerken acıyla inledi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu bacakları küvetin yanından sarkarken.

"Bir fantezimi gerçekleştirmek için seni kullanıyorum," dedim alayla duş perdesini kapatırken. "Aslında iki fantezimi."

Beyaz, sade duş perdesine bakıp bıçağımı çektim. Dudaklarım karanlık bir gülümsemeyle kıvrılırken telefonumdan müzik açtım ve onu perdenin ardından bıçakladım.

Tuvaletin duvarlarında acı ve hayret dolu bağırışlar yankılandı.

Onu tekrar bıçakladım.

Tekrar.

Ve tekrar.

Boğulma seslerinin dışında hiçbir şey kalmayana dek.

Ardından sırıtarak perdeden uzaklaştım. "Hayattaki amaçlarım işte," dedim kendi kendime gülümseyerek. Ruhunu teslim eden pisliği küvette bırakarak evde adımlamaya başladım. Şerifin görev silahının hâlâ masada durduğu oturma odasına girdim.

Evdeki dolu tek silah buydu ve şerifi kendi silahıyla vurmak es geçemeyeceğim kadar şiirseldi.

Banyoya döndüğümde şarkı çalmaya devam ediyordu. Kapının eşiğinden izlediğim şerifin tüm yaralarından ve ağzından kan akıyordu.

Silahı kasığına doğrulttuğumda gözlerini zar zor açık tutabiliyordu. Bir şeyler söylemeye çalıştı ama anlaşılabilir bir ses çıkaramayacak kadar yara almıştı.

Birkaç havluyu alıp kucağına attıktan sonra silahı havlulara bastırarak ateş ettim. Sesi havlular sayesinde bastırmış olmama rağmen yine de çok gürültülüydü. En azından kulaklarım çınlamamıştı.

Silahlardan nefret ediyordum.

Ama düşününce... Gerçekten şiirseldi.

Silahı çektiğimde şerif irkildi. Karşımda kan kaybederken beyaz havlular git gide daha çok kana bulanıyordu. Küvet kanla dolmuştu. Akan kan gideri dolduruyordu.

Şerif yavaşça ölürken bıçağımı silip tekrar ve tekrar çalan şarkıyı dinledim.

I shot the sheriff... *

Şerifin gözlerindeki yaşam ışığı sonunda söndüğünde Jake için bir fotoğrafını çektim.

Emin olmak adına nabzını kontrol etmem gerekiyordu. Durmuştu. Yine de öldüğünü netleştirmek için boğazını keserek kanının akmaya devam etmesine müsaade ettim.

Bıçağımı tekrar silip kalçamdaki kınına yerleştirdim. Kapüşonumu kapatıp telefonumda hâlâ aynı şarkı çalarken oradan ayrıldım.

Kasaba artık eski hayalet kovboy kasabalarına benziyordu. Rüzgâr estiği sırada yanımdan çalı topaklarının uçuşmasını beklemekten kendimi alamadım. Güneşin batmasına üç saat vardı ama nihai sonun başlaması an meselesiydi.

Herkes nihai sonun güneş battıktan sonra başlamasını bekliyordu çünkü onlara böyle söylemiştik.

---

* Bob Marley'nin, Şerifi Vurdum (*I shot the sheriff*) şarkısına gönderme yapılmaktadır. -ç.n.

Ancak bizim farklı kurallarımız vardı.

Ve hazırdık.

Tanıdık eve adım attığımda Jake çoktan eski evimize girmişti. Burası harika bir yerdi.

İçeriyi gördüğüm an kalp atışlarım hızlandı çünkü kendimi farklı bir girdaba adım atmışım gibi hissediyordum. Eskiden olduğu gibi duvarlarda fotoğraflarımız asılı değildi.

Zemini kaplayan halının yerini parke döşeme almıştı. Mavi duvarlar daha nötr renklere boyanmıştı. Oturma odasıyla mutfağın arasındaki duvarı kırmışlardı.

Her şey farklıydı ama yine de bu tanıdık mekân göğsümün sızlamasına sebep oluyordu.

Jake tüm monitörlerini yerleştirmişti, harekete geçmeye hazırdı.

"Olması gerekenden uzun sürdü," dedi Jake içeri girip kapüşonumu indirdiğim an.

"Şerifi vurdum," diye şarkıyı söylemeye başladığımda sırıttı.

"Şimdi memurları vurma zamanı."

Üstümdekileri çıkarıp cinayet kıyafetlerimi giymeye başladım. Bol bir kapüşonluyla dar pantolon giyemezdim. Nihai savaşın vakti gelmişti.

"Dokuzuncu kısım tamamlandı mı?" diye sordum.

"Sen kasabanın merkezine adım attığın an tek yapmam gereken bir tuşa basmak. Sen içeri girdiğinde diğer tuşa basacağım. Sonrası sende. Patlayıcıların kurulu olduğunu, kaçman gereken küçük pencerenin yerini ve dikkat çekmemen gerektiğini biliyorsun. Yapmadan da atlayabileceğimiz bu kısımda sakın kendini öldürtme."

Taytımı giyerek bacaklarımı rahatça hareket ettirebildiğimden emin olmak için esnedim.

Jake karamsar bir ifadeyle beni izliyordu.

"Bu kısmı atlamayacağım, Jake. Aynı korkuyu hissetmeleri lazım. Öylece ölmeleri yetmez. Birilerinin hayatta kalma ihtimalini riske atmak istemiyorum."

Dışarıdaki soğuk havayla yüzleşecek kadar cesur bir ifadeyle üstümü çıkarıp sıfır kol atletimle kaldım. Jake derin bir nefes verdi. Dövüşmeye başlayınca ne de olsa ısınacaktım.

Botlarımı tekrar giydikten sonra, *Jake sağ olsun*, diğer kurşungeçirmez yeleklerin çoğundan daha ince olan ve sıkmayan yeleği üstüme geçirdim.

Ardından bütün silahlarımı kınlarına yerleştirerek Jake'in hazırladığı operasyon planına hazırlanmaya başladım.

"Şu an aydınlandım," dedi Jake parmak eklemlerini dudağına bastırarak. Son saldırı silahlarımı da özel tasarım kemerimdeki yerlerine yerleştirmiştim.

"Nasıl yani?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

"Böyle anlar bana neden kadınlardan vazgeçemediğimi hatırlatıyor. Silahlı kızların ayrı bir havası var ve sen de şu an her çizgi roman severin hayallerini süsleyen o seksi kızsın."

Gözlerimi devirdim.

"Cidden bak! Dar taytın, silahların, üzerindeki o sıfır kol..."

"Hepsi işimi görsün diye," dedim duygusuzca.

"Yine de illüzyonu bozmuyor ama." Yalandan iç çektiğinde az sonra adım atacağım çılgınlığa rağmen güldüm.

"Hazır mısın?" diye sordu son bıçağımı yerleştirdiğimde ciddileşerek.

"Hiç olmadığım kadar."

"O zaman şarkını hazırlayayım."

"Gerçekten müzik mi çalacaksın?" dedim kapıya yönelirken.

"Destansı dönüm noktalarının temaya uygun güzel bir şarkısı olması gerekir," dedi alayla. Kendini gülümsemeye zorluyordu.

Hızlı, büyük adımlarla bana yaklaşarak kollarını omuzlarıma doladı. Beni kendine çekip başıma bir öpücük kondurdu. Ona karşılık verirken tüm sinirlerim ve nefes alışlarım çelik gibi sağlamdı.

"Seni seviyorum, kardeşim," dedi yavaşça.

"Seni seviyorum, abi," dedim ona sıkıca sarılarak.

Geri çekilip çenemi hafifçe tuttuğunda gözlerimiz buluştu.

"Şimdi ben bu kasabayı yakıp kül ederken sen de git ve onları öldür."

Başımı salladım. "Onuncu kısım."

On Dördüncü Bölüm

Bilgeliği ve gücü bir araya getirme çabası nadiren başarıyla sonuçlanır ki o da çok kısa sürer.

-Albert Einstein

"Neden hiçbir şey olmuyor?" diye sordum Hadley'ye. Son bir saattir tamamen boşaltılan kasabanın rastgele manzaralarını gösteren monitörleri izliyorduk.

Yeni bir ekran belirdi. Jake'in kapattığı ısı kamerası tekrar açılmıştı. Kasabanın tamamı ekranda görünüyordu ama ısı noktalarının hepsi tek bir binada toplanmıştı.

"Belediye binası," dedi Hadley kendi kendine. Aklımdan geçeni söylemişti. "Memurlar hariç kasabadaki herkesi göndermişler."

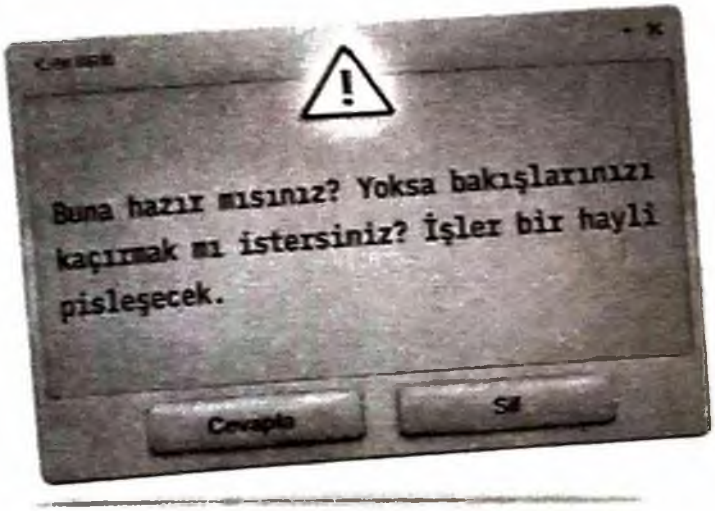
"Bu ne?" diye sordum kasabanın sınırında olsa da hâlâ içeride olan noktayı işaret ederek.

"Jake ya da Lana'ya ait olmalı, şunun gibi," dedi Hadley sokaklarda yürüyormuş gibi ilerleyen bir noktayı göstererek.

Bakışlarım hareket eden noktaya odaklandığında midem kasıldı.

"Bunlar da muhtemelen bir sebeple kasabanın sınırına yollanan memurlara aittir," diye devam etti Hadley kenarda duran üç noktayı işaret ederek.

Benim başka bir şey sormama fırsat kalmadan bir mesaj kutucuğu belirdi.

Hadley mesaj kutucuğuna bakarken derin bir nefes aldı.

"Jake mi?" diye sordum eğilerek.

"Evet," dedi cevap yazdığı sırada.

Ânında başka bir mesaj belirdi.

Hadley'nin gözleri benimle buluştuğunda orada gizlenen bir soru vardı sanki.

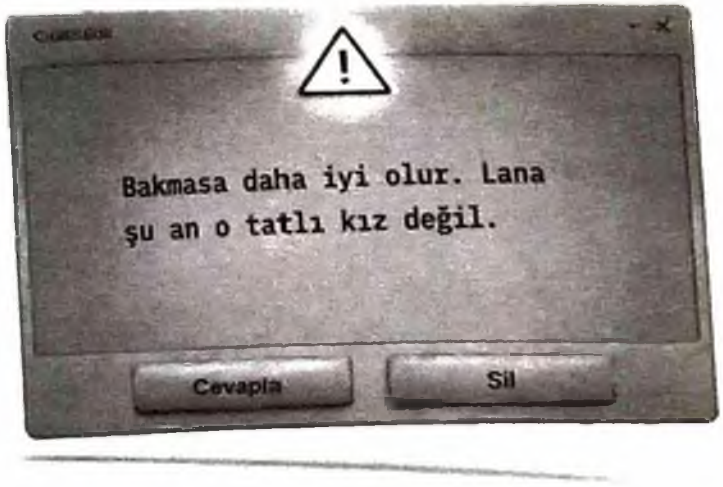
"Onu görmem lazım, Hadley."

Başını sallayarak bir mesaj yazdı.

Monitör arkadan görünen siyah saçlara çevrildi. Kasabada sırtında çantasıyla ilerlerken her yeri silah doluydu. Ancak bu açıdan yüzünü göremiyordum.

Kalbim boğazımda attığı sırada bir mesaj kutucuğu daha belirdi.

"Bakacağım," dedim Hadley'ye.
Derin bir nefes vererek başını salladı.

Bir mesaj daha.

Hadley bilgisayarındaki sekmeleri ânında indirince ona tuhaf bir adresten e-posta geldiğini gördüm. E-postaya tıkladı, indirilmeyi bekleyen videoyu görünce midem bulanmaya başladı. İndirilmeyi bekleyen bir ton dosya da vardı. Kanıtların hepsini toplamışlardı.

Bilgisayardan yeni bir mesaj sesi yükselince Hadley kutucuğu açtı.

Hadley hiç tereddüt etmedi. Dosyaları indirdi ve çok kısa bir süre sonra dışarıdan gürültü patırtılar gelmeye başladı.

Jaluzilerin arasından bakınca herkesin en yakınındaki monitörlere koştuğunu gördüm. Ekranlarda Delaney Grove'dayken izlediğim kaydın aynısı dönüyordu ancak bu sefer arka planda başka bir kayıt daha vardı. Öldürülen adamların hepsinin bağlı olduğu ve o geceki günahlarını itiraf ettiği kayıtlar.

Kapıyı çok hafifçe araladım.

"Gerçekler için mücadele etmeniz gerekiyor. Yozlaşanlar için değil," dedi aynalı maskenin ardındaki Testere sesi.

Video devam ederken herkes korkuyla irileşen bakışlarını birbirine çeviriyordu.

"Hiç fark etmediğiniz gözlere karşı dikkatli olun," diye ekledi ses. Ekranda tanıdık yüzler belirmeye başladı.

Müdür McEvoy hızla içeri girdiğinde, kendini on yıl önce Delaney Grove'da Johnson'la konuşurken görünce bakışlarına bir telaş yayıldı.

"Bu pisliğe bizi sen bulaştırdın, sen temizleyeceksin!" diye bağırıyordu McEvoy parmağını Johnson'ın suratına doğru sallarken. "Kanıtlardan kurtul. O çocuklarla ilgili bütün kayıtları hallet. Bizi bu siktiğimin kasabasına bağlayan ne kadar bağımız varsa hepsini kopar at."

Herkesin bakışları duvara asılı monitörün fişini çeken müdüre çevrildi. Ancak bu sefer farklı bir monitör açıldı.

"Peki ya ekibim? Olayları çözmeye çalışıyorlar," dedi Johnson dişlerini sıkarak.

"Onlarla ben ilgilenirim," diye homurdandı McEvoy.

Herkes bakışlarını dehşete kapılan müdüre çevirdi. McEvoy arkasını dönerek hızla koşmaya başladı, muhtemelen ofisine kaçıyordu.

"Kapatın şunu!" diye bağırdı uzaktan. "Bunu kimin yaptığını bulun!"

Kapıyı kapatıp herkesi görebilelim diye jaluzileri açtığım sırada Hadley sırıtıyordu. Muhtemelen birisi şimdi benim peşime düşecekti.

"Endişelenme," dedi Hadley sırıtarak bana döndüğü sırada. "Sisteme yüklediğimiz dosyaların, bizzat Müdür McEvoy tarafından yüklenmiş gibi gözükmesini sağladım. Her yere onun IP adresini kopyaladım. Böylece bizi takip edemeyecekler."

Craig'in ofisindeki ekran bir anda ısı kamerasından başka bir kayda, kasabanın geniş açılı bir görüntüsüne çevrildi. Tam o esnada müzik de çalmaya başlamıştı.

Ekrana bakarken farklı bir kamera açısından belediye binasında yürüyen Johnson'ı gördüm. Bakışlarım tamamen silahlı, siyah tayt ve kırmızı sıfır kol atlet giyen kadına çevrildi. Kasabada ilerlemeye devam ediyordu.

"*Disturbed*," dedi Hadley sırıtarak.

"Ne?" diye sordum. O tekinsiz yeşil gözlere yansıyan vahşi ifade sonunda karşımdaydı, beni büyülemişti.

"Disturbed'den *Down with the Sickness*," dedi Hadley. "Şarkının adı. Şahane diyebilirim."

Lana çantasından bir maske çıkarıp yüzüne taktı. Üzerinden siyah çizgilerin geçtiği kırmızı bir maskeydi.

"Niye maske takıyor ki?" diye sordum aklım karışmıştı.

"Hiçbir..."

Hadley soruma cevap veremeden, dışarıdaki monitörlerde farklı bir yayın oynamaya başladı. Son dakika haberlerini gösteren bir kanal açılmıştı ve muhtemelen McEvoy'un IP'sini kullanan Hadley FBI'dan bilgi sızdırmıştı. Az önce izlediğimiz video ekranda dönüyordu ama bu sefer Victoria, Marcus ve Robert Evans'ın yer aldığı şiddet içerikli görüntüler yoktu.

Bakışlarım, Lana'nın boş kasabanın sokaklarında ilerleyişini gösteren önümdeki monitöre döndü. Doğruca belediye binasına gidiyordu.

Midem düğümlenmişti. Acele etmeden ilerleyişini izlerken ağzım kurumuştu.

Diğer ekranda, şarkıyı tekrar ve tekrar çalan hoparlöre bakan memurlardan birini gördüm. Duyamadığım bir şey söyledikten sonra arkasını dönüp binaya girdi.

Başka bir memur çıktı ve o da hoparlöre baktı. Şerifi aramalarıyla ilgili bir şeyler bağırdığını duyabiliyordum.

İkisinin de bu kadar uzun süre ortadan kaybolmaları göz önüne alındığında, şu âna kadar Lana çoktan onu öldürmüş olmalıydı.

Son memur içeri girdiği an Lana köşeyi döndü. Binadan yalnızca bir sokak uzaktaydı. Sırtına uzanıp çantasını tuttu ve binanın yanındaki kaldırıma fırlattı.

Bakışlarım, ofisin dışındaki ekrana çevrildi. Haber kanalı Delaney Grove'dan canlı yayın yapmaya başlamıştı. Ekranda tüfeğini çıkaran Lana'yı gördüğüm an kalbim tekledi.

Tüfeği bir kez ateşlediğini gördüm. Ardından sırtını kapının yanındaki duvara yasladı. Göğsü hızla inip kalkıyordu, sonra boynunu yana eğerek kütletti ve tekmeleyerek kapıyı açtı.

Televizyonun ekranı hiç değişmiyordu ama önümüzdeki monitörde kamera açısı değişiyordu. Bütün memurların hayret dolu bakışlarını Lana'ya çevirmesini izledim. Lana, tereddüt etmeden tüfeği ateşledi. Silahına henüz uzanamamış olan memurun kafasının yarısının patlamasını izlerken midem altüst oldu.

Hiç vakit kaybetmeden namluyu sürdü ve tekrar ateşledi. Bu sefer bir diğer memurun göğsünde delik açmıştı.

Odadaki herkes, olanları idrak edip de şaşkınlıklarını üstlerinden atmış gibi bir anda silahına davrandı.

Lana eğilip dizinin üzerinde yere atıldığı sırada tüfeği tekrar ateşleyerek bir diğer memuru belinden vurmayı başardı.

"Bir de çok iyi nişancıymış," dedi Hadley duygularını belli etmeden.

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu. Bakışlarımı haber kanalına çevirdiğimde Lana ve Jake'in dünyaya karşı aldığı intikamdan bahsederken binayı hâlâ dışarıdan gösterdiklerini fark ettim.

Herkes ekrana bakıyor, sanki bir şey yapmamız gerekmiyormuş gibi olanları izliyordu. Art arda patlayan tüfeğin sesini din-

lerken tepki veremeyecek kadar şaşırmışlardı. Tüfeğin etkisiyle pencereler patlıyor ve cam kırıkları dışarı saçılıyordu.

Bakışlarım önümüzdeki bize özel ekrana çevrildi. Lana yerde kayarak ilerlerken maskesini çekip çıkardı. Belli ki maske yalnızca haber kanalı içindi, içeride onu kimin gördüğü umurunda değildi.

Bu da demek oluyordu ki...

"Yaşamayı planlıyor," dedim gergin bir nefes vererek.

"O zaman ne halt yemeye hepsi eğitimli olan memurlarla dolu bir yere girdi?" dedi Hadley öfkeyle. Lana eğilip tekrar yerde yuvarlandı ve boşalan tüfeği kenara atıp iki tabanca çıkardı.

Art arda silahları ateşlerken rozet takan adamları sırayla indiriyordu. Birisi kaçıp kapının kolunu indirmeye çalışsa da kapı kilitliydi.

Bir diğeri kırılan pencereden atlamaya çalıştı ama bir anda sarsıldı. Yere düşerken bedeni kasılıyordu. Binayı hapishaneye çevirecek bir elektrik sistemi kurmuşlar gibi görünüyordu.

"Siktir," dedi Hadley dişlerini sıkarak. Lana bir masayı devirip üstüne çıktı ve silahını ateşlemeye başladı. Ardından yan tarafa geçip bir başka masayı devirdi ve eğilerek arkasına saklandı.

Bedeninin çevik hareketlerini izlerken kalbim daha da hızla çarpıyordu. İçimdeki her bir hücre gidip onu kurtarmamı söylüyordu ama zamanında oraya varmam mümkün değildi. Hepsiyle yalnız başına karşılaşmasını izlemek beni mahvediyordu.

"Hadi canım," dedi Hadley. Tam o sırada dışarıda konuşulanları daha rahat duyabilmemiz için kapıyı açmaya gitmiştim.

"Ne oldu?" diye sordum. Lana'nın tek başına bir orduyu devirmesini izlememek için kendimi oyalıyordum.

"Kasaba yanıyor," diye fısıldadı Hadley başka bir monitörü işaret ederek.

Ekranlardan birinin kaydı değişerek bilinci kapalı üç memurun ve yine bilinci kapalı üç sivilin üst üste dizilerek bir kamyonetin arkasında ateş hattından uzaklaştırılmasını gösterdi.

Kasabayı ele geçiren yangın, labirente benzeyen şemayla harika bir daire şeklini oluşturuyordu. Sanki usta bir kundakçı alevlerin yönünü belirliyor gibiydi.

"Jake bir yerleri nasıl yakacağını çok iyi biliyor. Şimdi harbiden tahrik oldum," diye fısıldadı Hadley kendi kendine. Hafifçe ona yaklaştım.

"Bunu yıllardır planlıyorlar, Jake muhtemelen Lana'dan daha uzun süredir planlıyordur," dedim kendimi tekrar Lana'ya bakmaya zorlayarak.

Köşeye sıkışmıştı, adamlar art arda silahlarını ona doğru ateşlerken gülümsüyordu. Farklı bir açıdan ateş edilmediği müddetçe mermilerin ona isabet etmesi mümkün değildi ama sonunda silahlarını ateşleme fırsatını buldukları için Lana'yı olduğu yerde tutuyorlardı.

"O sence de... Mutlu gibi mi?" dedi Hadley zorlukla yutkunarak.

Sanki eceline susamıştı. Belki de o maskeyi takmasının sebebi, yaşamaya devam etmek istediği için kimliğini gizli tutmak istemesi değildi.

"Ya maskeyi sırf onun benimle bağlantılı olduğunu anlamasınlar diye taktıysa?" diye sordum tek solukta.

Hadley derin bir nefes aldı ama hislerime karşı koydum. Lana'nın hayatta kalma planı olduğundan umudumu kesmeyecektim.

Gizlendiği köşeden ayrılarak hızlı hareketlerle silahlarını ateşlemeye başladı. Mucizevi bir şekilde tek bir mermi bile ona isabet

etmemişti ama o hedefleri öyle iyi vurmuştu ki başka bir masanın arkasına saklanmadan önce dört kişiyi düşürmeyi başarmıştı.

Masayı devirerek bir memura doğru ittiğinde adam yere düştü. Lana adamı yakalayıp ayağa kaldırdıktan sonra, diğer iki memura ateş ederken birkaç saniyeliğine onu canlı bir kalkan olarak kullandı.

Lana onları geri püskürtüyordu. Her nedense ileri doğru hareket ederek onları bodrum katın kapısına git gide daha da yaklaştırıyordu.

Adamlardan biri bodrum kata doğru koşunca Lana kalkanını bıraktı. Tam o sırada bir mermi adamı aşarak omzuna isabet etti. Küçük bir sıyrıktan başka bir şey olmadığını görünce rahat bir nefes verdim. Jake de muhtemelen benim kadar aklını kaçırdığı için kamerayı sıyrığa yaklaştırmıştı.

Kamera açısını düzelttiğinde Lana masanın üzerinde adamları bastırmaya devam ederek silahını ateşliyordu.

"Ulusal muhafızları çağırın! Kahrolası ne kadar adam varsa çağırın!" İçinde bulunduğumuz ofisin dışından birisi telefondaki kişiye bağırıyordu.

Lana'nın bodrum kata sıkıştırdığı adam geri döndüğünde gözleri fal taşı gibi açılmıştı, telaş içindeydi. Arkadaşlarına silah seslerinden bir türlü anlayamadığım bir şey söyleyerek sesleniyordu.

Bir tuhaflık vardı. Adamlar harekete geçmişti. Korunaklı bir alanda kalmaktansa hayatlarını riske atmayı göze almışlardı ve Lana'ya ateş ediyorlardı.

Lana eğilip başını saklarken bir MK 47 alip kurşunlara karşılık verdi.

Öne doğru kayıp sürünerek hareket etmeye başlamıştı ki bir anda başını kaldırdı ve dudakları bir çığlıkla aralandı, bacağından kan fışkırıyordu.

"Hayır!" diye bağırdım kendimi dışarı atıp çıkış kapısına doğru koşarken.

Birisi beni göğsümden iterek durdurdu. Gözünü benden ayırmayan müdürün adamıydı.

"Burada kalıyorsun," diye homurdandı.

"Bırak beni!" diye bağırdım silahıma uzanarak. Ancak Leonard hemen yanımda bitip benden önce davrandı ve elimi yakaladı.

"Ne bok yiyorsun sen?" diye tersledi beni.

"Onu öldürecekler!"

Beni geri çekerek tekrar Craig'in ofisine sürükledi. Özel monitörümüzü gördüğünde beri benzi atmıştı.

"Seni hücreye atarlar. Oraya vaktinde gitmene imkân yok," dedi Leonard dişlerini sıkarak. Bakışlarını tekrar monitöre çevirdikten sonra kapıyı çarparak kapattı.

Johnson'ı, Lana ortaya çıktığından beri ilk kez şerifin ofisinden çıkarken gördük. Johnson ona arkadan yaklaşıyordu. Lana'yla iki masanın arasına kendini sürüklerken ateş etmeye hiç ara vermemişti.

Lana şarjörlerini değiştirirken gözlerindeki korku öfkeye dönüşmüştü. Bir bıçak çekti ve sağlam bacağının üzerinde hızla doğrularak bıçağı fırlattı. Bıçak alnına saplanmadan önce Johnson'ın gözleri irileşti ama mermiler de hızlıydı. Lana'nın bedenine isabet eden mermilerle sarsılarak yere düşmesini izledim.

"Hayır!" diye bağırdım tekrar. Kalbim içten içe çökerken yumruğumu duvara geçirdim.

Sonra Leonard'a baktım.

"Helikopter. Hemen kahrolası helikopteri ayarla!"

Başını yavaşça iki yana salladı. "Helikoptere gidebilsek bile çok geç kalırız, Logan."

Midem bulanıyordu, duvara yaslanıp aşağı doğru düşerken kalbim resmen içimde patlıyordu. Her şeyin ağırlığı altında hareket edemeyecek kadar ezilmiştim. Taş kesmiş hâlde beklerken başımı ellerimin arasına aldım. Lana'nın güçsüzce ilerlemesini, memurlara ateş açmasını izliyordum ve gözlerim yaşlarla yanıyordu.

İzleyemezdim.

Onun ölümünü izleyemezdim.

On Beşinci Bölüm

Ayaklarının dibine uzanıp kollarında ölmeyi dilerdim.

-Voltaire

Bedenime keskin bir acı yayılıyor, kulaklarımda sonu gelmeyen silah seslerinin kükremesi dışında hiçbir şey yankılanmıyordu.

Kanamayı durdurmak için bacağımı bağlarken inledim. Kurşungeçirmez yeleğime isabet eden sayısız mermi yüzünden göğsüm ve sırtım acıyordu ama hiçbiri yeleği delememişti. Sıyrık omzumu yaksa da elimi delip geçen merminin acısı onu gölgeliyordu.

İşim biter bitmez elimi sardım. Acıyı bastırmak için çaba sarf ederken ellerim titriyordu. Kulaklığımdan Jake'in sesi yükselirken derin bir nefes alıp arkamdaki adamlara ateş ettim.

"O kahrolası yerden çıkman lazım, Lana! Bodrum katından haberleri var!"

"Olmaz," dedim zorlukla. Köşeden silahımı ateşleyerek bir adamı dizinden yaraladım. Adam düşerken elindeki MK 47 etrafa mermiler yağdırdı. Serseri kurşunlardan biri diğer memura

isabet etse de şerefsizi öldürmeye yetecek kadar iyi yere denk gelmemişti.

"Mecbursun!" diye bağırdı Jake. "Buralara kadar ölmek için gelmedin!"

Mermilerden birinden kaçarak son anda başımı geri çektiğimde akmaya hazırlanan gözyaşlarımı bastırdım. Hazırladığım masadan bariyer, mermilere artık dayanmayacaktı. Birbirine dayadığım üç masa onları belki biraz daha oyalardı.

"Onunla konuşmam lazım," dedim sessizce. Yerimden kalkmaya çalışırken hıçkırığımı bastırdım. Bacağım hareket etmeme müsaade etmeyecek kadar sızladığı için tekrar yere düştüm.

"Hayır! Veda falan etmiyorsun, Lana. Onunla konuşmana izin vermiyorum. Çık oradan! Olacakları engelleyemeyiz ve sen de bunun farkındasın. Hataya yer olmayan bir plan yaptık. Dokuz dakika elli dört saniyen var."

Gözlerimde biriken yaşlar görüşümü bulanıklaştırdığından kafamı masaya çarptım. Dehşet içinde kapıya bakıyordum. Durmaksızın fışkıran amansız alevlerin altında kapıya kadar olan o altı metre çok uzak geliyordu.

Onları öldürmek düşündüğümden zordu. Öngördüğümüz kadar korkak değillerdi. Diğer konularda haklı çıkmıştık gerçi.

"Seni seviyorum," dedim Jake'e. Birkaç el daha ateş etmek üzere arkamı dönerken acımı bastırdım.

"Ölürsen senden nefret edeceğim," dedi öfkeyle.

Sesinden ağladığını anlayabiliyordum, canının yandığını buradan hissediyordum.

"Yangın yaklaşıyor, Lana. Tam olarak dokuz dakika kaldı. O. Kahrolası. Yerden. Çık."

"Çocukken babanın bodrum katında dinamit bulduğumuz zamanı hatırlıyor musun?"

"Yapma, Lana. Kahretsin yapma bunu!" diye yalvardı ben ağlamaya başladığım sırada.

Bana yaklaşmalarına engel olmak için silahımı kaldırıp körlemesine ateş ettim.

"Onunla oynamanın çok tehlikeli olduğunu söylemiştin ama ben sizi eğlenceli olacağını söyleyerek ikna etmiştim. Marcus'la beni durdurmaya çalışsanız da sizi dinlememiştim."

"Kahretsin, Lana! Çık şuradan! Hemen çık!"

Yerimden kalkmaya çalıştım ama canım o kadar yanıyordu ki inleyerek tekrar yere düştüm. Gözlerimi kırpıştırıp yaşları basturırken acıyı hissetmemek için kendimi tuttum ve derin bir nefes verdim. Aksi takdirde bu acı beni tüketecekti.

Keşke Jake'in birkaç ay önce önerdiği el bombası fikrini geri çevirmeseydim.

Ama öyle olsa bile vaktinde buradan çıkamazdım. Canım çok fena yanıyordu. Bacağımı hareket ettiremiyordum ve hızlı hareket etmemi sağlamadığı müddetçe hiçbir anlamı yoktu.

"Sen incelemek istiyordun ama ben patlatalım istiyordum," dedim keyifsiz bir kahkaha atarak.

"Yapma," diye fısıldadı.

"Kasabanın dışında kalan o eski ahırı patlatmıştık. Fünyeyi ateşleyip içeri fırlatmıştım. Patlama ânında Marcus bedeniyle sana siper olmuştu. Ben de doğrudan zarar görmemiştim ama patlamanın etkisiyle sırtımı duvara vurup tarlanın diğer ucuna uçmuştum. Bu kadar güçlü olduğuna dair hiçbir fikrimiz yoktu."

"Yapma," dedi tekrar. Arkadan yükselen motorun sesini duyuyordum.

Şu an çoktan kasabadan uzaklaşmış olmalıydı.

"Bana sonra açıklamıştın. Neler olduğunu. İki hafta boyunca her yerim ağrımıştı. Gülüp geçmiştik. Daha önce hiç deneyim-

lediğimiz bir şeydi, ölümden dönmüştük ve o ânın adrenalini günlerce hissetmiştik. Canım her yandığında o ânı anımsıyordum ve bedenime bir adrenalin dalgası yayılıyordu."

"Yapma lütfen," dedi tekrar. Sesi kırgın bir fısıltıdan ibaretti.

"Sen her zaman haklıydın. Bense hep pervasızdım. Seni dinlemeliydim," dedim zorlukla.

"Çık oradan," dedi.

"Benim için ağlama, Jake. Senin sayende hayatta kaldım. Beni hayatta tuttun," dedim. Adamları uzak tutmak için hâlâ körlemesine ateş ediyordum.

"Siktiğimin vedasını etme sırası değil!" diye bağırdı hat kesilmeden önce.

"Elveda," diye fısıldadım.

Sargılı elime yayılan acıya rağmen Logan'ın numarasını tuşladım. Çok zor olmuştu ama sonunda başarmıştım.

Ânında telefona cevap verdi.

"Lütfen sen ol," dedi ızdırap içinde.

"Seni seviyorum," dedim kulaklığa. Arka planda hâlâ ateş etmeye devam ediyordum.

"Hayır. Bana bunu yapma. Savaş, Lana. Çık oradan. Yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum. Neler yapabileceğini gördüm."

Sesindeki o içten yakarışı duymak bile kalbimi kırmıştı.

"Yaşamanın nasıl bir şey olduğunu tekrar görmemi sağladın. Unutmuştum," dedim yavaşça. Arkada yükselen ve dur durak bilmeyen ateş seslerine rağmen beni duyabilmesini umuyordum.

"Şu an nefes alıyor olmamın tek sebebi sensin, Lana. Pes etme. Şimdi olmaz. Hayatta kaldığın onca şeyin ardından olmaz."

Gözlerimi kapattığım an tüm sesler uğuldarken yaşlar özgürce dökülmeye başladı.

"Sen de çok mücadele ettin," diye fısıldadım. "Dünyayı daha iyi bir yer yapıyorsun. Asla durma."

"Lana!"

Telefonu kapattığımda bağırıyordu. Arkama ateş etmeye devam ederken tekrar gözlerimi kapattım.

Silah seslerinin silsilesine bir yenisi daha ekleniyormuş gibi gürültülü bir patlama sesi duyuldu. Gözlerimi açık tutamayacak kadar bitap düşmüştüm.

Logan'ın bunu izlediğini biliyordum.

Hadley de izliyordu.

Gözlerimi açık tutarak en yakındaki kameraya bakmaya çalıştım ama aktif olduğunu gösteren o parıltı yoktu... Artık beni izlemiyorlardı. İçinde yeni kimliğimin olduğu çantamı yanımda getirmiştim, dışarı gidip onu almamı bekliyordu.

Yangın oraya ulaşmadan önce harekete geçtiğim takdirde ormanın içinde beni bekleyen bir ATV vardı.

Bir uçağa atlayıp buluşmak üzere sözleştiğimiz yerde Jake'le bir araya gelecektim.

Yaşayacaktım.

Bunu yapmanın daha birçok yolu vardı ama içten içe, ailemle tekrar bir araya gelmek için ölümü arzuladığımı biliyorduk. Bunu istediğimi sanmıştım.

Hâlâ hayatta kalmak istediğimi fark etmiştim ama geç kalmıştım.

Ölmeye hazır olmadığımı fark etmiştim ama geç kalmıştım.

Ayağa kalkmaya çalışsam da çabalarım boşa çıktığında inledim. Gözümden yaşlar akıyordu. Ama burada tıkılıp kalmıştım, kıpırdayamıyordum. Kaçma imkânım yoktu.

Onlarla birlikte ölecektim.

Bakışlarım etraftaki kameralarda gezindi; hepsinin parıltısı sönmüş, sinyalleri kesilmişti.

Yaptıklarımı ölümsüzleştirecek trajik, şiirsel bir son olacaktı.

En azından sonunu kimse izlemek zorunda kalmayacaktı.

Bir anda karşımda bir yüz belirdi. Abimi gördüğüm an gözlerimden akan yaşlar şiddetlendi.

"Marcus," diye fısıldadım. Yaşlar hızla yüzümden akarken yanağına dokundum.

Ona dokunduğum an yüzü kayboldu. Kendimi kaybederek ateş etmeyi bıraktım ve hıçkırmaya başladım. Yaklaşan alevleri görmeden önce zihnimde beliren son şey Logan'ın yüzüydü.

On Altıncı Bölüm

Mucizelerin geçmişte kaldığını söylerler
-William Shakespeare

Bütün ekranlar bir anda karardı, etrafımızda yüksek bir cızırtı dışında hiçbir ses yankılanmıyordu. Monitörlerden birini sanki bu ekranın tekrar belirmesini sağlayacakmış gibi hafifçe sarstım.

"Jake kameraları kapattı," dedi Hadley. Parmakları klavyede gezinmeye başlamıştı.

"Hemen açsın!" dedim sertçe.

"Deniyorum!"

Gözyaşlarım yüzümü yakıyordu, elimden yalnızca yere yığılmadan durabilmek geliyordu.

Leonard sessizce oturmuş, ellerini ovuşturarak dizlerini sallıyor ve bakışlarını yerden kaldırmıyordu.

Haberlerde canlı yayın kaydına bir müdahale olduğu söyleniyordu ama ne dediklerini zar zor duyabiliyordum.

Kalbim göğsüme sertçe çarpıyordu.

"Hallettim!" diye seslendi Hadley ve ekranlar tekrar aydınlandı.

Bakışlarım belediye binasını saran alevlere çevrildi. Bir anda bina patladı ve hoparlörlerden kulakları sağır eden bir gürültü yükseldi. Binanın farklı kısımları patlamaya devam ederken betonların parçalanmasını izledim.

Hepimizin üstüne bir sessizlik çökmüştü. Hadley'nin bağlantısı tekrar aktif olmuş olacak ki canlı yayın da tekrar kanalda yayınlanmaya başlamıştı.

Dışarıdaki herkes haberleri gösteren televizyona, bizim monitöre baktığımız aynı hayretle bakıyordu. Ancak ben kendimi kaybedip yıkılırken elime geçirdiğim her şeyi ofisin diğer ucuna fırlattığımın farkında değil gibiydim.

Camlar kırılıyordu. Bana sesleniyorlardı. Yumruğumu Leonard'ın yüzüne geçirirken ve beni yere devirmeye çalışan ellerle mücadele ederken her şey çok hızlı gerçekleşiyordu.

İçimi buz ve ateş aynı anda sardığı için tüm hislerimi kapattım. Kasabayı saran yangının binaya da sıçramasını izlemek zorunda bırakıldığımda tüm benliğimle taş kesmiştim.

Lana'nın oradan vaktinde çıkabilmesi mümkün değildi.

On Yedinci Bölüm

Üç ay sonra...

Elimi kirli sakallarımda gezdirirken önümdeki dava dosyalarına bakıyordum.

"Tekrar hoş geldin," dedi Elise masamın yanından geçerken. Bana endişeyle bakıyordu.

Üç ay önce neden kendimi kaybettiğimi sadece üç kişi biliyordu. Bir daha asla aynı olmayacağımı sadece üç kişi biliyordu.

Diğer herkes, bize ihtiyaç duyulduğu bir anda kasabadaki görevimizden alındığımız için kendimi kaybettiğimi sanıyordu.

Ambulanslar ve itfaiye araçları olay mahalline vardığında bir şeyleri kurtarabilecek kadar hızla alevleri söndürmeleri mümkün olmadığından, geriye hiçbir şey kalmamıştı. Kasaba yanmış, ardında yanıp kül olan bomboş yapılar kalmıştı.

Cesetlerin hiçbiri tanınabilir hâlde değildi. Kimlikleri tespit edilemeyecek kadar yanmışlardı. Ve yalnızca belediye binasıyla şerifin evinde ceset bulunmuştu.

Üç ay boyunca haberlerde başka hiçbir şey konuşulmamıştı, doğru ve yanlış kaynaklardan edinilen çelişkili bilgiler dışında ellerinde bir şey yoktu.

Bu yüzden geri dönmüştüm.

Lana, gerçekleri ortaya çıkarırken canını vermişti.

Yapabileceğim en son şey, tekrar her şeyin üstünün örtülmesine izin vermek olurdu.

Elise, sanki cevap vermemi bekliyormuş gibi durdu. Teşekkür edercesine başımı hafifçe eğdiğimde derin bir nefes verdi. Bense diğer tarafta raporumu yazmayı tamamlamıştım.

Hadley durmaksızın Jake'i arıyordu ama onu asla bulamayacaktı. Jake hayatta kaldıysa bile şu an kendinde olmama ihtimali çok yüksekti. En yakın arkadaşının ölümünü izledikten sonra muhtemelen sarhoş ve sersem bir hâlde olmalıydı.

Kamera kaydını kapatmasının başka anlamı olamazdı. Olanları görmeye katlanamamıştı. Keşke ben de görmeseydim.

Delanay Grove'u asla terk etmemeliydim. Kariyerimi riske atmalıydım. Şu an olmak istediğim herhangi bir yer yoktu bile.

Lana'yı kaybedene kadar, ondan daha önemli bir şey olmadığının farkında değildim.

Temsil ettiğim hiçbir şey ondan daha kıymetli değildi.

Değer verdiğim ne varsa onun yanında önemli değildi.

Sahip olduğum her şey onsuz anlamsızdı.

Onu kurtarabilirdim ama ben çekip gitmiştim. Benim yüzümden ölmüştü.

Raporu son bir kez daha okuduktan sonra çıktı alıp yerimden kalktım. Leonard'ın bakışları üzerimdeydi. Yazıcıya yönelip kâğıtları bir dosyaya yerleştirmemi izliyordu.

"Dönüşünün ilk günü ve hemen yeni bir dosyada mı çalışmaya başladın?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. İnsanlarla paylaşmadıkları eski bir raporu düzeltiyordum."

Sert bir nefes verdi. "Bırak artık şu işi, Logan. Gerçeklerin hiçbirini insanlarla paylaşmayacaklar. Orada olanlar büroyu küçük düşürdü. Verecekleri tüm imtiyazları hâlihazırda verdiler."

"Yine de DNA örneklerinin çarpıtıldığı suçlamasının aldatmaca ve bir yalandan ibaret olduğunu düşünüyorlar. Videolu kanıtın gerçek olmadığını söylüyorlar. Robert Evans'ın adını temize çıkartmıyorlar."

"Çıkartmayacaklar da," dedi nazikçe. Elini hafifçe omzuma vurdu. "Dedim ya, verecekleri tüm imtiyazları zaten verdiler. Müdür artık yok. Johnson öldü. Bu noktadan sonra yozlaşmış kimse kalmadı."

Elimdeki dosyaya baktım.

"Collins'in bugün diyecekleri, tüm bunların doğru mu yoksa yanlış mı olacağını belirleyecek," dedim başımı kaldırarak.

Leonard derin bir nefes verirken dosyayı masama bıraktım. Az sonra Müdür Collins'le bir görüşmem vardı. Söyleyeceği şeyler geleceğimin rotasını çizecekti.

Son üç aydır izindeydim. Kendimi kaybedişimin ardından herkes mola vermem gerektiği konusunda hemfikir olmuştu. Ayrıca departmanın psikolojik değerlendirmesinden geçene kadar da geçici olarak görevlerimden alınmıştım.

Neyi kaybettiğimi bilseler akıl sağlığımı sorgulamazlardı bile. Bir kâğıt parçasından bunu görmeyi beklemek yerine, burada bulunamayacak kadar berbat hâlde olduğumu anlarlardı.

Mecburi iznimde kendime hâkim olabilmek adına asıl katilin davasını incelemeye devam etmiştim. Kimse bana engel olmayı denememişti, Collins de ihtiyacım olan ve istediğim tüm

bilgileri bana sağlamıştı. Hatta dosyaları Leonard'ın evime bırakmasını bile sağlamıştı.

Başta gizemi çözememiştim.

Baktığımda, kızının durumu hariç bütün oklar şerifi gösteriyordu. Bu da her şeyi karıştırıyordu.

Ama sonunda kadınların hepsinin vekil birer kurban olduğunu fark etmiştim. Neden vekil olduklarını ve kimin yüzünden seçildiklerini fark edince bütün taşlar yerine oturmuştu.

Özellikle de her şeyi başlatan ilk cinayetin tarihine bakınca iyice netleşmişti. Johnson'ın bu ipuçlarını bir araya getirememesi çok da şaşırtıcı değildi. Tek bir adama odaklanıp kanıtları ona uydurmuştu.

Etrafına bakmaya hiç vakit ayırmamıştı ki benim sorunum da buydu. Sonunda kendimi ihtimaller arasından şerifi elemeye zorlamıştım.

Lana'nın tüm bunları başlatan asıl katilin peşine düşmek yerine bu kadar çok korkunç cinayet işlemesi bana mantıklı gelmemişti. Onun ve Jake'in ne kadar zeki oldukları düşünüldüğünde, bunu çözememiş olmaları çok saçmaydı.

Ardından onların aslında birer dâhi olduklarını fark ettim.

Öngörülerinin ne kadar kuvvetli olduğunu, harekete geçirdikleri ustaca planın her bir detayını nasıl ilmek ilmek işlediklerini gördüm.

Lana'dan sonra dünyanın geri kalanının benim için ne kadar önemsiz olduğunu onu kaybetmeden önce fark etmem gerekirdi. Şu an onunla olmalıydım. O yangını birlikte atlatabilirdik.

Ancak bunun yerine ben, kariyerimin ve ahlaki değerlerimin ondan daha önemli olduğunu düşünmesine sebep olmuştum.

Yanılmıştım.

Ondan daha önemli hiçbir şey yoktu.

Belgelerin kalanının çıkmasını beklerken zaman çok yavaş akıyordu. Collins meselesi umduğum gibi gitmezse diye her şeyi yedekliyordum.

Hadley yanıma yaklaşıp masama oturdu.

"Neden bu Olivia denen hatunu araştırıp duruyorsun?" diye sordu merakla.

"Bilgi toplamam gerekiyordu."

Homurdandı. "Orası belli. Ama asıl katilin kurbanlarından birinin kardeşi olan bir mikrobiyoloğu neden araştırıyorsun?"

"Çünkü Jake'le bağlantılı olduğunu düşündüğüm sahte bir hesaptan ödeme alıyordu. Plan günü, hesaptan aktarılan bütün para Olivia'nın hesabına geçmiş."

"Neden?" diye sordu sessizce.

"Çünkü kahretsin ki aşırı zekiler."

Bakışlarım bilgisayarın saatine çevrildi ve yerimden kalktım. Toparladığım belgeleri düzelttim.

"Sana sonra anlatırım," dedim gergince gülümseyerek. "Şimdi bir toplantım var."

Ne olacağını bildiği için başını salladı, ikimiz de yanılmayı umuyorduk. Collins'e çok uzun zamandır destek oluyordum. O hep erdemli bir adam olmuştu. Bulunduğu pozisyonun onu yozlaştırmamış olmasını umuyordum.

Hadley'nin telefonu çaldı ve başını sallayarak kendi ofisine yöneldi. Kısa bir an için parmaklarının klavyede gezinmesini izlesem de şu an kendime ait başka bir görevim vardı.

Müdürün ofisine yönelirken dosyayı sıkı sıkı elimde tutuyordum. Bütün detaylar birbiriyle uyuşuyordu. Asıl davanın yeniden açılması ve gerçek şüphelinin tutuklanması, böylece kalan günlerini ızdırap içinde geçirmesi gerekiyordu.

Kapısını tıklattım ve Collins, "Gel," diye seslenince içeri girdim.

"Asıl davanın yeniden açılması için bir dosya hazırladım," dedim.

Ânında gerildi. "Daha yeni döndün, Logan. Teknik olarak masa başı görevden daha seni almadık bile."

"Bunu masa başında hazırlamam iyi olmuş o zaman," dedim alayla. Dosyayı yavaşça masasına attım.

"Robert Evans'ın yanlış adam olduğunu zaten biliyorum ama asıl katil şu an ne ölü ne de parmaklıkların ardında."

"Aslında buradan çok uzakta yaşamıyor," dedim gözlerimi kısarak.

Dosyaya bakmadı bile. Bakışlarını benden ayırmıyordu.

"Bu işi temizlerken üzerimde ne kadar yük olduğunu tahmin bile edemezsin. Ve..."

"Örtbas ederken demek istedin herhâlde," dedim dişlerimi sıkarak.

"Kahretsin, Logan. Bunu sana açıkladım!" dedi elini masasına indirerek. "Bu soruşturmayı tekrar açıp içimizden birinin DNA örneklerini tahrif ettiğini açığa çıkarırsam, bu departmanımızın sonu olur. Muhtemelen sayısız seri katile davalarını tekrar açtırmaları ve avukatları bunu makul şüphe unsuru olarak gündeme getirirse hapisten çıkmaları için sebep yaratabilir."

"Siyaset demek," dedim soğuk bir ses tonuyla. "McEvoy'dan hiç farkın yok."

Dudaklarını birbirine bastırdı, gözlerini kısmıştı. "Ben onun pisliğini temizliyorum. Ancak bu ofiste olduğum müddetçe hiç kimsenin o ailenin yaşadıklarını yaşamayacağına dair sana söz verebilirim."

"Evet, doğru olanı savunmaya korktuğun için masum bir adamın ismi lekeli kalacak."

Küfrederek elini saçlarından geçirdi. "Adam öldü, Logan. Departmanını temelli zarara uğratmak o adamı geri getirmeyecek. Şu an önemli olan sonuç."

Yerimden kalktım, geri adım atmayacağını biliyordum. Görev silahımı rozetimle birlikte masasına attım.

"O zaman bunu istifam olarak kabul et," dedim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Saçmalıyorsun, Logan. Biraz daha izin yap. Bu davayla çok yakınlık kurdun, şu an düzgün düşünemiyorsun."

"Gayet düzgün düşünüyorum. Kişisel çıkarlarımızın ne olduğu fark etmeksizin hep doğru şeyi yapacağımız kanısıyla FBI'a katıldım. Her ânımı buraya adadım, sağlıklı bir yaşamı ya da herhangi bir şey yaşama ihtimalimi burası uğruna feda ettim. Şerefle yürütülmesi gereken bir iş için yozlaşmak niyetinde değildim. Bunun bir parçası olmayacağım da. Bu kapıların dışında da yeterince yozlaşmış insan var, en azından dışarıda bir hayat kurabileceğim."

Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu ama benim kadar olamazdı.

"Hata yapıyorsun," dedi çıkmaya yeltendiğimde.

Ona döndüm. "Hayır. Hatalarımı düzeltiyorum, müdürüm. Bunu unutmayın."

Kapıyı arkamdan kapatıp her şeyimi toparlamak için ofisime yöneldim. Yanlarından geçtiğimde insanlar bana bakıyordu. Yüz ifademi gören Leonard'ın bakışları hemen belimdeki boş silah kılıfına çevrildi.

Zaten kravat giymekten nefret ediyordum.

Kravatımı çıkarıp ofisin bir köşesine attıktan sonra kenardan bir kutu alıp benim için önemli olan birkaç şeyi toplamaya baş-

ladım. Uzun zaman önce masama yerleştirdiğim Lana'yla fotoğrafımız dâhil.

Hadley içeri girdiğinde işimi bitirmiştim, kapıyı arkasından çarptı.

"Bana hata yaptığımı söyleme sakın," dedim başımı kaldırmadan.

"Söylemem," dedi ve hızlı adımlarla bana yaklaştı.

İrileşen gözlerini fark ettiğimde kaşlarım çatıldı.

"Ne oldu? Bir davayla ilgiliyse Donny'ye git."

"Logan, Jason Martin, Güney Karolina'da hadım edilmiş ve öldürülmüş hâlde bulundu," dedi küfredercesine sessiz bir fısıltıyla.

Damarlarıma kan hücum ederken masama bırakmak üzere elimde tuttuğum kutuyu sıktım.

"Yoksa..."

Cümlem yarıda kalmıştı çünkü böylesine bir umudun beni yıkmasına izin veremezdim.

Yavaşça başını sallayarak onayladı. "Fotoğraf göndermişler. Onlara bunu yapanın bizim Kızıl Katil'imiz olmadığını çünkü onun çoktan öldüğünü söyledim. Ama bu o, Logan. Bıçak aynı bıçak, duvar kızıla boyanmış ve tereddüt edildiğine dair hiç iz yok. Ayrıca ayakkabı da kadın numarasıydı. Jake değil. Bu Lana. O yaşıyor, Logan. Gerçekten yaşıyor."

Tüylerim ürperirken ayakta kalamayacağımı hissederek sandalyeme çöktüm. Gözlerimden yaşlar akıyordu. Hadley yanılıyorsa, tabutumun son çivisini çakmış gibi olacağı için ona inanmaya korkuyordum.

"Olay gününden beri Jake'i bulmaya çalışıyorum ama hiçbir yerde bulamadım. Uçak kayıtlarına baktım ve girip çıktıklarına dair hiç kanıta rastlamadım. Ceset bir aylıkmış ama yeni bul-

muşlar. Bir süredir satışta olan bir evin kilerinde bulunmuş," diye devam etti.

"Onları nerede arayacağını ve sanırım nasıl bulacağını biliyorum," dedim kısık sesle. Eşyalarımı aldım.

"Ne? Nasıl?"

Hadley'nin gözlerinin içine baktım. "Jake'e gidersen geri dönemezsin, Hadley. Şu an benimle buradan ayrılacaksan bu, buradaki hayatının sonu demek. Anlıyor musun? Buradaki hayatımızla bağlantımızı sürdürmemiz onlar için çok tehlikeli olur."

"Bir saate eşyalarımı toplayıp yola çıkmaya hazır olurum," dedi tereddüt etmeden. "Görevim zorunlu olduğu için istifa edemem ama ortadan kaybolabilirim. Bana iki saat verirsen ikimizin de kaybolmasını sağlayabilirim."

"Yap gitsin," dedim. "On dakikaya dışarıda buluşalım."

"Nereye gidiyoruz?"

"Bana aradığım cevapları verebilecek tek kişiyle konuşmaya gidiyorum. Sen de eve gidip işlerini halledeceksin ve hesaplarımızı boşaltacaksın."

Masasının yanından geçerken bilgisayarını aldı. Bize bakan birileri olabileceği için arkamı dönmedim.

"Nereye gidiyorsun?" diye fısıldadı Hadley.

"Gerçeği öğrenmeye."

Ninova

On Sekizinci Bölüm

Sevgisini göstermeyen sevmiş sayılmaz.

-William Shakespeare

Vardığımda kapıda bir not vardı. Kâğıdı alıp okurken başımı iki yana salladım. Notu cebime atıp kapıyı tıklatmadan içeri girdim.

Adamı arka taraftaki odada, sağlığı bir hayli kötü durumda buldum. Hasta yatağındaydı, monitörler ve serum bağlanmıştı. Muhtemelen acısı, bilincini açık tutacak kadar yatıştırılıyordu.

Beni gördüğünde bakışlarında mahzun bir ifade vardı. Ona bakarken yanına bir sandalye çektim. Ağzındaki boru konuşmasına engel oluyordu ama cevaplarımı farklı şekilde de alabilirdim. Sonuçta ben bir profilciydim. Mikro ifadeler benim uzmanlık alanımdı.

"Lana'nın şimdi bile beni şaşırtabiliyor olması çok komik," dedim sessizce.

Aklı karışmış gibi görünüyordu. Sıkıttım. Lana'nın kim olduğunu bilmiyordu.

"Narsist eğilimleri olan bir psikopat," dedim iç çekerek. "Profilin böyle olması gerekiyordu. Psikopatlar yalandan empati yapabilirler. Pişmanlarmış, vicdan azabı duyuyorlarmış, hatta duygusal acı çekiyorlarmış gibi davranabilirler. Hayatlarına uyum sağlamak adına inandırıcı bir oyuncuya dönüşürler. Dürüst olmak gerekirse bu onları bulmayı çok zorlaştırır. Komşunun bir psikopat olduğunu genelde fark etmezsin."

Yaşadığı masumane görünen evi işaret ettim.

"Anlamam biraz vaktimi aldı ama fark eder etmez tüm parçalar yerine oturdu. Fotoğraflar yeterince hakkım veriyorsa, Victoria'nın annesi güzel bir kadınmış," dedim gözlerindeki ifadeye süzmek adına eğilerek.

Kalp atışlarını gösteren monitör Jasmine Evans'ın ismi geçer geçmez kalbinin biraz daha hızlı atmaya başladığını gösteriyordu.

"O trafik kazasında öldüğünde de lisedeyken olduğu kadar güzeldi muhtemelen. Onun geçmişine bakmayı aklımdan dahi geçirmiş olmamam çok komik. Ne de olsa ölen bütün kadınlar onun lisedeki hâline inanılmaz benziyordu. Bir tek Rebecca Cannon hariç. Ama o farklı bir sebeple ölmüştü. Şerifin öfkeden gözünün dönmesini ve cezalandırmak üzere gözüne birini kestireceğini garantilemek gerekiyordu."

Arkama yaslanıp gözlerini kısan adamın yüzünü inceledim. Monitördeki bip sesi hızlanmaya başlamıştı.

"Balo fotoğraflarından birinde lisedeki sevgilisi yanındaydı. Bunu fark etmemiş olduğuma inanamıyordum. Ancak o sırada bambaşka bir katil dikkatimi dağıtmıştı. Sonra fark ettim ki o katil sevdiğim kızmış ve yanında da Jake Denver varmış."

Gözleri hayretle parlarken monitördeki bipleme sesleri hızlandı.

"O gece Victoria Evans ölmedi. Jake onun hayatta kalmasına yardım etti."

Monitördeki sesler yine yükseldi, biplemeler daha da artmıştı.

"Annesi gibi o da çok güzeldi, Jake gibi hem erkeklerin hem de kadınların güzelliğinden etkilenen bir adamın onu kardeşten öte görmemesi de şaşırtıcı. Ama Victoria'nın abisini seviyordu. Hayatının aşkının canına kıyan o grubun oluşmasında parmağı olan herkesten nefret ediyordu."

Beni incelemeye devam etse de konuşamıyordu, bunun onu kahrettiğini biliyordum. Güce âşık bir adam şimdi yatağa bağımlıydı, ızdırap içinde ve sonsuz çaresizlikle yaşıyordu. Şu an onu hayatta tutan boru boğazını sardığından konuşamıyordu bile, elinden gelen tek şey dinlemekti.

"Artık sonda olmadan işeyemiyorsun bile, değil mi?" diye sordum. Sonra çarşafların ıslak olduğunu fark ettim.

"Galiba Olivia son anlarında onu da çıkartmış."

Bakışlarım tekrar gözlerine çevrildiğinde ifadesini saran öfkeyi inceledim.

"Not yazmak ister misin?" diye sordum ve solak olduğunu bildiğim için sol eline kalem uzattım.

Parmakları güçsüzce kalemi sarmayı denese de başaramıyordu, kalem yere düştü. Tam da hissettiğim gibi sadist bir şerefsizmişçesine sırıttım. Acı çekmesi beni tatmin ediyordu.

"Zaten daha benim konuşacaklarım var," dedim omuz silkerek. "Olivia yapbozun son parçasıydı. Lana'nın neden... Lana'nın Victoria olduğundan bahsetmiş miydim? Lana ve Jake'in neden domino etkisini başlatan adama saldırma zahmetine girmediklerini merak ediyordum. Ama sorun şu ki ben, diğer kurbanlarda olduğu gibi işkence edilen bir cinayet bekliyordum."

Monitörün biplemeleri gittikçe güçleniyordu.

"Ama onlar çoktan çözmüşlerdi. Senin işkenceni diğer herkesinkinden önce başlatmışlardı. Olivia, Caroline'ın kardeşiy-

di, asıl kurbanlardan birinin yani. Caroline'ın aksine Olivia, Jasmine Evans'a benzeyecek güzellikte değildi. Kızıl saçları ve açık ten rengi, aynı kadını tekrar ve tekrar öldürmek isteyen bir katile uygun değildi. Olivia, Robert Evans'ı korumuş, onun böylesi bir canavarlık yapamayacağını söylemişti. Robert'ı tanıyordu ve o adam ablasıyla defalarca kez yalnız kalmış, tamirci çağıracak paraları olmadığı için Olivia okuldayken bozulan her şeyi tamir etmişti."

Hayatın böylesi iyi bir adama karşı nasıl bu kadar acımasız olabildiğini düşünerek derin bir iç çektim.

"Robert onlara hiç saldırmamıştı. Sadece iyi bir adamdı. Bu da muhtemelen Jasmine'in Robert'a âşık olmasını ve yalnızca kendisini sevebilen bir adamı geride bırakmasını sağlayan şey olmuştu. Dürüst olalım ki o adam da başka bir kadına gitti ama onu reddedip canını yakan tek kişi, kendisinden böylesine aşağı bir adamı sevecek kadar alçalmış olan kadındı. Bu bile başlı başına mide bulandırıcıydı."

Ustaca gizlediği kimliğini açık ettiğim sırada gözlerinde nefretle beni izlemeye devam ediyordu.

"O adamdan nefret ediyordun ama soruşturmada okları ona çevirebilmek, *senin* elindeki kadını aldığı için onu cezalandırabilmek adına en yakın dostuymuş gibi davranıyordun. *Senin gibi* bir adamın elindeki kadını almıştı. Nasıl cüret edebilirdi, değil mi? Atladığım bir şey var mı, Christopher Denver?"

Monitördeki biplemeler artarak öfkesinin yükselmeye devam ettiğini bana gösteriyordu.

"Tüm başarı belgelerini oğlunun fotoğraflarının tepesine astığını fark etmem gerekirdi. Soruşturma için gereken tüm videoların elinde hazır olduğunu gözden kaçırmamalıydım. Jasmine Evans'ın sayısız videosunun da. Onun sesini ânında tanımıştın."

Collins'e hazırladığım dosyanın bir kopyasını çıkardım. "Karın, arabası köprüden düştüğünde ölmüş. Oğlun o zamanlar çok küçükmüş. Kimse karının vücudundaki şüpheli izleri fark etmemiş. Herkes izleri kazayla bağdaştırmış. Ama kaza değildi, değil mi? Jasmine senin yerine Robert'ı seçtiği için sürekli karını cezalandırıyordun ve o da tüm acılarını bildiği tek yöntemle sonlandırdı."

Sayfayı çevirdim.

"İlk cinayetin, Jasmine'le ayrılışınızın yıl dönümündeymiş. Robert'la ilk buluşmalarıyla aynı gün. Aranan profilde, bu günün seni değil de *onu* tetiklediğini gösteren bir ipucu."

Sayfayı tekrar çevirdim ve Olivia'nın da katkılarıyla bir araya getirdiğim bilgileri okumaya başladım.

"Oğlunun tatillerde bile zar zor yanına geldiğini söylemiştin ama sebebini sonra anladım. Ne de olsa aile arası tartışmalar hep oluyor. Sadece parçaları bir araya getirene kadar onun sana karşı olan nefretinin ne boyutta olduğunu fark etmemiştim. Jake, Evans ailesiyle kendi evinde kaldığından daha çok kalıyormuş çünkü o zaman da senden nefret ediyormuş. Ama geçen seneye kadar senin gerçek bir canavar olduğunu bilmiyordu. Her şeyin farkına, geçtiğimiz Noel'de tam anlamıyla vardı."

Dosyayı kaldırdığımda bakışlarından nereye varmaya çalıştığımı hesap ettiğini görebiliyordum. Kendini hiç fark edilmeyecek kadar zeki sanıyordu.

Her şeyden bihaberdi. Kibri sonunu getirmişti.

"Kendini herkesten zeki sanıyordun. Ne de olsa sayısız cinayet yanına kâr kalmıştı. İşlediğin cinayetler yüzünden Evans hapse atıldıktan sonra bile durmadın. Şerife işkence eder gibi, aynı suç işleme yöntemiyle başka bir kızı öldürdün. Ancak sonra diğer seri katillerin yöntemlerini çalıp cinayetlerini onların

kimliğiyle işledin. Seninkine benzer kurban profili olanları seçiyordun. Onca vakit geçmesine rağmen hâlâ Jasmine Evans'ı cezalandırmak istiyordun."

Sayfayı tekrar çevirdiğimde Jake'in tam da bu evin yakınlarında, iki hafta boyunca kredi kartı alışverişi yapıldığına dair kanıtlar karşıma çıktı. Tam da Olivia'nın bu evden ilk telefon görüşmesini yaptığı zamana tekabül ediyordu.

"Ama oğlunun senden daha akıllı olduğunu fark etmedin," diye devam ettim öfkesi daha da katlanan Christopher'a eziyet ederken. "Senden daha detaylı ve ustaca bir plan kurduğunu hiç fark etmedin."

Hâlâ planın en iyi kısmını fark etmemişti.

"Olivia, geçen sene Jacob'dan bir telefon aldığında prestijli bir laboratuvarda mikrobiyologdu. Tam o zamanlarda Jacob seninle iki hafta geçirerek muhtemelen şüphelerini doğrulayacak kanıtları topladı. Lana'yı aradığına eminim hatta, bu arada artık ona Victoria denmesinden nefret ediyor."

Anlattıklarımı kafasında birleştirmeye başladığında gözlerindeki ifade değişti.

"Victoria'nın hayatta kaldığına dair şüphelerin vardı, değil mi? Hatta bize yem bile attın. Ama emin değildin. Jake gerçeği öğrenmemiş olsa dahi sırrını sana açacak kadar güvenmiyordu. Sadakati yalnızca ve yalnızca Lana'yaydı," diye ekledim. Artan öfkesini izliyordum.

"Olivia'nın, senin Robert Evans'ı 'kurtarmaya' çalıştığını düşünen tatlı bir kız olduğunu sanıyordun. Ne de olsa onu savunmaya çalışmıştın. Burada berbat olduğunu eklemem gerekir. Senin kadar akıllı bir adamın, en yakın arkadaşını işlemediği cinayetlerden kurtarmak için biraz daha çalışması gerekirdi. Ama sen aslında onun arkadaşı değildin tabii, değil mi? Jake de mah-

keme kaydını aklı başında bir hâlde, evden uzaktayken tekrar ve tekrar izleyince aynı şeyi fark etmiş olmalı."

Sayfayı bir kez daha çevirdim.

"Ama Olivia neden laboratuvardaki prestjli, varmak için çok çalıştığı işinden istifa edip bu garip hastalığında sana hasta bakıcılık etmeye karar verdi? Sana yardıma geldiğinde oğlundan onun hesabına haftalık ödeme geçiyordu. Senden de aynı şekilde. Neden iki ödeme alıyordu?"

Öne eğilirken sırıttım. Her şeyi fark ettiği an beti benzi atan yüzünü izledim.

"Mikrobiyoloji... Büyüleyici bir alandır. Parazitleri öğrenirsin. Bu bilgileri kullanan doğru kişi birini yavaşça öldürebilir. Bir yıl içinde onu güçten kesebilir. Bu alanda uzman olmayan kimsenin, doktorların bile anlayamayacağı şekilde onu hasta edebilir. Özellikle egzotik bir parazit kullanıldıysa. Böyle bir şey kullandı demiyorum ama kimse fark etmeden seni yavaşça öldürmenin bir yolunu bulduğuna eminim. Hem de bunu doktorların bile pes edip sana bir torba ilaç yazdığı bir zamanda seninle ilgilenirken yaptığına emin olduğun gibi."

Duvarın dibindeki ilaç tepsisini işaret ettim. Son ziyaretimden bu yana ilaçların sayısı iki katma çıkmıştı.

"Ama nihai son yaklaşıyordu, Olivia düzenini bozup sana verdiği ilaçları artırarak ablasının ve diğer tüm kadınlarının intikamını alıyordu. Oğlun da onu finanse ediyordu. Lana, kendi intikamından sırf bu intikama daha çok ihtiyaç duyan birisi için vazgeçmişti. Ve işte karşımdasın. Yetersiz, zayıf, güçsüz, tamamen çaresiz ve altına işeyecek hâlde."

Gözleri yaşarmaya başladı. Bunlar saf, katıksız nefret yaşlarıydı.

"Üstüne düşeni yapıp bana bu notu bıraktı. Her nasılsa geleceğimi biliyordu," dedim notu çıkarıp sesli okurken. "*Onun*

için artık çok geç. Izdırabını mümkün olduğunca uzattım. Onu kurtaramazsın. Beni bulma konusunda bol şans."

Notu indirdikten sonra sırıtarak ona baktım.

"Seni kurtarmayı ve hapse atmak için onun peşine düşmek istediğimi sanıyor. Aslında neden burada olduğumu anlamamış."

Silahımı çıkarıp kurduktan sonra notu cebime attım.

"Emin ol, oğlun senden iki kat daha usta çünkü güçlü olduğu için öldürmüyor. İntikam için öldürüyor. Üstelik öz babasının, sevdiği çocuğun cinayetinde parmağı varmış."

Silahı adamın kasığına doğrulttum, yaşanacakları düşününce yüzümü buruşturmak üzereydim. Ancak Lana'nın onu bulduğumda peşini bırakmayacağımı bilmesi gerekiyordu. Telafi edilemez davranışım, bir daha asla geri dönemeyeceğimi garantileyecekti.

"Her ne kadar yavaş yavaş acı çekerek ölmeni istesem de, sevgilime onun yanından ayrılmayacağım konusunda ne denli ciddi olduğumu göstermem gerek. Aslında yavaş yavaş ölmeye devam etmeni izleyecektim. Ama bugün bir şey değişti. Onu kendi gözlerimle görene kadar tam anlamıyla itiraf etmeye çok korktuğum bir şey değişti. Uzun zaman sonra ilk kez umudum var."

Kulak tıkaçlarını takıp işimi bitirirken boynumu esnettim. Parmağımı tetiğe götürdüğümde gözleri irileşti, bir şeyler söylemeye çalıştı.

"Cehennemde iyi eğlenceler, Christopher."

Ardından şarjör boşalana kadar kasığına doğrulttuğum silahı ateşledim. O ölürken monitördeki sesler yükselmişti, çarşafları ve yorganları saran kanı akmaya devam ediyordu. Bedeni kasılmaya başladı.

En korkunç suçlu için en uzun işkenceyi planlamışlardı. Dedim ya, karanlık zihinlerin gerçek birer dâhi olabileceğini hafife almıştım.

Silahımı kaldırdıktan sonra tıkaçlardan kurtulup telefonumu çıkardım. Bu ceset bulunana kadar vaktim sınırlıydı. Cesedin kime ait olduğunu fark ettikleri an Collins ve ekibim bunu benim yaptığımı anlayacaklardı.

Onu asıl katil olarak damgalamıştım.

Kasığına üst üste ateş edildiği için ölmüştü.

Parçaları bir araya getirmek o kadar zor olmasa gerekti.

Hadley'yi ararken evden çıkıp karmaşık yapbozun son parçasını geride bıraktım.

"Hazır mısın?" diye sordu Hadley.

"On beş dakikaya oradayım. Onları buldun mu?"

"Daha değil. Ama bulacağım."

On Dokuzuncu Bölüm

Her nereye gidiyorsanız tüm kalbinizle gidin.

-Konfüçyüs

Üç ay önce öleceğimi sanmıştım.

Ama yine abim beni kurtarmıştı, gerçi bu sefer diğer abim kurtarmıştı.

Jake tetiğe art arda basarak içeri girdikten sonra bir sis bombası atmıştı. Keşke sis bombası benim aklıma gelseydi. Ancak görünmez olmakla fazla meşguldüm.

Marcus'u gördüğümü sanmıştım ama karşımdaki o değildi. Diğer abimdi. Binbir güçlükte yanımda duran, geçen sefer beni o çukurdan çıkaran ve yine beni tam zamanında kurtaran abim.

Yangın binaya varmadan oradan çıkmayı başarmıştık. Bina patlamadan ve kimse onun beni kurtardığını fark etmeden hemen önce.

Sanki kraliyettenmişim gibi halka kapalı bir alanda sağlık ekibi hazır etmişti bile. Deniz yoluyla seyahat edebileceğim kadar beni tedavi etmişlerdi. Sağlık durumumu birileri fark edebileceği için uçuş planımızı iptal edip bir yat almıştı.

Ara sıra Logan'ı kontrol ediyordum, en azından deniyordum. İzindeydi ama Jake daha fazlasını öğrenebilmem adına FBI veri tabanını hacklemiyordu.

Logan ve Hadley'nin peşini bırakmamız gerektiğini biliyorduk. Onlar için böylesi daha güvenliydi.

Yozlaşan onca insanı ayıplarken kendi lanetimizi başkalarına yaymamız ikiyüzlülükten başka bir şey olmazdı.

Jake'in *boxer*ını alıp asla yerini bulamayacağını düşündüğüm kirli sepetine attım. Hâlâ biraz topallıyordum ama günden güne iyileşiyordum da.

Elim, bacağımdan daha hızlı iyileşmişti ama doktorlar geride yalnızca bir yara izinin kalacağına ve tamamen iyileşeceğime dair yeminler ediyorlardı. Neyse ki yeni yara izleri benim için sorun olmayacaktı. Hayatta kalışıma dair hikâyeyi daha iyi anlatacaklardı.

İkimiz de pek iyi hâlde değildik, enerjimizi yönlendirebileceğimiz yeni bir amaç bulmaya çalışıyorduk. Jake, çok tuhaf olsa da balık tutmada oldukça yetenekli olduğunu keşfetmişti. İkimiz de günün yarısını sarhoş geçirme işinde gittikçe iyi oluyorduk.

Bacağımın ağrısı artık kendini hissettirmiyordu bile. Tamamen geçtiğinde çok mutlu olacaktım.

Balmumundan elmamı küllerin savrulduğu Delaney Grove portresinin yanında gururla sergiliyorduk. Üstüne sapladığım çivilere bakarken sırıttım. Sonuncusunu bir ay önce eklemiştim. Elmadan sanat eserim tamamlanmadan önce son bir çivi kalmıştı.

Bir şeyin devrilme sesiyle elimde bıçakla arkama döndüm. Koltuğumun arkasına atlayan siyah, tüylü bulanıklığını son anda görmüştüm. Bardakaltlığının sehpadan düştüğünü görünce Bennett'a küfrettim.

"Bennett," dedim dişlerimi sıkarak tüy yumağına bakarken.

Azarımın ardından küçük bir miyavlamayla Bennett başını koltuğun arkasından çıkardı ve masum gözlerle bana baktı. Kahrolası kedi.

Mama kâsesini doldurduğumda yakalamaya çalışırcasına parlak fayans zeminde kâsesine doğru koştu. Ben de ayağıma sandaletlerimi giyip bacağımı güçlendirmek adına günlük yürüyüşüme çıktım.

En azından rehabilitasyon işinde iyiydim.

Hep yaptığım gibi kulaklıklarımı takip müzik açtım, diğer yandan FBI'ın sonunda gerçekleri itiraf ettiğine dair bir haber var mı diye internette araştırma yapıyordum.

Bir sürü kanıt olmasına rağmen bunun uzak bir ihtimal olduğunu biliyordum ama babamın hatırasını önünde sonunda aklayacaklarını umuyordum.

Haberlerden birine göre Delaney Grove'u yeniden inşa etmeye başlamışlardı. İnsanlar kasabalarını düzeltmeye çabalıyorlardı, şapşal ama sevimli olan memuru da yeni bölge şerifi yapmışlardı. Onun ve işlere karışmayan diğer iki memurun hayatını bağışlamamız işe yaramış olmalıydı.

Dünyanın kalanı bizi unutabilir ve mirasımızı geride bırakabilirdi ama Delaney Grove köklü bir değişime uğramıştı. Oradaki hiç kimse olanları unutmayacaktı.

Jake'le uzun bir yolculuğa çıkıp oraya geri dönmüş ve sırf Logan hayatta olduğumu fark etsin diye Jason'ı bulmuş olabilirdik.

Bacağımdaki yara yüzünden eskisi kadar hızlı olmadığımdan ötürü Jake o herifi etkisiz hâle getirmeme yardım etmişti.

Ama Logan parçaları birleştirmiş miydi, bilmiyordum. Cesedi bulmaları tahmin ettiğimden de uzun sürmüştü. *Iyy.* O ev artık piyasadaki en az ilgi gören evlerden biri olmalıydı.

Fakat ceset bulunalı iki haftadan fazla olmuştu ve henüz bir gelişme yoktu. Jake balık tutmakla meşguldü, ayrıca bana hâlâ çok kızgın olduğu için herhangi bir araştırma yapmayı reddediyordu. Ben de internette olan normal haberlere bakmak zorundaydım. Dedikodular dolanmaya devam ediyor, tuhaf komplo teorileri ortaya atılıyor ve gerçeklere gölge düşürüyordu.

Ancak evin önüne geldiğimde karşıma çıkan bir haber az kalsın yere çakılmama sebep olacaktı. Yazanları anlamaya çalışarak hızla okuyordum.

Jason'ın cesedinin bulunduğu gün, başka bir adam ölmüştü ama cesedi ertesi gün öğleden sonra bulmuşlardı.

Tüylerimin ürpermesine sebep olan şey ölen adamın ismiydi.

Christopher Denver.

Olivia arayıp bize bir şey söylememişti. En azından Jake bana bahsetmemişti. Gerçi düşününce ölümle burun buruna geldiğim için bana çok kızgındı ve şu an haber almak çok zor olduğundan benim cezam hiçbir şeyi bilmemekti.

Arkamı dönüp Jake'in uzandığı sahile baktım. Bacaklarının arasında oltayla uzanıyor bir yandan da balık tutuyordu. Kumda bata çıka ilerleyerek koşmaya çalışırken yüzümü buruşturdum. Sonra ahmak arkadaşımı tekmeledim.

Yanına eğildiğimde dudaklarından yüksek bir *ooof* sesi çıktı.

"Ne oluyor ya?" dedi bacağını ovalarken. Bana ters ters bakıyordu.

"Olivia ne zaman aradı? Sakın aramadı deme."

Gerçekten aklı karışmış gibi görünüyordu.

"Henüz onu yeni bir numaradan arayacak kadar güvende olduğunu düşünmüyordum, sonuçta adının geçtiği federal bir soruşturma vardı. Telefonuna, mahkemesinde gelişme olursa ona haber verecek bir bildirim sistemi kurdum ve hazırda bekleyen

yeni bir kimlik oluşturdum. Kaçması gerekirse güvenli eve gidecek ve oraya vardığında bildirim alacağım."

Telefonunu kaldırdığında kuma iyice çökerek telefonumu ona uzattım.

Makaleye şöyle bir baktı ve hızla yattığı yerden doğruldu.

"Olivia onu vurmuş olamaz," dedi başını iki yana sallayarak. "Organları çökmeye başlayana kadar bu işi uzatma konusunda çok kararlıydı."

"Belli ki bir şey olmuş. Onun birinin kasığına ateş edebilecek bir kadın olduğunu hiç düşünmemiştim ama kasığından kan kaybederek ölmüş."

"Belki seninle çok vakit geçirmiştir," dedi Jake alayla. Hâlâ haberi okuyordu.

Jake'in olanları çözdüğü günü hatırlıyordum. Benim de şüphelerim vardı ama kendimi ikna edemiyordum. Ta ki Jake gelip de kafamızda kurduğumuz korkunç senaryoyu onaylayana kadar.

Babasındaki DVD'lerin birer kopyası Jake'te de vardı. Mahkemeyi birlikte tekrar izlemiştik ve babam hıçkırarak ağlarken Christopher'ın ifadesinin sarsıldığını, sırıttığını görmüştük.

Evde çektiğimiz doğum günü videolarından birinde babasının gözünü annemden alamaması, her şeyi apaçık ortaya sermişti. Babam gelip annemi öperek onun kıkırdamasına sebep olduğunda Christopher dişlerini sıkmıştı.

Gerçeği fark etmek canımızı çok yakmıştı.

Babamın en iyi arkadaşı.

En iyi arkadaşımın babası.

Büyürken her bayram sofrasında yanımızda oturan adam, babamı hayal edilebilecek en kötü ölüm cezasına çarptıran kişiydi.

İşte o zaman Olivia'yı aramıştık.

Jake tereddüt dahi etmemişti. Babasından zaten nefret ediyordu ama olanları fark ettikten sonra babasının onun için artık öldüğünü söylemişti.

Olivia'nın kurguladığı plana onay verdiğinde her şey başlamıştı. Laboratuvarda yeni bir sentetik parazit üzerinde çalışıyordu. İlk kaybedeceği şey seks arzusu olmuştu. Küçük mavi bir hapla bile bunu düzeltemezdi.

İkinci şeyse enerjisiydi.

O noktadan sonra işler yavaş, acı verici bir şekilde gittikçe kötüleşmeye başlıyordu. Olivia, acının dayanılmaz bir hâle geleceğine dair bizi temin etmişti. Bunu gerçekleştireceği için bir hayli mutluydu.

Jake sentetik paraziti laboratuvardan çıkarmasına yardım etmiş, hatta gerekli bilgilerin olduğu dosyaları hacklemişti. Hatta Olivia nihai son için laboratuvardan ekstra birkaç şey daha almıştı.

Benim rolüm çok küçüktü. Yapmam gereken tek şey planı gözlemlemekti.

Bu intikam sadece bana ait değildi. Onlar daha çok hak ediyordu.

Christopher Denver idrak dahi edemeyeceğim kadar çok şekilde babamı haksızlığa uğratmış, hatta en yakın arkadaşı ve avukatı gibi davranmıştı ama günün sonunda Jake, onun kendi oğluydu. Haksızlığa en çok uğrayan oydu.

Babası yüzünden Jake hayatının aşkını kaybetmişti.

Babası yüzünden Olivia'nın ablası tecavüze uğrayıp cinayete kurban gitmişti.

Benim ızdırabım onlara kıyasla biraz daha geride kalıyordu. Ayrıca öldürülecekler listem oldukça kabarıktı.

"Çok saçma. Ondan şüphelenseler Olivia'nın kaçması gerekirdi," dedi Jake düşüncelere dalarak. Beni kendi hayal âlemimden çekip çıkarmıştı.

"Erkek bir şüpheliyi aradıklarını yazmışlar," dedim aklım karışmıştı. "Olivia'dan şüphelenmiyorlar."

"Başka bir şey yazıyor mu?" diye sordu ben haber sayfasını karıştırırken.

"Hayır. Çok küçük bir haber ve bu kadarını bile zar zor yazmış gibiler. Ne bulabileceğime bir bakarım ama bilgisayar işlerinde benden çok daha iyi birini tanıyorum."

Göğsüne hafifçe vurduğumda sanki canını yakmışım gibi göğsünü ovuşturarak bana göz kırptı.

"Şimdi olmaz. Şahane bir üçlü seks rüyamın tam ortasındaydım. O rüyaya dönmek istiyorum."

Gözlerimi kısarak ona baktığımda inledi ve arkasına yaslandı.

"Sonra bakacağım, Lana. Onu kimin öldürdüğü sahiden hiç umurumda değil. Şerefsiz sonunda öldüğü için çok mutlu oldum."

Yüzüne kolunu siper etti ve ânında nefes alış verişleri düzenli bir hâl aldı, uykuya dalmıştı bile. Gözlerimi devirerek yerden kalktım ve eve doğru yürümeye başladım.

İlk defa içeri girdiğim an Bennett ayaklarıma saldırmamıştı. Sandaletlerimi çıkarıp etrafa bakınırken öpücük sesi çıkarıyordum. "Bennett! Hadi ama kedicik. Seni yıkamam lazım."

Ortaya çıkmadığında kaşlarımı çattım. Normalde kısa bir anlığına bile olsa ortadan kaybolmamızın ardından hemen kendini üstümüze atardı.

Onu sonra bulmaya karar vererek buzdolabından bir şişe su aldım. Ancak şişeye uzandığım sırada elim havada kaldı, başımı eğerek dikkat kesildim.

Eşyaları saymak ve etrafımda neler olduğuna dikkat etmek huylarımdan biri hâline gelmişti, etraftaki değişimin hep farkında oluyordum. Bu sabah suyumun yanında üç bira olduğuna emindim. Şimdi tek bir bira kalmıştı.

Yavaşça suyumu alırken omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Jake'in içmeye erkenden başlamış olması muhtemeldi ama yanında hiç bira kutusu görmemiştim.

Sanki burada başka birisi varmış gibi hissediyordum ama etrafıma bakınarak bu hissimi açık etmeyecektim. Oturma odası hemen arkamdaydı. Bir bıçakla elma alıp elmayı soyacakmışım gibi yaptım.

Su şişesini bırakıp ölmesini en çok istediğim ikinci adam için balmumumdan elmama bir çivi sapladığımda duraksadım. Elmam çevrilmişti. Her gün bu elmaya bakıyordum. Doğru açıda durmadığının farkındaydım.

Evde yavaş adımlarla ilerlerken her şey yerli yerinde görünüyordu ama yemek odasında normale kıyasla daha çok kum vardı. Bennett'ın ayaklarıma sürtünmeye başlaması gerekirdi ama ortalıkta yoktu.

Yavaşça elmamı soyarak oturma odasına ilerledim. Şu an birilerinin beni izlediğinden hiç şüphem yoktu.

"Kedime zarar verdiysen bunun bedelini nasıl ödeyeceğini tahmin bile edemezsin."

Arkamı dönüp elmayı bırakırken bıçak elimde, kalakaldım. Köşeden sırıtarak bana bakan kişiyi gördüğümde tüm bedenim taş kesmişti.

Logan duvardan doğrulduğu sırada halüsinasyon ya da rüya görmediğimden emin olmak için kendimi çimdiklemek istiyordum.

"Kedinin adı Bennett mı?" diye sordu. Bıçak elimden düşerken dudakları seğirdi. "Ne hissetmem gerektiğini inan bilmiyorum," diye devam etti bana yaklaşırken.

Yaralı bacağım pes ederken sendeledim ama Logan'ın kolları ânında bana dolandı. Elleri belimi sararken kokusu beni ele geçirdi.

Dökülmeyi bekleyen yaşlar gözlerimi buğulandırırken başımı eğerek ona baktım. Beklentiyle beni izliyordu.

"Buradasın," dedim kısık bir sesle. Üç ayın ardından konuşmaya böyle girmek saçmalığın daniskasıydı.

"Öldüğünü düşünmeme izin verdin," diye gergin bir sesle karşılık verdi.

"Seninle iletişime geçip başını belaya sokma riskine girmek istemedim," diye açıkladım hızla. "İzindeyken bile onlara bela olduğun için konuşmalarını takip ediyorlardı ve..."

Parmağını dudağıma koyarak beni susturdu.

"Hâlâ sen olduğunu bilmiyorlar. Jason'ı hâlâ hayatta olduğunu bana haber vermek için mi öldürdün, yoksa yarım kalmış bir iş miydi? Diğerlerine kıyasla bu seferki işkence daha hafifti, neredeyse aceleye getirmiş gibiydin."

Parmağını dudaklarımdan çekip indirdiğinde o tanıdık mavi gözlerine bakarak titredim.

"Sana haber vermenin en güvenli yolu buydu. Cesedi bulmalarının bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim. Daha erken harekete geçemedim çünkü koltuk değnekleri olmadan yürüyemiyordum bile..."

Dudaklarını dudaklarıma bastırarak beni susturduğunda öpücüğünün tadını çıkararak kendimi ona bıraktım. Onu sertçe öpüp sanki hiç bırakmayacakmışım gibi sarılırken gözlerimden yaşlar akıyordu.

Sonunda dudaklarını benden ayırdığında nefes nefese kalmıştım, başım dönüyordu ama gözlerimi kırpıştırarak konuşmayı başarabildim.

"Beni nasıl buldun?"

"Bir yere gidebilecek olsan, benimle Yunanistan'a gideceğini söylemiştin. Bunun beni burada bekleyeceğin anlamına gelmesini umdum," dedi yavaşça. Çenemi okşadı.

"Ama işin..."

"İstifa ettim," dedi gözlerime bakarak.

"Hayatın..."

"Sen neredeysen hayatım orada. Seni bu kadar çok sevmemi istemiyorsan böylesine mükemmel olmaman gerekirdi galiba."

O kelimeyi duyunca yorgun bir nefes verdim. Mükemmel. Gerçeğin bundan çok farklı olduğunu biliyor olması gerekiyordu.

"Her şeyi feda etmeni istememiştim..."

Beni bir kez daha susturmak niyetiyle tekrar öptü. Nedeni umurumda değildi. Dudaklarının dudaklarıma değmesi için her sebep harikaydı.

Sonunda öpüşmemizi böldü:

"Adaleti sağlamak için bu mesleği seçmiştim," dedi dudaklarını dudaklarıma sürterek. "Siyasi oyunlar oynamak için değil. Birisi beni parmağında oynatacağına, seninle Yunanistan'da olmayı yeğlerim."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Çünkü hiç şüphesiz, seni geride bırakmamın bir yolu olmadığını fark ettim."

Gözlerine bakarken bir anda gerçeğin farkına vardım ve "Christopher'ı vuran sendin," diye fısıldadım hayretle.

"Bu da benim sana mesajımdı," diye devam etti. "Cesedi bulmalarının bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemiştim."

Kollarında titredim. Aşkımızın işaretinin, dünyanın kalanına kıyasla ne kadar da dağılmış vaziyette olduğunu fark ettim. Gerçi benim için güllerle ve şiirlerle kıyaslanamazdı bile.

"Yani burada mı kalacaksın?" diye sordum sersem hâlde.

"Bir daha asla beni terk edemezsin. Aramızda başka sır olmadığını varsayıyorum?"

"Hesaplaşmaların hepsi tamam," dedim.

Sanki dudaklarım büyüleyiciymiş gibi dudaklarıma baktığı sırada elini çenemden çekmeden beni odama yönlendirdi. Evi gezdiğini varsayıyordum.

"Kedim nerede?" diye sordum. Kulağa aptalca geldiğinin farkındaydım.

"Evcil hayvanın olması beni şaşırttı," dedi keyifle sorumu savuştururken.

"Kaçtı mı?"

"Hayır," dedi genişçe gülümseyerek. "Muhtemelen mırlamaya devam ediyordur şey..."

"Ah, güzel. Buradasınız." Sesini duyar duymaz başımı odamdan çıkan Hadley'ye çevirdim. Mırlayan Bennett kollarındaydı. "Kedinin kafamı karıştıran kel noktaları var."

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordum hayretle.

Omuz silkerek Bennett'ın gittikçe iyileşen çirkin tüylerini incelemeye devam etti.

"Başka nereye gidebilirdim ki? Şimdi kedine dönelim... Neyi var böyle?"

"Sokak kedisiydi, tüylerine bir şeyler yapışmıştı. Jake, o yapışkan tarzı şeyi iki hafta kadar önce onu bulduğumuzda tıraş etti."

Gözlerini devirdi. "Jake demişken, o nerede?"

"Sahilde kolunu yüzüne kapatmış uyuyan o serseri tam kendisi."

Hadley bize sırıttıktan sonra Bennett'ı yere bırakıp kapıya koştu. Jake'in şaşırmaya kendini hazırlamasını umuyordum. Hadley de artık bizimle Yunanistan'da olduğu için Jake'in gözünde öylesine bir takılmacadan ibaret olmamasını umuyordum.

"Kaldığımız yere dönelim," dedi Logan yüzümü kendisine çevirerek. "Hadley'ye araştırması için bir sürü soyadı verdim. Adını değiştirmeyeceğini biliyordum. Lana Vorhees olduğu çok açıktı, küçükken ben de hep *On Üçüncü Cuma* izlerdim."

Ortada hiçbir sebep yokken aptal gibi güldüm.

"Ben de."

Dudaklarını dudaklarıma sürterken hâlâ bizi odama doğru sürüklüyordu.

"Bu adreste Jake Vlad'ın da kayıtlı olduğunu fark edince her şey yerine oturdu. Gerçi Vlad ona pek uymuş mu, emin değilim."

"Çocukken her Cadılar Bayramı'nda Vlad Dracula kostümü giyerdi," diye açıkladım gülümsemeye devam ederken.

Aklımızı kaçırmış gibiydik.

"Ben daha az dikkat çeken bir soyadı seçtim," dedi omuz silkerek.

"Öyle mi?"

"White," dedi gülümsememe karşı omuz silkerek.

"Carrie White gibi mi?"

Yavaşça başını sallarken beni hâlâ odada sürüklüyordu. Bacaklarım yatağın kenarına değdiğinde eğilip beni yatağa attı. Heyecanlı küçük bir kız gibi çığlık attım.

Üstüme çıkıp burnumun ucunu öperken ve bana gülümserken aptal gibi ona karşılık veriyordum.

"Yani bu gerçek. Sen ve ben. Gerçekten birlikte mi olacağız?"

"Benden kurtulman mümkün değil," dedi dudaklarımı öperek.

"Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum," dedim inleyerek. Dudakları boynuma doğru inmeye başlamıştı.

Ben üzerimdekileri çıkarırken dirseklerine yaslanmış beni izliyordu. Sonra o da bana katılmaya karar vererek üstünü çıkardı.

İkimiz de çırılçıplak kalınca bacaklarımın arasına yerleşti. Bir tutam saçı yüzümden geriye doğru iterken gözlerime bakıyordu.

"Dünyada herhangi bir yerde olabileceksem, sen neredeysen orada olmak istediğime karar verdim," dedi beni öpüp ağzımdan çıkacak o ergence, kendinden geçmiş iniltiyi bastırarak.

İçime girip beni tüm hücrelerimin kendinden geçmesini sağlayacak şekilde doldurduğu sırada öpücüğüne karşılık verdim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım dudaklarına.

"Seni seviyorum, Lana Vorhees," dedi sırıtarak.

İşte bizim çarpık mükemmellik anlayışımız tam olarak buydu.

Ninova

SON SÖZ

Üç yıl sonra...

Laurel'ın son mektubunu okuyan Lana ve Hadley kahkahalar atıyorlardı. Lindy May, Laurel'ın mektuplarının hepsini Olivia'ya gönderiyordu. Olivia'da mektupları Lana'nın Yunanistan'daki evine gönderiyordu ama artık orada kalmıyorduk.

Laurel komik, hazırcevap bir kıza dönüşüp geçmişini ardında bırakmayı başarmıştı. Lindy onu böyle büyütmek için elinden geleni yapmıştı ve sonunda Laurel'ı kurtarma arayışıyla birlikte kendini de bulmuştu.

Lindy'nin eski kocası iki yıl kadar önce intihar etmişti. Lana ve Jake onu bu noktaya getirmelerini kutlamak adına şampanya patlatmışlardı.

Olivia da mektup yazıp hâlâ beraber yaşadığı Cheyenne ve Alyssa'dan bahsediyordu. Christopher Denver'a şarjörümü boşaltmamın ardından kimse Olivia'dan şüphelenmemişti.

Diana Barnes taşınıp oğluna daha yakın bir yerde yaşamaya başlamıştı. Oğlu annesine bir ev almıştı ve Diana da geçmişi korkunç bir gölge gibi artık onu takip etmediğinden hayatının tadını çıkarabiliyordu. Lana'nın o patlamada öldüğünü sanıyordu. Lana, böyle düşünmesinin en iyisi olduğuna karar vermişti.

Ara sıra ekibimden haber alıyordum. Bir kullan at telefonla Leonard'ı arıyordum. Ekibimizden kimsenin peşime düşmediğine dair beni temin etmişti. Herkes kendimi kaybettiğimi sanıyordu. Gerçeği bilen tek kişi oydu.

Craig'in artık resmen departmanın en yakışıklısı olmaktan çok mutlu olduğunu söylemişti.

Ancak yaptığım şeyin yükünün hepsinin omzuna bindiğini biliyordum çünkü bir gün bu duruma düşeceklerinden endişe ediyorlardı. Sadece bunun pek mümkün olmayacağını bilmiyorlardı. Onlara gerçeği anlatamazdım da.

Jake belinde bir havluyla merdivenlerden indi. O ve Hadley'yle aynı evi *paylaşmamak* güzel olabilirdi ama devasa bir evde yaşıyorduk. Üstelik atlattıkları onca şeyin ardından Lana'yı en yakın arkadaşından koparacak değildim.

Üstelik geceleri hiç olmadığım kadar huzurla uyuyordum. Dördümüz yüzünden evimiz bu dünyada girilebilecek en tehlikeli yerdi.

Başka bir adam belinde havluyla merdivenlerden inerken Hadley ıslık çalarak yerinden kalktı ve yemek odasından kasıla kasıla çıktı. Saçları da üstü başı gibi dağılmıştı.

"İkinizin sonunda işinin bitmesine çok sevindim. Bir kere daha kaldıramazdım," dedi Hadley. Jake gülümseyerek onu kollarına çektikten sonra dudaklarını hafifçe dişledi.

"Bu gece sadece benimle tekrar yapman gerekiyor ama," dedi Jake. "Gelecek hafta da bize kimin katılacağını sen seçiyorsun."

Hadley, sanki şahane bir Noel hediyesi almış gibi gülümsedi. Şahsen ben onları anlamıyordum. Lana'ya birisi dokunacak olsa onu öldürürdüm ve aynı şekilde onun da bana dokunacak birini parçalara ayıracağından şüphem yoktu.

Gerçek manasıyla hem de.

Ancak Jake de Hadley de biseksüellerdi ve birbirlerini asla aldatmasalar da ara sıra yatak odalarında onlara katılacak birilerini seçiyorlardı.

Daha net olmam gerekirse ayda iki kez. İnanın bana, Hadley'nin seks hayatıyla ilgili bilmek *istemediğim* kadar şey biliyordum.

"Bu sefer bir kız istiyorum," dedi Hadley. Geceyi geçirdikleri adam evindeymiş gibi rahatça buzdolabını açtı.

"Anlaştık," dedi Jake. Hadley ona gülümserken dikkatlice bu üçlünün odak noktasından uzaklaştım.

Lana'nın yanına yaklaştığımda kahkahasını zar zor bastırıyordu. Jake ve Hadley'nin seve seve paylaştıkları derinlemesine detayları duymaktan nefret ettiğimi biliyordu.

Elimi tuttuğu an onu yerinden kaldırdım. Başparmağım yüzük parmağındaki kırmızı yakutu okşadı.

"Hazır mısınız, Bayan White?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Seni bekliyordum."

"Şu an bu evden çıkıp yata binmek için sabırsızlanıyorum."

Onu resmen evden sürükleyerek çıkardığım sırada kahkaha atıyordu. Bacağı artık tamamıyla iyileşmişti. Topallamadan yürüyebiliyordu ve tekrar ders almaya başlamıştı. Hem de kick boks dersi. Öğrenci olmak için fazla yetenekli olduğundan, bana kalırsa ders verse daha iyi olabilirdi.

Parmakları parmaklarıma dolandı. Sahili adımlayıp bizi bekleyen yata yaklaşırken biramı yudumluyordum.

Son üç yıldır hayatımız böyleydi. Dinlenmeyi ne kadar özlediğime dair hiçbir fikrim olmadığını fark etmiştim. Hayatı yaşayacak vaktiniz varsa hayat şahaneydi.

En önemlisi her gece dans ediyorduk.

Hadley'yle birlikte, Lana ve Jake'in satış sitelerini devralmıştık. İkisinin artık ilgilenmesi gereken farklı bir çevrim içi işleri vardı. Lana, ekspertiz işlerini ekstra gelir sağlamak isteyen güvenilir kişilere veriyordu.

Beş yıl önce, kendimi bürodan ayrılmış, yarı emekli olmuş bir seri katille Yunanistan sahillerinde yürürken asla hayal edemezdim. Başka bir çiftle aynı evi paylaşırken de asla hayal edemezdim. Bugünkü hayatımla ilgili herhangi bir şeyi asla hayal edemezdim.

Lana'yı bu yüzden çok seviyordum işte. Hâlâ beni şaşırtmaya devam ediyordu ve birisi onu elimden almaya yeltense, bu sefer tüm dünyayı yakacak kişinin ben olacağıma emindim.

Bu yüzden romantik olduğumu söylüyordu.

Bu hayatı seviyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Lana, iç çekerek başını koluma yaslarken.

Ben Yunanistan'a geldikten iki ay sonra Lana'yla evlenmiştik. Bir memur ve dördümüz vardık, harikaydı. Hadley ve Jake'in bizim peşimizden gelmeleri iki yıl sürmüştü.

"Hayatın ne kadar çılgınca olabileceğini ve nasıl güzellikler getirebileceğini," dedim elini kaldırıp parmaklarını öperken.

Bana sokulurken gülümsedi. Beyaz elbisesi rüzgârda uçuşuyordu.

Bugün yıl dönümümüzdü ve yatı alıp uzun bir hafta sonu kaçamağı için evden uzaklaşacaktık.

"Hikâyemiz tam anlamıyla eşsiz," dedi, kollarını koluma dolayarak sıkıca sarılırken.

"Neyden bahsettiğini hiç anlayamadım," dedim alayla ona bakarak.

Kahkaha atarak gözlerini devirdi.

"Aynen. Sıradan bir romantizm yaşıyoruz," dedi alayla. Ancak dudakları hafifçe kıvrılmıştı.

"Korkutucu romantizm. Bu da bir tür sayılır, değil mi?" diye sordum. Kahkaha atarak gülümsememe sebep oldu.

Arkasını dönüp bana bakarak geri geri adımlamaya başladı.

"Dürüst olayım mı?" diye sordu dudağını ısırarak.

Onu belinden yakalayıp havaya kaldırdığımda kahkaha atmasına bayılıyordum.

"Evet," dedim çenesini hafifçe sıkıp öperken.

Bacaklarını belime dolayıp beni sıkıca sardığında yata doğru yürümeye devam ediyordum.

Gülümseyerek, "Bu, benim hayatım boyunca en sevdiğim korku hikâyesi," diye cevap verdi.

Dudaklarına doğru gülümsediğim sırada iskeleye varmıştık. Kucağımdan inip elimi tutarak yanımda yürümeye başladı. Başı dönmüştü. Hissedebiliyordum.

Lana gibi bir kızı seviyorsanız bilmeniz gereken bir şey vardı. Delaney Grove'daki teröre son verebilmek için kendi içinden bir şeyleri değiştirmek zorunda kalmıştı.

Ve o şeyi artık kilit altında tutamazdı.

Özel ihtiyaçları vardı. Yılda bir kere karşıladığım ve akıl sağlığını koruduğum için mutlu olduğum ihtiyaçları. Kim olduğunu reddederek yaşayamazdı.

Yata bindiğimizde ben iskeleden bizi uzaklaştırıp okyanusa açılırken o şampanyaları doldurma görevini üstlenmişti. Kadehlerimizi tokuşturduk, dudaklarımın dibindeki dudaklarını okşadım.

Görünürde hiçbir kara parçası olmayan bir yere geldiğimizde demir atıp tamamen yalnız olduğumuzdan ve bizi kimsenin rahatsız etmeyeceğinden emin olmak için kameraları kontrol ettim.

Gözleri beklentiyle parlarken bana gülümsüyordu.

"Hediyen için hazır mısın?" diye sordum.

Gülümsedi.

"Evet."

Elini tutup onu alt güverteye indirdim. Heyecandan resmen titriyordu. Alt kata indiğimiz an bakışları hediyesini buldu. Olduğu yerde durdu, gülümsemesi genişliyordu.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu.

"Aslında bir arkadaşım yardım istedi. Karşındaki kişi sahilde sayısız kıza tecavüz etmiş ama babasının diplomatik dokunulmazlığı olduğu için kimsenin ona el sürme yetkisi yokmuş. Dokunulmazlığını kaldırmaya çalışırlarken babası onu Kolombiya'ya göndermiş."

Lana'nın gözleri heyecanla parlarken Juan Alvarez'in gözleri irileşti. Ağzındaki tıkaca rağmen küfrederek çırpınmaya başladı. Lana başını eğerek zincirlerden kurtulmaya çalışan çocuğa baktı.

"Kaynağa güveniyor musun?" diye sordu Juan'a bakarken. Harekete geçme arzusuyla parmakları kaşınıyordu.

"Leonard aradı. Son kız daha on beş yaşındaymış, bu herif onun boğazını kesmiş. Leonard'a güveniyorum ve dosyayı kendim de inceledim. Her şeyi kanıtlayacak kadar somut kanıt var, üstelik hiçbirini reddetmemiş bile. Sadece dokunulmazlığı varmış."

Lana parmak uçlarında doğruldu. Gülümseyerek beni öptü. Juan kurtulmaya çalışsa da nafileydi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı bıçağını ona uzattığım sırada.

Bıçağı tutup göğsüne yaslarken içini doldurmak üzere olan coşkuyla titredi. Fazlası ruhunu tüketebilirdi. Çok az olursa da dönüşmek zorunda kaldığı şeyi göz ardı ettiği için bu hınçla saldırganlaşabilirdi.

Yılda bir kez? Böylesi iyiydi. Leonard da bunu kendi yararına kullanıyordu çünkü canavarların hepsi hapse atılamazdı.

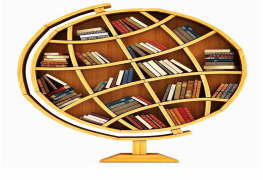
Lana eşsizdi, onda değiştirebileceğim hiçbir şey yoktu. Çünkü artık dünyayı olduğu gibi görüyordum ve olmam gereken yerin onun yanı olduğunu biliyordum.

Müzik açtığı sırada arkasına geçip kollarımı beline doladım. Müziğin ritmiyle salınmaya başladık. İşe koyulmak için çok heveslıydi ama ânın tadını çıkararak o herife henüz kaybetmediği umuduyla eziyet ediyordu.

Lana başını göğsüme yaslayarak içinde bulunduğumuz andan aldığı keyfi uzattı. ⋆

Dudaklarımı kulağına yaklaştırarak, "Yıl dönümümüz kutlu olsun, bebeğim," diye fısıldadım.

SON